C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_Stephen-Svedectvi.PDB

PDB Name: King-Svedectvi
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.9.2005
Modification Date: 6.9.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Název originálu: THE STAND
THE COMPLETE & UNCUT EDITION

Ilustrace na obálce: Petr Bauer

Grafická úprava obálky: Jiří Světlík, Petr Bauer

Překlad: David Záleský & Tomáš Zábranský

Redakce: Helena Šebestová, Luboš Makarský

Copyright © 1978 by Stephen King
New Material Copyright © 1990 by Stephen King
Published by arrangement with Doubleday,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All Rights Reserved
Copyright © 1995 for the Czech translation by D. Záleský & T. Zábranský
Copyright © 1995 for Cover by P. Bauer
Copyright © 1995 for the Czech edition by Laser

ISBN 80-7193-010-5

TABBY,
té tajemné skříňce plné zázraků

AUTOROVA POZNÁMKA

The Stand je fikcí, což je ostatně z děje jasné. Mnohá z míst skutečně existují -například Ogunquit v Maine, Las Vegas v Nevadě a Boulder v Coloradu - a u nich jsem si ponechal právo měnit je, jakkoliv to uznám za vhodné , bude-li to záměru knihy vyhovovat. Doufám, že ti čtenáři, kteří na zmíněných nebo jiných v této knize se vyskytujících reálných místech žijí, nebudou příliš znechuceni mou „neskutečnou drzostí“ - abych citoval Dorothy Sayersovou, která si libuje v tomtéž postupu.

Jiná místa, jako Arnette v Texasu a Shoyo v Arkansasu, jsou stejně fiktivní jako děj sám.

Zvláště děkuji Russelu Dorrovi (P.A.) a Dr. Richardu Hermanovi, pracovníkům Bridgton Family Medical Center, kteří odpovídali na mé otázky o povaze chřipky a její zvláštní schopnosti mutace a na mnoho dalších dotazů. Dále musím poděkovat Suzan Artz Manningové z Castine, která byla lektorkou původního rukopisu.

Mnoho díků patří i Billy Thompsonovi a Betty Praskerové, díky jimž tuto kniha vznikla.

S.K.

PŘEDMLUVA O DVOU DÍLECH

ČÁST 1: PŘEČTĚTE PŘED ZAKOUPENÍM

Je pár věcí, které je o této verzi románu The Stand třeba vědět dříve, než odejdete z knihkupectví. Doufám jen, že jste si tento odstavec nalistovali včas - snad stojíte u písmene K v oddělení beletrie, ostatní vybrané knihy pod paží a tyhle stránky otevřené před sebou. Jinými slovy, doufám, že máte bankovky ještě pěkně v peněžence. Jo? Fajn a díky. Slibuji, že budu stručný.

Za prvé: Tohle není nový román. Pokud jste po něm sáhli s pocitem, že je, je třeba to tady a hned teď popřít, dokud jste v bezpečné vzdálenosti od pokladny, skrze kterou by se peníze přesunuly z vaší kapsy do mé. The Stand původně vyšel už před více než deseti lety.

Za druhé: Toto není zbrusu nová, naprosto odlišná verze románu. Neobjevíte tu staré postavy, chovající se novými způsoby, ani se tu neobjeví nový přístup vypravěče, který by Vás, věrné čtenáře, vedl zcela jiným směrem.

Tato verze je rozšířením původního románu. Jak už jsem řekl, nenajdete známé postavy, které by zažívaly jiné příhody či se chovaly nějak zvlášť odlišně, zjistíte ale, že téměř všechny postavy dělají v této - původní - verzi knihy více věcí, a kdybych si nemyslel, že některé z nich jsou zajímavé - snad dokonce

ledacos objasňují - nikdy bych s uskutečněním tohoto projektu nesouhlasil.
Pokud tohle není přesně to, co chcete, knihu nekupujte. Pokud jste ji už koupili, doufám, že jste si nechali účet. Váš knihkupec jej bude chtít a pak Vám zvýší kredit nebo Vám peníze vrátí v hotovosti.
Pokud rozšíření je tím, co chcete, zvu Vás, abyste se mnou pokročili o kousek dál. Musím Vám toho hodně říci, a myslím, že se nám bude lépe mluvit za rohem.
Ve tmě.
ČÁST 2: PŘEČTĚTE PO ZAKOUPENÍ
Tohle vlastně není ani tak předmluva jako spíše vysvětlení, proč nová verze The Stand vůbec existuje. Na začátečníka to byl dost dlouhý román, a tato rozšířená verze bude některými - snad mnohými - označena za libůstku autora, jehož knihy byly dost úspěšné, aby si ji mohl dovolit. Doufám sice, že to tak nebude, byl bych ale pěkný hlupák, kdybych nevěděl, že ta hrozba tu je.
Zda ta kniha byla příliš dlouhá jen pro začátečníka, nebo zda je taková i teď, je problém, který bude muset vyřešit sám čtenář. Chtěl jsem si jen vyhradit tento nevelký prostor k tomu, abych tu řekl, že zveřejňuji The Stand v původní verzi ne proto, abych tím posloužil sobě nebo nějakému čtenáři, ale abych posloužil čtenářům, kteří mě o to žádali. Neudělal bych to, kdybych si nemyslel, že úseky, které jsem pro první zveřejněnou verzi knihy vyhodil z rukopisu, příběh obohacovaly. A byl bych lhář, kdybych nepřiznal, že jsem zvědav, jak to bude přijato.
Ušetřím vás příběhu o tom, jak byl The Stand napsán. Řetěz myšlenek, z něhož vzniká román, jen zřídkakdy zajímá někoho jiného než začínající romanopisce. Ti mívají sklony si myslet, že k napsání komerčně úspěšného románu existuje „tajný recept“. Není to pravda. Dostanete nápad; v jistém okamžiku ho přebije jiný; spojíte je oba nebo ještě s několika dalšími; objeví se pár postav (zpočátku obvykle spíše stínů); ve spisovatelově mozku se vynoří možné zakončení (ačkoliv, když se ke konci dostane, je tomu, který jej původně napadl, jen zřídkakdy podobný); v tomtéž okamžiku si sedá k papíru a peru, psacímu stroji nebo textovému procesoru. Když se mě ptají: „Jak píšeš?“, bez výjimky odpovídám „Slovo za slovem“ a stejně bez výjimky ta odpověď nebývá přijata. Jenže tak to je. Zdá se to příliš jednoduché, než aby to byla pravda, jenže - podívejte se na Velkou čínskou zeď: kámen za kamenem. Toť vše. Kámen za kamenem. Slyšel jsem ale, že ten šmejd je vidět z kosmických lodí bez dalekohledu.
Pro ty čtenáře, které to zajímá, je ta historie vypsána v Danse Macabre, neuspořádaném, ale jinak celkem přátelském průvodci hororovým žánrem, který vyšel v roce 1981. Nemyslím to jako reklamu na tu knihu, jen říkám, že zajímá-li vás ten příběh, je tam, přestože ne sám kvůli sobě, ale aby ilustroval úplně jinou věc.
Co se týče knihy ve vaší ruce, důležité je, že pro konečnou podobu konceptu prvně vydané knihy bylo oproti původnímu rukopisu vypuštěno přes čtyři sta stran. Důvod nebyl redakční; kdyby tomu tak bylo, nechal bych tu knihu žít a zemřít tak, jak byla původně vydána.
Zásahy byly učiněny na příkaz účtárny. Sečetli náklady, porovnali je s průměrným prodejem mých předchozích čtyř vázaných knih a rozhodli, že cena 12.95 $ je tak akorát to, co trh snese. Zeptali se mě, jestli budu stříhat sám nebo jestli bych radši, aby to udělali v redakci. Neochotně jsem svolil s tím, že se chirurgické práce ujmu. Myslím, že jsem to udělal docela obstojně - zvlášť na spisovatele, který je znovu a znovu obžalováván z toho, že jeho textový procesor trpí průjmem. Je tam jen jedna část - Popeláčova cesta napříč zemí, z Indiány do Las Vegas - o níž si myslím, že v upravené verzi doopravdy chybí, že tam měla zůstat.
Mohli byste se zeptat:
„Pokud je tam celý příběh, proč se trápit? Není to přece jen rozmar?“ Doufám, že ne; pokud ano, pak jsem většinu svého života promrhal. Myslím, že v opravdu dobrých příbězích je celek daleko hodnotnější než souhrn jeho částí. Kdyby tomu tak nebylo, byla by tohle zcela přijatelná verze „Jeníčka a Mařenky“:

Jeníček a Mařenka byly dvě děti, které měly hodného tatíčka a hodnou mamičku. Hodná mamička umřela a tatíček si vzal mrchu. Mrcha se chtěla dětí zbavit, aby sama mohla utrácet víc peněz. Přinutila svého slabošského zblblého manžílka, aby vzal Jeníčka a Mařenku do lesa a tam je zabil. Tatíček se nad svými dětmi na poslední chvíli slitoval a nechal je jít, aby mohly v lese umřít hlady, místo aby je rychle a

milosrdně podříznul. Jak tak bloudily po lese, našly děti chaloupku z perníku. Ta patřila čarodějnici, která jela v kanibalismu. Zavřela je a řekla jim, že až budou chutné a tlusté, tak je sní. Ale děti na ni vyzrály. Jeníček ji šoupnul do její vlastní pece. Děti našly i její poklad a nejspíš musely najít i mapu - aspoň myslím, protože nakonec došly zpět domů. Když se tam dostaly, tatíček mrchu vykopnul a jestli neumřeli, žijí spolu dodnes. Konec.

Nevím, jak vy, ale já myslím, že tahle verze je horší. Příběh tam je, ne ale elegantní. Vypadá jak cadillac bez chromovaných dílů a s lakem seškrábaným až na plech. Nějaký děj to má, ale, rozumějte, není to ono.
Nedoplnil jsem celých těch čtyři sta stran; je rozdíl mezi takhle vulgárním přístupem a vylepšením. Některé z nich jsem nechal na zemi, když jsem odcházel s osekanou verzí románu z operačního sálu, a už tam zůstaly. Jiné, jako Frannin střet s matkou na samém počátku knihy, se zdají dodávat románu prostor a bohatost, které já - jako čtenář - mám rád. Abych se na chvíli vrátil k „Jeníčkovi a Mařence“: možná si vzpomínáte, že macecha chtěla od manžela, aby jí přinesl srdce dětí na důkaz, že nešťastný dřevorubec provedl, co mu přikázala. Ten muž předvedl matný záblesk inteligence, když jí přinesl srdce králíků. Nebo si vemte slavné značky z chlebových drobků, které za sebou Jeníček nechával, aby spolu se sestrou našli cestu zpět. Přemýšlivý chlapec! Když se ale snažil po značkách jít, zjistil, že drobky sezobali ptáci. Žádný z těchto úseků není pro děj zcela zásadní, v jistém smyslu ale dělají děj dějem - jsou velkými a kouzelnými kvádry vypravěčství. Mění to, co mohlo být těžkopádnou robotou, v příběh, který už sto let čtenáře děsí a přitahuje.
Myslím, že nic z toho, co jsem přidal, není tak dobré jako Jeníčkovy značky, vždycky mi ale bylo líto, že nikdo krom mne a pár zasvěcenců v Doubleday nepoznal maniaka, který si říkal Prcek... nebo nebyl svědkem toho, co se mu stalo u tunelu, který je kontrapunktem přes půl kontinentu vzdáleného Lincolnova tunelu v New Yorku, ve kterém zažily dvě z postav knihy dříve nemilou příhodu.
A tak tady je The Stand, milý věrný čtenáři, tak, jak s ním původně chtěl autor vjet do autosalónu. Je na něm všechen chrom - ať už je to k lepšímu nebo horšímu. A závěrečný důvod k vydání této verze je ten nejjednodušší. I když to nikdy nebyl můj nejoblíbenější román, je jedním z těch, které mají mí čtenáři nejraději. Když s nimi mluvím (což činím tak zřídka, jak je to jen možné), vždycky mluví o The Stand. Diskutují o postavách, jako by si mysleli, že jsou skutečné, a často se ptají: „Co se stalo tomu a tomu?“... stejně jako v dopisech, které od nich znovu a znovu dostávám.
Nevyhnutelně bývám i dotazován, zda z toho někdy bude film. Odpověď tedy zní: pravděpodobně ano. Bude dobrý? Nevím. Ať dobré či špatné, filmy téměř vždy nějak divně umenšují prostor pro fantazii (samozřejmě jsou i výjimky; okamžitě se mi vybavuje Čaroděj ze země Oz). Na diskusních večerech padá nespočet návrhů. Vždycky jsem si myslel, že Randalla Flagga by výborně ztvárnil Robert Duvall, slyšel jsem už ale jména Clinta Eastwooda, Bruce Derna a Christophera Walkena. Všechna zní dobře, právě jako tvrzení, že výborným Larrym Underwoodem by byl Bruce Springsteen, kdyby někdy zkusil hrát ve filmu (a na podkladě jeho videoklipů si myslím, že by to uměl moc dobře... i když já sám bych si vybral Marshalla Crenshawa). Nakonec si ale myslím, že pro Stua, Larryho, Glena, Frannie, Ralpha, Toma Cullena, Lloyda i onoho temného kumpána bude nejlepší, když zůstane jen a jen na čtenáři, aby si je zviditelnil čočkami své představivosti, svěžím a věčně proměnlivým způsobem, který neumí napodobit žádná kamera. Filmy jsou koneckonců jen iluzí pohybu, složeného ze stovek nebo tisíců fotografií. Jen fotografií. Zato představivost se pohybuje ve vlastních přílivových vlnách. Filmy, dokonce i ty nejlepší z nich, literaturu znehybňují - nikdo, kdo viděl Přelet nad kukaččím hnízdem a četl Keseyův román, se neubrání vidět v Randle Patrickovi McMurphym obličej Jacka Nicholsona. To nemusí být nutně na závadu... je to ale omezující. To, co dělá dobré vyprávění dobrým, je jeho neomezenost a proměnlivost; dobré vyprávění patří každému jednotlivému čtenáři a každému jinak.
Ostatně, píšu jen ze dvou důvodů: abych udělal radost sobě a abych udělal radost ostatním. A - co se tohoto dlouhého příběhu temné víry týče - doufám, že se mi povedlo oboje.

24.října 1989
Venku hoří ulice

v tanci smrti
mezi snem a skutečností
A básníci
vůbec nic nepíšou
stojí vzadu a nechali věci se dít
A ve výhni noci
dojde i na ně
Pokusí se k tomu postavit zpříma
Utrží rány
Nezemřou
Dnes v noci v zemi džunglí

Bruce Springsteen

A pak jí bylo jasné, že to dál nejde!
Dveře se rozlétly a vítr vlétl do pokoje,
plameny svíček se zamihotaly a uhasly
záclony vlály a pak se objevil on
Řekl: „Neboj se,
pojď, Mary,“
a ona neměla strach
a běžela k němu
a pak se rozletěli...
Vzala ho za ruku...
„Pojď, Mary;
neměj strach ze Smrťáka!“

Blue Öyster Cult

CO JE TO ZA KOUZLO?
CO JE TO ZA KOUZLO?
CO JE TO ZA KOUZLO?

Country Joe and the Fish

KRUH SE OTEVÍRÁ

Potřebujeme pomoc, pomyslel si básník.

Edward Dorn

„Sally.“
Zamumlání.
„Vstaň už, Sally.“
Hlasitější zamumlání: chměbejt.
Zatřásl s ní silněji.
„Vstávej. Musíš vstát!“
Charlie.
Charlieho hlas. Volá ji. Jak dlouho už?
Vynořila se z hlubin spánku.
Nejdříve se podívala na budík, stojící na nočním stolku. Bylo čtvrt na tři ráno. Charlie tady vůbec neměl být; měl být na směně. Pak se na něj poprvé podívala pořádně a hrklo v ní. Zmocnilo se jí jakési neblahé tušení.
Její manžel byl smrtelně bledý. Vyděšené oči mu div nevypadly z důlků. Klíče od auta držel v ruce.

Přestože měla otevřené oči, druhou rukou s ní ještě pořád třásl. Zdálo se, že není s to zaregistrovat skutečnost, že jeho žena už je vzhůru.
„Charlie, co je? Co se děje?“
Vypadal, že neví, co má říci. Ohryzek mu naprázdno poskakoval, v malém domku se ale neozývalo nic, jen tikání budíku.
„Hoří?“ zeptala se pitomě. Byla to to jediné, co podle ní mohlo Charlieho přivést do takového stavu. Věděla, že jeho rodiče zahynuli při požáru.
„Vlastně,“ řekl, „vlastně je to ještě horší. Musíš se obléct, miláčku. Vem Kathy. Musíme vypadnout.“
„Proč?“ zeptala se a vstala z postele. Ovládl ji pocit temného strachu. Nic se nezdálo na svém místě. Bylo to jako sen. „Kam? Na zahradu?“ Věděla ale, že na zahradu ne. Ještě nikdy neviděla Charlieho tak vyděšeného. Nasála zhluboka vzduch; necítila spáleninu ani kouř.
„Sally, miláčku, na nic se neptej. Musíme pryč. Daleko. Vzbuď Kathy a obleč ji.“
„Mám... je dost času, abych sbalila nějaké věci?“
Zdálo se, že to ho zastavilo. Tak nějak vykolejilo. Myslela si, že je vyděšená tak, že už to víc nejde, očividně to ale nebyla pravda. Poznala, že to, co považovala za Charlieho zděšení, má blíž k ryzí panice. Nepřítomně si rukou prohrábl vlasy a odpověděl: „Nevím. Musím zjistit, jaký je vítr.“
A nechal ji tam stát. Ve vzduchu ještě visela ta bizarní věta, která pro ni neznamenala vůbec nic, a on ji tam nechal ustrašenou a zmatenou, bosou, v noční košilce do pasu a v kalhotkách. Jako by zešílel. Co má vítr co dělat s tím, jestli má dost času na balení? A co to znamená „daleko“? Reno? Vegas? Salt Lake City? A...
Když jí to došlo, ruce jí mimoděk vyletěly ke krku a sevřely jej.
DEZERCE. Odjezd uprostřed noci znamená, že Charlie chce dezertovat.
Šla do malé místnosti, která sloužila jako Kathyin pokojíček. Chvíli tam nerozhodně stála a dívala se na dítě, spící pod růžovou přikrývkou. Pořád ještě chabě doufala, že by mohlo jít jen o nějaký mimořádně divoký sen. Ten pomine, ona se vzbudí jako obyčejně v sedm hodin, udělá snídani pro Kathy i pro sebe a přitom se bude dívat na první hodinu ranní show, v osm se Charlie vrátí ze směny, ona mu udělá vajíčka a on se do severní věže na Základně bude muset vrátit zase až v noci. A za čtrnáct dní bude mít ranní a nebude tak mrzutý a když budou v noci spát vedle sebe, nebude ona mít tak šílené sny, jako je tenhle, a
-
„Mrskneš sebou?“ zasyčel a rozmetal tak její slabou naději. „Máme tak akorát čas posbírat to nejnutnější, ale prokrista, ženská, jestli ji máš ráda“ - ukázal na postýlku - „tak ji obleč!“ Odkašlal si do dlaně a začal rvát věci z jejích přihrádek a o překot je cpát do několika starých kufrů.
Vzbudila tříletou Kathy a konejšila ji, jak nejlépe uměla. Malá, probuzená uprostřed noci, byla ufňukaná a zmatená, a když ji Sally oblékala do punčocháčků, blůzky a kamaší, začala plakat. Zvuk dětského pláče Sally znervóznil ještě víc. Spojilo se jí to s jinými příležitostmi, kdy Kathy, jinak hotový andílek, v noci plakala: opruzeniny od zapařené pleny, záškrt, kolika. Když uviděla Charlieho, jak probíhá kolem dveří s náručí plnou jejího spodního prádla, strach se v ní zvolna měnil ve vztek. Ramínka podprsenky za ním vlála jako fábory z masopustní řehtačky. Mrskl spodní prádlo do jednoho z kufrů a přibouchl víko. Ven čouhal lem jejího nejlepšího kombiné, a nic by nedala za to, že je roztržené.
„Co to má znamenat?“ zakřičela, a ten rušivý zvuk pobídl popotahující Kathy do nového pláče. „Zbláznil ses? Pošlou za námi vojáky, Charlie! Vojáky!“
„Dnes v noci ne,“ řekl, a podivná jistota v jeho hlase byla děsivá.
„Jde o to, cukroušku, že jestli nepohneme kostrou, nikdy se ze Základny nedostaneme. Nevím ani, jak jsem se dostal z tý zatracený věže. Nejspíš se něco posralo. Proč by ne? Všechno ostatní se teda podělalo tutově.“ A pak vyrazil vysoký šílený smích, který ji vyděsil více než cokoliv předtím. „Holka je oblečená? Fajn. Dej nějaké její šaty do toho druhého kufru. Zbytek nacpi do té velké igelitky, co je ve spíži. A pak vypadneme. Myslím, že to stihnem. Vítr vane z východu na západ. Díky Bohu za to.“
Znova si přikryl ústa a zakašlal.
„Táta!“ dožadovala se Kathy a vztahovala k němu ruce. „Tátu! Ano! Na koníčka! Táta!“
„Teď ne,“ řekl Charles a zmizel v kuchyni. Pak uslyšela rachocení nádobí. Bral peníze z modré polévkové mísy, která stála až na horní polici. Nějakých třicet nebo čtyřicet dolarů, které si dávala

stranou - po dolaru, po padesáti centech, jak kdy. Její úspory. Tak tohle je vážné. Ať už se děje cokoliv, je to vážné.
Kathy, odmítnutá otcem - a ten ji odmítal jen zřídkakdy - začala znovu vřískat. Sally ji nacpala do tenkého kabátku a pak naházela zbytek šatů bez ladu a skladu do tašky. Snaha cpát něco do druhého kufru by byla směšná. Věci z něj přetékaly do všech stran. Když chtěla zaklapnout zámky, musela si na kufr kleknout. Děkovala Bohu, že Kathy je už naučená na nočník a tak se nemusejí starat o plenky.
Charlie se vrátil do ložnice a tentokrát opravdu běžel. Ještě pořád si cpal zmuchlané drobné bankovky z polévkové mísy do náprsní kapsy saka. Sally popadla Kathy. Byla sice už vzhůru a chodit uměla dobře, Sally ji ale chtěla držet v náručí. Sklonila se a zdvihla igelitku.
„Kam jdeme, tati?“ zeptala se Kathy. „Já jsem spinkala.“
„Kačenka může spinkat v autě,“ řekl Charlie a sebral oba kufry. Obruba Sallyina kombiné plandala po zemi. Pořád ještě měl ten chladný, strnulý pohled. V Sallyině mozku vzklíčila a k jistotě dorostla náhlá myšlenka.
„Stala, se tam nehoda?“ zašeptala. „Ježíšmarjá, stala, že jo? Nehoda. Tam - venku.“
„Vykládal jsem si pasiáns,“ řekl. „Pak jsem zvedl oči a číslice už nebyly zelené. Zrudly. Pustil jsem si obrazovku. Sally, všichni byli -“
Zarazil se a podíval se na Kathy. Měla doširoka rozevřené oči a přestože byly zality slzami, čišela z nich zvědavost.
„Všichni tam byli em-er-té-vé-í,“ řekl. „Všichni, až na jednoho nebo dva, a ti to teď už mají určitě taky za sebou.“
„Co je to emerví?“ zeptala se Kathy.
„Nic, miláčku,“ řekla Sally. Zdálo se jí, že její hlas přichází z nějakého hlubokého a dlouhého kaňonu.
Charlie polkl. Něco ho tlačilo v krku. „Když čísla zčervenala, mělo se všechno neprodyšně uzavřít. Měli tam Chubbův počítač, který to celé řídil a o kterém říkali, že se nikdy nemůže porouchat. Viděl jsem, co je na obrazovce, a vyskočil ze dveří. Myslel jsem, že mě přeříznou vejpůl. Měly se zavřít v okamžiku, kdy kontrolky zrudly, a já nevím, jak dlouho už byly červený, než jsem se na ně podíval. Jenže já slyšel, jak zapadly, až když jsem už skoro byl na parkovišti. Stejně, kdybych zvedl oči o půl minuty později, byl bych právě teď zavřený ve věži jako včela v láhvi.“
„Co se stalo? Co se -“
„Nevím. Nechci to vědět. Vím jen, že je to za - že je to zet-á-bé-í-el-ó rychle. Jestli mě chtějí, musí si mě chytit. Dávají mi horentní plat, ne ale dost vysoký, abych tu teď smrděl. Vítr fouká na západ. Jedem na východ. A fofrem.“
Ještě pořád se jí zdálo, že napůl spí a potácí se v nějakém hrozném snu. Šla za ním k příjezdové silnici, na níž stál jejich patnáct let starý chevrolet a tiše rezivěl ve vonné pouštní temnotě kalifornské noci.
Charlie hodil kufry do zavazadlového prostoru a tašku na zadní sedadlo. Sally chvíli stála u dveří pro spolujezdce, Kathy v náručí, a hleděla na domek, v němž strávili čtyři poslední roky. Vzpomínala si, že když se tam přistěhovali, v těle jí rostla Kathy a hry s tatínkem měla ještě daleko před sebou.
„No tak!“ řekl. „Nastup si, Sally.“
Nastoupila. Vycouval. Světla chevroletu na okamžik přejela po domě. Odraz v oknech připomínal oči štvaného zvířete.
Napjatě se hrbil nad volantem, obličej měl ozářen kalným světlem přístrojové desky. „Jestli budou vrata Základny zavřený, zkusím je prorazit.“ Myslel to vážně. Věděla to. Náhle cítila, že se jí třesou nohy.
Tak zoufalého činu ale nebylo třeba. Vrata Základny byla otevřená. Jeden strážný byl zabraný do časopisu. Druhého neviděla. Možná byl nahoře. Tohle byla vnější část Základny - běžný sklad armádních vozidel. S tím, co se dělo v centrální části, neměli tihle tatíci nic do činění.
Zdvihl jsem oči a čísla byla rudá.
Zachvěla se a rukou si stiskla koleno. Kathy už zase spala. Charlie ji letmo pohladil po paží a řekl: „Bude to dobrý, miláčku.“
Za svítání uháněli Nevadou na východ a Charlie neustále pokašlával.
KAPITÁN TRIPS
16. června - 4. července 1990

Zvednul jsem sluchátko a zavolal doktora,
povídám doktore, doktore, hej,
hlava se mi točí, div se mi nerozskočí,
co to může bejt?
Nejsem snad nemocnej?

The Sylvers

Holka, zkus chápat svýho kluka.
Je to dobrej kluk,
holka, zkus chápat svýho kluka.

Larry Underwood

KNIHA I

KAPITOLA 1

Hapscombova benzínová pumpa s výčepem stála u silnice třiadevadesátky kousíček od Arnette, což byla díra o pár ulicích asi sto deset mil od Houstonu. Toho večera se tam sešli jen štamgasti. Posedávali u pokladny, popíjeli pivo a při planém tlachání pozorovali, jak hmyz naráží do velkého neónového nápisu. Pumpa patřila Billu Hapscombovi, takže se k němu všichni chovali s úctou, i když to byl obyčejný trouba. Kdyby seděli v obchodním zařízení někoho jiného - třeba jejich - očekávali by stejnou úctu od ostatních. Jenže - oni nic takového neměli. Na Arnette přišly špatné časy. V roce 1980 byly ve městě dvě továrny, jedna vyráběla výrobky z papíru (většinou na pikniky a zahradní slavnosti) a druhá montovala kalkulačky. Teď byla továrna na papír zavřená a výrobna kalkulaček se sotva držela nad vodou - jak se ukázalo, na Tchaj-wanu je dokázali vyrábět mnohem laciněji, stejně jako přenosné televize a tranzistorová rádia. Norman Bruett a Tommy Wannamaker, kteří bývali zaměstnáni v papírně, byli na podpoře. Henry Carmichael a Stu Redman pracovali v továrně na kalkulačky, ale zřídkakdy více než třicet hodin týdně. Victor Palfrey byl v penzi a kouřil smradlavé, vlastnoručně balené cigarety, protože si jiné nemohl dovolit.
„Hele, já to vidím takhle," rozkládal Hap, opřel se o kolena a nakláněl se dopředu. „Prostě se musej' vyfláknout na celou posranou inflaci. Na celej posranej národní deficit. Máme tiskárny a máme papír. Vyjedeme padesát miliónů tisícidolarovek a vesele je prdneme do voběhu."
Palfrey, který byl až do roku 1984 strojníkem, měl jako jediný z přítomných dost sebeúcty na to, aby reagoval na Hapovo očividně idiotské prohlášení. Ubalil si jednu ze svých páchnoucích cigaret a namítl: „To by nám vůbec nepomohlo. Kdyby to udělali, tak by to bylo zrovna jako v Richmondu v posledních letech občanský války. Tehdá, když jsi chtěl kousek perníku, dals pekaři konfederační dolar, on ho položil na perník a ukrojil ti zrovna tak velkej kousek. Peníze sou jenom papír."
„Znám lidi, co by s tebou nesouhlasili," řekl Hap kysele. Z pultu sebral umaštěný zápisník. „Těmdle lidem jsem dlužnej. A jim se to pomalu začíná nelíbit."
Stuart Redman, který byl možná nejmlčenlivějším člověkem v Arnette, seděl v jednom z popraskaných plastikových křesílek s plechovkou piva v ruce a díval se oknem výlohy na silnici. Stu věděl, co je chudoba, protože v ní vyrostl. Zrovna v tomhle městě jako syn zubaře, který zemřel, když bylo Stuovi sedm. Zanechal po sobě ženu, Stua a dvě další děti.
Matka si našla práci v motorestu Red Ball, kousek za Arnette - kdyby v roce 1979 nevyhořel, byl by ho teď Stu mohl vidět z místa, kde seděl. Měli dost, aby se všichni čtyři najedli, tím to ale končilo. Když bylo Stuovi devět, začal pracovat - nejdříve pro Roga Tuckera, majitele Red Ball, kterému po škole pomáhal vykládat nákladáky za třicet pět centů na hodinu, a potom na jatkách v sousedním městě Braintree. Aby nepřišel o dvacet hodin úmorné dřiny týdně za minimální mzdu, musel zatajit svůj věk.
Teď, když poslouchal Vica a Hapa, jak se přou o penězích a jejich tajemné schopnosti mizet, vzpomínal,

jak mu ruce ze začátku od tahání nekonečného množství vozíků s kůžemi a střevy krvácely. Snažil se, aby si toho matka nevšimla, ale ani ne po týdnu na to přišla. Trochu plakala, a ona nebyla ženou, která pláče často. Ale neřekla mu, aby práce nechal. Věděla, v jaké jsou situaci. Byla realistická.
Jeho mlčenlivost částečně vyplývala z toho, že nikdy neměl kamarády a ani čas na ně. Byla tu škola a byla tu práce. Nejmladší bratr Dev zemřel na zápal plic v roce, kdy Stu začal pracovat na jatkách, a Stu se s tím nikdy zcela nevyrovnal. Cítil vinu. Měl Deva ze všech nejradši ... ale jeho odchod znamenal o jeden hladový krk méně.
Na střední škole našel zálibu v americkém fotbalu a matka ho v tom podporovala, i když to znamenalo méně odpracovaných hodin. „Hraj," říkala. „Pokud ti něco pomůže, aby ses odtud dostal, bude to fotbal, Stuarte. Hraj. Pamatuj na Eddieho Warfielda." Eddie Warfield byl místní hrdina. Pocházel z rodiny ještě chudší, než byla Stuova, získal slávu jako rozehrávač místního středoškolského mužstva, díky sportovnímu stipendiu se dostal na univerzitu. Deset let hrál za Green Bay Packers, většinou náhradního rozehrávače, ale při několika nezapomenutelných příležitostech se dostal i do základní sestavy. V současnosti vlastnil na Jihozápadě několik restaurací a v Arnette se stal mýtem. Pokud se v Arnette řeklo „úspěch", znamenalo to Eddie Warfield.
Stu nebyl rozehrávačem a nebyl žádný Eddie Warfield. Ale po nějaké době se začalo zdát, že by snad mohl získat nějaké malé sportovní stipendium ... a byly tu i programy studia při zaměstnání a školní poradce mu řekl o novém systému půjček.
Pak matka onemocněla a nemohla už pracovat. Rakovina. Dva měsíce před jeho maturitou zemřela a jemu zůstal mladší bratr Bryce, kterého měl živit. Odmítl sportovní stipendium a šel pracovat do továrny na kalkulačky. A nakonec to byl Bryce, o tři roky mladší než Stu, který se dokázal dostat pryč. Dnes byl v Minnesotě a dělal systémového analytika pro IBM. Nepsal často; naposledy se viděli na pohřbu, když zemřela Stuova žena - zabila ji stejná rakovina jako jeho matku. Domníval se, že i Bryce pociťuje svůj díl viny ... a že se může snad i trochu stydět za to, že se z jeho bratra stal další ze starých „brachů" z odumírajícího texaského městečka, který dny tráví v továrně a večery buď u Hapa nebo u „Indiánské hlavy" a napájí se pivem.
Nejlíp mu bylo, když byl ženatý, to ale trvalo pouhých osmnáct měsíců. Lůno jeho ženy dalo život jedinému, temnému a zhoubnému dítěti. To bylo před čtyřmi lety.
Od té doby přemýšlel, že by z Arnette odešel a poohlédl se po něčem lepším, ale držela ho maloměstská netečnost - tichý zpěv sirén, kterými ho volala známá místa a známé tváře. V Arnette ho měli rádi a Vic Palfrey mu jednou složil nejvyšší poklonu: nazval jej „Starým drsňákem".
Když se Vic a Hap začali hádat, na obloze ještě zůstávaly stopy soumraku, země se ale již topila v šeru. Po třiadevadesátce už mnoho aut nejezdilo a proto měl Hap tolik nezaplacených účtů. Teď ale Stu viděl jedno přijíždět.
Bylo od nich ještě asi půl kilometru a poslední denní světlo se matně lesklo na tom zbytku chromu, který na voze zbyl. Stu měl dobré oči a rozeznal, že je to velmi starý chevrolet, možná z roku '75. Chevrolet, se zhasnutými světly, který jel sotva dvacet a kličkoval sem a tam po celé silnici. Kromě něj ho ještě nikdo nezahlédl.
„Hele, řekněme, že na tuhle pumpu splácíš hypotéku," říkal Vic, „a řekněme, že je to padesát dolarů měsíčně."
„Tak to je teda zatraceně víc."
„No, pro teď počítejme padesát. A teď si představ, že by federálové vopravdu vytiskli náklaďák peněz. No, a pak by v bance votočili a ty bys platil stopadesát. Byl bys na tom furt stejně blbě."
„To je fakt," přidal se Henry Carmichael. Hap se na něj podrážděně podíval. Náhodou věděl, že Hank si zvykl brát láhve koly z automatu bez zaplacení zálohy a věděl taky, že BrueHank ví, že to ví, takže pokud se chtěl přidat na něčí stranu, měl se přidat k němu.
„Nemusí to tak nutně bejt vždycky," prohlásil Hap důležitým tónem, ve kterém bylo cítit autoritu jeho devíti tříd obecné, a pokračoval ve vysvětlování.
Stu, který chápal jen to, že jsou dost na dně, si Hapův hlas ztlumil na nicneříkající bzučení a sledoval chevrolet, jak si to šněruje silnicí. Podle stylu jízdy se nezdálo, že by to mělo pokračovat dlouho. Přejel přes půlící čáru a levými pneumatikami zvířil prach na krajnici v protisměru. Teď zatočil zpět, chvíli se

držel ve svém pruhu a pak téměř vjel do příkopu. Nato, jako by velký osvětlený nápis Texaco řidiče lapil jako návnada, zamířil přímo ke stanici, podoben střele, která téměř vyčerpala setrvačnou rychlost. Stu zaslechl unavené předení motoru, chrčení a hvízdání odcházejícího karburátoru a vyklepaných ventilů. Vůz minul nájezd a poskočil přes obrubník. Neónové trubice nad čerpadly se odrážely na zaprášeném čelním skle, takže dovnitř nebylo moc vidět, Stu ale vytušil nejasný obrys řidiče, který se při poskočení vozu bezvládně zakymácel. Automobil nejevil náznaky, že by zpomaloval svou stabilní dvacetikilometrovou rychlost.
„Takže, jak říkám, při více penězích v oběhu bys byl -“
„Radši si vypni pumpy, Hape,“ řekl Stu klidně.
„Pumpy? Cože?“
Norm Bruett se otočil, aby vyhlédl z okna. „Ježíšku na křížku,“ vyrazil.
Stu vyskočil ze židle, natáhl se přes Tommyho Wannamakera a Hanka Carmichaela a přehodil všech osm vypínačů najednou. A tak byl jediný, kdo neviděl, jak chevrolet narazil do benzínových čerpadel u horního ostrůvku a smetl je.
Vjel do nich pomalu, neúprosně a jaksi vznešeně. Tommy Wannamaker příštího dne u „Indiánské hlavy“ přísahal, že brzdová světla ani neblikla. Chevrolet prostě jel svou stabilní dvacítkou jako zaváděcí vůz na závodech při Slavnostech růží. Podvozek zaskřípěl o ostrůvek a když do něj narazila kola, všichni kromě Stua viděli, jak řidičova hlava ochable poskočila a narazila do předního skla, na kterém se objevila hvězdicovitá prasklina.
Vůz poskočil jako nakopnutý čokl a urazil čerpadlo bezolovnatého benzínu. Pumpa odlétla a odkutálela se pryč. Vylila se z ní trocha paliva. Hadice se uvolnila, spadla na asfalt a leskla se ve světlech neonů. Všichni viděli jiskry, které zasršely od výfuku, když drhnul o beton, a Hap, který již v Mexiku viděl výbuch čerpací stanice, si instinktivně zakryl oči před ohnivou koulí, kterou očekával. Místo toho se zadek vozu otočil a sesmekl z ostrůvku. Předek zachytil pumpu speciálu a srazil ji na zem s tupým zaduněním.
Jakoby hnán vlastní vůlí, chevrolet dokončil svůj obrat o třista šedesát stupňů a narazil do ostrůvku ještě jednou, tentokrát bokem. Zadek vyskočil a povalil poslední čerpadlo jako kuželku. Tam se chevrolet pomalu zastavil; rezavý výfuk táhl po zemi za sebou. Vůz zničil všechny tři pumpy na ostrůvku, který ležel blíže k silnici. Motor ještě několik vteřin škytavě běžel a vzápětí zhasl. Ticho bylo náhle tak hlasité, že až děsilo.
„Ty bláho,“ vytlačil ze sebe Tommy Wannamaker. „Vybouchne to, Hape?“
„Kdyby to mělo vyletět, tak by to už bylo,“ řekl Hap a zvedl se. Vrazil do stojánku s mapami a Texas, Nové Mexiko a Arizona se rozlétly na všechny strany. Hap v duchu opatrně jásal. Jeho čerpadla byla pojištěná a pojistka zaplacená. Mary odkládala peníze na pojištění přednostně.
„Ten chlap musel bejt pěkně namazanej,“ řekl Norm.
„Viděl jsem jeho brzdový světla,“ řekl Tommy a hlas se mu chvěl vzrušením. „Ani neblikly. Ty blaho! Kdyby jel devadesát, tak už sme všichni mrtví.“
Vyběhli ven, Hap v čele, Stu skupinku uzavíral. Hap, Tommy a Norm se k vozu dostali první. Ve vzduchu byl cítit benzín. Slyšeli, jak chladnoucí motor vydává pomalé tikání, které znělo jako hodiny. Hap otevřel dveře na řidičově straně a muž za volantem vypadl ven jako pytel hadrů.
„Do prdele,“ vyjekl Norm Bruett. Odvrátil se, popadl se za břicho a začal dávit. Nebylo to kvůli muži, který vypadl ven (Hap ho jemně zachytil, ještě než dopadl na asfalt), ale kvůli zápachu, který se linul z auta, odporný puch krve, fekálií, zvratků a lidského rozkladu. Byl to příšerný, hutný pach smrti.
Vzápětí se Hap odvrátil, uchopil řidiče pod pažemi a táhl jej stranou. Tommy spěšně nadzdvihl jeho nohy, bezvládně brousící o asfalt, a s Hapem ho odnesli do kanceláře. Ve světle zářivek měly jejich tváře barvu sýra a vypadaly zhnuseně. Hap si na peníze za pojištění ani nevzpomněl.
Ostatní nahlédli do vozu a Hank se v mžiku otočil, ruku si držel před ústy a malíček mu trčel jako někomu, kdo právě pozdvihl sklenku vína k přípitku. Odklusal k severnímu konci parkoviště a tam se zbavil večeře.
Vic a Stu hleděli do auta nějakou dobu, pak se po sobě podívali a zahleděli se dovnitř. Na sedadle spolujezdce byla mladá žena v sukni vykasané až na stehna. O ni se opírala asi tři roky stará holčička.

Obě byly mrtvé. Krky jim otekly jako duše z pneumatiky a kůže měla purpurově černou barvu jako modřina. Pod očima měly kůži oteklou úplně stejně. Vic později říkal, že vypadaly jako hráči baseballu, kteří si pod oči natřeli černidlo, aby je neoslňovalo slunce. Oči nevidomě zíraly před sebe. Žena držela dítě za ruku. U nosů jim zaschl chuchvalec hlenu. Kolem nich bzučely mouchy, usedaly na, hlen a lezly jim do otevřených úst. Stu byl ve válce, ale nic tak strašlivě žalostného v životě neviděl. Oči se mu neustály vracely na jejich propletené ruce.
Stu s Vicem odstoupili a tupě se na sebe podívali. Pak se otočili ke stanici. Viděli Hapa, jak zuřivě mluví do telefonu. Norm šel ke stanici za nimi a přes rameno vrhal pohledy na vrak vozu. Řidičovy dveře smutně zely. Ze zpětného zrcátka na předním skle visel pár dětských botiček.
Hank stál ve dveřích a otíral si ústa špinavým kapesníkem. „Ježíši, Stu," řekl nešťastně a Stu přikývl.
Hap zavěsil sluchátko. Řidič chevroletu ležel na podlaze. „Ambulance tady bude za deset minut. Myslíš, že jsou -?" Ukázal palcem k vozu.
„Jo, jsou mrtvý," přikývl Vic. Jeho vráscitá tvář byla celá žlutá a po celé podlaze trousil tabák, jak se snažil ubalit si jednu ze svých smradlavých, cigaret. „Jsou to dva nejmrtvější lidi, kerý jsem kdy viděl."
Podíval se na Stua, který přikývl a zastrčil si ruce do kapes. Cítil, že se mu třese žaludek.
Muž na podlaze dušeně zasténal a všichni se po něm ohlédli. Po chvilce, kdy bylo jasné, že muž hovoří nebo se o to vehementně snaží, k němu Hap poklekl. Nakonec, byla to jeho pumpa.
Ať už s ženou a dítětem v autě bylo cokoliv, muž tím trpěl také. Z nosu mu nepřetržitě teklo a jeho dýchání znělo podivně, jakoby pod vodou, jako by se mu v hrudi něco čeřilo. Kůže pod očima byla nateklá, nebyla ještě černá, ale fialová jako modřina. Krk se zdál příliš silný a oteklý, takže se mu dělaly dvě brady. Měl vysokou horečku; když jste se k němu přiblížili, měli jste pocit, že sedíte u vyhasínajícího ohniště.
„Pes," zamumlal. „Dala jsi ho ven?"
„Pane," řekl Hap a jemně jím zatřásl. „Už jsem volal záchranku. Budete v pořádku."
„Kontrolky zčervenaly." zachrčel muž na podlaze a pak začal kašlat v sériích explozí, které z něj vymrštily dlouhé cákance hnisavého hlenu. Hap se zaklonil a zoufale se šklebil.
„Radši ho votoč," navrhl Vic. „Nebo se tím udusí."
Ale než to mohl udělat, záchvat kašle opět polevil do namáhavého a nestejnoměrného dýchání. Muž pomalu zamrkal a rozhlédl se po postavách, shromážděných kolem něj:
„Kde to ... jsem?"
„V Arnette," řekl Hap. „Na benzínový pumpě Billa Hapscomba. Naboural jste mi pár čerpadel." A pak rychle dodal: „To nic nevadí. Jsou pojištěný."
Muž na podlaze se pokusil posadit, ale nepodařilo se mu to. Musel se spokojit s tím, že položil ruku Hapovi na předloktí.
„Moje žena ... moje holčička ..."
„Jsou v pořádku," řekl Hap a přihlouple se křenil.
„Podle všeho je mi pěkně blbě," zasupěl muž. Hvízdavé vtahoval a vyfukoval vzduch. „Bylo jim taky mizerně. Začlo jim to ráno před dvěma dny. V Salt Lake City..." Zamžikal a pomalu oči zavřel. „Je jim blbě ... asi jsme nakonec nevyrazili dost rychle..."
V dálce teď mohli zaslechnout přibližující se houkání sirény arnettské dobrovolnické sanitky.
„Páni," vzdychl Tommy Wannamaker. „Ach jo, páni."
Oči nemocného muže se zachvěly a opět se otevřely. Nyní byly naplněny intenzivní, neodkladnou starostí. Namáhavě se opět pokusil posadit. Po tváři mu stékal pot. Chytil Hapa za rukáv.
„Jsou Sally a Katuška v pořádku?" ptal se naléhavě. Ze rtů mu odlétla slina a Hap cítil, jak z něj sálá horkost. Ten muž byl nemocný, napůl šílený a páchl. Hapovi to připomínalo zápach, jaký občas vydává stará psí deka.
„Jsou v pořádku," trval na svém, byť trochu křečovitě. „Jenom si ... zase lehněte a ležte v klídku, jasný?"
Muž se zase položil. Jeho dýchání teď bylo chrčivější. Hap a Hank mu pomohli otočit se na bok a zdálo se, že se mu tak dýchá maličko lépe. „Až do včerejška mi bylo docela dobře. V noci mě to vzbudilo. Nevypadli jsme dost rychle. Je Katuška v pořádku?"
Jeho poslední slova se vytratila v cosi, čemu nikdo z nich nerozuměl. Siréna záchranky kvílela stále blíž.

Stu přešel k oknu a vyhlížel ji. Ostatní zůstali stát v kroužku kolem muže na podlaze.
„Co s nim je, Vicu, nevíš?“ zeptal se Hap.
Vic zavrtěl hlavou. „Nevim.“
„Možná něco snědli,“ nadhodil Norm Bruett. „Ten auťák má kalifornskou značku. Nejspíš jedli u stánků při silnici, že jo. Možná dostali zkaženej hamburger. To se stává.“
Záchranka zpomalila, protože se na cestě ke stanici musela vyhnout vraku chevroletu. Rudé světlo na střeše se zuřivě otáčelo. Už se úplně setmělo.
„Podej mi ruku, vytáhnu tě odtamtad,“ zakřičel znenadání muž na podlaze a pak bylo zase ticho.
„Otrava jídlem,“ řekl Vic. „Jo, to by mohlo bejt. Aspoň doufám, protože -“
„Protože co?“ zeptal se Hank.
„Protože jináč by to mohlo bejt něco nakažlivýho.“ Vic se na ně díval vážnýma očima. „Kdysi, v osmapadesátym, jsem viděl choleru, dole u Nogales, a vypadalo to podobně.“
Dovnitř vstoupili tři muži, před sebou tlačili nosítka na kolečkách. „Hape,“ řekl jeden z nich, „tos teda měl kliku, žes nevylít rovnou do nebíčka. Tady ten to je, co?“
Rozestoupili se, aby mohli vejít - Billy Verecker, Monty Sullivan a Carlos Ortega. Všichni se znali.
„Dva jsou eště v autě,“ pronesl Hap a odtáhl Montyho trochu stranou. „Žena a malá holka. Vobě mrtvý.“
„Těbůh! Seš si jistej?“
„Jo. Tendle chlap to neví. Vezmete ho do Braintree?“
„Nejspíš.“ Monty se na něj nerozhodně podíval. „Co budu dělat s těma dvěma v autě? S tímdle si nevim rady, Hape.“
„Stu zavolá policii. Bude ti vadit, když pojedu s tebou?“
„Sakra“ to víš, že ne.“
Položili muže na nosítka a když ho vezli ven, Hap popošel ke Stuovi.
„Pojedu s nima do Braintree. Zavolal bys policii?“
„Jasně.“
„A eště Mary. Brnkni jí a řekni jí, co se stalo.“
„Fajn.“
Hap odklusal k sanitce a nastoupil dovnitř. Billy Verecker za ním zavřel dveře a zavolal druhé dva. Ti fascinovaně zírali na rozbitý chevrolet.
Za okamžik ambulance s kvílející sirénou vyrazila a rudé světlo vrhalo krvavé stíny na asfalt stanice. Stu šel k telefonu a vhodil do něj čtvrťák.

Muž ze chevroletu zemřel dvacet mil od nemocnice. Naposledy se chrčivě nadechl, vydechl, uprostřed dalšího nádechu se zarazil a pak prostě ztichl.
Hap muži vytáhl z kapsy peněženku a podíval se do ní. Bylo tam sedmdesát dolarů v bankovkách. Kalifornský řidičský průkaz na jméno Charlese D. Campiona. Byl tu i vojenský průkaz a fotografie jeho ženy a dcery v plastikovém pouzdře. Hap se na fotografie nepodíval.
Peněženku nacpal muži zpět do kapsy a řekl Carlosovi, aby vypnul sirénu. Bylo deset minut po deváté.
KAPITOLA 2
Do Atlantického oceánu vybíhalo z ogunquitské městské pláže dlouhé molo. Dnes jí připomínalo výstražně vztyčený ukazováček. Když Frannie Goldsmithová zajela na veřejné parkoviště, viděla Jesse, jak sedí na konci mola, pouhá silueta v odpoledním slunci. Nad ním kroužili a křičeli racci. Idylický obraz Nové Anglie namalovaný životem, a Frannie pochybovala, že by se ho nějaký racek odvážil pokazit upuštěním bílého cákance na neposkvrněnou modrou pracovní košili Jesse Ridera. Nakonec, vždyť to je začínající básník.
Věděla, že je to Jess, protože jeho sportovní kolo stálo zamčeno u železného zábradlí, které se táhlo za boudou hlídače parkoviště. Z ní vycházel Gus, olysalá břichatá městská figurka, aby ji pozdravil. Poplatek pro návštěvníky byl jeden dolar, ale Gus věděl, že Frannie je místní, aniž by se podíval na štítek REZIDENT, přilepený na předním okně jejího volva. Fran sem chodívala často.
Jasně, že často, pomyslila si Fran. Vlastně jsem otěhotněla přímo tady na pláži, tři metry od čáry přílivu. Milá Boule: byla jsi počata na malebném pobřeží Maine, asi tři metry od čáry nejvyššího přílivu a šest

metrů od nábřežní zdi. Místo je označeno křížkem.
Gus zvedl ruku a vztyčil dva prsty do V na znamení míru.
„Váš kámoš je na konci mola, slečno Goldsmithová."
„Díky, Gusi. Jak jdou kšefty?"
S úsměvem mávl rukou k parkovišti. Mohlo tam být sotva dvacet aut a na většině viděla, bílomodrou nálepku REZIDENT.
„Nic moc, takhle brzo," řekl. Bylo 17. června. „Počkejte čtrnáct dní, to už městu nějaké peníze vyděláme."
„To jistě. Pokud je všechny nezpronevěříte."
Gus se zasmál a šel zase dovnitř.
Frannie se opřela jednou rukou o teplý kov svého vozu, vyzula si plátěnky a obula pár gumových Vietnamek. Byla to vysoká dívka s kaštanovými vlasy, které jí spadaly až po lopatky. Na sobě měla bledežluté jednoduché šaty. Hezká postava. Dlouhé nohy, kterým se dostávalo uznalých pohledů. Prvotřídní materiál, říkalo se tomu mezi studenty vysoké školy. Vyval vočka, príma kočka. Miss koleje 1990.
Pak se sama sobě zasmála a smích to byl maličko hořký. Máš poměr, řekla si, jako by to byla horká novinka. Kapitola šestá: Hester Prynnová přináší reverendu Dimmesdaleovi zprávu o nezadržitelném příchodu Perly. Jenom to není reverend Dimmesdale. Je to Jess Rider, věk dvacet, o rok mladší než naše hrdinka, malá Fran. Je to začínající studentský básník. Pozná se to podle jeho neposkvrněné modré pracovní košile.
Na okraji písku se zastavila. I přes podrážku Vietnamek cítila teplo, které rozpalovalo gumové střevíce. Silueta na konci mola pořád ještě házela do vody kamínky. Její myšlenky byly trochu rozpustilé, ale jinak spíš ustarané. On ví, jak tam vypadá, pomyslela si. Lord Byron, osamělý, leč neohrožený. Sedí v prázdném osamění a hledí na moře, které se táhne do dáli, tam, kde Anglie leží. Než já, vyhnanec, nikdy se -
Ale hovno!
Nebyly to ani tak myšlenky, co ji roztrpčilo, ale spíše to, co vypovídaly o stavu její mysli. Mladík, o kterém předpokládala, že ho miluje, sedí opodál, a ona se mu za jeho zády posmívá.
Vydala se po molu a s opatrnou grácií si vybírala cestu mezi balvany a puklinami. Bylo to staré molo a kdysi bylo součástí vlnolamu. Dnes se lodě shromažďovaly u jižního konce města, kde byly tři soukromé přístavy a laciné motely, po celé léto plné hlučného veselí.
Kráčela pomalu a snažila se co možná nejlépe vyrovnat s myšlenkou, že ho možná přestala milovat během těch jedenácti dnů, co věděla, že je „tak trošku těhotná," řečeno slovy Amy Lauderové. Nakonec ji do toho stavu dostal on, ne?
Jenomže ne sám, to bylo jisté. A navíc brala prášky. To byla ta nejjednodušší věc na světě. Zašla do školní ordinace, řekla doktorovi, že má bolesti při menstruaci a různé nepříjemné pupínky po těle a doktor jí napsal předpis. Vlastně jí tak dal na měsíc volňáska.
Opět se zastavila. Už byla nad vodou a vlny se lámaly směrem ke břehu po obou stranách. Přišlo jí, že školní doktoři nejspíš poslouchají řeči o bolestivých menstruacích a pupíncích asi tak často, jako drogisté výmluvy, že mladíci ty kondomy kupují pro svého bratra - dokonce i dnes. Zrovna tak k němu mohla přijít a říci: „Dejte mi pilulky. Chci šukat." Měla na to věk. Proč se upejpat. Pohlédla na Jessova záda a povzdechla si. Protože upejpání je součástí života. Šla dál.
Jenomže pilulka nefungovala. Někdo u výstupní kontroly továrny na starý dobrý Ovril usnul. Buď to, nebo si prášek zapomněla vzít a, pak zapomněla, že zapomněla.
Potichu přišla až k němu a položila mu ruce na ramena.
Jess, který v levé ruce držel kameny a házel je do táty Atlantiku, vykřikl a vyskočil. Oblázky se rozsypaly na všechny strany a on Frannie málem shodil do vody. Moc nescházelo a spadl tam po hlavě sám.
Začala se nezadržitelně hihňat a ustoupila několik kroků dozadu, s rukama přitisknutýma na ústech. Jess se rozzlobeně otočil, dobře stavěný mladý muž s černými vlasy, brýlemi se zlatou obroučkou a pravidelnými rysy, které, k Jessově nekonečné nespokojenosti, nikdy úplně neodrážely jeho vnitřní citlivost.

„Ksakru, víš jak jsem se lek'?!“ zařval.
„Ach, Jessi,“ hihňala se, „ach, Jessi, promiň, ale bylo to směšný, fakt.“
„Málem jsme spadli do vody,“ řekl a nasupeně k ní přikročil.
Fran ustoupila ještě o jeden krok, zakopla o kámen a tvrdě dosedla na zem. Zuby jí scvakly jazyk - palčivá bolest! - a přestala se smát, jako když utne. Náhlé ticho - vypnul jsi mě, jsem rádio - jí připadalo ze všeho nejsměšnější a to ji rozesmálo znovu, ačkoliv jí z jazyka tekla krev a z očí slzy bolesti.
„Nestalo se ti nic, Frannie?“ Poklekl vedle ní s ustaraným výrazem v obličeji.
Doopravdy ho miluji, pomyslela si s jistou úlevou. No, to se mám.
„Nezranila jsi se, Fran?“
„Jen svou pýchu,“ řekla a nechala ho, aby jí pomohl na nohy. „A kousla jsem se do jazyka. Koukej.“ Vyplázla ho na něj a čekala na oplátku úsměv, ale Jess se zamračil.
„Jéžíš, Fran, tobě vážně teče krev.“ Vytáhl z kapsy kapesník a nejistě se na něj podíval. Pak ho zastrčil zpátky.
Představila si, jak jdou spolu ruku v ruce k parkovišti, dva mladí milenci pod letní oblohou, a ona má jeho kapesník nacpaný v puse. Mává na smějícího se laskavého hlídače a říká: Nahgau, Guchi.
Opět se rozesmála, i když ji jazyk dost bolel a pachuť krve v ústech jí působila lehkou nevolnost.
„Dívej se jinam,“ přikázala mu přísně. „Teď se nebudu chovat jako dáma.“
S mírným úsměvem si teatrálně zakryl oči. Opřela se jednou rukou o zábradlí, naklonila se přes okraj mola a plivla - jasně červená. Fuj. A zase. A ještě jednou. Konečně se zdálo, že má ústa čistá. Ohlédla se a uviděla ho, jak se dívá skrze prsty.
„Promiň,“ řekla. „Jsem blbá.“
„Ale ne,“ namítal Jess, i když očividně myslel ano.
„Nepojedeme si koupit zmrzlinu?“ zeptala se. „Ty budeš řídit a já platit.“
„Souhlas.“ Vyskočil a pomohl jí vstát. Ještě jednou plivla přes okraj. Jasně červená.
„Neukousla jsem si kousek, viď?“ zeptala se Fran s úzkostí v hlase.
„To nevím,“ řekl Jess sladce. „Mělas pocit, že bys spolkla něco jako žmolek?“
S odporem si přitiskla ruku k ústům. „To nebylo moc vtipný.“
„Ne, promiň. Jenom ses kousla, Frannie.“
„Jsou v jazyku nějaký žíly?“
Vraceli se po molu ruku v ruce. Frannie se co chvíli zastavovala a odplivla si přes okraj. Jasně červená. Tak toho nespolkne ani trošku. Nene. V žádném případě.
„Nejsou.“
„To je dobře.“ Stiskla mu ruku a usmála se na něj. „Jsem těhotná.“
„Jo? Fajn. Že nevíš, koho jsem viděl v Port -“
Zarazil se a podíval se na ni, jeho tvář byla náhle nepoddajná a velmi, velmi obezřetná. Ta ostražitost ji trochu ranila.
„Co jsi říkala?“
„Jsem těhotná.“ Zářivě se na něj usmála a plivla přes okraj mola. Jasně červená.
„Děsnej fór, Frannie,“ řekl nejistě.
„Žádnej fór.“
Díval se na ni. Po chvíli pokračovali v chůzi. Když přecházeli přes parkoviště, Gus vyšel z budky a zamával jim. Frannie mu také zamávala. Jess také.

Zastavili se v Dairy Queen na silnici US1. Jess si koupil kolu a zamyšleně ji srkal za volantem volva. Frannie si od něj nechala přinést banánový pohár a teď se opírala o dveře na své straně, půl metru od něj, a lžičkou vybírala oříšky a kousky ananasu a syntetickou zmrzlinu.
„Víš,“ řekla, „že zmrzlina od Dairy Queen jsou hlavně bubliny? Spousta lidí to neví.“
Jess se na ni podíval a neřekl nic.
„Fakt,“ řekla. „Tyhle zmrzlinový stroje nejsou vlastně nic jinýho než obrovský mašiny na bubliny. Proto může Dairy Queen prodávat zmrzlinu tak lacino. Měli jsme o tom jeden článek v Obchodní teorii. Je plno způsobů, jak podojit krávu.“

Jess se na ni podíval a neřekl nic.
„Pokud chceš opravdovou zmrzlinu, musíš jít někam jako je Deering Ice Cream Shop a pak -“
Náhle propukla v pláč.
Posunul se na sedadle až k ní a položil jí ruce kolem krku. „Nech toho, Frannie, prosím tě.“
„Teče po mně můj banánovej pohár.“ vzlykla.
Opět vytáhl kapesník a otřel ji. Mezitím pláč ustal a Frannie už jen popotahovala.
„Banánovej pohár s krvavou omáčkou.“ řekla a dívala se na něj zarudlýma očima. „Už asi nebudu. Promiň, Jessi. Vyhodil bys to?“
„Jistě,“ řekl škrobeně.
Vzal od ní pohár, vyšel ven a vyhodil ho do odpadkového koše. Chodí legračně, myslela si Frannie, jako by ho někdo uhodil tam dole, kde to kluky bolí. Jistým způsobem tam vlastně udeřen byl. Ale pokud se na to chcete podívat, z jiné stránky, podobně chodila i ona poté, co ji na pláži připravil o panenství. Cítila se tehdy, jako by měla zvlášť těžkou opruzeninu. Jenomže z opruzeniny člověk neotěhotní.
Vrátil se dovnitř.
„Vážně jseš, Frannie?“ zeptal se náhle.
„Vážně.“
„Jak se to stalo? Myslel jsem, že bereš pilulky.“
„No, možností je víc, za prvé, někdo na výstupní kontrole ve starý dobrý fabrice na Ovril usnul, zrovna když jela moje tuba, nebo za druhé, u vás v menze pánům dávají něco, co posiluje spermie, nebo za třetí, zapomněla jsem si vzít pilulku a pak jsem zapomněla, že jsem zapomněla.“
Věnovala mu sarkastický úsměv, který ho maličko vylekal.
„Proč jseš tak naštvaná, Frannie? Jenom jsem se ptal.“
„Na tvou otázku by se dalo odpovědět i jinak: jedné teplé dubnové noci, muselo to být dvanáctého, třináctého nebo čtrnáctého, jsi vložil svůj penis do mé vagíny a dosáhl orgasmu, takže jsi ejakuloval spermie po milionech -“
„Nech toho,“ přerušil ji ostře. „Nemusíš být tak -“
„Tak co?“ I když navenek zachovávala kamenný výraz, uvnitř byla zmatená. Když si tuto scénu předtím představovala, nikdy se neodehrávala tak jako teď.
„Tak naštvaná,“ dodal Jess unaveně. „Já se z toho přece nechci vykroutit.“
„Ne,“ řekla již mírněji. V tuto chvíli mu mohla vzít jednu ruku z volantu, podržet ji a zahnat hádku nadobro. Ale nějak se k tomu nemohla přinutit. Neměl nakonec žádné právo chtít útěchu a nezáleželo na tom, jak nevyslovená nebo nevědomá tato touha byla. Náhle jí došlo, že v každém případě jsou doby bezstarostného veselí na nějakou dobu pryč. Zachtělo se jí opět plakat, ale vztekle slzy potlačila. Frannie Goldsmithová, dcera Petera Goldsmithe, přece nebude sedět na parkovišti u Dairy Queen v Ogunquitu a vyplakávat si svoje zatracené oči.
„Co chceš dělat?“ zeptal se Jess a sáhl po cigaretách.
„Co chceš ty dělat?“
Zapálil si a na kratičkou chviličku, když se cigaretový kouř roztáhl po stropě, zahlédla jasně muže a chlapce, jak na jeho tváři zápasí o vládu.
„Do prčic,“ řekl.
„Náš výběr, jak ho vidím já, je asi takový,“ začala. „Můžeme se vzít a dítě si nechat. Můžeme se vzít a dítěte se vzdát. Nebo se nevezmeme a dítě si nechám já. Nebo -“
„Frannie -“
„Nebo se nevezmeme a dítě si nenechám. Nebo můžu jít na potrat. Je to všechno? Vynechala jsem něco?“
„Frannie, nemůžeme si promluvit -“
„Vždyť mluvíme!“ vyjela na něj. „Dostal jsi možnost a řekl jsi 'Do prčic.' Přesně tak jsi to řekl. Já jenom nastínila možný výběr. Pochopitelně, měla jsem víc času na vypracování detailů.“
„Chceš cigaretu?“
„Ne. To není pro dítě dobré.“
„Frannie, krucinál!“

„Proč křičíš?“ zeptala se tiše.
„Protože to vypadá, že se mě snažíš namíchnout, jak to jen nejvíc půjde.“ Jess se nakonec ovládl. „Promiň. Prostě si nemyslím, že je to moje vina.“
„Á, nemyslíš.“ Podívala se na něj se zdviženým obočím. „Hle, a panna počala.“
„Musíš si z toho, sakra, dělat srandu? Měla jsi prášky, sama jsi to říkala. Věřil jsem ti. Byla to chyba?“
„Ne, nebyla to chyba. Ale fakta to nemění.“
„To asi ne,“ řekl zasmušile a zamáčkl zpola dokouřenou cigaretu. „Takže co uděláme?“
„Pořád se mě ptáš, Jessi. Právě jsem vyjmenovala možnosti, které vidím já. Myslela jsem, že tě něco napadne. Taky je tady sebevražda, ale o tom v tuhle chvíli neuvažuju. Tak si vyber z těch druhejch a popovídáme si o tom.“
„Tak se vezmem,“ řekl náhle pevným hlasem. Byl to tón muže, který se rozhodl, že nejlepší způsob, jak rozřešit gordický uzel, je rozetnout ho v půli. Plnou rychlostí vpřed a ufňukánci ať si zůstanou v závětří.
„Ne,“ řekla. „Já si tě nechci vzít.“
Vypadalo to, jako by měl tvář pospojovánu množstvím neviditelných šroubů a každý z nich byl náhle povolen o jednu a půl otočky. Vše najednou pokleslo. Bylo to tak krutě komické, že si musela opřít zraněnou špičku jazyka o patro, aby se opět nerozesmála. Jessovi se smát nechtěla.
„Proč?“ zeptal se. „Fran-“
„O důvodech bych musela přemýšlet. Nenechám se zavléct do diskuse o mých důvodech, proč si tě nechci vzít, protože právě teď je neznám.“
„Ty mě nemiluješ,“ řekl trucovitě.
„Ve většině případů se láska a manželství vzájemně vylučují. Vyber si jinou možnost.“
Dlouho byl zticha. Hrál si s novou cigaretou, ale nezapálil si. Nakonec řekl: „Nemůžu si vybrat jinou možnost, Frannie, protože nechceš prohovořit tuhle. Chceš bodovat na můj úkor.“
To na ni trochu zapůsobilo. Přikývla. „Možná máš pravdu. Posledních pár týdnů se zase skórovalo na můj účet. Podívej, Jessi, ty jseš student každým coulem. Kdyby na tebe přišel vandrák s nožem, hned bys svolával seminář.“
„Ale prokristapána.“
„Vyber si jinou možnost.“
„Ne. Ty jsi si mohla svoje důvody promyslet. Možná, že i já potřebuju trochu času.“
„Tak dobře. Odvezeš mě teď zpátky na parkoviště? Tam tě nechám a pojedu si ještě něco zařídit.“
Překvapeně se na ni podíval. „Frannie, přijel jsem na kole až z Portlandu. V motelu na kraji města mám pokoj. Myslel jsem, že strávíme víkend spolu.“
„Ve tvým motelovým pokoji. Ne, Jessi. Situace se změnila. Vem si svoje kolo a jeď zpátky do Portlandu a dej mi vědět, až si o tom ještě trochu popřemýšlíš. Žádnej spěch.“
„Přestaň se po mně vozit, Frannie.“
„Ne, ne, Jessi, to ty jsi se povozil po mně,“ vykřikla v náhlém, divokém hněvu a tehdy ji lehce udeřil hřbetem ruky po tváři.
Díval se na ni v němém úžasu.
„Promiň, Fran.“
„Omluva přijata,“ řekla bezbarvě. „Jeď už.“

Po cestě zpět na parkoviště nemluvili. Seděla s rukama složenýma v klíně a sledovala oceán, probleskující mezi domky, které stály těsně při nábřežní zdi. Vypadají jako domy v chudinské čtvrti, pomyslela si. Komu patří ty domky, z nichž většina má ještě zabedněné okenice, i když léto oficiálně začne za pár dnů? Profesorům z Massachusettského technologického institutu. Bostonským doktorům. Newyorským právníkům. Tyto domy nejsou nic velkého, žádné pobřežní haciendy lidí, kteří svá jmění počítají v sedmi a osmimístných číslicích. Ale až sem vlastníci těchto domků přijedou, nejnižší IQ na Shore Road bude mít hlídač parkoviště Gus. Děti budou mít sportovní kola jako Jess. Budou se tvářit unuděně a s rodiči budou chodit do restaurací na humry a do ogunquitského divadla. Budou se potloukat po hlavní ulici a po měkkém letním soumraku se budou tvářit jako místní. Dívala se na okouzlující kobaltové záblesky mezi namačkanými domy a cítila, že se jí zrak opět zamlžuje slzami. Bílý obláček,

který plakal.
Dojeli na parkoviště a Gus jim mávnul rukou. Zamávali mu na pozdrav.
„Je mi líto, že jsem tě uhodil, Frannie," řekl Jess tlumeným hlasem. „To jsem vážně nechtěl."
„Já vím. Pojedeš do Portlandu?"
„Zůstanu tady přes noc a ráno ti zavolám. Ale je to na tobě, Frannie. Pokud se rozhodneš, třeba, že nejlepší bude potrat, já peníze někde vyškrábnu."
„To byla záměrná hříčka?"
„Ne," řekl. „Vůbec ne." Posunul se na sedadle a zlehka ji políbil. „Mám tě rád, Fran."
Nevěřím, že máš, pomyslela si. Najednou ti vůbec nevěřím ... Ale přijímám to v dobré víře. To ještě udělat mohu.
„Dobře," řekla tiše.
„Je to motel 'U majáku'. Když budeš chtít, zavolej."
„Dobře." Vklouzla za volant; náhle se cítila nesmírně unavená. Jazyk ji ošklivě bolel.
Přešel ke svému kolu zamčenému k zábradlí, nasedl na něj a popojel k jejímu vozu. „Byl bych rád, kdybys zavolala, Fran."
Vyloudila umělý úsměv. „Uvidíme. Měj se, Jessi."
Zařadila rychlost, otočila se a jela přes parkoviště k Shore Road. Viděla Jesse, jak stojí u kola, oceán v pozadí, a ten den ho již podruhé v duchu obvinila z toho, že přesně ví, jaký obraz vytváří. Tentokrát cítila namísto podráždění spíše smutek. Jela dál a přemýšlela, jestli bude oceán kdy vypadat stejně, jako vypadal před tímhle vším. Jazyk ji nepříjemně bolel. Otevřela okno a plivla ven. Tentokrát vše bílé a v pořádku. Cítila silný slaný pach oceánu. Voněl jako hořké slzy.
KAPITOLA 3
Norma Bruetta probudil ve čtvrt na jedenáct hluk dětí, které se praly někde u okna do ložnice, a country, linoucí se z rádia v kuchyni.
Šel ve svých vytahaných trenýrkách a tílku k zadním dveřím, rozrazil je a zařval: „Zmetci, zavřete klapačky!"
Na chviličku bylo ticho. Luke a Bobby seděli ve starém rezavém autě, o které se přeli, a rozhlíželi se kolem. Jako vždy, když viděl své děti, svářely se v Normovi dvě emoce.
Srdce ho bolelo, když je viděl oblečené v obnošených šatech z druhé ruky a z Armády spásy, stejných, jaké nosily černošské děti ve východní Arnette, a zároveň s ním cloumal zuřivý hněv, který ho nutil vyběhnout ven a vymlátit jim duši z těla.
„Ano, tati," řekl tiše Luke. Bylo mu devět.
„Ano, tati," opakoval Bobby jako ozvěna. Tomu šlo na osmý rok.
Norm tam ještě chvíli stál a díval se na ně a pak s prásknutím dveře zavřel. Nerozhodně se zastavil a pohlédl na hromadu šatů, které měl včera na sobě. Válely se u nohou proleželé postele, jak je tam včera pohodil.
Ta bordelářská coura, pomyslel si. Ani hadry mi nepověsila.
„Lilo!" zahulákal.
Žádná odpověď. Uvažoval o tom, že zase rozrazí dveře a zeptá se Luka, kde je, ksakru, jeho matka. Nejbližší datum, kdy se rozdávají dary chudým, bude až příští týden a pokud jela zase do Braintree na pracovní úřad, tak je ještě větší blázen, než si myslel.
Nakonec se dětí nezeptal. Cítil se unaven a v hlavě cítil odpornou tepající bolest. Vypadalo to jako kocovina, ale včera měl u Hapa jenom tři piva. Ta havárie byla zatracená záležitost. Žena a holčička umřely v autě, chlap, ten Campion, na cestě do nemocnice. Než se Hap vrátil, policie přijela a odjela, a taky odtahovka a pohřebák z Braintree. Vic Palfrey udělal pro úřady prohlášení za všech pět. Pohřební zřízenec, který byl zároveň okresním koronerem, odmítl spekulovat nad tím, co mrtvé v autě mohlo postihnout.
„Ale cholera to není. A ne abyste chodili po městě a děsili lidi, že je. Udělá se pitva a dočtete se o tom v novinách."
Zatracenej blbec, myslel si Norm a pomalu se oblékal do včerejších šatů. Bolest hlavy byla pořád horší. Ti malí hajzlíci by radši měli být potichu, jinak budou mít pár zlomených rukou, aby si měli o čem

vykládat. Proč, krucinál, nemůžou chodit do školy celý rok?
Přemítal, má-li si zastrčit košili do kalhot a pak se rozhodl, že dnes se tu prezident nejspíš nezastaví a naboso se odšoural do kuchyně. Sluneční světlo v okně bylo tak silné, že musel zamžourat.
Nakřáplé rádio nad sporákem vyzpěvovalo:

„Jenže ho-o-olka, mě pro tě srdce puká.
Holka, zkus chápat svýho kluka.
Je to dobrej kluk.
Slyšíš, holka, zkus chápat svýho kluka."

Už je to nejspíš pěkně na levačku, když musejí hrát negerský rokenroly jako je tenhle na místní country stanici. Norm rádio vypnul dřív, než by se mu rozskočila hlava. U přístroje byl vzkaz. Sebral ho a přimhouřil oči, aby ho mohl přečíst.

Milí Norme,
Sally Hodgesová mi řekla že potřebuje někoho kdo by jí neska ráno pohlídal děti a řekla že mi dá dolar. Na oběd budu spátky. Jestli chceš, je tam párek. Miluju tě, miláčku.
Lila

Norm položil lístek a chvíli tam jen tak stál, přemýšlel a snažil se dát si to nějak dohromady. Bylo zatraceně těžké při té bolesti přemýšlet. Hlídání dětí ... dolar. Žena Ralpha Hodgese.
Tyto tři prvky se mu pomalu v mysli spojily. Lila odešla, aby hlídala tři děti Sally Hodgesové kvůli zavšivenému dolaru a hodila mu na krk Luka a Bobbyho. Bůh ví, že to je těžká doba, když chlap musí dřepět doma a utírat dětem nosy, aby jeho žena mohla jít vydělat jeden mizerný dolar, za který si nekoupí ani galon benzínu. Je to zasraně těžká doba.
Zmocnila se ho tupá zuřivost, která bolest hlavy ještě zhoršovala. Pomalu se přešoural k ledničce, koupené v době, kdy vydělával slušné peníze na přesčasech, a otevřel ji. Většina přihrádek byla prázdná kromě zbytků, které Lila seškrábala do plastikových krabiček. Nesnášel tyhle plastikové krabičky. Staré fazole, stará kukuřice, kapka chili ... nic, co by chlapovi chutnalo. Nic než malé plastikové krabičky a tři mrňavé párky v celofánové fólii. Sehnul se a podíval se na ně a známý bezmocný hněv ještě doplnila tepavá bolest hlavy. Ty párky vypadaly, jako kdyby někdo uřízl ptáky třem z těch pygmejů, co žijí v Africe nebo Jižní Americe, nebo kde to, kurva, žijou. Stejně se mu jíst nechtělo. Když už jsme u toho, bylo mu vlastně pěkně špatně.
Přešel ke sporáku, škrtl zápalkou o kus smirkového papíru, který visel na stěně, zapálil přední hořák a postavil na kávu. Pak si sedl a tupě čekal, až voda začne vřít. Těsně předtím musel sáhnout pro kapesník, aby zachytil mocné mokré kýchnutí. Leze na mě rýma, pomyslel si. Není to skvělé, k tomu všemu? Vůbec ho ale nenapadlo, aby své nachlazení spojoval se hleny, které předešlého večera vytékaly z toho člověka u pumpy.
Hap byl v dílně a montoval nový výfuk na starý vůz Tonyho Leonminstra. Vic Palfrey se houpal na skládací židličce, pozoroval ho a srkal limonádu, když tu najednou zazvonil zvonek.
Vic zamžoural. „To je policie," řekl. „Vypadá to jako tvůj bratránek. Joe Bob."
„Dobrý."
Hap vylezl zpod auta a utíral si ruce do pucvole. Když šel přes kancelář, několikrát mohutně kýchl. Nesnášel letní nachlazení. Ta byla nejhorší.
Joe Bob Brentwood měřil bezmála dva metry. Stál u kufru svého sedanu a plnil nádrž. Za ním byly tři pumpy, které včera porazil Campion, úhledně vyrovnány jako padlí vojáci.
„Těbůh, Joe Bobe!" pozdravil Hap, když vycházel ven.
„Hape, ty stará tlamo," odpověděl Joe Bob, zacvakl ručku čerpadla na automatické plnění a narovnal se. „Klika, že to tady dneska ještě stojí."
„To jo, kurva. Stu Redman toho chlapa zahlíd a vypnul pumpy. I tak tady lítaly jiskry."
„Stejně je to klika. Poslouchej, Hape, chtěl jsem ještě něco kromě benzínu."

„Jo?“
Oči Joe Boba sklouzly na Vica, který stál ve dveřích stanice. „Byl tady včera támhleten smraďoch taky?“
„Kdo? Vic? Jasně, ten je tady každej večír.“
„Umí držet klapačku?“
„Hádám, že jo. Je to dobrej staroch.“
Pumpa se s cvaknutím zastavila. Hap do nádrže ještě dočerpal benzínu za dvacet centů, vrátil hadici do stojanu a čerpadlo vypnul. Vrátil se k bratranci.
„No? Vo co de?“
„Pudeme radši dovnitř. Myslím, že ten staroch by to měl taky slyšet. A esli budeš mít možnost, moh' bys zavolat těm ostatním.“
Přešli po asfaltu a vešli do kanceláře.
„Dobrý ráno přeju, důstojníku.“
Joe Bob pokývl hlavou.
„Kafe?“ zeptal se Hap.
„Ani ne.“ Pohlédl na ně vážným zrakem. „Jde vo to, že nevím, jak by se mí nadřízený tvářili, kdyby věděli, že tady sem. Myslim, že by nebyli rádi. Takže až sem ty chlápci přijdou, neříkejte jim, kdo vám dal tip, jasný?“
„Jaký chlápci, důstojníku?“
„Chlápci z Úřadu zdraví,“ řekl Joe Bob.
Vic zasténal: „Ach bože, takže to byla cholera. Já to věděl.“
Hap se díval z jednoho na druhého. „Joe?“
„Já nic nevim,“ řekl Joe Bob a posadil se do jednoho z plastikových křesílek. Kostnatá kolena se mu téměř dotýkala krku. Z kapsy košile vytáhl balíček chesterfieldek a zapálil si. „Finnegan, víš, ten koroner -“
„To je ale vychcanej hajzl,“ zasyčel Hap divoce. „Měls ho vidět, jak se tady naparoval. Jako krocan, když se mu poprvý postaví. Furt prej ať jsme zticha, a tak.“
„Velká ryba v malým rybníce, to teda je,“ souhlasil Joe Bob. „No, řek' doktoru Jamesovi, ať se jde podívat na toho Campiona a pak zavolali eště jinýho doktora, kterýho neznám. Pak volali do Houstonu. Kolem třetí ráno na to malý letiště u Braintree přilítlo letadlo.“
„Kdo přiletěl?“
„Patologové. Tři. Byli tam s mrtvolama až do vosmi do rána. Řezali je nebo co, já nevim. Pak volali do Infekčního centra v Atlantě a votamtaď tady maj bejt dneska vodpoledne. Ale řikali, že mezitim sem pošlou nějaký chlapy z Úřadu zdraví, aby se podívali na všechny, který tady včera byli a na ty ze záchranky. Nevim, ale mně to zní, jako kdyby vás chtěli dát do karantény.“
„Ježkovy zraky,“ ozval se postrašeně Hap.
„Atlantský Infekční centrum je federální,“ řekl Vic. „Poslali by sem plný letadlo chlapů z federálu jenom kvůli choleře?“
„Nemam páru,“ řekl Joe Bob. „Jenom jsem myslel, že máte právo to vědět. Protože co vím, tak jste chtěli jenom pomoct.“
„Jsme ti vděčný, Joe,“ řekl Hap pomalu. „Co říkal James a ten druhej doktor?“
„Nic moc. Ale voba vypadali poplašeně. Eště jsem žádnýho doktora neviděl tak vyděšenýho. Moc jsem se vo to nestaral.“
Rozhostilo se těžké ticho. Joe Bob přešel k automatu na nápoje a vzal si láhev limonády. Otevřel uzávěr, ozvalo se slabé zasyčení oxidu uhličitého. Když si sedal zpět na židli, Hap sáhl do krabice vedle pokladny, vytáhl papírový kapesník, utřel si nos a složený kapesník zastrčil do kapsy umaštěného overalu.
„Co jste zjistili o Campionovi?“ zeptal se Vic. „Máte něco?“
„Ještě na tom pracujeme,“ řekl Joe Bob s nádechem důležitosti. „V průkaze má, že je ze San Diega, ale spousta z toho, co měl v peněžence, bylo dva nebo tři roky prošlý. Řidičák měl propadlej. Karta Bank American byla vydaná v roce 1986 a taky propadla. Měl taky armádní průkaz, tak to kontrolujeme tam. Kapitán má za to, že Campion nebydlel v San Diegu možná i čtyři roky.“

„DEZERTÉR?“ zeptal se Vic. Z kapsy vytáhl kapesník obřích rozměrů, odchrchlal si a odplivl do něj.
„Eště nevim. Ale armádní průkaz říká, že měl sloužit do devadesátýho sedmýho, a byl v civilu a s rodinou a zatraceně daleko vod Kalifornie, takže si to přeberte.“
„Jo, tak já zavolám vostatním a povim jim, cos nám řek,“ uzavřel Hap. „Dík moc.“
Joe Bob vstal. „To je dobrý. Jenom vynech moje méno. Děsně nerad bych přišel vo práci. Tvý kámoši nepotřebujou vědět, kdo je upozornil, co?“
„Ne,“ ujistil ho Hap a Vic přizvukoval.
Když šel Joe Bob ke dveřím, ozval se téměř omluvně Hap. „Je to akorát pět dolarů za benzín, Joe. Děsně nerad tě kasíruju, ale víš, jak to dneska vypadá -“
„To je v pořádku.“ Joe Bob mu podal kreditní kartu. „To platí stát. A dej mi stvrzenku, abych jim moh ukázat, proč jsem tady byl.“
Když Hap vyplňoval stvrzenku, dvakrát kýchl.
„Na to si dej bacha,“ řekl Joe Bob. „Neni nic horšího než letní rýma.“
„Jako bych to nevěděl.“
Najednou se za jejich zády ozval Vic: „Možná, že to není rýma.“
Otočili se k němu. Vic vypadal vystrašeně.
„Dneska ráno jsem se probudil a kejchal a prskal jsem jak najatej,“ řekl Vic. „Taky mě bolela hlava. Vzal jsem si ňáký aspiriny a trochu to přešlo, ale pořád jsem plnej hlenů. Možná jsme to chytli. To, co měl Campion. Na co umřel.“
Hap se na něj dlouho díval a zrovna když se chystal vyjmenovat všechny důvody, proč to tak nemůže být, znovu kýchl.
Joe Bob si oba vážně prohlížel a pak řekl: „Nevim, možná, že by nebylo špatný zavřít pumpu, Hape. Jenom pro dnešek.“
Hap se na něj vylekaně podíval a snažil se vzpomenout na všechny svoje důvody. Nevybavil se mu ani jeden. Najednou dokázal myslet jen na to, že se také probudil s bolestí hlavy a tekoucím nosem. No co, všichni najednou nastydli. Jenomže než se objevil ten chlápek Campion, bylo mu dobře. Normálně dobře.

Třem Hodgesovým dětem bylo šest, čtyři a osmnáct měsíců. Dvě nejmladší ještě nosily plenky a nejstarší bylo venku a hrabalo si na zahradě nějakou díru. Lila Bruettová seděla v obývacím pokoji a dívala se na „Mladé a neklidné“. Doufala, že Sally přijde, až seriál skončí. Ralph Hodges koupil barevnou televizi, když byly v Arnette lepší časy a Lila se na odpolední seriály ráda dívala v barvách. Všechno bylo o tolik hezčí.
Potáhla z cigarety a vyrazila kouř v záchvatu kašle, který ji přepadl. Šla do kuchyně a vyplivla velký kus hlenu, který vykašlala. S kašlem se už probudila a celý den měla pocit, jako by ji někdo pírkem šimral v krku.
Šla zpět do obýváku a po cestě mrkla z okna, aby se přesvědčila, že Bert Hodges je v pořádku. V televizi byla zrovna reklama, dvě tančící láhve čistícího prostředku na záchodové mísy. Lila nechala oči bloudit po pokoji a toužila po tom, aby její vlastní dům vypadal také tak pěkně. Koníčkem Sally bylo vybarvovat předtištěné obrázky s Kristem, které visely po celém pokoji. Lile se zvlášť líbil ten velký, s Poslední večeří, který byl na zdi za televizí. Byl vymalován šedesáti různými olejovými barvami; Sally jí řekla, že trvalo téměř tři měsíce, než ho dokončila. Byla to skutečná umělecká práce. Právě když reklama skončila, rozplakala se malá Cheryl a její kvílivý, ošklivý křik přerušovaly záchvaty kašle.
Lila zamáčkla cigaretu a pospíchala do ložnice. Čtyřletá Eva ještě hluboce spala, ale Cheryl ležela v postýlce na zádech a její tvář nabírala alarmující purpurovou barvu. Zvuky pláče zněly přiškrceně.
Lila, která se záškrtu nebála, protože oba její chlapci jím prošli bez problémů, ji zdvihla za nožičky a rázně ji plácla do zad. Neměla potuchy, jestli Domácí lékař doporučuje takový způsob léčby, protože ho nikdy nečetla. Na Cheryl to působilo nádherně. Vyrazila ze sebe dušený skřek a náhle na podlahu vyplivla neuvěřitelně velké klubko hlenu.
„Je to lepší?“ zeptala se Lila.
„Jo,“ přisvědčila Cheryl. Už zase skoro spala.

Lila setřela nepořádek ubrouskem. Nevzpomínala si, že by kdy viděla dítě vykašlat takový kus hlenu najednou.
Posadila opět se před „Mladé a neklidné“ a mračila se. Zapálila si další cigaretu, při prvním šluku kýchla, a pak sama začala kašlat.
KAPITOLA 4
Bylo hodinu po setmění. Starkey seděl sám u dlouhého stolu a listoval stohem žlutých průklepových papírů. Jejich obsah ho děsil. Sloužil své zemi třicet šest let a začínal jako vystrašený zajíc z akademie ve West Pointu. Získal vyznamenání. Hovořil s prezidenty, nabízel jim rady a ty byly čas od času přijímány. Prožil i temné okamžiky, mnoho temných okamžiků, ale tohle...
Bál se, bál se tolik, že si to neodvažoval ani přiznat. Byl to ten druh strachu, který vás může dohnat k šílenství.
Z náhlého popudu vstal a šel ke stěně, ze které do místnosti zíralo pět prázdných obrazovek. Když vstával, vrazil koleny do stolu a jeden z papírů uklouzl přes okraj. Líně se snášel mechanicky pročištěným vzduchem a přistál na dlaždicích, napůl ve stínu stolu, napůl ve světle. Pokud by někdo stál nad ním a díval se dolů, viděl by toto:

KT POTVRZEN
ZDÁ SE POMĚRNĚ
KMEN KÓD 848-AB
CAMPION, (W.) SALLY
ANTIGENOVÝ POSUN A MUTACE
VYSOKÉ RIZIKO/EXTRÉMNÍ ÚMRTNOST
A PŘENOSNOST ODHADOVÁNA NA
OPAKUJI 99.4%. INFEKČNÍ CENTRUM ATLANTA
ROZUMÍ. PŘÍSNĚ TAJNÉ MODRÁ SLOŽKA
KONEC
P-T-222312A

Starkey stiskl tlačítko pod prostřední obrazovkou a obraz naskočil se zneklidňující náhlostí, která svědčila o kvalitních součástkách. Ukazoval poušť v západní Kalifornii. Byla prázdná a prázdnota vypadala v červenopurpurové barvě infračervené kamery zlověstně.
Je to tam, přímo před námi, pomyslel si. Projekt Blue.
Opět se ho téměř zmocnil strach. Sáhl do kapsy a vytáhl modrou pilulku. Jeho dcera by ji nazvala „uklidňovák“. Nezáleželo na jménech, ale na výsledcích. Spolkl ji nasucho; jeho hladká tvář se na chvilku, kdy ji polykal, svraštila.
Projekt Blue.
Podíval se na ostatní tmavé obrazovky a pak je všechny zapnul. Čísla 4 a 5 ukazovala laboratoře. Čtyřka byla fyzikální, pětka virová biologie. Vi-bi laboratoř byla plná zvířecích klecí, většinou pro morčata, makaky a několik psů. Zdálo se, že žádné zvíře nespí. Ve fyzikální laboratoři se neustále točila malá centrifuga. Starkey si na to stěžoval. Stěžoval si důrazně. Bylo na tom něco strašidelného, jak se centrifuga vesele točila dokola a dokola, zatímco doktor Ezwick ležel poblíž mrtev na zemi, roztažený jako strašák, kterého na poli překotil vítr.
Vysvětlili mu, že centrifuga je připojená ve stejném obvodu jako světla a kdyby ji vypnuli, světla by zhasla také. A kamery tam dole nebyly vybaveny infračervenými senzory. Starkey rozuměl. Z Washingtonu by mohli přijet nějací další armádní hlavouni a mohli by se chtít podívat na mrtvého laureáta Nobelovy ceny, který leží sto dvacet metrů pod povrchem pouště ani ne míli odtud. Když vypneme centrifugu, vypneme i profesora. Jednoduché. Jeho dcera by tomu řekla „Hlava 22“.
Vzal si další „uklidňovák“ a podíval se na monitor 2. Ten měl rád ze všech nejméně. Nelíbil se mu muž s tváří v polévce. Představte si, že k vám někdo přijde a řekne: Věčnost strávíš s ksichtem v talíři polívky. Je to jako ten vtip s dortem v obličeji: přestane to být vtipné, když to začnete být vy.
Monitor 2 ukazoval jídelnu Projektu Blue. Nehoda se stala téměř přesně mezi směnami a v jídelně bylo

lidí jen pár. Říkal si, že jim to asi bylo jedno, jestli zemřeli v jídelně nebo v ložnici nebo v laboratoři. Ale stejně, ten člověk s tváří v polévce...
Muž a žena v modrých overalech leželi zkroucení u automatu na sladkosti. Muž v bílém overalu ležel u jukeboxu. U samotných stolů bylo devět mužů a čtrnáct žen, někteří leželi vedle svého podnosu, jiní poklesli na židli s kelímky od koly nebo Spritu ve ztuhlých prstech. A u druhého stolu, skoro na kraji, byl muž, identifikovaný jako Frank D. Bruce. Jeho tvář ležela v čemsi, co vypadalo jako campbellova krémová polévka s hovězími kousky.
První monitor ukazoval pouze digitální hodiny. Do třináctého června byly všechny číslice na hodinách zelené. Teď všechny zčervenaly. Zastavily se. Hodiny ukazovaly 13:06:90:02:37:16.
Třináctého června 1990. Třicet sedm minut po druhé ráno. A šestnáct vteřin.
Za ním se ozval krátký neurčitý zvuk.
Starkey vypnul jeden po druhém monitory a otočil se. Na zemi uviděl list papíru. Zdvihl ho a položil na stůl.
„Dál."
Byl to Creighton. Vypadal vážně a jeho pleť měla barvu břidlice. Další špatné zprávy, pomyslel si Starkey vyrovnaně. Někdo další skočil šipku do talíře studené krémové polévky s hovězími kousky.
„Ahoj, Lene," řekl tiše.
Creighton pokývl. „Billy. Tohle... Bože, já nevím, jak ti to mám říci."
„Domnívám se, že jedno slovo po druhém bude nejlepší, vojáku."
„Ti chlapi, co byli s Campionem, prošli vstupními testy v Atlantě a není to dobré."
„Všichni?"
„Pět z nich určitě. Je tam jeden - jmenuje se Stuart Redman - který je zatím negativní. Ale pokud víme, byl sám Campion negativní přes padesát hodin."
„Kdyby jenom Campion neutekl," zatoužil Starkey. „To bylo nedbalé zabezpečení, Lene. Velmi nedbalé."
Creighton přikývl.
„Pokračuj."
„Arnette bylo dáno do karantény. Izolovali jsme nejméně šestnáct případů neustále mutující chřipky A-Plus. A to jsou pouze zjevné případy." -. „A zpravodajská média?"
„Zatím bez problémů. Věří, že je to anthrax."
„Co dál?"
„Jeden velmi závažný problém. Máme člena texaské dálniční hlídky jménem Joseph Robert Brentwood. Jeho bratranci patří čerpací stanice, kde skončil Campion. Zastavil se tam včera ráno, aby Hapscombovi řekl, že přijedou lidi ze zdravotního. Sebrali jsme ho před třemi hodinami a je teď na cestě do Atlanty. Mezitím patroloval po polovině východního Texasu. Jen Bůh ví, s kolika lidmi se dostal do styku."
„Do prdele," zaklel Starkey a samotného ho polekala roztřesená slabost vlastního hlasu a plíživé mrazení, které se rozběhlo odkudsi z oblasti varlat a stoupalo mu do břicha. 99,4% nakažlivost, pomyslel si. Znovu a znovu mu to probíhalo myslí. A to znamená 99,4% úmrtnosti, protože lidské tělo není schopno produkovat protilátky nezbytné k zastavení neustále mutujícího virového antigenu. Pokaždé, když tělo protilátku vyrobilo, virus jednoduše zmutoval do mírně změněné formy. Ze stejných důvodů bude téměř nemožné vyrobit vakcínu.
99,4%.
„Ježíši," vydechl. „Je to všechno?"
„No -"
„Pokračuj. Dokonči to."
Creighton po chvilce potichu pokračoval: „Hammer je mrtvý, Billy. Sebevražda. Střelil se do oka služební pistolí. Na stole měl detaily projektu Blue. Domnívám se, že si myslel, že když je tak nechá, poslouží to jako dopis na rozloučenou nejlépe."
Starkey zavřel oči. Vic Hammer byl ... býval ... jeho zeť. Jak měl tohle říci Cynthii? Promiň, Cindy. Vic dneska skočil šipku do talíře studené polévky. Na, vezmi si „uklidňovák". Víš, něco se podělalo. Někdo udělal chybu s kontejnerem. Někdo jiný zapomněl zmáčknout knoflík, který by uzavřel Základnu.

Prodleva byla jenom čtyřicet vteřin a něco, ale stačilo to. Kontejner je v branži znám jako „smraďoch“. Vyrábí se v Portlandu v Oregonu, podle smlouvy s ministerstvem obrany číslo 164480966. Kontejnery montují ženy v izolovaných odděleních a dělají to takovým způsobem, že žádná z nich vlastně neví, co to dělá. Možná, že jedna zrovna myslela na to, co uvaří k večeři, a ten, kdo měl její práci překontrolovat, možná přemýšlel, jak vyměnit rodinný vůz. Zkrátka, Cindy, poslední shodou náhod bylo to, že člověk na strážním postu číslo čtyři zahlédl, jak čísla zčervenala, právě včas, aby dokázal vyběhnout ven, než se dveře zavřely a uzamkly. Pak sebral rodinu a ujel. Projel hlavní bránou jenom čtyři minuty předtím, než se rozječely sirény a my uzavřeli celou Základnu. A nikdo ho nezačal hledat dříve než za hodinu, protože na strážních postech nejsou žádné monitory - v určitém bodě musíš strážce přestat střežit, jinak by na světě byli jenom bachaři - a všichni prostě předpokládali, že tam je a čeká, až čidla oddělí zamořené oblasti od čistých. Čímž získal určitý náskok a byl dost chytrý, aby používal polní cesty a měl dost štěstí, že si vybíral takové, kde mu auto neuvázlo. Pak se kdosi musel rozhodovat, jestli do toho zatáhnout policii nebo FBI nebo obojí a ten čipera zatím prošel tu, tam i onde a než se někdo rozhodl, že by se toho mělo chopit FBI, tak se ten hajzlík - nakaženej hajzlík - dostal do Texasu a když ho konečně dostali, tak už neutíkal, protože i se svou ženou a dcerou ležel v chladírně v nějaké zapráskané díře jménem Braintree. Takže, Cindy, chci tím říci, že to byl takový řetězec náhod, že by se s ním dalo vyhrát Irské Derby. Se špetkou nedbalosti, přidanou ke štěstí - tedy ke smůle, promiň - ale z velké většiny se to tak prostě semlelo. Nic z toho nebyla chyba tvého muže. Ale byl vedoucím projektu a viděl, jak se situace zhoršuje a pak -

„Díky, Lene,“ řekl.

„Billy, nechtěl bys -“

„Budu nahoře za deset minut. Chci, abys za patnáct minut od tohoto okamžiku svolal schůzi veškerého personálu. Pokud je někdo v posteli, tak ho zburcuj.“

„Rozkaz.“

„A Lene...“

„Ano?“

„Jsem rád, že jsi mi to řekl zrovna ty.“

„Ano, pane.“

Creighton odešel. Starkey se podíval na hodinky a přešel k monitorům na stěně. Zapnul číslo dvě, založil si ruce za hlavou a zamyšleně hleděl do tiché jídelny Projektu Blue.

KAPITOLA 5

Jarry Underwood zahnul za roh a našel místo k parkování zrovna tak pro svůj datsun mezi požárním hydrantem a něčí převrácenou popelnicí. V popelnici bylo něco nepříjemného a Larry se snažil sám sobě namluvit, že mrtvou ztuhlou kočku a krysu zahryznutou do bílého kožichu na jejím břiše ve skutečnosti nevidí. Krysa zmizela ze záblesku jeho reflektorů tak rychle, že tam ani nemusela být. Kočka tam ale zůstala. A pokud věříte jednomu, říkal si, když zhasl motor, musíte věřit i druhému. Neříká se, že v Paříži žije největší množství krys na světě? Všechny ty staré stoky. Ale New York si také nestojí špatně. A pokud si pamatoval své promarněné mládí dobře, ne všechny krysy v New Yorku chodily po čtyřech nohách. A proč, ksakru, vůbec parkuje před tímhle chátrajícím domem a přemýšlí o krysách?

Před pěti dny, čtrnáctého června, byl ve slunné Jižní Kalifornii, domově nadějí, pošahaných náboženství, jediných nočních klubů pro bílé i barevné s nahými tanečnicemi na světě a Disneylandu. Dnes ráno, ve tři čtvrtě na čtyři, dorazil na pobřeží druhého oceánu a zaplatil mýtné na mostě Triborough. Nepříjemně mrholilo. Pouze v New Yorku může být letní mrholení tak nepříjemné. V prvních náznacích úsvitu, který se vkrádal na východní oblohu, Larry viděl slévající se krůpěje na čelním skle svého vozu.

Milý New Yorku: přijel jsem domů.

Možná, že Yankees budou hrát nějaké zápasy doma. Pak by výlet stál za to. Podzemkou nahoru ke stadiónu, popít piva, pojíst hotdogů a dívat se, jak Yankees roznesou na kopytech Cleveland nebo Boston...

Myšlenky odpluly do dálky a když se k nim opět vrátil, viděl, že světlo je již mnohem silnější. Hodiny na palubní desce ukazovaly 6:05. Takže musel chvilku podřimovat. Krysa byla skutečná, jak teď viděl. Vrátila se. Vykousala si v kočičích vnitřnostech pěknou díru. Larryho prázdný žaludek se pomaličku

zavlnil. Chvilku uvažoval, že by krysu klaksonem odehnal, ale spící dům s prázdnými popelnicemi, které držely stráž, ho odradil.
Zabořil se hlouběji do anatomického sedadla, aby se nemusel dívat na snídající krysu. Už jenom ždibec, dobrý muži, a pak zpátky do kanálu. Půjdeš večer na stadión Yankees? Možná tě tam uvidím, kámo. I když hluboce pochybuji, že bys ty viděl mě.
Přední část budovy byla poničena sprejovými slogany, kryptickými a zlověstnými: CHICO 116, ZORRO 93, LITTLE ABIE #1! Když byl malý, ještě než otec zemřel, bývala tohle dobrá čtvrť. Dva kamenní psi hlídali schodiště, které vedlo ke dvojitým dveřím. Rok předtím, než odjel na západní pobřeží, zdemolovali vandalové psa na pravé straně. Teď byli oba úplně pryč, kromě zadní tlapy levého psa.
Tělo, které měla podpírat, zmizelo, možná zdobilo nějaké doupě portorických feťáků. Možná si ho odnesl ZORRO 93 nebo LITTLE ABIE #1! Možná ho do nějakého opuštěného podzemního tunelu odnesly krysy. Pokud věděl, mohly přitom vzít i jeho matku. Říkal si, že by alespoň mohl vyběhnout po schodech a podívat se, jestli je její jméno stále ještě napsané pod schránkou bytu číslo patnáct, ale byl příliš unaven.
Ne, bude tu jenom sedět a podřimovat a důvěřovat posledním zbytkům poplašného systému v organismu, že ho vzbudí kolem sedmé. Pak se půjde podívat, jestli tu matka ještě bydlí. Možná by bylo nejlepší, kdyby tu již nebyla. Pak by se možná ani neobtěžoval s baseballem. Možná, že by se prostě ubytoval v Baltimoru, prospal tři dny a pak si to namířil zpět na zlatý Západ. S tímhle světlem, mrholením, s nohama a hlavou, které ještě bolely únavou, měl New York veškerou přitažlivost mrtvé děvky.
Jeho mysl začala opět odplouvat, přehrávala si události posledních devíti týdnů nebo tak nějak, snažila se nalézt klíč, který by vše objasnil a vysvětlil, jak je možné zaseknout se u kamenných zdí na šest dlouhých let, hrát po klubech, nahrávat demokazety, hrát po studiích, tohle všechno, a pak to najednou dokázat v devíti týdnech. Snaha srovnat si to v hlavě byla jako pokoušet se spolknout knoflík ode dveří. Musí být nějaká odpověď, myslel si, vysvětlení, které by mu dovolilo zapomenout na nehezkou myšlenku, že to celé byl vrtoch, náhlý zvrat štěstěny, řečeno Dylanovými slovy.
Upadl do hlubší dřímoty, ruce zkřížené na prsou; to, jak to omílal znovu a znovu, pro něj bylo něco nového jako tichý a zlověstný kontrapunkt, jediný syntezátorový tón, hraný na samém prahu slyšitelnosti, v jakési migrénou neodbytnosti jako neblahá předtucha: krysa, prokousávající se do mrtvého těla kočky, mňam, mňam, jenom se rozhlížím po nějaké baště. To je zákon džungle, můj milý, když jsi na stromě, musíš se houpat...
Všechno to doopravdy začalo před půldruhým rokem. Hrál se skupinou Tattered Remnants v Berkeley klubu a zavolal mu jeden člověk z vydavatelství Columbia. Žádné velké zvíře, jenom další snaživec ve vinylové vinici. Neil Diamond přemýšlel o natočení jedné jeho písně, co se jmenovala „Holka, zkus chápat svýho kluka“.
Diamond nahrával nové album, všechno vlastní věci, kromě starého kousku od Buddy Hollyho „Peggy Sue Got Married“ a možná téhle písně od Larryho Underwooda. Otázka zněla, jestli by Larry nechtěl přijít a nahrát demo té věci a pak se zúčastnit nahrávání. Diamond tam chtěl mít akustickou kytaru a písnička se mu moc líbila.
Larry řekl ano.
Nahrávání trvalo tři dny. Výsledek byl výborný. Larry se setkal s Neilem Diamondem a s Robbie Robertsonem a Robertem Perrym. Jeho jméno bylo na obalu alba a dostal dobře zaplaceno. Ale „Holka, zkus chápat svýho kluka“ se na desku nakonec nedostalo. Druhý den nahrávání přišel Diamond na novou píseň a nahrál ji na album místo písně Larryho.
No jo, řekl chlapík z Columbie, to je blbý. To se stává. Víš co - nahraj to tak jako tak. Uvidíme, jestli se s tím dá něco dělat. Takže Larry demo dohrál a ocitl se zase na ulici. V L.A. byla těžká doba. Ještě několikrát se dostal k nahrávání, ale nebylo toho moc.
Nakonec sehnal práci ve večerním klubu. Prozpěvoval kousky jako „Softly as I Leave You“ a „Moon River“, zatímco postarší páprdové mluvili o obchodech a cpali se italským jídlem. Texty si psal na kousky papírků, protože jinak měl sklony plést slova nebo je úplně zapomínat. Potom vybrnkával melodii a dělal hmmammm - hmmmmm - ta - dá - hmmmmm, přičemž se snažil vypadat uhlazeně, jako když improvizuje Tony Bennett, a cítil se jako úplný debil. Ve výtazích a obchodních domech si až morbidně všímal tiché

reprodukované hudby, která hrála nepřetržitě.
Pak se, před devíti nedělemi a zničeho nic, ozval chlapík z Columbie. Chtěli vydat jeho demo jako singl. Mohl by přijít a nahrát druhou stranu? Jasně, souhlasil Larry. To může udělat. Takže jednu neděli odpoledne zaskočil do studia Columbia, během hodiny dohrál druhý hlas na „Holka, zkus chápat svýho kluka“, a potom na druhou stranu nahrál píseň původně napsanou pro Tattered Remnants „Kapesní spasitel“. Chlapík z Columbie mu odevzdal šek na pět set dolarů a mizernou smlouvu, která ho zavazovala k více věcem, než vydavatelství. Potřásl Larrymu rukou, pravil, že je rád, že ho má na palubě, na otázku, jakou reklamu snímek dostane, obdařil Larryho útrpným úsměvem a odešel. Na to, aby si šek nechal proplatit, už bylo pozdě, takže si ho strčil do kapsy a u Gina v klubu projel svůj obvyklý repertoár. Na konci první sady dal k lepšímu umírněnou verzi „Holka, zkus chápat svýho kluka“. Jediný člověk, který si toho všiml, byl majitel klubu, který Larrymu oznámil, aby si schoval negerský bebop pro úklidovou četu.
Před sedmi týdny chlapík z Columbie zavolal znovu a řekl mu, aby si koupil poslední číslo Billboardu. Larry vystřelil jako divý. „Holka, zkus chápat svýho kluka“ byla jedním ze tří horkých tipů na týden. Larry zavolal chlapíkovi z Columbie zpátky a ten se ho zeptal, jestli se nechce naobědvat z nějakým skutečně velkým zvířetem. Aby prodiskutovali možnost alba... Všichni měli ze singlu radost; hráli ho už na rádiích v Detroitu, Filadelfii a Portlandu. Vypadalo to, že se chytí. Vyhrál noční soutěž na jedné detroitské soulové stanici čtyřikrát po sobě. Nikdo zřejmě netušil, že Larry Underwood je běloch.
U oběda se poněkud opil a ani si nevšiml, jak chutnal losos. Nikomu ani nevadilo, že byl mírně pod parou. Jeden z hlavounů poznamenal, že by ho nepřekvapilo, kdyby si „Holka, zkus chápat svýho kluka“ odneslo příští rok nějakou Grammy. To vše Larrymu zvonilo v uších jako andělská hudba. Cítil se jako ve snu a když se vracel domů, cítil podivnou jistotu, že ho přejede náklaďák a tím to všechno skončí.
Hlavouni z Columbie mu odevzdali další šek, tentokrát na dva a půl tisíce dolarů. Když se Larry dostal domů, zdvihl telefon. První, komu zavolal, byl Mort „Gino“ Green. Larry mu řekl, že si bude muset najít někoho jiného, aby hrál „Yellow Bird“ zatímco hosté konzumují mizerné nedovařené těstoviny. Pak zavolal všem, na koho si vzpomněl, včetně Barryho Griega z Remnants. Potom šel ven a spráskal se, jak zákon káže.
Před pěti týdny se singl dostal do Horké stovky Billboardu. Číslo osmdesát devět. S raketovým postupem. Bylo to v týdnu, kdy do L.A. doopravdy přišlo jaro, a toho květnového odpoledne, s budovami tak bílými a oceánem tak modrým, že by vám to mohlo vyrazit oči, poprvé slyšel svoji píseň v rádiu. Byli s ním tři nebo čtyři jeho přátelé, včetně jeho tehdejší dívky, a všichni byli slušně sjetí kokainem. Larry šel z kuchyňky do obýváku s krabicí sušenek, když se ozval známý slogan KLMT - Nóóóóó ... vin-KÝÝÝ! A pak Larryho ohromil zvuk jeho vlastního hlasu, který vycházel z reproduktorů:
„Já vím, že, jsem ti neřek, že jsem na cestě,
já vím, tys nevěděla, že jsem ve městě.
Jenže ho-o~olka, mě pro tě srdce puká.
Holka, zkus chápat svýho kluka.
Je to dobrej kluk.
Slyšíš, holka, zkus chápat svýho kluka.“
„Jéžíši, to jsem já,“ řekl. Upustil sušenky na podlahu a stál tam s otevřenými ústy zkamenělý překvapením, zatímco přátelé mu aplaudovali.
Před čtyřmi týdny poskočila v žebříčku Billboardu jeho píseň na sedmdesáté třetí místo. Začal mít pocit, jako by byl neurvale nacpán do starého němého filmu, kde se všechno pohybuje příliš rychle. Telefon neustále zvonil. Columbia vřískala po albu, protože chtěla těžit z úspěchu singlu. Nějaký šílenec od A&R volal třikrát denně a nabádal ho, že se musí dostat k Record One, ne teď, ale včera a nahrát remake McCoyova „Hang On, Sloopy“ jako další píseň. Dělo! křičel ten magor. Jediná další píseň, která padá v úvahu, Lar! (Toho člověka ještě ani nepotkal a už nebyl Larry, ale Lar.) Bude to dělo! Zasraný dělo!
Larry nakonec ztratil trpělivost a řekl tomu vzývači děl, že kdyby si měl vybrat mezi natočením „Hang On, Sloopy“ a kokakolovým klystýrem, bral by klystýr. Pak zavěsil.
Vlak se ovšem řítil dál. Ujištění, že to bude největší hit za posledních pět let, se mu valila do ohlušených uší. Agenti volali po tuctech. Všichni zněli hladově. Začal brát povzbuzovací prášky a připadalo mu, že

slyší tu píseň všude. Jednoho sobotního dopoledne ji zaslechl v pořadu „Soul Train a zbytek dne se snažil sám sebe přesvědčit, že ano, že se to opravdu stalo.
Náhle bylo velmi těžké zbavit se Julie, dívky, se kterou chodil od doby svého vystupování u Gina. Představila ho celé řadě lidí; jen s několika se skutečně chtěl setkat. Její hlas mu začal připomínat hladové agenty, které slyšel v telefonu. Po dlouhé, hlasité a prudké hádce se s ní rozešel. Křičela na něj, že bude brzo tak velký, že se neprotáhne dveřmi studia a že jí dluží pět set dolarů za drogy. Vyhrožovala, že se zabije. Po nějaké době se Larry cítil, jako by prošel dlouhou polštářovou bitvou, kde byly polštáře napuštěné mizerným jedovatým plynem.
Album začali natáčet před třemi týdny a Larry odolal většině rad, které byly „pro jeho dobro“. Využil všech svobod, které mu smlouva poskytovala. Vzal si tři členy Tattered Remnants - Barryho Griega, Ala Spellmana a Johnnyho McCalla - a dva další muzikanty, se kterými pracoval v minulosti, Neila Goodmana a Wayna Stukeyho. Album nahráli za devět dní, což byla nejdelší doba, jakou jim studio poskytlo. Zdálo se, že Columbia chtěla album založené na perspektivní kariéře dvaceti týdnů, kterou mu prorokovali. Mělo začínat „Holka, zkus chápat svýho kluka“ a končit „Hang On, Sloopy“. Larry chtěl víc.
Na obalu alba byla fotografie Larryho ve staromódní vaně na nožičkách, plné mýdlové pěny. Na dlaždičkách nad ním bylo rtěnkou sekretářky z Columbie napsáno KAPESNÍ SPASITEL a LARRY UNDERWOOD. Columbia chtěla, aby se deska jmenovala Holka, zkus chápat svýho kluka, ale Larry se naprosto zatvrdil a nakonec se dohodli na nálepce OBSAHUJE HIT na igelitovém přebalu.
Před dvěma týdny dosáhl singl čtyřicátého sedmého místa a začal večírek. Pronajal si na pláži v Malibu na měsíc dům a potom se události poněkud zamlžily. Lidi chodili dovnitř a ven a bylo jich pořád víc. Některé znal, ale většinu ne. Vzpomínal si na další agenty, kteří se ho snažili přetáhnout a chtěli „rozvinout jeho skvělou kariéru“. Vzpomínal si na dívku, která se zdrogovala a běhala po sněhobílé pláži, jak ji pánbůh stvořil. Vzpomínal si na šňupání kokainu a zapíjení tequilou. Vzpomínal si, jak ho jednu sobotu dopoledne probudili, muselo to být před týdnem nebo tak, aby slyšel Kasey Kasema, jak pouští jeho desku jako debut na místě třicet šest v „American Top Forty“. Vzpomínal si na množství uklidňujících prášků a, matně, na smlouvání o nový datsun Z s čtyřtisícovým šekem za autorská práva, který přišel poštou.
A pak, třináctého června, před šesti dny, ho Wayne Stukey požádal, aby se s ním prošel po pláži. Bylo teprve devět ráno, ale stereo hrálo, obě televize běžely a ze suterénu to znělo, jako by se tam odehrávala slušná orgie. Larry seděl v křesle v obýváku, na sobě měl jenom spodky a jako sova zíral do komiksu Superboy a snažil se pochytit nějaký smysl. Cítil se střízlivý a bdělý, ale ani jedno slovo se nějak s ničím nespojovalo. Chyběla jakási celistvost. Z kvadrofonních reproduktorů duněl Wagner a Wayne musel třikrát nebo čtyřikrát zařvat, aby mu vůbec bylo rozumět. Pak Larry přikývl. Cítil se, že by mohl ujít celé míle.
Jenomže když se mu ostré sluneční světlo zabodlo do očí jako jehly, náhle si to rozmyslel. Žádná procházka, ne, ne. Z očí se mu stala dvě zvětšovací skla a světlo, které mu přes ně prochází, mu brzo zapálí mozek. Jeho ubohý mozek byl vysušený jako troud.
Wayne ho ale pevně uchopil za paži a trval na svém. Sešli na pláž, přes rozehřívající se písek k tmavšímu pruhu, upěchovanému přílivem, a Larry si řekl, že to byl nakonec docela dobrý nápad. Temný šumot vln uklidňoval. Racek, který se snažil nabrat výšku, visel na modré obloze ve vzduchu jako načrtnuté písmeno M.
Wayne ho táhl dál. „Jen pojď.“
Larrymu se dostalo mílí, na které se předtím cítil. Jenomže ten pocit už dávno neměl. Odporně ho bolela hlava a záda se mu zřejmě změnila ve sklo. V očích cítil pulsující tlak a tupě ho bolely ledviny. Amfetaminová kocovina není tak bolestná jako ráno po noci, během níž jste zmohli celou láhev bourbonu, ale není tak příjemná jako, řekněme, tanec s Raquel Welchovou. Kdyby měl ještě pár životabudivých pilulek, v pohodě by vyskočil na záda té opice, která se ho snaží zašlápnout. Sáhl do kapsy, aby si nějaké vzal a poprvé si uvědomil, že je oděn pouze ve slipech, které byly čisté před třemi dny.
„Wayne, chci se vrátit.“

„Ještě se trochu projdeme.“ Připadalo mu, že se na něj Wayne dívá divně, se směsí zlosti a lítosti.
„Neblázni, člověče, mám na sobě jenom spodky. Seberou mě za nedovolené odhalování.“
„Na tomhle kousku pláže by sis moh na péro uvázat šátek a koule nechat viset a stejně by tě za nedovolené odhalování nesebrali. Jen hezky pojď.“
„Už nemůžu,“ zafňukal Larry. Začínal být na Wayna naštvaný. Takhle se mu Wayne mstí, protože on má hit a Wayne na novém albu jenom hraje na klávesy. Je stejný jako Julie. Všichni ho teď nenávidí. Každý má připravený nůž. Oči se mu zamlžily slzami.
„Tak pojď,“ opakoval Wayne a pokračovali v chůzi po pláži.
Ušli další míli, když Larry dostal dvojitou křeč do stehenních svalů. Vykřikl a zhroutil se do písku. Měl pocit, jako by mu do svalu někdo vbodl dvě dýky.
„Křeč!“ křičel. „Ach bože, křeč!“
Wayne si klekl vedle něj a natáhl mu obě nohy. Bolest se vrátila a Wayne se pustil do práce, hnětl stažené svaly a masíroval je. Konečné se neokysličené tkáně začaly uvolňovat.
Larry, který ani nedýchal, začal lapat po vzduchu. „Joj, člověče,“ vydechl. „Díky. To bylo ... to bylo hustý.“
„To je dobrý,“ řekl Wayne bez valného soucitu. „To si myslím, že to bylo hustý, Larry. Jak ti je teď?“
„Dobrý. Ale sedneme si, ne? Pak půjdem zpátky.“
„Chci s tebou mluvit. Musel jsem tě dostat ven a chtěl jsem tě provětrat natolik, abys rozuměl, co ti budu říkat.“
„Co je, Wayne?“ Pomyslel si: už je to tady. Kydy. Ale to, co Wayne řekl, mělo ke kydům tak daleko, že byl na chviličku zpět u komiksové knížky a snažil se pochopit větu o šesti slovech.
„Ta pařba musí skončit, Larry.“
„Eh?“
„Pařba. Až se vrátíš. Vytáhneš všechny zástrčky, dáš každýmu klíčky vod aut, poděkuješ jim za bezva zábavu a doprovodíš je ke dveřím. Zbav se jich.“
„To přece nemůžu,“ řekl šokované Larry.
„Měl bys.“
„Ale proč. Vždyť se to teprve rozjíždí!“
„Larry, kolik ti zaplatila Columbia dopředu?“
„Proč bys to chtěl vědět?“ zeptal se Larry vychytrale.
„Myslíš si, že tě chci vodřít, Larry? Mysli.“
Larry přemýšlel a s narůstajícím ohromením mu došlo, že není jediného důvodu, proč by ho chtěl Wayne Stukey doběhnout. Sice nic velkého ještě nedokázal, plácal se od jedné práce ke druhé jako většina těch, kteří Larrymu pomáhali natočit album, ale na rozdíl od nich pocházel Wayne z dobře postavené rodiny a dobře s ní vycházel. Waynův otec vlastnil polovinu třetí největší firmy na elektronické hry v zemi a Stukeyovi měli skromný palác v Bel Air. Larry si zmateně uvědomil, že jeho vlastní náhlé bohatství může Wayneovi připadat jako bezvýznamné paběrkování.
„No, asi ne,“ řekl chraplavě. „Promiň. Jenomže to vypadá, jako když se každej vychcanej hamoun na západ vod Las Vegas -“
„Takže kolik?“
Larry se zamyslel. „Sedm táců předem. Na dřevo.“
„Platěj ti čtvrtletní poplatky za singl a půlročně za album?“
„Jo.“
Wayne přikývl. „Budou to držet, jak dlouho to jen půjde, ty kurvy. Cigáro?“
Larry si jednu vzal a dlaní zakryl plamínek zapalovače před větrem.
„Víš, kolik tě stojí tahle jízda?“
„Jasně,“ řekl Larry.
„Dům jsi nenajal za míň než tisíc.“
„Jo, to je fakt.“ Bylo to vlastně dvanáct set plus pět set jako záloha na případné škody. Zaplatil zálohu a polovinu měsíčního nájmu, dohromady jedenáct set, a šest set dlužil.
„Kolik za drogy?“ zeptal se Wayne.

„Ale, něco musíš mít. Dyť je to jako sýr na sušenky -“
„Byla tam tráva a byl tam koks. Tak kolik?“
„Zkurvenej tisíc,“ řekl Larry trucovitě. „Pět set a pět set.“
„A druhej den to bylo pryč.“
„Kurva, to bylo,“ zajíkl se polekaně Larry. „Zahlíd jsem ty misky, když jsme šli ráno ven. Většina toho byla pryč, ale -“
„Člověče, ty si nepamatuješ Šňupáka?“ Waynův hlas náhle klesl do překvapivě dobré parodie Larryho vlastního unylého hlasu: „Prostě mi to připiš na účet, Dewey. Ať jsou furt plný.“
Larry se na Wayna podíval s hrůzou v očích. Opravdu si vzpomínal na malého šlachovitého mužíčka s podivným účesem, přehazovačka se tomu říkalo před lety, a tričkem s nápisem JEŽÍŠ PŘICHÁZÍ & JE BOHOVSKY NASRATÝ. Mužíkovi padaly drogy prakticky odevšad. Dokonce si vzpomínal, jak tomu člověku, Sňupákovi Deweymu, říká, ať doplňuje misky pro hosty a píše to na jeho účet. Ale to bylo ... no, to už je několik dní.
Wayne podotkl: „Ty jseš to nejlepší, co v poslední době Šňupáka Deweyho potkalo, kamaráde.“
„Kolik mu visím?“
„S trávou to není tak zlý, tráva je laciná. Dvanáct stovek. Osm táců za koks.“
Na chvíli měl Larry dojem, že bude zvracet. Němě na Wayna zíral. Pokusil se promluvit, ale zamumlal jenom: „Devět tisíc dvě stě?“
„Inflace, kamaráde,“ podotkl Wayne. „Chceš slyšet zbytek?“
Larry nechtěl slyšet zbytek, ale přikývl.
„V prvním patře byla barevná televize. Někdo do ní hodil židli. Řek bych tři stovky za opravu. Dřevěné ostění dole je v pekle. Čtyři sta. Když budeš mít kliku. Velký vokno na pláž se rozbilo předevčírem. Tři sta. Vysokej koberec v obýváku je kaput - propálenej vod cigaret, pivo, whisky. Čtyři sta. Volal jsem do krámu s pitím a tam maj z tvýho účtu zrovna takovou radost jako Šňupák. Šest set.“
„Šest stovek za chlast?“ zašeptal Larry. Studená hrůza ho oblila až ke krku.
„Buď vděčnej, že většina z nich pije víno a pivo. Máš taky účet na čtyři stovky dole v samoobsluze, hlavně za pizzy, chipsy, krakery a takový dobroty. Nejhorší je ale hluk. Nebude to dlouho trvat a přiletěj sem fízlové. Les flics. Rušení klidu. A máš tam čtyři nebo pět těžkejch feťáků na heroinu. A tři nebo čtyři unce heroinu.“
„To je taky na mým úctě?“ zeptal se chraptivě Larry.
„Ne. Šňupák se nemíchá do heroinu. To je zboží Organizace a Šňupákovi se nezamlouvá představa cementovejch botiček. Ale jestli přirazej poldové, můžeš si bejt jistej, že basa bude na tvůj účet.“
„Ale já nevěděl -“
„Ty jenom muzikant, že jo?“
„Ale-“
„Tvůj celkovej účet za tuhle drobnůstku dělá doteď něco přes dvanáct tisíc,“ shrnul Wayne. „Taky sis pořídil tu káru ... kolik jsi dal jako první splátku?“
„Dva a půl,“ řekl tupě Larry. Bylo mu do pláče.
„Takže kolik máš do příští splátky? Pár tisíc?“
„Tak asi nějak,“ potvrdil Larry, neschopen Waynovi říci, že má ještě méně: kolem osmi set, napůl v hotových a napůl v šecích.
„Larry, poslouchej mě, protože nestojíš za to, aby se ti to říkalo dvakrát. Tady se pořád čeká na nějakou pařbu. V těchhle místech jsou jediný dvě konstanty: konstantní kecání a konstantní pařba. Slítnou se jako supi na mršinu. Teď jsou tady. Smeť je ze svý mrtvoly a pošli je, odkud přišli.“
Larry pomyslel na desítky lidí v domě. V tuhle chvíli znal možná jednoho ze tří. Přemýšlel o tom, jak všem těm neznámým lidem řekne, aby odešli, a vyschlo mu v krku. Přijde o dobrou pověst. Oproti této myšlence se vyloupla představa Šňupáka Deweyho, jak doplňuje misky pro hosty, vytahuje si ze zadní kapsy notýsek a připisuje si to na účet. On s tou svou přehazovačkou a módním tričkem.
Wayne se na něj klidně díval, jak se zmítá mezi těmi dvěma obrazy.
„Člověče, dyť budu vypadat jako největší kráva na světě,“ vymáčkl konečně ze sebe Larry. Nevrlá a slabošská slova, která mu vycházela z úst, se mu hnusila.

„Jistě, dostaneš spoustu jmen. Řeknou, že se z tebe stala hvězda. Že jsi vyrost. Zapomínáš na svý starý přátele. Až na to, že ani jeden z nich není tvůj přítel, Larry. Tvý přátelé viděli před třema dny, co se děje, a radši vypadli. Není žádná sranda dívat se na kámoše, kterej si sere do kalhot a ani vo tom neví.“
„Tak proč mi to říkáš?“ zeptal se Larry, kterého náhle popadla zlost. Uvědomil si, že všichni jeho skuteční přátelé zmizeli a v retrospektivě se jejich omluvy zdály ubohé. Barry Grieg ho vzal stranou, snažil se s ním promluvit, ale Larry se v té chvíli vznášel jinde a pouze přikyvoval a trpělivě se na Barryho usmíval. Teď přemýšlel, jestli se nepokoušel říci mu přesně totéž. Tato myšlenka ho ještě více dopálila.
„Proč mi to říkáš?“ opakoval. „Měl jsem pocit, že mě zas tak strašně nemiluješ.“
„To ne ... ale taky nemůžu říct, že bych tě nesnášel. Moh' jsem tě nechat, ať si na tomhle nabiješ rypák. Jednou by ti to stačilo na dlouho.“
„Jak to myslíš?“
„Na to přijdeš. Protože je v tobě něco houževnatýho. Ať už úspěch přivolává co chce, ty to máš. Dosáhneš hezoučký malý kariéry. Pop středního proudu, na který si za pět let nikdo nevzpomene. Gympláci budou sbírat tvoje desky. Vyděláš peníze.“
Larrymu se ruce sevřely do pěstí. Chtělo se mu udeřit do toho klidného obličeje. Wayne říkal takové věci, že si připadal jako hromádka psích hovínek vedle patníku.
„Vrať se a vytáhni zástrčku,“ radil Wayne mírně. „Pak nasedni do auta a jeď. Prostě jeď, člověče. Nevracej se, dokud nebudeš vědět, že na tebe čeká další šek za autorský práva.“
„Ale Dewey -“
„Podívám se po někom, kdo si s Deweyem pohovoří. S radostí. Ten člověk mu řekne, aby na svoje peníze čekal jako hodnej hošíček a Dewey milerád poslechne.“ Odmlčel se a zadíval se na dvě malé děti v barevných plavkách, jak běží po pláži. Za nimi klusal pes a hlasitě a vesele štěkal na modré nebe.
Larry vstal a vymáčkl slovo 'díky'. Mořský vánek mu províval skrz obnošené spodky. Slovo z něj vypadlo jako kámen.
„Prostě někam vypadni a dej se do pucu,“ řekl Wayne, vstal a díval se na děti. „Máš toho spoustu, co si máš dát do pucu. Jakýho chceš manažera, jaký turné, jakou smlouvu, až se Kapesní spasitel chytne. Myslím, že se chytne, má to tu příjemnou šlapavost. Pokud si na to najdeš čas, dáš si to všechno dohromady. Týpci jako ty to dokážou.“
Týpci jako ty to dokážou.
Týpci jako já to dokážou.
Týpci jako -
Někdo klepal na okno.
Larry sebou trhl a probudil se. Krkem mu projela bolest, až zamžikal. Nepodřimoval, usnul. Znovu prožíval události v Kalifornii. Ale tady a teď byl šedivý newyorský den a zaťukání se ozvalo znovu. Pomalu a bolestivě otočil hlavu a uviděl svou matku, se síťkou ve vlasech, jak hledí dovnitř.
Chvíli se na sebe jen tak dívali přes okno a Larry se cítil podivně nahý, jako zvíře, na která se chodí dívat do zoo. Pak se jeho ústa vzpamatovala, usmál se a otevřel okno.
„Mami.“
„Věděla jsem, že jsi to ty,“ řekla zvláštně plochým tónem. „Vylez, ať se podívám, jak vypadáš, když stojíš.“
V obou nohách měl mravenčení; když otevřel dveře a postavil se, píchaly ho v chodidlech jehličky. Nečekal, že se s ní setká takhle, nepřipravený a vydaný napospas. Připadal si jako hlídka, která usnula na stanovišti, když byl vyhlášen poplach. Nějak si matku představoval, že bude vypadat menší, méně sebejistá, zmatená léty, kdy on dospěl a ona zůstala nezměněná.
Ale to, jak ho přistihla, bylo téměř symbolické. Když mu bylo deset, v sobotu ráno ho budívala, když si myslela, že se dost vyspal, klepáním na dveře jeho pokoje. Stejně ho probudila o čtrnáct let později, když spal ve svém novém autě jako dítě, které se snažilo vydržet vzhůru celou noc a spánek ho přepadl v nedůstojné pozici.
Teď tu stál, s přeleženými vlasy a mírným a trochu přihlouplým úsměvem na tváři. Špendlíky v nohách ho pořád ještě píchaly a nutily jej přešlapovat. Vzpomněl si, že když tohle dělal, vždycky se ho ptala, jestli potřebuje na záchod, a přestal se hýbat a nechal jehličky, ať si ho bodají, jak chtějí.

„Ahoj, mami," řekl.
Podívala se na něj, aniž cokoliv řekla, a jemu do srdce usedl strach - jako divý pták, který se vrací do starého hnízda. Byl to strach, že se od něj odvrátí, odmítne ho, ukáže mu záda svého levného pláště a jednoduše odejde na stanici metra za rohem a nechá ho samotného.
Pak si povzdychla, tak, jako si vzdychne člověk, který se chystá zdvihnout těžkou hroudu. A když promluvila, její hlas byl tak přirozený a tak příjemně potěšený, že první dojem zůstal zapomenut.
„Nazdar, Larry. Tak pojď nahoru. Věděla jsem, že jsi to ty, když jsem se podívala z okna. V práci jsem už řekla, že mi je špatně. Občas se mi to stává."
Otočila se a šla před ním po schodišti, mezi zmizelými kamennými psy. Kráčel tři kroky za ní a šklebil se při bodáni jehliček v nohách. „Mami?"
Otočila se a on ji vzal do náruče. Na vteřinu jí po obličeji přeběhl záblesk strachu, jako by čekala, že bude spíše udeřena, než že ji obejme. Pak záblesk pominul a ona jej k sobě přivinula. Vůně jejího parfému mu vklouzla do nosu a vzbudila nečekanou nostalgii, prudkou, sladkou i hořkou. Na okamžik si myslel, že začne plakat a byl si trochu namyšleně jistý, že by plakala i ona; byla to Dojímavá Chvíle. Přes její pravé rameno zahlédl mrtvou kočku, napůl trčící z popelnice. Když se matka odtáhla, oči měla suché.
„Pojď, udělám ti snídani. Jel jsi celou noc?"
„Jo," řekl hlasem chraplavým z pohnutí.
„Tak pojď. Výtah je rozbitý, ale jsou to jenom dvě patra. Horší je to pro paní Halseyovou s tou její artritidou. Ta bydlí v pátém. Nezapomeň si otřít boty. Jestli našlapeš, vletí na nás pan Freeman. Přísahám, že on špínu snad vyčuchá. Špína je jeho nepřítel." Už stoupali po schodech. „Sníš tři vajíčka? Udělám i toust, jestli ti nevadí, že bude z černého chleba. Tak pojď."
Šel za ní kolem zmizelých kamenných psů a díval se trochu rozrušeně na místo, kde bývali, jen aby se ujistil, že jsou skutečně pryč, že se nesmrskl o půl metru, že celá osmdesátá léta z historie nezmizela. Otevřela dveře a vešli dovnitř. Dokonce i tmavěhnědé stíny a pachy po vaření byly tytéž.
Alice Underwoodová mu připravila tři vejce, slaninu, toust, džus a kávu. Když do sebe dostal všechno kromě kávy, zapálil si cigaretu a trochu se odsunul od stolu. Hodila po cigaretě poněkud nesouhlasný pohled, ale neřekla nic. To obnovilo trochu důvěry - trochu, ale ne moc. Vždy věděla, jak vyčkávat.
Hodila pánvičku do šedé vody po nádobí a pánvička trochu zasyčela. Moc se nezměnila, přemýšlel Larry. O něco starší - bude jí jedenapadesát - o něco šedivější, ale v pečlivě učesaných vlasech zbývalo stále ještě dost černé. Na sobě měla jednoduché šedé šaty, nejspíš ty, ve kterých pracovala. Její poprsí se pod živůtkem dmulo stále stejně mohutně - pokud ne o něco více. Mami, pravdu, zvětšila se ti ňadra? Je to fundamentální změna?
Začal odklepávat popel z cigarety na talířek od kávového šálku; sebrala mu ho a místo něj mu dala popelník, který měla pořád v kredenci. Talířek byl pobryndaný kávou a jemu se zdálo, že by nevadilo, kdyby na něj odklepával. Popelník byl čistý jako sklo a klepat do něj skoro bolelo. Dokázala vyčkávat a chystat drobné léčky, dokud jsi neměl zkrvavené kotníky a nezačal brebtat.
„Tak jsi se vrátil," řekla Alice. Z plastikového odkapávače vzala opotřebovanou drátěnku a začala s ní drhnout pánev. „Copak tě přimělo?"
Víš, mami, přítel mi prozradil životní skutečnosti - vyžírkové putují ve smečkách a tentokrát se pustili do mě. Nevím, jestli slovo přítel je pro něj vhodné. Hudebně mě respektuje asi tak, jako já respektuji žvýkačkovou Fruitgum Company z roku 1910. Ale přinutil mě nazout si toulavé boty a nebyl to Robert Frost, kdo řekl, že domov je místo, kde tě musí přijmout, když tam dorazíš?
Nahlas řekl: „Asi se mi po tobě zastesklo, mami."
Ušklíbla se. „Tak proto jsi mi tak často psal."
„Já na psaní dopisů moc nejsem." Pomalu mával cigaretou nahoru a dolů. Z konečku se odvíjely kroužky kouře a rozplývaly se.
„To mi můžeš zopakovat."
S úsměvem řekl: „Já na psaní dopisů moc nejsem."
„Ale pořád se snažíš přechytračit svou matku. To se nezměnilo."
„Promiň," řekl. „Jak ses měla, mami?"
Položila pánev na odkapávač, vytáhla ze dřezu zátku a ze zčervenalých rukou si otřela náramky pěny.

„Nijak špatně," prohlásila, přešla ke stolu a posadila se. „Pobolívají mě záda, ale na to mám prášky. Docela to jde."
„Nevyhodila sis plotýnky, co jsem pryč?"
„Jo, jednou. Ale doktor Holmes se o to postaral."
„Mami, tydle chiropraktici jsou" jenom podvodníci. Kousl se do jazyka.
„Jsou co?"
Nejistě pokrčil rameny. Dívala se na něj se zvědavým úsměvem. „Jsi svobodná, bílá a je ti víc než jednadvacet. Pokud ti pomáhá, fajn."
Povzdychla si a z kapsy vytáhla ruličku větrových bonbónů. „Je mi o moc víc než jednadvacet. A cítím to. Chceš jeden?" Zavrtěl hlavou a kroužek bonbónu skončil v jejích ústech.
„Jseš pořád jako holčička," řekl s náznakem svého škádlivého pochlebování. Vždycky se jí to líbilo, ale teď se jí na tváři objevil jen stín úsměvu. „Nějací noví muži v tvém životě?"
„Pár,"řekla. „Co ty?!"
„Ne," řekl vážně. „Žádní noví muži. Pár dívek, ale muži žádní."
Doufal, že se zasměje, ale dostalo se mu opět pouhého odlesku úsměvu. Dělám jí starosti, pomyslel si. To je ono. Neví, co tady chci. Nakonec, nečekala tři roky, až se tady objevím. Chtěla, abych zůstal, kde jsem.
„Starý dobrý Larry," řekla. „Nikdy nic nebere vážně. Nejseš zasnoubený? Žádná vážná známost?"
„Já si jen tak hraju, mami."
„To jsi dělal vždycky. Aspoň jsi nikdy nepřišel domů a neřek mi, že máš nějakou pěknou katolickou dívku a že si ji musíš vzít. Tohle beru. Buď jsi byl velmi opatrný nebo jsi měl velké štěstí nebo jsi byl velmi zdvořilý."
Snažil se zachovat vážnou tvář. Bylo to poprvé, co se před ním matka zmínila o sexu, přímo nebo nepřímo.
„Nicméně, naučíš se," pokračovala Alice. „Říká se, že staří mládenci si užívají. Nemyslím si. Jenom zestárneš a naplníš se pískem, nehezky, jako pan Freeman. Má ten byt v přízemí a pořád stojí u okna a doufá, že zavane čerstvý vítr."
Larry něco zabrumlal.
„Slyšela jsem tu písničku, jak ji máš v rádiu. Říkám lidem, to je můj syn. To je Larry. Většina mi nevěří."
„Tys to slyšela?" Přemýšlel, proč se o tom nezmínila dřív - místo tohohle žvanění.
„Jasně, je to pořád na té rokenrolové stanici, co poslouchají mladá děvčata. WROK."
„Líbí se ti to?"
„Jako ta ostatní muzika." Podívala se na něj přísně. „Některé z těch zvuků jsou příliš nápovědné. Sprosté."
Zjistil, že nervózně šoupě nohama a přinutil se toho nechat. „Prostě to má znít... vášnivě, mami. To je všechno." Tvář mu zrudla. Nikdy nečekal, že bude sedět v kuchyni své matky a diskutovat s ní o vášni.
„Místem pro vášeň je ložnice," prohlásila úsečně, čímž uzavřela rozhovor o estetice jeho hitu. „Taky sis něco udělal s hlasem. Máš hlas jako černoch."
„Teď?" zeptal se užasle.
„Ne. V rádiu."
Larry s úsměvem posadil hlas nízko a napodobil Billa Whitherse.
„Jo, takhle nějak," přikývla. „Když jsem byla mladá, mysleli jsme si, že Frank Sinatra je opovážlivý. Teď mají tenhleten rap. Rap tomu říkají.
Vřískání tomu říkám já." Podívala se na něj pohoršené. „Aspoň že se v té tvé písni nevřeští."
„Dostávám peníze," řekl. „Určité procento z každé prodané desky. Rozepisuje se to -"
„Ale nech toho," řekla a rukou ho umlčela. „V matematice jsem propadala. Už ti zaplatili, nebo máš to nové auto na dluh?"
„Moc mi zatím nedali," pustil se na samý okraj lži, ale ještě se přes něj nedostal. „Složil jsem zálohu na vůz. Zbytek doplatím."
„Dlouhodobé splátky," řekla temně. „Tak se tvůj otec dostal k bankrotu. Doktor říkal, že zemřel na srdeční infarkt, ale úplně tak to nebylo. Bylo to zlomené srdce. Tvůj otec šel do hrobu na dlouhodobé

splátky.“
Tohle byla stará písnička a Larry ji pouštěl druhým uchem ven a pouze na vhodných místech přikyvoval. Otec vlastnil galanterii. Nedaleko otevřeli obchodní dům a rok na to otcův podnik zkrachoval. Začal hledat útěchu v jídle a během tří let přibral padesát kilo.
Když bylo Larrymu devět, padl mrtev k zemi v jedné jídelně, s nedojedeným karbanátkem na talíři. Během příprav na pohřeb řekla Alice Underwoodová, když se ji sestra snažila utěšit, ačkoliv to vůbec nepotřebovala, že to mohlo být horší. Mohlo to být, podotkla a dívala přes sestřino rameno přímo na švagra, mohlo to být pití.
Zbytek Larryho výchovy zvládla Alice sama a vládla jeho životu svými příslovími a předsudky, dokud neodešel z domu. Její poslední poznámka, když s Rudým Schwarzem nasedali do Rudyho starého fordu byla, že v Kalifornii mají také chudobince. Jojo, pane, todle je moje mamá.
„Chceš tady zůstat, Larry?“ zeptala se mírně.
Polekán opáčil: „Vadí to?“
„Místo tady je. Rozkládací postel je pořád v zadním pokoji. Skládala jsem tam nějaké věci, ale bedny si můžeš přešoupat.“
„Dobře,“ řekl pomalu. „Pokud jsi si jistá, že ti to nevadí. Je to jenom na pár týdnů. Myslel jsem, že bych se poohlíd po starejch známejch. Markovi ... Galenovi ... Davidovi ... Chrisovi ... a tak.“
Vstala, šla k oknu a vytáhla ho nahoru.
„Zůstaň, jak dlouho budeš chtít, Larry. Neumím se moc vyjadřovat, možná, ale jsem ráda, že tě vidím. Moc hezky jsme si sbohem nedali. Padla i silnější slova.“ Otočila k němu tvář, pořád tvrdou, ale také plnou silné, skryté lásky. „Já jich lituji. Řekla jsem je jenom proto, že tě mám ráda. Nevěděla jsem nikdy, jak to říci správně, tak jsem to řekla jinak.“
„To je v pořádku,“ řekl a díval se na stůl. Znovu zčervenal. Cítil to.
„Podívej, budu přispívat na všechno.“
„Jestli chceš, můžeš. Pokud nechceš, nemusíš. Já pracuji. Nejsou to tisíce, ale jsi pořád můj syn.“
Myslel na zcepenělou kočku, napůl trčící z popelnice a na Šňupáka Deweyho, jak s úsměvem doplňuje misky pro hosty a zničehonic propukl v pláč. Jak se mu ruce rozplývaly v závoji slz, říkal si, že tohle měla dělat ona, ne on - nic nešlo tak, jak si to představoval, nic. Nakonec se tedy změnila. On také, ale ne tak, jak se domníval. Došlo k nepřirozenému obratu; ona vyrostla a on se nějak zmenšil. Nevrátil se, protože někam prostě musel. Vrátil se, protože se bál a chtěl být u matky.
Stála u otevřeného okna a pozorovala ho. Bílé záclony povlávaly dovnitř ve vlhkém vánku a zahalovaly jí tvář, ne úplně, jen tak, že vypadala trochu jako duch. Oknem pronikal hluk dopravy. Ze živůtku vytáhla kapesník, přešla ke stolu a vložila mu ho do jedné z křečovitě se svírajících rukou. V Larrym bylo cosi tvrdého. Mohla mu vyčítat, ale k čemu by to vedlo. Jeho otec byl slaboch a ona v srdci věděla, že to ho vlastně přivedlo do hrobu. Takže komu mohl Larry děkovat za tvrdou strunu v sobě? Nebo koho vinit? Slzy nemohly změnit ten kamenný pruh v povaze, tak jako letní bouřka nedokáže změnit tvar skály. Na něco je tvrdost dobrá - jako žena, která sama vychovává syna ve městě, jež se málo staralo o matky a ještě méně o děti, to věděla - ale Larry na to ještě nepřišel. Je přesně to, co říkala: starý dobrý Larry. Jen tak kamsi jde, nepřemýšlí, dostává lidi - včetně sebe - do malérů, a když se maléry stanou vážnými, opře se o svou tvrdou strunu a vyháčkuje se. A ostatní? Nechal by je utonout nebo plavat, jak dovedli. Skála je tvrdá a v jeho povaze je tvrdost, ale on ji ještě používá destruktivně. Viděla mu to v očích, četla to z každé linky jeho držení těla ... dokonce i v tom, jak mával svým hřebíkem do rakve, aby udělal kroužky ve vzduchu. Nikdy ten tvrdý kousek uvnitř sebe nenaostřil v čepel, aby mohl lidi zraňovat, a to něco znamenalo, ale když to potřebuje, používá to pořád jako dítě - jako obušek, kterým se vytluče z pastí, které si sám připravil. Jednou si říkala, že se Larry změní; změnila se ona, u něj k tomu teprve dojde. Ale před ní neseděl chlapec, byl to dospělý muž a ona se bála, že dny změn - hlubokých a základních, kterým její kněz říkal změny duše, ne srdce - už jsou za ním. V Larrym je cosi, co připomíná nepříjemné skřípání křídy po tabuli. Hluboko uvnitř je pouze Larry. Jediný, kdo může dovnitř, k srdci. Ale miluje ho. Myslela si také, že v Larrym je dobro, velké dobro. Bylo tam, ale teď by ho ven dostala jen nějaká velká katastrofa. Jenomže žádná katastrofa se nekonala, jen její syn vzlykal.
„Jsi unavený,“ řekla. „Umyj se. Přešoupnu ty krabice, abys mohl jít spát. Myslím, že nakonec do práce

půjdu.“
Prošla krátkou chodbou k zadnímu pokoji, jeho staré ložnici, a Larry slyšel, jak heká a posunuje krabice. Pomalu si utřel oči. Oknem bylo slyšet zvuky provozu na ulici. Snažil si vzpomenout, kdy naposled před matkou plakal. Myslel na mrtvou kočku. Měla pravdu. Byl unaven. Nikdy nebyl tak unaven. Šel do postele a spal téměř osmnáct hodin.

KAPITOLA 6

Byl už skoro večer a Franny vyšla ven za otcem, který starostlivě plel hrášek a fazole. Narodila se svým rodičům dost pozdě; otci bylo už přes šedesát. Zpod baseballové čapky, kterou nikdy nesundával, trčely bílé vlasy. Matka jela do Portlandu koupit bílé rukavice. Amy Lauderová, Frannina nejlepší přítelkyně z dětství, se měla začátkem příštího měsíce vdávat.
Dlouhou klidnou chvíli shlížela na otce a nechávala se ovládat láskou, kterou k němu cítila. V tuhle denní hodinu dostávalo světlo zvláštní nádech, který měla moc ráda a který působil, jako by se zastavil čas. Vyskytoval se jenom v tomhle zapadlém koutku Maine na začátku léta. Pomyslela na ten zvláštní odstín světla, a že tu teď je uprostřed června, a bodlo ji u srdce. Světlo letního večera, těsně před tím, než se vkrade tma, znamenalo tolik dobrých věcí: baseball v Little League Parku, kde Fred chodil na pálku jako třetí a odpaloval závratně daleko; meloun; první whisky; mražený čaj ve vychlazených sklenicích; dětství.
Frannie si maličko odkašlala. „Potřebuješ pomoct?“
Otočil se a vycenil zuby. „Nazdar, Fran. Nachytalas mě, jak se rýpu v zemi, co?“
„Asi už jo.“
„Už se vrátila matka?“ Nepatrně se zamračil, pak se mu tvář vyjasnila. „Ne, to je hloupost, vždyť před chvilkou odjela, že jo. Jasně, přilož ruku k dílu, jestli chceš. Jen si ji pak nezapomeň umýt.“
„Ruce dámy prozrazují její způsoby,“ zavtipkovala Fran a vyprskla. Peter se pokusil vypadat rozdurděně a nepovedlo se mu to.
Vešla do řádku vedle něj a začala vytrhávat plevel. Vrabci štěbetali a z dálnice jedničky, která byla za blokem domů, sem neustále doléhal hluk. Ještě nedosáhl té hladiny, kterou mívá v červenci, kdy se mezi tímhle místem a Kitterey téměř každý den odehrává smrtelná nehoda, ale den ze dne rostl.
Hrbili se v řádcích, Peter jí vyprávěl, co celý den dělal, a ona živě reagovala. Skláněl se nad prací a tak nemohl vidět, jak mu přikyvuje, viděl ale přikyvování jejího stínu. Byl mechanikem velké firmy s automobilovými součástkami, největší firmy toho druhu na sever od Bostonu. Bylo mu čtyřiašedesát; tohle měl být poslední rok před důchodem. Krátký rok, protože si našetřil čtyři týdny dovolené, které si chtěl vybrat v září, až „lufťáci“ odjedou domů. Důchod mu ležel v hlavě. Řekl jí, že se pokouší nemyslet na to jako na nekonečnou dovolenou; měl dost přátel v důchodu, kteří mu řekli, že takové to není. Domníval se, že nebude znuděný jako Harlan Enders, ani tak politováníhodně chudý jako Caxonovi - chudák Paul snad za celý život nevynechal v obchodě jediný den, a přesto byl spolu se ženou nucen prodat dům a nastěhovat se k dceři a jejímu manželovi.
Peter Goldsmith nespadal pod státní sociální fond; nikdy mu nevěřil, dokonce ani před tím, než se systém začal hroutit pod údery recese, inflace a stále vzrůstajícího počtu nezaměstnaných. Ve třicátých a čtyřicátých letech, vyprávěl naslouchající dceři, nebylo v Maine mnoho demokratů, její dědeček ale byl jedním z nich a udělal demokrata i ze svého syna. Díky tomu byli z Goldsmithů v letech ogunquitské prosperity jacísi páriové. Dědeček ale často pronášel zparodované heslo republikánské filozofie: „Nevěř mocným tohoto světa, neboť oni tě budou obsírat a stejně tak jejich vláda až do konce věků“.
Frannie se smála. Strašně ráda si s tátou takhle povídala. Nestávalo se to moc často, protože žena, která byla jeho ženou a její matkou, by mu nejraději spálila jazyk kyselinou, která jí prýštila z úst.
„Musíš věřit sám sobě,“ pokračovával děda, „a nechat mocné, aby se snažili vycházet co nejlépe s lidmi, kteří je zvolili. Výsledek častokrát nestojí za moc, ale tak to prostě je; obě strany si to zaslouží.“
„Odpovědí jsou poctivé peníze,“ řekl Frannie, „Will Rogers říká, že nejlepší je půda, protože ta už se nevyrábí, totéž ale platí o stříbru a zlatu. Člověk, který miluje peníze, je grázl, kterého je třeba nenávidět. Člověk, který se o ně nestará, je blázen. Necítíš k němu nenávist, je ti ho ale líto.“
Fran by docela zajímalo, jestli má na mysli Paula Carona, s nímž se přátelil už dlouho před jejím narozením, nakonec se ale nezeptala.
Vlastně jí vůbec nemusel vyprávět, že si v dobrých časech našporoval dost, aby mu to vystačilo až do

konce života. Řekl jí ale také, že pro ně nikdy - v dobrých ani špatných časech - nepředstavovala zátěž, a že vždy pyšně vyprávěl přátelům, jak je hrdý na to, že ji mohl poslat na studia. To, co nezmohly ani jeho peníze ani její hlava, zvládla po starém způsobu: ohnutím zad a zavrtěním zadečku. Práce, a tvrdá práce, protože jinak se ze sraček vyhrabat nedá. Její matka to někdy nechápala. Život žen se změnil, ať už se jim to líbilo nebo ne, a Carla se jen těžko smiřovala se skutečností, že Fran není na University of New Hampshire a neloví tam ženichy.
„Vidí, jak se vdává Amy Lauderová," řekl Peter, „a myslí si: 'to mohla být moje Fran. Amy je hezká, ale když ji postavíš vedle Fran, bude vypadat jako stará otlučená váza.' Tvá matka odjakživa používá starý metr, a to už se nezmění. To proto se čas od času chytnete a vyletí jiskry, jako když křísneš o křemen. Nikdo za to nemůže. Pamatuj si, že ona je už moc stará, než aby se změnila, ale že ty jsi dost stará, abys to chápala."
Pak se zase vrátil k práci a vyprávěl jí, jak jeden z jeho spolupracovníků málem přišel o palec, protože zatímco byl myšlenkami v hospodě u kulečníku, prst měl pod lisem. Naštěstí ho Lester Cowley v poslední chvíli strhl od stroje. „Ale," řekl Peter, „jednoho dne tam Cowley nebude." Když si vzpomněl, že jednoho dne tam nebude ani on, povzdechl si a začal jí vyprávět o ozdobě na kapotu auta, do které chce schovat anténu.
Skákal od tématu k tématu, hlas měl měkký a konejšivý. Jejich stíny se prodlužovaly a posunuly se před ně do řádků. Ukolébalo ji to ke klidu, který v takových chvílích pociťovala vždy. Přišla sem, protože chtěla něco říci, jenže už od raného dětství často přicházívala otci něco říci a nakonec mu naslouchala. Nikdy ji nenudil. Pokud věděla, nenudil nikoho - snad jen její matku. Byl vypravěč, a dobrý vypravěč. Uvědomila si, že otec přestal mluvit. Seděl na balvanu na konci řádku, cpal si dýmku a díval se na ni.
„Tak co máš na srdci, Frannie?"
Chvíli na něj němě zírala a nevěděla, co dál. Přišla sem, aby mu to řekla, a teď nevěděla, jestli může. Ticho mezi nimi houstlo a houstlo, až z něj byla zeď. Nemohla to vydržet. Nadechla se.
„Jsem těhotná," řekla prostě.
Přestal si cpát dýmku a zadíval se na ni. „Těhotná," opakoval, jako by to slovo nikdy předtím neslyšel. Pak se zeptal: „Frannie ... to je vtip? Nebo nějaká hra?"
„Ne, tati."-
„Tak to si pojď sednout sem ke mně."
Poslušně přešla řádkem a posadila se vedle něj. Byla tam kamenná zídka, která oddělovala jejich pozemek od obecního. Za zídkou sladce voněl hustý živý plot, který už dlouho nebyl stříhán a rostl nádherně divoce. Franny bušilo v hlavě a cítila lehkou žaludeční nevolnost.
„Najisto?" zeptal se jí.
„Najisto," odpověděla, a pak - bez předstírání, bez jediné stopy přetvářky - se hlasitě, přerývaně rozplakala. Objal ji jednou rukou a držel ji tak chvíli, která se jim oběma zdála neskonale dlouhá. Když jí přestávaly téct slzy, přinutila se položit mu otázku, ze které měla největší strach.
„Tati, máš mě ještě rád?"
„Cože?" zmateně se na ni podíval. „Ano. Mám tě pořád rád, Frannie."
To ji znovu přimělo k pláči, tentokrát ji ale Peter nechal být a zapaloval si dýmku, Dým z tabáku začal zvolna stoupat vzhůru a lehounký vánek ho odnášel pryč.
„Jsi zklamaný?" zeptala se.
„Nevím. Ještě nikdy jsem neměl těhotnou dceru. Ještě nevím, jak se k tomu postavit. Byl to Jess?"
Přikývla.
„Řeklas mu to?"
Znovu přikývla.
„Co on na to?"
„Řekl, že si mně vezme. Nebo zaplatí za potrat."
„Svatba nebo potrat," řekl Peter Goldsmith a potáhl z dýmky. „Je to správný americký hoša s dvojhlavňovkou."
Zadívala se na své ruce, položené na džínách. V malých kožních rýhách na kloubech prstů a v měsíčcích pod nehty ulpěla špína. „Ruce dámy prozrazují její způsoby," vzkřikla jí někde v hlavě matka. „Těhotná

dcera. Jak se teď budu moct ukázat v kostele? Ruce dámy -“
Otec řekl: „Nechci být důvěrnější, než musím, ale ... on si nedával... nebo ty-... pozor?“
„Měla jsem antikoncepční pilulky,“ odpověděla. „Nefungovaly.“
„Pak nemá vinu nikdo, ledaže by ležela na obou,“ řekl a přiblížil svou tvář k její. „A já to rozhodovat nebudu, Frannie, nikoho z toho neobviňuji. Ve čtyřiašedesáti člověk zapomíná, jaké to bylo v jednadvaceti. Nebudeme mluvit o tom, kdo za to může.“
Cítila obrovskou úlevu, div že neomdlela.
„Tvoje matka toho o vině ještě napovídá spoustu, a já se ji nebudu snažit zastavit, i když s ní nebudu souhlasit. Rozumíš mi?“
Přikývla. Otec matce už neodporoval. Ne hlasitě. To kvůli jejímu sžíravému jazyku. Jednou Frannie řekl, že když se hádali, přestávala se matka čas od času ovládat. A když se přestala ovládat, dokázala říkat věci, jimiž toho druhého zranila, a na omluvu myslívala příliš pozdě - když už rána zela příliš hluboko. Frannie si myslela, že otec si po mnoho let musel vybírat ze dvou možností: vydržet v opozici a rozvést se, nebo kapitulovat. Vybral si tu druhou - ale po svém.
Tiše se jej zeptala: „Určitě se do toho nebudeš míchat, tati?“
„Chceš, abych to udělal za tebe?“
„Nevím.“
„Co s tím budeš dělat?“
„S mámou?“
„Ne. Sama se sebou, Frannie.“
„Nevím.“
„Vezmeš si ho? Dva vyžijí za stejné peníze jako jeden, říká se.“
„Myslím, že to nedokážu. Přestala jsem ho milovat a vlastně ani nevím, jestli jsem ho vůbec kdy milovala.“
„Kvůli dítěti?“ Dýmka mu teď táhla dobře a kouř sladce voněl letním vzduchem. Na prázdnou zahradu padl stín a cvrčci začali s koncertem.
„Ne, kvůli dítěti ne. Asi by se to stalo stejně. Jesse je...“ Odmlčela se a snažila se přijít na to, co je na Jessovi špatné, na to, co mohla přehlédnout ve spěchu, který způsobilo dítě, ve spěchu, v němž se musela rozhodnout, jak uniknout hrozivému stínu matky, která teď v supermarketu kupovala rukavice na svatbu Franiny přítelkyně z dětství. Ta věc se teď možná dala pohřbít, nebude ale spát v klidu ani šest měsíců, šestnáct měsíců nebo čtyřiadvacet měsíců, a bude vykopána a posedne je obě. Rychlá svatba, dlouhý žal. Jedno z matčiných nejoblíbenějších úsloví.
„Je slabý,“ řekla. „Líp to vysvětlit neumím.“
„Ty mu vůbec nevěříš - že by ti s ním mohlo být dobře, že ne, Frannie?“
„Ne,“ řekla a pomyslela si, že otec se tomu dostal na kloub lépe, než se to kdy povedlo jí. Nevěřila Jessovi, který byl bohatý a nosil modrou pracovní košili. „Jesse to myslí dobře. Chce dělat správné věci. A dělá je. Ale... Před dvěma semestry jsme byli na předčítání poezie. Vedl to chlapík, který se jmenoval Ted Enslin. Bylo tam plno k prasknutí. Všichni velmi vážně poslouchali ... velmi pečlivě , . . jako by nechtěli přijít o jediné slůvko. A já ... znáš mě...“
Jemně ji objal rukou a řekl: „Frannie se začala hihňat.“
„Jo. Přesně tak. Myslím, že mě znáš hodně dobře.“
„Tak trochu,“ řekl.
„Ono to - to hihňání - přišlo úplně samo. Pořád jsem si myslela: 'Tlouštík, tlouštík, všichni jsme přišli poslouchat tlouštíka.' Mělo to rytmus, jako písnička z rádia. A já se smála; nemyslela jsem to tak. Vážně to nebylo kvůli poezii pana Enslina, ta byla dost dobrá, i když vypadal, jak vypadal. Bylo to kvůli nim, kvůli tomu, jak se na něj dívali.“
Pohlédla na otce, aby viděla, jak zareaguje na tohle. Prostě jen pokývl, aby pokračovala.
„Ovšem, musela jsem tamodtud odejít. Chci říct, že jsem opravdu musela. A Jesse se zlobil. Je mi jasné, že měl právo zuřit ... bylo to ode mě dětinské, chovala jsem se dětinsky, vím to ... ale taková často jsem. Ne vždycky. Dokážu se soustředit -“
„Jo, to dokážeš.“

„Ale někdy -“
„Někdy zaklepe král Smích a ty jsi jedna z těch, kdo ho nedokážou nechat venku,“ řekl Peter.
„Asi jo. No, ale Jesse mezi tyhle nepatří. A kdybychom se vzali ... Musel by přicházet domů a tam by byl ten nezvaný host, kterého bych já vpustila dovnitř. Ne každý den, ale dost často, aby se dopálil. Pak bych se pokusila ... a myslím...“
„Myslím, že bys byla nešťastná,“ Peter ji přivinul k sobě těsněji.
„Myslím, že ano.“
„Pak nedovol, aby matka změnila tvůj názor.“
Zavřela oči a tentokrát si oddechla ještě hlasitěji. Porozuměl. Nějakým zázrakem porozuměl.
„Co by sis myslel, kdybych šla na potrat?“ zeptala se po chvíli.
„Myslím, žes chtěla mluvit právě o tomhle.“
Překvapeně na něj pohlédla.
Vrátil jí pohled: trochu laškovný, trochu úsměvný, s jedním - levým - hustým obočím povytaženým. Přes to všechno z něj cítila naprostou vážnost.
„Možná máš pravdu,“ řekla zvolna.
„Poslouchej,“ řekl a jakoby v přímém protikladu ke svým slovům ztišil hlas. Ona ale poslouchala a uslyšela vrabce, cvrčky, vzdálený vysoký zvuk leteckého motoru, něčí hlas, žádající jakousi Jackie, aby šla okamžitě domů, motorovou sekačku a auto s proraženým tlumičem, jak přidává na dálnici plyn.
Už už se jej chtěla zeptat, jestli je v pořádku, když tu ji vzal za ruku a začal mluvit:
„Frannie, není to vůbec lehké, mít za tátu tak starýho chlapa. Nemůžu ti s tím pomoct. Oženil jsem se až v roce 1956.“
Zamyšleně se na ni podíval; padal soumrak.
„Tenkrát byla Carla jiná. Byla ... no, ksakru, byla mladá, když nic jiného. Změnila se, když zemřel tvůj bratr Freddy. Do té doby byla mladá.
Pak přestala růst. No... Nemysli si, že mluvím proti tvé matce, i když to tak možná trochu zní. Ale já si myslím, že když Freddie umřel... Carla přestala... růst. Přilepila si na oči jedny jediné brýle, přes které se dívá na svět, a svůj pohled považuje za jediný správný. Chová se jako zřízenec v muzeu. Když má pocit, že se někdo neřídí podle myšlenek, které jsou tam vystavené, začne na něj zahlížet. Nebyla ale taková vždycky. Musíš sice brát mé slovo za bernou minci, protože si to nemáš jak ověřit, ale - nebyla.“
„Jaká byla, tati?“
„No...“ Neurčitě se zahleděl do zahrady. „Hodně se ti podobala, Frannie. Smávala se. Chodívali jsme do Bostonu na Red Sox. Jednou během střídání při sedmé směně mě přinutila jít s ní ven koupit pivo.“
„Máma... pila pivo?“
„Jo. Pila. A většinu deváté směny strávila na dámách a když vyšla ven, vypeskovala mě, že kvůli mně propásla nejlepší část hry a přitom to byla ona, kdo pořád říkal, abychom pro ta piva do stánku šli.“
Frannie si zkusila představit matku s kelímkem piva v ruce, jak se dívá na otce a směje se jak holka na prvním rande. Nešlo to.
„Nemohla otěhotnět,“ řekl rozpačitě. „Šli jsme spolu k doktorovi, aby nám řekl, kdo z nás za to může. Doktor řekl, že nikdo. Pak, v šedesátým, se narodil tvůj bratr Fred. Milovala toho chlapce prostě k smrti. Jmenoval se po jejím otci, však víš. V roce pětašedesát měla potrat a oba jsme měli za to, že tím to hasne. A pak ses v devětašedesátým narodila ty, o měsíc dřív, ale úplně zdravá. A já tě miloval k smrti. Měli jsme tak každý toho svého. Ona ale o něj přišla.“
Umlkl a zadumal se. Fred Goldsmith zemřel v roce 1973. Bylo mu třináct. Muž, který ho srazil, byl opilý. Měl už na kontě spoustu dopravních přestupků - překročení rychlosti, nebezpečnou jízdu, řízení pod vlivem alkoholu. Fred umřel v nemocnici po sedmi dnech.
„Myslím, že interrupce je příliš čisté slovo,“ řekl Peter Goldsmith. Pohyboval rty pomalu a opatrně, jako by ho každé slovo bolelo. „Myslím, že je to vražda dítěte, nic jiného než vražda dítěte. Mrzí mě, že to tak musím říct, že jsem tak ... staromódní ... zrovna ve věci, kterou si teď musíš rozhodnout sama, protože zákon říká, že o tom můžeš rozhodovat. Říkal jsem ti, že jsem starý člověk.“
„Nejsi starý, tati,“ zamumlala.
„Jsem starý, jsem!“ řekl drsně. Náhle se zdál rozrušený. „Jsem starý muž, který se pokouší dávat rady

své mladé dceři, a přitom to je, jako když se opice snaží naučit stolovat medvěda. Opilý řidič mi zabil před sedmnácti lety syna a od té doby je z mé ženy jiný člověk. Vždycky jsem si interrupce nějak spojoval s Fredem. Zdá se, že se tohohle pohledu neumím zbavit, stejně jako ty ses nemohla zbavit hihňání tenkrát na tom předčítání poezie. Tvá matka proti tomu postaví všechny obvyklé důvody. Morálka, bude říkat. Morálka s tradicí, která trvá dva tisíce let. Právo na život. Celá naše západní morálka stojí na téhle ideji. Četl jsem filozofy. Prošel jsem je tam a zpátky jako hospodyňka s prémiovou bezplatnou poukázkou prochází obchoďák. Tvoje matka se ohání Reader's Digestem, jenže naše hádky končí mými citovými argumenty; ona šermuje morálním kodexem. Já jen vidím Freda. Měl vnitřní zranění. Nebyla sebemenší naděje. Odpůrci potratů mávají obrázky dětí ve formalínu, utržených rukou a nohou na ocelových stolech. A co má být? Konec života nikdy není hezký. Já jen vidím Freda, jak leží sedm dní v posteli a všechna zranění má zafačovaná obvazy. Život nestojí za moc a interrupce mu na hodnotě ubírá ještě víc. Přečetl jsem toho víc než ona, nakonec o tomhle ale ona bude vědět víc. Co děláme a jak myslíme ... tyhle věci tak často závisí na zavedeném soudu o tom, co je správné a co ne. Nemohu se s tím smířit. Je to jako knedlík v krku, jak se svatá logika odvozuje od iracionality. Od víry. Mluvím zmateně, co?“
„Nechci jít na potrat,“ řekla tiše. „Z vlastních důvodů.“
„Jakých?“
„To dítě je částí mne samé,“ řekla a zvolna zvedla bradu. „Jestli je to sobecké, je mi to jedno.“
„Necháš si ho u sebe, Frannie?“
„Nevím.“
„Chceš si ho nechat?“
„Ano, chci si ho nechat.“
Zůstal zticha. Měla pocit, že cítí jeho nesouhlas.
„Myslíš na školu, že?“ zeptala se.
„Ne,“ řekl a povstal. Založil si ruce v kříži a potěšeně se zašklebil, když mu zakřupala páteř. „Myslím, že jsme mluvili už dost. A to rozhodnutí nemusíš udělat hned teď.“
„Máma je doma,“ řekla.
Otočil se a sledoval její pohled a uviděl kombík, který právě zahnul na příjezdovou cestu. Chrom se zablyštěl v posledním světle dne. Carla je uviděla, zmáčkla klakson a radostně jim zamávala.
„Musím jí to říci,“ řekla Frannie.
„Jo. Nech to ale na zítřek nebo pozítří, Frannie.“
„Dobře.“
Pomohla mu posbírat zahradnické náčiní a pak se spolu vydali k vozu.

KAPITOLA 7

Právě v té chvíli, jíž filmaři říkají „magická hodina“, kdy se těsně po západu slunce kratičký okamžik před opravdovou tmou line krajinou mdlé světlo, se Vic Palfrey nakrátko probral z chorobného deliria. Umírám, pomyslel si, a ta slova mu zazněla v mysli tak dunivě, že si myslel, že je pronesl nahlas, přestože to nebyla pravda.
Těkal očima kolem sebe a uviděl nemocniční postel, která měla zdvižený podhlavník, aby se mu plíce nezahltily tekutinou, kterou samy produkovaly. Byl těsně spoután popruhy a postranice postele byly zdviženy. Asi jsem sebou trochu házel, pomyslel si s mdlým pobavením. Asi jsem divočil. A se zpožděním: Kde to jsem?
Kolem krku měl plenu a ta byla pokryta chuchvalci hlenu. Bolela ho hlava. Mozkem mu tančily prapodivné útržky myšlenek a on věděl, že byl v deliriu ... a upadne do něj znovu. Byl nemocný a tohle nebylo uzdravení ani jeho začátek, ale jen krátká úleva.
Položil si otevřenou dlaň na obličej a rychle ucukl, jako kdyby ji položil na kamna. Rozpálený jako pec a plný rourek. Dvě malé plastikové mu trčely z nosu. Jiná se vinula zpod nemocničního prostěradla do láhve, která byla na zemi, a on nepochyboval o tom, kam ústí druhý konec. Ze stojanu vedle postele visely dvě láhve, z každé z nich vedla hadička, obě se spojovaly v jednu a ta mu končila v paži. Intravenózní výživa.
No, to by docela mohlo stačit, pomyslel si. Měl na sobě ale také dráty. Připojené na lebku. A zápěstí. A

levou paži. Jeden byl zřejmě přilepen na jeho zatracený pupek. A k dovršení všeho cítil, že má cosi vraženého v zadku. Co to proboha může být? Radar na hovna?
„Hej!“
Chtěl vydat zvučný, rozhořčený výkřik. To, co mu vyšlo z úst, bylo pokorné zašeptání velmi nemocného člověka. Vyšlo ven, ze všech stran obalené hlenem, který ho zřejmě dusil.
Mami, zavedl George koně do stáje?
To se ozvalo delirium. Iracionální myšlenka drze prosvištěla prostorem racionálních úvah jako meteor. A na chvíli ho znovu téměř zmátla. Nezůstane vzhůru dlouho. Ta myšlenka jej naplnila panikou. Podíval se na šlachy, které mu vyvstávaly na rukou. Odhadoval, že zhubl nejméně o patnáct kilo, a moc toho na něm už nezbývalo. To ... to něco ... ho zabíjelo. Děsila ho myšlenka, že by zemřel za nesmyslného žvatlání a tlachání jako nějaký senilní stařec.
Georgie šel na rande s Normou Willisovou. Vem koně dovnitř sám, Vicu, a dej jim obročník.
To není moje práce.
Victore, máš rád maminku'?
Mám. To ale -
Tak buď teď na maminku hodný. Maminka má chřipku.
Ne, nemáš, mami. Máš TBC. To TBC tě zabije. V roce devatenáct set čtyřicet sedm. A George zemře sedm dní poté, co narukuje do Koreje, akorát tak aby napsal jeden dopis a pak - prásk prásk prásk.
George je -
Vicu, zaveď ty koně do stáje a víc už O TOM nechci mluvit.
„Já mám chřipku, ne ona,“ zašeptal a znovu se probral. „Já.“
Zadíval se na dveře a pomyslel si, že i na nemocnici jsou to zatraceně divné dveře. Měly zaoblené rohy, vyčnívaly z nich nýty a spodní futro bylo šest nebo víc palců nad podlahou. I neschopný truhlář jako Vic Palfrey by to
(dej mi ty omalovánky, Vicu, užs je měl dost dlouho)
(Mami, sebral mi omalovánky! Naval je! Naval je zpáááááátky!)
dokázal udělat líp. Byly
(ze železa)
Cosi z té myšlenky se mu zarylo do mozku jako spár a Vic se snažil na posteli posadit, aby viděl dveře lépe. Jo, je to tak. Určitě to tak je. Železné dveře. Proč je v nemocnici za železnými dveřmi? Co se stalo? Doopravdy umírá? Měl by raději myslet na to, jak se potká se svým Bohem? Bože, co se stalo? Zoufale se snažil proniknout šedou mlhou, která jej obestírala, ale jediné, co k němu pronikalo, byly hlasy, vzdálené hlasy, ke kterým neuměl přiřadit jména.
Hele, já to vidím takhle ... prostě se musej' ... vyfláknout na celou posranou inflaci ...
Radši si vypni pumpy, Hape.
(Hape? Bill Hapscomb? Kdo to je? Znám to jméno)
Ty bláho...
Jsou mrtví, jo...
Dejte mi ruku a já vás odsud vytáhnu...
Dej mi ty omalovánky, Vicu, užs je-
V tom okamžiku se slunce schýlilo dost nízko za obzor, aby světelný článek, reagující na světlo (nebo jako v tomto případě na nedostatek světla), zapojil obvod. Ve Vicově místnosti se rozsvítilo. Když světlo zalilo pokoj, zahlédl řadu obličejů, které se na něj dívaly zpoza dvojité skleněné tabule, a zařval, protože měl na okamžik za to, že právě ony před chvílí vedly konverzaci v jeho hlavě. Jedna z těch postav zuřivě gestikulovala na kohosi, koho Vic neviděl, bylo to ale zbytečné, protože leknutí už bylo za ním. Byl příliš slabý, než aby vydržel vylekaný dlouho. To náhlé zděšení, které přišlo spolu s tichým přílivem světla, a pohled na zírající obličeje (které ve své doktorské bělobě vypadaly jako soudní tribunál, složený z duchů) nicméně odstranily z jeho mozku cosi, co mu zabraňovalo myslet. Věděl, kde je. V Atlantě. V Atlantě. v Georgii. Přišli a odvedli ho - jeho a Hapa a Norma a Normovu ženu a Normovy děti. Odvedli Hanka Carmichaela. Stu Redmana. Bůh ví, kolik dalších. Vic byl vyděšený a zmatený. Jasně, měl rýmu a kašel, určitě ale nechytil choleru nebo co to měl ten chudák Campion a jeho rodina. Taky měl slabou

horečku a vzpomínal si, že Norm Bruett klopýtal a do letadla mu museli pomáhat. Jeho žena měla strach a plakala a malý Bobby Bruett plakal taky - plakal a kašlal. Hrčivě, dusivě kašlal. Letadlo stálo na krátké přistávací dráze za Braintree, aby se ale dostali za hranice města Arnette, museli přejet přes dálnici třiadevadesátku, a viděli muže, jak natahují ostnaté dráty ... natahují ostnaté dráty přímo do pouště...
Nad těmi zvláštními dveřmi se rozsvítilo červené světlo. Ozvalo se zasyčení, pak zvuk, jako když běží pumpa. Když dozněl, otevřely se dveře. Muž, který vešel, byl oblečen do velkého bílého skafandru s průhledným obličejovým krytem. Hlava za krytem se kymácela jako pouťový balónek ve větru. Muž měl na zádech tlakové láhve a když mluvil, měl přidušený kovový hlas, který se vůbec nezdál být lidský. Zněl spíš jako hlas z nějaké videohry - třeba ten, co říká: „Zkus to znovu, vesmírný plavčíku," když ti příšerky odprásknou poslední život.
Zaskřípal: „Jak se cítíte, pane Palfreyi?"
Vic ale nemohl odpovědět. Vrátil se zpět do zelených hlubin. Za obličejovým krytem bílého skafandru viděl svou mámu. Když jeho a George vzal táta naposled do sanatoria, byla máma oblečená v bílém. Musela jít do sanatoria, aby nikdo z rodiny nechytil, na co stonala. Bylo to TBC. Na to se umírá. Mluvil s mámou ... říkal, že bude hodný a zavede koně ... řekl jí, že mu George sebral omalovánky ... ptal se, jestli jí je líp... ptal se, jestli si myslí, že bude brzy zpátky doma ... A muž v bílém obleku mu dal injekci a on se propadal hlouběji a hlouběji a začínal blábolit. Muž v bílém, obleku se otočil na obličeje za sklem a zavrtěl hlavou.
Stiskl bradou tlačítko interkomu uvnitř helmy a řekl: „Jestli tohle nezabere, do půlnoci ho ztratíme."
Magická hodina Vica Palfreyho skončila.
„Jen si vyhrňte rukáv, pane Redmane," požádala pěkná tmavovlasá sestřička. „Bude to jen chvilička."
Držela manžetu tlakoměru a na rukou měla rukavice. Smála se za plastikovou maskou, jako by měli nějaké legrační společné tajemství.
„Ne," odmítl Stu.
Úsměv trochu zkřečovitěl. „Jde jen o váš krevní tlak. Je to jen na chviličku." „Ne"
„Ne."
„Nařídil to doktor," řekla a začala se chovat tak trochu obchodnicky. „Prosím."
„Jestli to nařídil doktor, chci mluvit s doktorem." „Obávám se, že právě teď nemá čas. Kdybyste byl tak -"
„Počkám," řekl Stu vyrovnaně a nijak nenaznačil, že by měl v úmyslu rozepnout knoflík na rukávu košile.
„Tohle je moje práce. Nechcete mě dostat do potíží, že ne?" Tentokrát mu věnovala roztomilý, o soucit volající úsměv. „Kdybyste mě jen nechal, abych-"
„Nenechám," trval na svém Stu. „Běžte a povězte jim to. Ať někoho pošlou."
Vypadala ustaraně. Přešla k ocelovým dveřím a otočila v bezpečnostním zámku hranatým klíčem. Ozvala se pumpa, dveře se otevřely s typickým zvukem odzátkované láhve piva a ona jimi prošla. Když se zavíraly, věnovala mu závěrečný káravý pohled. Ironicky jí ho vrátil.
Když byly dveře zavřené, Stu vstal a nepokojně přešel k oknu - dvojitému a zvenku zamřížovanému - byla ale úplná tma a tak nic neviděl. Vrátil se k posteli a posadil se. Na sobě měl vybledlé džíny, obnošenou košili a hnědé boty, kterým na bocích začínaly povolovat švy. Přejel si rukou po tváři a nespokojeně ji z rašícího strniště nechal dopadnout zpátky do klína. Nedovolili mu, aby se holil, a jemu vousy rostly rychle.
Proti testům jako takovým vlastně nic neměl. Vadilo mu ale, že ho nechávají v nevědomosti a že ho nechávají vyděšeného. Nebyl nemocný, alespoň prozatím ne, byl ale strašně vyděšený. Kolem té věci byla spousta řečí a on si jich nevšímal, dokud mu kdosi neřekl, co se v Arnette vlastně stalo a co s tím měl společného ten chlápek, který se jmenoval Campion. Přinejmenším se ve svém strachu mohl něčeho zachytit.
Čekali, že se začne vyptávat mnohem dříve. Četl jim to v očích. V nemocnici mají způsob, jak udělat, aby ses jisté věci nedozvěděl. Před čtyřmi lety jeho sedmadvacetiletá žena zemřela na rakovinu, která vzklíčila v děloze a pak se jí propálila tělem jako blesk, a Stu si dobře všímal, jak všichni obcházejí její otázky, mění předmět hovoru nebo jí informace podávají ve velkých, do odborných termínů zabalených nestravitelných soustech. A tak se prostě neptal a pozoroval, že je to vyvádí z míry. Teď byl čas zeptat

se, a chtěl odpovědi. Ve slovech o jedné slabice.
Některá bílá místa si uměl zaplnit sám. Campion, jeho žena a dítě měli něco hodně špatného. Něco, co začne jako chřipka nebo letní nachlazení, jenomže se to pořád zhoršuje, zřejmě až tak, že se z toho udusíš vlastním hlenem nebo tě sežehne horečka. Je to vysoce nakažlivé.
Přišli a odvedli ho sedmnáctého, před dvěma dny. Čtyři vojáci a doktor. Zdvořilí, ale nekompromisní. Proběhlo to bez otázek a bez protestů; všichni čtyři vojáci měli v rukou pušky. A právě proto byl Stu Redman opravdu pořádně vyděšený.
Naložili ho do obyčejného karavanu, který vyjel z Arnette a zamířil na letiště do Braintree. Jel v něm spolu s Vicem Palfreyem, Hapem, Bruettovými, Hancem Carmichaelem a jeho ženou a dvěma armádními záložníky. Nacpali se všichni do vojenské dodávky a ti vojáci neřekli ani bů a zřejmě je ani trochu nezajímalo, že Lila Bruettová začíná hysterčit.
I ostatní dodávky byly přecpané. Stu neznal všechny lidi, kteří v nich byli, znal ale všech pět Hodgesových a Chrise Ortegu, bratra Carlose, který dělal řidiče sanitky. Chris byl dole v Indián Head výčepním. Znal taky Parkera Nasona a jeho ženu, dva staroušky, kteří bydleli v karavanovém táboře blízko Stuova domu. Stu měl za to, že sebrali každého, kdo byl u benzínové pumpy a každého, o kom jim ti od pumpy řekli, že se s ním potkali poté, co se Campion naboural do benzínových stojanů.
Na hranicích města blokovaly dva olivově zelené nákladňáky silnici. Stu měl za to, že ostatní cesty do Arnette byly zablokované úplně stejně. Natahovali ostnaté dráty, a když město oplotili, postavili nejspíš hlídky.
Takže to je vážné. Smrtelně vážné.
Seděl trpělivě v nemocničním křesle vedle postele, kterou ani nepotřeboval, a čekal, že sestra někoho přivede. Dneska už to asi nebude. Možná, že ráno pošlou někoho dostatečně povolaného, aby mu řekl věci, které potřebuje vědět. Klidně si počká. Stuarta Redmana trpělivost nikdy neopouštěla.
Aby se něčím zabavil, snažil se uvědomit si stav lidí, kteří s ním jeli na letiště. Jediný, kdo byl očividně nemocný, byl Norm. Kašlal, chrchlal, měl horečku. Ostatní vypadali, že trpí vyšším či nižším stupněm obyčejného nachlazení. Luke Bruett kýchal. Lila Bruettová a Vic Palfrey lehce pokašlávali. Hap posmrkával a troubil do kapesníku. Znělo to tam hodně podobně jako v první a druhé třídě obecné, do které Stu chodil a kde, jak si vzpomínal, dobré dvě třetiny dětí byly pořád tak či onak nachcípané.
Ale věc, která jej vyděsila nejvíc - a možná to byla jen shoda náhod - bylo to, co se stalo právě v okamžiku, kdy zahýbali k letišti. Vojenský řidič dvakrát nebo třikrát náhle hlasitě kýchl. Pravděpodobně jen shoda náhod. Pro lidi, kteří trpí alergií, je červen ve středovýchodním Texasu zlý. Nebo měl řidič normální banální chřipku a ne to tajuplné svinstvo. Stu tomu chtěl věřit. Protože něco, co může přeskočit z jednoho člověka na druhého tak rychle...
Vojenská eskorta nastoupila do letadla s nimi. Chovali se netečně a odmítali odpovídat na všechny otázky kromě směru jejich cesty. Letěli do Atlanty. Tam jiní vše vysvětlí (nestydatá lež). Nic víc jim nechtěli říct.
Při letu seděl Hap vedle Stua a byl docela slušně namazaný. Letadlo bylo také armádní, stroze účelově vybavené, ale pití i jídlo bylo prvotřídní jako u běžných aerolinek. Pochopitelně, namísto pěkné stevardky vás obsluhoval prkenný seržant, ale pokud jste nad tím přimhouřili oko, měli jste se docela fajn. Dokonce i Lila Bruettová se po několika panácích uklidnila.
Hap se nahnul až k němu a zaplavil Stua teplým oblakem výparů skotské. „To je srandovní banda starejch pardů, Stuarte. Ani jednomu není ani padesát, jedinej nemá snubní prsten. Nízký šarže, co dou za kariérou."
Asi půl hodiny před přistáním Norm Bruett upadl do bezvědomí a Lila začala ječet. Dva seržanti s kamennou tváří Norma zabalili do přikrývek a poměrně rychle jej přivedli k vědomí. Lila už nebyla k utišení a ječela dál. Po chvíli vyzvrátila panáky a sendvič s kuřecím salátem, který předtím snědla. Dva ze starých pardů se zvedli a uklidili to, aniž by hnuli brvou.
„Co to má znamenat?" ječela Lila. „Co je to mému manželovi? Umřeme? Umřou má děťátka?" Každé ze svých „děťátek" křečovitě svírala pod jednou paží tak, že měla hlavy zabořené v jejích bujných ňadrech. Luke a Bobby vypadali vylekaně a ještě spíš naštvaně ze zmatku, který jejich matka vyvolávala.
„Proč neodpovídáte? Copak nejsme v Americe?"

„Nemůžete jí někdo zavřít hubu?“ zabručel ze zadní části letadla Chris Ortega. „Ženská, co káže, je horší než jukebox s rozbitou deskou vevnitř.“
Jeden z vojáků jí vnutil sklenici mléka a Lila zavřela hubu. Po zbytek letu se dívala z okna na krajinu, ubíhající pod letadlem, a něco si mumlala. Stu hádal, že v té sklenici nebylo jen mléko.
Když přistáli, čekaly na ně čtyři cadillacy. Lidé z Arnette nastoupili do tří z nich. Jejich armádní eskorta nastoupila do čtvrtého. Stu předpokládal, že ti staří pardi bez snubních prstenů - a asi taky bez blízkých příbuzných - jsou teď někde přímo tady v budově.
Nade dveřmi zazářilo červené světlo. Když se zastavil kompresor nebo pumpa nebo co to bylo, vešel dovnitř muž v jednom z těch bílých kosmonautských skafandrů. Doktor Denninger. Byl mladý. Měl černé vlasy, olivovou pleť, přísné rysy a úlisná ústa.
Když se naklonil nad Stua, řekl jeho hrudní reproduktor: „Patty Greerová říká, že jí děláte problémy. Je docela rozčílená.“
„To nemusí,“ řekl Stu ledabyle. Znít ledabyle bylo dost těžké, cítil ale, že je důležité před tímto mužem skrýt strach. Denninger vypadal a jednal jako někdo, kdo dokáže terorizovat své okolí, nadřízeným ale líže zadek, dokud se neblyští jak zrcadlo. Když si takový člověk myslí, že ruka s bičem je vaše, udělá cokoliv. Když ve vás ale vycítí strach, je všechno při starém: na povrchu tenounká vrstvička z „Je mi líto, ale víc vám opravdu nemohu říci“ a vespod spousta pohrdání nad laiky, kteří chtějí vědět víc, než je dobré.
„Chtěl bych pár odpovědí,“ řekl Stu.
„Je mi líto, ale -“
„Pokud chcete, abych spolupracoval, tak mi odpovězte.“
„Včas se -“
„Můžu vám to zatraceně znepříjemnit.“
„To víme,“ řekl Denninger popuzeně. „Prostě nemám pravomoc cokoliv vám říci, pane Redmane. Sám vím velmi málo.“
„Myslím, že jste zkoumali mou krev. Všechny ty odběry.“
„To je pravda,“ řekl opatrně Denninger.
„Proč?“
„Ještě jednou, pane Redmane: nemůžu vám říci, co sám nevím.“ Znovu nasadil popuzený tón a Stu měl pocit, že mu věří. Ten doktor měl v tomhle okamžiku funkci pouhého odborného technika a moc se mu to nelíbilo.
„Uvalili na mé město karanténu.“
„Ani o tom nic nevím.“ Jenže Denninger odvrátil od Stua oči a Stu věděl, že lže.
„Jak to, že jsem o tom nic neviděl?“ ukázal na televizi, připevněnou ke zdi.
„Prosím?“
„Když odříznou cesty do města a obeženou ho ostnatým drátem, je to sakra zpráva,“ řekl Stu.
„Pane Redmane, nechte jen Patty, aby vám změřila tlak a -“
„Ne. Pokud ode mě budete něco chtít, budete muset poslat aspoň dva pořádně silné chlápky. A ať už jich pošlete, kolik budete chtít, budu se snažit udělat jim do těch ochranných obleků pár děr. Nevypadají, že by moc vydržely, víte?“
Rozmarně hrábl po Denningerově obleku a Denninger ucukl dozadu, div že neupadl. Reproduktor jeho interkomu vydal poděšené vyjeknutí a za dvojitým sklem byl vidět rozruch.
„Možná mi můžete něco přimíchat do jídla, to by vám ale znehodnotilo testy, že?“
„Pane Redmane, nebuďte nerozumný!“ Denninger zachovával bezpečnou vzdálenost. „Vaše odmítání spolupráce nebezpečně ohrožuje vaši vlast. Rozumíte mi?“
„Ne,“ řekl Stu. „Teď zrovna mám pocit, že má vlast nebezpečně ohrožuje mě. Zamkla mě do nemocničního pokoje v Georgii s úlisným vychcaným doktorem, který neví ani prd. Vyprdelkujte se odtud a pošlete někoho, kdo mi něco řekne, nebo dost chlapů, aby si vzali to, co chcete, silou. Dám jim ale co proto, na to vemte jed.“
Když Denninger odešel, Stu seděl ve svém křesle naprosto klidně. Sestra se nevrátila. Neobjevili se ani dva přísní ošetřovatelé, kteří by zjistili jeho krevní tlak násilím. Když o tom teď tak přemýšlel, asi by ani

nebylo moc platné, kdyby mu ho změřili, když byl rozrušený. Asi ho teď načas nechají dusit ve vlastní šťávě.
Vstal, zapnul televizi a nepřítomně na ni hleděl. Strach uvnitř byl obrovský a dunivý jak dusající slon. Už dva dny čekal, že začne smrkat, kašlat a vyplivovat do emitní misky černý hlen. Rád by věděl, jak jsou na tom ostatní, lidé, které znal celý svůj život. Rád by věděl, jestli je na tom někdo z nich tak špatně, jako byl Campion. Myslel na mrtvou ženu, kterou viděl ve staré chevroletce, a nemohl se zbavit obrazu obličeje Lily Bruettové na těle té ženy a obličeje malé Cheryl Hodgesové na těle dítěte.
Televize chrastila a praskala. V hrudníku mu pomalu bilo srdce. Matně slyšel zvuk filtru, který vháněl do místnosti vzduch. Cítil svůj strach, jak se uvnitř něj mění a tančí. Někdy byl velký a panický a po všem dupal: slon. Jindy byl malý a hryzal a kousal ostrými zoubky: krysa. Byl s ním pořád.
Mělo ale trvat ještě čtyřicet hodin, než poslali někoho, kdo mohl mluvit.
KAPITOLA 8
l0 . června, pět hodin poté, co mluvil se svým bratrancem Billem Hapscombem, zastavil Joe Bob Brentwood na dálnici Texas 40 asi pětadvacet mil od Arnette auto, jedoucí nepřiměřenou rychlostí. Řídil ho pojišťovák Harry Trent z Braintree. Jel pětašedesát mil v hodině v úseku, kde byla povolena maximálně pětačtyřicítka. Joe Bob mu dal poukázku na zaplacení pokuty. Trent ji poníženě přijal a pak Joe Boba docela pobavil: pokusil se mu vnutit pojištění domácnosti a životní pojištění. Joe Bob se cítil dobře; umírání bylo tím posledním, na co by myslel. Bez ohledu na to už byl nemocný. V benzínové stanici Texaco, která patřila Billu Hapscombovi, nedostal jen benzín. A Harry Trentovi nepředal jen pokutové kupóny.
Harry, rozšafný chlapík, který měl rád svou práci, nakazil během onoho a následujícího dne přes čtyřicet lidí. Kolik dalších bylo nakaženo od těch čtyřiceti, je těžké říci - právě tak byste se mohli ptát, kolik andělů může tančit na špičce jehly. Střízlivým odhadem může každý z nich nakazit pět dalších. Vyjde nám tedy dvě stě lidí. Při použití téhož střízlivého vzorce můžeme říci, že tyhle dvě stovky nakazí tisícovku, tisícovka pět tisíc a pět tisíc nakazí dvacet pět tisíc.
Podporován z peněz daňových poplatníků, vymyslel kdosi v kalifornské poušti konečně řetězový dopis, který fungoval. Velmi smrtelný řetězový dopis.
19.června, v den, kdy se Larry Underwood vrátil do New Yorku a kdy Frannie Goldsmithová řekla otci o svém neodvratném Malém cizinci, zastavil Harry Trent na oběd ve východotexaské kavárně, která se jmenovala Babeino rychlé občerstvení. Dal si cheesburgerovou mísu a jako dezert Babein výtečný jahodový koláč. Měl lehkou rýmu, možná že alergickou rýmu, a neustále kýchal a vyplivoval hleny. Během jídla nakazil Babe, umývače nádobí, dva řidiče kamiónu v rohovém boxu, muže, který přivezl chleba, a dalšího, který šel vyměnit desku v jukeboxu. Sladké orientálce, která obsluhovala u jeho stolu, nechal jednodolarovou bankovku, obalenou smrtí.
Když odcházel, přijela dodávka. Na střeše měla přimontovanou zahrádku a byla k prasknutí nacpaná dětmi a zavazadly. Měla newyorskou značku a řidič, který stáhl okénko a zeptal se Harryho, jak se dostane na severní tah dálnice US21, měl newyorský přízvuk. Harry obdařil Newyorčana jasnými instrukcemi, jak na jednadvacítku dojet. Taky jej a celou jeho rodinu - aniž by je vůbec znal - obdařil zaručenou smrtí.
Newyorčan se jmenoval Edward M. Norris a byl poručíkem u policejního detektivního oddílu v 87. revíru Velkého jablka. Tohle byla po pěti letech jeho první dovolená. Děti byly v orlandském Disneylandu v sedmém nebi a Norris nevěděl, že celá jeho rodina bude druhého července mrtvá, a tak plánoval, jak tomu zkurvysynovi Steve Carellovi řekne, že je možné vzít ženu a děti někam autem a krásně si to užít. Steve, řekne mu, možná jsi fantastický detektiv, jenže člověk, který neumí vyjít s vlastní rodinou, má menší cenu než ucpaná záchodová mísa.
Norrisovi si dali u Babe svačinku a pak se podle skvělé rady Harryho Trenta vydali na dálnici číslo 21. Ed a jeho žena Trish žasli nad jižanskou pohostinností a jejich tři děti si zatím na zadních sedadlech kreslily. Jen Bůh ví, pomyslel si Ed, co by vyváděl párek Carellových příšerek.
Na noc zůstali v motorestu v oklahomské Eustace. Ed a Trish nakazili recepčního. Děti - Marsha, Stanley a Hector - nakazili děti, které si s nimi hrály na hřišti, které patřilo k motorestu - děti ze západního Texasu, Alabamy, Arkansasu a Tennessee. Trish nakazila dvě ženy, které praly prádlo v

automatické prádelně o dva bloky dál. Ed se vydal do haly motelu pro zmrzlinu a nakazil muže, kterého míjel na chodbě. Všichni dostali svůj malý díl.
Trish vzbudila Eda brzy ráno a řekla mu, že Hectorek je nemocný. Měl škaredý hrčivý kašel a horečku. Vypadalo to jako záškrt. Ed Norris povzdychl a řekl ženě, aby dala dítěti aspirin. Kdyby se ten zatracený záškrt pozdržel čtyři nebo pět dní, odstonal by si jej doma a Edovi by zůstala v paměti dokonalá dovolená (nehledě na všechno to chlubení, které měl v plánu). Spojovacími dveřmi slyšel nebohého kloučka, jak namáhavě supí jako honicí pes.
Trish očekávala, že Hectorovy příznaky ráno ustoupí - záškrt je nemoc na vyležení - ale dvacátého v poledne musela uznat, že se to nestalo. Aspirin horečku nezvládl; chudák Hector z ní měl úplně skelné oči. Jeho kašel získal explozivní charakter, který se jí vůbec nelíbil, a dýchání bylo namáhavé a zahleněné. Ať už to bylo cokoliv, zdálo se, že to chytila i Marsha, a Trish cosi protivně svědilo vzadu v krku a nutilo ji to kašlat, i když šlo jen o lehký kašel, který mohla zdusit v kapesníčku.
„Zavezeme Hecka k doktorovi," rozhodla nakonec.
Ed zajel k servisu u cesty a zahleděl se do mapy, připevněné ke stínítku proti slunci. Byli na Hammer Crossing v Kansasu. „No nevím," řekl. „Možná bychom aspoň mohli najít doktora, který nám řekne, co dál." Povzdechl a naštvaně si rukou prohrábl vlasy. „Hammer Crossing, Kansas! Ježíši! Proč zrovna my musíme hledat doktora zrovna v takovým zapadákově!"
Marsha, která si zpoza otcových zad prohlížela mapu, řekla: „Píšou tam, že tady Jesse James vyloupil banku, tati. Dvakrát."
„Seru na Jesse Jamese," zabručel Ed. „Ede!" vyjekla Trish. „Promiň," řekl, i když se vůbec necítil provinile. Rozjel se.
Po šesti telefonátech, během nichž Ed Norris držel svůj temperament na uzdě oběma rukama, nakonec našli v Pollistonu doktora, který byl ochotný se na Hectora podívat, pokud k němu dorazí do třetí hodiny. Polliston ležel mimo jejich trasu, asi dvacet mil západně od Hammer Gross, teď ale šlo o Hectora. Ed o něj začínal mít vážnou starost. Ještě nikdy neviděl dítě, které by v sobě mělo tak málo života.
V předpokoji doktora Brendena Sweeneyho byli ve dvě odpoledne. To už smrkal i Ed. Sweeneyho čekárna byla plná; na řadu se dostali až ve čtyři hodiny. Trish nebyla s to Hectora probrat více než do malátného polovědomí a sama měla pocit, že má horečku. Jen devítiletý Stan Norris se cítil dost dobře, aby dokázal zlobit.
Během čekání ve Sweeneyově kanceláři rozšířili chorobu, jež měla brzy v rozvrácené zemi vejít ve známost jako Kapitán Trips, na více než pětadvacet lidí včetně rozložité ženy, která přišla jen zaplatit účet a pak odkvačila nemoc předat celému svému bridžovému klubu.
Ta rozložitá žena byla paní Roberta Bradfordová, pro členy bridžového klubu Sarah, pro manžela a blízké přátele Buchtička. Sarah toho večera hrála dobře, dost možná i díky tomu, že spoluhráčkou jí byla její nejlepší přítelkyně Angela Duprayová. Zdálo se, že mezi nimi vládne jakási šťastná telepatie. Bez hlesu vyhrály všechna tři kola a v posledním udělaly grand slam. Za jedinou vadu na kráse toho večera měla Sarah skutečnost, že zřejmě chytla slaboučké nachlazení. Tak brzy poté, co se vyléčila z minulého, to nebylo fér.
Když karetní dýchánek v deset skončil, šla s Angelou do koktejlového baru na tichý drink. Angela domů nijak nepospíchala. David byl na řadě se svou pokerovou session, která se konala v jejich domě, a ona při všem tom hluku prostě nebyla schopna usnout ... pokud si nedala sedativum, které si naordinovala sama, což v jejím případě znamenalo dva panáky gin fizzu.
Sarah si dala Ward 8 a obě ženy znovu probíraly dnešní partie. Přitom se jim podařilo nakazit skoro každého v baru, včetně dvou mužů, kteří poblíž nich popíjeli pivo. Byli na cestě do Kalifornie - stejně jako kdysi Larry Underwood a jeho přítel Rudy Schwartz - kde doufali narazit na trochu štěstí. Přítel jim tam slíbil práci u stěhovací společnosti. Druhého dne se vydali na západ a rozprašovali nemoc všude, kudy projeli.
Řetězové dopisy - „Letadla" - nefungují. To je známý fakt. Nikdy nedostaneš ten milion dolarů, který ti slibují, když pošleš jeden jediný dolar na adresu nahoře a svou připojíš na konec. Tenhle řetězový dopis - Kapitán Trips- fungoval moc dobře. Pyramida byla opravdu vystavěna; ne od základů, ale od špičky

dolů. Řekněme, že špičkou pyramidy byl zesnulý člen armádní ochranky jménem Charles Campion. Všechna kuřátka se vracela do kurníku. Jenže místo pošťáka, který by nosil každému účastníkovi hromady a hromady dopisů s jednou dolarovou bankovkou, přinášel Kapitán Trips hromady ložnic s jedním nebo dvěma těly uvnitř, příkopy a jámy s mrtvolami a nakonec těla, házená do moře a do dolů a do základů nikdy nedokončených domů. A na samotném konci samozřejmě těla hnila tam, kde upadla.
Sarah Bradfordová a Angela Duprayová spolu odešly k zaparkovaným vozům (a nakazily čtyři nebo pět lidí, které potkaly), pocelovaly se a vydaly se každá svou cestou. Sarah jela domů nakazit manžela a jeho pět spoluhráčů a svou pubertální dceru Samanthu. Aniž by to její rodiče věděli, Samantha měla hrozný strach, že od svého mládence chytla menšího tripla. Co se toho týče, bylo to tak. Co se toho dále týče, nebyl důvod si s tím dělat hlavu; vzhledem k tomu, čím ji obdařila matka; byla dobře zavedená kapavka právě tak důležitá jako maličká vyrážka v obočí.
Následujícího dne šla Samantha nakazit všechny na koupališti pollistonské YWCA.
A tak dál.

KAPITOLA 9

Počkali si na něj chvíli po soumraku, když šel po silnici číslo 27, které se ještě míli, když procházela městem, říkalo Hlavní třída. Plánoval, že po dvou nebo třech mílích zahne na třiašedesátku, která by jej přivedla k mýtnici a na začátek dlouhé cesty na sever. Možná měl po dvou pivech, která do sebe právě obrátil, otupělé smysly, věděl ale, že něco není v pořádku. Právě začínal přemýšlet o těch čtyřech nebo pěti pořezech z města, kteří seděli vzadu na konci baru, když se přestali schovávat a vystartovali po něm.
Nick bojoval, jak nejlépe uměl, jednoho složil a druhému rozbil nos, až mu z něj tekla krev - a podle zvuku soudě, taky mu ho zlomil. V jedné nebo dvou nadějných chvílích měl pocit, že by nakonec mohl i vyhrát. To, že bojoval, aniž by vydal sebemenší zvuk, je kapku znervózňovalo. Byli to padavky; možná, že už to párkrát udělali a nepotkali se s problémy, a zcela jistě od toho holobrádka s ruksakem neočekávali opravdový boj.
Jeden z nich jej zasáhl přímo do brady a rozsekl mu dolní ret jakýmsi školním prstenem. Do úst mu prýštila horce chutnající krev. Klopýtl dozadu a někdo ho chytil za ruce. Divoce sebou zazmítal a právě když si uvolnil jednu ruku, praštila jej do obličeje pěst jak splašený měsíc. Než mu zavřela pravé oko, uviděl zase ten prsten, matně se zatřpytivší ve světle hvězd. Uviděl hvězdičky a cítil, že se jeho vědomí začíná rozpouštět a žene se do neznámých míst.
Byl vyděšen a začal bojovat tvrději. Muž s prstenem byl zase před ním a Nick ho ve strachu z další rány kopl do břicha. Školní prsten zalapal po dechu, zlomil se v pase a vydával zvuky jako nachlazený teriér. Ostatní jej obklíčili. Pro Nicka už byli jen siluetami; svalnatí chlápci -říkali si staří braši - v šedivých košilích, vyhrnutých tak, aby jim byly vidět bicepsy s pihami od slunce. Na nohou měli hranaté pracovní boty. Přes obočí jim padaly prameny mastných vlasů. Do otevřeného oka se mu valila krev. Batoh mu ze zad strhli. Dopadaly na něj rány a on byl jak hadrová loutka, škubající se na roztřesených nitích. Vědomí ho ještě úplně neopustilo. Jediné, co bylo slyšet, byly výdechy, které vyráželi, když ho tloukli pěstmi, a proměnlivé noční cvrlikání lelka v mohutné borovici opodál.
Školní prsten mu vrávoral u nohou. „Držte ho," řekl. „Chyťte ho za pačesy."
Něčí ruce ovinuly jeho paže. Někdo jiný mu zabořil obě ruce do hustých černých vlasů.
„Proč neřve?" zeptal se vzrušeně jeden z těch dalších. „Jak to, že neřve, Rayi?"
„Řek' sem vám, abyste nikoho nevoslovovali ménem," řekl pečetní prsten. „Seru na to, proč neřve. Dám mu za vyučenou. Ten čurák mě kopnul. Je to pěknej hajzl."
Objevila se pěst. Nick trhl hlavou na stranu a prsten mu roztrhl tvář.
„Řek' sem vám, abyste ho drželi," vztekal se Ray. „Co ste zač? Parta teploušů?"
Pěst se znovu snesla k Nickovi a z jeho nosu se stalo rozmačkané, šťávu ronící rajče. Měl pocit, že ho něco dusí. Z vědomí mu zbyl jen paprsek, tenký jako nit. Poklesla mu dolní čelist a z úst se mu do nočního vzduchu vydral prudký výdech. Z borovice se znovu ozvalo lelčí zavrzání, sladké a osamělé.
Nick ho neslyšel, a neslyšel ho ani předtím.
„Držte ho. Do hajzlu, držte ho."
Zasvištěla pěst. Prsten proletěl dvěma z jeho předních zubů a roztříštil je. Bolest, kterou ze sebe nemohl vykřičet, byla nesmírná. Podlomily se mu nohy a on podklesl a zůstal viset v rukou těch za ním jako pytel

písku.
„Rayi, to stačí! Chceš ho zabít?“
„Držte ho. Ten čurák mě kopnul. Dám mu za vyučenou.“
Pak vozovku, lemovanou houštím a tu a tam velkou borovicí, ozářila světla.
„Jéžišmarjá!“
„Hoďte ho na silnici, dělejte!“
To byl Rayův hlas, teď už ale nestál před ním. Nick cítil jakousi matnou vděčnost, ale to málo, co mu zbylo z vědomí, se koncentrovalo na utrpení v ústech. Na jazyku cítil kousky zubů.
Ucítil dloubnutí v zádech a čísi ruce jej postrčily doprostřed silnice. Kruhy světla ho tam přišpendlily jako herce na jevišti. Zaječely brzdy. Nickovy ruce vyletěly před obličej a on se pokusil přimět nohy k pohybu, jenže marně; ti chlapi z něj div nevytloukli duši. Zhroutil se na asfalt a svět vyplnil jen skřípavý zvuk brzd a pneumatik a on strnule čekal, až ho auto přejede. Přinejmenším ho přestane bolet pusa.
Pak ho zasypala sprška oblázků. Uviděl pneumatiku, která se zastavila ani ne stopu před jeho obličejem. Zřetelně viděl malý bílý kamínek, vklíněný mezi její drážky jako mince, držená mezi klouby prstů.
Kus křemene, pomyslel si nesouvisle a omdlel.
Když Nick přišel k sobě, ležel na kavalci. Byl tvrdý, ale Nick za poslední zhruba tři roky už ležel na tvrdších. Usilovně se snažil otevřít oči. Měl je slepené a pravé, to, do kterého narazil ten splašený měsíc, šlo otevřít jen napůl.
Díval se na rozpraskaný cementový strop. Cikcak se pod ním vinuly trubky, obalené izolací. Podél jedné z nich si to důležitě kamsi štrachal velký brouk. Nickovo zorné pole půlil jakýsi řetěz. Pomalu zvedl hlavu a vyslal tak do ní strašlivý zášleh bolesti, a uviděl jiný řetěz, který vedl z vnějšího rohu kavalce k hřebíku ve zdi.
Otočil hlavu doleva (další zášleh bolesti, tentokrát už ale ne tak vražedný) a uviděl drsnou betonovou zeď. Byla hustě popsaná. Některé z nápisů byly nové, některé staré, vesměs z nich čišela negramotnost. JSOU TU ŠTĚNICE, LOUIS DRAGONSKY, 1987. MÁM TO RÁD DO PRDELE. DELIRIUM TREMENS MŮŽE BEJT DOBRÝ. GEORGE RAMPLING JE ONAN. FURT TĚ MÁM RÁD SUZANNE. STOJÍ TO TADY ZA PYČU, JERRY. CLYDE D. FRED 1981. Byly tu obrázky velkých visících penisů, gigantických prsů a neuměle nakreslených vagín. To všechno dalo Nickovi dost jasnou představu, kde je. Ve vězeňské cele.
Opatrně se zvedl na loktech, spustil nohy (nazuté do papírových bačkor) přes hranu pelesti a pak se přemístil do sedu. Hlavu mu zaplavila obrovská ničivá bolest a páteř varovně zakřupala. Žaludek se znepokojeně vydal kamsi ke střevům a Nicka ovládla nevolnost až k omdlení, ta tak odzbrojující a zoufalá nevolnost, která vás nutí volat k Bohu a prosit jej, ať to zastaví. Místo aby křičel - protože to nemohl - zlomil se Nick až ke kolenům, dlaněmi si zakryl tváře a čekal, až to přejde. Po chvíli se dočkal. Ucítil náplast a když tu stranu obličeje prozkoumal podrobněji, zjistil, že mu na ní nějaký chirurg udělal pěknou řádku stehů.
Rozhlédl se kolem sebe. Byl v malé cele ve tvaru krabice od crackerů postavené na výšku. Za nohama postele byly holé dveře, v její hlavě toaleta bez poklopu a prkénka. Vzadu u stropu bylo - to zjistil, když velmi, velmi opatrně otáčel ztuhlým krkem - malé holé okno.
Když seděl na kraji pryčny už dost dlouho, aby si byl jistý, že neomdlí, spustil ke kolenům pytlovité šedé kalhoty, které měl na sobě, a přičapl nad mísu. Zdálo se mu, že močí snad hodinu. Když skončil, přidržel se okraje kavalce jako nějaký stařec, vstal, s obavami se zadíval do toalety a pátral po stopách krve, moč ale byla čistá. Spláchl ji.
Opatrně přešel k holým dveřím a podíval se špehýrkou do krátké chodby. Vlevo byla záchytka. Na jednom z pěti kavalců ležel starý muž a ruka se mu kývala nad podlahou jako kyvadlo podivných hodin. Vpravo chodba končila dveřmi, které zely dokořán. Uprostřed chodby byla svítilna se zeleným světlem toho druhu, které Nick vídával v kulečníkových hernách.
Objevil se stín, chvíli tančil na klínem zajištěných dveřích a pak do chodby vešel vysoký muž v khaki obleku. Měl široký opasek a velkou pistoli. Zahákl si palce za kapsy a téměř minutu se na Nicka beze slova díval. Pak řekl: „Když jsem byl ještě kluk, honili jsme v horách pumu, zastřelili ji a pak ji táhli přes dvacet mil do města po kamení. Když jsme se vrátili domů, tak to, co z toho stvoření zbylo, bylo to

nejubožejší, co jsem kdy viděl. Ty jsi na druhém místě, chlapče.“
Nick si pomyslel, že to vypadá jako připravená řeč, pečlivě vypracovaná a uchovávaná, vyhrazená pro váguse a cizince, kteří nejsou z města a kteří se čas od času dostanou do těchto holých krabic od crackerů. „Máš nějaké jméno, Babalugo?“
Nick si přiložil prst k oteklým a rozbitým rtům a zavrtěl hlavou. Položil si ruku přes ústa, pak s ní zamával ve vzduchu, naznačil přeškrtnutí a znovu zavrtěl hlavou.
„Co? Nemůžeš mluvit? Co je to za pitomost?“ Ta slova zněla dost přívětivě, Nick ale nevnímal melodii hlasu ani dikci. Sebral ze vzduchu neviditelné pero a naznačil psaní.
„Chceš pero?“
Nick zakýval hlavou.
„Když jsi němý, jak to, že nemáš takovou tu kartičku?“
Nick pokrčil rameny. Obrátil prázdné kapsy. Zaťal pěsti a zaboxoval do vzduchu, což mu přivodilo další zášleh bolesti v hlavě a další nával nevolnosti v žaludku. Skončil tím, že si přiložil pěsti ke spánkům, obrátil oči v sloup a zhroutil se na mříže. Pak si ukázal na prázdné kapsy.
„Okradli tě.“
Nick přikývl.
Muž v khaki se obrátil a šel do kanceláře. Za chvíli se vrátil s tlustou tužkou a zápisníkem. Prostrčil je mřížemi. V záhlaví každého listu v bloku bylo PAMATUJ a Ze stolu šerifa Johna Bakera.
Nick otočil blok k němu a gumou na tužce ukázal na jméno. Tázavě zdvihl obočí.
„Jo, to jsem já. A kdo jsi ty?“
„Nick Andros,“ napsal. Prostrčil ruku mříží.
Baker zavrtěl hlavou. „Nepotřesu ti s ní. Jsi taky hluchý?“
Nick přikývl.
„Co se ti v noci stalo? Doktor Soames a jeho žena tě málem přejeli jako sviště.“
„Zmlátili mě & okradli. Na silnici asi míli od hospody U Zacka.“
„Ta nalejvárna není nic pro tebe, Babaluga. Určitě nejsi na alkohol dost starý.“
Nick rozhořčeně zavrtěl hlavou. „Je mi dvaadvacet,“ napsal. „Můžu vypít piv, kolik chci, a nikdo mě za to nemá co mlátit, nebo ano?“
Baker si to přečetl s kyselým pobavením ve tváři. „Zdá se, že v Shoyo ano. Cos tam dělal, chlapče?“
Nick odtrhl první stranu zápisníku, zmačkal ji do kuličky a hodil na podlahu. Než mohl začít psát odpověď, v mřížích se objevila ruka a jeho rameno se ocitlo v ocelovém sevření. Nick trhl hlavou.
„V těch celách uklízí má žena,“ řekl Baker, „a já nevidím důvod, abys jí tu svinil. Zvedni to a hod' do záchodu.“
Nick se předklonil, škubl sebou, když ho zabolelo v zádech, a sebral kuličku ze země. Přešel s ní k toaletě, hodil ji do mísy a pak se s povytaženým obočím zadíval na Bakera. Baker přikývl.
Nick se vrátil k mříži. Tentokrát psal déle a tužka po papíru jen kmitala. Baker si uvědomil, že naučit hluchoněmé dítě číst a psát byla asi pěkná dřina a že tenhle Nick Andros musel mít dost dobrou hlavu, když se mu to povedlo. V arkansaském Shoyo byli muži, kteří neměli o abecedě ani páru, a mnozí z nich vysedávali celé dny u Zacka. Baker měl ale za to, že nemůže chtít po děcku, které do města sotva přibylo, aby to vědělo.
Nick mu skrz mříže podal blok.
„Toulal jsem se tu, nejsem ale vagabund. Včera jsem pracoval u muže, který se jmenuje Rich Ellerton a bydlí asi 6 mil západně odsud. Čistil jsem chlévy & naskládal fůru sena na půdu. Minulý týden jsem byl ve Wattsu v Oklahomě a stavěl ohrady. Ti muži, kteří mě zbili, mi vzali týdenní výplatu.“
„Určitě jsi pracoval pro Riche Ellertona? Můžu si to ověřit, to víš.“ Baker vytrhl Nickovo vysvětlení, složil jej a vsunul do náprsní kapsy.
Nick kývl.
„Viděl jsi jeho psa?“
Nick kývl.
„Co to bylo za psa?“
Nick se natáhl pro notes. „Velký dobrman,“ napsal. „Ale hodný. Nebyl zákeřný.“

Baker přikývl, otočil se a odešel do kanceláře. Nick stál u mříží a s obavami se na něj díval. Za chvíli se Baker vrátil s velkým kruhem, plným klíčů, odemkl celu a strčil do dveří.
„Pojď se mnou do kanceláře," řekl Baker. „Chceš snídani?"
Nick zavrtěl hlavou a naznačil nalévání a pití.
„Kávu? Máš ji mít. Chceš smetanu a cukr?"
Nick zavrtěl hlavou.
„Jako správnej chlap, co?" smál se Baker. „Tak pojď."
Baker šel chodbou napřed. I když mluvil, Nick nevěděl, co říká, protože viděl jeho záda a ne rty. „Rád budu mít společnost. Trpím nespavostí. Po většinu nocí nemůžu spát víc než čtyři hodiny. Žena chce, abych zašel za některým z těch slovutných doktorů v Pine Bluff. Jestli to nepřestane, tak to možná udělám. Dyť se na mě podívej - pět ráno, ještě není světlo, a já tu sedím a jím vejce a mastné domácí brambůrky z motorestu u silnice."
Během poslední věty se otočil na Nicka a ten zachytil „... motorestu u silnice." Povytáhl obočí a na znamení rozpaků pokrčil rameny.
„To je jedno," řekl. „Aspoň pro takové dítě, jako jsi ty."
Ve vnější kanceláři mu Baker nalil z velké termosky šálek černé kávy. Na desce pořadníku ležela šerifova nedojedená snídaně; přitáhl si ji k sobě. Nick srkal kávu. Bolela ho pusa, ale byla dobrá. Poklepal Bakerovi na rameno, a když šerif vzhlédl, ukázal na kávu, přejel si po žaludku a zamrkal.
Baker se usmál. „Dobře, že ti chutná. Dělala ji moje žena Jane." Nacpal si do list půlku vejce natvrdo, sežvýkal ho a pak na Nicka ukázal vidličkou. „Jseš dost dobrej. Úplně jako mim. Asi máš ale dost problémů, abys rozuměl ostatním, co?"
Nick udělal rukou ve vzduchu houpavé gesto. Comme-ci, comme-ca.
„Nebudu tě tu držet," řekl Baker a namazal si krajíc chleba sádlem, „ale něco ti řeknu. Když tu zůstaneš, možná najdem ty chlapy, co ti to udělali. Co říkáš?"
Nick přikývl a napsal: „Myslíte, že bych mohl dostat zpátky peníze?"
„Bez šance," řekl Baker přímo. „Jsem jen šerif, chlapče. Na něco takového by sis musel najít Supermana."
Nick přikývl a pokrčil rameny. Přiložil ruce k sobě a naznačil odlétajícího ptáka.
„Jo, tak nějak. Kolik jich bylo?"
Nick zdvihl čtyři prsty, pak pokrčil rameny a vztyčil i pátý.
„Můžeš někoho z nich popsat?"
Nick zdvihl jeden prst a napsal: „Velký & blond. Asi jako vy, možná silnější. Šedá košile & kalhoty. Měl velký prsten. Na 3. prstu pravé ruky. Fialový kámen. Tím mě praštil."
Když to Baker četl, výraz jeho obličeje se měnil. Nejdříve zájem, pak vztek. Nick si myslel, že vztek je namířen proti němu a začínal být znovu vyděšený.
„Jéžišikriste," řekl Baker. „To je mi nadělení. Jsi si jistý?"
Nick neochotně přikývl.
„Ještě něco? Viděl jsi ještě něco?"
Nick zuřivě přemýšlel a pak napsal: „Malá jizva. Na čele."
Baker se zadíval na ta slova a řekl: „To je Ray Booth. Můj švagr. Díky, chlapče. Je pět ráno a já už mám zkažený den."
Nickovi se trochu rozšířily oči a pak opatrně udělal soustrastné gesto.
„Jo, máš pravdu," řekl Baker spíš k sobě než k Nickovi. „Je to zlej chlap. Janina to ví. Když byli děti, věčně ji bil. Jenže pořád jsou to bratr a sestra a mně se zdá, že tenhle týden můžu na milování zapomenout."
Nick rozpačitě sklopil zrak. Po chvíli s ním Baker zatřásl, aby viděl, co říká.
„Asi se to nepovede," řekl. „Ray a ti jeho zasraní kamarádíčkové se budou navzájem krýt. Tvoje slovo proti jejich. Natáhnuls někoho z nich?"
„Kopnul jsem toho Raye do pupku," napsal Nick, „a další to schytal do nosu. Možná ho má zlomený."
„Ray se tu potlouká hlavně s Vince Hoganem, Billy Wamerem a Mikem Childressem," řekl Baker. „Možná bych mohl nachytat Vinceho bez ostatních a zlomit ho. Má páteř jak medúza. Jestli to vyjde,

mohl bych jít po Mikeovi a Billym. Ray dostal ten prsten ve studentském bratrstvu na univerzitě. Vyletěl z druhého ročníku.“ Odmlčel se a zabubnoval prsty na okraj jídelního podnosu. „Možná bychom to mohli zkusit, jestli chceš. Ale varuju tě předem: asi je nedostanem. Jsou zkažení a zbabělí jako smečka kojotů, ale jsou to chlapi z města a ty jsi jen hluchoněmý tulák. A jestli se z toho dostanou, půjdou po tobě.“
Nick o tom přemýšlel. Přehrál si v hlavě obraz sebe sama, jak si ho mezi sebou přehazují jako krvácejícího panáka, vzpomněl si na Rayovy rty, vyslovující slova: Dám mu za vyučenou. Ten čurák mě kopnul. Na pocit, že mu ze zad strhávají batoh, věrného přítele posledních dvou protoulaných let.
Do bloku napsal dvě slova a podtrhl je: „Zkusme to.“
Baker povzdechl a přikývl. „Tak jo. Vince Hogan dělá dole u pily ... no, to není tak docela pravda. Vesměs dělá prd a poflakuje se kolem. Zajedeme tam kolem deváté, jestli jsi pro. Možná se vyděsí tak, že kápne božskou.“
Nick přikývl.
„Co tvoje pusa? Doktor Soames tu nechal nějaké prášky. Říkal, že to pro tebe asi bude dost hrozné.“
Nick smutně přikývl.
„Najdu je. Mají ...“ přerušil se a Nick ve svém světě němého filmu viděl šerifa, jak v kapesníku dusí několik kýchnutí. „To je další věc,“ navázal a otočil se, takže Nick zachytil jen první slovo. „Chytil jsem pořádnou chřipku. Bože, není život nádhemý? Vítej v Arkansasu, chlapče.“
Našel pilulky a přešel k Nickovi. Když je spolu se sklenicí vody Nickovi předal, sáhl si jemně pod spodní čelist. Měl tam bolavý otok. Zanícené mandle, kašel, rýma, a zřejmě taky lehká horečka. Rýsuje se to jako úžasný den.
KAPITOLA 10
Larry se vzbudil s kocovinou, která nebyla až tak strašná, a v ústech měl pachuť, jako by si je nějaké dračí mládě spletlo s nočníkem. Taky měl pocit, že je někde, kde by neměl být.
Postel byla pro jednoho, byly na ní ale dva polštáře. Cítil opékanou slaninu. Posadil se, zadíval se z okna na další šedivý newyorský den, a jeho první myšlenka patřila tomu, že včera v noci udělali v Berkeley něco špatného: najednou to bylo špinavé a upatlané a táhlo se to jako med. Poslední noc se mu začala vracet a náhle zjistil, že nebyl v Berkeley, ale ve Fordhamu. Byl ve druhém patře na Tremont Avenue, kousek od Concourse, a jeho matka chtěla vědět, kde byl noc předtím. Zavolal jí? Omluvil se nějak, ať už jakkoliv hloupě?
Spustil nohy z postele a našel zmuchlaný balíček winstonek s jedinou zbylou cigaretou. Zapálil ji velkým zeleným zapalovačem z umělé hmoty. Chutnala jak sušený kobylinec. V kuchyni prskala a praskala slanina jako statická, elektřina v rádiu.
Ta holka se jmenovala Maria a byla prý ... co? Orální hygienička, nebo co? Larry nevěděl, co věděla o hygieně, ale orálně byla fantastická. Matně si vzpomínal, že ho zhltla jak čokoládovou tyčinku. V podělaným stereu v obýváku zpívali Crosby, Stills a Nash o tom, kolik vody proteklo pod mostem, kolik času promrhali na cestě. Jestli si dobře vzpomínal, Maria časem vůbec nemrhala, Nechala se trošičku strhnout, když zjistila, že je ten Larry Underwood. V jednom okamžiku se potulovali kolem a hledali otevřený obchod s hudebninami, kde by mohli koupit desku „Holka, zkus chápat svýho kluka.“
Velmi slabě zaúpěl a pokoušel se zrekonstruovat včerejšek od jeho nevinných začátků ke zběsilému, hltavému finále.
Vzpomněl si, že ve městě hráli Yankees. Když se vzbudil, byla matka v práci, nechala ale na kuchyňské lince seznam utkání Yankees spolu se vzkazem: „Larry, jak vidíš, Yankees se nevrátí až do 1.července. 4.července hrají dvojzápas. Jestli nebudeš mít jinou práci, mohl bys vzít mámu na stadión. Koupím pivo i hot dog. V mrazničce jsou párky a vejce nebo roláda v krabici na pečivo, jestli máš chuť spíš na ni. Dej na sebe pozor.“ Bylo tam typické PS Alice Underwoodové: „Většina z těch děcek, se kterými se flákáš, odjela pryč a pánbůh za to zaplať, myslím ale, že Buddy Marx pracuje v té tiskárně na Stricker Avenue.“
Už jen pomyšlení na ten vzkaz ho vyvádělo z míry. Žádné „Milý“ před jeho jménem. Žádné „S láskou“ před podpisem. Nepotrpěla si na lichotky.

Opravdová lichotka byla v mrazáku. Občas, když se vyspával ze svých cest Amerikou, šla ven a koupila každou zatracenou věc na světě, kterou měl rád. Šunku v konzervě. Dvě libry pravého másla - jak si to

kurnik může při svém platu dovolit? Dvě balení koly po šesti plechovkách. Jemné párečky. Pečeni, která už byla naložená v Alicině tajné omáčce, jejíž složení odmítla vyjevit i svému synovi, a galon broskvové zmrzliny Baskin-Robbins v mrazáku. Spolu se sýrovým koláčem Sara Lee. Toho s jahodami nahoře.
Vzpomněl si, jak odešel do koupelny, nejen aby se postaral o svůj močový měchýř, ale aby se podíval do lékárničky. Na starém držáku visel zbrusu nový zubní kartáček Pepsodent, tam, kde jeden po druhém visívaly jeho kartáčky už od dětství. V lékárničce bylo balení použitelných holicích čepelek, plechovka holicí pěny Barbasol a dokonce i lahvička kolínské Old Spice. Žádný luxus, řekla by - vlastně ji slyšel to říkat - ale za ty prachy docela voňavý.
Stál tam, díval se na ty věci, pak vzal novou tubu zubní pasty a držel ji v ruce. „Žádné „Milý“, žádné „S láskou máma“. Jen nový kartáček na zuby, nová pasta na zuby, nová lahvička kolínské. Pomyslel si, že opravdová láska je někdy právě tak tichá jako slepá. Začal si čistit zuby a přemýšlel, jestli by z toho nemohla být písnička.
Orální hygienička vešla do téhle koupelny, na sobě měla růžové nylonové kalhotky a nic víc. „Čau, Larry,“ řekla. Byla malá, hezká, takovým tím způsobem a la Sandra Dee, a její prsa na něj mířila beze stopy ochablosti. Jak byl ten starý vtip? Jo, Loote - má párek osmatřicítek a vopravdovou bouchačku. Ha-ha, moc legrační. Jel tři tisíce mil, aby ho zaživa snědla Sandra Dee.
„Čau,“ řekl a vyšel z koupelny. Byl nahý, šaty ale ležely u nohou postele. Začal si je oblékat.
„Mám župan, který by ti byl, jestli chceš. Máme uzenáč a slaninu.“
Uzenáč a slaninu? Žaludek se mu scvrkl a sroloval do sebe.
„Ne miláčku, musím jít. Musím někoho navštívit.“
„Hej, poslouchej, nemůžeš odsud vypálit jako od -“
„Opravdu je to důležité.“
„Já 'sem taky důležitá!“ Její hlas začal být rezavý. Larryho z něj bolela hlava. Beze zřejmého důvodu si vzpomněl na Freda Flinstonea, jak z celých svých papírových plic řve „VIIILMOOO!“
„Leze z tebe Bronx, bobku,“ řekl.
„Co to má znamenat?“ Založila si ruce v bok a mastná obracečka na vajíčka jí trčela ze sevřené pěsti jako železná květina. Ňadra se jí svůdně zahoupala, Larryho to ale neupoutalo. Oblékl si kalhoty a zapnul knoflíky. „No tak jsem z Bronxu. Znamená to snad, že jsem černoška? Co máš proti Bronxu? Co jsi zač, nějaký rasista?“
„Nic proti němu a myslím, že nejsem,“ řekl a - bosý - přešel k ní.
„Poslouchej, ten člověk, co se s ním musím sejít, je moje matka. Už jsem ve městě dva dny a ještě jsem jí nezavolal ... nebo jo?“ připojil s nadějí.
„Nikomu jsi nevolal,“ řekla mrzutě. „Matka, to určitě.“
Vrátil se k posteli a nazul si mokasíny. „Jo. Fakt. Pracuje v budově Chemical Bank. Dělá tam pokojskou. Myslím, že tenhle týden má na starosti celé patro.“
„Určitě nejsi ten Larry Underwood, co má tu desku.“
„Mysli si, co chceš. Musím běžet.“
„Ty debile!“ sekla po něm. „Co mám podle tebe dělat se vším tím jídlem?“
„Vyhodit ho z okna?“ navrhl jí.
Vyrazila vysoký rozhněvaný výkřik a mrštila po něm obracečkou. Kteréhokoliv jiného dne by ho minula. Jedním ze základních zákonů fyziky přece je, že obracečka, kterou vrhne rozzuřená orální hygienička, nemůže letět přímou dráhou. Jenže tohle byla výjimka, potvrzující pravidlo, flip flop, jedna otočka, druhá, rup, přímo do Larryho čela. Když se pro obracečku předklonil, uviděl na předložce dvě kapky krve. Udělal k ní dva kroky s obracečkou v ruce. „Měl bych tě tím zmlátit,“ zařval na ni.
„Jasně,“ couvla a začala nabírat. „Proč ne? Velká hvězda. Ošukat a pryč. Myslela jsem, že jseš fajn kluk. Prd.“ Po tvářích jí steklo několik slz, ukáply jí z čelisti a dopadly na prsa. Fascinovaně pozoroval jednu z nich, která se skutálela po svahu pravého ňadra a zastavila se na bradavce. Fungovala jako zvětšovací sklíčko. Viděl póry a jeden černý chloupek, rašící z okraje dvorce. Ježíši, začíná mi hrabat, pomyslel si překvapeně.
„Musím jít,“ řekl. Jeho bílý plášť ležel v nohou postele. Sebral jej a přehodil přes ramena.
„Ty nejsi vůbec fajn!“ ječela na něj, když odcházel do obýváku. „Šla jsem s tebou jen proto, že jsem si

myslela, že jsi fajn.“
Když se podíval do obýváku, zasténal. Na gauči, na kterém, jak si matně vzpomínal, ho včera málem shltla, ležely minimálně dva tucty výlisků „Holka, zkus chápat svýho kluka.“ Další dva ležely na zaprášeném přenosném stereu. Na zdi proti dveřím byl velký plakát Ryana O'Neala a Ali McGrawové. Když tě někdo zhltne, už nikdy nemůžeš říct promiň a čau, ha-ha. Ježíši, začíná mi hrabat.
Stála ve dveřích do ložnice, pořád ještě plakala a vypadala v těch kalhotkách značně pateticky. Na levé holeni měla řez, který si udělala, když si holila nohy.
„Poslouchej, zavolej mi,“ řekla. „Já nejsem naštvaná.“
Měl říct „Jasně“ a tím by to skončilo. Místo toho uslyšel, jak mu z úst vyšlo šílené zasmání a pak: „Pálí se ti uzenáč.“
Zaječela na něj a vypálila napříč místností, jen aby zakopla o předložku u postele a natáhla se jak široká, tak dlouhá. Rukou srazila poloprázdnou láhev mléka a rozhoupala prázdnou láhev od skotské, která stála vedle ní. Svatý Bože, pomyslel si Larry, copak jsme míchali tohle?
Rychle vypadl z bytu a secválal se schodů. Když běžel po posledních šesti schodech k domovním dveřím, slyšel ji, jak na něj z horní haly křičí: „Ty nejseš vůbec fajn! Ty nejseš-“
Zabouchl za sebou dveře a zavalilo jej mlhavé vlhko, které v sobě neslo vůni jarních stromů a výfukových plynů. Po pachu přepáleného tuku a cigaretového kouře mu to připadalo jako parfém. Pořád ještě měl tu pitomou cigaretu, teď dohořelou až po filtr, a tak ji hodil do kanálu a zhluboka se nadechl čerstvého vzduchu. Je úžasné, že je z toho blbákova pryč. Vrať se s námi do těch báječných dnů, kdy jsme -
Nahoře za ním se s třesknutím otevřelo okno a on věděl, co přijde.
„Doufám, že ti uhnije,“ vřískla na něj. Hotová trhovkyně z Bronxu.
„Doufám, že spadneš pod nějakej zkurvenej vlak v metru! Ty nejseš žádnej zpěvák! V posteli stojíš za hovno! Ty šmejde! Strč si tohle do prdele! Vem to svý mámě, ty šmejde!“
Zasvištěla láhev od mléka, vyhozená z okna její ložnice ve druhém patře. Larry uskočil. Vletěla do kanálu jako bomba a střepy se rozlétly po ulici. Skotská letěla za ní, točila se ve vzduchu a pak se rozbila málem u jeho nohy. Rozběhl se a hlavu si chránil rukou. Tohle šílenství snad nikdy neskončí.
Zazněl za ním závěrečný dlouhý hýkavý výkřik, triumfální, plný šťavnaté bronxské intonace: „POLIB MNĚ PRDEL, TY ZASRANEJ HAAAAAJZLE!“ Pak už byl za rohem a na nadchodu přes dálnici, předklonil se přes zábradlí a rozesmál se, až se třásl, a pozoroval vozy pod sebou.
„Nemohls to zvládnout líp?“ řekl a vůbec si neuvědomil, že mluví nahlas. „Chlapče, moh' ses víc snažit. Tohle byla slabá scéna. Kašli na to, člověče.“ Uvědomil si, že mluví nahlas, a zachvátil jej další výbuch smíchu. Náhle pocítil tak ochromující nevolnost kolem žaludku, až zavřel oči. S klapnutím se otevřel paměťový obvod v sekci masochismu a Larry uslyšel Wayna Stukeye, jak říká Je v tobě něco houževnatýho.
Ráno po večírku s tou holkou zacházel jako se starou kurvou.
Nejseš vůbec fajn.
Jsem. Jsem.
Ale když ti lidé na velké party protestovali proti jeho vybídnutí, aby vypadli, hrozil jim, že zavolá policii, a myslel to vážně. Nebo ne? Jo, myslel to vážně. Většinu z nich neznal a kdyby šlápli na minu, bylo by mu to jedno, čtyři nebo pět z protestujících ale patřili ke starým dobrým časům. A ten bastard Wayne Stukey stál ve dveřích s rukama založenýma jako nějaký soudce.
Když odcházel Sal Doria, řekl Jestli je tohle to, co to dělá s lidmi jako ty, Larry, byl bych radši, kdybys zůstal u hraní po studiích.
Otevřel oči a odvrátil se od zábradlí. Vyhlížel taxík. Šleh uraženého přítele. Pokud je Sal tak dobrý přítel, jak to, že tam byl a vysával ho? Byl jsem hlupák a nikdo nevidí rád, když hlupák zmoudří. O tom to celé je.
Nejsi vůbec fajn.
„Jsem fajn,“ řekl rozmrzele. „A navíc, co je komu do toho?“
Kolem jelo taxi a Larry si na něj mávl. Zdálo se, že taxíkář zahnul k chodníku o chvilku později, než bývá zvykem, a Larry si připomněl, že má na čele krev. Otevřel zadní dveře a vsoukal se dovnitř dřív, než si to ten chlapík mohl rozmyslet.

„Manhattan. Budova Chemical Bank na Park Avenue," řekl.
Taxík se odlepil od obrubníku. „Máš na čele ránu, hochu," podotkl taxíkář.
„Jedna holka po mně hodila obracečkou," vysvětlil nepřítomně Larry. Drožkař mu věnoval neupřímný soucitný úsměv a rozjel se. Larry seděl vzadu a rozjímal, jak matce vysvětlí minulou noc, během níž se doma ani neukázal.

KAPITOLA 11

Larry ve foyer narazil na upachtěně vyhlížející černošku, která mu řekla, že Alice Underwoodová dělá nahoře ve čtyřiadvacátém patře inventuru. Nastoupil do výtahu a vyjel nahoru. Uvědomil si, že ostatní v kabině vrhají kradmé pohledy na jeho čelo. Rána už nekrvácela, strup na ní vypadal ale dost nehezky. Čtyřiadvacáté patro mělo pronajato ředitelství japonské společnosti, obchodující s fotografickými aparáty. Larry chodil téměř dvacet minut tam a zpět, hledal matku a připadal si jako pytel. Bylo tam plno ředitelů západního vzhledu, bylo tam nicméně dost Japonců, aby si - při svém metru pětaosmdesát - připadal jako hodně velký pytel. Ti malí mužíci a ženušky zahlíželi šikmýma očima na jeho strupaté čelo a zakrvácené rukávy saka se zneklidňující orientální mírností.
Nakonec narazil na dveře s cedulkou SPRÁVA A TECHNICKÉ ZABEZPEČENÍ, ukryté za velkou kapradinou. Zkusmo vzal za knoflík dveří. Nebylo zamčeno a tak nahlédl dovnitř. Matka byla uvnitř, oblečená v beztvaré šedé uniformě, silných punčochách, na nohou boty s gumovou podrážkou. Vlasy měla přichyceny síťkou. Byla k němu otočena zády. V ruce měla blok a podle všeho počítala plechovky čistícího spreje na vysoké polici.
Larry pocítil silný a provinilý popud otočit se a utéct. Vrátit se do garáže dvě ulice od jejího domu a sednout do datsunu. Vysrat se na dvouměsíční nájem, který matce zaplatil. Prostě nasednout a pařit. Kde? Kdekoliv. Bar Harbor v Maine. Tampa na Floridě. Salt Lake City. Utah. Cokoliv je dobré, pokud je to dost daleko od Šňupáka Deweyho a tohoto po mýdle vonícího malého přístěnku. Nevěděl, jestli to způsobilo poblikávající světlo nebo cukání v čele, ale šlo na něj pěkně zasraný bolení hlavy.
Přestaň kňučet, ty zatracená babo,
„Ahoj, mami," řekl.
Trošku sebou trhla, ale neotočila se. „Ale Larry, našels cestu domů?"
„Jasně." Zašoupal nohama. „Chtěl jsem se omluvit. Měl jsem ti včera v noci zavolat -"
„Jo. Tos měl."
„Zůstal jsem s Buddym. My ... eh ... šli jsme ven. Do města."
„Myslela jsem si, že to tak bude. Nebo nějak podobně." Přisunula si nohou malou stoličku, vystoupila na ni a začala počítat láhve leštidla na podlahu. Každé se lehce dotkla palcem a ukazováčkem a o kousek ji posunula. Musela se natáhnout, a když to udělala, povytáhla se jí zástěra a on viděl nad hnědé okraje punčoch až na, matně bílé maso jejích stehen a pak odvrátil oči a náhle a mimoděk si vzpomněl, co se stalo Noemovu třetímu synovi, když, pohlédl na svého otce, který ležel opilý a nahý na svém slamníku. Chudák skončil jako dřevorubec a nosič dřeva a nikdy nic jiného, on ani žádný jeho potomek. A proto teď máme rasové nepokoje, synu. Pros Boha.
„To je všechno, co jsi mi chtěl říci?" zeptala se ho a poprvé za celou tu dobu se na něj podívala.
„No, chtěl jsem ti říct, kde jsem byl a chtěl jsem se omluvit. Bylo ode mě sprostý, že jsem na to zapomněl."
„Jo," řekla znovu. „Jenže ty máš i svou sprostou stránku, Larry. Myslíš, že jsem na to zapomněla?"
Zčervenal. „Mami, poslouchej -"
„Krvácíš. Trefila tě nějaká striptérka gumou z kalhotek?" Otočila se zpět k poličkám, a když spočítala celou řadu láhví na nejvyšší z nich, udělala si do bloku poznámku. „Někdo si minulý týden vzal dvě láhve leštidla na podlahy," poznamenala. „Ať mu slouží."
„Přišel jsem, abych řekl promiň!" řekl hlasitě. Matka si udržela klid, jemu se to nepovedlo. Tak trochu.
„Jo, to jsi řekl. Jestli se to zatracené leštidlo nepřestane ztrácet, pan Geoghan na nás vlítne jako ohař."
„Neporval jsem se v hospodě a nebyl jsem v striptýzovém podniku. Nebylo to nic takového. Bylo to jen ..." Zmlkl.
Otočila se, obočí povytažené tím starým známým sardonickým způsobem.
„No ..." Nemohl si tak rychle vymyslet dost uspokojivou lež. „Byla to... Eh... Ah... Obracečka."

„Někdo si tě spletl s volským okem? To jste s Buddym museli mít sakra noc!“
Pořád zapomíná, že na ni nemá, nikdy neměl a asi ani nikdy mít nebude.
„Byla to dívka, mami. Hodila ji po mně.“
„To byla ale trefa!“ řekla Alice Underwoodová a znovu se od něj odvrátila. „Ta zatracená Consuela zase někam zašantročila žádanky. Ne že by na tom tolik záleželo; nikdy nedostaneme všechno, co potřebujeme, zato dostáváme spoustu věcí, o kterých vůbec nevím, co s nimi.“
„Mami, ty se na mě zlobíš?“
Ruce jí náhle klesly k bokům. Svěsila ramena.
„Nezlob se na mě,“ zašeptal. „Nezlob se, jo? Co?“
Otočila se a v oku měla nepřirozený lesk - no, on měl za to, že je nepřirozený, určitě to ale nebylo tím světlem tady, a on znova slyšel orální hygieničku, jak říká s konečnou platností: Ty nejsi vůbec fajn. Proč se vůbec obtěžoval přijet domů, když jí pak provádí takové věci ... a je mu jedno, co ona dělá pro něj?
„Larry,“ řekla měkce. „Larry, Larry, Larry.“
Na chvíli si myslel, že už víc neřekne; dokonce si dovolil v to doufat.
„A to je všechno, co umíš říct? 'Nezlob se na mě, prosím, mami, nezlob se' ? Slýchávám tě v rádiu, a i když se mi ta písnička, co ji zpíváš, nelíbí, jsem pyšná, že ji zpíváš ty. Lidi se mě ptají, jestli je to můj syn a já říkám, jo, to je Larry. Říkám jim, žes vždycky zpíval dobře, a to je pravda, nebo ne?“
Zničeně škubl hlavou a mlčel, protože si nebyl jistý, zda dokáže vypravit hlásku.
„Říkám jim, jaks ještě jako kluk sebral Dannymu Robertsovi kytaru a za půl hodiny hrál líp než on, i když on chodil od druhé obecné do hudebky. Máš talent, Larry, to mi nikdo nemusí říkat, a už vůbec mi to nemusíš říkat ty. Myslím, že ty to víš taky, protože je to jediná věc, nad kterou jsem tě nikdy neslyšela kňourat. Pak odejdeš pryč a mávám já ti s tím před očima? Ne. Mladí kluci a holky odcházívají. Tak to ve světě chodí. Někdy to bolí, ale tak to chodí. Pak se vrátíš. Musí mi snad někdo říkat, proč? Ne. Vrátil ses, protože hitová písnička sem, hitová písnička tam, dostal ses na západním břehu do rejže.“
„Nemám žádný malér!“ řekl rozhořčeně.
„Ale máš. To já poznám. Už jsem tvou matkou příliš dlouho. Mně neoblafneš. Tys maléry vždycky přímo přitahoval. Čas od času mám pocit, že přejdeš ulici, jen abys vzápětí šlápnul do psího lejna. Bůh mi promine, že to říkám, protože Bůh ví, že to je pravda. Jestli se zlobím? Ne. Ale jsem zklamaná. Doufala jsem, že se ve světě změníš. Nezměnil ses. Odešels jako chlapec v mužském těle a vracíš se úplně stejný, jenom tomu muži povyrostly vlasy. Víš, proč si myslím, žes přišel domů?“
Podíval se na ni, chtěl promluvit, ale věděl, že by dokázal říct jen jedinou věc a ta by je oba jen rozvzteklila: „Mami, nekřič, jo?“
„Myslím, žes přišel domů jen proto, že tě nenapadlo, kam jinam bys šel. Nenapadl tě nikdo jiný, kdo by tě pustil dovnitř. Nikdy jsem o tobě nikomu neřekla křivého slova, ani své sestře ne, ale protože mě k tomu nutíš, řeknu ti přesně, co si o tobě myslím. Myslím, že umíš jenom brát. Vždyckys uměl jenom to. Jako by Bůh něco vynechal, když ti dal v mém těle vzniknout. Nejsi špatný, tak to nemyslím. Bůh ví, že kdyby v tobě bylo zlo, na některém z těch míst, kde jsme po smrti tvého otce museli žít, by ses určitě zkazil. Myslím, že to nejhorší, při čem jsem tě načapala, bylo, když jsi psal sprosté slovo ve vchodu toho domu na Carstairs Avenuee v Queens. Vzpomínáš?“
Vzpomínal si. Načmárala mu to samé slovo na čelo a přinutila ho třikrát obejít dům. Už nikdy tohle ani jiné slovo na žádnou zeď, budovu ani schody nenapsal.
„A to nejhorší je, že to myslíš dobře, Larry. Někdy si myslím, že by skoro bylo lepší, kdybys byl horší, než jsi. Takhle se zdá, že sice víš, co je špatné, neumíš se toho ale vyvarovat. A já nevím, jak ti pomoct. Když jsi byl malý, zkoušela jsem to všemi způsoby, které znám. Že jsem ti to slovo napsala na čelo, to byl jen jeden z nich ... a tehdy jsem byla zoufalá, protože jinak bych ti nic takového neprovedla. Umíš jen brát, v tom to je. Přicházíš ke mně domů, protože víš, že já musím dávat. Ne každému, ale tobě ano.“
„Odjedu,“ řekl a slova se mu prodírala krkem jako skelná vata. „Dnes večer.“
Pak mu došlo, že si pravděpodobně nemůže dovolit odjet pryč, přinejmenším do té doby, než mu Wayne pošle další šek s honorářem - nebo to, co z něj zbyde poté, co nakrmí největší hladovce z L.A. A to má ještě zaplatit za parkovací místo pro datsun Z, a dost velký dluh, který musí poštou splatit nejpozději v pátek - pokud nechce, aby se po něm začal shánět ten přátelský vymahač ze sousedství, a to on nechtěl,

A po té pitce ze včerejší noci, která začala tak nevinně s Buddym a jeho snoubenkou a tou orální hygieničkou, kterou ta snoubenka znala, fajn holka z Bronxu, Larry, bude se ti líbit, výborný smysl pro humor, tak po té pitce na tom byl s penězi dost špatně. No, aby byl přesný, byl na dně. Ta myšlenka v něm vyvolala paniku. Když teď opustí matku, kam půjde? Do hotelu? Každý vrátný v něčem lepším než nějaké všivárně se mu vysměje a řekne mu, aby zmizel. Měl na sobě dobrý ohoz, ale tihle mrzáci vědí své. Oni prázdnou kapsu vycítí.
„Nechoď," řekla něžně. „Nechci, abys šel pryč, Larry. Koupila jsem speciálně pro tebe nějaké jídlo. Možná sis všiml. A doufala jsem, že bychom si mohli večer zahrát pár rund žolíků."
„Mami, ty neumíš hrát žolíky," řekl a pousmál se.
„Při centu za bod bych z takovýho smrkáče, jako jseš ty, vyždímala první poslední."
„Možná, že když ti dám čtyři sta bodů fóra..."
„Slyšte slyšte," uchichtla se. „Možná bych mohla dát čtyři sta bodů já tobě. Zůstaň tu, Larry. Co říkáš?"
„Dobře," řekl. Poprvé za celý den se cítil dobře, opravdu dobře. Jakýsi tichý hlas uvnitř něj šeptal, že zase bere, jede bez placení, odmítl to ale poslouchat. Tohle byla koneckonců jeho matka, a požádala ho o to. Je pravda, že než to udělala, řekla spoustu nepříjemných věcí, ale žádost je žádost, tak či tak. „Tak víš co? Na ten zápas čtvrtého koupím lístky. Ty peníze vezmu z vršku té hromádky, o kterou tě dnes v noci oholím."
„Holit si můžeš bradu," řekla roztomile a pak se zas obrátila k poličkám. „Dole v hale je záchod s umývárnou. Proč si nesmyješ z čela krev? Pak si vem z mé peněženky deset dolarů a běž do kina. Na Třetí avenue ještě je pár dobrých kin. Jen se drž od těch pajzlů na Devětačtyřicáté a na Broadwayi."
„Ty peníze ti hned vrátím," řekl Larry. „Jsem tenhle týden v žebříčku Billboardu na osmnáctém místě. Viděl jsem to v jednom kšeftě s deskama."
„To je výborné. Když jsi tak napakovanej, pročs mi jednu desku nekoupil?"
Najednou měl v krku nějaký knedlík. Odkašlal si, ale knedlík nezmizel.
„No nic," řekla. „Můj jazyk je jako nevycválaný kůň. Když se jednou rozběhne, běží, dokud únavou nepadne k zemi. Však víš. Vem si patnáct babek, Larry. Říkej tomu půjčka. Myslím, že to dostanu zpátky, nějakým způsobem."
„Dostaneš," řekl. Přešel k ní a zatahal ji za lem zástěry jako malý kluk. Shlédla dolů. Stoupl si na špičky a políbil ji na tvář. „Miluji tě, mami."
Překvapeně se na něj podívala. Ne kvůli polibku, ale kvůli tomu, co řekl nebo spíše jak to řekl. „Ale Larry. To já přece vím."
„Jak jsi říkala, že jsem v maléru. Trochu jo, není to ale -"
Hlas měla náhle přísný a chladný. Tak chladný, že ho trochu zamrazilo.
„Nechci o tom nic slyšet."
„Dobře," řekl. „Poslouchej, mami, které kino je tu nejlepší?"
„Lux Twin," řekla. „Ale nevím, co tam hrají."
„To je jedno. Víš, co si myslím? Jsou tři věci, které dostaneš kdekoliv v Americe, ale jen v New Yorku jsou dobré."
„No, pane kritiku z New York Times? Které to jsou?"
„Filmy, baseball a hotdogy u Nedicka."
Smála se. „Nejsi hloupej, Larry. Nikdys nebyl."
A tak šel dolů na toalety. A smyl si z čela krev. A vrátil se a znovu políbil matku. A dostal z její černé ošoupané peněženky patnáct dolarů. A šel do Luxu na film. A díval se na šíleného, zlovolného pomstychtivce Freddyho Kruegera, jak ničí puberťáky v jejich vlastních snech a jak všichni, až na jednu - hlavní hrdinku - zemřou. Zdálo se, že Freddy Krueger taky na konci zemřel, jenže protože film byl číslovaný a měl slušnou návštěvnost, pomyslel si Larry, že se ten chlapík s břitvami na špičkách prstů vrátí - aniž by věděl, že ten neustávající zvuk v řadě za ním signalizuje konec: už nebudou další pokračování a zakrátko nebudou vůbec žádné filmy.
V řadě za Larrym nějaký muž kašlal.

KAPITOLA 12

Ve vzdáleném rohu salónu stály hodiny po dědečkovi. Jejich odměřenému tik-tak Frannie Goldsmithová

naslouchala po celý život. Vévodily místnosti, kterou nikdy neměla ráda a, kterou ve dnech, jako byl tento, aktivně nenáviděla.
Nejraději měla otcovu dílnu. Byla v přístavku, kterým byl dům spojen s chlévem. Vcházelo se do ní holými, jen pět stop vysokými dveřmi, které byly skoro schované za starými kuchyňskými kamny. Ty dveře představovaly dobrý začátek: malé a skoro neviditelné, rozkošné jako ten typ dveří, kterými se vchází do pohádek a vyprávění. Když pak byla starší a větší, musela se v nich sklánět stejně jako otec - matka do dílny vcházela, jen když to bylo zcela nevyhnutelné. Byly to dveře Alenky z říše divů, a ona si chvíli tajně představovala, že je jednou otevře a za nimi nebude dílna Petera Goldsmitha.
Místo ní tam bude podzemní průchod, který nějak povede z říše divů do Hobitína, hluboký, ale útulný, s okrouhlými hliněnými zdmi a hliněným stropem, prokládaným mohutnými kořeny, které vás pořádně praští po troufale zdvižené hlavě. Tunel, který není cítit mokrou hlínou a vlhkem ani ošklivými brouky a červy, ale skořicí a teplým jablečným koláčem, tunel, který končí ve špižírně Dna pytle, v němž pan Bilbo Pytlík právě oslavuje své stojedenácté narozeniny...
No, tenhle útulný tunel se tu nikdy neobjevil, ale Frannie Goldsmithové, která v tomto domě vyrostla, stačila i dílna (které otec někdy říkal „nářaďovna“ a matka „to špinavé místo, kam tvůj táta chodívá pít pivo“). Podivné nástroje a přebytečné součástky. Obrovská truhla s tisíci šuplíků a každý z těch tisíců přecpaný. Hřebíky, šrouby, vrtáky, smirkový papír (tří druhů: hrubý, hrubší a nejhrubší), plány, vodováha a všechny ty věci, jejichž jména Frannie tehdy neznala a dodnes se je nenaučila. V dílně bylo šero, přerušené jen do pavučin zahalenou čtyřicetiwattovou žárovkou, která visela na drátu, a kruh světla z lampy Tensor, který byl vždycky zaměřen na to místo, kde otec pracoval. Byl tam cítit prach a olej a dýmkový tabák, a ona měla pocit, že jedno pravidlo by se mělo uzákonit: každý otec musí kouřit. Dýmku, doutník, cigarety, marihuanu, hašiš, listy salátu, něco. Vůně kouře se jí zdála být nedělitelnou součástí jejího dětství.
„Podej mi ten francouzák, Frannie. Ne - ten malý. Jak dnes bylo ve škole? ... Opravdu? ... No a proč by tě měla Ruthie Searsová bít? ... Jo, je to škaredý. Škaredě tě poškrábala. Ale pěkně to ladí s barvou tvých šatů. Co kdybys šla ještě jednou za Ruthie Searsovou a nechala si podrápat i druhou nohu, ať máš párek? Podáš mi ten velký šroubovák? ... Ne, ten se žlutou rukojetí.“
„Frannie Goldsmithová! Okamžitě odejdi z toho ohavného místa a převlec se ze školních šatů! TEĎ ... HNED! Ušpiníš se!“
Ještě teď, v jednadvaceti, se mohla protáhnout těmi dveřmi a postát mezi pracovním stolem a starými kamny - franklinkami - které v zimě vydávaly tak sálavý žár a tak trochu si připadat jako ta malá Frannie Goldsmithová, která v tomhle domě vyrostla. Byla to iluze, která se téměř vždy spojila se smutkem po jen zřídka vzpomínaném bratru Fredovi, jehož dospívání bylo tak hrubě a neodvolatelně přerváno. Mohla tam postát a ucítit, jak je všechno prostoupeno vůní oleje; plíseň a mdlý závan otcovy dýmky. Jen stěží si dokázala vzpomenout, jaké to vlastně bylo, být tak malý, tak podivně malý, v té místnosti jí to ale někdy šlo a byl to příjemný pocit.
Teď je ale v salónu.
Salón.
Představovala-li dílna to dobré z jejího dětství, symbolizované přízračnou vůní otcovy dýmky (když ji bolelo v uchu, někdy jí do něj jemně foukal kouř - ale nejdřív na ní vymohl slib, že to neřekne Carle, o kterou by se pokoušela mrtvice), pak salón znamenal všechno, na co byste ze svého dětství nejraději zapomněli. Mluv jen, když se tě ptají! Něco rozbít je snadnější než to spravit! Běž okamžitě nahoru a převleč si ty šaty, copak nevidíš, že se to nehodí?! Myslíš vůbec? Neškrábej se, nebo si budou všichni myslet, že máš blechy! Co si o tobě strýček Andrew a teta Carlene pomyslí? Ty mě utrápíš! V salónu vás umlčují, dávají vám pánovité rozkazy, jsou tu nudné rozhovory, příbuzní, kteří vás štípají do tváře, bolest, smrkání, která nesmíte vysmrkat, zakašlání, která nemůžete zakašlat a především zívnutí, která nemůžete zívnout.
Středobodem této místnosti, v němž dlel matčin duch, byly hodiny. Postavil je v roce 1889 Carlin děd Tobiáš Downes; téměř okamžitě se staly rodinným klenotem a putovaly napříč lety, při stěhováních z jedné části země do jiné bývaly pečlivě zabaleny a pojišťovány (původně vznikly v Buffalo ve státě New York v Tobiášově dílně, která byla bezpochyby stejně zakouřená a škaredá jako Peterova, i když by

takovou poznámku Carla považovala za naprosto nevhodnou), čas od času se přesouvaly z jedné části rodiny do druhé - to když některou z větví rodinného stromu uštípla rakovina, infarkt nebo nehoda. Hodiny byly v salónu od doby. kdy se sem před nějakými šestatřiceti lety Peter a Carla Goldsmithovi přistěhovali. Sem byly umístěny a tady zůstaly, tikaly a označovaly částečky suchopárného času. Jednou budou její, když bude chtít - Frannie si vzpomněla na matčinu bílou šokovanou tvář. Ale já je nechci! Nechci je a nevezmu si je!

V téhle místnosti byly sušené květiny pod skleněnými kryty. V téhle místnosti byl koberec v barvě holubí šedi s vetkaným vzorem tmavě fialových růží. Bylo tu půvabné okrouhlé okno, shlížející svrchu na silnici číslo jedna s velkým živým plotem z ptačího zobu mezi pozemkem a silnicí. Carla na manžela vztekle dorážela, až ten živý plot vysadil - právě když se na rohu začínala tyčit benzínka Exxonu. Sotva byla dokončena, dorážela na manžela, aby urychlil růst plotu. Frannie si myslela, že by přijala i radioaktivní fértilizér, kdyby posloužil, jak chtěla. Žahavost poznámek o živém plotu s léty slábla tak, jak plot rostl, a Frannie předpokládala, že úplně ustanou během jednoho či dvou let, až plot konečně doroste natolik, aby zakryl urážlivou benzínku a posvátnost salónu zase nebude ničím rušena.

Ustanou, aspoň co se tohohle týče.

Vzorek na tapetách, velké zelené listy a růžové květiny téměř stejného odstínu jako růže na koberci. Raný americký nábytek a dvojité dveře z tmavého mahagonu. Ohniště krbu z červených cihel, v němž už celou věčnost leželo březové poleno a který nebyl nikdy poskvrněn byť jen stopou saze. Frannie měla za to, že poleno už je tak vysušené, že by po zapálení vzplálo jako noviny. Nad polenem byl kotel velký tak, že by se v něm snad mohlo okoupat dítě. Pocházel od Franniny prababičky a věčně visel nad věčným polenem. Nad výklenkem krbu byla Věčná Křesadlová Ručnice a dovršovala tak tuto část obrazu.

Částečky suchopárného času.

Jednou z jejích nejranějších vzpomínek bylo, jak se počurala na koberec barvy holubí šedi s vetkaným vzorem tmavě fialových růží. Mohly jí být tak tři roky, nebyla ještě naučená vydržet dlouho a asi měla zakázáno chodit do salónu, vyhrazeného pro zvláštní příležitosti, kvůli riziku nějaké nehody. Nějak se tam ale dostala, a pohled na matku, jak k ní ne běží, ale sprintuje, aby ji chňapla dříve, než se stane něco nepředstavitelného, učinil nepředstavitelné skutkem. Měchýř jí povolil a obraz šířící se skvrny pod Franninýma nohama, kde z holubicí byla náhle břidlicová šeď, přiměl matku k vysokému zaječení. Ta skvrna nakonec zmizela, jenže po kolikaterém pečlivém šamponování? Bůh ví; Frannie to nevěděla.

Právě v salónu k ní matka mluvila, pochmurně, explicitně a zdlouhavě, když ji načapala, jak se ve stodole vzájemně prohlížejí s Normanem Bursteinem a šaty mají naházené v přátelské pospolitosti na hromadě sena. Jak by se jí líbilo, ptala se Carla, zatímco dědečkovy hodiny velebně odtikávaly částečky suchopárného času, kdyby zavedla Frannie nahou ven na procházku a procházela se s ní po silnici číslo jedna tam a zpět? Frannie tenkrát bylo šest a plakala, nějak se jí ale podařilo vyvarovat se hysterie, která se nad tou scénou hrozivě vznášela.

Když jí bylo šest, najela do poštovní schránky, když se ohlížela na George McGuirea, na kterého chtěla něco zavolat. Rozrazila si hlavu, z nosu jí tekla krev, odřela si obě kolena a na chviličku z leknutí omdlela. Když přišla k sobě, doklopýtala po příjezdové cestě k domu, vzlykající a zděšená z té spousty krve, která z ní tekla. Chtěla jít za otcem, jenže protože otec byl v práci, dopotácela se do salónu, právě když matka podávala paní Vennerové a paní Prynneové čaj.

Vypadni odsud! zavřeštěla matka a v následující chvíli běžela k Frannie, objala ji a volala O Frannie, miláčku, co se stalo, co tvůj ubohý nosánek! Jenže Frannie odvedla zpět do kuchyně, kde mohla v klidu krvácet na snadno umyvatelnou podlahu, a přestože ji utěšovala, Frannie nikdy nezapomněla na první dvě slova, která nezněla O Frannie!, ale Vypadni odsud!

Nejdříve se starala o salón, kde dál a dál běžel suchopárný čas a kde nebylo dovoleno krvácet. Možná na ně nikdy nezapomněla ani paní Prynneová, protože i skrz slzy Frannie viděla na její tváři přeběhnout náhlý šokovaný výraz. Od onoho dne zavítala paní Prynneová na návštěvu jen velmi zřídka.

V první třídě dostala do žákovské poznámku za chování, a samozřejmě o ní musela s matkou mluvit právě v salónu. V devítce byla třikrát po škole za psaníčka, a i o tom s matkou diskutovala v salónu. Právě tady mluvily o Franniných plánech, které tu byly nedomyšlené a nicotné; právě tady mluvily o

Franniných nadějích, které se tu stávaly povrchními a bezcennými; to tady se bavily o Franniných stížnostech, které se tu stávaly neoprávněnými - nemluvě o tom, že byly uplakané, ukňourané a nevděčné.
Právě v salónu stála na kozách rakev jejího bratra, pokrytá růžemi, chryzantémami a liliemi, naplňovaly místnost svou suchou vůní, zatímco v rohu stály nevzrušeně na svém místě hodiny a odtikávaly částečky suchopárného času.
„Jsi těhotná," opakovala Carla Goldsmithová podruhé.
„Ano, mami." Měla velmi chraptivý hlas, nedovolila si ale olíznout rty. Místo toho je pevně semkla. Pomyslela si: V dílně mého otce je holčička v červených šatečkách a bude tam vždycky, bude se smát a schovávat pod stolem se svěrákem, nebo bude schoulená do klubíčka, vyzáblá kolena pod bradou, za velkou bednou s tisícem šuplat. Ta holčička je moc šťastná holčička. Ale v salónu mé matky je daleko menší holčička, která si neumí pomoct a čurá na koberec jako zlobivý pes. Jako malá zlobivá fenka. A ta tady taky bude pořád, ať už bude chtít pryč sebevíc.
„Frannie," řekla matka a pak začala mluvit velmi rychle. Položila si ruce na tváře jako pohoršená stará panna. „Jak-se-to-stalo?."
Tak se ptal Jesse. To ji skutečně naštvalo. Úplně stejně se ptal i on.
„Vzhledem k tomu, žes sama měla dvě děti, myslím, že víš, jak se to stává."
„Nebuď drzá!" zakřičela Carla. Oči se doširoka rozevřely a metaly žhavé pohledy, které Frannie v dětství vždy vyděsily. Byla na nohou tak rychle, jak to uměla jen ona (a i tím ji v dětství děsila); velká žena se šedivějícími vlasy, vyčesanými vzhůru, nalakovanými a obvykle pečlivě upravenými, velká žena v ostře zelené blůzce a bezchybných béžových kalhotách. Šla ke krbovému výklenku, kam chodila v okamžicích zármutku vždy. Vedle puškového křesadla tam ležela velká kniha na výstřižky. Carla byla něco jako amatérský genealog, a v té knize byla celá rodina ... přinejmenším od roku 1638, kdy její nejstarší vystopovatelní předci vystoupili z bezejmenného davu Londýňanů na dost dlouho, aby je zapsali do starých církevních záznamů v Merton Downs ve Freemasonu. Schéma její rodiny bylo před čtyřmi lety otištěno v The New England Genealogist, a záznamy uspořádala Carla sama.
Teď listovala tou knihou přičinlivě shromážděných jmen, bezpečným územím, kde nikdo nemohl porušit pravidla. Byli tam nějací zloději? Frannie pochybovala. Žádní alkoholici? Žádné svobodné matky?
„Jak jsi otci a mně mohla něco takového provést?" zeptala se nakonec.
„Byl to ten Jesse?"
„Byl to Jesse. Jesse je otec."
Carla před tím slovem ucouvla.
„Jak jsi to mohla udělat?" opakovala Carla. „Snažili jsme se ti dát to nejlepší. To je tak - tak -"
Položila si ruce na tváře a začala ječet.
„Jak jsi to mohla udělat?" křičela. „Po tom všem, co jsme pro tebe udělali, tohle máme za to? Vypadneš z domu a ... a ... háráš jak fena? Jsi špatné děvče! Špatné děvče!"
Umlkla ve vzlycích a opřela se o krbovou římsu, jednou rukou si zakrývala oči a druhou sáhla za sebe a neustále prsty hladila zelený látkový přebal knihy výstřižků. Mezitím neustále tikaly dědečkovy hodiny.
„Mami -"
„Nemluv na mě! Už jsi řekla dost!"
Frannie ztuhle vstala. Měla pocit, že má zdřevěnělé nohy, tak to ale nebylo, protože se jí třásly. Z očí jí začaly vytékat slzy, ona je ale nechala být; nechtěla se nechat tou místností zase porazit. „Půjdu."
„Jedlas u našeho stolu!" zakřičela na ni náhle Carla. „Milovali jsme tě, podporovali ... a to máme za to! Špatná holka! Špatná holka!"
Frannie, oslepená slzami, klopýtla. Pravou nohou zavadila o levý kotník. Ztratila rovnováhu, rozhodila ruce a upadla. Udeřila se bokem hlavy o kávový stolek a jednou rukou srazila vázu květin na koberec. Nerozbila se, voda se ale vylila a zbarvila koberec na břidlicově šedou.
„Podívej se na to!" zakřičela Carla téměř triumfálně. Slzy jí udělaly pod očima černé skvrny a razily si cestičky jejím make-upem. Vypadala divoce a pološíleně. „Podívej, polila jsi koberec, babiččin koberec -"
Seděla na podlaze, otřeseně si mnula hlavu, pořád ještě plakala a chtěla říct matce, že je to jen voda, ale

byla úplně vyvedená z míry a nebyla si úplně jistá. Byla to jen voda? Nebo to byla moč? Čí?
Carla Goldsmithová se znovu pohybovala tou strašidelnou rychlostí; chytla vázu a mávla s ní směrem k Frannie. „Co budeš dělat dál, slečno? Máš v plánu tu zůstat? Myslíš, že tě budeme živit a krmit a ty se budeš bavit ve městě. To si myslíš, co? Tak to tedy ne. To nepřipustím. To nepřipustím!“
„Nezůstanu tady,“ zamumlala Frannie. „Tys myslela, že jo?“
„A kam půjdeš? Za ním? To pochybuji.“
„K Bobbi Rengartnerové do Dorchesteru nebo Debbie Smithové do Somersworthu, myslím.“ Frannie se zvolna posbírala a vstala. Pořád plakala, taky ale začínala být vzteklá. „To ale není tvoje věc.“
„To není moje věc?“ opakovala Carla a stále držela vázu. Její obličej byl pergamenově bílý. „To není moje věc? Co děláš pod mou střechou není moje věc? Ty malá nevděčná couro!“
Uhodila Frannie, a uhodila ji silně. Frannie zakolísala. Přestala si třít hlavu a nevěřícně se na matku zadívala.
„To máme za to, že jsme tě poslali na dobrou školu,“ řekla Carla a ukázala zuby v nemilosrdném a mrazivém šklebu. „Teď už ji nikdy nedokončíš. Až si ho vezmeš -“
„Nevezmu si ho. A nevystoupím ze školy.“
Carle se rozšířily oči. Zírala na dceru, jako by Frannie přišla o rozum.
„O čem to mluvíš? O potratu? Chceš jít na potrat? Chceš být šlapka a ještě vrah?“
„Nechám si to dítě. Vynechám letní semestr, ale příští rok školu dodělám.“
„Za co si myslíš, že tu školu doděláš? Za mé peníze? Jestli jo, měla bys ještě hodně přemýšlet. Moderní děvče jako ty se přece od rodičů nemusí nechávat podporovat, nebo ano?“
„Podporu můžu potřebovat,“ řekla Frannie mírně. „Peníze ... no, nějak vyjdu.“
„Nemáš kouska studu! Myslíš jen a jen na sebe!“ křičela Carla. „Bože můj, co se to mně a otci stalo! Tobě na tom ale vůbec nezáleží! Otci to zlomí srdce, a -“
„Nemám pocit, že bych byl zlomený,“ ozval se ze dveří klidný hlas Petera Goldsmithe. Obě sebou trhly. Byl ve dveřích, ale držel se mimo. Špičky jeho pracovních bot byly ještě daleko od místa, kde koberec salónu překrýval ten ošuntělý z předsíně. Frannie si náhle uvědomila, že ho na tom místě viděla už nesčetněkrát předtím. Kdy byl vlastně naposled v salónu? Nevzpomínala si.
„Co tu děláš?“ vyštěkla po něm Carla, náhle bez ohledu na to, jak poškozené srdce jejího manžela je.
„Myslela jsem, že dnes máš odpolední.“
„Prohodil jsem si směny s Harry Mastersem,“ řekl Peter. „Frannie už mi to řekla, Carlo. Budou z nás dědeček s babičkou.“
„Dědeček s babičkou!“ vykřikla. Vyšel z ní ošklivý, zmatený smích. „To mi řekneš. Ona ti to řekla a tys mi to zatajil. Fajn. Co jiného bych od tebe mohla čekat. Teď ale zavřu dveře a my dvě to proberem.“
Třpytivě a hořce se na ni usmála.
„Jen ... my 'holky'.“
Položila ruku na kliku dveří salónu a začala na ně tlačit. Frannie, ještě stále omámená, byla jen stěží s to porozumět matčinu náhlému výtrysku vzteku a sžíravosti.
Peter pomalu a uvážlivě vytáhl ruku z kapsy a dveře zastavil.
„Petere, chci, abys to nechal na mně.“
„Já vím. Zatím jsem to tak dělával. Teď to ale neudělám, Carlo.“
„V tomhle se nevyznáš.“
Klidně odpověděl: „Ale vyznám-“
„Tati -“
Carla se na ni otočila a nad lícními kostmi měla červené skvrny, které vypadaly jako tetování. „Nemluv s ním!“ zavřeštěla. „S ním se o tom nemáš co bavit! Vím, že ho vždycky umluvíš a oblbneš sladkými řečičkami, abys ho získala na svou stranu bez ohledu na to, co děláš, ale o tomhle se s ním nemáš co bavit, slečno!“
„Nech toho, Carlo.“
„Vypadni!“
„Nejsem uvnitř. Copak ne-“
„Nedělej si ze mně legraci! Vypadni z mého salónu!“

A s tím začala tlačit na dveře, sklonila hlavu a opřela se o ně rameny, takže vypadala trochu jako nějaký podivný býk a trochu jako žena. Peter nejdříve odporoval chabě, pak s větším důrazem. Nakonec mu na krku vystoupily žíly, i když proti němu stála žena o pětatřicet kilo lehčí.
Frannie chtěla zakřičet, aby toho nechali, chtěla říct otci, že půjdou pryč, aby se nemuseli dívat na Carlu v tomhle stavu, na tu náhlou a nesmyslnou hořkost, kterou vždycky ovládala, která s ní ale teď lomcovala neuvěřitelnou silou. Měla ale zamrzlá ústa a zdálo se jí, že jí čelisti zarezlý a nemůže s nimi hýbat.
„Vypadni! Vypadni z mého salónu! Zmiz! Zmiz! Zmiz! Ty hajzle, nech ty zatracený dveře a VYPADNI!“
A pak ji uhodil.
Byl to nejasný, téměř neslyšný zvuk. Hodiny se při něm nerozpadly v prach, ale tikaly stejně jako kdykoliv od doby, kdy byly poprvé nataženy. Nábytek nezasténal. Ale Carlina vzteklá slova ustala, jako by je uťal skalpelem. Dopadla na kolena a dveře se rozletěly dokořán a jemně uhodily do viktoriánského křesla s vysokým opěradlem a ručně uháčkovaným potahem.
„Ne, ó ne,“ řekla Frannie přiškrceným hlasem.
Carla si přitiskla ruku na hrdlo a zírala na manžela.
„Mělo to přijít o deset let dříve,“ poznamenal Peter. Hlas měl maličko rozechvělý. „Vždycky jsem si říkal, že to neudělám, protože jsem s bitím žen nikdy nesouhlasil. A nesouhlasím s ním dodnes. Ale když se někdo - ať už muž či žena - změní v psa a začne kousat, někdo to musí zarazit. Jen bych si přál, abych býval měl odvahu udělat to dřív. Oba by nás to bolelo méně.“
„Tati -“
„Kuš, Frannie,“ řekl s nepřítomnou vážností, a ona kušovala.
„Řeklas, že je sobecká,“ promluvil Peter a shlížel shora na tichou, otřesenou tvář své ženy. „Ty jsi sobecká. Když Fred umřel, přestala ses o Frannie starat. Tenkrát ses rozhodla, žes už trpěla přespříliš a že pro tebe bude bezpečnější, když budeš žít sama pro sebe. A začala ses tak chovat, a nikdys nepřestala. Tahle místnost. Visíš na své mrtvé rodině a zapomínáš na ty, co ještě žijí. A když sem Frannie přišla a řekla ti, že má potíže, vsadil bych se, že první, co tě napadlo, bylo: 'Co tomu řeknou dámy v Zahradním a květinovém klubu,' nebo jestli to znamená, že zůstaneš stranou svatby Amy Lauderové. Bolest je dobrým důvodem ke změně, ale všechna bolest na světě nezmění fakta. To ty jsi byla sobecká.“
Natáhl ruku a pomohl jí vstát. Zvedla se na nohy jako náměsíčná. Její výraz se nezměnil; oči měla pořád rozšířené a nevěřícné. Ještě se do nich nevrátila neústupnost, Frannie si ale matně pomyslela, že se tak brzo stane.
Stalo se.
„Je moje vina, že jsem tě takovou nechal. Protože jsem nechtěl nepříjemnosti. Nechtěl jsem rozhoupat loď, takže jsem byl taky sobec. A když Frannie odešla do školy, pomyslel jsem si - No, teď může Carla mít, co chce, a nebude ubližovat nikomu, jen sobě, a když si někdo neuvědomuje, že si ubližuje, tak ... proč ne, že. Pletl jsem se. Pletl jsem se už předtím, nikdy ale tak moc jako tehdy.“ Jemně, ale s velkou silou popadl Carlu za ramena. „Takže: tohle ti říkám jako tvůj manžel. Jestli Frannie potřebuje někde bydlet, bude tady - tak jako vždycky. Jestli potřebuje peníze, dostane je z mé peněženky - jako je mohla dostat vždycky. A jestli se rozhodne, že si to dítě nechá, dohlédneš, aby měla správnou dětskou vaničku, a možná si myslíš, že za ní nikdo nepřijde, jenže Frannie má přátele, a dobré přátele, a ti přijdou. Řeknu ti ještě něco. Jestli ho bude chtít pokřtít, uděláme to právě tady. Právě tady v tom zatraceným salónu.“
Carle poklesla čelist a teprve teď jí začal z úst vycházet zvuk. Nejdříve zněl záhadně, jako hvízdot čajové konvice na rozpálené plotně. Pak se z něj stal pronikavý jekot.
„Petere, tvůj vlastní syn v téhle místnosti ležel v rakvi!“
„Ano. A právě proto si myslím, že se nedá najít lepší místo, kde pokřtít nový život,“ řekl. „Fredova krev. Živá krev. Fred je už spoustu let mrtvý. Už dlouho ho žerou červi.“
Zařvala a připlácla si dlaně na uši. Sklonil se a odtáhl je.
„Červi ale ještě nedostali tvou dceru a její dítě. Je jedno, jak k tomu došlo; je živé. Děláš, jako bys ji chtěla vyhnat. Když to uděláš, co ti zbyde? Jen tahle místnost a manžel, který tě bude nenávidět za to, cos udělala. Když to uděláš, tak, no, to bude, jako bys nás vyhnala všechny tři - mě a Frannie i Freda.“
„Chci si jít nahoru lehnout,“ řekla Carla. „Je mi zle. Budu si muset lehnout.“

„Pomůžu ti," řekla Frannie.
„Nesahej na mě. Zůstaň si tu s otcem. Zdá se, že jste si to všechno připravili. Jak mě v tomhle městě zničit. Proč se prostě neusalašíš v mém salónu, Frannie? Neházíš bláto na koberec, nevezmeš z krbu popel a nenasypeš ho do mých hodin? Proč by ne? Proč by ne?"
Smála se a protlačila se kolem Petera do chodby. Zapotácela se jako opilá. Peter se jí pokusil ovinout ruku kolem ramen. Obnažila zuby a zasyčela na něj jako kočka.
Jak pomalu stoupala po schodech, přešel její smích ve vzlyky; musela se opřít o mahagonové zábradlí. Vzlykání bylo tak srdcervoucí a bezmocné, že se Frannie chtělo zároveň křičet a zvracet. Otcův obličej měl barvu špinavého plátna. Na samém vrcholu schodiště se Carla otočila a zakolísala tak, že Frannie měla na chvíli pocit, že se skutálí po schodech dolů až do chodby. Zadívala se na ně, jako by chtěla něco říci, a pak se obrátila. O chvíli později ztlumily zvuky jejího hoře a bolesti zavřené dveře ložnice.
Frannie a Peter na sebe mlčky soustrastně hleděli a dědečkovy hodiny klidně tikaly.
„To se vyřeší samo," řekl Peter klidně, „dostane se z toho."
„Určitě?" zeptala se Frannie. Pomalu k otci přešla, naklonila se k němu a on ji objal. „Já si to nemyslím."
„To je jedno. Teď o tom nemluvme."
„Budu muset odejít. Ona mě tu nechce."
„Musíš zůstat. Musíš být tady, když - až - jí to dojde a ona zjistí, že tě tu potřebuje." Odmlčel se. „Já to už vím, Fran."
„Tati," řekla a opřela si hlavu o jeho hrudník. „Tati, mně je to tak líto, tak hrozně líto -"
„Pššš," řekl a pohladil ji po vlasech. Nad její hlavou viděl večerní slunce, jak v soumraku svítí do okrouhlých oken, tak jako vždy, zlaté a tiché, stejně jako osvětluje muzea a mauzolea. „Pššš, Frannie; miluji tě. Miluji tě."
KAPITOLA 13
Červené světlo se rozsvítilo. Pumpa zasyčela. Dveře se otevřely. Člověk, který vstoupil, na sobě neměl jeden z těch bílých skafandrů, jen na obličeji malý lesklý filtr, který vypadal trochu jako dvojzubá vidlička, taková, která bývá přiložená ke koktejlům, aby bylo snazší vylovit ze sklenice olivu.
„Buďte zdráv, pane Redmane," řekl a pomalu k němu přicházel. Napřáhl ruku, chráněnou tenkou gumovou rukavicí a Stu, vyveden z rovnováhy, ji stiskl. „Jmenuji se Dick Deitz. Denninger mi řekl, že nehodláte dále hrát naši hru, dokud vám někdo neřekne, jaké je skóre."
Stu přikývl.
„Dobrá." Deitz se posadil na kraj postele. Byl to malý, hnědý mužík a jak tam tak seděl a opíral se lokty o stehna, vypadal trochu jako skřítek z Disneyova filmu. „Tak co chcete vědět?"
„Za prvé chci asi vědět, proč na sobě nemáte jeden z těch skafandrů."
„Protože nám tadyhle Geraldo prozradil, že nejste infekční." Deitz ukázal na morče za dvojitým sklem. Morče bylo v kleci a za klecí stál sám Denninger a tvářil se naprosto bezvýrazně.
„Tak Geraldo, jo?"
„Geraldo dýchá už tři dny stejný vzduch jako vy. Ta nemoc, kterou mají vaši přátelé, se z člověka na morče a naopak přenáší velmi lehce. Pokud byste byl infekční, byl by podle našeho názoru Geraldo dávno mrtvý."
„Stejně radši neriskujete," poznamenal Stu suše a palcem ukázal k nosnímu filtru.
„Tohle," řekl Deitz s cynickým pousmáním, „není můj výmysl."
„Co tedy mám?"
Rychle, jako by to měl nacvičené, Deitz vyjmenovával: „Černé vlasy, modré oči, slušné opálení ..."
Podíval se zpříma na Stua. „To není moc legrační, co?"
Stu neřekl nic.
„Chcete mě praštit?"
„Nemyslím si, že by to k něčemu vedlo."
Deitz si povzdechl a promnul si kořen nosu, jako by mu čípky v nosních dírkách působily bolest.
„Poslouchejte," řekl. „Když jde do tuhého, dělám vtípky. Někdo kouří nebo žvýká žvýkačku. Takhle si udržuju všech pět pohromadě, to je všechno. Nepochybuji o tom, že plno lidí má lepší cestičky. A co se týká nemoci, kterou máte, no, podle toho, na co přišel Denninger a jeho kolegové, nemáte vůbec

žádnou.“
Stu nevzrušeno pokýval hlavou. I tak mu připadalo, že tenhle skřítčí muž prohlédl jeho pokerový výraz a zaznamenal náhlou a hlubokou úlevu. „Co tedy mají ti ostatní?“ „Promiňte, to je tajné.“ „Jak to dostal ten Campion?“ „To je taky tajné.“
„Můj tip je, že byl v armádě. A někde něco bouchlo. Jako to, co se stalo těm ovcím v Utahu před třiceti lety, jenomže o moc horší.“
„Pane Redmane, mohl bych jít do vězení, i kdybych říkal jen samá voda, přihořivá.“
Stu se zamyšleně škrábal v čerstvém strništi.
„Měl byste být rád, že vám neříkáme nic víc než tohle,“ řekl Deitz. „To vám ale asi došlo, ne?“
„Abych mohl lépe sloužit své vlasti,“ řekl Stu suše... „Ne, to je Denningerova věc,“ namítl Deitz.“V měřítku celé záležitosti jsme Denninger i já malé ryby, ale Denninger je ještě menší než já. Je jenom malý motorek, nic víc. Jsou tu pragmatičtější důvody, proč byste měl být rád. Vy jste totiž taky tajný, víte? Zmizel jste z povrchu zemského. Pokud byste věděl moc, velcí hoši by mohli přijít na to, že nejbezpečnější by bylo, kdybyste zmizel docela.“
Stu neřekl nic. Byl ohromen.
„Ale já jsem nepřišel, abych vám vyhrožoval. Potřebuji nutně vaši spolupráci, pane Redmane. Velmi nutně.“
„Kde jsou ostatní, se kterýma jsem sem přijel?“
Deitz vytáhl z náprsní kapsy list papíru. „Victor Palfrey, zemřel. Norman Bruett, Robert Bruett, zemřeli. Thomas Wannamaker, zemřel. Ralph Hodges, Bert Hodges, Cheryl Hodgesová, zemřeli. Christian Ortega, zemřel. Anthony Leonminster, zemřel.“
Jména běžela Stuovi hlavou. Barman Chris. Pod pultem měl neustále nabitou upilovanou brokovnici a řidič, který by si myslel, že by ji nepoužil, by se dočkal velkého překvapení. Tony Leonminster; řídil velký kamión s vysílačkou pod palubní deskou. Někdy u Hapa sedával, ale když Campion naboural pumpy, zrovna tam nebyl. Vic Palfrey ... Ježíši, vždyť Vica znal celý život. Jak by mohl být mrtvý? Ale co ho zasáhlo nejvíce, byla rodina Hodgesových.
„Všichni?“ slyšel sám sebe, jak se ptá. „Celá Ralphova rodina?“ Deitz se podíval na druhou stranu papíru. „Ne, máme tu ještě jejich holčičku, Evu. Čtyři roky. Ta je naživu.“ „No, a jak jí je?“ „Promiňte, to je také tajné.“
Náhle a překvapivě se jej zmocnil hněv. Najednou stál u Deitze, držel ho za klopy saka a lomcoval jím. Koutkem oka zachytil poplašený pohyb za dvojitým sklem. Zaslechl rovněž zvuk sirény, utlumený zvukotěsnými zdmi.
„Co jste to udělali?“ křičel. „Co jste to udělali? Co jste to prokristaboha udělali?“
„Pane Redmane -“
„Co? Co jste to doprdele udělali?“
Dveře se se zasyčením otevřely. Dovnitř vešli tři muži v olivových uniformách. Všichni měli na obličeji nosní filtry.
Deitz se na ně ohlédl a úsečně jim přikázal: „Vypadněte odtud!“
Muži se zatvářili nejistě.
„Naše rozkazy -“
„Vypadněte a to je rozkaz.“
Otočili se a odešli. Deitz klidně seděl na posteli. Měl pomačkané klopy a rozcuchané vlasy. To bylo všechno. Díval se na Stua s klidem, téměř účastně. Na okamžik Stu zvažoval, že by mu vytrhl nosní filtr, ale pak si vzpomněl na Geralda - to je ale pitomé jméno pro morče! Tupé zoufalství ho zalilo jako studená sprcha. Posadil se.
„Pro Kristovy rány,“ zamumlal.
„Poslouchejte mě,“ promluvil Deitz. „Za to, že jste tady, nenesu zodpovědnost já. Ani Denninger, ani sestry, které vám chodí měřit tlak. Pokud tady byl někdo zodpovědný, byl to Campion, ale ani na něj to nemůžete házet. Utekl, ale za podmínek, ve kterých byl, bychom já nebo vy možná utekli také. Byla to technická závada, která mu umožnila utéci. Situace je, jaká je. Snažíme se s ní vyrovnat, každý z nás. Ale to nás nečiní zodpovědnými.“

„A koho tedy?“
„Nikoho,“ řekl Deitz a usmál se. „V tomto případě se zodpovědnost rozbíhá do tolika směrů, že se stává neviditelnou. Byla to nehoda. Mohlo se to stát tisíci jinými způsoby.“
„Pěkná nehoda,“ hlesl Stu. Jeho hlas přešel téměř do šepotu. „A co ostatní? Hap a Hank Carmichael a Lila Bruettová? Jejich syn Luke? Monty Sullivan -“
„Tajné,“ řekl Deitz. „Budete se mnou ještě cloumat? Pokud vám to uleví, cloumejte si.“
Stu neřekl nic, ale výraz jeho pohledu způsobil, že Deitz náhle sklopil oči a začal si žmoulat puky na kalhotách.
„Jsou naživu,“ řekl, „a možná je i uvidíte.“
„Co se stalo s Arnette?“
„Na město byla uvalena karanténa.“
„Kdo je tam mrtvý?“
„Nikdo.“
„Lžete.“
„Je mi líto, že si to myslíte.“
„Kdy se odsud dostanu?“
„Nevím.“
„Tajné?“ zeptal se Stu hořce.
„Ne, jenom se to neví. Nezdá se, že byste byl nemocný. Chceme vědět, proč. Pak budeme za vodou.“
„Mohl bych se oholit? Svrbí mě fousy.“
Deitz se usmál. „Pokud dovolíte Denningerovi, aby zase začal s testy, zavolám vám sem ošetřovatele třeba hned.“
„To zvládnu sám. Dělám to už od patnácti.“
Deitz rozhodně zavrtěl hlavou. „To asi ne.“
Stu se na něj suše zazubil. „Bojíte se, že si podříznu krk?“
„Řekněme jenom, že -“
Stu ho přerušil záchvatem drsného, suchého kašle. Jeho síla ho ohnula v pase.
Na Deitze to mělo doslova elektrizující účinek! V tu ránu vyletěl z postele a už stál u dveří, zdálo se, že se nohama ani nedotkl země. Zuřivě se hrabal v kapse, vyrval klíč a vrazil ho do zámku.
„Neunavujte se,“ řekl Stu mírně. „Hrál jsem to.“
Deitz se k němu pomalu otočil. Teď se jeho tvář změnila. Rty měl stažené vztekem a oči mu plály. „Cože jste?“
„Hrál jsem to,“ řekl Stu. Úsměv na tváři se mu rozšířil.
Deitz udělal dva nejisté kroky k němu. Ruce se mu svíraly v pěst a zase otevíraly. „Ale proč? Proč byste dělal něco takového?“
„Promiňte,“ řekl Stu s úsměvem. „To je tajné.“
„Vy jste teda hajzlík,“ řekl Deitz s mírným údivem.
„Tak už běžte. Běžte a řekněte jim, že můžou začít ty svoje testy.“
Tu noc spal lépe než kdy předtím od doby, co ho sem přivezli. A měl neuvěřitelně živý sen. Sny se mu zdávaly často - jeho žena si stěžovala, že sebou v noci hází a mluví ze spaní - ale takový sen se mu ještě nezdál.
Stál na venkovské cestě, přesně v místě, kde černý asfalt přecházel v bílý prach. Na obloze pálilo letní slunce. Na obou stranách cesty se donekonečna táhla pole zelené kukuřice. U cesty stála značka, ale byla celá zaprášená, takže ji nemohl přečíst. V dálce bylo slyšet krákání vran. Někde blízko hrál kdosi na kytaru, vybrnkával jakousi melodii. Vic Palfrey také hrával na kytaru a Stu měl ten zvuk rád.
Sem se musím vypravit, pomyslel si Stu zasněně. Jo, to je to místo, jasně.
Co to bylo za melodii? „Nádherný Sión?“ „Pole mé země?“ „Sladké sbohem?“ Nějaký hymnus, který si pamatoval z dětství, cosi spojené s pikniky a radostnými prožitky. Ale nevzpomněl si.
Pak hudba utichla. Slunce překryl mrak. A on dostal strach. Začal mít pocit, že tam bylo něco hrozného, něco horšího než epidemie, oheň nebo zemětřesení. Něco bylo v kukuřici a pozorovalo ho. Něco temného bylo v kukuřici.

Podíval se a uviděl dvě planoucí oči daleko mezi stíny, daleko v poli. Oči ho naplnily bezmocnou, svazující hrůzou, jakou cítí slepice před lasičkou. To je on, pomyslel si. Muž bez tváře. Ach můj Bože. Ach můj Bože, to ne.
Pak se sen vytratil a on se probudil neklidný, s pocitem vykloubení i úlevy. Šel do koupelny a pak k oknu. Vyhlédl na měsíc. Vrátil se do postele, ale trvalo mu další hodinu, než opět upadl do spánku. Všechna ta kukuřice, myslel si ospale. Muselo to být v Iowě, Nebrasce nebo možná v severním Kansasu. Ale v těch místech v životě nebyl.

KAPITOLA 14

Bylo tři čtvrtě na dvanáct. Na malé okénko o velikosti střílny se zvenčí tlačila temnota. Deitz seděl sám v malé kanceláři, kravatu měl povolenou a knoflíky límečku rozepnuté. Nohy si položil na anonymní kovový stůl, v ruce držel mikrofon. Na stole stál zastaralý magnetofon a jeho cívky se otáčely.
„Tady je plukovník Deitz," řekl. „Stanoviště Atlanta, kód PB-2. Toto je zpráva 16, zařazení do spisu Projekt Blue, oddíl Princ/Princezna. Tato zpráva, spis a oddíl jsou přísně tajné, klasifikace 2-2-3, pouze k nahlédnutí. Pokud nemáš oprávnění tento materiál číst, táhni do hajzlu, Jacku."
Zmlkl a na okamžik zavřel oči. Cívky magnetofonu se točily dál a poslušně zaznamenávaly nastalé ticho.
„Princ mě dneska pěkně namíchnul," řekl konečně. „Nebudu se tím zabývat, o tom podá zprávu Denninger. Ten bude s radostí citovat každičký veršík. Plus, pochopitelně, bude můj rozhovor s Princem na telekomunikačním disku, který obsahuje rovněž přepis tohoto pásku, který je pořizován ve dvacet tři čtyřicet pět. Nasral mě tak, že jsem ho skoro praštil, protože mě vyděsil k smrti. Už ale nasranej nejsem. Ten chlap mě posadil na svoje místo a v tu chvíli jsem přesně věděl, jak se cítí. Je to docela bystrý chlapík, jakmile se mu dostanete pod ten jeho zevnějšek a la Gary Cooper, a pěkně samostatnej hajzlík. Jestli se mu zlíbí, tak se začne stavět na zadní. Nemá v Arnette ani nikde jinde žádné blízké příbuzné, takže na něj nemůžeme zatlačit. Denninger má dobrovolníky - nebo to aspoň říká - kteří by ho s radostí zpracovali do kooperativnější nálady a možná na to dojde, ale pokud si mohu dovolit ještě jeden osobní názor, bude na to zapotřebí víc svalů, než si Denninger myslí. Možná o moc víc. Oficiálně jsem proti. Moje máma říkávala, že chytneš víc much na med než na ocet a myslím, že je to asi pravda."
„Opět oficiálně, je pořád bez viru. Je na vás, jak to vysvětlíte."
Opět se odmlčel a bojoval s náhlou potřebou spánku. Z posledních dvaasedmdesáti hodin spal jenom čtyři.
„Záznam z dvacet dva nula nula," řekl formálně a sáhl po hromádce papíru na stole. „Henry Carmichael zemřel, když jsem hovořil s Princem. Policista Joseph Robert Brentwood zemřel před půl hodinou. Tohle v Denningerově zprávě nebude, ale kvůli němu skákal metr vysoko. Brentwood měl náhlou pozitivní reakci na vakcínu typu ... ah ..." Prohrabal se papíry. „Tady to je. 63-A-3. Podívejte se do pododdílu, jestli chcete. Brentwoodovi horečka klesla, charakteristické otoky mandlí opadly, hlásil, že má hlad, snědl vařené vejce a krajíček suchého chleba. Hovořil rozumně, chtěl vědět, kde je, atakdále atakdále kecy kecy plác plác. Pak, kolem dvaceti nula nula se horečka vrátila jako blesk. Delirium. Utrhl řemeny na posteli a potácel se po pokoji, křičel, kašlal, tekl z něj hlen, a tak podobně. Pak padl a byl mrtvý. Prásk. Názor týmu byl, že ho zabila právě ta vakcína. Na chvilku mu ulevila, ale jeho stav se zhoršoval latentně. Takže jsme tam, kde jsme byli."
Odmlčel se.
„Nejhorší jsem si nechal na konec. Můžeme odtajnit Princeznu zpátky na obyčejnou Evu Hodgesovou, pohlaví ženské, věk čtyři roky, národnost kavkazská. Její kočár a čtyřspřeží se dnes odpoledne změnilo zpátky na dýni a pár myší. Když se na ni podíváte, řeknete, že je dokonale v pořádku. Ani neposmrkává. Je smutná, jistě, stýská se jí po mamince. Krevní tlak jí odpoledne mírně poklesl a potom stoupl, což je zatím jediná trochu solidní diagnostická pomůcka, kterou Denninger má. Před večeří mi Denninger ukázal obrázky jejích hlenů - jako podpora apetitu jsou obrázky hlenů přímo skvělé, věřte mi - a ty se přímo hemží těmi kulatými viry, co o nich říká, že vlastně nejsou viry, ale inkubátory. Nechápu, jak je možné, že ví, kde ty věci jsou a jak vypadají, a stejně je nedokáže zastavit. Používá spousty žargonu, ale podle mě tomu taky nerozumí."
Deitz si zapálil cigaretu.
„Takže jak jsme na tom dneska v noci? Máme chorobu, která má několik dobře popsaných stádií ... ale

někteří lidé mohou jedno přeskočit. Někteří lidé se mohou o jedno stadium vrátit. Někdo může udělat obojí. Někdo zůstane v jednom stadiu relativně dlouho a jiní všemi čtyřmi prosviští jak na raketových saních. Jeden z našich 'čistých' jedinců už čistý není. Ten druhý je třicetiletý buran, který je nejspíš zrovna tak zdravý jako já. Denninger na něm udělal už asi třicet milionů testů a doposavad izoloval jenom čtyři abnormality: Redman má po těle hezké množství znamének. Má mírnou hypertenzi, příliš mírnou, než aby se teď dala léčit. Když je ve stresu, má lehký tik pod levým okem. A Denninger tvrdí, že se mu zdá větší množství snů, víc, než je průměr - skoro každou noc. To zjistili ze standardního EEG, ještě předtím, než začal stávkovat. A to je všechno. Nechápu to a Denninger taky ne, nechápou to ani lidi, kteří jeho práci kontrolují.
Mám z toho strach, Starkey. Mám strach, protože nikdo, kromě velmi chytrého doktora, který má k dispozici všechna fakta, nepozná na lidech, kteří to tam venku mají, nic než lehké nachlazení. Prokrista, dneska už k doktorovi nikdo nechodí, pokud nemá zápal plic, podezřelou bouli na koze nebo těžký případ kopřivky. Je moc těžké přimět někoho, aby se na tebe podíval. Takže zůstanou doma, budou pít tekutiny, ležet v posteli a pak umírat. A než to udělají, nakazí každého, kdo k nim přijde do pokoje. Všichni pořád čekáme, že to Princ - myslím, že jsem tady někde užil jeho skutečné jméno, ale za téhle situace je to stejně šumaprdel - dneska, zítra nebo nejpozději pozítří dostane taky. A doposud se nikdo, kdo to měl, nezlepšil. Ty kurvy v Kalifornii udělaly svoji práci trochu moc dobře, na můj vkus.
Deitz, základna Atlanta PB 2, zpráva konec.“
Vypnul magnetofon a dlouho se na něj díval. Pak si zapálil další cigaretu.
KAPITOLA 15
Do půlnoci chyběly dvě minuty.
Patty Greerová, sestřička, která se Stuovi snažila změřit tlak, když začal stávkovat, si na sesterně listovala v magazínu a čekala, až bude čas jít zkontrolovat pana Sullivana a pana Hapscomba. Hap bude ještě vzhůru a bude se dívat na televizi. Nebudou s ním potíže. Rád žertuje, že by bylo těžké štípnout ji přes její hermetický oblek do zadku. Pan Hapscomb má strach, ale je kooperativní, ne jako ten strašný Stuart Redman, který se na vás jenom dívá a neřekne ani bů. Pan Hapscomb je, jak si Patty Greerová říkala, „správňák“. Podle ní se pacienti dali rozdělit na dvě kategorie: „správňáci“, a „prďolové“. Patty, která si v sedmi letech zlomila nohu při jízdě na kolečkových bruslích a od té doby nestrávila ani den v posteli, měla s „prďolama“ pramalou trpělivost. Buď jste opravdu nemocný a pak jste „správňák“, nebo hypochondrický „prďola“, který ubohé pracující dívce jenom přidělává starosti.
Pan Sullivan bude spát a probuzený bude nepříjemný. Nebyla to její vina, že ho bude muset vzbudit a myslela si, že by to pan Sullivan mohl pochopit. Měl by být jen rád, že má tu nejlepší péči, kterou mu vláda může poskytnout, a navíc zadarmo. A taky mu to řekne, jestli se dnes v noci bude chovat jako „prďola“.
Ručičky se potkaly na dvanáctce; byl čas vyrazit.
Vyšla ze sesterny a kráčela chodbou k bílému pokoji, kde ji napřed postříkají sprejem a pak jí pomůžou do obleku. V půli cesty ji začalo šimrat v nose. Z kapsy vytáhla kapesník a třikrát do něj lehce kýchla. Kapesník vrátila na místo.
V soustředění na nadcházející střetnutí s mrzoutským panem Sullivanem nepřikládala kýchnutí žádnou důležitost. Možná to je jenom slaboučký projev senné rýmy. Na pokyn, který byl červeným písmem napsán na sesterně, ani nepomyslela. Pokyn zněl: OKAMŽITĚ NAHLASTE VŠECHNY, I TY NEJMENŠÍ PŘÍZNAKY NACHLAZENÍ VAŠEMU NADŘÍZENÉMU. Bojí se, Že to, co měli ti chudáci z Texasu, by se mohlo rozšířit mimo zapečetěné pokoje, ale věděla také, že i pro nejmenší virus je nemožné proniknout do uzavřeného prostředí bílých obleků.
Nicméně po cestě k bílému pokoji nakazila zřízence, doktora, který se právě chystal odejít, a další sestru na cestě na půlnoční obchůzku.
Začal nový den.
KAPITOLA 16
O den později, 23. června, se v jiné části země řítil po silnici US 180 na sever bílý continental. Hnal se rychlostí přes stopadesát kilometrů za hodinu, bělostný lak se třpytil na slunci, jehož pablesky tančily na lesklém chromování. Sluneční paprsky se odrážely i od zadních kouřových skel, která divoce svítila.

Trasa, kterou měl continental za sebou od doby, kdy Poke a Lloyd zabili jeho majitele a sebrali vůz, což se stalo kdesi na jih od Hachity, byla klikatá a víceméně nesmyslná. Nejdříve po jednaosmdesátce, pak na US 80, placené dálnici - dokud Poke a Lloyd neznervózněli. V posledních šesti dnech zabili šest lidí, včetně vlastníka continentalu, jeho ženy a jejich rozmazlené dcery. Ale nebylo to šest vražd, kvůli čemu by je dálnice pod nohama pálila.
Byly to zbraně a drogy. Pět gramů hašiše, malá plechová krabička s bůhví kolika gramy kokainu a sedm kilo marihuany. A také dvě osmatřicítky, tři pětačtyřicítky, jeden magnum, kterému Poke říkal pokerizátor, šest brokovnic - dvě upilované - a poloautomatická puška Schmeisser. Vražda byla maličkost mimo dosah jejich chápání, ale oba dokázali pochopit potíže, do kterých by se dostali, kdyby je arizonská policie chytila s autem plným drog a horkého železa. Kromě toho byli hledaní uprchlíci. Od té doby, co překročili hranice Nevady.
Hledaní uprchlici.
Lloyd Henreid si s těmi slovy láskyplně pohrával. Gangsteři. Tady máš krmení, špinavá kryso. Pochutnej si na olovu, všivej poldo.
Takže u Demingu zatočili na sever po sto osmdesátce, projeli Hurley a Bayard a poněkud větší Silver City, kde Lloyd koupil tašku hamburgerů a osm čokoládových koktejlů (proč musel, prokristaboha, kupovat těch sraček osm? za chvíli budou čokoládu i chcát), a šklebil se na prodavačku tak prázdným, ale bujarým úsměvem, že z toho byla ještě hodiny nervózní. Když se na mě ten chlap podíval, myslela jsem, že mě v tu ránu zabije, řekla odpoledne svému šéfovi.
Projeli Silver City a za Cliffem se silnice stočila opět k západu, přesně ve směru, kam jet nechtěli. Minuli Buckhorn a byli znovu na Bohem zapomenuté venkovské asfaltce, která se táhla mezi nízkými keříky a pískem, s nevysokými pahorky na horizontu. Pořád ten stejný starý známý obraz starého známého, tak nudný, že se ti chtělo pořádně zařvat a pak se poblít.
„Dochází nám šťáva," řekl Poke.
„Bylo by jí ještě dost, kdybys to tak zkurveně nepral," namítl Lloyd. Usrkl z třetího koktejlu, obrátil se mu žaludek, stáhl okno, odplivl si a vyhodil pohár ven. Tři zbylé koktejly, kterých se ani nedotkl, svého kolegu následovaly.
„Hop héej!" zahýkal Poke. Začal pumpovat plynovým pedálem. Vůz poskočil dopředu, zpomalil, poskočil dopředu.
„Do sedla, kovboji!" zaječel Lloyd.
„Hop héej!"
„Chceš si zakouřit?"
„Kuř a pěkně se zduř," souhlasil Poke. „Hop héej!"
Na zemi mezi Lloydovýma nohama ležela velká zelená taška. V ní bylo sedm kilo marihuany. Lloyd do ní sáhl a začal balit obří joint.
„Hop héej!" Continental kličkoval z jedné strany silnice na druhou.
„Ser na to!" křičel Lloyd. „Sypu to všude!"
„Dyť je toho pytel ... héej!"
„Koukej, musíme to střelit. Musíme to střelit, nebo nás chytej a skončíme v něčím kufru."
„Fajn, kámo." Poke už zase řídil normálně, ale v obličeji měl trucovitý výraz. „To byl tvůj nápad, kurva, tvůj nápad."
„Tys myslel, že to je dobrej nápad."
„Jo, ale to sem nevěděl, že se budeme motat po celý Arizoně. Jak se takle máme dostat do New Yorku?"
„Mateme stopy, vole," řekl Lloyd. V duchu viděl, jak se otevírají vrata policejních stanic a do noci vyráží tisíce policejních aut. Světla hledáčků olizují cihlové zdi. Vylez, Canarsie, víme, že jsi tam.
„To je skvělý," zabručel Poke, pořád ještě trucovitě. „To děláme teda bezvadně. Víš, co máme kromě drog a zbraní? Máme šestnáct dolarů a tři sta zasranejch kreditních karet, kerý se nevodvážíme použít. Do prdele, dyť nemáme ani na to, abysme natankovali plnou nádrž týdle káry."
„Pánbu nám dá," řekl Lloyd a slinou zalepil joint. Zapálil si ho palubním zapalovačem. „To sou kurva dny."

„A když to chceš střelit, jak to, že to kouříš?“ pokračoval Poke, kterého myšlenka na štědrého Pánaboha moc neuchlácholila.
„No tak prodáme vo pár uncí míň. No tak, Poku. Zakuř si.“
To na Poka vždycky platilo. Vyrazil hýkavý smích a vzal si cigaretu. Mezi nimi ležel ostře nabitý Schmeisser. Continental svištěl po silnici a ručička palivoměru stála na značce 1/8.
Poke a Lloyd se setkali v brownsvillské věznici s minimální ostrahou, což byl vlastně pracovní tábor v Nevadě. Brownsville tvořilo osmdesát akrů zavlažované půdy a tábor vězeňských baráků asi šedesát mil severně od Tonopah a osmdesát východně od Gabbs. Bylo to nehezké místo pro krátké tresty. I když Brownsville měla být farma, nic moc tam nerostlo. Mrkev a salát dostaly první dávku žhnoucího slunce, zakuckaly se a zesnuly. Luštěninám a plevelu se docela dařilo a státní legislativa byla fanaticky oddána myšlence, že tu jednou porostou sojové boby. Ale to nejlaskavější, co se dalo o brownsvillské snaze říci, bylo, že poušť si dává pěkně na čas, než rozkvete. Správce (který se nechával oslovovat „šéf“) se pyšnil tím, že je tvrďák a najímal si pouze takové muže, které pokládal rovněž za tvrďáky. A, jak s oblibou říkal novému ptáčkovi, Brownsville bylo věznicí s minimální ostrahou hlavně proto, že když přišlo na útěk, bylo to jako v té písničce: není kam jít, bejby, není se kde skrýt. Někteří to stejně zkoušeli, ale většinou je přivedli nazpět ve dvou třech dnech, spálené sluncem, oslepené a dychtivé prodat šéfovi vlastní duši, scvrklou jako rozinka, za doušek vody. Někteří nesmyslně žvatlali a jeden mladík, který byl venku tři dny, tvrdil, že pár mil na jih od Gabbs viděl velký hrad s vodním příkopem. Příkop, říkal, hlídali trollové na černých koních. O pár měsíců později, když do Brownsville zavítal kazatel, přijal ten samý mládenec velkolepým způsobem Ježíše za svého pána.
Andrew „Poke“ Freeman, uvězněný za napadení prvního stupně, byl propuštěn v dubnu 1989. Měl postel hned vedle Lloyda Henreida a řekl mu, že kdyby měl Lloyd zájem o velkou ránu, že ví o něčem v Las Vegas. Lloyd měl zájem.
Lloyd byl propuštěn letos prvního června. Prohřešek, který spáchal v Renu, byl pokus o znásilnění. Šlo o barovou tanečnici, která se zrovna vracela domů, a Lloyd schytal dávku slzného plynu do očí. Říkal si, že má štěstí, že dostal jenom rozmezí od dvou do čtyř let, do kterého se započítávala vazba a dobré chování. V Brownsville bylo příliš zatracený horko, než aby se člověk choval nepřístojně.
Autobusem odjel do Las Vegas, kde ho na stanici čekal Poke. Kšeft vypadá asi takhle, vysvětloval. Znal jednoho chlápka, popis „bývalý obchodní zástupce“ na něj seděl asi nejlépe, a tenhle člověk byl v jistých kruzích znám jako Nádhera George. Někdy pracoval pro lidi s italskými a sicilskými jmény. Nic stálého, jen občasná výpomoc. Většinou pro ty sicilské typy přivážel a odvážel věci. Jednou něco odvezl z Las Vegas do L.A.; jindy něco přivezl z L. A. do Vegas. Nejčastěji to byla malá množství drog jako pozornost pro vážené zákazníky. Někdy to byly zbraně. Zbraně se pokaždé pouze přivážely, nikdy se neodvážely. Jak Poke pochopil (a Pokovo chápání nikdy o moc nepřekročilo práh toho, čemu filmaři říkají „lehce rozostřený obraz“), tyhle sicilské typy občas prodávají železo nezávislým zlodějům. No, řekl Poke, a Nádhera George byl ochoten říci jim místo a čas, kdy bude na place větší množství zboží. George žádal dvacet pět procent z toho, co prodají. Poke a Lloyd vrazí do Georgova domu, svážou ho, vrazí mu roubík a možná mu pro dobré svědomí pár vrazí. Bude to muset vypadat dobře, říkal opatrně George, protože tyhle sicilský typy nejsou ty pravý, se kterými by se dalo zahrávat.
„Dobrý,“ souhlasil Lloyd. „To vypadá dobře.“
Druhý den šli Poke a Lloyd za Nádherou Georgem, uhlazeným dlouhánem s malou hlavou, která nad širokými rameny vypadala téměř nepatřičně. Hlavu měl plnou blonďatých kučer, takže vypadal jako jeden slavný zápasník.
Lloyd měl k podniku připomínky, ale Poke ho dokázal umluvit. V tomhle byl Poke dobrý. George jim řekl, aby k němu přišli příští pátek kolem šesté večer. „Vemte si na hlavu masky, proboha,“ říkal. „A pak mi rozbijete nos a uděláte mi monokla. Ježiši, proč jsem se do něčeho takovýho motal?“
Velká noc nadešla. Poke a Lloyd jeli autobusem až na roh Georgovy ulice a u jeho domu si nasadili lyžařské kukly. Dveře byly zamčené, ale ne moc pevně, jak jim George slíbil. Dole v suterénu byla místnost a tam u tašky marihuany stál George. Pingpongový stůl byl plný zbraní. George měl strach.
„Ježíši, ach jo, ježíši, proč jsem se do toho motal?“ říkal pořád, když mu Lloyd vázal nohy šňůrou na prádlo a Poke obtáčel ruce tlustou lepicí páskou.

Pak Lloyd Georgovi rozbil nos a Poke mu udělal na oku monokl, jak bylo objednáno.
„Ježíš," křičel George. „Muselo to tak bolet?"
„Sáms to chtěl, aby to vypadalo líp," podotkl Lloyd.
Poke přelepil kusem pásky Georgova ústa. Pak začali sbírat kořist.
„Víš co, kámo?" řekl Poke a na chvíli se zastavil.
„Ne," řekl Lloyd a nervózně se zahihňal. „Ani ň."
„Přemejšlim, jestli tady starej George umí držet hubu."
Tohle byla pro Lloyda naprosto nová úvaha. Zamyšleně se na Nádheru George zadíval. George na něj vyděšeně valil oči.
Pak Lloyd řekl: „Jasně. Jede v tom taky." Ale znělo to nejistě, přesně tak, jak to cítil. Když se zasejí určitá semínka, téměř pokaždé vzklíčí. Poke se usmál.
„Jo, může jenom říct 'Nazdar, hoši. Potkal jsem starýho kámoše a jeho kumpána. Chvíli jsme plácali, chlastali, a co byste řekli, ty hajzlové přišli ke mně a dostali mě. Doufám, že je chytnete. Řeknu vám, jak vypadaj.'"
George divoce vrtěl hlavou, jeho hrůzou rozšířené oči vypadaly jako dvě velká O.
Zbraně již byly naskládané ve velkém plátěném pytli na prádlo, který našli v suterénu. Lloyd ho nervózně potěžkal a řekl: „No jo, co bysme teda měli udělat?"
„Myslím, že bysme ho měli vodpokerizovat, kámo," řekl lítostivě Poke. „To je jediný, co můžeme udělat."
Lloyd řekl: „To je ale tvrdý, potom, co nás do toho navez."
„Tvrdej svět, kámo."
„Jo," povzdychl si Lloyd a popošel k Georgovi.
„Mph," řekl George a divoce třepal hlavou. „Mmmmmmnh! Mmmmph!"
„Já vím," tišil ho Poke. „Život je svině, co? Je mi to líto, Georgi, fakt. Není to nic osobního. Chci, aby sis to pamatoval. Chytni mu hlavu, Lloyde."
To se lehčeji řeklo, než provedlo. Nádhera George mlátil hlavou ze strany na stranu. Seděl v koutě svého suterénního pokoje a tloukl hlavou do tvárnicových zdí. Zdálo se, že to ani nevnímá.
„Podrž ho," řekl Poke klidně a utrhl z role další kus pásky.
Lloyd ho konečně chytil za vlasy a udržel hlavu v klidu alespoň tak dlouho, než Poke nalepil druhý pás úhledně přes Georgův nos a tak ucpal všechny průduchy. George dočista zešílel. Vykutálel se z rohu, svíjel se na břiše, tloukl sebou o podlahu a vydával dušené zvuky, o kterých Lloyd předpokládal, že byly míněny jako výkřiky. Chudák malý. Pokračovalo to ještě asi pět minut, než George zůstal ležet úplně nehybně. Zmítal se, škrábal a kopal. Jeho tvář temně zrudla. Poslední věcí, kterou udělal, bylo, že zdvihl nohy asi dvacet centimetrů nad podlahu a s dutou ránou je spustil. To Lloydovi připomnělo něco, co viděl v jednom příběhu o Bugsi Bunnym nebo někde jinde, a trochu se uchechtl. Cítil se trochu veseleji. Do té doby to byla maličko děsivá podívaná.
Poke podřepl vedle George a snažil se mu nahmatat puls.
„No?" zeptal se Lloyd.
„Žádný tikání, jenom hodinky, kámo," řekl. „Když už mluvíme o hodinkách ..." Nadzvihl Georgovu masitou ruku a podíval se mu na zápěstí. „E, jenom Timex. Myslel jsem, že by to mohlo být Casio nebo tak." Nechal Georgovu ruku klesnout.
Klíčky od Georgova vozu byly v přední kapse kalhot. A v příborníku v přízemí našli sklenici od arašídové pomazánky do půli plnou deseticentů a vzali si je také. Dělalo to dvacet dolarů a šedesát centů v desetnících.
Georgovo auto byl starý dýchavičný mustang s řadicí pákou na podlaze a vymlácenými tlumiči. Pneumatiky byly hladké jako hlava Tellyho Savalase. Z Las Vegas vyjeli po státní 93 a namířili si to na jihovýchod do Arizony. O poledni následujícího dne, před dvěma dny, projeli po vedlejších silnicích kolem Phoenixu. Včera kolem deváté zastavili u špinavého obchůdku dvě míle za Sheldonem na arizonské silnici číslo 75. Přepadli ho a odpokerizovali majitele, postaršího gentlemana s umělým chrupem od zásilkové společnosti. Sebrali šedesát tři dolary a starochův pickup.
Dnes ráno vozu praskly dvě pneumatiky. Obě přesně ve stejnou chvíli a ani jeden z nich na silnici nenašel

žádné hřebíky nebo napínáčky, i když hledali alespoň půl hodiny a podávali si přitom obří joint marihuany. Poke nakonec prohlásil, že to musela být shoda okolností. Lloyd řekl, že už slyšel o podivnějších věcech, na mou duši. Pak se objevil bílý continental jako odpověď na jejich modlitby. Už předtím překročili hranice mezi Arizonou a novým Novým Mexikem, aniž o tom kdokoliv z nich věděl. Tak se stali soustem pro FBI.
Řidič continentalu zastavil, vyklonil se z okénka a zeptal se: „Nepotřebujete pomoc?“
„To si piš,“ řekl Poke a v tu ránu chlapíka odpokerizoval. Trefil ho přímo mezi oči koltem 0,357 Magnum. Ten nebožák si nejspíš vůbec neuvědomil, co se stalo.
„Nechceš tady zahnout?“ řekl Lloyd a ukázal na blížící se křižovatku. Byl příjemně zkouřený.
„Jasně,“ řekl Poke vesele. Nechal rychlost klesnout ze sto dvaceti na pětadevadesát. S hvízdáním pneumatik zatočil vlevo a už se před nimi odvíjela nová silnice - číslo 78 - směrem na západ. A tak opět vjeli do Arizony, aniž věděli o tom, že ji kdy opustili.
Asi po hodině se před nimi objevil nápis: BURRACK 6.
„Burlap?“ zeptal se Lloyd matně.
„Burrack,“ řekl Poke a začal kroutit volantem, takže continental vykružoval po silnici elegantní oblouky zleva doprava a zpět. „Hop héj!“
„Nechceš tady zastavit? Mám hlad, člověče.“
„Ty máš pořád hlad.“
„Di do prdele. Když se zkouřím, tak bych něco sežvejkal.“
„Můžeš sežvejkat mýho klacka, nechceš? Hop héj!“
„Ne, fakt, Poku. Zastavíme.“
„Óukej. Musíme taky splašit ňáký prachy. Na chvíli jsme je setřásli ze stopy. Musíme schrastit prachy a pohnout se na sever. Tahle zkurvená poušť mě už nebaví.“
„Fajn,“ řekl Lloyd. Nevěděl, jestli to je droga, která v něm pracuje, nebo co, ale zničehonic se cítil děsně pomateně, hůř, než když byli na dálnici. Poke měl pravdu. Zastavíme před tímhle Burrackem a rozjedeme to jako v Sheldonu. Sebereme nějaký prachy a mapy, zbavíme se posraného continentalu a seženeme něco, co se bude ke krajině líp hodit a pak na sever a východ po vedlejších silnicích. Vypadnout z Arizony.
„Něco ti řeknu, kámo,“ řekl Poke. „Najednou jsem nervózní jak dlouhovocasá kočka v pokoji plným houpacích křesel.“
„Vím, co máš na mysli, srágoro,“ řekl pochmurně Lloyd a pak jim to přišlo směšné a vyprskli smíchy.
Burrack bylo roztahané městečko. Projeli jím a na druhém konci našli hybrid restaurace, obchodu a benzínové pumpy. Na parkovišti stála stará dodávka ford a zaprášený oldsmobil s koňským přívěsem. Když Poke zaparkoval vedle přívěsu, kůň si je se zájmem prohlížel.
„Tohle vypadá přesně jako to, co potřebujeme,“ řekl Lloyd.
Poke souhlasil. Natáhl se dozadu pro magnum a zkontroloval náboje.
„Připraven?“
„Asi jo,“ řekl Lloyd a chopil se schmeisseru.
Přešli přes rozpálené parkoviště. Policie už čtyři dny věděla, co jsou zač; nechali svoje otisky po celém domě Nádhery George i v obchodě, kde odpokerizovali stařík se zuby od zásilkové firmy. Jeho pickup byl nalezen patnáct metrů od těl tří lidí, kteří patřili ke continentalu, a zdálo se přiměřené předpokládat, že ti, kdo zabili Nádheru George a majitele obchodu, rovněž sprovodili ze světa ty tři. Kdyby místo magnetofonu poslouchali rádio, věděli by, že policie Nového Mexika a Arizony chystá největší zátah za posledních čtyřicet let, a to vše kvůli dvojce bezvýznamných podfukářů, kterým nijak zvlášť nedocházelo, co mohli provést tak strašného, aby vzbudili takové pozdvižení.
Pumpy byly samoobslužné, zřízenec je jen musel zapnout. Takže vyšli po schůdkách a vešli dovnitř. Směrem k pokladně se táhly tři řady regálů. U pokladny platil muž v kovbojském obleku krabičku cigaret a sladkosti. V prostřední uličce se unaveně vyhlížející žena s hrubými černými vlasy snažila rozhodnout mezi dvěma druhy omáček na špagety. Místnost byla cítit zatuchlou lékořicí, sluncem, tabákem a starobou. Majitelem byl pihovatý muž v šedé košili. Na hlavě měl čapku s červeným nápisem SHELL. Když síťové dveře zaklaply, vzhlédl a oči se mu rozšířily.

Lloyd opřel drátěnou opěrku schmeisseru o rameno a vypálil dávku do stropu. Dvě žárovky se rozprskly jako granáty. Muž v kovbojském obleku se začal otáčet.
„Nehejbejte se a nikomu se nic nestane," zařval Lloyd a Poke z něj vzápětí udělal lháře tím, že do ženy u omáček udělal díru. Žena odlétla a z nohou jí spadly boty.
„Prokrista, Poku," zaječel Lloyd. „Dyť si ji nemusel -"
„Vodpokerizoval sem ji, kámo!" hulákal Poke. „Už se nikdy nebude koukat na Jerryho Falwella! Hop héj!"
Muž v kovbojském se ještě otáčel. V levé ruce držel cigarety. Ostré světlo, které proudilo výlohou a síťovými dveřmi, se lesklo na tmavých sklech jeho slunečních brýlí. Za páskem měl zastrčený revolver ráže .45 , který teď, když Lloyd a Poke zírali na mrtvou ženu, beze spěchu vytáhl. Zamířil, vystřelil a levá část Pokova obličeje náhle zmizela ve sprše krve, tkáně a zubů.
„Au!" zavřískl Poke, revolver inu vypadl z ruky a on zavrávoral. Jak mával rukama, shazoval brambůrky s rajčatovou příchutí a sýrové chipsy na prkennou podlahu. „Střelil mě, Lloyde! Bacha! Střelil mě! Střelil mě!" Narazil do dveří, které se rozlétly, a Poke těžce dopadl na zápraží; přitom utrhl jeden z léty unavených dveřních pantů.
Užaslý Lloyd vypálil spíše v reflexu než v sebeobraně. Řev schmeisseru naplnil místnost. Plechovky létaly. Láhve se tříštily a vzduchem se vznášel kečup, okurky, olivy. Skleněné dveře lednice na nápoje se prolomily dovnitř. Láhve limonád Dr. Pepper a Jolt a Orange Crush explodovaly jako asfaltoví holubi. Všude tekla pěna. Muž v kovbojském, klidný, chladný a soustředěný, znovu vystřelil. Lloyd spíše cítil, než slyšel střelu, která probzučela tak blízko, že mu málem rozčísla vlasy na pěšinku. Přejel schmeisserem přes místnost zleva doprava.
Muž v čapce SHELL za pultem padl k zemi s takovou náhlostí, že by si pozorovatel mohl myslet, že se pod ním otevřely padací dveře. Automat na žvýkačky se rozlétl. Červené, modré a žluté žvýkačky se koulely po celé podlaze. Láhve na pultu se rozprskly. Jedna z nich obsahovala nakládaná vejce, jiná nakládané vepřové nožičky. Místnost se v mžiku naplnila ostrým zápachem octa.
Schmeisser provrtal do kovbojovy khaki košile tři otvory. Většina vnitřností vypadla muži na druhé straně a rozstříkla se po krabičkách sušenek. Kovboj padl k zemi, v jedné ruce pořád ještě svíral svou pětačtyřicítku a v druhé krabičku Lucky Strike.
Lloyd, poblázněný strachem, střílel dál. Samopal se mu v ruce začal rozpalovat. Basa vrácených zálohovaných láhví se převrhla. Dívka v kalendáři, oděná do elastických šortek, koupila díru do stehna barvy broskve. Stojánek s paperbacky se zřítil. Pak byl schmeisser prázdný a nastalé ticho ohlušující. Zápach střelného prachu byl těžký a čpavý.
„Prokrista," řekl Lloyd. Obezřetně si prohlédl kovboje. Nevypadalo to, že by kovboj měl dělat v blízké nebo vzdálené budoucnosti nějaké problémy.
„Střelil mě!" zahýkal Poke a vpotácel se dovnitř. Trhl dveřmi tak prudce, že praskl i druhý pant a dveře padly na zápraží. „Střelil mě. Lloyde! Bacha!"
„Dostal jsem ho, Poku," uklidňoval ho Lloyd, ale nezdálo se, že by to Poke slyšel. Vypadal příšerně. Pravé oko mu žhnulo jako temný safír. Druhé bylo pryč. Levá tvář zmizela; mohli jste vidět, jak pracuje jeho čelist, když mluvil. Většina zubů byla také pryč. Košile nasákla krví. Když se to tak vzalo, byl Poke jedna velká změť.
„Čůrák blbej mě dostal!" zakřičel Poke. Předklonil se a popadl magnum. „Já tě naučím střílet do mě, ty zkurvenej hajzle!"
Přistoupil ke kovbojovi a vypadal jako venkovský doktor Sardonicus. Položil jednu nohu na kovbojův zadek jako lovec pózující s medvědem na fotografii, která bude brzy krášlit zeď jeho chaty, a chystal se mu vyprázdnit revolver do hlavy. Lloyd se na to díval s otevřenými ústy a kouřícím pistolovým samopalem v ruce a stále se snažil dát si dohromady, jak se to všechno seběhlo.
V tom okamžiku vyskočil muž v čapce SHELL zpoza pultu jako čertík z krabičky, tvář zkřivenou zoufalým odhodláním, dvouhlavňovou brokovnici v rukou.
„Eh?" řekl Poke a vzhlédl právě včas, aby chytil dávku broků z obou hlavní. Padl na zem, z tváře měl ještě horší změť než předtím a už mu to bylo jedno.
Lloyd se rozhodl, že je čas k odchodu. Seru na prachy. Prachy jsou všude. Nadešel čas na zmatení

dalších stop. Vyrazil z obchodu dlouhými, pajdavými skoky a nohama se sotva dotýkal země.
Byl na půl cestě ze schůdků, když se přiřítil vůz arizonské státní policie. Policista vyskočil ze dveří spolujezdce a vytáhl pistoli. „Stůj! Co se to tady děje?“
„Tři lidi jsou mrtví!“ křičel Lloyd. „Děsná hrůza! Ten, co to udělal, útek zadem! Já vodsud padám!“
Doběhl ke continentalu, skočil za volant a zrovna si vzpomněl, že klíčky jsou u Poka v kapse, když policista zařval: „Stát! Stát, nebo střelím!“
Lloyd se zastavil. Poté, co byl svědkem radikálního chirurgického zákroku na Pokově tváři, mu to rozhodování nezabralo moc času.
„Kristapána,“ řekl smutně, když mu druhý policista přitiskl pistoli k hlavě. První mu nasadil pouta.
„Vlez dozadu do auta, sprintere.“
Muž v čapce SHELL vyšel na zápraží a pořád svíral svou brokovnici. „Zastřelili Billa Marksona!“ hulákal vysokým, pisklavým hlasem. „Ten druhej zastřelil slečnu Stormovou! Kurvapráce! Zastřelil sem toho druhýho! Je mrtvější než hovnivál! Tohodle taky zastřelím, jestli, hoši, trošku uhnete!“
„Klídek, otče,“ řekl jeden z policistů. „Sranda skončila.“
„Na místě ho zastřelím!“ ječel starý muž. „Já ho složím!“ Pak se předklonil jako anglický komorník při pokloně a pozvracel si boty.
„Pánové, mohli byste mě dostat vod toho chlapa?“ řekl Lloyd. „Nejspíš je to magor.“
„Koledoval sis vo to, sprintere,“ řekl policista, který Lloyda chytil první.
Hlaveň jeho pistole stoupala vzhůru, výš a výš, leskla se ve slunci a pak klesla na Lloydovu hlavu a Lloyd se probral až večer ve vězeňské nemocnici okresu Apache.
KAPITOLA 17
Starkey stál před monitorem dvojkou a upřeně pozoroval technika druhé třídy Franka D. Bruce. Když Bruce viděl naposledy, ležel tváří v talíři krémové polévky s hovězími kousky. Žádná změna, kromě pozitivní identifikace. Situace normální, všechno v prdeli.
Zamyšleně, s rukama za zády jako generál Black Jack Pershing, jeho dětský idol, přešel Starkey k monitoru 4, kde se situace změnila k lepšímu. Dr. Emmanuel Ezwick pořád ležel mrtev na podlaze, ale centrifuga se zastavila. Minulé noci v 19.40 hodin z ní začaly vycházet tenké pramínky kouře. V 19.55 hodin zaznamenaly mikrofony v Ezwickově laboratoři zvuk, který zněl jako whunga-whunga-whunga a posléze přešel v hutnější, plnější a mnohem uspokojivější ronk! ronk! ronk! V 21.07 hodin vydala centrifuga poslední 'ronk' a pomalu se zastavila. Byl to Newton, kdo řekl, že kdesi za nejvzdálenějšími hvězdami může být cosi dokonale nehybné? Newton měl pravdu, pouze ve vzdálenosti se spletl, myslel si Starkey.
Nemuseli jste vůbec chodit tak daleko. Projekt Blue byl dokonale nehybný. Starkey byl velmi rád. Centrifuga byla poslední iluzí života a problém, který nechal Steffense řešit na hlavním počítači (Steffens se na něj podíval jako na blázna a opravdu, Starkey se domníval, že by bláznem dost dobře mohl být) byl: Jak dlouho lze očekávat, že centrifuga bude ještě fungovat? Odpověď, která přišla za 6,6 vteřiny, zněla: ±3 ROKY. PRAVDĚPODOBNOST PORUCHY V NÁSLEDUJÍCÍCH DVOU TÝDNECH 0.009% OBLASTI PRAVDĚPODOBNÝCH PORUCH LOŽISKA: 38% HLAVNÍ MOTOR: 16% SOUČET OSTATNÍCH: 54%. Byl to velmi chytrý počítač. Starkey přinutil Steffense, aby se po shoření Ezwickovy centrifugy znovu dotázal. Počítač komunikoval s databankou Strojírenského systému a potvrdil, že se v centrifuze skutečně spálila ložiska.
Zapamatuj si, myslel si Starkey, když za ním začal naléhavě pípat bzučák intercomu, že zvuk spálených ložisek v konečném stavu kolapsu je ronk-ronk-ronk.
Došel k intercomu a stiskl tlačítko, které umlčelo bzučák. „Ano, Lene?“
„Billy, mám tady naléhavé hlášení od jednoho z našich týmů z místa jménem Sipe Springs v Texasu. Skoro čtyři sta mil od Arnette. Tvrdí, že s tebou musí mluvit; jde prý o naléhavé rozhodnutí.“
„O co jde, Lene?“ zeptal se klidně. Během posledních deseti hodin spolykal šestnáct „uklidňováků“ a cítil se, stručně řečeno, fajn. Žádné ronk na obzoru.
„Tisk.“
„Ach Bože,“ řekl Starkey mírně. „Přepoj je.“
Ozval se praskot statické elektřiny, přes který jakýsi hlas říkal cosi nesrozumitelného.

„Počkej chvilku," řekl Len.
Praskání se pomalu vyčistilo.
„- Lev, skupina Lev, rozumíš, základno Blue? Rozumíš? Jedna ... dva ... tři ... čtyři ... zde skupina Lev -"
„Mám vás, Lve," řekl Starkey. „Zde základna Blue jedna."
„Problém kódován Květináč v Knize nepředvídaných okolností," zaskřípal kovový hlas. „Opakuji, Květináč."
„Já, kurva, vím, co je to Květináč," řekl Starkey. „Jaká je situace?"
Kovový hlas, přicházející ze Sipe Springs, hovořil bez přestávky téměř pět minut. Samotná situace byla nedůležitá, myslel si Starkey, protože ho počítač již před dvěma dny upozornil, že právě taková situace (v nějakém tvaru nebo formě) se nejspíše objeví před koncem června. 88% pravděpodobnosti. Na podružnostech nezáleželo. Pokud to má dvě nohavice a poutka na pásek, jsou to kalhoty. Na barvě nezáleží.
Nějaký doktor v Sipe Springs si dal pár věcí dohromady a párek reportérů z houstonského deníku si spojil to, co se děje v Sipe Springs, s tím, co se již odehrálo v Arnette, Veroně, Commerce City a městě jménem Pollistone v Kansasu. To byla města, kde kde se problém vyhrotil tak rychle, že tam musela být poslána armáda a ta je uzavřela do karantény. Počítač měl seznamy dvaceti pěti dalších měst v deseti státech, kde se začaly projevovat známky projektu Blue.
Situace v Sipe Springs nebyla důležitá, protože nebyla výjimečná. Na jedinečnost měli šanci v Arnette - no, možná - a zpackali to. Důležité bylo, že „Situace" bude popsána na něčem jiném než na žlutých armádních průklepových papírech, pokud ovšem Starkey nepodnikne opatření. Ještě se nerozhodl, jestli to udělá nebo ne. Ale když kovový hlas zmlkl, Starkey si uvědomil, že rozhodnutí již učinil. Je docela možné, že ho učinil již před dvaceti lety.
Dostal se k tomu, co bylo důležité. A to nebyla skutečnost nákazy; nebyl to fakt, že integrita atlantského centra je narušena a že se budou muset přesunout do daleko méně vyhovujících podmínek ve Stovingtonu ve Vermontu; nebyla to skutečnost, že se Blue rozšířila v tak podlém převleku za běžné nachlazení.
„Důležité je -"
„Opakujte, základno Blue jedna," ozval se hlas úzkostně. „Nerozuměli jsme."
Důležité je, že se takový politováníhodný incident vyskytl. Starkey skočil v mysli zpět o dvacet dva let do roku 1968. Byl v důstojnickém klubu v San Diegu, když přišly zprávy o Calleym a o tom, co se stalo na My Lai čtyři. Starkey tehdy hrál poker se čtyřmi dalšími muži. Dva z nich v současnosti sedí ve Sboru náčelníků. Poker byl zapomenut, dokonale zapomenut, v diskusi, co to provede s vojenstvím - ne jen s nějakou větví, ale celým vojenstvím - v atmosféře honu na čarodějnice washingtonské čtvrté velmoci.
A jeden z nich, muž, který nyní mohl volat přímo tomu zatracenému červu, který se od 20. ledna 1989 vydával za šéfa exekutivy, položil pečlivě karty na zelenou plstí potažený stůl a řekl: Pánové, došlo k politováníhodnému incidentu. A pokud dojde k politováníhodnému incidentu a je do něj zapletena kterákoliv odnož americké armády, neptáme se po kořenech incidentu, ale spíše, jak co nejlépe prořezat větve. Služba je naší matkou a naším otcem. A pokud naleznete matku znásilněnou nebo otce zbitého a okradeného, dříve než zavoláte policii, zakryjete jejich nahotu. Protože je milujete.
Starkey nikdy předtím nebo potom neslyšel nikoho mluvit tak dobře.
Teď odemkl nejspodnější zásuvku svého stolu a vytáhl tenkou modrou složku, ovázanou rudou páskou. Nápis na deskách zněl: POKUD JE PÁSKA PŘETRŽENÁ, UVĚDOMTE OKAMŽITÉ VŠECHNY BEZPEČNOSTNÍ DIVIZE. Starkey přetrhl pásku.
„Jste tam, základno Blue jedna?" ptal se hlas. „Nerozumíme, opakuji, nerozumíme."
„Jsem tady, Lve," řekl Starkey. Nalistoval poslední stránku složky a jel prstem po sloupci označeném EXTRÉMNÍ KRYCÍ PROTIOPATŘENÍ.
„Lve, slyšíte mě?"
„Slyšíme výborně, základno Blue jedna."
„Trója," řekl Starkey odhodlaně. „Opakuji, Lve: Trója. Opakujte, prosím. Přepínám."
Ticho. Vzdálené praskání statické elektřiny. Starkeymu to na okamžik připomnělo vysílačky, které si jako děti dělali ze dvou kelímků a dvaceti metrů voskované nitě.

„Řekl jsem -“
„Ježíši!“ zajíkl se v Sipe Springs velmi mladý hlas.
„Opakuj, chlapče,“ řekl Starkey.
„T-trója,“ řekl hlas. Potom ještě jednou, silněji. „Trója.“
„Velmi dobře,“ řekl klidně Starkey. „Bůh s tebou, chlapče. Přepínám, konec.“
„S vámi také, pane. Přepínám, konec.“
Cvaknutí, hlučný praskot statické elektřiny následované dalším cvaknutím, ticho a hlas Lena Creightona.
„Billy?“
„Jo, Lene.“
„Celé jsem to nahrával.“
„To je v pořádku, Lene,“ řekl Starkey unaveně. „Pošli hlášení, kdykoliv budeš chtít. Jistě.“
„Ty mi nerozumíš, Billy,“ řekl Len. „Udělal jsi dobrou věc. Myslíš, že to nevím?“
Starkey pomalu zavřel oči. Na okamžik ho všechny sladké uklidňováky opustily. „Bůh i s tebou, Lene,“ odpověděl a hlas se mu téměř zlomil. Vypnul interkom a šel zpět před monitor 2. Spojil si ruce za zády jako Black Jack Pershing, přehlížející vojska. Prohlížel si Franka D. Bruce a místo jeho posledního odpočinku. Za malou chvíli se opět uklidnil.
Když pojedete na jihovýchod ze Sipe Springs po státní šestatřicítce, budete směřovat k Houstonu, který je asi den cesty daleko. Vůz, řítící se stočtyřicítkou po silnici, byl tři roky starý pontiac Bonneville a když jeho řidič vyjel na malý kopec a spatřil neurčitého forda, který blokoval cestu, málem došlo k havárii. Šestatřicetiletý dopisovatel velkého houstonského deníku dupl na brzdu. Pneumatiky zakvílely, předek vozu poklesl a pak se začal sunout doleva.
„Marjápano!“ zařval fotograf v sedadle spolujezdce. Upustil aparát na zem a začal šmátrat po bezpečnostním pásu.
Řidič pustil brzdu, objel ford po krajnici a cítil, jak mu levá kola kloužou v měkkém prachu. Šlápl na plyn a Bonneville získal oporu a vyhoupl se zpět na asfalt. Za pneumatikami vířil modrý kouř. Rádio vřeštělo pořád dokola:
„Holka, zkus chápat svýho kluka,
je to dobrej kluk.
Holka, zkus chápat svýho kluka.“
Opět šlápl na brzdu a vůz se stočil a zastavil se. Bylo horké a prázdné odpoledne. Nabral několik přerývaných a šokovaných nádechů a vyrazil je ve výbuchu kašle. Dostal zlost. Zuřivě zařadil zpátečku a couval k fordu a dvěma mužům, kteří stáli za ním.
„Poslyš,“ řekl fotograf nervózně. Byl tlustý a nepral se od deváté třídy. „Poslyš, možná bysme radši -“
Byl vražen do opěradla, jak reportér opět s kvílením zastavil, jedním tvrdým trhnutím vrazil páku automatické převodovky do parkovací polohy a vyskočil ven.
Vyrazil k dvěma mladým mužům za fordem a ruce se mu sevřely do pěstí.
„Tak jo, sráči!“ zakřičel. „Málem jste nás, do prdele, zabili a já chci -“
Byl kdysi na vojně, čtyři roky. Dobrovolník. Měl tak akorát čas na to, aby zbraně identifikoval jako nové M-3A, když je zpoza fordu vytáhli. Zůstal stát v šoku na horkém texaském slunci a udělal si mokro v kalhotách.
Začal ječet a v duchu se otočil, aby doběhl k autu, ale jeho nohy se ani nepohnuly. Spustili palbu a střely ho zasáhly do hrudi a rozkroku. Když klesl na kolena a vzpínal ruce v němé prosbě o milost, kulka narazila dva centimetry nad jeho levé oko a utrhla mu vršek hlavy.
Fotograf nebyl s to přesně pochopit, co se děje, dokud dva mladí muži nepřekročili reportérovo tělo a nevydali se k němu se zdviženými samopaly.
Přeskočil na sedadlo řidiče, v koutcích úst se mu sbíhaly teplé bublinky slin. Klíčky byly stále v zapalování. Nastartoval vůz a vyrazil přesně v okamžiku, kdy začali střílet. Cítil, že auto poskočilo doprava, jako by ho nějaký obr nakopl do zadku, a volant mu v rukou začal divoce tančit. Fotograf se zmítal nahoru a dolů, jak Bonneville poskakoval na prázdné pneumatice. V následujícím okamžiku obr nakopl i druhou stranu vozu. Tanec se ještě zhoršil. Od asfaltu létaly jiskry. Fotograf sténal. Zadní pneumatiky se plácaly na discích jako černé hadry. Oba mladí muži běželi zpět ke svému fordu, jehož

číslo bylo v předlouhém seznamu divize armádních vozidel v Pentagonu, a jeden z nich ho plavným obloukem obrátil. Předek divoce poskočil, když sjeli z krajnice a přejeli tělo mrtvého reportéra. Seržant na sedadle spolujezdce vyrazil překvapené kýchnutí.
Před nimi se potácel pontiac na prázdných zadních pneumatikách a přední kapota hopsala nahoru a dolů. Tlustý fotograf za volantem začal vzlykat, když ve zpětném zrcátku viděl, jak se ford zvětšuje. Plynový pedál měl na podlaze, ale pontiac nemohl jet více než šedesát a létal po celé silnici. V rádiu byl Larry Underwood nahrazen Madonnou. Madonna trvala na tom, že je materiálně založenou dívkou.
Ford se přehnal kolem pontiacu a na jeden okamžik průzračné naděje si fotograf myslel, že bude pokračovat dál a prostě zmizí za opuštěným obzorem a nechá ho na pokoji.
Pak ford zabrzdil a poskakující předek pontiacu narazil do jeho blatníku. Kov zaskřípěl o kov. Hlava fotografa vletěla do volantu a z nosu mu vytryskla krev.
Za vyděšených pohledů přes rameno sklouzl fotograf na druhé sedadlo, jako by bylo namaštěné, a vyskočil na druhé straně z vozu. Běžel ke krajnici. Tam se tyčil plot z ostnatého drátu a on se přes něj vrhl, vznášel se výš a výš jako vzducholoď a myslel si: Dokážu to, můžu běžet donekonečna -
Spadl na druhou stranu s nohou zamotanou do drátu. Křičel k nebesům a pořád se ještě snažil uvolnit si kalhoty a rozdíral si bílé maso, když dva mladí muži došli k příkopu se samopaly v rukou.
Proč, pokusil se zeptat, ale vše, co z něj vyšlo, bylo tiché a bezmocné zakviknutí a pak mozek opustil jeho hlavu zadními vrátky.
Ten den se neobjevila žádná reportáž o nákaze nebo jiných potížích v Sipe Springs.
KAPITOLA 18
Nick otevřel průchozí kancelář šerifa Bakera a místnost s celami a oni si z něj okamžitě začali utahovat. Vincent Hogan a Billy Warner byli ve dvou celách nalevo. Mika Childresse strčili do jedné z cel napravo. Poslední byla prázdná, protože Ray Booth, ten s purpurovým prstenem univerzitního bratrstva, z hnízda upláchl.
„Hej, hluchavko!“ volal Childress. „Hej, zasranej hluchavko! Víš, co tě čeká, až se vocuď dostaneme? Co? Víš, co tě kurva čeká?“
„Osobně ti urvu koule a nacpu ti je do chřtánu, až se s nima zadusíš,“ rozkládal Billy Warner. „Rozumíš?“
Jenom Vince Hogan se výhrůžek neúčastnil. Mike a Billy si ho moc nevšímali. Toho dne, 23. června, měli být převezeni do věznice calhounského okresu a tam čekat na soud. Šerif Baker na Vince přitlačil a Vince kápl božskou. Baker řekl Nickovi, že na ně může podat žalobu, ale až se případ dostane před porotu, bude to Nickovo slovo proti jejich třem - čtyřem, pokud chytí Raye Bootha.
Šerif si u Nicka získal během posledních pár dní zdravý respekt. Byl to bývalý farmář, sto deset kilo živé váhy, kterému jeho voliči neřekli jinak než Big Bad John. Nick necítil úctu kvůli tomu, že od něj dostal práci - uklízení vězení - aby mu vynahradil ztracenou mzdu z minulého týdne, ale protože šel po mužích, kteří ho zbili a okradli. Udělal to, jako by Nick byl členem jedné z nejstarších a nejváženějších rodin ve městě a ne jenom hluchoněmý tulák. Zde na hranici Jihu bylo plno šerifů, kteří by ho spíše poslali na půl roku do pracovního tábora.
Na pilu, kde Vince Hogan pracoval, nejeli v hlídkovém vozu, ale v šerifově soukromém kombi. Pod palubní deskou byla brokovnice („Vždycky zajištěná a vždycky nabitá,“ řekl Baker) a přenosný maják, který Baker dával za okno, když byl ve službě. Dal ho tam, i když přijeli na parkoviště u pily, což bylo před dvěma dny.
Baker zachrchlal a odplivl si z okna, vysmrkal se a otřel si kapesníkem zarudlé oči. Jeho hlas připomínal ochraptělý maják do mlhy. Nick to pochopitelně nemohl slyšet, ale ani nemusel. Bylo úplně jasné, že je ošklivě nachlazen.
„Takže, až ho uvidíme, já ho čapnu za ruku,“ udílel pokyny Baker. „Zeptám se tě 'Je to jeden z nich?' Ty pěkně pokývneš na souhlas. Je mi jedno, jestli je to vopravdu von. Prostě přikývni. Chápeš?“
Nick přikývl, Chápal to.
Vince pracoval u rovnačky, zasouval hrubá prkna do stroje a piliny mu sahaly téměř až k nártům těžkých pracovních bot. Nervózně se na Bakera usmál a neklidně hodil okem po Nickovi, který stál vedle. Nickův obličej byl hubený, potlučený a pořád ještě velmi bledý.
„Nazdar, Velkej Johne, co se to děje, že si přišel mezi robotníky?“

Ostatní zaměstnanci pily všechno sledovali, jejich zachmuřené zraky přeskakovaly z Nicka na Vince a Bakera a zase zpátky, jako by sledovaly nějakou složitou novou verzi tenisu. Jeden z nich odplivl velké sousto tabáku do pilin a dlaní si otřel bradu.
Baker uchopil Vince Hogana za jednu ochablou opálenou paži a přitáhl si ho.
„Hej! Co vode mě chceš, Johne?“
Baker otočil hlavu, aby Nick viděl jeho rty. „Je to jeden z nich?“
Nick pevně pokýval hlavou a pro jistotu na Vince ještě ukázal.
„Tak co se děje?“ protestoval znovu Vince. „Já jsem tohohle němýho nikdy neviděl.“
“Jak teda víš, že je neměj? Tak pojď, Vince, jdeme do chládku. Pojď, miláčku. Můžeš si poslat jednoho z těch chlapů pro kartáček.“
Za neustálých protestů byl Vince odveden k vozu a strčen dovnitř. Za protestů ho odvezli do města. Za nepřetržitých protestů byl strčen do cely a ponechán, aby se pár hodin smažil ve vlastní šťávě. Baker se neobtěžoval, aby mu přečetl jeho práva. „Ten zatracenej blázen by z toho měl akorát hlavu v pejru,“ řekl Nickovi. Když se kolem poledne šerif vrátil, byl Vince příliš vyděšený a hladový, než aby se zmohl na další protesty. Prostě všechno vyklopil.
Mike Childress byl v base během jedné hodiny a Billyho Warnera Baker sebral u domu, zrovna když si chystal svého starého chryslera, aby někam ujel - asi na dlouho, soudě podle množství alkoholu a sbalených zavazadel. Ale někdo už mluvil s Rayem Boothem a ten byl natolik chytrý, že zmizel o něco rychleji.
Baker vzal Nicka domů, aby se seznámil s jeho ženou a najedl se. V autě napsal Nick do svého bloku: „S jejím bratrem je mi to líto. Jak to snáší?“
„Už je to lepší,“ odpověděl Baker a jak jeho hlas, tak pozice těla byly téměř formální. „Asi si kvůli němu trochu pobrečela, ale ví, co je zač. A taky ví, že si příbuzný nemůžeš vybírat, jako se to dělá s přáteli.“
Jane Bakerová byla malá, hezká žena, na níž bylo vidět, že plakala. Při pohledu na její smutné hluboké oči se Nick cítil nejistě. Ale rukou mu potřásla vřele a řekla: „Jsem ráda, že tě poznávám, Nicku. A hluboce se omlouvám za tvé potíže. Cítím určitou zodpovědnoust, když v tom je jeden z mých příbuzných.“
Nick potřásl hlavou a neohrabaně přešlápl.
„Nabídl jsem mu práci v kanceláři,“ řekl Baker. „Stanice jde do pekel od té doby, co se Bradley odstěhoval do Little Rock. Většinou bude malovat a uklízet. Stejně bude muset nějakou dobu zůstat - kvůli ... no, však víš.“
„Soudu, ano,“ řekla.
Chvilku bylo tak tíživé ticho, že ho cítil i Nick.
Pak řekla Jane s násilnou veselostí: „Doufám, že jíš uzené, Nicku. To máme k večeři, k tomu je kukuřice a mísa zelného salátu. Můj zelný salát není nikdy tak dobrý jako ten, co dělávala jeho matka. Tak to alespoň říká on.“
Nick si pohladil břicho a usmál se.
Při zákusku (jahodový koláč - Nick, který na tom nebyl posledních pár týdnů s jídlem nijak zvlášť, si dvakrát přidal) řekla Jane manželovi: „Rýma se ti zhoršuje. Bereš si toho moc, Johne. A jedl jsi jak vrabec.“
Baker se provinile podíval na talíř a pokrčil rameny. „Myslím, že si můžu dovolit tu a tam vynechat večeři,“ řekl a ohmatal si dvojitou bradu.
Nick se na ně díval a dumal, jak se dva lidé tak radikálně odlišné konstituce shodnou v posteli. No, asi to nějak půjde, řekl si a v duchu se usmál. Zcela jistě se zdá, že si vzájemně vyhovují. A stejně, co je mi do toho.
„Taky jsi celý červený. Nemáš horečku?“
Baker pokrčil rameny. „Ne ... no, možná trochu.“
„No, dneska už nikam nepůjdeš. A dál o tom nebudeme mluvit.“
„Miláčku, mám tam vězně. I když nepotřebují nijak zvlášť hlídat, musí jíst a pít.“
„O to se může postarat Nick,“ prohlásila rozhodně. „Ty půjdeš do postele. A nevykládej mi o své nespavosti. To ti nepomůže.“

„Nemůžu tam poslat Nicka," řekl slabě. „Je hluchoněmý. Kromě toho není mým zástupcem."
„No a co. Tak ho ustanov."
„Ale nemá tady stálé bydliště!"
„Já to nikomu nepovím," řekla Jane neústupně. Vstala a začala sklízet ze stolu. „No tak, Johne, pusť se do toho."
A tak se přihodilo, že během dvaceti čtyř hodin se Nick Andros stal z vězně zástupcem šerifa v Shoyo. Když se chystal, že půjde do kanceláře, přišel do pokoje Baker a v roztřepaném županu vypadal jako velký přízrak. Zdál se nespokojen s tím, že se musí ukazovat v takovém oděvu.
„Neměl jsem ji nechat, aby mě umluvila," řekl. „Neudělal bych to, kdybych se necítil tak mizerně. Hrudník mám celej ucpanej a pálím jako kamna. Taky jsem slabej."
Nick soucitně přikývl.
„Jsem zrovna bez zástupců. Bradley Caide odjel se ženou do Little Rock potom, co jim umřelo miminko. Jedna ze smrtí v postýlce. Ošklivá věc. Nezlobím se na ně proto, že odjeli."
Nick ukázal na jeho hruď a z palce a ukazováčku udělal kolečko.
„Jasně, budu zdravej. Jenom si dávej pozor, rozumíš? Ve třetím šuplíku stolu je moje pětačtyřicítka, ale neber ji tam dozadu. Klíče taky ne. Rozumíš?"
Nick přikývl.
„Až tam půjdeš, drž se vod nich. Pokud někdo z nich bude dělat, že je mu špatně, ne abys na to naletěl. Je to ten nejstarší trik na světě. Pokud někomu bude vopravdu špatně, doktor Soames se na něj ráno koukne. Do tý doby budu zpátky."
Nick vytáhl z kapsy blok a napsal: „Jsem rád, že mi věříte. Dík, že jste je zavřel & dík za práci."
Baker si to pečlivě přečetl. „Jsi hotová opatrnost, hochu. Odkud jsi? Jak to, že se tak potloukáš sám?"
Nick načmáral: „To je dlouhá historie. V noci vám o tom něco napíšu, jestli chcete."
„To udělej," řekl Baker. „Hádám, že víš, proč jsem se na tebe ptal na centrále."
Nick přikývl. To byl běžný služební postup. Ale on byl čistý.
„Řeknu Jane, aby zavolala do bufetu na dálnici. Ty chlapi by mohli hulákat něco vo policejní brutalitě, kdyby nedostali včas najíst."
Nick napsal:
„Ať jim řekne, že až to přinesou, ať jdou rovnou dál. Neuslyším je klepat."
„Dobře." Baker na okamžik zaváhal. „V koutě máš kavalec. Je tvrdý, ale čistý. Hlavně si pamatuj, že musíš být opatrný, Nicku. Nemůžeš volat o pomoc, pokud budou potíže."
Nick přikývl a napsal: „Dokážu se o sebe postarat."
„Jo, já ti věřím. Stejně bych řek' někomu z města, kdybych si myslel, že by některej z nich moh' -"
Odmlčel se, když vešla Jane.
„Ty tomu chudákovi pořád ještě kážeš? Už ho nech, nebo se můj stupidní bratr vrátí a pustí je všechny ven."
Baker se kysele usmál. „Ten už teď bude v Tennessee, nejspíš." Vyrazil dlouhý vzdech, který přešel do záchvatu chrchlavého, dunivého kašle. „Radši půjdu nahoru a lehnu si, Janey."
„Přinesu ti nějaký aspirin, snad ti srazí teplotu," řekla.
Když šla ke schodům za manželem, ohlédla se na Nicka přes rameno.
„Jsem ráda, že jsem tě poznala, ať už byly okolnosti, jaké chtěly. Buď jenom opatrný, jak ti říkal."
Nick se jí uklonil a ona na oplátku udělala pukrle. Zdálo se mu, že v jejích očích zahlédl slzy.
Uhrovitý, zvědavý mládenec ve špinavé autobusácké čepici přinesl tři podnosy s jídlem asi půl hodiny poté, co Nick došel do věznice. Nick mu naznačil, aby je položil na kavalec a mezitím napsal:
„Je to zaplacené?"
Mládenec si dotaz přečetl se veškerým soustředěním čerstvého vysokoškoláka, který se prokousává Bílou velrybou. „Jasně," řekl. „Úřad šerifa má u nás účet. Hele, ty nemůžeš mluvit?"
Nick zavrtěl hlavou.
„To je teda průser," řekl mládenec a spěšně odešel, jako by to bylo nakažlivé.
Nick prostrkal podnosy jeden po druhém tyčí od smetáku štěrbinou pode dveřmi cel.
Vzhlédl a zachytil „- zbabělej hajzl, co?" od Mika Childresse. Nick mu s úsměvem ukázal prostředníček.

„Já ti dám ptáka, ty mlčochu," řekl Childress a nepříjemně se šklebil. „Až se vodsuď dostanu -" Nick se otočil a přišel o závěr.
V kanceláři si sedl k šerifovu stolu, přitáhl si blok doprostřed, chvilku přemýšlel a pak na začátek stránky napsal:
, Životopis
Nick Andros
Na okamžik přestal a usmál se. Už byl na různých podivných místech, ale ani v nejdivočejším snu ho nenapadlo, že bude sedět v šerifově kanceláři, zmocněn jako jeho zástupce, na starosti bude mít tři muže, kteří ho zbili, a bude psát svůj životopis. Po chvíli pokračoval v psaní:
Narodil jsem se v Caslinu v Nebrasce 14- listopadu 1968. Můj otec byl samostatný rolník. On a moje maminka byli pořád na pokraji chudoby. Byli dlužní třem různým bankám. Maminka se mnou byla šest měsíců těhotná a tatínek ji vezl do nemocnice na kontrolu, když mu na autě praskla tyč řízení a oni vjeli do příkopu. Tatínek dostal infarkt a zemřel.
Za tři měsíce jsem přišel já a narodil jsem se tak, jak jsem teď. Bylo to asi drsné, navrch ke ztrátě manžela.
Starala se o farmu do roku 1973 a přišla o ni kvůli těm „velkým manipulátorům", jak jim vždycky říkala. Neměla rodinu, ale napsala přátelům do Big Springs v Iowě a jeden jí sehnal místo v pekárně. Žili jsme tam do roku 1977, kdy byla zabita při nehodě. Srazil ji motocykl, když šla z práce domů. Nebyla to ani jeho vina, ale prostě smůla; selhaly mu brzdy. Ani nejel moc rychle. Baptistická církev mamince obstarala charitní pohřeb. Stejná církev, Ctihodní baptisté, mě poslala do církevního sirotčince v Des Moines. To je místo, na které se skládá celá řada různých církví. Tam jsem se naučil číst a psát...
Tady se zastavil. Ruka ho od psaní bolela, ale to nebyl ten důvod. Šel k celám a nahlédl dovnitř. Childress a Warner spali. Vince Hogan stál u mříží, kouřil cigaretu a díval se přes uličku na prázdnou celu, kde by byl Ray Booth, kdyby nebyl utekl tak rychle. Hogan vypadal, že možná plakal a to ho zavedlo zpět časem k malému němému kousku člověčenství, Nicku Androsovi. Jako dítě se z filmů naučil jedno slovo - IZOLOVANÝ. Pro Nicka mělo to slovo vždy fantastické, lovecraftovské podtóny, děsuplné slovo, které se ozývalo a zvonilo v mysli, slovo, které popisovalo všechny nuance strachu, které se vyskytují pouze mimo příčetný vesmír a uvnitř lidské duše. Byl IZOLOVANÝ po celý svůj život.
Posadil se a přečetl si znovu poslední řádek. Tam jsem se naučil číst a psát. Ale nebylo to až takhle jednoduché. Žil v tichém světě. Psaní byl kód. Řeč byla pohyb rtů, zdvihání a klesání zubů, tanec jazyka. Matka ho naučila číst rty a naučila ho, jak napsat své jméno neumělými a rozevlátými písmeny. To je tvé jméno, řekla. To jsi ty, Nicky. Pochopitelně to řekla bezzvučně, bez významu. Primární spojení nastalo, když poklepala na papír a potom na jeho hruď. Nejhorší na hluchoněmosti nebylo žít v tichém světě; nejhorší bylo neznat jména věcí. Až do čtyř let pořádně nechápal koncept pojmenovávání. Až do šesti let nevěděl, že těm vysokým zeleným věcem se říká stromy. Chtěl to vědět, ale nikoho nenapadlo mu to říci a on se neměl jak zeptat. Byl IZOLOVANÝ.
Když matka zemřela, klesl zase téměř na úplný začátek. Sirotčinec byl místem řvavého ticha, kde si vzteklí hubení hoši dělali legraci z jeho mlčení; přiběhli k němu dva, jeden s rukama přes pusu, druhý přes uši. Pokud nebyl poblíž nikdo z personálu, praštili ho. Proč? Žádný důvod. Snad jen, že ve velké bílé třídě obětí je ještě podtřída: oběti obětí.
Přestal chtít komunikovat a když se stalo tohle, začal rezavět a rozpadat se sám proces myšlení. Začal chodit odnikud nikam, díval se na bezejmenné věci, které vyplňovaly svět. Díval se na skupinu dětí na hřišti, jak hýbají rty, zdvihají zuby jako bílé padací mosty, mrskají jazyky v rituálním zásnubním tanci řeči. Občas se přistihl, že na jediný mrak hledí třeba hodinu.
Pak se objevil Rudy. Velký muž s jizvami po tváři a holou hlavou. Sto devadesát pět centimetrů vysoký. Pro malého Nicka to mohlo být třeba pět metrů.
Poprvé se potkali v suterénu, kde byl stůl, šest nebo sedm židlí a televize, která fungovala, jen když se jí chtělo. Rudy si dřepl, aby dostal oči přibližně na stejnou úroveň jako byly Nickovy. Pak zdvihl své velké zjizvené ruce a položil si je na ústa a uši.
Jsem hluchoněmý.
Nick odvrátil hlavu s trucovitým výrazem:

Mám se posrat?
Rudy mu dal políček.
Nick upadl. Otevřel ústa a z očí mu vytryskly tiché slzy. Nechtěl být tady s tím zjizveným trollem, plešatým strašidlem. Nebyl žádný Hluchoněmý, to byl jenom krutý žert.
Rudy ho něžně postavil a dovedl ho ke stolu. Ležel tam čistý list papíru. Rudy na něj ukázal a potom ukázal na Nicka. Nick se na papír zarputile díval, potom pohlédl na plešatého muže. Zavrtěl hlavou.
Rudy přikývl a ukázal znovu na čistý papír. Vytáhl tužku a podal ji Nickovi. Nick ji položil, jako by ho pálila. Zavrtěl hlavou. Rudy ukázal na tužku, pak na Nicka a pak na papír. Nick zavrtěl hlavou. Rudy mu dal další facku.
Další tiché slzy. Zjizvená tvář na něj hleděla s nekonečnou trpělivostí. Rudy opět ukázal na papír. Na tužku. Na Nicka.
Nick popadl tužku do pěsti. Napsal čtyři slova, která znal, vyvolával si je ze zarezivělého mechanismu pokrytého pavučinami, ze svého mozku. Napsal:

NICOLAS ANDROS
FUCK YOU

Pak zlomil tužku na dva kusy a trucovitě a vzdorně se podíval na Rudyho. Ale Rudy se usmíval. Náhle se natáhl přes stůl a vzal Nickovu hlavu pevně do svých velkých mozolnatých dlaní. Jeho ruce byly vřelé a něžné. Nick si nepamatoval, kdy se ho někdo naposled dotkl tak láskyplně. Matka ho tak hladívala.
Rudy odtáhl ruce od Nickovy tváře. Sebral polovinu tužky, na které byl hrot. Otočil papír prázdnou stranou nahoru. Poklepal tužkou na prázdný bílý prostor a potom ukázal na Nicka. Zopakoval to. A znovu. A znovu. A Nick konečně pochopil.
Jsi tato nepopsaná stránka.
Nick se rozplakal.
Rudy přicházel dalších šest let.
... jsem se naučil číst a psát. Pomohl mi -muž jménem Rudy Sparkman. Měl jsem štěstí, že jsem na něj narazil. V roce 1984 sirotčinec zkrachoval. Přemístili tolik dětí, kolik mohli, ale já jsem mezi nimi nebyl. Řekli mi, že po nějaké době se dostanu do rodiny a stát jim bude platit, že se o mě budou starat. Chtěl jsem jít s Rudým, ale Rudy byl v Africe a pracoval tam pro Mírové sbory.
Tak jsem utekl. Bylo mi šestnáct, takže po mně asi moc nepátrali. Říkal jsem si, že když se nedostanu do maléru, tak to půjde, a až do dneska se mi to dařilo. Absolvoval jsem středoškolské korespondenční kursy, jeden po druhém, protože Rudy mi říkal, že vzdělání je nejdůležitější. Až se na nějakou dobu usadím, udělám si ten středoškolský vyrovnávací test. Brzy ho budu schopen udělat. Škola se mi líbí. Možná, že se jednou přihlásím i na vysokou školu. Víra, že to zní bláznivě, hluchoněmý tulák jako já, ale nemyslím si, že je to nemožné. No, tak to je můj příběh.
Ráno přišel Baker kolem půl osmé. Nick zrovna vysypával odpadkové koše. Zdálo se, že šerifovi je lépe.
„Jak se cítíte?“ napsal Nick.
„Docela dobře. Do půlnoci jsem měl horečku. Nejhorší od doby, kdy jsem byl kluk. Aspirin na to nezabíral. Janey chtěla volat doktora, ale v půl jedný teplota prostě spadla. Pak jsem spal jako špalek. Jak se daří?“
Nick ukázal kroužek z palce a ukazováčku.
„Co naši hosti?“
Nick několikrát otevřel a zavřel ústa v pantomimě nadávání. Tvářil se divoce. Bušil na neviditelné mříže.
Baker pohodil hlavou a zasmál se, pak několikrát kýchl.
„Měl bys vystupovat v televizi,“ řekl. „Napsal jsi svůj životopis, jak jsi slíbil, že zkusíš?“
Nick přikývl a podal mu dva listy rukopisu. Šerif se posadil a pomalu si je přečetl. Když skončil, zahleděl se na Nicka tak dlouhým a pronikavým pohledem, že Nick na chvilku sklopil oči a cítil se zmateně.
Když opět vzhlédl, Baker se zeptal: „Ty jsi od šestnácti sám? Šest let?“
Nick přikývl.

„A vopravdu jsi prošel všechny ty školní kursy?“
Nick chvíli psal do bloku. „Byl jsem hodně pozadu, protože jsem začal psát & číst tak pozdě. Když zavřeli sirotčinec, začínal jsem je zrovna dohánět. Mám odtamtud šest středoškolských zápočtů a od té doby dalších šest z La Salle v Chicagu. O nich jsem se dozvěděl z nálepky na sirkách. Potřebuji ještě čtyři zápočty.“
„Co ti ještě chybí?“ zeptal se Baker, otočil hlavu a zakřičel: „Držte tam huby! Dostanete svý koláče a kafe, až tady budu hotovej, a vo nic dřív!“
Nick napsal: „Geometrie. Vyšší matematika. Dva roky jazyka. To jsou požadavky na vysokou školu.“
„Jazyk? To myslíš jako francouzštinu? Němčinu? Španělštinu?“
Nick přikývl.
Baker se zasmál a zavrtěl hlavou. „No není to vrchol? Hluchoněmej, co se učí mluvit cizím jazykem. Nic proti tobě, hochu. To chápeš.“
Nick se usmál a přikývl.
„Tak proč ses tak toulal?“
„Dokud jsem byl mladistvý, neodvažoval jsem se zůstat na jednom místě moc dlouho,“ psal Nick. „Bál jsem se, že by mě strčili do dalšího sirotčince nebo někam. Když jsem byl dost starý, abych si našel stálou práci, přišly špatné časy. Říká se, že na burze byl krach, ale protože jsem hluchý, tak jsem to neslyšel (ha-ha).“
„Na většině míst by tě nechali jít o dům dál,“ řekl Baker. „Když je doba zlá, lidská laskavost není tak zjevná, Nicku. Co se týče tý práce, možná bych ti tady něco mohl najít, pokud ti ty chlapi tady neznechutili Shoyo a Arkansas nadobro. Ale ... nejsme takoví všichni.“
Nick přikývl na znamení, že rozuměl.
„Jak je to s tvejma zubama? Dostal jsi do nich pěkně.“
Nick pokrčil rameny.
„Vzal sis nějaký ty prášky proti bolení?“
Nick ukázal dva prsty.
„Dobře, hele, musím vypsat kvůli těm chlapům nějaký papíry, ty pokračuj v tom, co jsi dělal, a popovídáme si ještě později.“
Doktor Soames, muž, který Nicka málem přejel autem, přišel téhož dne kolem půl desáté. Bylo mu asi šedesát, měl neupravené bílé vlasy, vyzáblý krk a velmi pronikavé modré oči.
„Big John mi řekl, že odezíráš ze rtů,“ řekl. „Říká také, že tě chce pořádně zaměstnat, takže bych se asi měl ujistit, že v jeho péči nezemřeš. Sundej si košili.“
Nick si rozepnul pracovní košili a svlékl ji.
„Pána boha, podívej na to,“ řekl Baker.
„Dali si na něm záležet, to teda jo.“ Soames se podíval na Nicka a řekl suše: „Hochu, málem jsi přišel o levý prso.“ Ukázal na půlkruhový strup nad Nickovou bradavkou. Nickovo břicho a hrudní koš vypadaly jako východ slunce nad oceánem. Soames ho proklepával a promačkával a pozorně mu prohlížel zorničky. Nakonec prohlédl pochroumané zbytky předních zubů, což bylo to jediné, co ho opravdu bolelo, navzdory mohutným modřinám.
„To musí bolet jako svině,“ řekl a Nick smutně přikývl. „Přijdeš o ně,“ pokračoval Soames. „Měl bys -“ Třikrát za sebou kýchl. „Pardon.“
Začal skládat nástroje zpátky do černé brašny. „Výhled je slušnej, mladíku, kromě možnýho blýskání při dalších návštěvách Zackovy putyky. Je tvůj problém s mluvením fyzického původu, nebo je to od toho, že neslyšíš?“
Nick napsal: „Fyzického. Vrozený defekt.“
Soames pokýval. „Zatracená práce. Musíš ale myslet pozitivně a děkovat Bohu, že nezpřeházel i tvůj mozek, když už byl v tom. Oblékni se.“
Nick si oblékl košili. Soames se mu líbil; svým způsobem se podobal Rudymu Sparkmanovi, který mu jednou řekl, že Bůh nadělil všem hluchým samečkům pět centimetrů pod páskem navíc, aby vynahradil to, co si vzal nad límcem.
Soames řekl: „Vyřídím jim, aby ti v lékárně dali další prášky proti bolesti. Řekni tady pracháčovi, aby to

zacvakal.“
„Ho-ho,“ řekl Baker.
„Ten má víc peněz ulitých ve sklenicích od zavařeniny, než má prase bradavic,“ pokračoval doktor. Znovu kýchl, vysmrkal se, pohrabal se v brašně a vytáhl stetoskop.
„Měl by sis dávat pozor, starouši, nebo tě zavřu pro opilství a výtržnosti,“ řekl s úsměvem Baker.
„Jo, jo, jo,“ řekl Soames. „Jednou si otevřeš hubu trochu moc a spadneš dovnitř. Sundej si košili, Johne, ať se podíváme, jestli jsou tvoje cecíky pořád tak velký jako bývaly.“
„Sundat si košili? Proč?“
„Protože tvoje žena chce, abych se na tebe podíval, proto. Myslí si, že jsi nemocný a nechce, aby se to zhoršilo, pánbu ví proč. Neříkal jsem jí tolikrát, že ona a já bysme se už nemuseli schovávat, kdybys byl pod drnem? No tak, Johnny. Odhal se trochu.“
„Bylo to jenom nachlazení,“ bránil se Baker a s trucovitým výrazem si rozepínal košili. „Dneska se už cejtim líp. Namouduši, Ambrosi, ty vypadáš hůř.“
„Nepovídej nic doktorovi, doktor poví tobě.“ Když se Baker svlékal, Soames se otočil k Nickovi. „Je legrační, jak rýma přichází v návalech. Paní Lathropová leží a celá Richieho rodina je taky nemocná a většina těch chudáků na Baker Road si taky může kašlem ztrhat plíce. Dokonce i Billy Warner vedle kejchá, jako když hrom bije.“
Baker si stáhl nátělník.
„No, neříkal jsem to?“ zeptal se Soames. „Ten má ale párek koziček, co? Dokonce i takovýho starýho kozla, jako jsem já, by z toho mohla chytnout rujnost.“
Baker zalapal po dechu, když se stetoskop dotkl jeho hrudi. „Bože, to je studený! Co s tím děláš, schováváš to v mrazáku?“
„Nadechni se,“ přikázal Soames a zamračil se. „Teď vydechni.“
Bakerův výdech přešel ve slabý kašel.
Soames se šerifem zabýval ještě nějaký čas. Poslouchal ho na hrudi i zádech. Konečně odložil stetoskop a díval se Bakerovi do krku. Když skončil, zahodil špachtli, kterou stlačoval šerifův jazyk, do koše.
„No?“ zeptal se Baker.
Soames mu přitiskl prsty na krk pod spodní čelistí a Baker sebou škubl.
„Nemusím se ani ptát, jestli to bolelo,“ řekl Soames. „Johne, běž domů a vlez si do postele, to není rada, ale příkaz.“
Šerif zamrkal. „Ambrosi,“ řekl tiše, „no tak. Vždyť víš, že nemůžu. Mám tady tři vězně, který musej dneska vodpoledne do Camdenu. Nechal jsem s nimi v noci toho kluka, ale dělat jsem to neměl a už to taky neudělám. Je němej. Nesouhlasil bych s tím ani včera, kdybych dokázal normálně přemejšlet.“
„Na ty se vykašli, Johne. Teď máš svoje starosti. Je to nějaká infekce dýchacích cest, a to zatraceně silná, soudě podle toho, jak to zní, a podle horečky, která je s ní spojená. Máš zanesený trubky, Johnny, a abych byl upřímný, pro chlapa, kterej má tolik kil navíc jako ty, to není žádná sranda. Jdi do postele. Pokud ti bude zejtra líp, postarej se vo ně zejtra. Anebo ještě líp, zavolej policii, aby si je vodvezla.“
Baker se omluvně podíval na Nicka. „Víš, vopravdu se cejtim trochu vycucanej. Možná trocha vodpočinku -“
„Běžte domů a lehněte si,“ psal Nick. „Budu opatrný. Kromě toho si musím vydělat na ty prášky.“
„Nikdo pro tebe nebude makat tolik jako feťák,“ poznamenal Soames a uchechtl se.
Baker ze stolu sebral dva listy s Nickovým povídáním. „Mohl bych to vzít domů, aby se na to podívala i Janey? Moc ses jí líbil, Nicku.“
Nick načmáral do bloku: „Jasně. Je moc milá.“
„Jo, to je,“ povzdychl si Baker a zapínal si košili. „Horečka se mi vrací. Myslel jsem, že jsem se z toho vylízal.“
„Vezmi si aspirin,“ řekl Soames, když zapnul brašnu. „Ten zánět mandlí se mi nelíbí.“
„V posledním šuplíku je krabice vod doutníků,“ řekl Baker. „Jsou v ní drobný. Můžeš si zajít na voběd a po cestě si koupit prášky. Tydlety hoši jsou spíš výtržníci než desperáti. Nemusíš se bát. Jenom nech lístek, kolik si bereš. Spojím se se státní policií a vodpoledne vod nich budeš mít pokoj.“
Nick udělal kolečko z palce a ukazováku.

„Hodně ti věřím, na to, že tě tak málo znám," řekl Baker střízlivě, „Ale Janey říká, že je to tak dobrý. Buď opatrnej."
Nick přikývl.
Jane Bakerová přišla kolem šesté večer s tácem s večeří a krabicí mléka. Nick napsal: „Jak se daří manželovi?"
Zasmála se; drobná žena s kaštanovými vlasy, slušivě oblečená do kárované košile a vybledlých džínsů.
„Chtěl přijít sám, ale vymluvila jsem mu to.
Odpoledne měl tak vysokou horečku, že mě to vyděsilo, ale teď už má skoro normální teplotu. Asi je to kvůli policii. Johnny není spokojený, dokud nemůže nadávat na policii."
Nick se zatvářil zvídavě.
„Řekli mu, že můžou někoho poslat až zítra v devět ráno. Měli dneska plno marodů, dvacet nebo víc policistů zůstalo doma. A spousta z těch, kteří jsou ve službě, vozí lidi do nemocnice v Camdenu nebo až do Pine Bluff. Téhle nemoci je teď plno. Myslím, že Am Soames má daleko větší obavy, než dává najevo."
I ona sama vypadala na to, že má starosti. Pak z kapsy košile vyndala dva listy papíru z Nickova bloku.
„Tomu říkám příběh," řekla tiše a podávala mu papíry. „Měl jsi asi ten nejhorší osud ze všech lidí, se kterými jsem se setkala. Myslím, že to, jak jsi se dostal přes svoje postižení, je úžasné. A musím se ještě jednou omluvit za bratra."
Nick dokázal jen nervózně pokrčit rameny.
„Doufám, že zůstaneš v Shoyo," řekla a vstala. „Manželovi se líbíš a mně také. Měj se před těmi chlapy na pozoru."
„Budu," napsal Nick. „Vyřiďte šerifovi, že doufám, že mu bude lépe."
„Vyřídím mu to."
Potom odešla a Nick prožil noc neklidného odpočinku, občas vstal a zkontroloval cely. Nebyli to skutečně žádní desperáti; v deset hodin už všichni spali. Dva lidé z města přišli, aby se podívali, jestli je Nick v pořádku a Nick si všiml, že oba jsou nejspíš nachlazení.
Měl podivný sen, z nějž si pamatoval jen to, že chodil nekonečným polem zelené kukuřice, něco hledal a cosi, co bylo za ním, ho strašně děsilo.
Dalšího rána vstal časně. Pečlivě zametl vězení a ignoroval Billyho Warnera a Mika Childresse. Když vycházel ven, Billy na něj zavolal: „Ray se vrátí, víme? A až tě chytí, tak si budeš přát, abys byl navíc eště slepej"
Nick, který k němu byl zády, nic z toho neslyšel.
Když se vrátil do kanceláře, našel staré číslo časopisu Time a pustil se do čtení. Rozmýšlel se, jestli si má nohy položit na desku stolu a pak si řekl, že by to byl nejlepší způsob, jak se dostat do potíží, kdyby náhodou přišel šerif.
V osm hodin s neklidem přemítal, jestli na šerifa v noci nepřišla recidiva. Nick čekal, že tam již bude, připravený odevzdat své tři vězně státní policii. Navíc Nickovi nepříjemně kručelo v žaludku. Z bufetu u dálnice se nikdo neukázal. Podíval se na telefon spíše znechuceně než toužebně. Měl rád science-fiction; občas po pěti nebo deseti centech kupoval napůl rozpadlé paperbacky, které ležely na zaprášených policích starých antikvariátů, a shledal, že dumá, a nikoli poprvé, jak velký den to bude pro hluchoněmé celého světa, až přijdou videofony, o kterých se ve vědeckofantastické literatuře neustále psalo, do všeobecného používání.
Ve čtvrt na devět už byl skutečně vyplašený. Šel ke dveřím, které vedly k celám, a nahlédl dovnitř. Billy a Mike stáli u zamřížovaných dveří a kopali do nich ... což pouze dokazovalo, že lidé, kteří nemohou mluvit, tvoří mezi postiženými jen malé procento. Vince Hogan ležel na kavalci. Když Nick vešel do dveří, chabě otočil hlavu. Hoganova tvář byla sinalá, kromě ostře začervenalých tváří a tmavých kruhů pod očima. Na čele mu stály krůpěje potu. Nick zachytil jeho apatický, horečnatý pohled a uvědomil si, že ten muž je nemocný. Jeho neklid se ještě prohloubil.
„Hej, hluchavko, co takle ňáká snídaně?" volal na něj Mike. „Vince tady vypadá, že by potřeboval doktora. Práskačství mu asi nedělá dobře, co říkáš, Bille?"
Bili se k vtipkování přidat nechtěl.

„Promiň, že sem na tebe předtím křičel. Tady Vince, von je fakt nemocnej. Potřebuje doktora.“
Nick přikývl a vyšel ven. Snažil se přijít na to, co by měl dělat. Naklonil se nad stolem a do bloku napsal: „Šerife Bakere nebo kdokoliv: odešel jsem sehnat vězňům snídani a podívat se po doktoru Soamesovi pro Vincenta Hogana. Vypadá, že je opravdu nemocný - že to nehraje. Nick Andros.“
Odtrhl list z bloku a položil ho doprostřed stolu. Pak si nacpal blok do kapsy a vyšel na ulici.
První, co na něj zaútočilo, byl nehybný žár letního dne a vůně zeleně. Odpoledne to bude hotová výheň. Byl to přesně takový den, během nějž se lidé snaží udělat práci a vyřídit pochůzky co nejdříve, aby mohli strávit odpoledne v klidu, ale Nickovi připadala hlavní ulice v Shoyo podivně nehybná; spíše jako v neděli než ve všední den.
Většina parkovacích míst před obchody byla prázdná. Pár automobilů a farmářských dodávek jelo po ulici, ale mnoho jich nebylo. Železářství se zdálo být otevřené, ale žaluzie banky zůstávaly stále spuštěné, ačkoliv bylo již po deváté.
Nick se pustil doprava k bufetu, který byl odtud pět bloků. Dostal se na roh třetího bloku, když zahlédl vůz doktora Soamese, jak pomalu jede po ulici směrem k němu a maličko kličkuje ze strany na stranu, jako by řidič byl vyčerpaný. Nick začal divoce mávat. Nebyl si jistý, zda Soames vůbec zastaví, ale doktor zabrzdil u chodníku, přičemž lhostejně zabral čtyři příčná parkovací místa. Nevystoupil, zůstal sedět za volantem. Pohled na něj Nicka šokoval.
Od doby, kdy ho Nick naposledy viděl, jak ledabyle žertuje se šerifem, zestárl doktor o dvacet let. Částečně to bylo vyčerpáním, ale pouze vyčerpání to nezpůsobilo - to viděl i Nick. Jako by chtěl potvrdit jeho domněnku, vytáhl doktor z kapsy zmuchlaný kapesník - jako starý kouzelník, provádějící stařičký trik, který ho již nezajímá - a opakovaně do něj kýchl. Když skončil, opřel se do sedadla s ústy napůl otevřenými, aby mohl dýchat. Jeho pokožka vypadala tak bíle, že Nickovi připadal jako mrtvý.
Pak doktor Soames otevřel oči a řekl: „Šerif Baker je mrtvý. Jestli jsi mě zastavil kvůli tomu, tak na to můžeš zapomenout. Zemřel krátce po druhé dneska ráno. Teď je nemocná i Janey.“
Nickovy oči se rozšířily. Šerif Baker mrtvý? Ale jeho žena byla v kanceláři ještě včera večer a říkala, že je mu lépe. A ona ... ona sama byla v pořádku. Ne, to prostě nemohlo být možné.
„Jo, mrtvý,“ řekl Soames, jako by Nick přednášel své úvahy nahlas. „A není jediný. Během posledních dvanácti hodin jsem podepsal dvanáct úmrtních listů. A vím o dalších dvaceti, kteří budou mrtví do poledne, pokud se nesmiluje Bůh. Ale pochybuju, že tohle je Boží dílo.“
Nick vytáhl blok a napsal: „Co s nimi je?“
„Nevím,“ řekl doktor Soames, pomalu zmuchlal papír a kuličku hodil do kanálu. „Ale vypadá to, že to má každý ve městě a já mám větší strach, než jsem kdy v životě měl. Mám to i já sám, i když právě teď mě trápí spíš vyčerpání. Už nejsem mladík. Nemůžu pracovat dlouhé hodiny, aniž bych za to nezaplatil.“
Do hlasu se mu vkradla unavená, vystrašená nevrlost, kterou Nick naštěstí neslyšel. „A to, že se budu litovat, mi nepomůže.“
Nick, který netušil, že se Soames skutečně lituje, se mohl zatvářit pouze zmateně.
Soames vystoupil z auta a podržel se přitom Nickovy ruky. Měl stisk starce, slabý a trochu zoufalý.
„Pojď, Nicku, půjdeme tamhle na lavičku. S tebou se dobře povídá. Myslím, že ti tohle už říkali.“
Nick ukázal k věznici.
„Ti nikam nepůjdou,“ řekl Soames, „a pokud jsou nemocní, jsou až na konci mého seznamu.“
Seděli spolu na lavičce, natřené na zeleno, s reklamou na místní pojišťovnu na opěradle. Soames s vděčností nastavil tvář hřejivým paprskům slunce.
„Zimnice a horečka,“ řekl. „Už od deseti hodin od včerejšího večera. Zimnice přišla později. Díky bohu žádný průjem.“
„Měl byste jít domů do postele,“ napsal Nick.
„To bych měl. A taky že půjdu. Chci si jenom na pár minut odpočinout...“ Oči se mu zavřely a Nick myslel, že usnul. Přemýšlel, jestli by neměl jít do bufetu a sehnat Billymu a Mikovi snídani.
Pak doktor Soames opět promluvil, aniž by otevřel oči. Nick sledoval jeho rty. „Symptomy jsou velmi obecné,“ řekl a začal je vypočítávat na prstech, až bylo všech deset roztaženo jako vějíř.
„Zimnice. Horečka. Bolest hlavy. Všeobecná slabost. Nechutenství. Bolestivé močení. Otoky uzlin, od malých po akutní. Otoky v podpaží a rozkroku. Dýchací potíže a selhání.“

Podíval se na Nicka.
„To jsou příznaky obyčejného nachlazení, chřipky, zápalu plic. Tohle všechno umíme léčit, Nicku. Pokud není pacient příliš mladý nebo příliš starý nebo snad zesláblý předešlou nemocí, antibiotika si s tím poradí. Ale v tomhle případě ne. Na pacienta to přichází pomalu nebo rychle. Nezdá se, že na tom záleží. Nic nepomáhá. Stav se zhoršuje, zlepšuje, zhoršuje; slabost se zvětšuje; otoky rostou; a nakonec smrt. Někdo udělal chybu.
A teď se to snaží zahladit.“
Nick se na něj podíval s pochybami, přemýšlel, zda slova z doktorových rtů pochytil správně, zda doktor nemluví z horečky.
„Zní to trochu šíleně, co?“ zeptal se Soames a díval se na Nicka se slabou jiskrou humoru. „Děsil jsem se paranoie mladší generace, víš to? Pořád strach, že jim někdo odposlouchává telefon ... sleduje je ... vede si o nich záznamy ... a teď jsem zjistil, že pravdu měli oni a ne já. Život je dobrá věc, Nicku, ale stáří vybírá nepříjemně vysoké poplatky za předsudky, které si každý uchovává.“
„Jak to myslíte?“ napsal Nick.
„Ani jeden telefon v Shoyo nefunguje,“ řekl Soames. Nick netušil, jestli to byla odpověď na jeho otázku (Soames se na poslední Nickův papírek sotva podíval), nebo jestli doktor odplul nějakým jiným směrem - horečka mu může zamíchat myšlenky, říkal si.
Doktor pohlédl na Nickovu zmatenou tvář a zdálo se, že si myslí, že mu hluchoněmý nevěří. „Naprostá pravda,“ řekl. „Pokud vytočíš jakékoliv číslo mimo město, ozve se ti jen nahrané oznámení. Navíc dva příjezdy a výjezdy z dálnice do Shoyo jsou uzavřeny bariérami, na kterých je nápis PRÁCE NA SILNICI. Ale žádná práce se tam nekoná. Jenom zátarasy. Byl jsem tam. Myslím si, že by bylo možné zábrany odstranit, ale provoz na dálnici je dnes nějak řídký. A zdá se, že ho tvoří hlavně armádní vozidla. Náklaďáky a džípy.“
„A co ostatní cesty?“ napsal Nick.
„Šedesát trojka byla na východním konci města přerušena kvůli opravě mostu,“ řekl Soames. „Na západním konci to vypadá na ošklivou havárii. Dvě auta napříč silnicí, celou ji zablokovala. Po policii a odtahovce ani stopa.“
Odmlčel se, vytáhl kapesník a vysmrkal se.
„Dělníci u mostu pracují podle Joe Rackmana, který tam bydlí, velmi pomalu. Byl jsem u něj asi před dvěma hodinama kouknout se na jejich malého, který je na tom opravdu špatně. Joe říkal, že má za to, že dělníci jsou ve skutečnosti vojáci, i když mají na sobě kombinézy státní správy silnic a mají i jejich náklaďák.“
Nick psal: „Jakto ví?“
Soames vstal. „Dělníci si zřídka navzájem salutují.“
Nick se také zvedl.
„Polní cesty?“ naškrábal.
„Možná,“ pokýval Soames. „Ale já jsem doktor, ne hrdina. Joe říkal, že v kabině náklaďáku viděl zbraně. Vojenské karabiny. Kdyby se někdo pokusil opustit Shoyo polní cestou a byla zrovna hlídaná, kdo ví? A co se dá najít za Shoyo? Opakuji: někdo udělal chybu. A teď se to snaží zamaskovat. Šílenství. Šílenství. Pochopitelně, že se zpráva o něčem takovém dostane ven, a nebude to dlouho trvat. A kolik lidí v mezidobí zemře?“
Vystrašený Nick se za doktorem jenom díval, jak došel k autu a pomalu do něj nastoupil.
„A ty, Nicku?“ zeptal se Soames otevřeným oknem. „Jak se cítíš? Rýma? Kašel? Kýchání?“
Nick na všechno vrtěl hlavou.
„Pokusíš se odejít z města? Možná, že by to šlo, kdybys šel po polích.“
Nick zavrtěl hlavou a napsal: „Ti muži jsou zavření. Nemůžu je jen tak opustit. Vincent Hogan je nemocný, ale druzí dva se zdají být v pořádku. Seženu jim snídani a půjdu se podívat na paní Bakerovou.“
„Jsi přemýšlivý hoch,“ řekl Soames. „To se jen tak nevidí. Chlapec v tomhle upadlém věku, který má smysl pro zodpovědnost, je ještě vzácnější. Ocení to, Nicku, to vím. Pan Braceman, kněz od metodistů, také řekl, že se zastaví. Bojím se, že než den skončí, bude muset vykonat mnoho návštěv. Dáš si pozor

na ty tři ve vězení, že jo?“
Nick vážně přikývl.
„Fajn. Zkusím se stavit odpoledne.“ Zařadil rychlost a rozjel se; vypadal slabý, unavený a scvrklý. Nick za ním hleděl, tvář zachmuřenou, a pak se vydal k bufetu. Bylo otevřeno, ale jeden ze dvou kuchařů byl pryč a tři ze čtyř servírek nepřišly na směnu od sedmi do tří. Nick musel čekat dlouho, než dostal, co si objednal. Když se konečně dostal do vězení, jak Billy, tak Mike byli hluboce vyděšeni. Vince Hogan byl v deliriu a před šestou hodinou večerní zemřel.
KAPITOLA 19
Larry na Times Square nebyl už tak dlouho, že očekával, že bude vypadat nějak jinak, tajemně. Že tam bude všechno menší a lepší a že už se nebude bát té nakažlivé, smrduté a někdy nebezpečné vitality toho místa, ze které měl strach jako dítě, když tam sám nebo s Buddy Marxem běžel na dvojprogram v kině za devětadevadesát centů nebo jen tak očumovat blýskavé haraburdí ve výkladech obchodů, pasáží a kulečníkových heren.
Všechno ale vypadalo úplně stejně - více, než by bylo normální, protože některé věci by se obměňovat měly. Když vyšel po schodech z metra, zjistil, že zmizel novinový automat, který stával na rohu. O půl bloku dál, kde bývala pasáž s hernami, plná blikavých světel a zvonění a nebezpečně vyhlížejících mladých mužů s cigaretou v koutku, hrajících Gottlieb Desert Isle a Space Race, tak tam teď byl bufet a naproti němu hejna mladých černochů a těla se jim jemně vlnila, jako by někdo někde hrál džajv pořád dokola, džajv, který slyší jen černé uši. Taky tu bylo víc masážních salónů a pornokin.
Přesto to tu bylo v podstatě stejné a to ho rozesmutnilo. Jediný skutečný rozdíl to vlastně dělal jen horší: cítil se tu teď jako turista. Možná ale, že se tak v téhle ulici cítí všichni rodilí Newyorčané: prťaví, plní nutkání neustále vzhlížet vzhůru a číst nápisy na světelných tabulích. Nebyl si jistý; zapomněl už, jaké to je - cítit se částí New Yorku. Neměl zvlášť chuť znovu na to přijít.
Matka toho rána nešla do práce. Ležela s nachlazením, které ji soužilo už pár dní. Dnes ráno se vzbudila s horečkou. Z úzké, útulné postele ve svém starém pokoji slyšel, jak štrachá po kuchyni, připravuje snídani, kýchá a nadává. Byla zesílená televize, tak slyšel zprávy ranního bloku. Pokus o převrat v Indii. Ve Wyomingu vyletěla do vzduchu elektrárna. Očekává se, že Nejvyšší soud přijme precedentní rozhodnutí o právech homosexuálů.
Larry vešel do kuchyně, zapjal knoflíky košile, zprávy skončily a na obrazovce Gene Shalit zpovídal nějakého plešatého muže. Plešatec předváděl spoustu vlastnoručně vyfoukaných figurek zvířat. Říkal, že foukání skla je jeho koníčkem už po čtyřicet let a teď mu o něm u Random House vyjde kniha. Pak kýchl. „Pardon,“ řekl za něj Gene Shalit a uchichtl se.
„Chceš volské oko nebo míchaná vejce?“ zeptala se Alice Underwoodová. Byla v županu.
„Míchaná vejce,“ řekl Larry. Věděl, že by nemělo smysl protestovat. Podle Alice snídaně bez vajec (když měla dobrou náladu, říkala jim „skořapandy“) nebyla snídaní. Byly v nich bílkoviny a měla výživnou hodnotu. Její chápání výživné hodnoty bylo nejasné, ale všeobsažné. Larry věděl, že matka má v hlavě seznam výživných věcí a taky věcí, které výživné nejsou - bonbóny, kyselé okurky, růžové žvýkačky, které se prodávají s baseballovými kartami, a tolik, tolik dalších věcí.
Seděl na židli a pozoroval, jak smaží vejce, leje je do stejné černé pánve a rozmíchává je stejným drátěným šlehačem, jakým mu rozmíchávala vejce, když chodil do nejnižší třídy mateřské školy č.162. Vytáhla z kapsy županu kapesník, kýchla do něj, nezřetelně v něm zdusila „Zatraceně!“ a pak ho vrátila do kapsy.
„Máš volno, mami?“
„Vzala jsem si neschopenku. Ta rýma mě zabije. Nerada si beru neschopenku v pátek, protože to dělá hrozně moc lidí, ale nohy mě neunesou. Mám horečku. Taky mám zduřelé mandle.“
„Zavolala sis doktora?“
„Když jsem byla krásná dívka, doktoři navštěvovali své pacienty,“ řekla. „Teď, když jsi nemocný, musíš jít na pohotovost do nemocnice. Bud' to, anebo budeš celý den čekat na nějakém z těch míst, kde má být - ha-ha - ambulantní lékařská péče. Běž tam a pak si vysaj konto s pojištěním, jasně. Ta místa jsou horší než prodejna stromků den před Vánocemi. Zůstanu doma a vezmu si aspirin, a zítra touhle dobou jsem za vodou.“

Zůstal s ní po většinu dopoledne a snažil se jí vypomoct. Přesunul jí televizi k posteli, na rukou mu přitom naběhly žíly („Kvůli mé Dynastii si uděláš kýlu," zahuhlala), přinesl jí džus a starou láhev sirupu na její dusnost, a běžel ven do obchodu, aby jí koupil pár paperbacků.
Pak už nebylo co dělat - snad jen, že si vzájemně šli na nervy. Podivovala se, oč horší je příjem televizního obrazu v ložnici a on jí musel odseknout, že horší příjem je lepší než žádný příjem. Nakonec řekl, že by mohl vypadnout a porozhlédnout se po městě.
„To je dobrý nápad," řekla s viditelným ulehčením. „Dám si šlofíka. Jsi hodný kluk, Larry."
A tak sešel po úzkém schodišti (výtah byl ještě pořád pokažený), vyšel na ulici a cítil provinilou úlevu. Měl den pro sebe a v kapse mu ještě šustily nějaké peníze.
Ale teď, na Times Square, se už tak velkolepě necítil. Přemístil peněženku do náprsní kapsy. Zastavil se u obchodu se zlevněnými gramodeskami, ohromen vlastním hlasem, který se linul z rozkřápaných reprobeden nad vchodem. Refrén:
„Nejsem tu, abys se mnou dneska spala
a zjistil, jestli ti to došlo, moje malá.
Nejsem tu, aby ses zlobila a hádala,
jen nad tím mi srdce puká: můžeš,
holka, chápat svýho kluka?
Chápat, holka -
Holka, můžeš chápat svýho kluka?"
To jsem já, pomyslel si a roztržitě se zadíval dovnitř na desky, dnes ale měl z té písně depresi. Nebo ne, bylo to ještě horší - zastesklo se mu po domově. Nechtěl být tady pod špinavou šedivou oblohou, čichat newyorské exhalace a jednou rukou si v kapse neustále pohrávat s peněženkou, aby se ujistil, že tam ještě je. New Yorku, tvé jméno je paranoia. Náhle se mu chtělo být ve studiu na Západním pobřeží a pracovat na novém albu.
Larry zrychlil a zahnul do pasáže. Do uší ho udeřil cinkot a chrastění; to byl zesílený, drásavý rachot hry Závod smrti 2000, spolu s přízračným elektronickým jekotem umírajících chodců. Krásná hra, pomyslel si Larry. Brzy přijde Dachau 2000. Ten se jim bude líbit. Šel k okénku a rozměnil si deset dolarů na čtvrťáky. Za bufetem přes ulici byla fungující telefonní budka. Popaměti vytočil číslo Jane's Place. Byla to pokerová herna, v níž někdy vysedával Wayne Stukey.
Larry cpal čtvrtdolary do štěrbiny, dokud jej nezačala bolet ruka, a tři tisíce mil odtud začal vyzvánět telefon.
Ženský hlas řekl: „Jane's. Máme otevřeno."
„Pro každého?" zeptal se hlubokým sexy hlasem.
„Poslouchej, ty chytráku, tohle není ... hele, není to Larry?"
„Jasně, jsem to já. Nazdárek, Arlene."
„Kde trčíš? Nikdo tu o tobě nic neví."
„No, jsem na Východním pobřeží," řekl opatrně. „Někdo mi dal echo, že po mně jdou nějaký pijavice a že bych měl vyklidit lokál, dokud nezmizí."
„Něco kvůli té velké party?"
„Jo."
„Slyšela jsem o tom," řekla. „Ty rozmařilče."
„Je tam někde Wayne?"
„Myslíš Waynea Stukeyho?"
„No, Johna Waynea ne - ten je mrtvý."
„Chceš říct, že o tom nevíš?"
„O čem mám vědět? Jsem na opačném pobřeží. Je doufám v pořádku, nebo ne?"
„Je v nemocnici s tou hnusnou chřipkou. Říká se jí tu Kapitán Trips. Už to není žádná sranda. Říká se, že na to umřela spousta lidí. Všichni jsou vyplašení a nikam nechodí. Máme tu šest prázdných stolů, a ty víš, že to se u Jane's nikdy nestává."
„Jak je na tom?"
„Kdo ví? Lidí jsou plné nemocnice a nikdo k nim nemůže. Je to strašidelné, Larry. A je tu spousta

vojáků.“
„Na dovolený?“
„Vojáci na dovolené nemají pušky a nejezdí v nákladáčích. Spousta lidí má fakt strach. Radši zůstaň, kde jsi.“
„Ve zprávách nic nebylo.“
„Tady bylo v novinách jen pár zpráv o tom, kde jsou k dostání vitamíny proti chřipce, a to je všechno. Někteří lidi ale říkají, že je to nějaké to hrozné svinstvo, co vyvinula armáda. Není to hrozné?“
„Zní to šíleně.“
„Tam, kde jsi, se nic takového neděje?“
„Ne,“ řekl a pak si vzpomněl na matčino nachlazení. A neviděl v metru kolem sebe spoustu smrkajících a kašlajících? Uvědomil si, že to znělo jak v tuberkulózní léčebně. Spousta smrkání a kašlání se ale ozývala i tady na ulici. Chřipkové zárodky jsou nezištné, pomyslel si. Rády se dělí o všechno, co mají.
„Jede v tom i sama Janey,“ říkala Arlene. „Říkala, že má horečku a zduřelé mandle. Myslela jsem, že ta stará mrcha už je tak suchá, že se jí žádná nemoc nechytí.“
„Vaše tři minuty vypršely, uslyšíte signál,“ vpadla do hovoru spojovatelka.
Larry řekl: „Hele, vrátím se asi tak za týden, Arlene. Někam spolu půjdem.“
„Já jsem pro. Vždycky jsem si chtěla vyjít se slavnou pop hvězdou.“
„Arlene? Neznáš náhodou chlápka, kterému se říká Šňupák Dewey, že ne?“
„Je!“ řekla vylekaně. „O je! Larry!“
„Co?“
„Díky Bohu, žes nezavěsil. Potkala jsem Waynea, asi dva dny předtím, než šel do nemocnice. Zapomněla jsem na to! Jéžišmarjá!“
„A co teda?“
„Dal mi obálku. Říkal, že je pro tebe, žádal mě ale, abych ji tak na týden schovala u sebe v pokladně a dala ti ji, až tě uvidím. Říkal něco jako 'Má zatracený štěstí, že to místo něj nevyzvedl Šňupák Dewey.'“
„Co je v ní?“ Přehodil si telefon do druhé ruky.
„Moment. Podívám se.“ Na chvíli se rozhostilo ticho, pak se ozval zvuk trhaného papíru. Arlene řekla: „Je to vkladní knížka ze spořitelny. První komerční kalifornská banka. Je tam zůstatek ve výši ... no teda! Přes třináct tisíc dolarů. Až mi někde řekneš, abych zaplatila účet, praštím tě po hlavě.“
„To nebudeš muset,“ řekl a zakřenil se. „Díky, Arlene. Schovej mi to u sebe.“
„Ne, hodím to do kanálu. Pitomče.“
„Je fajn mít někoho, kdo tě miluje.“
Vzdechla. „Ty máš takových lidí až moc. Dám to do obálky a napíšu na ní naše jména. Tak mi nebudeš moct utýct, až se tu objevíš.“
„To bych neudělal, zlatíčko.“
Zavěsili a na lince se ozvala spojovatelka a požadovala další tři dolary pro papá Bella. Larry, který ještě stále na tváři cítil široký a bláznivý úsměv, je ochotně nacpal do štěrbiny.
Podíval se na drobné, poházené po poličce pod telefonem, vzal čtvrtdolar a vstrčil jej do štěrbiny. O chviličku později zazvonil telefon u jeho matky. První, co tě napadne, je podělit se o dobrou zprávu, pak hledáš, koho s ní omráčit. Myslel si - ne, věřil - že tady jde výhradně o první případ. Chtěl sebe i ji uklidnit novinkou, že je opět při penězích.
Ze rtů se mu zvolna vytrácel úsměv. Telefon vyzváněl. Možná se přece jen rozhodla, že půjde do práce. Myslel na její zardělý, horečnatý obličej, na to, jak kašlala a smrkala a netrpělivě nadávala do kapesníku. Nemyslel si, že šla do práce. Popravdě řečeno, nemyslel si, že je dost silná, aby šla do práce.
Zavěsil a když uslyšel zachrastění, nepřítomně vytáhl z otvoru svůj čtvrtdolar. Vyšel z budky a cinkal si drobnými v kapse. Když zahlédl taxík, zastavil jej. Taxi se znovu zařadilo do jízdního pruhu. Začalo krápat.
Dveře byly zamčené a Larry si byl po dvojím nebo trojím zazvonění jistý, že byt je prázdný. Bušil na dveře tak hlasitě, že z bytu o patro výš kdosi zabouchal v odpověď jako nějaký popuzený duch. Aby ale měl jistotu, musel se dostat dovnitř, a neměl klíče. Vydal se po schodech dolů k bytu pana Freemana, když tu uslyšel zpoza dveří temné zasténání.

Na dveřích matčina bytu byly tři různé zámky, ona je ale navzdory svému strachu z Portorikánců málokdy zamykala všechny. Larry do dveří vrazil ramenem a ony hlasitě zapraštěly. Opřel se do nich znovu a zámek povolil. Dveře se rozletěly a narazily do zdi. „Mami?“
Znovu to zasténání.
V bytě byla skoro tma; velmi rychle se zešeřilo, silně hřmělo a zesílil i zvuk deště. Okno obývacího pokoje bylo zpola otevřené, nad stolem vlály bílé záclony, pak je proud vzduchu vsál do okna a ven. Na podlaze se leskla kaluž, do níž padal déšť. „Mami, kde jsi?“
Hlasitější zasténání. Proběhl kuchyní; znovu zahřmělo. Málem o ni zakopl. Ležela na podlaze ve dveřích do ložnice. „Mami! Ježíši, mami!“
Pokusila se otočit za zvukem jeho hlasu, pohnula ale jen hlavou a pootočila jí z brady na levý spánek. Její dýchání bylo chraptivé a zahleněné. To nejhorší ale, to, nač nikdy nezapomene, byl způsob, jímž na něj otočila své vidoucí oko, oko dobytčete před řezníkovou sekerou. Obličej jí hořel. „Larry.“
„Uložím tě do postele, mami.“
Sklonil se, vztekle potlačil třes, který hrozil ovládnout jeho kolena, a vzal ji do náručí. Rozevřel se jí župan a odhalil vybledlou noční košili a jak rybí břicho bílé nohy s kresbou nalitých křečových žil. Byla neuvěřitelně horká. To ho děsilo. Taková horečka se nedá přežít. Mozek se jí v hlavě uvaří. Jako by to chtěla dokázat, řekla: „Larry, přiveď otce. Je v baru.“ „Nemluv,“ řekl Larry vyděšeně. „Nemluv a spi, mami.“ „Je v baru s tím fotografem!“ řekla pronikavě do tmy, která by se dala krájet, a venku zlobně zapráskal hrom. Larry měl pocit, jako by se zvolna propadal do bahna. Bytem províval studený vítr z polootevřeného okna v obýváku. Jako by v reakci na to se Alice začala třást a naskočila jí husí kůže. Drkotaly jí zuby. Tvář jí v polotemnotě ložnice svítila jak měsíc v úplňku. Larry shrnul pokrývku, zabalil do ní její nohy a prostěradlo jí vytáhl až k bradě. Ještě stále se bezmocně chvěla; třáslo se s ní i prostěradlo. Měla suchý obličej bez kapky potu.
„Běž tam a pověz mu, že jsem řekla, aby tamodtud hned odešel!“ zaječela, a pak bylo ticho, rušené jen těžkým sípěním jejího dechu.
Vrátil se do pokoje, otočil se k telefonu, pak jej obešel. Přibouchl okno a vrátil se k přístroji.
V polici pod deskou malého stolku, na nějž se posadil, byl telefonní seznam. Nalistoval číslo nemocnice Milosrdných a vytáčel jej, zatímco venku hřmělo více a více. Zášleh blesku změnil okno, které právě zavřel, v modrobílý rentgenologický negatoskop. Dusivý výkřik matky, který se ozval z ložnice, mu zmrazil krev v žilách.
Telefon jednou zazvonil, pak se ozvalo zabzučení, pak klapnutí. Mechanicky jasný hlas řekl: „Tady je nahrávací přístroj Všeobecné nemocnice Milosrdných. Právě teď jsou všechny naše telefonní okruhy obsazeny. Vydržíte-li chvíli, dostanete se na řadu, jak jen to bude možné. Děkujeme vám. Tady je nahrávací přístroj Všeobecné nemocnice Milosrdných. Právě teď -“
„Shodíme ty vlasatce ze schodů!“ vykřikla matka. „Tihle Portorikánci nic neumí!“
„- dostanete se na řadu, jak jen to -“
Bouchl s telefonem a postál nad ním a potil se. Co to je za zatracenou nemocnici? Tvá matka umírá a oni tam mají zasraný vzkaz. Co se to tam děje?
Larry se rozhodl sejít dolů a poprosit pana Freemana, aby na matku dohlédl, zatímco on zaběhne do nemocnice. Nebo má zavolat soukromou ambulanci? Ježíšikriste, jak to, že nikdo nic neví o věcech, které tak nutně vědět potřebuje? Proč se to neučí ve škole?
Z ložnice se stále ozývalo matčino těžké dýchání.
„Hned jsem zpátky,“ zamumlal a otevřel dveře. Byl vyděšený, měl o ni strach, a hlas v podvědomí říkal věci jako: To se může stát jenom mně. A: Proč se to muselo stát zrovna po tak dobré zprávě? A tu nejohavnější: Jak moc mi to zkříží plány? Kolik věcí budu muset změnit?
Nenáviděl ten hlas, chtěl, aby zemřel rychlou a zlou smrtí, on ale mluvil a mluvil.
Seběhl po schodech k bytu pana Freemana a temnými oblaky zaburácel hrom. Když se dostal do přízemí, dveře se rozlétly a dovnitř vpadla opona deště.

KAPITOLA 20

Harborside byl nejstarším hotelem v Ogunquitu. Od doby, kdy naproti postavili nový jachetní klub, z něj nebyl už tak dobrý výhled, přesto ale za večerů jako tento, když byla obloha prokládána žilkami blesků,

bylo to docela ucházející.
Frannie téměř tři hodiny seděla u okna a pokoušela se napsat dopis Grace Dugganové, kamarádce ze střední školy, která teď chodila na Smithovu univerzitu. Nebyl to dopis - zpověď, který by se zabýval jejím těhotenstvím nebo scénou, která se odehrála mezi ní a matkou - kdyby psala o takových věcech, jen by ji to vrátilo do deprese a navíc měla za to, že Grace o tom brzy uslyší dost z vlastních zdrojů. Pokoušela se jen napsat přátelský dopis. Výlet na kolech, který jsme s Jessem podnikli v květnu spolu se Samem Lothropem a Sally Wenceslasovou. Měla jsem kliku při závěrečné zkoušce z biologie. Nové zaměstnání Peggy Tateové (další kolegyně ze střední školy a jejich společná známá) v kanceláři Senátu. Blížící se svatba Amy Lauderové.
Ten dopis ne a ne napsat. Svůj díl na tom měly zajímavé pyrotechnické efekty dne - jak můžete psát, zatímco nad vodou se honí jeden blesk za druhým? Navíc jí žádná z těch novinek nešla od srdce. Celé se to zvrtlo, jako když se nožem, kterým chceš oloupat brambory, řízneš do ruky. Výlet na kolech byl příjemný, ale mezi ní a Jessem už to teď tak příjemné nebylo. Při závěrečné zkoušce z biologie měla opravdu štěstí, při těch, které byly opravdu důležité, ale ne. Grace ani ji Peggy Tateová moc nezajímala, a Amyina nadcházející svatba se ve Franině současném stavu zdála spíš jako zlý a zvrhlý vtip než jako radostná událost. Amy se bude vdávat, ale já budu mít dítě, ha-ha-ha.
Cítila, že by ten dopis měla ukončit; už jen proto, aby s ním nemusela dál zápasit, a napsala:
Mám své vlastní problémy, a jaké, ale nejsem s to ti je tady všechny vypsat. Stačí, že na ně musím myslet! Doufám ale, že tě uvidím do Dne nezávislosti, ledaže bys od posledního dopisu změnila plány. (Jeden dopis za šest týdnů? Tak se mi zdá, že ti někdo zpřelámal prsty, holka, a ty teď nemůžeš psát!) Až se potkáme, všechno ti řeknu. Rada mi určitě přijde vhod.
Jsem s tebou, bud' se mnou Fran
Podepsala se svým ozdobným a komickým klikyhákem, který zabral dobře půlku zbylého bílého místa. Cítila se díky tomu jako ještě větší podvodník než kdykoliv předtím. Vložila list do obálky, napsala na ni adresu a zastrčila za zrcadlo. Hotovo.
Tak. Co teď?
Znovu se setmělo. Vstala a nepokojně přecházela místností a myslela na to, že bude muset odejít dřív, než začne znovu pršet. Kam má ale jít? Do kina? Jediný film, který ve městě promítali, už viděla. S Jessem. Podívat se na šaty do Portlandu? Nuda. Jediné šaty, které si teď mohla prohlížet, byly ty volné v pase. Pokoj pro dva.
Měla ten den tři telefonáty - nejdříve dobrou zprávu, druhou neutrální, třetí špatnou. Byla by radši, kdyby bývaly přišly v opačném pořadí. Venku začalo pršet a na nábřeží se setmělo. Rozhodla se, že půjde ven a vykašle se na to, že by mohla zmoknout. Čerstvý vzduch a letní vlhko by jí mohlo udělat dobře. Možná by se někde mohla zastavit a dát si pivo. Štěstí v láhvi. Přinejmenším rovnováha.
První telefon byl od Debbie Smithové ze Somersworthu. Moc se na Frannie těší, řekla vřele. Vlastně ji tam potřebuje. Jedna ze tří dívek, se kterými v bytě bydlela, se v květnu odstěhovala, protože získala místo sekretářky ve velkoobchodu. A Debbie s Rhodou už nájem bez třetí dlouho neutáhnou. „A obě pocházíme z velké rodiny," řekla Debbie. „Plačící děti s námi nic nedělají."
Fran jí řekla, že by se mohla nastěhovat prvního července, a když zavěsila, zjistila, že se jí po tváři kolejí horké slzy. Slzy ulehčení. Měla za to, že když bude moci odejít z tohohle města, ve kterém vyrostla, bude všechno v pořádku. Pryč od matky, dokonce i pryč od otce. Dítě a osamělost by pak mohly znamenat jakousi souměrnost. Věděla, že existují nějaká zvířata - žáby nebo brouci - kteří se nafouknou, když cítí ohrožení. Dravec - alespoň teoreticky - se vyleká a uteče. Cítila se trochu jako ten brouk a právě město a celé okolí (lepší slovo by možná bylo gestalt) mohlo za to, že se tak cítí. Věděla, že ji nikdo nebude nutit nosit šarlatové písmeno, taky ale věděla, že aby o tom dokázala sama sebe přesvědčit, musí Ogunquit opustit. Když vyšla na ulici, měla pocit, že cítí, jak ji lidi - ne pozorují, ale chystají se ji pozorovat. Stálí obyvatelé, samozřejmě, ne letňáci. Celoroční obyvatelé vždycky museli někoho pozorovat - ochmelku, nemoc předstírajícího ulejváka, Dítě z Dobré Rodiny, které nachytali při krádeži v krámě v Portlandu nebo v Old Orchard Beach ... nebo holku se vzdouvajícím se bříškem.
Jako druhý volal Jess Rider. Volal z Portlandu a nejdříve to zkoušel k nim domů. Naštěstí natrefil na Petera, který mu bez dalších komentářů dal Franin telefon do Harborside. Přesto začal slovy: „Doma to

máš trošku napjatý, co?“
„Jo, to mám,“ řekla opatrně a dál se tím zabývat nechtěla. To by je jaksi zdůvěrnilo.
„Matka?“
„Proč to říkáš?“
„Vypadá, že je z těch, co dokážou vyletět z kůže. Má něco v očích. Stojí v nich, jestli střelíš po mé svaté krávě, zastřelím tvoji.“
Byla zticha.
„Promiň. Nechtěl jsem tě urazit.“
„Neurazils mě,“ řekla. Docela to sedělo - aspoň povrchně - pořád ještě se ale snažila přehoupnout přes to slovo, které použil. Urazit. Od něj to znělo divně. Možná to něco znamená, pomyslela si. Když tvůj milenec mluví o „urážení“, už to není tvůj milenec.
„Frannie, ta nabídka pořád platí. Řekni ano a já koupím pár prstýnků a večer jsem u tebe.“
Na kole, pomyslela si a málem se rozhihňala. Kdyby mu něco takového provedla, bylo by to hrozné a nepatřičné, a tak raději přikryla rukou mluvítko a počkala, až ji to přejde. Za posledních šest dní se nahihňala a naplakala víc než v patnácti, kdy začala chodit na rande.
„Ne, Jesse,“ řekla a měla úplně klidný hlas.
„Myslím to vážně!“ naléhal se znepokojivou prudkostí, jako by byl viděl její boj se smíchem.
„Já vím, že jo,“ odpověděla. „Na svatbu ale nejsem připravená. Vím to o sobě, Jessi. S tebou to nemá co dělat.“
„A co dítě?“
„Chci ho mít.“
„A necháš si ho?“
„Ještě nevím.“
Chvíli mlčel. Slyšela hlasy z vedlejších pokojů. Mají vlastní problémy, pomyslela si. Holka, svět je dennodenní drama. Milujeme svůj život a tak hledáme maják, který by nás provedl do zítřka.
„Přemýšlím o tom dítěti,“ řekl nakonec Jess. Měla o tom vážné pochybnosti, byla to ale jediná věc, kterou ji mohl zasáhnout. Povedlo se mu to.
„Jessi -“
„Tak kam půjdeš?“ zeptal se živě. „Nemůžeš zůstat celé léto v Harborside. Jestli nemáš kde být, můžu se po něčem porozhlédnout v Portlandu.“
„Mám kde být.“
„Kde, nebo se nesmím zeptat?“
„Nesmíš,“ řekla a když si uvědomila, jak málo diplomatický způsob si vybrala, skousla si špičku jazyka.
„Aha,“ řekl, a jeho hlas byl podivně bezvýrazný. Konečně opatrně pokračoval: „Můžu se tě na něco zeptat a nenamíchnout tě, Frannie? Protože já tě fakt nechci namíchnout. Není to řečnická otázka nebo tak.“
„Můžeš se zeptat,“ řekla ostražitě. Snažila se obrnit, protože když přišel Jesse s něčím takovým, obvykle vyrukoval s příšerným a úplně nevědomým šovinismem.
„Nemám vůbec žádná práva?“ zeptal se Jesse. „Nemůžu se podílet na té zodpovědnosti a na rozhodování?“
Chvilku namíchnutá byla, pak ten pocit zmizel. Jess byl prostě Jess, pokoušel se ubránit před sebou samým představu sebe sama, tak, jak to dělají všichni myslící lidé, kteří chtějí v noci usnout. Měla ho ráda pro jeho inteligenci, ale v situaci, jako byla tahle, byla inteligence poněkud nudná. Lidi jako je Jesse - a ji taky - po celý život učili, že správné je angažovat se a být aktivní. Někdy si musíš ublížit - a hodně - abys přišel na to, že občas je lepší držet se zpět a vyčkávat. Byla to milá snaha, ale jen snaha. Nechtěl ji nechat odejít.
„Jessi,“ řekla, „nikdo z nás to dítě nechtěl. Domluvili jsme se na pilulkách, aby se to nestalo. Neneseš žádnou zodpovědnost.“
„Ale -“
„Ne, Jessi,“ řekla pevně.
Vzdychl.

„Spojíš se se mnou, až se zabydlíš?“
„Asi jo.“
„Chceš se ještě vrátit do školy?“
„Potom. Vypustím podzimní semestr. Možná dostanu podporu od sociálky.“
„Jestli budu zapotřebí, Frannie, víš, kde jsem. Neutíkám od toho.“
„Já vím, Jesse.“
„Kdybys potřebovala prachy -“
„Jo.“
„Ozvi se. Nechci na tebe naléhat, ale ... Rád bych tě viděl.“
„Dobře, Jessi.“
„Sbohem, Fran.“
„Sbohem.“
Když zavěsila, zdála se jí ta sbohem příliš definitivní a rozhovor nedokončený. Došlo jí proč. Neřekli si „Miluji tě,“ a to bylo poprvé. Rozesmutnilo ji to, a i když se přesvědčovala, že si to nesmí tak brát, nepomáhalo to.
Poslední hovor měla kolem poledne s otcem. Předevčírem spolu obědvali a on jí vyprávěl, jak znepokojený je z toho, co to udělalo s Carlou. Celou noc nešla spát; seděla v salónu a listovala starými rodovými záznamy. Kolem půl dvanácté za ní přišel a ptal se jí, kdy přijde nahoru. Měla rozpuštěné vlasy, které jí povlávaly kolem ramen a živůtku noční košile, a Peter říkal, že vypadala divoce a ne zcela při smyslech. Těžkou knihu měla v klíně a na něj se ani nepodívala. Pořád jen listovala. Řekla, že není ospalá. Když spolu seděli v boxu restaurace Corner Lunch, kde se otec na hamburgery spíš díval, než že by je jedl, řekl Frannie, že matka je nachlazená. Rýma. Když se jí Peter zeptal, jestli nechce sklenku horkého mléka, ani mu neodpověděla. Ráno ji našel spát v křesle s knihou v klíně.
Když se nakonec probudila, vypadala o něco líp, nachlazení se ale zhoršilo. Odmítla pozvat doktora Edmontona s tím, že jde jen o chřipku. Dala si prsní zábal a měla za to, že se jí už dutiny vyčistily. Peter ale řekl Frannie, že jej nevyděsilo ani tak to, jak vypadá. Nenechala ho, aby jí změřil teplotu, on si ale myslel, že má pořádně vysokou horečku.
Zavolal dnes Fran, právě, když se ozvalo první zahřmění. Nad přístavem se tiše navršily černofialové mraky a pak začalo pršet - nejdříve zlehka a pak prudce. Když se spolu bavili, pozorovala z okna blesky, probodávající hladinu pod vlnolamy, a pokaždé, když se to stalo, ozvalo se ve sluchátku zapraskání, jako když gramofonová jehla přejede po desce.
„Dnes leží v posteli,“ řekl Peter. „Nakonec svolila, aby se na ni Tom Edmonton podíval.“
„Už tam byl?“
„Právě odešel. Myslí si, že má chřipku.“
„Dobrý bože,“ řekla Frannie a zavřela oči. „U ženy jejího věku to není žádná sranda.“
„To není.“ Odmlčel se. „Řekl jsem mu všechno. O dítěti, o tom, jak jste se s matkou chytly. Tom o tebe má starost, protože jsi sama ještě dítě. A bude mlčet. Chtěl jsem vědět, jestli to mohlo způsobit tohle. Řekl, že ne. Chřipka je chřipka.“
„Koho dostala chřipka,“ řekla ponuře Fran.
„Cože?“
„To nic,“ řekla Frannie. Otec měl hodně široký záběr, fanouškem AC/DC ale nebyl. „Pokračuj.“
„No, už toho moc není, zlato. Řekl, že té chřipky je kolem spousta. Mimořádně nakažlivé svinstvo. Zřejmě se to sem dostalo z jihu a New York v tom lítá taky.“
„Jenže spát celou noc v salóně -“ začala pochybovačně. „Vlastně říkal, že když spala vsedě, bylo to pro její plíce a průdušky lepší. Nic dalšího neřekl, ale Alberta Edmontonová je členem všech organizací, jejichž členem je Carla, a tak jsme si nic dalšího říkat nemuseli. Oba jsme věděli, že si o něco takového koledovala. Je předsedkyní Městského historického výboru, každý týden tráví dvacet hodin v knihovně, je sekretářem Ženského klubu a Přátel Literárního klubu, od Fredovy smrti vedla každým rokem Dobročinný pochod, a aby to nebylo málo, loni v zimě se zapojila do fondu Srdce. A nad to všechno se snažila všemožně propagovat Maineskou genealogickou společnost. Schází a opotřebovává se. A i proto na tebe tak vyjela. Všechno, co Edmonton řekl bylo, že byla ideálním terénem pro první choroboplodný

zárodek, který jí zkřížil cestu. Víc říkat nemusel. Frannie, ona stárne a nechce to. Pracuje tvrději než já.“
„Jak moc je nemocná, tati?“
„Je v posteli, pije džus a bere tabletky, které jí předepsal Tom. Vzal jsem si den volna a zítra na ni přijde dávat pozor paní Hallidayová. Matka chtěla, aby to byla ona, protože s ní chce pracovat na agendě červencového setkání Historické společnosti.“ Odfoukl si a na lince znovu zapraskal blesk. „Někdy si myslím, že se chce udřít.“
Frannie nesměle řekla: „Myslíš, že by jí vadilo, kdybych -“ „Teď zrovna asi jo. Ale dej jí čas. Rozmyslí si to.“
Teď, o čtyři hodiny později, si uvazovala kapuci a pochybovala o tom, že si to matka kdy rozmyslí. Možná, že když se vzdá dítěte, nikdo ve městě si toho ani nevšimne. To ale bylo nepravděpodobné. V malých městech lidé nasávají vzduch neobyčejně bystrými nosy. A ona si dítě samozřejmě nechá ... tam na to by ani nepomyslela, že? Nebo ano?
Když si oblékala pláštěnku, pocítila, jak v ní hlodá provinilost. Její matka scházela. Jistěže scházela. Frannie to viděla, když přijížděla domů z koleje a vyměňovaly si polibky na tvář. Carla měla pod očima váčky, kůži příliš žlutou, a šeď v jejích vlasech, vždy pečlivě upravených, navzdory třicetidolarovým přelivům pokročila. Ale stejně...
Byla hysterická, úplně hysterická. A Frannie se sama sebe ptala, jak dostojí povinnosti, jestli se její chřipka vyvine v zápal plic nebo kdyby se nějak zhroutila. Nebo dokonce zemřela. Bože, jak hrozná myšlenka. To se nemůže stát, Bože, jistěže ne. Léky, které bere, to vyženou, a jakmile se jí Frannie dostane z dohledu a v klidu v Somerworth porodí svého cizinečka, matka se vzpamatuje z rány, kterou musela snést. A pak -
Zazvonil telefon.
Nepřítomně se na něj podívala a venku šlehlo několik blesků, následovaných tak blízkým a mohutným zahřměním, že vylekaně poskočila.
Crr, crr, crr.
Své tři hovory si již odbyla, tak kdo to může být? Debbie jí neměla proč volat znovu a Jess taky ne. Možná to byl „Veselý drát.“ Nebo roznášková služba. Možná to přece jen byl Jesse a zkoušel to jako kdysi ve škole.
Vstala, aby to zvedla. Byla si najednou jistá, že jde o otce a zprávy budou zlé. Je to koláč, řekla si. Zodpovědnost je koláč. Něco ze zodpovědnosti přichází se vší tou dobročinností, které se člověk dopouští, jenže pokud si myslíš, že si nemusíš uříznout velký, šťavnatý, bolavý kus, tak si lžeš do kapsy. A každý ten kus musíš sežvýkat.
„Haló?“
Chvíli bylo slyšet jen ticho a ona se zamračila, zrozpačitěla a řekla znovu: „Haló?“
Pak otec řekl: „Fran?“ a vydal podivný, bublavý zvuk. „Frannie?“ Znovu ten bublavý zvuk. Frannie s omračující hrůzou pochopila, že otec polyká slzy. Jedna ruka jí vyletěla k hrdlu a chytila se šňůrky kapuce.
„Táti? Co se děje? Máma?“
„Frannie, musím tě přivézt. Jen ... jen se seberu a přijedu pro tebe. To udělám.“
„Je mamka v pořádku?“ zakřičela do telefonu. Nad přístavištěm znovu zaburácel hrom, polekal ji a ona začala plakat. „Tak mluv, tati!“
„Je jí hůř a hůř, víc nevím,“ řekl Peter. „Asi hodinu potom, co jsme spolu mluvili, se jí udělalo hůř. Vyletěla jí horečka. Začala blouznit. Snažil jsem se sehnat Toma ... a Ráchel řekla, že není doma, že spousta lidí je nemocných ... a tak jsem volal do Sanfordské nemocnice a oni řekli, že obě jejich ambulance jsou za pacienty, že ale zařadí Carlu na seznam. Seznam, Frannie, co je to kurva za seznam, tak najednou? Znám Jima Carringtona, který jednou z těch jejich sanitek jezdí, a ten sedí celý den v baru a hraje kanastu, pokud zrovna není na pětadevadesátce nehoda. Co je to za seznam?“ Skoro ječel.
„Uklidni se, tati. Uklidni se. Uklidni se.“ Znovu propukla v pláč a její levá ruka opustila šňůrku kapuce a přitiskla se na oči. „Jestli tam ještě je, možná bys ji radši měl odvézt sám.“
„Ne ... přijeli asi před čtvrt hodinou. A Bože, Frannie, vzadu v sanitce bylo šest lidí. Jedním z nich byl Will Ronson, co mu patří drogerie. A Carla ... tvá matka ... byla trochu vyvedená z míry, když ji tam

strkali a ona pořád říkala: 'Nemůžu popadnout dech, Petere, nemůžu popadnout dech, proč nemůžu dýchat?' Bože, Bože," skončil zlomeným, dětským hlasem, který ji děsil.
„Můžeš řídit, tati? Dojedeš sem?"
„Jo," řekl. „Jo, jasně." Zdálo se, že se sebral.
„Budu na přední verandě."
Zavěsila a s třesoucími se koleny rychle sešla po schodech. Na verandě si všimla, že i když ještě prší, už se protrhaly poslední bouřkové mraky a prokukuje večerní slunce. Automaticky se rozhlížela po duze. Byla tam, daleko nad vodou, mlhavý a tajemný oblouk. Zahryzala v ní vina, další věc uvnitř jejího břicha, kde už byla ta první, a ona začala znovu plakat.
Sněz si svůj koláč, řekla si a čekala, až přijede otec. Chutná hrozně, jen si ho sněz. Můžeš mít další, a ještě jeden. Sněz svůj koláč, sněz každý kousek.

KAPITOLA 21

Stu Redman byl vyděšený.
Díval se z holého okna svého nového pokoje ve vermontském Stovingtonu a viděl daleko pod sebou malé město, miniaturní cedule benzínové stanice, jakési továrny, hlavní ulici, řeku, dálnici, a za dálnicí žulovou páteř západní Nové Anglie - Green Mountains.
Byl vyděšený, protože tohle vypadalo mnohem víc jako vězeňská cela než jako nemocniční pokoj. Byl vyděšený, protože Denninger byl pryč. Neviděl Denningera od doby, kdy se celý ten šílený třímanéžový cirkus přesunul z Atlanty sem. I Deitz byl pryč. Stu měl za to, že Denninger a Deitz jsou nemocní, možná už mrtví.
Někdo něco podělal. Buď to, nebo ta nemoc, již Charles D. Campion přinesl do Arnette, byla mnohem nakažlivější, než si bylo lze představit. Ať tomu bylo jakkoli, integrita Atlantského epidemiologického centra byla narušena a Stu si myslel, že každý, kdo tam byl, má teď šanci dělat na viru, kterému říkají Prime-A nebo superchřipka, výzkum z velmi bezprostřední blízkosti.
Ještě pořád ho testovali, zdáli se ale nesoustředění. Nedodržovali denní rozvrh. Načmárali si výsledky, on měl ale podezření, že se na ně jen zběžně podívají, potřesou hlavou a hodí je do nejbližšího koše. Jenže to nebylo to nejhorší. Nejhorší byly zbraně. Sestry, které vcházely dovnitř, aby mu odebraly krev, hlen nebo moč, teď doprovázel voják v bílém obleku, a ten voják měl pistoli v plastikovém sáčku. Sáček byl připevněn na zápěstí vojákovy dlouhé rukavice. Ta pistole byla armádní pětačtyřicítka a Stu ani v nejmenším nepochyboval, že kdyby se pokusil o podobnou hru jako s Deitzem, pětačtyřicítka by rozervala konec sáčku na kouřící, hořící cáry a ze Stua Redmana by se stal Ten, co o něm jen dobře. Pokud teď svou práci jen předstírali, znamenalo to, že je postradatelný. Být zadržován je zlé. Být zadržován a přitom být postradatelný ... to je hodně zlé.
Každý večer teď velmi pozorně sledoval zprávy o šesté. Muži, kteří se pokusili o převrat v Indii, byli označeni za „zahraniční agenty" a zastřeleni. Policie stále pátrala po tom nebo po těch, kdo včera vyhodil nebo vyhodili do vzduchu elektrárnu v Laramine ve Wyomingu. Nejvyšší soud rozhodl v poměru šest ku třem, že homosexuály nelze pro jejich sexuální zaměření vyloučit ze státní služby. A poprvé se tam objevil i náznak čehosi dalšího.
Úředníci Americké elektrárenské společnosti v Miller County v Arkansasu odmítli možnost, že by byť jen v náznaku selhával reaktor. Atomová elektrárna v malém městě Fouke asi třicet mil od texaských hranic byla postižena drobnými poruchami v elektrických obvodech zařízení, které se stará o chlazení aktivní části reaktoru, není ale důvod k panice. Přítomnost armády v oblasti je jen preventivním opatřením. Stua by docela zajímalo, jaká preventivní opatření by armáda podnikla, kdyby reaktor skutečně zachvátil černobylský syndrom. Myslel si, že armáda je v jihozápadním Arkansasu z úplně jiných důvodů. Fouke nebylo od Arnette až tak daleko.
Jiná zpráva říkala, že chřipková epidemie na Východním pobřeží teprve začíná - jde o ruskou chřipku typu A, nikdo se nemusí ničeho bát, nebezpečná je jen pro velmi staré a velmi mladé. Rozhovor s unaveným newyorským lékařem v hale brooklynské nemocnice Milosrdných. Říkal, že ta chřipka je zvlášť úporná varianta ruské chřipky typu A a nabádal diváky, aby si obstarali vitamínové preparáty. Pak začal náhle mluvit o něčem jiném, zvuk ale ztichl a bylo vidět jen, jak se mu pohybují rty. Do obrazu se vrátil moderátor a řekl: „Máme zprávy o několika úmrtích v New Yorku, které jsou přičítány poslední

chřipkové epidemii, u mnoha těchto fatálních případů ale bylo zjištěno oslabení městskými exhalacemi a snad i virem AIDS. Ministerstvo zdravotnictví zdůrazňuje, že jde ruskou chřipku typu A a nikoliv o nebezpečnější virus prasečí chřipky. Mezitím, říkají doktoři (stará dobrá rada): zůstaňte v posteli, dopřejte si klid, hodně pijte a na horečku berte aspirin.“
Moderátor se konejšivě usmál ... a někdo mimo obraz kýchl.
Slunce se už dotklo horizontu a zalilo ho zlatem, které se mělo brzy změnit v červenou a pak tmavě oranžovou. Noci byly nejhorší. Zavlekli ho do části země, která mu byla úplně cizí, a v noci zvlášť. Byl začátek léta a jemu se množství zeleně, které viděl z okna, zdálo nenormální, výstřední a trochu hrozivé. Neměl žádné přátele; pokud věděl, všichni, kdo s ním byli na palubě letadla z Braintree do Atlanty, jsou mrtví. Byl obklopen automaty, které mu odebíraly krev před namířenou hlavní. Bál se o svůj život, i když se pořád cítil dobře a začínal věřit, že To nechytí, ať už to bylo cokoliv.
Stua začalo hluboce zajímat, jak a zda vůbec by odsud mohl zmizet.

KAPITOLA 22

Když Creighton 24.července vešel, zastihl Starkeyho, jak se s rukama za zády dívá na monitory. Viděl starcův prsten z West Pointu, který se mu leskl na pravé ruce, a zalila jej vlna soucitu. Starkey si už deset dní udržoval bdělost povzbuzujícími tabletami a byl blízko nevyhnutelného zhroucení. Jenže, pomyslel si Creighton, jestli se ohledně toho telefonátu nemýlím, je zhroucení už na obzoru.
„Lene,“ řekl Starkey, jako by jej překvapil. „Jsi hodný, že jsi přišel.“
„De nada,“ řekl Craighton a pousmál se.
„Víš, kdo to telefonoval.“
„Takže to byl opravdu on?“
„Jo. Prezident. Odvolali mě. Ten zasraný úředníček mě odvolal, Lene. Jasně, věděl jsem, že to přijde. Ale stejně to bolí. Bolí to jak čert. Bolí mně, že to přišlo od toho uhlazeného, usměvavého pytle sraček.“
Len Creighton přikývl.
„No,“ řekl Starkey a přiložil si ruku na tvář. „Už se stalo a nemůže se odestát. Teď jsi na řadě ty. Chce, abys co nejrychleji odjel do Washingtonu. Pozve si tě na kobereček a zkope ti řiť do kulata, ty tam ale budeš stát a panáčkovat a nastavovat ji. Zachránili jsme, co se dalo. A stačí to. Jsem přesvědčen, že to stačí.“
„Pokud ano, měla by si před tebou tahle země kleknout.“
„Popálilo mi to ruce, ale ... vydržel jsem to, jak jen to šlo, Lene. Vydržel jsem to.“ Mluvil s tichým zápalem, ale oči mu putovaly zpět k monitoru a rty se na chvíli roztřásly. „Bez tebe bych to nezvládl.“
„No ... však to spolu netáhnem ponejprv, Billy, co?“
„Jistě, vojáku. A teď poslouchej. Tohle je nejdůležitější ze všeho. Musíš se setkat s Jackem Clevelandem, a to co nejdříve. Ví, koho máme za oběma oponami - železnou i bambusovou. Ví, jak se na ně napojit, a nebude lpět na formalitách. Bude vědět, že mám naspěch.“
„Nerozumím, Billy.“
„Musíme počítat i s nejhorším,“ řekl Starkey a přes obličej mu přeletěl podivný úsměv. Ohrnul horní ret, takže vypadal jako rozzuřený vlčák, bránící dům. Položil prst na listy žlutého papíru na stole. „Vymklo se to kontrole. Objevilo se to v Oregonu, Nebrasce, Louisianě a na Floridě. Nepotvrzené případy v Mexiku a Chile. Když jsme ztratili Atlantu, přišli jsme o tři muže s největším potenciálem pro vyřešení problému. S tím princátkem Redmanem jsme se nedostali vůbec nikam. Víš, že mu ten Modrý virus dokonce naočkovali? Myslel si, že je to sedativum. Zničil to, a nikdo ani v nejmenším neví proč. Kdybychom měli šest týdnů, možná bychom na to přišli. Jenže ty nemáme. Ta povídačka o chřipce je nejlepší, co se dá vymyslet, ale nesmí - nesmí - se stát, že by druhé straně někdy došlo, že jde o umělou věc, vytvořenou v Americe. Mohlo by je potom ledacos napadnout. Cleveland má v SSSR mezi osmi a dvaceti lidmi a v každé satelitní zemi je jich pět až deset. Ani já nevím, kolik jich je v Rudé Číně.“
Starkeyho ústa se znovu roztřásla. „Až dnes odpoledne uvidíš Clevelanda, řekneš mu jen Řím se hroutí. Zapamatuješ si to?“
„Ano,“ řekl Len. „Ale ... opravdu myslíš, že to udělají? Ti muži a ženy?“ „Naši lidé dostali ty ampule před týdnem. Myslí si, že v nich jsou radioaktivní částice, které budou sledovány našimi satelity. Víc nepotřebují vědět, že, Lene?“ „Ne, Billy.“

„A kdyby se to ještě ... ještě zhoršilo, nikdo nebude nic vědět. Modrý projekt nebyl až do samotného konce monitorován, tím jsme si jistí. Nový virus, mutace ... naši protivníci budou možná mít podezření, ale nebudou mít dost času. Budou mít svých starostí dost, Lene."
„Ano."
Starkey se znovu díval na monitory. „Dcera mi před pár lety dala knihu básní. Od člověka jménem Yeets. Říkala, že Yeetse by měl číst každý voják. Myslím, že to měl být vtip. Slyšels někdy o Yeetsovi, Lene?"
„Myslím, že ano," řekl Creighton a rozvažoval, zda Starkeymu řekne, že ten básník se jmenoval Yates.
„Četl jsem každý řádek," řekl Starkey a zadíval se do věčného klidu jídelny. „Hlavně proto, že si myslela, že to neudělám. Je špatné, když ostatní uhodnou, co uděláš. Moc jsem tomu nerozuměl - myslím, že ten chlap byl blázen - ale přečetl jsem to. Legrační poezie. Ani se moc nerýmovala. V té knize ale byla jedna báseň, kterou jsem nedokázal vystrnadit z hlavy. Jako by tam ten chlap popisoval všechno, co přisuzuji svému životu, jeho beznadějnost, jeho zatracenou ušlechtilost. Říká, že se všechno rozpadá. Říká, že střed nedrží pohromadě. Podle mě tím myslel, že se všechno zcvokne. To tím podle mě myslel. Když nic jiného, Yeets věděl, že dříve či později se všechno zcvokne."
„Ano, pane," řekl tiše Creighton.
„Když jsem poprvé četl konec té básně, naskočila mi husí kůže, a naskakuje mi, i když si to přečtu znovu. Tu část nikdy nezapomenu. 'Jaká to zlá bestie, jejíž hodina nadešla, se to plíží k Betlému, aby tam byla zrozena?'" Creighton zůstal zticha. Neměl co říci.
„Bestie je na cestě," řekl Starkey a otočil se. Vzlykal a smál se. „Je na cestě a je o pěkný kus horší, než si starý Yeets vůbec mohl představit. Věci mizí. Naším úkolem je udržet, co jen můžem, tak dlouho, jak jen můžem." „Ano, pane," Creighton poprvé ucítil v očích pálení slz. „Ano, Billy." Starkey napřáhl ruku a Creighton ji uchopil do dlaní. Starkeyho ruka byla stará a studená, jako hadí kůže, v níž zemřelo nějaké malé prérijní zvíře, které zanechalo vlastní křehkou kostru v hadí schránce. Přes dolní víčka Starkeyho očí přetekly slzy a kanuly po úzkostlivě vyholené tváři.
„Musím se ještě o něco postarat," řekl Starkey. „Ano, pane."
Starkey si stáhl z pravé ruky westpointský prsten a z levé snubní prsten. „Pro Cindy," řekl. „Pro mou dceru. Postarej se, aby je dostala, Lene." „Udělám to." Starkey šel ke dveřím. „Billy?" zavolal na něj Len Creighton. Starkey se otočil.
Creighton stál strnule vzpřímen a po tváři mu ještě tekly slzy. Salutoval. Starkey mu zasalutoval v odpověď a vyšel ze dveří.
Výtah pravidelně hučel a nade dveřmi naskakovala čísla poschodí. Když použil svůj speciální klíč, aby se dostal do oblasti autoparku, začala houkat siréna - smutně, jako by nějak věděla, že varuje před situací, která už je prohraná. Starkey si představil, jak jej Len Creighton postupně pozoruje na řadě monitorů - nejdříve když si vyzvedává džíp, pak jak s ním jede přes rozsáhlou neobydlenou testovací základnu a branou, označenou PŘÍSNĚ TAJNÁ ZÓNA. VSTUP JEN NA ZVLÁŠTNÍ POVOLENÍ. Strážnice vypadaly jako budky pro vybírání mýta na dálnicích. Měly ještě posádku, ale mužové za nažloutlými skly byli mrtví a jejich těla se v suchém a horkém pouštním vzduchu rychle mumifikovala. Budky byly neprůstřelné, nebyly ale neproniknutelné pro infekci. Když kolem nich Starkey - jediná pohyblivá věc na spleti blátivých cest mezi plechovými chatrčemi a nízkými budovami z tvárnic - projížděl, vojáci na něj prázdně zírali zapadlýma skelnýma očima.
Zastavil před přikrčeným krytem, který měl na dveřích ceduli VSTUP BEZ POVOLENÍ A-1-A VYLOUČEN. Jedním klíčem si otevřel, druhým uvedl do chodu výtah. Z prosklené strážnice nalevo ode dveří výtahu na něj zíral mrtvý a jak prkno strnulý člen ochranky. Když výtah přijel a dveře se otevřely, Starkey rychle nastoupil. Zdálo se mu, že na sobě cítí pohled mrtvého strážného, malé závaží dvou očí jako dvou zaprášených oblázků.
Výtah se rozjel tak rychle, že mu poskočil žaludek. Když zastavoval, lehce cinkl zvonek. Dveře se rozevřely a Starkeyho udeřil zápach hniloby jako pohlavek. Nebyl příliš silný, protože vzduchové filtry dosud fungovaly, ale ani ony jej nedokázaly odstranit úplně. Když člověk umře, chce, aby sis toho všiml, pomyslel si Starkey.
Před výtahem byl rozhozen téměř tucet těl. Starkey mezi nimi prokličkoval. Nechtěl šlápnout na hnijící,

rozměklou ruku nebo přejít po natažené noze. Určitě by vykřikl, a to on nechtěl. V hrobce nechce nikdo křičet, protože by se z toho zvuku mohl zbláznit, a přesně tam se nacházel: v hrobce. Zdálo se, že to je dobře financovaný výzkumný projekt, ve skutečnosti to teď ale byla hrobka.
Dveře výtahu se za ním zavřely a klec začala s hučením stoupat. Starkey věděl, že nesjede dolů, dokud někdo nepoužije klíč; jakmile byla narušena integrita zařízení, počítače přepnuly na obecný bezpečnostní program. Proč tu ti ubozí lidé leží? Očividně doufali, že se computery po přepnutí na nouzový program poserou. Proč by ne? Všechno ostatní se přece posralo.
Starkey šel po chodbě, která vedla do kavárny, a jeho podpatky dutě klapaly. Nad ním byly dlouhé zářivky v dlouhých, do stropu zapuštěných krytech, které vypadaly jako kostky ledu, a vrhaly ostré světlo beze stínů. Tady bylo těl víc. Muž a žena bez šatů a s dírami v hlavách. Starkey si pomyslel, že nejspíš šoustali a pak on nejdříve zastřelil ji a potom sebe. Láska mezi viry. Pistoli, armádní pětačtyřicítku, ještě svíral v ruce. Kachlíčkovaná podlaha byla potřísněná krví a šedou hmotou, která vypadala jako ovesná kaše. Pocítil hrozný a naštěstí pomíjivý popud sklonit se, sáhnout na ženino ňadro a zjistit, jestli je tvrdé nebo ochablé.
Dále v hale seděl muž a zády se opíral o zavřené dveře. Kolem krku měl na tkaničce ceduli. Hlavu měl předkloněnou tak, že zakrývala nápis, který na ceduli byl. Starkey mu vsunul prsty pod bradu a zvedl ji. Když to udělal, mužovy oční bulvy s mlasknutím zapadly do hlavy. Slova na ceduli byla napsána červenou propiskou. TAK UŽ VÍTE, ŽE TO FUNGUJE, stálo tam. DALŠÍ OTÁZKY?
Starkey pustil mužovu bradu. Zůstala zvrácená v ostrém úhlu a oční důlky hleděly vzhůru jako v extázi. Starkey ucouvl. Opět plakal. Měl za to, že pláče proto, že žádné otázky nemá.
Dveře jídelny zely dokořán. Před nimi byla korková tabule na vzkazy. Starkey zahlédl, že 20. června se měly hrát kuželky. Přebor Modrého projektu. Vzteklí povaleči versus První pucfleci. Anna Flossová chtěla jet 9. července do Denveru nebo Boulderu. Podělí se o řízení a peníze na benzín. Richard Betts chtěl někomu dát pár hodných štěňat, napůl kolie a napůl bernardýn. Každý týden se v jídelně konají ekumenické bohoslužby.
Starkey si přečetl všechna oznámení, která byla na tabuli, a pak vešel dovnitř.
Zápach tady byl horší - žluklé jídlo spolu s mrtvými těly. Starkey se rozhlížel s ochromujícím děsem. Někteří z nich jako by na něj hleděli.
„Muži -“ řekl Starkey a pak si odkašlal. Nenapadlo jej, co by měl říci. Pomalu přešel k místu, na němž ležel Frank D. Bruce s obličejem ve své polévce. Chvíli se na Franka D. Bruce díval. Pak zvedl hlavu Franka D. Bruce za vlasy. Spolu s ní se zvedl i talíř s polévkou a držel mu na obličeji, protože polévka už dávno ztuhla. Zhrozený Starkey na talíř několikrát udeřil, až konečně odpadl. Cinkl o podlahu dnem vzhůru. Většina polévky lpěla k obličeji Franka D. Bruce jako tlející rosol. Starkey vytáhl kapesník a setřel toho rosolu, kolik jen mohl. Oči Franka D. Bruce byly zalepeny polévkou, Starkey se ale zarazil a víčka mu neutřel. Měl strach, že Franku D. Bruceovi zapadnou oči do hlavy podobně, jako muži s cedulí. Ještě více se bál, že víčka, osvobozená od lepidla, které je drželo pohromadě, vyrolují vzhůru jako roleta. Nejvíce se bál výrazu, který by oči Franka D. Bruce mohly mít.
„Vojíne Bruce,“ řekl Starkey jemně, „pohov.“
Pečlivě položil kapesník Franku D. Bruceovi na obličej. Ulpěl tam. Starkey se otočil a vyšel z jídelny dlouhými, přímými kroky jako na přehlídce.
Na půli cesty k výtahu došel k muži s tabulkou na krku. Starkey usedl vedle něj, uvolnil řemínek jeho pistole a vložil si hlaveň do úst.
Když zazněl výstřel, byl tlumený a nedramatický. Nikdo z mužstva si jej ani nevšiml. Vzduchové filtry se postaraly o dým. V útrobách Modrého projektu byl klid. V kavárně se Starkeyho kapesník odlepil z obličeje vojína Franka D. Bruce a snesl se k zemi. Zdálo se, že to Frankovi D. Brucemu nevadí, Len Creighton se ale přistihl, že častěji a častěji hledí na monitor s Bruceho obličejem a diví se, proč k čertu Billy neodstranil polévku z mužových očí, když už v tom byl. Brzy, velmi brzy měl zblízka uvidět obličej prezidenta Spojených států, ale polévka, sražená v obočí Franka D. Bruce, mu dělala větší starosti. Mnohem větší.
KAPITOLA 23
Po US 51 směrem na jih si vykračoval Randall Flagg, temný muž, a naslouchal nočním zvukům, které z

obou stran dorážely na úzkou silnici. Ta ho dříve či později zavede z Idaha do Nevady. Z Nevady mohl jít kamkoliv. Od New Orleansu po Nogales, od Portlandu v Oregonu po Portland v Maine to byla jeho země, a nikdo ji neznal lépe - a nemiloval více. Věděl, kam vedou silnice, a v noci po nich chodil. Teď, hodinu před úsvitem, byl někde mezi Grasmere a Riddle, na západ od Twin Falls, na sever od rezervace Duck Valley, která se rozprostírá ve dvou státech. Není to fajn?

Šel rychle, sešlapané podrážky klapaly o asfalt silnice, a když se na obzoru objevila světla auta, zmizel za nízkým náspem, ve vysoké trávě, kde žil noční hmyz ... a auto ho minulo a řidič snad cítil lehký chlad, jako by projel vzduchovou kapsou, a jeho žena a děti se nepokojně zavrtěly, jako by měli všichni současně nějaký špatný sen.

Šel na jih, na jih po US 51, ošlapané podpatky špičatých kovbojských bot klapaly o vozovku; vysoký muž neurčitého věku ve vybledlých, vytahaných džínách a denimové bundě. Kapsy měl nacpané konfliktní literaturou padesáti druhů - pamflety pro všechny sezóny, řečnictvím pro všechny sezóny. Když tenhle muž někoho obdařil traktátem, bylo úplně jedno, o co jde: nebezpečí atomových elektráren, role židovských lóží při svržení přátelských vlád, protikokainové konexe CIA, odbory dělníků v zemědělství, Svědkové Jehovovi (Jestli dokážeš odpovědět na těchto deset otázek „Ano“, byl jsi SPASEN!), Černí za rovnost v armádě, Kód Klanu. Měl je všechny a ještě spoustu dalších. Na obou náprsních kapsách saka měl placky. Na pravé byl žlutý rozesmátý obličej. Na levé bylo prase s policejní čepicí. Pod ním nápis z červených písmen, která vypadala jako kapající krev: MÁŠ DOST VEPŘOVÝHO?

Šel kupředu, nezastavoval se, nezpomaloval, uvědomoval si ale noc kolem sebe. Jeho oči se zdály téměř šílené možnostmi, které noc skýtá. Na zádech měl starý a odřený skautský batoh. Ve tváři měl temné veselí a možná byste si řekli, že jej má i v srdci - a měli byste pravdu. Byl to obličej nenávistně šťastného muže, obličej, který vyzařoval děsivý a krásný žár, obličej, který roztřese sklenici v rukou unavené číšnice v motorestu, kvůli kterému děti bourají tříkolkami do prkenné ohrady a pak s třískami v kolenou a pláčem utíkají k maminkám. Byl to obličej zaručující, že hospodská hádka o baseballové výsledky skončí krví.

Mířil na jih, byl někde na státní jedenapadesátce mezi Grasmere a Riddle, teď blíže k Nevadě. Když si na malém tábornickém ohýnku bez kouře vařil večeři, četl si. Bylo mu jedno co: slova z nějakého ohmataného pornorománu bez obálky nebo snad Mein Kampf nebo komiksovou knížku R. Crumba nebo jedny z protestujících reakcionářských novin od Předvoje Ameriky nebo Synů Patriotů. Když došlo na tištěné slovo, nečinil Flagg rozdílu.

Po večeři šel zase dál, šel na jih po téhle výborné dvouproudé silnici, probíjející se Bohem opuštěnou divočinou, pozoroval a čichal a poslouchal, jak se podnebí stávalo sušším a pohubilo všechno až na pelyněk a laskavec, pozoroval, jak ze země vyrůstají hory jak dinosaurovy obratle. Zítra nebo pozítří za soumraku bude v Nevadě, vezme to nejdřív na Owahee a pak na Mountain City, a v Mountain City je muž jménem Christopher Brandenton a ten mu dá čisté auto a čisté papíry a pak se před ním otevřou všechny možnosti země, politicky organizovaná společnost se sítí silnic, která je vetkaná do její kůže jako zázračné kapiláry, připravené jej zavést, jeho, tmavou skvrnu z cizího materiálu, kamkoliv a všude - do srdce, jater, plic, mozku. Byl krevní sraženinou, která hledá, kde se usídlit, odštěpkem kosti, co se pídí po měkkém orgánu, který by proděravěl, osamělou náměsíčnou buňkou, jež hledá druha - pak si zařídí domov a zplodí malý něžný zhoubný nádorek.

Šel dál a komíhal rukama. Byl znám - a dobře znám - na skrytých cestách, po nichž se pohybují chudí a šílení, profesionální revolucionáři a ti, které naučili nenávisti tak dobře, že mají nenávist v obličeji stejně zřetelnou jako jiní zaječí pysk a nechce s nimi nic mít nikdo kromě jim podobných, kteří je vítají v laciných místnostech se slogany a plakáty na zdech, v suterénech, kde jsou ve filcovaných svěrácích upnuty rozřezané trubky a do nich je cpána trhavina, v konspiračních pokojích, kde se spřádají náměsíčné plány: jak zabít člena vlády, unést dítě nebo zahraničního hodnostáře nebo jak vtrhnout s granáty a samopaly do zasedací místnosti Standard Oil a zabíjet tam ve jménu lidu.

V těchto kruzích jej znali, a i ti nejšílenější z nich radši zírali jen šikmo nad jeho temný a rozšklebený obličej. Pohlédnout mu do očí se báli. Ženy, které si bral do postele - dokonce i ty, které redukovaly pohlavní spojení na něco tak nicotného jako je třeba vytažení cukroví z lednice - ho přijímaly se ztuhlým tělem a značně vychýlenou duševní rovnováhou. Přijímaly jej způsobem, kterým by přijaly berana se

zlatýma očima nebo černého psa - a když bylo po všem, byly studené, tak studené, že se zdálo nemožné je někdy znovu rozehřát.
Když přišel na schůzi, hysterické žvatlání ustalo - pomluvy, vzájemné obviňování, žalování, ideologické řečnění. Na chvíli nastalo mrtvé ticho, potom se začali obracet k němu a pak se zas odvraceli, jako by k nim zavítal s nějakým starým a hrozným nástrojem zkázy v náručí, něčím tisíckrát horším, než je plastická trhavina v suterénních laboratořích zkrachovalých studentů chemie nebo zbraně z černého trhu, obstarané s pomocí chamtivého seržanta od zásobovačů.
Jako by k nim přišel s přístrojem rezavým krví a po staletí uloženým, teď ale znovu připraveným, přineseným na jejich schůzi coby dar pekel, narozeninový dort se svíčkami z nitroglycerinu. A když promluvil, bylo to racionální a disciplinované - tak racionální a disciplinované, jak to umějí podat jen šílenci - a všechno souhlasilo.
Trmácel se sám, nohy pěkně v botách, na správných místech pohodlně roztržených. Jeho nohy a ty boty byli věrnými milenci. Christopher Brandenton v Mountain City ho znal jako Richarda Frye. Brandenton byl průvodčím na jedné z těch podzemních drah, po nichž se vydávali uprchlíci. Peníze pro něj zajišťoval půltucet různých organizací, od Weathermen po Guevarovu brigádu. Byl básníkem. Někdy vyučoval na večerní univerzitě, jindy cestoval po západních státech - Utahu, Nevadě a Arizoně - mluvil ve středoškolských hodinách angličtiny a ohromoval (jak aspoň doufal) středostavovské chlapce a děvčata novinkou, že poezie dosud žije - tedy narkolepticky, ale pořád ještě v sobě má jakousi ohyzdnou vitalitu. Bylo mu teď hodně přes padesát, byl ale před dvaceti a pár lety propuštěn z jedné kalifornské univerzity, protože se příliš bratříčkoval s jednou studentskou ultralevicovou organizací. Byl zatčen na Velké prasečí konferenci Demokratů v roce 1968 v Chicagu a navazoval vztahy s jednou radikální skupinou za druhou. Nejdříve přijímal za své šílenství těchto skupin, pak byl pohlcen celý.
Temný chlapík šel a usmíval se. Brandenton představoval jen jednu cestu, a bylo jich na tisíce - kanály, jimiž proudilo šílenství a neslo s sebou knihy a bomby. Ty kanály byly navzájem propojeny a směrovky byly sice zamaskovány, zasvěcený je ale uměl přečíst. V New Yorku byl znám jako Robert Franq, a jeho tvrzení, že je černoch, nikdo nezpochybňoval, třebaže měl na černocha velmi světlou kůži. On a černý veterán z Vietnamu - ten černoch v sobě měl kvůli ztracené noze nenávisti víc než dost - dostali v New Yorku a New Jersey šest poldů. V Georgii se jmenoval Ramsey Forrest, vzdálený potomek Nathana Bedforda Forresta, a ve své bílé kápi se tam podílel na dvou znásilněních, kastraci a vypálení černošského slumu. To ale bylo dávno, na začátku šedesátých let, během první vlny boje za lidská práva. Někdy si myslel, že se doprostřed rozbrojů už narodil.
Z toho, co se stalo předtím, si samozřejmě už moc nepamatoval, věděl ale, že původně pochází z Nebrasky a že kdysi navštěvoval třídu se zrzavým klukem s nohama do O, který se jmenoval Charles Starkweather. Na pochody za občanská práva v letech 1960 a 1961 si vzpomínal lépe - bitky, noční jízdy, kostel, který vybuchl, jako by v něm nějaký zázrak vyrostl tak, že se do něj nevešel. Pamatoval si přesun do Orleansu z roku 1960 a na setkání s dementním mladíkem, který rozdával traktáty s výzvou, aby Amerika nechala Kubu na pokoji. Tím mužem byl jistý pas Oswald, a on si vzal některé Oswaldovy traktáty a dodnes jich pořád měl hromadu, velmi starých a pomačkaných, v jedné ze svých mnoha kapes. Zasedal ve stovce různých Výborů zodpovědnosti. Účastnil se demonstrací proti stále stejným deseti průmyslovým společnostem ve stovce různých univerzitních areálů. Sepsal otázky, jež krajně mátly ty u moci, kteří se dostali k jejich přečtení, sám ale nikdy žádnou otázku nepoložil; tito kupčíci s mocí by mohli brát jeho šklebící se, planoucí tvář jako povel k poplachu a útěku z pódia. Podobně také nikdy nemluvil na shromážděních; mikrofony se v takových případech rozječely v hysterické zpětné vazbě a zesilovače odcházely jeden za druhým. Pro ty, kdo mluvili, ale psal projevy, a tyto projevy při několika příležitostech skončily výtržnostmi, převrácenými auty, studentskou stávkou a násilnými demonstracemi.
Po krátký čas na začátku sedmdesátých let se znal s mužem jménem Donald DeFreeze a navrhl mu, aby přijal jméno Cinque. Pomohl zesnovat plán únosu bohaté dědičky, a byl to on, kdo navrhl, aby místo prostého vyzvednutí výkupného dědičku dohnali k šílenství. Opustil malý dům v Los Angeles, kde se DeFreeze a ostatní uškvařili necelých dvacet minut před vpádem policie; vyplížil se do ulice, jeho vyboulené a zaprášené boty klapaly po vozovce, prchlivý škleb na jeho tváři nutil matky sebrat děti a zavřít je doma, škleb, z něhož na těhotné ženy přicházely předporodní bolesti. A později, když zametli s

posledními roztroušenými zbytky skupiny, všichni věděli, že se skupinou byl spojen ještě někdo jiný, možná někdo důležitý, možná jen přisluhovač, muž bez věku, muž zvaný Velký Pěšák a někdy Boogeyman.
Zvolil si stálý rytmus chůze, který rychle ukusoval cestu. Přede dvěma dny byl ve Wyomingu v Laramie součástí sabotážní skupiny, která vyhodila do povětří elektrárnu. Dnes byl na US 51 mezi Grasmere a Riddle, na cestě do Mountain City. Zítra bude někde jinde. A byl šťastnější než kdykoliv předtím, protože -
Zastavil se.
Protože něco přichází. Cítil to, byla to skoro až chuť nočního vzduchu. Chutnal to, kouřovou horkou chuť, jako by se Bůh chystal ke grilování a celá civilizace měla jít na rošt. Už měl horké uhlí, bílé a na povrchu vločkované, připomínající rudé démonovy oči. Mocná věc, velká věc.
Před ním byl jeho čas změny. Měl se podruhé narodit, měl být vymáčknut ze stahující se kundy nějaké velké písčité příšery, která teď už ležela v bolestných křečích, nohy se jí pomalu rozevíraly, vytryskla porodní krev a její jak slunce žhavé oči se zlobně zahleděly do temnoty.
Narodil se, když se měnila doba, a ta se teď měla změnit znovu. Bylo to ve větru, ve větru toho příjemného večera.
Už byl skoro čas ke znovuzrození. Věděl to. Proč by jinak náhle uměl kouzlit?
Zavřel oči, horký obličej pomalu zdvihal k temné obloze, která byla připravena přijmout úsvit. Soustředil se. Usmál se. Zaprášené, sešmajdané podpatky jeho bot se začaly zdvíhat nad silnici. Palec. Dva. Tři palce. Úsměv se rozšířil v úšklebek. Teď byl stopu vysoko. A dvě stopy nad zemí. Visel nehybně nad silnicí a pod ním poletovala trocha prachu.
Pak ucítil první známky rozbřesku a zase se snesl dolů. Ještě nebyl čas.
Brzy ale přijde.
Znovu se dal do kroku, šklebil se a poohlížel po místě, kde přes den přespí. Jeho čas brzy přijde. To mu stačilo...

KAPITOLA 24

Lloyda Henreida, kterého phoenixské noviny označovaly jako „rozkošnického vraha s dětskou tváří“, vedli dva strážní chodbou oddělení nejvyšší ostrahy phoenixské městské věznice. Jednomu z nich teklo z nosu a oba vypadali mrzutě. Ostatní obyvatelé oddělení mu po svém vzdávali hold. V téhle věznici znamenal osobnost.
„Heeeeej, Henreide!“
„Jeď, jeď!“
„Řekni prokurátorovi, že když mě pustí, postarám se, abys mu neublížil!“
„Drž se, Henreide!“
„Dej jim, brácho! Dejjimdejjimdejjimdejjim!“
„Hajzlové držkatý,“ zamumlal strážný, kterému teklo z nosu, a kýchl.
Lloyd se šťastně zakřenil. Byl svou novou slávou oslněn. Nebylo to tu skoro vůbec jako v Brownsville. Dokonce i jídlo tu bylo lepší. Když jsi pořádný bouchač, získáš si jistý respekt. Představoval si, že podobný pocit má Tom Cruise při světové premiéře.
Když byli na konci chodby, prošli úzkým koridorem a dvojitými elektrickými vraty. Znovu ho prohledali. Nachlazený strážný dýchal tak těžce, jako by právě vyběhl dlouhé schody. Pak ho pro jistotu ještě protáhli detektorem kovů - zřejmě pro případ, že by chtěl něco pronést v zadku jako Motýlek ve filmu.
„V pořádku,“ řekl ten s kapajícím nosem a dozorce v kabině z neprůstřelného skla je nechal projít. Prošli další chodbou, tentokrát vymalovanou zeleně. Byl tu téměř dokonalý klid; jediným zvukem bylo klapání podpatků dozorců (Lloyd měl na nohou filcové trepky) a astmatické sípání po Lloydově pravici. Na konci chodby na ně u zavřených dveří čekal další dozorce. Na dveřích bylo malé okénko, sotva větší než špehýrka, se sklem, vyztuženým dráty.
„Proč to ve všech vězeních tak hnusně smrdí?“ zeptal se Lloyd, jen aby zapředl hovor. „Teda, všude, kde jsou zamčení chlapi. Chcijete snad do rohů?“ Zahihňal se při té myšlence; přišla mu vážně komická.
„Zavři hubu, vrahoune,“ řekl nachlazený dozorce.
„Nevypadáte moc dobře,“ řekl Lloyd. „Měl byste být doma v posteli.“

„Zmlkni," řekl druhý.
Loyd zmlkl. Tohle se stane vždycky, když se s nimi pokoušíte mluvit. Podle jeho zkušenosti strážní z nápravných zařízení nemají žádnou vejšku.
„Nazdar, hajzle," řekl dozorce u dveří.
„Jak se máš, zmrde," odpověděl hbitě Lloyd. Nic tě nevzpruží líp než drobné přátelské odseknutíčko. Byl v báni sotva dva dny a už na něj zase šla ta tupá podrážděnost.
„Tohle tě bude stát jeden zub," řekl ten strážný. „Přesně jeden. Pak si to spočítej. Jeden zub."
„Poslouchejte, přece nemůžete -"
„To víš, že můžu. Na dvoře jsou chlápci, kteří by za dvě krabičky chesterfieldek zabili vlastní mámu, ty hajzlíku. A teď to zkus znovu a přijdeš o druhý zub."
Lloyd byl zticha.
„Tak fajn," řekl strážný. „Takže jen jeden zub. Můžete ho zavést dovnitř, pánové."
Nachlazený dozorce se maličko usmíval a otevřel dveře, druhý Lloyda zavedl dovnitř. U plechového stolu tam seděl jeho soudem přidělený právník a hleděl na papíry, které vytáhl z kufříku.
„Tady ho máte, advokáte."
Právník vzhlédl. Lloyd měl pocit, že je tak mladý, že se snad ještě ani neholí, ale k čertu s tím. Když neplatíš, nemůžeš přebírat. Každopádně ho čapli a Lloyd měl za to, že dostane tak dvacet let. Když tě zabásnou, můžeš jen zavřít oči a zatnout zuby.
„Děkuji vám velmi -"
„Ten chlap," řekl Lloyd a ukázal na strážného, „mi řekl hajzle. A když jsem mu oplatil stejně, řekl, že tu má chlápky, kteří mi vyrazí zub! Co to je za policejní brutalitu?"
Právník si přejel dlaní po obličeji. „Co vy na to?" zeptal se strážného.
Strážný obrátil oči v parodii na Můj Bože, je tohle možné? „Tihle chlápci, advokáte," řekl, „by měli psát pro televizi. Řekl jsem ahoj, on řekl ahoj, a bylo to."
„To je zasraná lež!" řekl Lloyd teatrálně.
„Bylo to, jak jsem řekl," řekl strážný a věnoval Lloydovi ledový pohled.
„Věřím vám," řekl právník. „Myslím ale, že než odejdu, spočítám panu Henreidovi zuby."
Po obličeji strážného přeběhl výraz vzteklého rozladění. Vyměnil si pohled s dozorci, kteří Lloyda přivedli. Lloyd se usmál. Možná měl s tím chlápkem štěstí. Poslední dva obhájci, které měl, byli staří křeni; jeden z nich přišel do soudní síně s kolostomickým vakem. No není to v prdeli? Se zasraným kolostomickým vakem! Ti staří křeni pro tebe nehnuli prstem. Jejich heslem bylo odsedět si přelíčení a vypadnout, zbavit se ho tak rychle jak to jen jde a vrátit se k vyměňování sprostých vtípků se soudcem. S tímhle chlápkem by ale možná mohl dostat jen deset let za ozbrojenou loupež. Možná mu dokonce započítají vyšetřovací vazbu. Koneckonců vlastně vodpokerizoval jen ženu toho chlápka v bílém continentalu a to by možná mohl hodit na starýho Poka. Pokovi to vadit nebude. Poke je studenej jak chladírenský vagón. Lloydův úsměv se maličko rozšířil. Musíš se na všechno dívat z té lepší stránky. To je jediná možnost. Život je moc krátký, než aby ses furt nervoval.
Uvědomil si, že je strážní nechali o samotě a ten právník - jmenoval se Andy Devins, vzpomněl si Lloyd - si ho jaksi zvláštně měří. Asi tak, jako se lidé dívají na chřestýše, který má zlomenou páteř, ale jeho zuby jsou pravděpodobně ještě plné smrtonosného jedu.
„Jste po uši v pěkné sračce, Sylvestře!" prohlásil náhle Devins.
Lloyd vyletěl. „Cože? Co tím k sakru myslíte - 'po uši v pěkné sračce'? Mimochodem, s tím starým tlusťochem se vám to moc povedlo. Vypadal, že vzteky sežvejká hřebíky a -"
„Poslouchejte, Sylvestře, a poslouchejte velmi pečlivě."
„Nejmenuji se -"
„Nemáte nejmenší pojem o tom, v jaké kaši jste, Sylvestře." Devins mu hleděl přímo do očí. Měl uhlazený a zvučný hlas. Blonďaté vlasy měl na ježka sotva delšího než chmýří. Prosvítala jím růžová kůže. Na prostředníčku levačky svítil zlatý snubní prsten a na prostředníčku pravačky ozdobný prsten školního bratrstva. Klepl jimi o sebe. Vydaly legrační cvaknutí a Lloydovi z toho zatrnuly zuby. „Díky čtyři roky starému rozhodnutí Nejvyššího soudu půjdete k procesu během devíti dnů." „O co jde?" Lloyd byl neklidný jako nikdy.

„O případ Markham versus Jižní Karolína," řekl Devins, „a má to co dělat s podmínkami, za jakých mají jednotlivé státy správně projednávat případy, v nichž je navržen trest smrti."
„Trest smrti!" vykřikl zděšeně Lloyd. „To jako elektrický křeslo? Člověče, já nikoho nezabil! Přísahám!"
„V očích zákona na tom nezáleží," řekl Devins. „Jestli jste tam byl, udělal jste to."
„Co tím myslíte - na tom nezáleží?" Lloyd téměř řval. „Na tom záleží! Na tom ale kurva záleží! Já ty lidi neodpokerizoval, to byl Poke! Byl šílený!
Byl-"
„Zavřete hubu, Sylvestře?" zeptal se jej Devins tím jemným, silným hlasem, a Lloyd ji zavřel. V náhlém strachu zapomněl na pocty, kterých se mu dostalo na chodbě, a dokonce i na znepokojivou možnost, že přijde o zub. Najednou mu v hlavě vytanul obrázek papouška Tweetyho, jak dává na frak kocouru Sylvestrovi. Jenomže v jeho představě nemlátil kanárek toho starého blbce po hlavě palicí ani mu před packu nestrkal past na myši; to, co Lloyd viděl, byl Sylvestr upoutaný v elektrické sesličce, zatímco papoušek se vrtěl na bidýlku u velkého vypínače. Na jeho malé žluté hlavičce viděl dokonce dozorcovskou čepici.
Nebyla to nijak zvlášť zábavná představa.
Snad mu něco z toho Devins vyčetl ve tváři; vůbec poprvé vypadal spokojeně. Položil ruce na hromadu papírů, které předtím vytáhl z kufříku. „Když jde o vraždu prvního stupně, při které došlo ke spáchání dalšího těžkého zločinu, neexistuje nic jako spoluvina," řekl. „Státní zástupce má tři svědky, kteří dosvědčí, že jste byl s Andy Freemanem. To vám usmaží pupek. Rozuměl jste mi?"
„Já -"
„Dobře. Teď zpátky k případu Markham versus Jižní Karolína. Pokusím se vám co nejjednodušeji vysvětlit, jak to souvisí s naší prací. Nejdříve vám musím připomenout, co jste se zcela nepochybně dozvěděl během vašich náhodných návštěv základní školy: Ústava Spojených států výslovně zakazuje kruté a neobvyklé tresty."
„Jako třeba to zasraný elektrický křeslo, doprdele," řekl Lloyd jadrně.
Devins potřásl hlavou. „Tady není výklad zákona jednoznačný," řekl, „a soudy to už čtyři roky přemílají tam a zpátky a snaží se tomu dát smysl. Znamená 'krutý a neobvyklý trest' věci jako elektrické křeslo a plynovou komoru? Nebo to znamená čekáni od rozsudku k exekuci? Odvolání, další čekání, prodlevy, měsíce a roky, které museli v celách smrti prodělat někteří vězni - nejznámější jsou asi Edgar Smith, Caryl Chessman a Ted Bundy? Nejvyšší soud koncem sedmdesátých let povolil exekuce, jenže cely smrti zůstaly zachovány a ta protivná otázka krutého a neobvyklého trestu tu pořád je. No - v případu Markham versus Jižní Karolína se jednalo o muže, odsouzeného na elektrické křeslo za znásilnění a vraždu tří studentek. Předběžný důkaz byl proveden pomocí deníku, který si ten chlap, Jon Markham, vedl. Porota ho odsoudila k smrti."
„A kurva," zašeptal Lloyd.
Devins přikývl a věnoval Lloydovi poněkud kyselý úsměv. „Nakonec se ten případ dostal až k Nejvyššímu soudu a ten potvrdil, že hrdelní trest za jistých okolností není krutý ani neobvyklý. Soud prohlásil, že čím dříve se provede, tím lépe ... z právního hlediska. Chápete už, Sylvestře? Začíná vám to být jasné?"
Nezačínalo.
„Víte, proč jste byl vyšetřován v Arizoně místo v Novém Mexiku nebo Nevadě?"
Lloyd zavrtěl hlavou.
„Protože Arizona je jedním ze čtyř států, které mají Vrchní soud pro hrdelní zločiny, zasedající jen v případech, kdy je navrhován a vyžadován trest smrti."
„Já vám nerozumím."
„K soudu půjdete během čtyř dnů," řekl Devins. „Návladní má tak silné důkazy, že si mohou dovolit porotu sestavit z prvních dvanácti lidí, kteří přijdou. Budu to protahovat, jak jen budu moct, ale už prvního dne budeme mít porotu. Na druhý den návladní předestře případ. Zkusím vymoct tři dny a při své úvodní a závěrečné řeči to budu protahovat, dokud mě soudce nezarazí, ale tři dny jsou vážně maximum. Budem rádi, když se povede aspoň to. Zasedne porota a jestli se nestane zázrak, během tří minut vás prohlásí vinným. Ode dneška za devět dní budete odsouzen k smrti a o týden později budete

mrtvý jak psí konzerva. Arizonský lid bude jásat, stejně jako Nejvyšší soud. Protože čím rychleji, tím lépe. Můžu ten týden natáhnout - možná - ale jen maličko.“
„Ježišikriste, to ale není fér!“ vykřikl Lloyd.
„Je to drsný svět, Lloyde,“ řekl Devins. „Obzvlášť k 'šíleným zvířeckým vrahům,' což je přízvisko, kterým vás častují noviny a televizní komentátoři. Ve světě zločinu jste opravdová veličina. Představujete trhák. Zatlačil jste na druhou stranu novin dokonce i epidemii chřipky na Východě.“
„Nikdy jsem nikoho nevodpokerizoval,“ řekl rozdurděně Lloyd. „To všechno Poke. On dokonce snad to slovo vymyslel.“
„To je jedno,“ řekl Devins. „A to se vám snažím nalít do té vaší duté lebky, Sylvestře. Soudce to ukončí během jednoho stání. Jen jednoho. Odvolám se a podle nových směrnic bude mé odvolání během sedmi dní postoupeno do rukou Vrchního soudu pro hrdelní zločiny - anebo odejdete ze scény levým portálem hned. Pokud se rozhodnou odvolání neprojednávat, mám sedm dní na odvolání k Nejvyššímu soudu Spojených států. Ve vašem případě odvolání odešlu co možná nejpozději. Vrchní soud pro hrdelní zločiny se nás pravděpodobně rozhodne vyslechnout - ten systém je ještě nový a chtějí, aby byl kritizován co nejméně. Nejspíš by projednávali i odvolání Jacka Rozparovače.“
„Za jak dlouho se ke mně dostanou?“ zamumlal Lloyd.
„Budou se tím zabývat v mžiku,“ odpověděl Devins a jeho úsměv nabyl trošku vlčí podoby. „Víte, soud je složen z pěti arizonských soudců v důchodu. Nemají na práci nic kromě rybaření, pokeru, pití zabaveného bourbonu a čekání na nějaký smutný pytel sraček jako jste vy, aby se předvedli v soudní síni, která je ve skutečnosti soustavou modemů, spojených se soudní budovou, guvernérovou kanceláří a navzájem. Dostali telefony, vybavené modemy, do aut, do chat, dokonce i do lodí, stejně jako domů. V průměru jim je dvaasedmdesát -“
Lloyd sebou cukl.
„- což znamená, že někteří z nich jsou dost staří, aby se tam venku kdysi prohánělі na divokých krávách - ne-li jako soudci, tak určitě jako právníci nebo studenti. Všichni věří v Zákon Západu - rychlý proces a laso na nejbližší strom. Dělalo se to tady tak zhruba až do roku 1950. Když šlo o vícenásobné vrahy, nemohlo to dopadnout jinak.“
„Všemocný Bože, budeme o tom takhle mluvit furt?“
„Měl byste vědět, proti čemu nastoupíte,“ řekl Devin. „Budou se jen chtít ujistit, že nejste vystaven krutému a neobvyklému trestu, Lloyde. Měl byste jim poděkovat.“
„Poděkovat? Nejradši bych je -“
„Odpokerizoval?“ zeptal se Devin potichu.
„Ne, to ne, samozřejmé,“ řekl nepřesvědčivě Lloyd.
„Naše žádost o nový proces bude odmítnuta a všechny mé výhrady budou rychle zavrženy. Pokud budeme mít štěstí, soud si mě pozve a budu moct předvést svědky. Jestli mi dají příležitost, povolám všechny, kteří svědčili u prvního procesu, plus kohokoliv, kdo mě napadne. Předvolám vaše kámoše ze střední školy, aby dosvědčili váš charakter, jestli je dokážu najít.“
„Nechal jsem školy v šesté třídě,“ řekl chmurně Lloyd.
„Až nás odmítne Vrchní soud, požádám o slyšení před Nejvyšším soudem. Očekávám, že žádost bude téhož dne zamítnuta.“
Devins se odmlčel a zapálil si cigaretu.
„A pak co?“ zeptal se Lloyd.
„Pak?“ opakoval Devins. Zdálo se, že je přetrvávající Lloydovou stupiditou poněkud překvapen a podrážděn. „No, pak se posadíte ve státní věznici do cely smrti a budete si užívat vybrané stravy až do doby, než si osedláte 220 voltů. Nebude to trvat dlouho.“
„To přece neudělají,“ řekl Lloyd. „Vy mě jen chcete vyděsit.“
„Lloyde, v těch čtyřech státech, které mají Vrchní soud pro hrdelní zločiny, to udělali pokaždé. Až doposud bylo podle Markhamova pravidla popraveno čtyřicet mužů a žen. Daňové poplatníky to stojí o něco víc, ne ale o moc, protože jde jen o malé procento vražd prvního stupně. A daňovým poplatníkům moc nevadí otvírat peněženky kvůli hrdelním trestům. Mají to rádi.“
Lloyd vypadal na zvracení.

„No," pokračoval Devins, „státní zástupce pošle obžalovaného před Vrchní soud, jen když si je naprosto jist jeho vinou. Nestačí mu, že pes má kuří pírka na čumáku; musí ho chytit v kurníku. Přesně tam, kde chytili vás."
Lloyd, který se před nějakými patnácti minutami slunil v projevech úcty chlapů z věznice, teď zíral přes vzdálenost mizerných dvou nebo tří týdnů do černé díry.
„Máte strach, Sylvestře?"
Než mohl odpovědět, musel si Lloyd olíznout rty. „Jéžišmarjá že jo. Podle toho, co říkáte, jsem už mrtvý."
„Nechci, abyste byl mrtvý," řekl Devins, „stačí, když budete vyděšený. Jestli se budete u soudu šklebit a naparovat, přivážou vás do křesla a stisknou vypínač. Budete číslo jednačtyřicet, které bude projednáváno podle Markhama. Jestli mě ale budete poslouchat, možná se tím protáhneme. Neříkám, že se nám to povede; ale mohlo by."
„Pokračujte."
„Věc, na kterou musíme vsadit, je porota," řekl Devins. „Dvanáct obyčejných ňoumů z ulice. Nejradši budu, když tam bude sedět co nejvíc dvaačtyřicetiletých dam, které si ještě zpaměti citují Medvídka Pú a na zahrádce strojí pohřby svým papouškům. Tak to bych rád. Když dají porotu dohromady, pokaždé jí pečlivě vysvětlí, co vyplývá z Markhamova případu. Nevynesou verdikt 'smrti, který by byl proveden nebo neproveden za šest měsíců nebo šest let, když už o něm dávno neví; chlapík, kterého odsoudí v červnu, jde pod kytičky do začátku července, dřív, než začne zápas All-Star týmů v baseballu."
„Umíte věci sakra pěkně vysvětlit."
Devins si jej nevšímal a pokračoval: „V některých případech samo to vědomí způsobí, že porota vynese verdikt o nevině. To je jeden z nepříznivých důsledků Markhamova případu. V několika případech nechala porota jít jasného vrahouna jen proto, že nechtěla mít na rukou tak čerstvou krev." Vzal do ruky list papíru. „I když bylo podle Markhama potrestáno na čtyřicet lidí, trest smrti byl žádán v celkem sedmdesáti případech. Z těch třiceti nepotrestaných bylo šestadvacet osvobozeno přísedící porotou. Jen čtyři z nich osvobodily Vrchní soudy pro hrdelní zločiny, a to jednou v Jižní Karolíně, dvakrát na Floridě a jednou v Alabamě."
„V Arizoně nikdy?"
„Nikdy. Říkal jsem vám - Zákon Západu. Těch pět starců vás chce přibít za koule. Pokud se nám to nepovede před porotou, jste v loji. Beru sázky v poměru devadesát ku jedné."
„Kolik lidí uznala v Arizoně za nevinné normální porota?"
„Dva ze čtrnácti."
„To je taky poměr na hovno."
Devins vyslal svůj vlčí úsměv.
„Měl bych zdůraznit," řekl, „že jeden z těch dvou byl zastupován mou maličkostí. Byl vinen jak Antikrist sám, Lloyde, právě jako vy. Soudce Pechert na těch deset žen a dva muže řval dvacet minut. Myslel jsem, že ho trefí mrtvice."
„Když mě shledaj nevinným, nemůžou mě znovu obžalovat, že ne?"
„V žádném případě."
„Takže je to hop nebo trop."
„Tak."
„Pane jo," řekl Lloyd a utřel si čelo.
„Pokud chápete situaci," řekl Devin, „a naše místo v ní, máte to."
„Rozumím. Ale stejně se mi to nelíbí."
„Byl byste cvok, kdyby jo." Devin si založil ruce a předklonil se. „Tak. Řekl jste mně a policii, že jste, uh..." Vytáhl z hromady papírů vedle svého kufříku sepnutou složku a listoval v ní. „Jo. Tady to je. 'Nikdy jsem nikoho nezabil. Všecko to zabíjení byla Poková práce. Voň chtěl zabíjet, ne já. Poke byl šílenej jak mraky a já myslím, že svět může bejt jenom rád, že je mrtvej."
„Jo, tak to bylo. No a co?" řekl obranně Lloyd.
„Že z tohohle," řekl Devins, „jasně vyplývá, že jste měl z Poke Freemana strach. Měl jste z něj strach?"
„No, tak úplně -"

„Vlastně jste se bál o život.“
„Nemyslím, že by -“
„Vyděšený. Věřte mi, Sylvestře. Prdel vám cvakala.“
Lloyd se na svého právníka zamračil. Bylo to zakabonění mladíka, který chce být vzorným studentem, má ale potíže s pochopením látky.
„Nechtějte, abych vás naváděl,“ řekl Devins. „To nebudu. Možná si myslíte, že naznačuji, že Poke byl skoro pořád nafetovaný -“
„Byl! Oba jsme byli!“
„Ne. Vy jste nebyl, ale on ano. A když byl nafetovaný, byl úplně šílený -“
„No to si pište.“ V komnatách Lloydovy paměti duch Poke Freemana zavřeštěl Hop héj! a zastřelil ženu v obchodě v Burracku.
„A několikrát na vás mířil pistolí -“
„On nikdy -“
„Ale jistěže ano. Jen jste na to předtím zapomněl. Vlastně vám jednou vyhrožoval, že když nebudete hrát s ním, zabije vás.“
„No, měl jsem pistoli -“
„Myslím,“ podotkl Devins a významně se na něj zadíval, „že když se zamyslíte, vzpomenete si, jak vám říkal, že ve vaší pistoli jsou jen slepé náboje. Vzpomínáte si?“
„Teď když vo tom mluvíte -“
„A nikdo nebyl překvapenější než vy, když z ní najednou vyletěly ostré, že?“
„Jistě,“ řekl Lloyd. Mohutně přikyvoval. „Málem jsem vomdlel, když začala týct krev.“
„A právě jste chtěl pistoli obrátit proti Poke Freemanovi, když ho sejmuli a ušetřili vám práci.“
Lloyd hleděl na svého právníka a v očích mu svítala naděje.
„Pane Devinsi,“ řekl s nezměrnou upřímností, „přesně tak se to svinstvo stalo.“
Pak se téhož rána Lloyd procházel po dvoře, pozoroval softbal a přemítal o všem, co mu Devins řekl, když tu k němu přišel obrovský vězeň jménem Mathers a popadl jej za límec. Matherova hlava byla vyholená a-la inspektor Kojak a v horkém pouštním vzduchu se leskla celkem neškodně.
„Momentík,“ řekl Lloyd. „Můj právník mi spočítal všechny zuby. Sedmnáct. Takže jestli -“
„Jo, Shockley říkal,“ přikývl Mathers. „A tak mi řek', abych -“
Mathersovo koleno vyletělo k Lloydově rozkroku. Lloyd ucítil explozi ničivé bolesti tak strašlivé, že nebyl schopen ani zakřičet. Zhroutil se do zkrouceného klubíčka a popadl se za varlata. Zdálo se, že jsou na padrť. Kolem něj byla jen rudá mlha agónie.
Po chvíli (nevěděl jak dlouhé) byl schopen vzhlédnout. Mathers se na něj ještě díval a pleš se mu stále leskla. Stráže se významně dívaly jinam. Lloyd zasténal a zkroutil se, z očí mu vytryskly slzy, v břiše měl rozpálenou kouli olova.
„Nic osobního,“ řekl Mathers procítěně. „Chápej, jen obchod. Co se mně týče, fandím ti. Markhamův proces je pěkný svinstvo.“
Odvrátil se a Lloyd zahlédl strážného ode dveří, jak stojí na nákladní rampě na druhé straně cvičáku. Palce měl zaklesnuty do opasku a křenil se. Když viděl, že na něj Lloyd soustředěně hledí, ukázal mu ve výsměšném gestu vztyčené prostředníky obou rukou. Mathers přešel ke zdi a strážný ode dveří mu dal krabičku cigaret. Mathers si jej zastrčil do náprsní kapsy, zasalutoval a odešel. Lloyd ležel na zemi, kolena přitažená k bradě, ruce přitisknuté k břichu, zasaženému křečí, a v mozku se mu ozývala Devinsova slova: Je to drsný svět, Lloyde, drsný svět.
Jo.

KAPITOLA 25

Nick Andros odhrnul záclonu a vyhlédl na ulici. Odsud, z prvního patra domu zesnulého šerifa Johna Bakera, bylo možno po levé straně přehlédnout celé centrum a po pravé silnici třicet šest, která vedla z města. Hlavní třída byla úplně pustá. Obchody měly stažené žaluzie. Uprostřed ulice seděl se skloněnou hlavou nemocný pes, boky se mu dmuly a na rozpálený asfalt mu z čumáku kapala bílá pěna. O kus dál ležel v kanále jiný pes. Zdechlý.
Žena za jeho zády tiše a dutě zasténala, ale Nick ji neslyšel. Zatáhl záclonu, chvíli si protíral oči a pak

přešel k právě probuzené ženě. Jane Bakerová byla zabalená do pokrývek, protože jí byla před pár hodinami zima. Teď jí po tváři stékal pot a přikrývky odkopala - s jistými rozpaky si všiml, že na některých místech má košilku propocenou tak, že je téměř průhledná. Ale Jane ho nevnímala a on pochyboval, že by jí právě teď její částečná nahota vadila. Umírala.
„Johnny, přines lavor. Budu asi zvracet!“
Vytáhl zpod postele umyvadlo a položil je vedle ní, ale když se zazmítala, shodila ho na podlahu s tupým zazvoněním, které samozřejmě rovněž nemohl slyšet. Zvedl lavor a raději jej podržel.
„Johnny,“ křičela, „nemůžu najít krabici se šitím! Ve skříni není!“ Nalil jí ze džbánu na nočním stolku sklenici vody a přiložil jí ji ke rtům, ale opět sebou trhla a málem mu vodu vyrazila z ruky. Postavil ji zpět na stolek, kde bude po ruce, až se trochu uklidní.
Nikdy si neuvědomoval svou němotu s takovou hořkostí jako v posledních dvou dnech. Dvacátého třetího, když Nick přišel, byl u Jane metodistický kněz Braceman. Četl si s ní v obývacím pokoji z Bible, vypadal ale nervózně a čišela z něj touha co nejrychleji zmizet. Nick dokázal odhadnout proč. Horečka jí zbarvila tváře do růžová, což se k jejímu zármutku příliš nehodilo. Vypadala jako dívenka. Možná měl kněz strach, že ho začne svádět. Spíše se ale nemohl dočkat, až naloží rodinu do auta a vytratí se přes louky. V malém městě se zprávy šíří rychle a opustit domov se rozhodlo již více lidí.
Od chvíle, kdy Braceman před nějakými osmačtyřiceti hodinami odešel, se všechno změnilo ve zlý sen. Stav paní Bakerové se zhoršil, tolik zhoršil, až se Nick obával, že by mohla zemřít ještě před západem slunce.
Ještě horší bylo, že u ní nemohl být nepřetržitě. Šel do bufetu, aby sehnal svým vězňům oběd, ale Vince Hogan už nebyl schopen jíst. Byl v deliriu. Mike Childress a Billy Warner chtěli pryč, ale Nick se nedokázal přimět je pustit. Nebylo to ze strachu; nedomníval se, že by ztráceli čas, aby si s ním vyřizovali účty; snažili by se ze Shoyo co nejrychleji zmizet, tak jako ostatní.
Ale ležela na něm zodpovědnost. Dal slib muži, který teď byl mrtvý. Státní policie jistě dříve či později dostane situaci pod kontrolu a přijede si pro ně.
Ve spodní přihrádce šerifova stolu našel v pouzdře kolt .45 a po chvilce uvažování si ho připjal. Když se podíval na dřevěnou rukojeť, trčící mu vedle hubeného boku, připadal si směšný - ale váha zbraně ho uklidňovala.
Odpoledne třiadvacátého otevřel Vincovu celu a obložil mu ledem čelo, krk a hruď. Vince otevřel oči a podíval se na Nicka tak tichým a zuboženým pohledem, že Nick litoval, že mu nemůže nic říci - a teď, po dvou dnech, toho právě tak litoval před paní Bakerovou - cokoliv, co by Vince na okamžik utišilo. Stačilo by Budeš v pořádku nebo Horečka polevuje.
Celou dobu, co pečoval o Vince, na něj Billy a Mike hulákali. Dokud se skláněl nad nemocným mužem, nijak to nevadilo, ale kdykoliv vzhlédl, viděl jejich ustrašené tváře a rty, z nichž četl slova, znamenající jen jediné: Pust nás, prosím, ven. Nick si dával pozor, aby se jim držel z dosahu. Nebyl dospělý, byl ale dost starý na to, aby věděl, že když lidé propadnou panice, jsou nebezpeční.
Toho odpoledne pendloval tam a zpět po téměř prázdných ulicích a pokaždé čekal, že najde na jednom konci mrtvého Vince Hogana nebo na druhém Jane Bakerovou. Díval se po autě doktora Soamese, ale nezahlédl je. Několik obchodů a benzínová pumpa byly ještě otevřeny, Nick byl ale stále více přesvědčen, že se město vylidňuje. Lidé odcházeli cestičkami v lesích, dřevařskými cestami, snad se i brodili proti proudu říčky Shoyo, která protékala Smackoverem a vedla až do města Mount Holly. Ještě více jich zmizí po setmění, pomyslel si Nick.
Slunce právě zapadlo, když se dostal do Bakerova domu. Našel tam Jane, která se nejistě šourala po kuchyni a vařila čaj. Vděčně na ně pohlédla a Nick konstatoval, že horečka pominula.
„Chtěla bych ti poděkovat, že se o mě tak staráš,“ řekla tiše. „Je mi mnohem lépe. Chtěl bys šálek čaje?“ A pak propukla v pláč.
Šel k ní. Bál se, že by mohla omdlít a upadnout na horký sporák.
Opřela se o jeho paže, aby získala oporu, a položila na něj hlavu; její vlasy na světle modrém županu byly jako tmavá záplava.
„Johnny,“ řekla. „Ach, můj ubohý Johnny.“
Kdybych tak jen mohl mluvit, myslel si Nick nešťastně. Mohl ji však pouze držet a vést ji přes kuchyň k

židli u stolu.
„Čaj-“
Ukázal na sebe a přinutil ji, aby se posadila.
„Tak jo,“ řekla. „Už je mi vážně lépe. O moc. To jenom, že ... že ...“ Přikryla si dlaněmi obličej.
Nick spařil čaj a přinesl ho ke stolu. Chvíli beze slova popíjeli. Držela svůj šálek v obou rukách jako dítě. Konečně ho položila a řekla: „Kolik lidí ve městě to má, Nicku?“
„Už nevím,“ psal Nick. „Je to dost špatné.“
„Viděl jsi doktora?“
„Od rána ne.“
„Sam se strhá, jestli na sebe nebude opatrný,“ řekla. „Bude na sebe dávat pozor, viď, Nicku? Aby se neudřel?“
Nick přikývl a pokusil se usmát.
„Co Johnovi vězni? Už si pro ně přijela policie?“
„Ne,“ napsal Nick. „Hogan je velmi nemocný. Dělám, co můžu. Ostatní chtějí, abych je pustil ven, než je Hogan nakazí.“
„Ne, abys je pustil!“ řekla se zápalem. „Doufám, že o tom ani nepřemýšlíš.“
„Ne,“ psal Nick a po chvíli přidal: „Měla byste si jít lehnout. Potřebujete odpočinek.“
Usmála se na něj a jak pohnula hlavou, Nick zahlédl tmavé skvrny pod obloukem čelisti. Znepokojeně přemítal, jestli už je z toho venku.
„Jo. Budu spát dva dny. Nezdá se to být správné, spát, zatímco je John mrtvý ... víš, stěží tomu můžu uvěřit. Pořád o tu myšlenku zakopávám, jako o něco, co jsem zapomněla uklidit.“ Uchopil její ruku a stiskl ji. Slabě se usmála. „Možná, že za čas najdu něco jiného, proč žít. Dals svým vězňům večeři, Nicku?“
Nick zavrtěl hlavou.
„Měl bys. Nechceš si vzít Johnovo auto?“
„Neumím řídit,“ napsal Nick, „ale děkuji. Do bufetu půjdu pěšky. Není to daleko & podívám se na vás zase ráno, ano?“
„Jasně,“ řekla. „V pořádku.“
Vstal a přísně ukázal na šálek čaje.
„Do poslední kapky,“ slíbila.
Vycházel ven, když ucítil na rameni její nejistý dotyk.
„John-“ řekla, zarazila se a pak se přinutila pokračovat. „Doufám, že ho ... odvezli do Curtisova pohřebního ústavu. Tam se vždy starali o všechny naše příbuzné. Myslíš, že ho tam dovezli?“
Nick přikývl. Z očí se jí vykutálely slzy a ona začala opět vzlykat.
Když od ní odešel, šel přímo do bufetu u dálnice. Na okně nakřivo visela cedulka ZAVŘENO. Za budovou stál karavan majitele, byl ale temný a zamčený. Na klepání nikdo nereagoval. Za daných podmínek se cítil oprávněn k menšímu vloupání; v šerifově pokladničce bude dost na zaplacení škody. Vyrazil sklo u zámku a odemkl si. Místnost působila strašidelně, i když si rozsvítil. Jukebox byl tmavý a tichý, u kulečníkových stolů a videoher nikdo nepostával, stoly byly prázdné. Gril byl přikryt víkem. Nick šel do kuchyně, na sporáku osmažil nějaké hamburgery a dal je do tašky. Přidal láhev mléka a půlku jablkového koláče, který ležel pod poklopem na pultě. Pak na pokladně nechal zprávu, kdo se tam vloupal a proč, a vydal se zpět k vězení.
Vince Hogan byl mrtvý. Ležel na podlaze své cely mezi hromádkami tajícího ledu a mokrými ručníky. V posledním boji zaklesl ruce do krku, jako by se bránil neviditelnému škrtiči. Konečky prstů měl od krve. Sedaly na něj mouchy a opět odlétaly. Krk měl tmavý a oteklý jako duše z pneumatiky, kterou nějaké nedbalé dítě nafouklo až k prasknutí.
„Tak teď nás už pustíš?“ ptal se Mike Childress. „Je mrtvej, ty zasraná hluchavko, seš spokojenej? Už se cejtíš pomstěnej? A teď to má i von.“ Ukázal na Billyho Warnera.
Billy vypadal zděšeně. Na tváři a na krku měl horečnaté rudé skvrny; rukáv košile, kterým si neustále utíral nos, byl naškroben ztuhlým hlenem. „To je lež!“ zařval hystericky. „Lež, lež, zkurvená lež! Le-“
Začal náhle kýchat a síla záchvatu ho ohnula v pase. Vyrážel se sebe hustý aerosol slin a hlenu.

„Vidíš?“ naléhal Mike. „Co? Seš šťastnej, debilní němej blbče? Pusť mě ven! Jeho si tady nech, jestli chceš, ale mě ne! To je vražda, nic jinýho, chladnokrevná vražda!“
Nick zavrtěl hlavou a Mike se mohl zbláznit bezmocným vztekem. Vrhal se proti mřížím a zhmoždil si přitom obličej a rozbil klouby na prstech. Zíral na Nicka vyvalenýma očima a tloukl čelem do mříží.
Nick počkal, až se unaví, a potom otvorem pode dveřmi zastrčil násadou koštěte jídlo do cel. Billy se na něj tupě podíval, pak začal jíst.
Mike hodil láhev mléka na mříže. Roztříštila se a mléko se rozprsklo po celé místnosti. Rozplácl své hamburgery na pomalovanou stěnu. Jeden z nich zůstal viset mezi skvrnami hořčice, kečupu a čalamády; vypadalo to trochu jako rozpustilý obraz od Jacksona Pollocka. Skákal a šlapal po skrojku jablkového koláče. Kousky jablek létaly do všech stran. Bílý plastikový talíř se rozlámal na padrť.
„Držím hladovku!“ ječel. „Posranou hladovku! Nebudu nic jíst! To dřív sežereš mýho bimbasa, než já něco, co mi přineseš, ty zasranej retardovanej kreténe! Sežereš-“
Nick se otočil a rozhostilo se ticho. Šel zpět do kanceláře, nevěděl, co má dělat a měl strach. Kdyby uměl řídit, vzal by je do Camdenu sám. Ale to neuměl. A bylo třeba přemýšlet, co s Vincem. Nemůže ho tam jenom tak nechat, aby přitahoval mouchy.
Z kanceláře vedly dvoje dveře. Jedny se otevíraly do šatny. Za druhými bylo schodiště dolů. Nick po něm sešel a zjistil, že je to něco mezi sklepem, a skladištěm. Bylo tam chladno. Bude to stačit, alespoň na čas.
Vyšel nahoru. Mike seděl na podlaze, nabručeně sbíral kousky koláče, oprašoval je a jedl. Na Nicka se nepodíval.
Nick podsunul ruce pod mrtvolu a pokusil se ji zdvihnout. Z hutného pachu, který vycházel z těla, mu divoce tančil žaludek. Vince pro něj byl příliš těžký. Chvíli se na tělo bezmocně díval a pak si uvědomil, že druzí dva vězni stojí u mřížových dveří a fascinovaně na něj hledí. Nick dokázal uhodnout, na co myslí. Vince býval jedním z nich; možná to byl ukňouraný prďoch, ale kamarádili se s ním. Umřel jako krysa v pasti na nějakou hroznou nemoc, které nerozuměli. Nick přemýšlel, a ne poprvé, kdy asi začne kýchat on, kdy dostane horečku a na krku mu naskočí ten podivný otok.
Uchopil Vince za masitá předloktí a vyvlekl ho z cely. Vincova hlava visela v záklonu a zdálo se, že se dívá na Nicka a beze slov mu říká, aby byl opatrný a moc s ním nemlátil,
Dostat těžkého muže do sklepa trvalo Nickovi deset minut, Vysíleně ho položil na podlahu pod zářivku a rychle ho přikryl otřepanou vojenskou dekou z kavalce v jeho cele.
Pak se pokusil usnout, ale spánek přišel až k ránu, poté, co se z dvacátého třetího června stal dvacátý čtvrtý. To bylo včera. Vždycky měl živé sny a někdy ho děsily. Zřídka měl opakované noční můry, ale v poslední době byly stále častější a zlověstnější, přinášely mu pocit, že nikdo, kdo se ve snu vyskytoval, nebyl takový, jak vypadal, a že normální svět sklouzl kamsi, kde za staženými roletami jsou obětovávána nemluvňata a v uzamčených sklepeních burácí ohromné temné stroje.
A pochopitelně tu byla i osobní hrůza - že se probudí sám se sebou. Nakonec na chvíli usnul a sen, který se mu zdál, byl stejný jako nedávno: kukuřičné pole, pach něčeho teplého, rašícího, pocit něčeho - nebo někoho - dobrého, kdo je nablízku. Pocit domova. A ten začal slábnout a přicházela chladná hrůza, když mu začalo docházet, že něco v kukuřici je a že ho to pozoruje. Pomyslel si: Mami, v kurníku je lasička! a probudil se do jitřního šera a na těle se mu perlil pot.
Postavil na kávu a šel se podívat na své dva vězně.
Mike Childress plakal. Za ním ještě pořád visel na stěně hamburger v zaschlé skvrně hořčice.
„Tak co, spokojenej? Mám to taky. Není to to, co jsi chtěl? Nejsi pomstěnej? Poslechni si mě, hučím jako nákladňák v kopci!“
Ale Nick se staral nejdřív o Billyho, který ležel zhroucený na kavalci. Krk měl oteklý a začernalý, hrudník se mu křečovitě škubal.
Běžel do kanceláře, podíval se na telefon a v návalu vzteku a provinilosti ho smetl na podlahu, kde zůstal beze smyslu ležet. Vypnul vařič a vyběhl na ulici k Bakerovu domu. Zvonil dlouho, připadalo mu, že trvalo snad hodinu než Jane, zabalená do županu, sešla dolů. Na tváři se jí znovu perlil horečnatý pot. Byla při smyslech, ale její řeč byla pomalá, zamlžená a rty měla plné boláků.
„Pojď dál, Nicku. Co se děje?“

„V. Hogan včera zemřel. Warner asi umírá. Je mu hrozně zle. Viděla jste dr. Soamese?“
Zavrtěla hlavou, zachvěla se v čerstvém vánku, kýchla a zapotácela se. Nick ji vzal kolem ramen a dovedl do křesla. Napsal: „Mohla byste ho za mě zavolat?“
„Jistě. Přines mi telefon, Nicku. Zdá se ... že se mi to v noci vrátilo.“
Přinesl jí telefon a ona vytočila Soamesovo číslo do ordinace. Držela sluchátko u ucha déle než půl minuty a Nick věděl, že to nikdo nezvedne.
Pak zkusila doktorovi zavolat domů, potom jeho sestře. Nikdo to nezvedal.
„Zkusím zavolat státní policii,“ řekla, ale položila sluchátko po vytočení jediného čísla. „Meziměsto je asi pořád mimo provoz. Jakmile vytočím jedničku, ozve se obsazovací tón.“ Slabě se na něj usmála a pak jí bezmocně vyhrkly slzy.
„Ubohý Nicku,“ řekla. „Ubohá já, ubozí všichni. Pomůžeš mi nahoru? Jsem tak slabá a nemůžu se nadechnout. Myslím, že se brzy setkám s Johnnym.“ Podíval se na ni a přál si, aby mohl mluvit. „Asi si lehnu, jestli mi pomůžeš.“
Pomohl jí do schodů a napsal: „Vrátím se.“
„Děkuji, Nicku. Jsi hodný hoch...“ Už pomalu odplouvala do spánku.
Nick vyšel z domu a zastavil se na chodníku. Přemýšlel, co dál. Kdyby uměl řídit, možná by něco mohl udělat, ale...
Na trávníku u domu přes ulici spatřil dětské kolo. Přešel k němu, podíval se na dům se staženými roletami (tolik podobný domům v jeho snech), ke kterému bicykl patřil, a pak zaklepal na dveře. Nikdo neotvíral, ačkoliv klepal několikrát.
Vrátil se ke kolu. Bylo malé, ale ne tak malé, aby na něm nemohl jet, pokud mu nevadilo, že si otluče kolena o řídítka. Bude vypadat směšně, jistě, ale nebyl si moc jistý, jestli v Shoyo zůstal někdo, kdo by se díval ... a pokud ano, nedomníval se, že by měl veselou náladu.
Nasedl na kolo a neohrabaně šlapal po Hlavní třídě, kolem vězení, dál na východ k silnici 63, kde Joe Rackman viděl vojáky, co se vydávali za stavební dělníky. Pokud tam ještě jsou a pokud to jsou skutečně vojáci, pak by je přesvědčil, aby se postarali o Billyho Warnera a Mika Childresse. Jestli je tedy Billy ještě naživu. Pakliže ti lidé uzavřeli Shoyo do karantény, jsou za nemocné Shoyo zodpovědní.
Trvalo mu hodinu, než došlapal k zátarasu; bicykl se pod ním divoce kýval a kolena s monotónní pravidelností narážela do řídítek. Ale když se dostal na místo, vojáci nebo dělníci nebo kdo to vůbec byl, byli pryč. Bylo tu několik sudů, ve kterých býval udržován oheň proti hmyzu, a jeden dokonce ještě doutnal. Stály tam i dvě dřevěné oranžové kozy. Silnice byla překopaná, i když Nick odhadoval, že by se stále dala projet, pokud by řidič nebyl příliš háklivý na pérování svého vozu.
Koutkem oka zachytil tmavý mihotavý pohyb a ve stejném okamžiku zavanul větřík, jen lehounký dech letního vánku, který ovšem stačil na to, aby k jeho nosu přinesl hutný a odporný odér rozkladu. Černým pohybem byl mrak much, který se shlukoval a zase rozpadal. Odvedl kolo k příkopu na druhé straně silnice. V něm, vedle lesklé nové kanalizační roury, ležela těla čtyř mužů. Krky měli oteklé a tváře černé. Nick nevěděl, jestli to jsou vojáci nebo ne, a nepokusil se jít blíž. Říkal si, že půjde pomalu ke kolu, že tu není nic, čeho by se měl bát, že jsou mrtví a mrtví ti ublížit nemohou. Šest metrů od příkopu již běžel a na cestě do Shoyo se ho zmocňovala panika. Na kraji města najel na kámen a spadl z kola. Přeletěl přes řídítka, narazil si hlavu a odřel ruce. Chvíli seděl uprostřed cesty a třásl se po celém těle.
Následující půldruhé hodiny onoho rána, včerejšího rána, Nick klepal na dveře a zvonil na zvonky. Jistě tady bude někdo, komu není špatně, říkal si. Sám se cítil dobře. Nemůže přece být jediný. Najde někoho, muže, ženu, možná mladíka s povolením řídit, a on nebo ona řekne: Hele, jasně. Vodvezem je do Camdenu. Vemem naši dodávku. Nebo tak něco.
Ale na klepání a zvonění se mu nedostalo odezvy ani desetkrát. Dveře se otevřely na šířku pojistného řetízku, vyhlédla nemocná tvář plná naděje, uviděla Nicka a naděje pohasla. Hlava se záporně zavrtěla a dveře se zavřely. Kdyby Nick mohl mluvit, hádal by se s nimi, že když mohou chodit, mohou i řídit. Ze když odvezou vězně do Camdenu, mohou tam jít do nemocnice. Tam jim uleví. Ale mluvit nemohl.
Někteří se ptali, jestli viděl doktora Soamese, a jeden muž v deliriu rozrazil dveře svého malého domku, vypotácel se na verandu jen ve spodním prádle a snažil se Nicka polapit. Říkal, že mu udělá „co jsem ti měl udělat tenkrát v Houstonu“. Zdálo se, že pokládá Nicka za někoho jménem Jenner. Běhal za

Nickem po verandě tam a zpátky jako zombie v nějakém podřadném krváku. Měl přísemě nateklý rozkrok; jeho spodky vypadaly, jako by si do nich nacpal dýni. Konečně upadl a Nick ho sledoval z trávníku s divoce bušícím srdcem. Muž slabě zahrozil pěstí a vplazil se dovnitř, aniž by se obtěžoval zavřít dveře.

Ale většina domů byla tichá a tajemná a nakonec již nemohl dělat nic. Ten neblahý snový pocit se mu plížil po těle a bylo stále těžší zahnat myšlenku, že vlastně klepe na dveře hrobek, klepe, aby probudil mrtvé, a že dříve či později by mrtvoly mohly začít otevírat. Nijak zvlášť nepomáhalo namlouvat si, že domy jsou prázdné, protože jejich obyvatelé prchli do Camdenu, El Dorada nebo Texarkany.

Šel do Bakerova domu. Jane Bakerová pevně spala a čelo měla chladné. Tentokrát si ale už naděje nedělal.

Bylo poledne. Nick šel do bufetu a začínal pociťovat nedostatek nočního odpočinku. Celé tělo ho bolelo od pádu z kola. Bakerův kolt mu otloukal bok. V bufetu ohřál dvě konzervy polévky a dal je do termonádob. Mléko v lednici vypadalo ještě dobře, a tak vzal ještě jednu láhev.

Billy Warner byl mrtvý a když Mike uviděl Nicka, začal se hystericky hihňat a ukazovat na prstech: „Dva u ledu a další čeká! Dva u ledu a další čeká! Tak máš už svoji vodplatu? Jo? Jo?“

Nick násadou koštěte opatrně strčil termosky s polévkou do cely a za nimi i velkou sklenici s mlékem. Mike začal pít polévku malými doušky přímo z termosky. Nick si vzal svou vlastní termosku a posadil se v chodbičce. Odnese Billyho dolů, napřed se ale nají. Měl hlad. Když pil polévku, zamyšleně se podíval na Mika.

„Chceš vědět, jak mi je?“ zeptal se Mike.

Nick přikývl.

„Stejně, jako když jsi ráno vodešel. Musel jsem vychrchlat kilo chrchle.“ Podíval se s nadějí na Nicka. „Máma mi dycky říkala, že když z tebe jde tolik chrchle, lepší se to. Možná mám jenom mírnou formu, co?“

Nick pokrčil rameny. Všechno bylo možné.

„Mám náturu jako bejk,“ řekl Mike. „Myslím, že to nic není. Myslím, že se z toho vykřešu. Poslouchej, člověče, pusť mě. Prosím. Já tě, kurva, prosím.“

Nick o tom přemýšlel.

„Ksakru, dyť máš pistoli. Já proti tobě nic nemám. Chci se jenom dostat z města. Napřed se kouknu na starou-“

Nick ukázal na Mikovu levou ruku, na které nebyly žádné prstýnky.

„Jo, jasně, jsme rozvedený, ale bydlí pořád ve městě, na Ridge Road. Chtěl bych se na ni podívat. Co říkáš, člověče?“ Mike plakal. „Dej mi šanci. Nedrž mě tady v týdle kleci.“

Nick pomalu vstal, vyšel do kanceláře a otevřel zásuvku stolu. Klíče tam byly. Mikova logika byla jasná; nemělo smysl domnívat se, že někdo přijede a vytáhne ho z téhle ohavné bryndy. Vzal klíče a šel zpátky. Ukázal Mikovi ten, který mu Big John Baker ukázal, ten s bílým štítkem, a pak mu svazek hodil skrz mříže.

„Díky,“ blekotal Mike. „Jéžiš, díky. Promiň, že jsme tě zmlátili, přísahám, že to byl Rayův nápad. Já a Vince jsme se ho snažili zastavit, ale voň když se napije, tak je jak magor-“ Chrastil klíči v zámku. Nick ustoupil, ruku na rukojeti revolveru. Cela se otevřela a Mike vykročil ven.

„Myslím to vážně,“ řekl. „Jediný, co chci, je dostat se z tohodle města.“ Protáhl se kolem Nicka a na rtech se mu chvěl úsměv. Pak proběhl dveřmi mezi celami a kanceláří. Nick šel za ním a zahlédl již jen zavírající se dveře.

Nick vyšel ven. Mike stál na chodníku, opíral se o parkovací automat a díval se na prázdné ulice.

„Pane Bože,“ zašeptal a obrátil k Nickovi užaslou tvář. „Tohle všechno, tohle všechno?“

Nick přikývl, ruku pořád na revolveru.

Mike chtěl něco říci, ale zachvátil ho nával kašle. Přikryl si ústa a pak si otřel rty.

„Padám vocaď,“ řekl. „Jestli ses chytrej, hluchavko, tak uděláš to samý. Todle je jako černej mor nebo tak něco.“

Nick pokrčil rameny a Mike vyrazil dolů po ulici. Sel stále rychleji a rychleji, až skoro běžel. Nick se za ním díval, dokud nezmizel z dohledu, a pak se vrátil dovnitř. Mika už nikdy neviděl. Srdce měl náhle

lehčí. Byl si jistý, že udělal správnou věc. Lehl si na kavalec a téměř vzápětí usnul.
Spal na pohovce bez deky celé odpoledne a probudil se zpocený, cítil se ale lépe. Nad kopci se honily bouřky - nemohl slyšet hřmění, ale viděl modrobílé vidlice blesků, zabodávajících se do hřbetů hor - ale do Shoyo tu noc žádná nedorazila.
Za soumraku šel po Hlavní třídě do prodejny elektroniky a spáchal další ze svých kajícných vloupání. U pokladny nechal vzkaz a do vězení si přinesl malou přenosnou televizi Sony. Zapnul ji a projížděl kanály. CBS vysílala nápis, který zněl: PŘENOSOVÉ POTÍŽE, PROSÍME, OMLUVTE NÁS A ZŮSTAŇTE S NÁMI. ABC dávalo „Miluji Lucy“ a NBC promítalo opakování epizody nového seriálu o drzé dívce, která se chtěla stát mechanickou v automobilové závodní stáji. Nezávislá stanice z Texarkany, která se specializovala hlavně na staré filmy, zábavné hry a náboženské třeštění Jacka Van Vimpeho, byla mimo provoz.
Nick vypnul televizi, šel do bufetu u dálnice a připravil polévku a sendviče pro dva lidi. Připadalo mu trochu strašidelné, jak se dál automaticky rozsvěcovaly pouliční lucerny, které se v kruzích světla táhly po obou stranách Hlavní třídy. Složil jídlo do košíku a vydal se k Jane Bakerové. Po cestě se na něj nalepili asi tři nebo čtyři očividně hladoví psi, které vydráždila vůně košíku. Nick vytáhl revolver, ale nedokázal najít odvahu použít ho proti psům, dokud na něj jeden z nich nezaútočil. Pak stiskl kohoutek a kulka se se zavytím odrazila od asfaltu metr před ním. Zvuk výstřelu neslyšel, ale cítil tupý náraz zvukové vlny. Psi se polekali a rozprchli se.
Jane spala, čelo a tváře jí žhnuly, dýchala pomalu a namáhavě. Nickovi připadala strašně zesláblá. Přinesl mokrou utěrku a otřel jí tvář. Nechal jí jídlo na nočním stolku, pak sešel dolů do obývacího pokoje a zapnul si jejich velkou barevnou televizi.
CBS nevysílala celou noc. NBC dodržovala vysílací schéma, ale obraz na místním okruhu ABC byl neostrý, občas se vytrácel do změní a pak zase náhle naskočil. Vysílali jen staré pořady, jako by spojení s celostátní sítí bylo přerušeno. To ale nevadilo. Nick čekal na zprávy.
Když přišly na řadu, Nick byl ohromen. „Epidemie superchřipky“, jak to nyní bylo nazýváno, byla hlavním bodem zpráv, ale hlasatelé na obou stanicích tvrdili, že se dostává pod kontrolu. V atlantském výzkumném centru byla vyvinuta vakcína a od začátku příštího týdne bude možné nechat se očkovat u vašeho lékaře. Vážné situace byly hlášeny z New Yorku, San Franciska, Los Angeles a Londýna, ale všude byly zvládány. V určitých oblastech, pokračoval hlasatel, bylo dočasně zrušeno právo veřejného shromažďování. V Shoyo, pomyslel si Nick, bylo zrušeno celé město. Tak kdo komu lže? Hlasatel zprávu zakončil prohlášením, že cestování do většiny větších městských aglomerací bylo omezeno, ale omezení bude zrušeno, jakmile bude vakcína všeobecné k dispozici. Pak pokračoval zprávami o letecké havárii v Michiganu a reakcích kongresmanů na nejnovější rozhodnutí Nejvyššího soudu, které se týkalo práv homosexuálů.
Nick televizi vypnul a vyšel ven na verandu. Posadil se na zavěšenou houpací lavičku. Kolébavý pohyb uklidňoval a vrzání závěsu, který John Baker neustále zapomínal naolejovat, ho nerušilo. Díval se, jak světlušky v noční tmě vykreslují své nepravidelné cestičky. V mračnech na obzoru problikávaly výboje blesků, jako by tam také poletovaly světlušky, obří světlušky o velikosti dinosaura. Noc byla vlhká a dusná.
Protože televize byla pro Nicka výhradně vizuálním médiem, všiml si ve vysílání něčeho, co mohlo ostatním uniknout. Neběžely žádné filmové ukázky. Neobjevovaly se baseballové výsledky, možná proto, že se žádné zápasy nehrály. Předpověď počasí byla neurčitá a neukázali ani mapu povětrnostní situace s oblastmi vysokého a nízkého tlaku - vypadalo to, jako by Americký meteorologický úřad zavřel krám. Jak to tak Nick odhadoval, asi ho skutečně zavřel.
Oba hlasatelé se zdáli být nervózní a neklidní. Jeden z nich byl nachlazen; jednou zakašlal do mikrofonu a omluvil se. Oba neustále vrhali pohledy nalevo i napravo od kamery ... jako by s nimi ve studiu byl ještě někdo, kdosi, kdo měl zajistit, že zprávy přečtou správně.
To bylo v noci z dvacátého čtvrtého června. Strávil ji neklidně na Bakerovic verandě a sny měl velmi zlé. A teď, odpoledne následujícího dne, seděl u umírající Jane Bakerové ... a nemohl jí říci ani slůvko útěchy. Zatahala ho za ruku. Nick se podíval na její bledou, ztrhanou tvář. Kůži měla suchou, pot se již vypařil. To mu však žádnou naději nepřinášelo. Odcházela. Už věděl, jak to vypadá.

„Nicku," řekla a usmála se. Oběma rukama mu stiskla dlaň. „Chci ti ještě jednou poděkovat. Nikdo nechce umírat sám, že?"
Divoce zavrtěl hlavou a ona pochopila, že to nebyl souhlas s tím, co řekla, ale spíše vehementní pokus o popření jejího umírání.
„Ale ano, umírám," řekla. „Ale to nevadí. V šatníku jsou šaty, Nicku. Bílé Poznáš je, protože jsou..."
Přerušil ji záchvat kašle. Když se ovládla, dokončila větu:
„jsou krajkové. V těch jsem odjížděla na naši svatební cestu. Pořád mi ještě jsou ... nebo byly. Asi mi teď budou trochu velké - zhubla jsem - ale to vlastně nevadí. Vždycky se mi líbily. Jeli jsme s Johnem k jezeru Pontchartrain. Byly to dva nejšťastnější týdny mého života. John mě uměl udělat šťastnou. Nezapomeneš na ty šaty, Nicku? V nich chci být pohřbena. Nebude ti to moc nepříjemné ... obléci mě, viď?"
Ztěžka polkl a zavrtěl hlavou. Díval se přitom na přikrývku. Musela vycítit jeho pocity, v nichž se mísil smutek a neklid, protože se o šatech již nezmínila-
Místo toho mluvila o jiných věcech - nezávazně, téměř koketně. Jak na střední škole vyhrála soutěž v přednesu, jela na státní finále Arkansasu a jak jí spadlo kombiné a zůstalo jí ležet u nohou, zrovna když se dostala k bouřlivému závěru básně Shirley Jacksonové „Démonický milenec."
O její sestře, která jela do Vietnamu s baptistickou misionářskou výpravou a nevrátila se s jedním nebo dvěma, ale hned se třemi adoptovanými dětmi. O výletě s Johnem před třemi lety a jak je špatně naladěný los v říji přinutil vylézt na strom a držel je tam celý den.
Seděli jsme tam a laškovali spolu, vyprávěla ospale, „jako párek středoškoláků na balkóně v kině. Můj Bože, ten byl láskyplný, když jsme slezli dolů Byl ... byli jsme ... zamilovaní ... velmi zamilovaní ... láska je to co hýbe světem, to jsem si vždy myslela ... je to to jediné, co dovolí mužům a ženám stát rovně ve světě, kde je přitažlivost táhne dolů ... sráží je a nutí je plazit se ... byli jsme ... tolik zamilovaní ..."
Upadla do dřímoty a spala, dokud ji pohyb záclony nebo vrzající prkno neprobudily do dalšího deliria.
„Johne!" křičela chraplavým hlasem. „Ach, Johne, já se s tou zatracenou ruční převodovkou nikdy nenaučím! Johne, musíš mi pomoci! Musíš mi pomoci"
Slova odumřela v dlouhém, chrčivém výdechu, který nemohl slyšet, ale vycítil ho. Z jedné nosní dírky se jí spustil tenký pramínek tmavé krve. Padla na polštář a hlavou škubala do stran, jednou, dvakrát, třikrát, jako by došla k nějakému životně důležitému rozhodnutí a odpověď byla záporná.
Pak zůstala tiše ležet.
Nick nesměle přiložil ruku na její krk, pak na zápěstí a nakonec mezi prsa Nic. Byla mrtvá. Hodiny na nočním stolku důležitě tikaly a nikdo je neslyšel. Položil si hlavu na kolena a svým tichým způsobem chvíli plakal.
Jediné, co můžeš, je pomalu ronit slzy, řekl mu jednou Rudy, ale i to se na tomhle laciném světě může hodit.
Věděl, co bude teď, a nechtělo se mu do toho. To není fér, křičelo v něm něco. Nebyla to jeho povinnost. Ale protože tady nikdo jiný nebyl - možná nikdo na míle kolem - musel se s tím vyrovnat. Buď to, nebo ji tu nechat zetlít, a to udělat nemohl. Byla k němu laskavá a takových lidí v životě mnoho nepotkal. Asi by se do toho měl pustit. Čím déle tu bude sedět a nedělat nic, tím více se bude svého úkolu bát. Věděl, kde je Curtisův pohřební ústav - dvě ulice dolů a jednu doprava. I tam bude horko.
Přinutil se vstát a dojít k šatníku a napůl doufal, že její bílé šaty, líbánkové šaty, budou jenom další fantazií deliria. Ale byly tam. Trochu po těch letech zažloutlé, ale byly to ony. Podle krajky. Vzal je a rozložil na konci postele. Podíval se na šaty, potom na ženu, a pomyslel si: Budou více než jen trochu velké.
Nemoc, ať už je to, co chce, k ní byla krutější, než si myslela ... a nejspíš je to tak lepší.
Neochotně k ní přistoupil a začal jí svlékat košili. Ale když ji sundal a ona před ním ležela nahá, obavy ho opustily a cítil už jen lítost - lítost tak hlubokou, že ho až rozbolelo srdce, a když ji umýval a oblékal do šatů, které měla na sobě u jezera Pontchartrain, začal znovu plakat. A když byla oblečená jako tenkrát, vzal ji do náruče a odnesl ji v jejích krajkách do pohřebního ústavu; nesl ji jako ženich, překračující se svou milovanou v náručí nekonečný práh.

KAPITOLA 26

Nějaké studentské sdružení, možná Studenti za demokratickou společnost nebo snad Mladí Maoisté,

měli v noci z 25. na 26. června napilno s kopírovacím strojem. Ráno byly po celém kampusu Kentucké univerzity v Louisville vylepeny tyto plakáty:
POZOR! POZOR! POZOR! POZOR! POZOR! POZOR!

LŽOU VÁM! VLÁDA VÁM LŽE! TISK, KTERÝ OVLÁDLY ARMÁDNÍ SÍLY. VÁM LŽE! ÚŘADY TÉTO UNIVERZITY VÁM LŽOU, STEJNĚ JAKO NEMOCNIČNÍ LÉKAŘI, ŘÍZENÍ ÚŘADY!

1.NEEXISTUJE ŽÁDNÁ VAKCÍNA PROTI SUPERCHŘIPCE.
2.SUPERCHŘIPKA NENÍ VÁŽNÁ NEMOC, JE TO SMRTELNÁ NEMOC.
3.NAKAŽLIVOST MŮŽE BÝT AŽ 75%.
4.SUPERCHŘIPKA BYLA VYVINUTA AMERICKOU ARMÁDOU A ROZŠÍŘENA NEŠŤASTNOU NÁHODOU.
5.AMERICKÁ ARMÁDA NYNÍ CHCE ZAHLADIT STOPY SVÉHO VRAŽEDNÉHO OMYLU I ZA CENU SMRTI 75% VEŠKERÉHO OBYVATELSTVA!

ZDRAVÍME VŠECHNY REVOLUČNĚ SMÝŠLEJÍCÍ BRATRY! NADEŠEL ČAS NAŠÍ BITVY! OSVOBOĎ SE, BOJUJ, ZVÍTĚZ!

SRAZ V TĚLOCVIČNĚ V 7:00 VEČER!

STÁVKA! STÁVKA! STÁVKA! STÁVKA! STÁVKA! STÁVKA!

To, co se stalo v WBZ-TV v Bostonu, naplánovali předchozí noci tři hlasatelé a šest techniků, kteří pracovali ve studiu 6. Pět z nich hrálo pravidelně poker a šest z oněch devíti již bylo nemocných. Měli pocit, že nemají co ztratit. Dali dohromady téměř tucet pistolí. Bob Palmer, který uváděl ranní zprávy, je přinesl do studia ve velké tašce, kde si obvykle nosil poznámky, bloky a tužky.
Celá vysílací stanice byla obklíčena, jak jim řekli, Národní gardou. Minulou noc ale Palmer prozradil Georgu Dickersonovi, že gardistů zahlédl sotva padesát.
V 9:01, jakmile Palmer začal číst uklidňující zprávy, které dostal do ruky deset minut předtím od armádního důstojníka, došlo k převratu. Všech devět naprosto ovládlo televizní stanici. Vojáci, kteří neočekávali žádné těžkosti s několika měkkými civily, zvyklými na vzdálené tragédie, byli dokonale překvapeni a v mžiku odzbrojeni. Ostatní zaměstnanci stanice se připojili k rebelii, rychle vyčistili šesté patro a pozamykali všechny dveře. Výtahy byly přivolány dřív, než se vojáci v přízemí dozvěděli, co se děje. Tři vojáci se pokusili vylézt po východním požárním žebříku a vrátný jménem Charles Yorkin, ozbrojený armádní karabinou, jim vypálil nad hlavy varovný výstřel. Byl to jediný výstřel, který padl.
Diváci v oblasti pokryté WBZ-TV sledovali, jak Bob Palmer přerušil čtení uprostřed věty a slyšeli, jak říká: „Dobrý, tak teď!“ Mimo kameru se ozývaly zvuky zápasu. Když utichly, tisíce překvapených diváků uvidělo v Palmerových rukou pistoli.
Drsný hlas mimo kameru jásavě volal: „Máme je, Bobe! Máme ty hajzly! Máme je všechny!“
„Fajn, dobrá práce,“ řekl Palmer. Pak se opět podíval do kamery. „Spoluobčané z Bostonu a okolí. V tomto studiu se právě přihodilo něco velmi nebezpečného a zároveň nesmírně důležitého a já jsem velmi rád, že k tomu došlo nejprve zde, v Bostonu, kolébce americké nezávislosti. Posledních sedm dní bylo toto studio stráženo muži, vydávajícími se za Národní gardu. Muži v khaki, ozbrojení, stáli vedle našich kameramanů, u našich ovládacích pultů, vedle telefaxů. Byly zprávy zkreslené? Bohužel musím říci, že tomu tak bylo. Byla mi dána zpráva a musel jsem ji přečíst, téměř doslova se zbraní u hlavy. Zprávy, které jsem dostával, se týkaly takzvané 'epidemie superchřipky' a byly zjevně falešné.“
Na ovládacím panelu začala blikat světla. Během patnácti vteřin svítila všechna.
„Našim kameramanům byly buď zabavovány nebo záměrně osvětlovány filmy. Reportáže zpravodajů se ztrácely. Nicméně, dámy a pánové, máme filmy a korespondenty zde ve studiu - nejsou to profesionální reportéři, ale očití svědci toho, co je patrně největší katastrofou, které kdy tento národ čelil... a tato slova

se mi neříkají lehce. Teď vám promítneme části z filmu, který máme. Byl pořízen tajně a je zčásti nekvalitní. Přesto si my, kteří jsme právě osvobodili vlastní stanici, myslíme, že uvidíte dost. Vskutku více, než byste si možná přáli."
Vzhlédl, z kapsy saka vytáhl kapesník a vysmrkal se. Ti, kteří vlastnili dobrou barevnou televizi, mohli vidět, že je zarudlý a má horečnatý výraz.
„Jestli to máš přichystané, Georgi, pusť to."
Palmerova tvář byla vystřídána záběry z Bostonské všeobecné nemocnice. Oddělení byla přecpaná. Pacienti leželi na zemi. Chodby byly plné; sestry, mnohé z nich očividně nemocné, běhaly tam a sem, některé hystericky vzlykaly. Jiné byly vyděšené k smrti.
Pak následovaly záběry na hlídky se zbraněmi v ponosu. Záběry vyloupených budov.
Bob Palmer se opět objevil. „Pokud máte u sebe děti, dámy a pánové," řekl tiše, „doporučujeme, abyste je požádali, ať opustí místnost."
Zrnité záběry nákladního auta, couvajícího po molu v Bostonské zátoce; velké olivově zelené vojenské auto. Pod ním se nejistě kolébala bárka, pokrytá plachtovinou. Dva vojáci v plynových maskách, vyhlížející cize a nepřátelsky, vyskočili z kabiny náklaďáku. Obraz se zakymácel a pak se uklidnil. Vojáci odhrnuli plachtu, zakrývající otevřený konec korby vozu. Pak vylezli dovnitř a do bárky začala padat těla: ženy, starci, děti, policisté, zdravotní sestry; padali ve vířivé kaskádě, která nebrala konce. Od určité chvíle bylo z filmu jasné, že vojáci používají vidle.
Palmer četl zprávy další dvě hodiny, stále chraplavějším hlasem četl výstřižky a letáky, ptal se ostatních zaměstnanců studia. Pokračovalo to, dokud si někdo v přízemí neuvědomil, že není nutné znovu dobývat šesté patro, aby to zastavili. V 11:16 byl vysílač WBZ-TV nadobro vypnut deseti kilogramy plastické trhaviny.
Palmer a ostatní v šestém patře byli na místě popraveni na základě obvinění z velezrady Spojených států amerických.
Byl to malý týdeník; vycházel v městečku Durbin v Západní Virginii, jménem Hlasatel. Jeho vydavatelem byl právník v penzi James D. Hogliss a náklad byl vždy slušný, protože Hogliss byl zuřivým zastáncem práv horníků na odbory už ve čtyřicátých a padesátých letech a psal kritické úvodníky, v nichž pokaždé dštil oheň a síru na prodejné politiky na všech úrovních, od městské po federální.
Hogliss měl stálé kolportéry, ale dnešního jasného rána rozvážel noviny sám ve svém starém cadillacu z roku 1948, jehož bílé pneumatiky tiše šuměly po ulicích Durbinu ... a ty ulice byly trapně prázdné.
Noviny se vršily na sedadlech i v kufru velkého vozu. Pro vydání Hlasatele to nebyl dobrý den, ale noviny tvořil pouze jediný list papíru, potištěný velkými písmeny v tlustém rámečku. Slovo v hlavičce hlásalo EXTRA. První zvláštní vydání, které Hogliss vydal od roku 1980, kdy na dole došlo k explozi, která pohřbila čtyřicet horníků.
Titulek zněl: VLÁDNÍ SÍLY SE SNAŽÍ UTAJIT VYPUKNUTÍ EPIDEMIE!
Pod tím: „James D. Hogliss exkluzivně pro Hlasatel."
Pod tím: „Náš reportér z hodnověrného zdroje zjistil, že chřipková epidemie (které se v Západní Virginii též říká Dusivka nebo Černý krk) je ve skutečnosti vražednou mutací obyčejného chřipkového viru, vytvořenou naší vládou pro válečné účely - v přímém rozporu s revidovanou Ženevskou konvencí, týkající se biologických a chemických zbraní, kterou před sedmi lety podepsali zástupci Spojených států. Náš zdroj, armádní důstojník, dočasně umístěný ve Wheelingu, rovněž prohlásil sliby brzkého dodání vakcíny za 'sprostou lež'. Podle tohoto zdroje nebyla žádná taková vakcína vyvinuta.
Občané, toto je víc než jen katastrofa nebo tragédie; je to konec všech nadějí, vkládaných do naší vlády. Pokud jsme dokázali udělat něco takového sami sobě, pak..."
Hogliss byl nemocen a velmi sláb. Zdálo se, že spotřeboval na sestavení úvodníku poslední síly. Odešly z něj ve formě slov a nebyly nahrazeny.
Hrudník měl plný hlenu a dokonce i běžné dýchání znělo jako při běhu do kopce. Přesto jezdil metodicky od jednoho domu k druhému a nechával u nich své letáky, aniž by věděl, jestli v domě ještě vůbec někdo je, a pokud ano, jestli mu zbylo tolik sil, aby vyšel ven a vzal si jeho list.
Nakonec se dostal na západní konec města, do chudé čtvrti s jejími boudami, karavany a čpavým zápachem žump. Poslední noviny měl v kufru auta, který nechal otevřený. Když se kodrcal po nerovné

cestě, víko se kývalo nahoru a dolů. Snažil se potlačit bolest hlavy, chvílemi všechno viděl dvakrát. Když se postaral o poslední dům, polorozpadlou chatrč na okraji města, zbylo mu asi pětadvacet posledních listů. Přeřízl provázek, kterým byly svázány, a nechal vítr, ať si je odnese, kam libo. Myslel na svůj zdroj, majora s tmavýma vystrašenýma očima, který byl před pouhými třemi měsíci převelen z Kalifornie z čehosi vysoce tajného, co se jmenovalo Projekt Blue. Major byl obviněn z porušování služebního tajemství a když Hoglissovi vykládal vše, co ví, neustále si hrál s pistolí. Hogliss se domníval, že to nebude trvat dlouho a major pistoli použije, pokud to už neudělal.
Posadil se zpátky za volant cadillacu, jediného auta, které vlastnil od svých sedmadvacátých narozenin, a shledal, že je příliš unaven, než aby se vrátil do města. Ospale se opřel, naslouchal bublavým zvukům, které mu vycházely z hrudi, a díval se, jak vítr líně odnáší jeho zvláštní vydání po cestě pryč. Několik listů se zachytilo ve stromech, kde visely jako nějaké zvláštní ovoce. Nedaleko bylo slyšet zurčení Durbinského potoka, ve kterém jako chlapec chytal ryby. Dnes už v něm pochopitelně žádné ryby nebyly - na to dohlédly důlní společnosti - ale zvuk byl pořád uklidňující. Zavřel oči, pomalu usnul a o půldruhé hodiny později zemřel.
Los Angeles Times vydaly pouze šestadvacet tisíc výtisků svého jednostránkového speciálu, než velící důstojníci objevili, že netisknou reklamní přílohu, jak jim bylo řečeno. Odplata byla rychlá a krvavá. Oficiální hlášení FBI znělo, že „radikální revolucionáři“, ten starý strašák, vyhodili do povětří tiskárnu L.A. Times a způsobili smrt dvaceti osmi dělníků. FBI nemuselo vysvětlovat, jak se při explozi dostaly do hlav obětí kulky, protože jejich těla byla smíšena s tisíci dalšími oběťmi epidemie, které byly pohřbívány do moře.
Přesto se deset tisíc výtisků dostalo ven a to stačilo. Titulek hlásal obřími písmeny:
ZÁPADNÍ POBŘEŽÍ VE SPÁRECH VRAŽEDNÉ EPIDEMIE
Tisíce prchají před smrtící chřipkou Vláda zametá stopy
LOS ANGELES - Někteří z vojáků, kteří se vydávají za příslušníky Národní gardy a pomáhají při současné tragédii, jsou profesionální důstojníci, působící v činné službě i několik desítek let. Částí jejich úkolu je ujišťovat vyděšené obyvatele Los Angeles, že superchřipka, známá mezi mladými jako Kapitán Trips, je pouze o „něco málo virulentnější“, než londýnská nebo hongkongská chřipka ... jenže tato ujištění jsou sdělována přes respirátory. Prezident má promluvit dnes v šest hodin večer a jeho tiskový tajemník, Hubert Ross, označil zprávy, že prezident bude hovořit z kulis, které vypadají jako Oválná pracovna, umístěných hluboko v bunkru pod Bílým domem, za „hysterické, zlovolné a naprosto nepodložené“. Očekává se, že prezident „vyhubuje“ Američanům za přehnanou reakci a přirovná současnou paniku k té, která následovala po rozhlasové úpravě „Války světů“ Orsona Wellese na začátku třicátých let. Times pokládá pět otázek, na které by si přál v jeho projevu slyšet odpovědi:
1. Proč byl tisk listu Times zakázán pobudy v armádních uniformách, což je v přímém rozporu s Ústavou?
2. Proč byly následující dálnice - US 5, US 10 a US 15 -zablokovány obrněnými vozy a transportéry?
3. Pokud jde pouze o „středně vážnou epidemii chřipky“, proč bylo v Los Angeles a přilehlých oblastech vyhlášeno stanné právo?
4. Pokud jde pouze o „středně vážnou epidemii chřipky“, proč na moře vyjíždějí celé řady lodí a vysypávají tam svůj obsah? A obsahují tato plavidla to, co se obáváme, že obsahují a o čem nás informované zdroje ujišťují, že skutečně obsahují - tedy mrtvá těla obětí nákazy?
5. A konečně, mají-li být vakcíny skutečně distribuovány k lékařům a do zdravotnických zařízení na začátku příštího týdne, jak to, že ani jeden ze čtyřiceti šesti lékařů, které jsme kontaktovali, ještě nebyl informován o plánech rozvozu? Jak to, že ani jedna klinika není připravena na očkování? Jak to, že ani jedna z deseti největších farmaceutických firem, které jsme obvolali, nedostala na vakcínu vládní faktury ani objednávky?
Vyzýváme prezidenta, aby ve svém projevu tyto otázky zodpověděl a rovněž ho vyzýváme, aby zastavil probíhající politiku policejního státu a nesmyslné pokusy zamaskovat pravdu...
V Duluthu korzoval po Piedmont Avenue muž v khaki šortkách a sandálech, s čelem umazaným od popela, a na šlachovitých ramenou nesl ručně napsaný transparent.
Na přední straně stálo:

PŘIŠEL ČAS VYROVNÁNÍ
PÁN JEŽÍŠ PŘICHÁZÍ
PŘIPRAVTE SE NA SETKÁNÍ SE SVÝM BOHEM!
Na zadní straně byla tato slova:
VIZTE, SRDCE HŘÍŠNÝCH BYLA ZLOMENA
VELCÍ BYLI POKOŘENI A POKOŘENÍ SE STALI VELKÝMI
DNY HŘÍCHU JSOU NABLÍZKU
BĚDA, Ó SIÓNE
Čtyři mladíci v motocyklových bundách, všichni s ošklivým kašlem a usmrkanými nosy, se na něj vrhli a zmlátili ho do bezvědomí jeho vlastním transparentem. Pak utekli a jeden z nich ještě přes rameno hystericky křičel: „My tě naučíme strašit lidi! My tě naučíme strašit lidi, ty hajzle podělanej!“
Nejoblíbenějším ranním rozhlasovým pořadem v missouriském Springfieldu byla telefonní show stanice KLFT „Přijďte se svou troškou“, kterou uváděl Ray Flowers.
Do moderátorské kabiny měl zavedeno šest linek a ráno 26. června byl jediným zaměstnancem KLFT, který přišel do práce. Věděl o tom, co se dělo venku, a děsilo ho to. Během posledního týdne mu připadalo, že onemocněl každý, koho znal. Ve Springfieldu nebyly žádné vojenské oddíly, ale zaslechl, že do Kansas City a St. Louis byla povolána Národní garda, aby „zamezila šíření paniky“ a „zabránila rabování“.
Ray Flowers se cítil zdráv.
Zamyšleně hleděl na své vybavení - telefony, zpožďovače, na nichž bylo možno upravit výroky těch volajících, kteří sklouzli do vulgárnosti, police kazet s reklamami („Když ti záchod přetýká a na tebe padá panika, zavolej na pomoc maníka, zavolej našeho Čistíka!“), a pochopitelně mikrofon.
Zapálil si, šel ke dveřím studia a zamkl je. Stáhl hudbu, která hrála z pásku, vyjel vlastní znělku a usadil se u mikrofonu.
„Nazdárek, vy všichni tam venku,“ řekl, „tady je Ray Flowers se svým „Přijďte se svou troškou“ a dneska ráno se dá přijít snad jen s jedinou věcí, co říkáte? Můžete tomu říkat Černý krk nebo superchřipka nebo Kapitán Trips, ale všechno to znamená jenom jedinou věc. Slyšel jsem hrůzostrašné historky o tom, jak armáda všude tvrdě zakročuje, a jestli mi k tomu máte co říci, poslouchám vás. Pořád je tady svobodná země, nebo ne? A protože jsem tady dneska ráno úplně sám, uděláme to trošičku jinak. Vypnul jsem zpožďovač a myslím, že se obejdeme i bez reklam. Pokud tady z okna vidím stejný Springfield jako vy, nikdo se stejně na nákupy nehrne.
Fajn, takže jestli se na to cítíte, pustíme se do toho. Bezplatná čísla k nám jsou 555-8600 a 555-8601. Jestli budou obsazená, mějte trpělivost. Nezapomeňte, že jsem tady na to sám.“
V Carthagu, padesát mil od Springfieldu, byl vojenský oddíl. Za Rayem Flowersem byla vyslána dvacetičlenná hlídka. Dva muži se odmítli podřídit rozkazu a byli na místě zastřeleni.
Během hodiny, kterou jim trvalo, než se dostali do Springfieldu, Rayi Flowersovi volali: doktor, který říkal, že lidé umírají jako mouchy a myslel si, že vládní zprávy o vakcíně jsou pusté lži; nemocniční sestřička, která potvrdila, že z nemocnic v Kansas City jsou mrtvoly odváženy po celých nákladačích; žena v deliriu, která tvrdila, že to byly létající talíře z vesmíru; farmář, který říkal, že vojenská četa se dvěma bagry právě dokončila zatraceně dlouhý příkop na poli poblíž silnice 71 na jih od Kansas City; a asi šest dalších, kteří se také chtěli podělit o své postřehy.
Pak se u vnějších dveří ozvalo bušení. „Otevřete!“ volal hlas. „Jménem Spojených států otevřete!“
Ray se podíval na hodinky. Bylo čtvrt na dvanáct.
„No,“ řekl, „vypadá to, že dorazili mariňáci. My ale budeme pokračovat v našem povídání, co ř-“
Zarachotil samopal a klika dveří do studia upadla na podlahu. Ze zubatého otvoru se vinul namodralý kouř. Dveře byly vylomeny a dovnitř vpadlo šest vojáků v plné zbroji, s respirátory na obličejích.
„Do vnější kanceláře právě vrazilo několik vojáků,“ hlásil Ray. „Jsou po zuby ozbrojeni ... vypadají, jako by se chystali zahájit pořádkovou akci ve Francii před padesáti lety. Až na respirátory na obličejích ...“
„Zavřete to,“ zahulákal podsaditý muž se seržantskými pásky na rukávu a gestikuloval samopalem.
„To asi ne,“ zavolal Ray. Bylo mu náhle velmi chladno a když sáhl do popelníku po cigaretě, viděl, že se mu chvějí prsty. „Tato stanice vlastní oficiální licenci a já -“

„Vaše posraná licence je zrušená! A teď to vypněte!“
„To asi ne,“ opakoval Ray a otočil se k mikrofonu. „Dámy a pánové, dostal jsem rozkaz vypnout vysílač KLFT a odmítl jsem; domnívám se, že zcela po právu. Tito lidé se chovají jako nacisté a ne jako Američané. Nehodlám -“
„Poslední varování!“ houkl seržant a pozdvihl zbraň.
„Seržante,“ ozval se jeden z vojáků u dveří, „myslím si, že ho jen tak nemůžete...“
„Pokud ten chlap řekne ještě slovo, sejměte ho,“ řekl seržant.
„Nejspíš mě zastřelí,“ řekl Ray a vzápětí se sklo jeho vysílací kabiny roztříštilo. Ray padl na mixážní pult. Rozječela se ohlušivá zpětná vazba a pištěla stále hlasitěji. Seržant do mixážního pultu vyprázdnil celý zásobník a vazba ztichla. Na přepínací skříncе dál blikala světla.
„Dobrý,“ řekl seržant a otočil se. „Chci bejt zpátky v Carthagu do jedný hodiny a nebudu -“
Tři z jeho mužů na něj spustili palbu současně; jeden měl bezzákluzovou pušku, která dokáže vystřelit sedmdesát střel za vteřinu. Seržant se chvíli zmítal v divokém tanci smrti a potom propadl rozstřílenou skleněnou stěnou vysílací kabiny. Jeho noha sebou ještě cukla v křeči a těžká bota vykopla úlomky skla z rámu.
Jeden vojín s bledou tváří plnou uhrů propukl v pláč. Ostatní stáli kolem v nevěřícím údivu. Ve vzduchu se vznášel těžký pach korditu.
„Vodkrouhli jsme ho!“ zakřičel hystericky vojín. „Kristapána, my jsme fakt vodkrouhli seržanta Peterse!“
Nikdo nereagoval. Jejich výrazy byly stále ještě ohromené a nechápavé, i když později si říkali, že to měli udělat daleko dříve. Tohle všechno byla jakási nebezpečná hra, ale nebyla to jejich hra.
V telefonu, který Ray těsně před smrtí zapojil do zesilovače, se ozývalo přerývané kvílení.
„Rayi? Jsi tam, Rayi?“ Hlas zněl unaveně a nosově. „Tvůj pořad vždycky poslouchám, já i můj manžel, a chtěli jsme jenom říci, abys neustával ve své dobré práci a nenechal se nikým zastrašit. Jo, Rayi? Rayi? ... Rayi? ...“
KOMUNIKÉ 234 ZÓNA 2 TAJNÉ HLÁŠENÍ OD: LANDONA ZÓNA 2 NEW YORK PRO: VELITELE CREIGHTONA VĚC: OPERACE KARNEVAL
NEWYORSKÁ SKUPINA STÁLE OPERATIVNÍ LIKVIDACE TĚL POKRAČUJE MĚSTO RELATIVNĚ KLIDNÉ X KRYCÍ KAMUFLÁŽ ODHALENA RYCHLEJI, NEŽ SE ČEKALO, ALE ZATÍM NIC, CO BYCHOM NEDOKÁZALI ZVLÁDNOUT SUPERCHŘIPKA DRŽÍ VĚTŠINU POPULACE DOMA XX SOUČASNÝ ODHAD 50% ODDÍLŮ NA BARIKÁDÁCH NA BODECH VSTUPU A VÝSTUPU [MOST GEORGE WASH. MOST TRIBOROUGH BROOKLYNSKÝ MOST LINCOLNŮV A HOLLANDŮV TUNEL PLUS DÁLNICE S OMEZENÝM PŘÍSTUPEM NA VNĚJŠÍCH HRANICÍCH] NEMOCNÝCH SUPERCHŘIPKOU VĚTŠINA ODDÍLŮ SCHOPNA AKTIVNÍ SLUŽBY A PRACUJE DOBŘE XXX TŘI POŽÁRY - HARLEM, 7.ULICE, SHEAŮV STADION XXXX DEZERCE JE STÁLE VĚTŠÍM PROBLÉMEM DEZERTÉŘI NYNÍ NA MÍSTĚ STŘÍLENI XXXXX OSOBNÍ SHRNUTÍ SITUACE STÁLE ZVLÁDNUTELNÁ, ALE POMALU SE HORŠÍ XXXXXX KONEC HLÁŠENÍ
LANDON ZÓNA 2 NEW YORK
Ve městě Boulder v Coloradu se začala šířit zvěst, že místní laboratoř pro monitorování kvality ovzduší Amerického meteorologického útavu je ve skutečnosti zařízením pro výrobu biologických zbraní. Pověst rozhlásil do éteru jeden moderátor denverského rádia, který byl napůl v deliriu. V jedenáct hodin večer 26. června, vypukl v Boulderu masový exodus, který připomínal pochod lumíků. K jeho zastavení byl z Denveru vyslán oddíl vojska, ale bylo to jako poslat člověka se smetáčkem a lopatkou, aby poklidil Augiášovy chlévy. Více než jedenáct tisíc civilistů - nemocných, vyděšených a s jedinou myšlenkou - aby se dostali pokud možno co nejdále od meteorologické laboratoře - je prostě převálcovalo. Další tisíce obyvatel Boulderu se rozprchly všemi směry.
Ve čtvrt na dvanáct ozářila noc dunivá exploze v laboratoři. Mladý radikál jménem Desmond Ramage umístil více než osm kilogramů plastické trhaviny, původně určené pro různé soudní a státní budovy po celém Středozápadě, do hlavní haly zkušebního centra. Výbušnina byla prvotřídní, časová roznětka nikoliv. Ramage se vypařil spolu se všemožnými neškodnými meteorologickými přístroji a měřiči znečištění.

Exodus z Boulderu mezitím pokračoval.
KOMUNIKÉ 771 ZÓNA 6 TAJNÉ HLÁŠENÍ OD: GARETHA ZÓNA 6 LITTLE ROCK PRO: CREIGHTONA VĚC: OPERACE KARNEVAL
BRODSKY NEUTRALIZOVÁN OPAKUJI BRODSKY NEUTRALIZOVÁN NALEZEN NA STOREFRONTSKÉ KLINICE, ZDE ODSOUZEN A NA MÍSTĚ POPRAVEN ZA ZRADU SPOJENÝCH STÁTŮ NĚKTEŘÍ PACIENTI SE POKUSILI ZASÁHNOUT 14 CIVILISTŮ POSTŘELENO 6 ZABITO 3 Z MÝCH MUŽŮ ZRANĚNI NIKDO VÁŽNĚ X ODDÍLY V ZÓNĚ 6 PRACUJÍ NA POUHÝCH 40% ODHAD 25% MUŽŮ V AKTIVNÍ SLUŽBĚ NEMOCNÝCH SUPERCHŘIPKOU 15% DEZERTÉRŮ XX NEJVÁŽNĚJŠÍ INCIDENT V SOUVISLOSTI S PLÁNEM PRO NEPŘEDVÍDANÉ OKOLNOSTI F JAKO FRANK XXX SERŽANT T.L.PETERS UMÍSTĚNÝ V CARTHAGU, MISSOURI, NA VÝJEZDU DO SPRINGFIELDU OČIVIDNĚ ZABIT VLASTNÍMI MUŽI XXXX DALŠÍ INCIDENTY PODOBNÉ POVAHY MOŽNÉ, ALE NEPOTVRZENÉ SITUACE SE RYCHLE HROUTÍ XXXXX KONEC HLÁŠENÍ
GARFIELD ZÓNA 6 LITTLE ROCK
Když večer padl na zem jako uspaný pacient na operační stůl, vyrazily dva tisíce studentů univerzity Kent State v Ohiu na válečnou stezku. Dva tisíce protestujících se skládalo ze studentů letní školy, členů sympózia o budoucnosti fakulty žurnalistiky, sto dvaceti účastníků divadelní dílny a dvou stovek členů místní odnože společnosti Budoucí farmáři Ameriky, jejichž sjezd se náhodou shodoval s epidemií superchřipky, která se zemí šířila jako štěpní požár. Ti všichni byli shromážděni v univerzitním kampusu a drženi zde po celé čtyři dny od 22. června. Následuje přepis komunikace na policejní frekvenci, která probíhala v době od 7:16 do 7:22 večer.
„Jednotko 16, jednotko 16, slyšíte nás? Přepínám.“
„Slyšíme, jednotko 20. Přepínám.“
„Máme tady skupinu studentů, přichází po ulici k nám, šestnáctko. Asi sedmdesát lidí a ... šestnáctko, je tady další skupina z druhé strany ... panebože, vypadá to na dvě stě nebo víc lidí. Přepínám.“
„Jednotko 20, tady základna. Slyšíte nás? Přepínám.“
„Slyšíme dobře, základno. Přepínám.“
„Posíláme k vám Chumma a Hallidaye. Zablokujte ulici svým vozem. Žádné další akce. Pokud půjdou přes vás, natáhněte nohy a užijte si to. Žádný odpor, rozumíte? Přepínám.“
„Rozumím, žádný odpor. Co tam dělají ti vojáci na druhé straně náměstí, základno? Přepínám.“
„Jací vojáci? Přepínám.“
„Na to se vás ptám, základno.“Jsou -“
„Základno, tady Dudley Chumm. Ksakru, teda jednotka 12. Promiň, základno. Po Burrows Drive jde celá skupina studentů. Asi sto padesát. Jdou na náměstí. Zpívají nebo recitují nebo co to, hergot, dělají. Ale kapitáne, kristapána, ty vojáky vidíme taky. Mají na sobě plynový masky. Vypadají, jako že v řadě uzavřeli ulici. Teda, tak to nějak vypadá. Přepínám.“
„Základna jednotce 12. Spojte se s jednotkou 20 u konce náměstí. Tytéž instrukce. Žádný odpor. Přepínám.“
„Rozumím, základno. Už tam jedu. Přepínám.“
„Základno, tady jednotka 17. Tady Halliday. základno. Slyšíte mě? Přepínám.“
„Rozumím, sedmnáctko. Přepínám.“
„Jsem za Chummem. Je tady dalších asi dvě stě studentů a jdou od západu na náměstí. Mají transparenty, jako tenkrát v šedesátých. Na jednom je VOJÁCI, ZAHOĎTE PUŠKY. Vidím ještě jeden. Na něm je PRAVDU, CELOU PRAVDU A NIC NEŽ PRAVDU. Jsou -“
„Mě je fuk, co je tam napsáno, sedmnáctko. Spojte se s Chuminem a Petersem a zablokujte je. Vypadá to, že se ženou do pěkný mely. Přepínám.“
„Rozumím. Přepínám a konec.“
„Tady velitel univerzitní ostrahy Richard Burleigh. Hovořím k veliteli vojenských sil, shromážděných u jižního konce univerzity. Opakuji, tady velitel univerzitní ostrahy Richard Burleigh. Vím, že monitorujete naše spojení, tak mě, pěkně prosím, ušetřete hry na schovávanou a ohlaste se. Přepínám.“
„Tady plukovník Albert Phillips, armáda Spojených států. Posloucháme, Burleighu. Přepínám.“

„Základno, tady jednotka 16. Ti studenti se dávají dohromady u válečného pomníku. Vypadá to, že se vydávají směrem k vojákům. To nevypadá dobře. Přepínám.“
„Tady Burleigh, plukovníku Phillipsi. Co máte v úmyslu? Přepínám.“
„Mám rozkazy udržet osoby, umístěné v kampusu, uvnitř kampusu. Jediným mým úmyslem je splnit tento rozkaz. Pokud tyto osoby pouze demonstrují, pak se nic neděje. Pokud mají v záměru prolomit karanténu, pak je to špatné. Přepínám.“
„Jistě tím nemyslíte -“
„Myslím tím to, co jsem řekl, Burleighu. Přepínám a konec.“
„Phillipsi! Phillipsi! Odpovězte, zatraceně! Tady to nejsou komunističtí partyzáni! Jsou to děti! Americké děti! Nejsou ozbrojené! Jsou-“
„Jednotka 13 základně. Ti studenti kráčejí přímo k vojákům, kapitáne. Mávají transparenty. Zpívají tu písničku. Co ji kdysi zpívala Baezová. Ksakru! Myslím, že někteří házejí kameny. Jdou ... Ježíšikriste! Ach, ježíšikriste! Tohle přece nemůžou!“
„Základna jednotce 13. Co se tam děje? Co se stalo?“ „Tady Chumm, Dicku. Já ti povím, co se tady děje. Jsou to jatka. Kéž bych byl slepej. Ty kurvy! Teď ... ach, oni ty děcka přímo kosej. Samopalama. Pokud vím, tak nepadlo ani žádný varování. Lidi, co ještě stojí ... prchají ... na všechny strany. Ach, Bože! Teď to jednu holku přeseklo vejpůl! Krev ... musí tam bejt sedmdesát, osmdesát dětí na trávníku. Jsou -“ „Chumme! Ohlas se! Ohlas se, jednotko 12!“ „Základno, tady jednotka 17. Slyšíte nás? Přepínám.“ „Vás slyším, krucinál, ale kde je, do prdele, Chumm? Přepínáni, kurva!“ „Chumm a ... Halliday, myslím . . . vylezli z auta, aby se podívali zblízka. Vracíme se, Dicku. Teď to vypadá, že vojáci začali střílet po sobě. Nevím, kdo vyhrává a je mi to jedno. Ať je to, kdo chce, nejspíš si potom vyšlápne nejdřív na nás. Až se ti z nás, kteří se mohou vrátit, skutečně vrátí, navrhuji, abychom zalezli do sklepa a počkali, až vystřílejí náboje. Přepínám.“ „Hergot-“
„Křížová palba pořád ještě pokračuje, Dicku. Nekecám. Přepínám. Konec.“
Během hlášení, které tu bylo přepsáno, bylo v pozadí slyšet slabé praskavé zvuky; zněly trochu jako pukání kaštanů v ohni. Při pozorném poslechu bylo možno zaslechnout i vzdálené výkřiky ... a během posledních čtyřiceti vteřin i těžké, dunivé exploze minometných granátů.
Následuje přepis hlášení ze speciálního vysokofrekvenčního pásma v jižní Kalifornii. Přepis byl pořízen od 7:17 do 7:20 hodin večer pacifického času.
„Tady Massingill, zóna 10. Jste tam. Modrá základno? Tato zpráva je kódována Annie Oakley, urgentní deset plus. Ohlaste se, jestli tam jste. Přepínám.“
„Tady Len, Davide. Myslím, že se můžeme vykašlat na hantýrku. Nikdo neposlouchá.“
„Vymklo se to, Lene. Všechno. L.A. letí komínem. Celý zkurvený město a všechno kolem. Všichni mý chlapi jsou nemocný, nebo někde běhají nebo dezertovali nebo rabujou spolu s civilama. Jsem ve vyhlídkovým patře hlavní budovy Bank of America. Je tady asi šest set lidí, který se snažej dostat dovnitř a zabít mě. Většinou řadoví vojáci.“
„Věci se hroutí. Střed nedrží pohromadě.“
„Cože? Nerozuměl jsem.“
„To nic. Můžeš se dostat ven?“
„Ne, kurva. Ale první z těch hajzlů vode mně dostane něco k přežvejkání. Mám tady bezzákluzovej samopal. Svině. Zasraný svině.“
„Tak hodně štěstí, Davide.“
„Tobě taky. Drž to, jak dlouho to pude.“
„Budu.“
„Nevím-“
V tomto okamžiku končí verbální komunikace. Ozval se tříštivý, praskavý zvuk, skřípání lámaného kovu, řinkot rozbitého skla. Spousta halekajících hlasů. Palba ručních zbraní a pak, velmi blízko u vysílačky, těžké, dunivé hřmění čehosi, co mohlo být docela dobře bezzákluzovým samopalem. Přibližující se hlasy, vytí odražených kulek, výkřik velmi blízko vysílačky, zadunění a ticho.
Následuje přepis, převzatý z běžného armádního kanálu v San Francisku. Přepis byl pořízen od 7:28 do 7:30 hodin pacifického času.

„Vojáci a bratři! Zabrali jsme rádiovou stanici a velitelství! Vaši utlačovatelé jsou mrtvi! Já, bratr Zeno, donedávna seržant první třídy Roland Gibbs, se prohlašuji prvním prezidentem republiky Severní Kalifornie! Převzali jsme moc! Převzali jsme moc! Pokud budou důstojníci v poli odvolávat mé rozkazy, zastřelte je jako toulavé psy! Jako psy! Jako čubky se zaschlými výkaly na kýtách! Zaznamenejte jména, hodnosti a čísla dezertérů! Zaznamenejte všechny, kdo neuznávají nebo zrazují Republiku Severní Kalifornie! Nadchází nový den! Dny utlačovatele jsou u konce! Jsme -“
Rachot střelby ze samopalu. Výkřiky. Dunění padajících těl. Výstřely z pistole, další výkřiky, dlouhá dávka ze samopalu. Dlouhý, smrtelný sten. Tři vteřiny ticha.
„Tady je major Albert Nunn, armáda Spojených států. Přebírám provizorní a dočasné velení nad armádními silami v oblasti San Francisca. Hrstka zrádců na velitelství byla vyřízena. Převzal jsem velení, opakuji, převzal jsem velení. Budou pokračovat zabezpečovací operace. S dezertéry a zrádci bude nakládáno jako dříve: nejpřísnější trest, opakuji, nejpřísnější trest. Teď jsem-“
Další střelba. Výkřik.
V pozadí: „-všechny. Zabte je všechny. Smrt válečným štváčům -“
Těžká střelba. Ticho na frekvenci.
V 9:16 večer východního času mohli ti, kteří se ještě dokázali dívat na televizi v oblasti Portlandu v Maine, s němou hrůzou sledovat na kanále WCSH-TV obrovského černocha, až na růžovou bederní roušku a námořnickou čepici nahého a očividně nakaženého, jak provádí šedesát dvě veřejné popravy. Jeho kolegové, také černí a téměř nazí, měli na sobě bederní roušky a nějaký zbytek označení, který prozrazoval, že kdysi patřili k armádě. Byli ozbrojeni automatickými a poloautomatickými zbraněmi. V hledišti, ve kterém sedávalo obecenstvo a přihlíželo politickým debatám, stáli další členové černé „junty“ a drželi v šachu asi dvě stovky vojáků, oblečených v uniformách.
Obrovský černoch, který se stále usmíval od ucha k uchu a odhaloval své úžasně pravidelné a bílé zuby, držel v ruce automatickou pistoli ráže .45. Stál vedle velkého skleněného bubnu. Ještě nedávno, v době, která se teď zdála být dalekou minulostí, obsahoval buben ústřižky z telefonního seznamu pro hru „Zavolejte si o dolary“.
Černoch roztočil buben, vytáhl z něj řidičský průkaz a zvolal: „Vojín první třídy Franklin Stern, uprostřed vpředu, prosím!“
Ozbrojení muži, kteří obklopovali obecenstvo, se sehnuli, aby viděli na jmenovky, zatímco kameraman, v oboru očividně nováček, přejížděl po prostoru trhavými švenky.
Konečně byl z řady vytažen mladík s blonďatými vlasy. Za křiku a protestů byl dopraven na pódium. Dva černoši ho přinutili kleknout.
Černoch se zakřenil, kýchl, vyplivl hlen a přiložil pistoli vojínu Sternovi ke spánku.
„Ne!“ křičel Stern hystericky. „Přidám se k vám, přísahám při Bohu, opravdu! Přidám -“
„Vejménuotceisynaiduchasvatého,“ zanotoval černoch a stiskl kohoutek. Za místem, kde klečel vojín Stem, byla velká kaluž krve a mozků, do které teď i on přidal svůj díl.
Plesk.
Černoch opět kýchl a téměř upadl. Jiný černoch u řídícího panelu (na sobě měl pracovní čepici a zářivě bílé jezdecké rajtky) stiskl knoflík a před obecenstvem se rozsvítil nápis POTLESK. Černí strážci na obecenstvo - vězně pozdvihli výhružně zbraně a jejich bílí zajatci, s tvářenu lesklými potem a hrůzou, divoce aplaudovali.
„Další!“ vyhlásil chraptivě černoch s bederní rouškou a zašmátral v bubnu. Podíval se na kartičku a oznámil: „Technický seržant Roger Petersen, uprostřed vpředu, prosím!“
Muž v obecenstvu zavyl a pokusil se o marný únik k zadním dveřím. V následujícím okamžiku byl na pódiu. Během nastalého zmatku se jeden voják ve třetí řadě pokusil odtrhnout jmenovku na své blůze. Vyštěkl výstřel a on se sesul v křesle se skelným pohledem, jako by ho ta senzační podívaná unudila k smrti.
Tento spektákl pokračoval téměř do čtvrt na jedenáct, kdy do studia vpadly čtyři oddíly pravidelné armády, s respirátory a poloautomatickými zbraněmi. Obě skupiny umírajících vojáků okamžitě zahájily válku.
Černoch v bederní rouše padl téměř okamžitě; prostřílen kulkami bláznivě pálil z pistole do podlahy.

Odpadlík u kamery číslo 2 dostal zásah do břicha a když se předklonil, aby zachytil vyhřezlá střeva, uvolněná kamera se pomalu otáčela a poskytovala divákům pomalý panoramatický obraz pekla. Polonahé stráže opětovaly palbu a vojáci v respirátorech kropili celé hlediště. Neozbrojení vojáci uprostřed, kteří doufali v záchranu, shledali, že jejich poprava byla pouze uspíšena.
Mladík s plápolavě rezavými vlasy přeskákal po opěradlech přes šest řad jako cirkusový artista na chůdách a pak mu proud kulek ráže .45 uhlodal nohy. Ostatní se plazili po koberci v uličkách s nosy u podlahy, tak, jak je na cvičišti učili plazit se pod kulometnou palbou. Postarší šedovlasý seržant se vztyčil, rozpřáhl ruce a z plna hrdla zařval: „STOOOOOOP!“ Těžká palba z obou stran se otočila na něj a on se roztřásl v zuřivém tanci jako rozpadávající se loutka. Řev zbraní a křik raněných a umírajících vychýlil ručičky na audiopanelu přes hodnotu +50 decibelů.
Kameraman padl na držáky kamery a divákům byl pro zbytek přestřelky nabídnut, milosrdný záběr na strop studia. Střelba se během pěti minut zmírnila na jednotlivé výstřely a pak ztichla docela. Pouze křik se ozýval stále.
Pět minut po jedenácté byl obrázek stropu vystřídán nakresleným mužíčkem, který zachmuřeně hleděl na nakreslenou obrazovku. Na nakreslené obrazovce byl nápis: OMLUVTE NÁS, MÁME NĚJAKÉ PROBLÉMY!
Večer pomalu končil a nápis na obrazovce platil téměř pro každého.
V Des Moines, v 11:30 večer středoamerického času, kroužil neúnavně po opuštěných ulicích starý buick, polepený náboženskými samolepkami - ZATRUB, JESTLI MILUJEŠ JEŽÍŠE, nabádala jedna z nich. Během dne vypukl v Des Moines oheň, který zničil část města jižně od Hull Avenue a Grandview Junior College; později propukly nepokoje, po kterých shořel velký kus centra.
Když zapadlo slunce, zaplnily se ulice města neklidně bloudícími davy lidí; většina z nich byla mladší pětadvaceti let, spousta jich jela na motocyklech. Rozbíjeli výklady, kradli televizory, plnili si nádrže u benzínových pump, zatímco se rozhlíželi, jestli nejde někdo s puškou. Teď byly ulice prázdné. Někteří - hlavně motocyklisté - se ještě potloukali kolem dopravní zácpy na dálnici číslo 80. Ale když tma pokryla zdejší plochou zelenou krajinu, většina se již odplížila do svých domovů a zamkla dveře, zachvácena superchřipkou nebo pouhým strachem. Des Moines nyní vypadalo jako po nějakém obřím silvestrovském večírku poté, co spánek přišel i na poslední z hýřilů. Pneumatiky buicku tiše šustily po asfaltu a občas pod nimi zachrupalo rozbité sklo. Vůz zatočil ze čtrnácté ulice na Euklidovu Avenue kolem dvojice automobilů, zapasovaných do sebe po čelní srážce, které spočívaly na boku se zaklíněnými nárazníky jako dvojice milenců po úspěšné dvojité vraždě. Na střeše buicku byl připevněn amplión, který začal vydávat pískavé zvuky, následované praskáním zaváděcích drážek staré desky. Pak se po liduprázdných ulicích rozlehl sladký hlas Matky Maybelle Carterové. které zpívala „Dívej se na to z lepší strany“.
„Dívej se na to z lepší strany,
vždycky jen z lepší strany,
dívej se z lepší strany na své žití.
Pak i uprostřed bídy, zloby,
tvou tvář bude úsměv zdobit,
když se na to budeš dívat z té lepší strany.“
Buick křižoval po ulicích dál a dál, vykružoval osmičky a kroužky, někdy objížděl stejný blok i třikrát nebo čtyřikrát. Když přejel přes hrbol (nebo mrtvé tělo), jehla na desce přeskočila.
Dvacet minut před půlnocí zastavil vůz u chodníku a motor běžel naprázdno. Pak se opět rozjel. Z ampliónu zpíval Elvis Presley píseň „Starý rezavý kříž“ a noční vítr skučel ve větvích a roznášel poslední prameny kouře, které stoupaly z doutnajících ruin Junior College.

Z prezidentova projevu, proneseného v 9 hodin večer východního času. Projev v mnoha oblastech nebylo možno vůbec zachytit.
„... velký národ, jako je náš, to musí dokázat. Nemůžeme si dovolit lekat se stínů jako malé děti v setmělém pokoji. Zrovna tak není možné brát tuto vážnou epidemii na lehkou váhu. Američané, nabádám vás, zůstaňte doma. Pokud se necítíte dobře, zůstaňte v posteli, užívejte aspirin a pijte hodně tekutin.

Věřte, že se nejpozději do týdne budete cítit lépe. Dovolte mi opakovat to, co jsem řekl na začátku: Není pravda - není pravda - , že tento kmen chřipky je smrtonosný. V naprosté většině případů se dá očekávat, že nakažená osoba bude zdráva během týdne. Dále-“
[záchvat kašle]
„Dále se objevily divoké zvěsti, rozšiřované jistými radikálními protivládními skupinami, že zmíněný kmen chřipky byl nějakým způsobem vyvinut touto vládou pro případné vojenské účely. Spoluobčané, to je naprostá nepravda, to tady a teď prohlašuji. Naše země podepsala revidovanou Ženevskou dohodu o jedovatých plynech, nervových plynech a biologických zbraních. Nepodílíme se a nikdy jsme se nepodíleli -“
[záchvat kýchání]
„- nepodíleli na tajné výrobě prostředků, zahrnutých do Ženevské konvence. Toto je středně vážná epidemie chřipky, nic víc a nic míň. Dnes se k nám dostaly zprávy o podobných epidemiích i v jiných zemích, včetně Ruska a Rudé Číny. Proto -“
[záchvat kašle a kýchání]
„- proto vás žádáme, abyste zachovali klid při vědomí, že koncem tohoto týdne, nebo o něco později, bude pro ty, kteří se ještě necítí v pořádku, připravena vakcína. V některých oblastech byla povolána Národní garda, aby chránila obyvatelstvo proti chuligánům, vandalům a panikářům, ale není zhola nic pravdy na tom, že celá města jsou 'okupována' pravidelnými armádními jednotkami, nebo že zpravodajská média jsou ovlivňována. Vážení spoluobčané, to jsou pusté nepravdy, to tady a teď...“
Nápis, nastříkaný červeným sprejem na kostel První baptistické církve v Atlantě:
„Drahý Ježíši, brzo se setkáme. Tvůj přítel, Amerika.
P.S. Doufám, že koncem týdne budeš mít ještě volná místa.“
KAPITOLA 27
Larry Underwood seděl ráno 27. června na lavičce v Central Parku a díval se na zvěřinec. Za ním byla Pátá avenue děsivě ucpána automobily, které byly naprosto tiché; jejich majitelé byli buď mrtví, nebo utekli. O něco dále na Páté zbylo z luxusních prodejen jen doutnající rumiště.
Z místa, kde seděl Larry, bylo vidět lva, antilopu, zebru a nějakou opici. Až na opici byla zvířata mrtvá. Larry hádal, že nezemřela na chřipku; jen Bůh ví, jak dlouho nedostala žádné jídlo ani pití a to je zabilo. Všechny, až na opici, a během těch tří hodin, co tu Larry seděl, se opice pohnula jen dvakrát nebo třikrát. Opice byla natolik chytrá, aby vyzrála na smrt žízní - zatím - ale očividně měla superchřipku. Bylo jasné, že velmi trpí. Tvrdý svět.
Napravo od něj odbily hodiny, na kterých byly figurky všech zvířat, jedenáct. Sošky, které kdysi rozradostňovaly všechny děti, teď hrály pro prázdné hlediště. Medvěd troubil na houkačku, hodinová opice, která nikdy neonemocní (ale jednou se jí zastaví přívod elektřiny) hrála na tamburínu, slon tloukl chobotem na buben. Smutná muzika, bejby, kurevsky smutná muzika. Suita Konec světa, zkomponovaná pro figurky na hodinách.
Hodiny ztichly a on opět zaslechl chraplavé volání, milosrdně ztlumené vzdáleností. Vyvolávač příšer byl dnes ráno kdesi daleko, možná u Hecksherova hřiště. Třeba spadne do brouzdaliště a utopí se.
„Přicházejí příšery,“ volal slabý, ochraptělý hlas. Dnes se zatažená obloha protrhala a den byl jasný a horký. Kolem Larryho nosu proplula včela, zakroužila nad záhonem a na třetí pokus přistála na pivoňce. Od zvěřince se nesl uklidňující, uspávající bzukot much, které přelétaly nad mrtvými zvířaty.
„Přicházejí příšery!“ Vyvolávač příšer byl vysoký muž, kterému mohlo být něco přes šedesát. Larry ho poprvé zaslechl minulé noci, kterou strávil v hotelu Sherry - Netherland.
Když nepřirozeně tiché město zakryla noc, zněl slabý, kvílivý hlas temně jako hlas šíleného Jeremiáše, procházejícího ulicemi Manhattanu; odrážel se, vracel se a měnil se. Larry ležel v královské dvojposteli, všechna světla v apartmá měl rozsvícená a byl naplněn nesmyslným přesvědčením, že si vyvolávač příšer jde pro něj a najde si ho, jako to dělaly nestvůry v jeho častých špatných snech. Dlouho se zdálo, že se hlas stále blíží - Přicházejí příšery! Příšery jsou na cestě! Jsou na předměstí! - a Larry si byl jistý, že se dveře apartmá, které zamkl na tři západy, rozletí, a v nich bude stát vyvolávač příšer ... a nebude to vůbec člověk, ale ohromná stvůra s podobou trolla, se psí hlavou, mušíma očima velikosti talířů a velikými špičáky.

Dnes ráno ho ale zahlédl v parku a byl to obyčejný šílený stařík v manšestrákách a košili, se starými kostěnými brýlemi, slepenými páskou. Larry se ho pokusil oslovit a vyvolávač příšer v hrůze uprchl; přes rameno volal, že příšery vyrazí do ulic každým okamžikem. Zakopl o drátěný plůtek a rozplácl se na jedné cyklistické stezce s hlasitým a komickým zaduněním. Upadly mu brýle, ale nerozbily se. Larry šel k němu, ale než se dostal blíž, vyvolávač příšer sebral brýle a utekl za neustálého vyvolávání svých varování. Během dvanácti hodin se tak Larryho pocity, které cítil k vyvolávači, změnily od čisté hrůzy k nudě a nezájmu.

V parku byli i další lidé; Larry s několika mluvil. Všichni byli víceméně stejní a Larry si říkal, že ani on se od nich moc neliší. Byli jako omámení, hovořili nesouvisle a když s vámi hovořili, neustále vás tahali za rukáv. Všichni měli něco na srdci. Všechny příběhy byly stejné. Jejich přátelé a příbuzní zemřeli nebo umírali. Na ulicích se střílelo, na Páté Avenue bylo peklo, je pravda, že obchod Tiffany je zničený, je to vůbec možné? Kdo to všechno uklidí? Kdo odveze odpadky? Mají opustit New York? Slyšeli, že všude, kudy by to šlo, jsou hlídky. Jedna žena umírala strachy, že krysy vylezou z kanálů a ovládnou zemi, což Larrymu připomnělo jeho vlastní děsivé myšlenky ze dne, kdy přijel do New Yorku. Mladík, který se cpal brambůrky z obrovského pytle, Larrymu oznámil, že se chystá vyplnit si životní cíl. Byl na cestě na baseballový stadion Yankees, kde nahý oběhne vnější pole a pak bude na domácí metě masturbovat. „Životní šance, člověče," řekl Larrymu, zamrkal oběma očima a odkráčel s ústy plnými brambůrků.

Mnoho lidí v parku bylo nemocných, ale moc jich tady neumíralo. Možná, že se jim nelíbilo nepříjemné pomyšlení na to, že by posloužili zvířatům jako večeře, a tak, když cítili, že se blíží konec, odbelhali se někam dovnitř. Larry se se smrtí toho rána setkal pouze jednou, a víckrát o to ani nestál. Při ranní procházce došel v parku k jednomu veřejnému záchodku. Otevřel dveře a uvnitř seděl a šklebil se mrtvý muž, kterému po tváři sem a tam lezli červi, a jeho zapadlé oči zíraly na Larryho. Do nosu mu vnikl odporný zápach, jako by muž byl žluklý bonbón, sladká pochoutka, která tam byla v tom všem zmatku zanechána pro mouchy. Larry zabouchl dveře, ale bylo pozdě; přišel o snídani a dlouhou dobu pak dávil naprázdno, až měl strach, že si potrhá vnitřnosti. Bože, pokud tam jsi, modlil se, když se potácel zpět ke zvěřinci, a pokud dnes přijímáš žádosti, Velký Kamaráde, přeju si tedy, abych se už nikdy nemusel dívat na něco takového jako dneska. Pošuci mi úplně stačí, něco takového je víc, než můžu snést. Děkuji Ti předem.

Teď, když seděl na lavičce (vyvolávač příšer se odsunul někam mimo doslech, alespoň dočasně), Larry shledal, že myslí na finále baseballové ligy před pěti lety. Byly to příjemné vzpomínky, protože z dnešního pohledu mu to připadalo, že to bylo naposledy, kdy byl úplně šťastný, fyzickou kondici měl výtečnou a jeho mysl nepracovala proti němu.

To bylo hned nato, co se rozešel s Rudym. Byla to zatraceně hnusná věc, jejich rozchod, a kdyby ještě někdy Rudyho potkal (a to se už nikdy nestane, povzdychl si v duchu), Larry by se mu omluvil. Klekl by si a líbal by mu střevíce, kdyby to bylo zapotřebí.

Vyrazili napříč zemí v prastarém dýchavičném mercury, kterému v Omaze odešla převodovka. Od té doby vždy pár týdnů pracovali, chvíli stopovali na západ, zase pár týdnů pracovali a potom zase stopovali. Chvíli pracovali na farmě v Nebrasce a stačilo jim to sotva na živobytí. Jednou večer přišel Larry v pokeru o šedesát dolarů. Druhý den požádal Rudyho o půjčku, aby se dostal z nejhoršího. O měsíc později dorazili do L. A. a Larrymu se podařilo jako prvnímu najít práci - pokud chcete umývání nádobí za minimální mzdu říkat práce. Asi za tři týdny zavedl Rudy řeč na půjčku. Řekl, že potkal chlápka, který mu doporučil opravdu dobrou pracovní agenturu, ale přihlašovací poplatek je dvacet pět dolarů. Což byla náhodou suma, kterou půjčil Larrymu po jeho pokerové partii. Normálně, říkal Rudy, by to nepřipomínal, ale -

Larry zaprotestoval, že půjčku splatil. Byli vyrovnáni. Pokud Rudy potřebuje dvacet pět dolarů, dobře, ale jenom doufá, že po něm nebude chtít zaplatit stejnou půjčku dvakrát.

Rudy řekl, že to nebyl dar, že jenom chce peníze, které mu dluží a že ho Larryho kecy moc nezajímají.

Ježíši Kriste, řekl Larry a pokusil se o pobavený smích. To jsem si nemyslel, že bych po tobě měl chtít potvrzení, Rudy. Koukám, že asi jo.

Rozrostlo se to v regulérní hádku a málem došlo i k ránám. Ke konci byla Rudyho tvář úplně červená.

To jseš celej ty, Larry, křičel. Celej ty. Tak to děláš vždycky. Myslel jsem si, že nikdy nebudu muset polykat takovýhle hořký kapky, ale nakonec k tomu došlo. Jdi do hajzlu, Larry.
Rudy odešel a Larry za ním běžel na schody jejich laciného najatého domku a tahal z kapsy svou peněženku. Byly tam tři desítky, schované v přihrádce za fotografiemi, a ty mrskl za Rudym. Tak běž, ty ulhanej kriple! Vem si to! Vem si ty zasraný prachy!
Rudy práskl venkovními dveřmi a odešel do noci, tam, kam vedou cesty Rudyů tohoto světa. Ani se neohlédl. Larry stál na schodišti, ztěžka dýchal a po chvíli se porozhlédl po svých třech desetidolarovkách, posbíral je a zase schoval.
Během let na ten incident občas myslíval a byl si stále více a více jistý, že Rudy měl pravdu. Vlastně si byl absolutně jistý. A i kdyby Rudymu skutečně byl zaplatil, kamarádili spolu od základní školy a když si tak vzpomínal, měl Larry vždycky o desetník méně na kino, protože si předtím koupil po cestě k Rudymu lékořicový pendrek nebo lízátka, nebo si půjčoval pěticent, aby měl dost na oběd ve školní jídelně, nebo sedm centů, které mu chyběly pro taxíkáře. Za ta léta musel z Rudyho vytahat nějakých padesát dolarů, možná i sto. Larry vzpomínal, jak se vzepřel, když po něm Rudy chtěl těch pětadvacet dolarů. Jeho mozek odečetl dvacet pět od třiceti, které měl, a řekl mu: To ti zbyde jenom pět dolarů. Takže jsi mu to už musel zaplatit. Nevím kdy, ale udělat jsi to musel. Už se o tom nebudeme bavit. A taky se o tom už nebavili.
Ale potom zůstal ve městě sám. Neměl přátele, nepokoušel se dokonce ani spřátelit se s nikým v kavárně, kde pracoval. Ve skutečnosti věřil tomu, že každý, kdo tam pracoval, od náladového kuchaře po číšnici, která vrtěla zadkem a neustále žvýkala žvýkačku, je póvl. Ano, opravdu věřil tomu, že každý v Tonyho kavárně je póvl, kromě něj, vyvoleného Larryho Underwooda, který brzy udělá díru do světa (a tomu věřte!). Sám mezi póvlem se cítil ublíženě jako spráskaný pes a stýskalo se mu asi jako člověku vyvrženému na pustý ostrov. Stále častěji přemýšlel o tom, že si koupí jízdenku a dovleče se zpátky do New Yorku.
Asi by to i během dalšího měsíce, možná i čtrnácti dní, udělal ... kdyby nebylo Yvonne.
S Yvonne Wetterlenovou se setkal v kině kousek od klubu, kde pracovala jako tanečnice nahoře bez. Když skončil film, vzlykala a hledala kolem svého sedadla peněženku. Měla v ní řidičský průkaz a šekovou knížku, odborářskou legitimaci, kreditní kartu, kopii rodného listu a kartu zdravotního pojištění. I když si byl Larry jistý, že byla ukradena, neřekl ani slovo a pomohl jí při hledání. A občas se vskutku zdá, že žijeme ve světě zázraků, protože ji našel o tři řady níž, zrovna, když se chtěli vzdát. Hádal, že sklouzla, když lidé při sledování filmu, který byl opravdu docela nudný, šoupali nohama. Objala ho a vzlykavě mu děkovala. Larry se cítil jako Superman a řekl jí, že by ji rád vzal na hamburger nebo někam jinam na menší oslavu, ale že je teď zrovna bez peněz. Yvonne řekla, že ho pozve a Larry, ten velký princ, si byl zcela jistý, že to tak dopadne.
Začali se scházet a během dvou týdnů z toho bylo to, čemu se říká „vážná známost“. Larry si našel lepší práci jako prodavač knih a příležitostně zpíval s kapelou jménem The Hotshot Rhythm Rangers & All-Time Boogie Band. Jméno bylo na skupině vlastně to nejlepší, ale rytmickou kytaru tam hrál Johnny McCall, který později založil Tattered Remnants, a to byla docela dobrá kapela.
Larry a Yvonne začali bydlet spolu a pro Larryho se vše změnilo. Zčásti za to mohl fakt, že měl místo, své vlastní místo, ze kterého platil polovinu nájmu. Yvonne pověsila nějaké záclony a závěsy, v bazaru nakoupili laciný nábytek, zabydleli se a začali je navštěvovat Yvonnini přátelé. Za denního světla tam bylo krásně a v noci okny vál voňavý kalifornský vzduch, který byl jakoby nasáklý pomeranči, i když to někdy byl pouze smog. Občas na návštěvu nepřišel nikdo a Larry se s Yvonne jenom díval na televizi a někdy mu přinesla plechovku piva a sedla si na opěradlo jeho křesla a masírovala mu krk. Bylo to jeho vlastní místo, domov, krucinál, a občas ležel v posteli s Yvonne vedle sebe a nespal a přemýšlel o tom, jak skvěle mu je. Pak pomalu vplul do spánku a byl to spánek spravedlivých a nikdy nepřemýšlel o Rudy Marksovi. Nebo aspoň nijak důkladně.
Žili spolu čtrnáct měsíců, které byly docela fajn, až na posledních šest neděl nebo tak nějak, kdy se z Yvonne stala tak trochu mrcha a to, co jejich známost završilo, bylo finále baseballové ligy. Po dni stráveném v knihkupectví chodíval k Johnu McCallovi a spolu - celá kapela zkoušela jen o víkendech, protože další dva členové pracovali po nocích - dělali na nových věcech nebo jen tak přehrávali staré

známé písničky, kterým John říkával „barový trháky“, jako „Nobody but Me“ a „Double Shot of My Baby Love“.
Pak šel domů a Yvonne už měla hotovou večeři. Ne takové ty „televizní večeře“, žádné takové blafy. Skutečnou domácí kuchyni. Dobře vycvičená holka. A pak šli do obýváku a zapnuli televizi a dívali se na baseball. Potom milování. Vypadalo to, že je to tak v pořádku, vypadalo to, že to má všechno v rukách. Nic ho netrápilo. Od té doby už nic nebylo tak pěkné. Nic.
Uvědomil si, že trochu pláče a na chvilku mu přišlo nevhodné sedět na lavičce v Central Parku a plakat na slunci jako nějaký dědula v penzi. Pak si řekl, že má právo oplakávat věci, které ztratil, že má právo být v šoku z toho, co bylo.
Matka zemřela před třemi dny. Když umírala, ležela na palandě na chodbě nemocnice Milosrdných, namačkaná mezi tisíci ostatních, kteří měli plno práce s vlastním umíráním. Když odcházela, Larry klečel vedle ní. Přemýšlel o tom, že by se mohl zbláznit, když se dívá, jak mu umírá matka a kolem něj se line pach moči a výkalů, děsivé blábolení lidí v deliriu, zvuky dušení, šílenství, křik pozůstalých. Na konci ho už nepoznávala; nenastal žádný konečný okamžik prozření. Její hruď se prostě zastavila v půli nádechu a pak pomalu klesala, jako automobil na propíchnuté pneumatice. Krčil se vedle ní dalších deset minut a nevěděl, co má dělat. Zmateně přemítal, zda by měl čekat, až mu někdo vypíše úmrtní oznámení, nebo zda se ho někdo zeptá, co se stalo. Ale bylo jasné, co se stalo, dělo se to všude kolem. Zrovna tak bylo jasné, že je vlastně v blázinci. Nepřijde žádný střízlivý mladý doktor, aby vyjádřil svou soustrast a pak rozjel mašinérii smrti. Dříve nebo později matku prostě odnesou jako pytel ovsa a na to čekat nechtěl.
Její kabelka ležela pod postelí. Našel v ní pero, sponku do vlasů a šekovou knížku. Zezadu odtrhl kus poznámkového papíru. Napsal na něj její jméno, adresu a po chvilce počítání i věk. Připnul papír sponkou ke kapse na blůze a rozplakal se. Políbil ji na tvář a prchl, s očima plnýma slz. Cítil se jako dezertér. Venku mu bylo o maličko lépe, přestože ulice byly plné šílenců, nemocných a křižujících patrol. A teď seděl na lavičce a rmoutil se kvůli obecnějším věcem: že se matka nedočká penze, kvůli ztrátě vlastní kariéry, kvůli časům v L.A., kdy seděl s Yvonne na křesle a dívali se na baseball a věděli, že se po něm budou milovat, a kvůli Rudymu. Nejvíc se trápil kvůli Rudymu a přál si, aby mu tenkrát s pokrčením ramen a úšklebkem zaplatil dvacet pět dolarů a zachránil tak šest ztracených let.
Opice zemřela ve čtvrt na dvanáct. Seděla apaticky na bidýlku s rukama pod bradou a pak se jí víčka zachvěla a ona se překotila a dopadla na beton s posledním nehezkým zaduněním.
Larrymu se tam už nechtělo sedět. Vstal a bezcílně se vydal k náměstíčku s velkým altánem pro orchestr. Asi před čtvrthodinou zaslechl vyvolávače příšer, z velké dálky, ale teď se zdálo, že jediným zvukem v parku je klapot jeho podpatků a cvrlikání ptáků. Ptáci očividně chřipku nedostali. Tím líp pro ně.
Když se přiblížil k altánu, uviděl, že před ním na lavičce sedí žena. Bylo jí možná padesát, ale dávala si velkou práci s tím, aby vypadala mladší. Na sobě měla šedozelené, draze vypadající volné kalhoty a hedvábnou halenku rolnického střihu ... až na to, pomyslel si Larry, že rolníci si nemůžou hedvábí dovolit. Když zaslechla Larryho kroky, ohlédla se. V ruce měla pilulku. Ledabyle si ji hodila do úst jako burák.
„Ahoj,“ řekl Larry. Měla klidnou tvář a modré oči. Jiskřila v nich břitká inteligence. Nosila brýle se zlatou obroučkou a její kabelku lemovalo něco, co vypadalo jako norek. Na prstech měla čtyři prsteny: snubní, dva diamantové a jeden smaragdový.
„Ehm, nejsem nebezpečný,“ řekl. Přišlo mu to směšné, říkat něco takového, ale vzhledem k tomu, že si na prstech nesla něco kolem dvaceti tisíc dolarů... Jistě, mohly to být napodobeniny, ona ale nevypadala jako žena, která si libuje v imitaci a zirkonu.
„Ne,“ řekla, „nevypadáte nebezpečně. Ani nemocně.“ Na posledním slově maličko zvýšila hlas a vložila tak do svého prohlášení zdvořilou otázku. Nebyla tak klidná, jak vypadala na první pohled, na krku jí poškubával lehounký tik a za živou inteligencí v modrých očích tkvěl stejný šok, jaký dnes ráno při holení viděl Larry ve svých. „Ne, nevypadá to, že bych byl. Co vy?“
„Ani trochu. Víte, že máte na botě roztomilý papír od zmrzliny?“ Sklopil oči. Začervenal se, protože měl dojem, že by ho stejným tónem informovala i o tom, že má rozepnutý poklopec. Postavil se na jednu nohu a snažil se papír odlepit.
„Vypadáte jako čáp,“ řekla. „Posaďte se a zkuste to vsedě. Jmenuji se Rita Blakemoorová.“
„Těší mě. Jsem Larry Underwood.“

Posadil se. Napřáhla ruku a on ji lehce stiskl. Pak s kyselým úsměvem odlepil z boty obal od nanuka a škrobeně ho hodil do koše vedle lavičky, na kterém byl nápis JE TO VÁŠ PARK. UDRŽUJTE JEJ ČISTÝ. Celá operace mu přišla směšná. Pohodil hlavou a rozesmál se. Byl to první opravdový smích ode dne, kdy přišel domů a našel matku na podlaze jejího bytu a pocítil obrovskou úlevu, že se nic nezměnilo na dobrém pocitu, který smích přinášel. Vycházel z břicha a unikal mezi zuby se stejnou úlevou jako vždycky.
Rita Blakemoorová se usmívala s ním a jeho opět uchvátil její ledabylý a zároveň elegantní a hezký vzhled. Vypadala jako žena z románu Irwina Shawa. Z Noční směny, nebo možná z toho, který jako kluk viděl v televizi. „Když jsem vás slyšela přicházet, málem jsem se schovala," řekla. „Myslela jsem, že jste ten muž s rozbitými brýlemi a podivnou filozofií." „Vyvolávač příšer?"
„Tak mu říkáte vy, nebo si tak říká sám?" „Tak mu říkám já."
„Velmi přiléhavé," řekla. Otevřela kabelku s norkem (možná) a vytáhla krabičku mentolových cigaret. „Připomíná mi šíleného Diogena."
„Jo, zrovna se rozhlíží po nějaké poctivé příšeře," zareagoval Larry a opět se zasmál.
Zapálila si a vyfoukla kouř.
„Taky není nemocný," řekl Larry. „Ale většina ostatních je."
„Vrátný z domu, kde bydlím, vypadá také dobře," řekla Rita. „Pořád drží službu. Dala jsem mu pět dolarů, když jsem šla ven. Nevím, jestli jsem mu je dala, protože není nemocný, nebo proto, že je ve službě. Co myslíte?"
„Neznám vás dost dobře, abych mohl říci."
„Ne, to jistě." Vložila krabičku zpátky do kabelky a on v ní zahlédl revolver. Sledovala jeho pohled. „Ten je mého manžela. Byl výkonným ředitelem v jedné velké newyorské bance. Takhle to vždycky říkal, když se ho ptali, jak si vydělává na chleba. Jsem výkonným ředitelem v jedné velké newyorské bance. Před dvěma lety zemřel. Byl na obědě s jedním z těch Arabů, co vypadají, jako by si natřeli všechny viditelné části těla pastou na parkety. Dostal masivní infarkt. Zemřel v kravatě. Myslíte, že by to mohlo být dnešním ekvivalentem dřívějšího rčení 'zemřel obutý' ? Harry Blakemoor zemřel s kravatou. Mně se to líbí, Larry."
Přilétla k nim pěnkava a začala cosi zobat z chodníku.
„Až nenormálně se bál zlodějů, tak si opatřil tuhle pistoli. Když se z pistole vystřelí, opravdu to tak škubne a udělá to tak veliký rámus, Larry?"
Larry, který v životě z žádné zbraně nevystřelil, poznamenal: „Nemyslím, že by takhle malá pistole měla nějak moc kopat. Co to je, osmatřicítka?"
„Myslím, že dvaatřicítka." Vytáhla ji z kabelky a Larry zahlédl, že v ní měla i značné množství lahviček od prášků. Tentokrát jeho pohled nesledovala; dívala se na malou japonskou třešeň asi patnáct kroků daleko. „Asi to zkusím. Myslíte, že trefím támhleten strom?"
„Nevím," řekl nejistě. „Možná, že by -"
Stiskla kohoutek a zbraň vydala poměrně působivý třesk. V třešni se objevila díra. „Desítka," řekla a odfoukla kouř od hlavně jako pistolník.
„Dost slušný," ocenil její výkon Larry a když uložila zbraň do kabelky, srdce mu začalo bít zase normálně.
„Nemohla bych vystřelit na člověka. To vím docela jistě. A brzo nebude stejně na koho střílet, co?"
„No, to nevím."
„Díval jste se na moje prsteny. Chtěl byste jeden?"
„Co? Ne!" Znovu se začervenal.
„Jako bankéř věřil můj manžel na diamanty. Věřil v ně, jako baptisti věří na zjevení. Mám spoustu diamantů a všechny jsou pojištěny. Nejenom, že jsme ty kusy kamene vlastnili, myslím, že jsme na ty zatracené věci měli i zástavní právo. Ale kdyby někdo chtěl moje diamanty, odevzdala bych mu je. Nakonec, jsou to jenom kameny, ne?"
„Asi jo."
„Jisté," řekla a na krku jí opět poskočil tik. „A kdyby je chtěl nějaký násilník, přidala bych k nim ještě adresu Cartiera. Jejich sbírka je o moc lepší než moje."

„Co budete dělat teď?“ zeptal se Larry.
„Co navrhujete?“
„Nevím, prostě nevím,“ řekl Larry a povzdychl si.
„Přesně můj pocit.“
„Víte co? Dneska ráno jsem potkal chlápka, který říkal, že půjde na stadión Yankees a vyho... a bude masturbovat na domácí metě.“
Cítil, že se opět začervenal.
„To se teda pěkně projde,“ řekla. „Proč jste mu nenavrhl něco bližšího?“ Povzdechla si a zachvěla se. Otevřela kabelku, sáhla po lahvičce léků a hodila si do úst jednu želatinovou kapsli.
„Co to je?“ zeptal se Larry.
„Vitamín E,“ řekla se zářivým falešným úsměvem. Tik na krku jí dvakrát nebo třikrát poskočil a pak ustal. Znovu se uklidnila.
„V barech nikdo není“ řekl Larry náhle. „Byl jsem u Pata na Čtyřicáté třetí a bylo tam úplně prázdno. Mají tam takový ten veliký mahagonový pult a já jsem si za něj vlezl a nalil jsem si sklenici plnou Johnny Walkera. Pak se mi tam ani nechtělo být. Tak jsem sklenici nechal na baru a odešel jsem.“
Povzdechli si společně, jako sborem.
„Je s vámi příjemně,“ řekla. „Líbíte se mi. A je úžasné, že nejste blázen.“
„Děkuji, paní Blakemoorová.“ Byl překvapen a potěšen.
„Rita. Jsem Rita.“
„Tak jo.“
„Máte hlad, Larry?“
„Když se to tak vezme, tak jo.“
„Možná byste mohl vzít dámu na oběd.“
„S radostí.“
Vstala a nastavila mu s maličko omluvným úsměvem rámě. Když se do ní zavěsil, zachytil závan jejího parfému, vůni, která vyvolávala asociace zároveň uklidňující a zneklidňující. Jeho matka používala při jejich společných výletech do biografu stejný staromódní parfém.
Pak na to už nemyslel. Vyšli z parku a kráčeli po Páté Avenue, pryč od mrtvé opice, vyvolavače příšer a temné pochoutky, navždy čekající uvnitř veřejného záchodku. Nepřetržitě vykládala a později si nevzpomněl ani na jednu věc, o které mluvila (vlastně na jednu: vždycky snila o vycházce po Páté Avenue ruku v ruce s mladým mužem, který by mohl být jejím synem, ale není), ta procházka se mu ale často vybavovala. Její krásný úsměv, lehké, cynické, lehkovážné žvatlání, šustění jejích kalhot.
Zašli do restaurace a Larry vařil, poněkud nešikovně, ale tleskala každému chodu: stejku, hranolkům, instantní kávě, jahodovému koláči.

KAPITOLA 28

V lednici byl jahodový koláč, zabalený do igelitové fólie. Frannie na něj dlouho omámeně a mdle hleděla a pak jej vytáhla. Položila ho na kuchyňskou linku a vyřízla si z něj klínek. Když ho pokládala na malou misku, vypadla z něj jahoda a s mlasknutím dopadla na linku. Zdvihla ji a snědla. Hadrem na nádobí utřela malou skvrnu od džusu, která ulpěla na lince. Přehrnula igelit přes zbytek koláče a vrátila jej do ledničky.
Otáčela se k jídlu, když jí náhle utkvěl zrak na držáku nožů, visícím vedle kredence. Udělal ho její otec. Skládal se ze dvou magnetických lišt a nože z něj visely čepelemi dolů. Toho časného odpoledne se v nich odráželo slunce. Dlouho na nože zírala a měla pořád stejně matný a zmámený pohled. Neklidně si mačkala zástěru, kterou měla uvázanou kolem pasu.
Nakonec si asi po patnácti minutách uvědomila, že právě něco dělala. Co? Vybavila se jí parafráze jednoho verše z Písma: Neuzříš břevna v oku svém. Ten verš ji vždycky mátl. Jasně - břevno. Věděla, co je břevno. Dřevo. Měli ho v krovu pod střechou. Taky znala ta břevna ze sportovních zpráv: Pelého technická střela zaduněla o břevno. Když byla malá, otec při mistrovství světa ryčel nadšením. Navíc měla pocit, že existuje takové nějaké tělocvičné nářadí. Nejspíš ale jde o kus dřeva. Klínek.
Tady ale nešlo o dřevo; šlo o klínek koláče. Otočila se k němu a uviděla, že po něm leze moucha. Odehnala ji mávnutím. Zdravím pana mušku, nedám mu ani trošku.

Dlouho na koláč hleděla. Věděla, že matka i otec jsou mrtví. Matka zemřela ve Stanfordské nemocnici a její otec, v jehož dílně se kdysi cítila tak dobře, ležel mrtvý v posteli o patro výš. Proč se jí všechno musí vybavovat v asociacích? Nebo v těch hrozných, pitomých, laciných rýmovačkách? Jako jsou ty mnemotechnické pomůcky, které se člověku vracejí v horečce? Be fe le mé, pes se veze -
Náhle přišla k sobě a projel jí záchvěv hrůzy. Kuchyní se linula horká vůně. Něco hořelo.
Frannie trhla hlavou a uviděla pánev s pomfrity, kterou postavila na sporák a zapomněla na ni. Z pánvičky stoupala smrdutá oblaka kouře. Tuk prskal ve vzteklých kapkách; ty, které dopadly na plotýnku, vzplanuly a zhasly, jako by neviditelná ruka škrtla zapalovačem. Povrch pánvičky byl černý. Dotkla se držáku pánve a s tichým syknutím ucukla. Byl příliš horký. Hmátla po utěrce, ovinula si ji kolem ruky a rychle vynesla nádobu, škvířící se jako drak, zadními dveřmi ven. Položila ji na nejvyšší schod verandy. Dolehla k ní vůně nektaru a bzukot včel, ona to však sotva zaznamenala.
Na chvíli z ní spadl ten povlak, který zahaloval po poslední čtyři dny všechny její emoce, a ona byla vyděšená. Vyděšená? Ne - byla ve stavu tiché hrůzy, jen krok od paniky.
Vzpomínala si, jak loupala brambory a vkládala je do oleje. Teď si vzpomínala. Ale na chvíli tam prostě ... eh! Prostě zapomněla.
Stála na verandě, v ruce ještě svírala utěrku a snažila se vzpomenout si, kde přesně se nacházel vlak jejích myšlenek, když dala brambory na pánev. Zdálo se jí to moc důležité.
No, první myšlenka patřila skutečnosti, že jídlo, které se skládá jen z pomfritů, není příliš výživné. Pak si pomyslela, že kdyby měl McDonald na Jedničce ještě otevřeno, nemusela by si je dělat sama a taky by si mohla koupit hamburger. Jen by vytáhla auto a zajela k okénku na parkovišti. Vzala by si Big Maca a velké brambůrky, takové ty v červeném košíčku z tvrdého papíru. Na vnitřní straně jsou kapičky tuku. Bezpochyby nezdravé, nepochybně povzbuzující. A navíc těhotné ženy mívají divné chutě.
To ji posunulo v řetězu úvah dál. Myšlenky na divné chutě vedly k myšlenkám na jahodový koláč, ukrytý v lednici. Náhle se jí zdálo, že by chtěla kus jahodového koláče více než cokoliv na světě. A tak si ho vzala, ale někde po cestě její oči zaujal držák na nože, který udělal pro matku otec (paní Edmontonová, doktorova manželka, záviděla matce ten držák tak hrozně, že jí Peter na předminulé Vánoce taky jeden udělal) a její mysl nějak ... zkratovala. Břevno ... klín ... koláče ... moucha na koláči.
„Bože," řekla k prázdnému dvorku a k otcově nevypleté zahradě. Posadila se, přitiskla si zástěru k obličeji a propukla v pláč.
Když slzy uschly, cítila, se o maličko lépe ... ale vyděšená byla pořád. Přijdu o rozum? ptala se sama sebe. Takhle k tomu dochází, takhle se u toho cítíš, když se nervově zhroutíš - nebo jak se tomu říká?
Od půl deváté včerejší noci, kdy zemřel otec, se zdálo, že ztrácí schopnost soustředění. Zapomínala na to, co dělá, a mozek se jí toulal po jakýchsi snových drahách, nebo prostě seděla a nemyslela vůbec na nic; její hlava si svět kolem sebe neuvědomovala o nic víc než hlávka kapusty.
Když otec zemřel, seděla dlouho u jeho postele. Nakonec sešla dolů a pustila si televizi. Bez zvláštního důvodu; jak někdo řekl, v tom okamžiku se to zdálo jako dobrý nápad. Vysílala jen WCSH, portlandská odbočka NBC, a sice nějakou šílenou soutěžní show. Černoch, který vypadal jako zosobnění nejhorší noční můry Ku-Klux-Klanu o afrických lovcích lebek, předstíral, že popravuje pistolí nějaké bělochy, a lidé v publiku mu tleskali. Muselo to samozřejmě být předstírané - když se takovéhle věci doopravdy stanou, v televizi je neukážou - ale nevypadalo to tak. Bláznivě jí to připomnělo Alenku v říši divů - jenže tentokrát „Srazte jim hlavy" nevolala Rudá královna, ale ... co? Kdo? Asi Černý princ. Tedy ne, že by ten vazoun v bederní zástěrce vypadal zrovna jako princ.
Později (nebyla s to říci, za jak dlouho) vpadlo do studia pár dalších lidí a nastala přestřelka, která vypadala dokonce ještě realističtěji než popravy. Viděla muže, kterým kulky velkých ráží málem urazily hlavu, jak jsou tou ranou odhozeni a z rozervaných krčních tepen jim prýští krev. Vzpomínala si, že si oním neuspořádaným způsobem pomyslela, že by se na obrazovce měla čas od času objevit jedna z těch značek, které dávají rodičům na vědomí, že by měli odvést děti do postele nebo přepnout na jiný kanál. Taky si vzpomínala, že si pomyslela, že s takovou by taky WCSH mohla přijít o licenci; byl to opravdu strašně krvavý program.
Vypnula to, když kamera odjela a zabírala jen studiová světla, visící ze stropu. Lehla si na gauč a hleděla na strop u nich doma. Usnula tak a ráno byla zpola přesvědčena, že se jí celý ten program zdál. A v tom

to bylo: všechno se zdálo jako noční můra, plná úzkostí, volně proplouvajících kolem. Začalo to smrtí matky; smrt otce jen zesílila to, co tu už bylo. Stejně jako v Alence bylo všechno úžasnoucnější a úžasnoucnější.
Ve městě se konalo shromáždění, na které šel i otec, přestože v té době už byl sám nachlazený. Frannie se cítila zdrogovaná a jako v mlze - ale fyzicky stejně jako kdykoliv jindy - a šla s ním.
Radnice byla plná, mnohem plnější než při shromážděních na konci února nebo začátku března. Spousta lidí tam posmrkávala, kýchala a kašlala. Návštěvníci byli vyděšení a na výmluvy reagovali vztekem. Mluvili nahlas a chraptivě. Vstávali. Hrozili prsty. Mnozí z nich - nejen ženy - plakali.
Závěr zněl: uzavřít celé město. Nikdo nebude vpuštěn dovnitř. Pokud chce někdo odjet, tak fajn, musí ale vzít na vědomí, že se už nebude smět vrátit, cesty, vedoucí do města a z něj - především US l - budou zabarikádovány auty (po hlasité hádce, která trvala půl hodiny, to bylo pozměněno na počišťovací vozidla, patřící městu) a u nich budou hlídkovat dobrovolníci s puškami. Kdo se bude pokoušet jet po US l na sever nebo na jih, bude odkloněn severně na Wells nebo jižně na York, kam se dá dostat po mezistátní devětapadesátce, a tak Ogunquit objede. Když si někdo nedá říci, je třeba po něm střílet. Zabít? zeptal se někdo. To si piš, řeklo mu pár jiných.
Byla tam malá skupina, která trvala na tom, že ti, kteří už jsou nemocní, by měli být najednou odvezeni z města. Byli drtivou většinou přehlasováni; shromáždění se konalo čtyřiadvacátého odpoledne a tehdy byl nemocný skoro každý a kdo nebyl, měl mezi nemocnými blízkého příbuzného nebo přítele. Mnozí z nich uvěřili zprávám, které tvrdily, že brzy bude k dispozici vakcína. Říkali: jak bychom se jim pak mohli podívat do očí, až se ukáže, že unikli jen o vlas a že jejich blízcí s nimi zacházeli jako s prašivými psy? Pak někdo navrhl, aby byli deportováni jen nemocní letňáci.
Letňáci, nebo aspoň jejich velká část, vztekle poukazovala na to, že po léta daněmi ze svých chat podporovali městské školy, cesty, chudinu a veřejné pláže. Taky obchod, který se díky jejich letním dolarům nezhroutil ani během hubených měsíců od poloviny září do poloviny června. Jestli se s nimi bude zacházet takhle kavalírsky, můžou si být Ogunquiťané jistí, že se už nikdy nevrátí. A pak se můžou domorodci klidně vrátit k lovu krabů a škeblí a k vyrývání plžů z hnoje. Návrh eskortovat z města nemocné letňáky byl poražen na hlavu.
Do půlnoci byly postaveny zábrany a za úsvitu následujícího jitra, jitra pětadvacátého, se u nich střílelo po několika lidech. Většina z nich byla zraněna, tři nebo čtyři ale byli zabiti. Téměř všichni jeli na sever; utíkali z Bostonu, rozklepaní strachem, zblblí panikou. Někteří se poměrně ochotně vrátili do Yorku k odbočce na federální dálnici, jiní ale byli tak pobláznění, že neporozuměli a pokusili se zábrany buď prorazit, nebo je objet po krajnici. Tak s nimi zatočili.
Jenže téhož večera byla většina chlapů u barikád nemocná, rozpálená horečkou; pušku měli neustále mezi nohama, aby si mohli utírat nosy. Někteří - třeba Freddy Delancey a Curtis Beauchamp - prostě padli v bezvědomí k zemi a byli později odvezeni do improvizované nemocnice, která byla zřízena nad radnicí, a tam zemřeli.
Frannin otec celému tomu nápadu s barikádami odporoval. Včera ráno ulehl do postele a Frannie se o něj starala. Nedovolil jí, aby ho odvezla do lazaretu. Řekl Frannie, že jestli má umřít, chce, aby se to stalo tady doma, slušně, v soukromí.
Odpoledne provoz na silnicích téměř úplně ustal. Hlídač parkoviště u veřejných pláží Gus Dinsmore tvrdil, že na silnicích stojí tolik aut s mrtvými, že ani ti řidiči (nebo řidičky), kteří ještě můžou řídit, nemají jak projet. Asi to tak bylo, protože pětadvacátého odpoledne nebyly s to držet stráž více než tři tucty mužů. I Gus, který se až do včerejška cítil naprosto v pořádku, ulehl s nudlí u nosu. Vlastně jedinou alespoň zdánlivě zdravou osobou ve městě kromě ní byl Harold, šestnáctiletý bratr Amy Lauderové. Sama Amy zemřela už před prvním městským shromážděním. V komoře visely její nepoužité svatební šaty.
Frannie dnes ještě nevyšla ven a od včerejšího odpoledne, kdy ji přišel zkontrolovat Gus, ani nikoho neviděla. Ráno párkrát slyšela motor a jednou salvu dvou výstřelů, to ale bylo všechno. Pocit nereálna, který měla, se ještě prohloubil stálým, nerušeným tichem.
A teď ty otázky. Břevno ... klín ... moucha. Frannie zjistila, že poslouchá ledničku. Měla samočinný výrobník ledu a každých asi dvacet sekund se někde uvnitř ní ozvalo studené cvaknutí nové ledové

kostky.
Seděla tam skoro hodinu, před sebou měla misku a na obličeji mdle tázavý výraz. Po kousíčkách se jí začala vybavovat další myšlenka - vlastně dvě myšlenky, které se zdály být spojené a přitom zcela nesouvisející. Jsou snad do sebe zapadajícími částmi jiné, větší myšlenky? Zkoumala je, aniž by pustila ze zřetele zvuk kostek, padajících uvnitř strojku v lednici. První myšlenka byla, že její otec je mrtvý; zemřel doma a možná se mu to líbilo.
Druhá myšlenka měla co dělat se dnem. Byl to krásný letní den, bezvětrný, takový den, kvůli kterému na pobřeží do Maine přijíždějí turisté. Nejezdí plavat, protože na to není voda nikdy dost teplá; přijíždějí, aby se nechali okouzlit.
Slunce bylo jasné a Frannie viděla na teploměr za kuchyňským oknem. Rtuť se zastavila těsně pod 25. Byl krásný den a její otec byl mrtvý. Byla mezi tím nějaká spojitost, kromě té smutné?
Zamračila se nad tím a její oči byly zmatené a nechápavé. Její mysl ten problém probírala, pak se odvrátila k jiným věcem. Vždycky se ale vrátila.
Je krásný teplý den a otec je mrtvý.
Tehdy jí to došlo a ona přimhouřila oči, jako by dostala ránu.
V témže okamžiku škubla rukou a srazila misku na podlahu. Ta se roztříštila jako bomba a Frannie vykřikla, přikryla si rukama tváře a vyryla si do nich brázdy. Matná lhostejnost jí z očí zmizela. Náhle byly ostré a jasné. Jako by dostala silný pohlavek nebo si přičichla ke čpavku.
Nemůžeš mít v domě mrtvolu. Ne za horkého léta.
Znovu se připlížila apatie a zatemnila jí myšlení. Celá ta hrůza začala být jaksi zatemněná a matná. Znovu naslouchala klapání a padání ledových kostek -
Zahnala to. Vstala, šla ke dřezu, pustila studenou vodu naplno, pak si našplíchala na tvář plné dlaně vody a popleskala si lehce zpocenou kůži.
Nejradši by byla zmizela, ale nejdřív musí vyřešit tamtu věc. Musí. Nemůže ho prostě nechat v posteli čekat, až přijde červenec. Příliš se to podobalo té Faulknerově povídce, která byla ve všech univerzitních sbírkách. „Růže pro Emily." Otcové města nevěděli, co je to za šílený zápach, ten ale za chvíli zmizel. To ... to...
„Ne!" vykřikla nahlas do prosluněné kuchyně. Začala chodit a přemýšlet o tom. Nejdříve pomýšlela na domácí pohřeb. Ale kdo ho ... ho...
„Necouvej před tím!" zakřičela vztekle do prázdné kuchyně. „Kdo ho pohřbí?"
A po zvuku jejího hlasu následovala odpověď. Bylo to úplně jasné. Ona, samozřejmě. Kdo jiný? Ona.
Bylo půl třetí odpoledne, když uslyšela vůz, zahýbající na příjezdovou cestu. Silný motor spokojeně předl v nízkých otáčkách. Frannie postavila rýč ke straně jámy - kopala ji na zahradě mezi rajčaty a salátem - a trochu poplašeně se otočila.
Byl to zbrusu nový lahvově zelený Cadillac Coupe de Ville a vystoupil z něj tlustý šestnáctiletý Harold Lauder. Neměla Harolda ráda a nevěděla o nikom, kdo by ho rád měl, počítaje v to i jeho sestru Amy. Snad jeho matka. Frannie ale pocítila unavenou ironii nad faktem, že jediná osoba, která kromě ní zbyla v Ogunquitu, je jednou z mála těch, které upřímně nesnášela.
Harold šéfoval na ogunquitské střední škole literárnímu magazínu a plodil podivné krátké povídky, psané v přítomném čase nebo v druhé osobě, případně obé najednou. Jdeš šílenou chodbou a ramenem strčíš do roztříštěných dveří a hledíš na uhánějící hvězdy - to byl Haroldův styl.
„Honí si ho v kalhotech," svěřila jednou Amy Frannie. „Není to odporné? Honit si ho v kalhotech a nosit tentýž pár spodků tak dlouho, dokud samy v rohu nestojí?"
Harold měl černé a mastné vlasy. Byl poměrně vysoký - kolem metru pětaosmdesát, měl ale přes sto deset kilo. Nejraději nosil kovbojské boty se špičatými špičkami, široké vojenské kožené opasky, které si neustále povytahoval, protože mu pupek přerostl zadek, a květované košile, které kolem něj provlávaly jako lodní plachty. Frannie nezajímalo, jak moc si ho honí, kolik váží nebo jestli imituje tenhle týden Wrighta Morrise nebo Huberta Selbyho Jr. Když se na něj ale dívala, pokaždé se cítila nepříjemně a trochu znechuceně, jako by jakousi podprahovou telepatií cítila, že téměř každá Haroldova myšlenka je lehce povlečena slizem. Nemyslela si, že by Harold mohl být nebezpečný, dokonce ani v takovéhle situaci, pravděpodobně ale bude stejně odporný jako vždycky a možná ještě víc.

Neviděl ji. Vzhlížel k domu. „Je tam někdo?“ zakřičel, pak strčil ruku do okna auta a zahoukal na klakson. Ten zvuk Frannie drásal nervy. Byla by zůstala zticha, jenže až se Harold otočí k autu, uvidí prohlubeň a ji, jak sedí u okraje. Na chvíli měla chuť odplazit se hlouběji do zahrady a jen tak ležet mezi hráškem a fazolemi a čekat, až ho to přestane bavit a odejde.
Nech toho, řekla si, tak toho nech. Koneckonců je to taky lidská bytost.
„Tady, Harolde,“ zavolala.
Harold poskočil a velký zadek se mu v těsných kalhotách zahoupal. Vůčihledně se jen projížděl a vlastně ani neočekával, že by někoho našel. Otočil se a Fran přešla na kraj zahrady, smířená s tím, že na ni bude čučet a ona má jen gymnastické kalhoty a blůzku s obnaženým břichem. Když k ní Harold došel, jeho oči po ní dychtivě přejížděly tam a sem.
„Zdar, Fran,“ řekl šťastně.
„Ahoj, Harolde.“
„Slyšel jsem, že se ti podařilo vzdorovat té hrozné nemoci, a tak jsem se zastavil nejdříve tady. Objíždím město.“ Usmál se na ni a odhalil zuby, které se se zubním kartáčkem potkávaly přinejlepším zřídka.
„Hrozně mě to s Amy mrzí, Harolde. A tví rodiče -?“
„Ano, ti taky,“ řekl Harold. Na chvíli sklonil hlavu, pak s ní potřásl a spečené mastné vlasy mu kolem ní zavlály. „Ale život jde dál, nebo ne?“
„Asi jo,“ řekla Fran otupěle. Oči měl zase přilepené na jejích ňadrech a ona toužila po svetru.
„Jak se ti líbí mé auto?“
„Je pana Brannigana, nebo ne?“ Roy Brannigan byl místní obchodník s realitami.
„Bylo,“ řekl neurčitě Harold. „Kdysi, v těch dnech nedostatku, jsem věřil, že každého, kdo řídí takhle nenažrané monstrum, by měli pověsit na nejbližším návěstí benzínky, to se ale změnilo. Méně lidí znamená více paliva.“ Paliva, pomyslela si Fran omámeně, opravdu řekl paliva. „Více všeho,“ dokončil Harold.
Jeho oči vyslaly kradmý blesk k jejímu břichu, posunuly se k obličeji, skočily k šortkám a zpět k obličeji. Jeho úsměv byl příjemný i znepokojující.
„Harolde, když dovolíš -“
„Ale copak máš na práci, mé dítě?“
Znovu se k ní přikrádalo neskutečno, a ona zjistila, že se zájmem přemýšlí, kolik toho asi tak může mozek vydržet, než se roztrhne jako přetažená zavařovací guma. Mí rodiče jsou mrtví, ale to snesu. Nad celou zemí - možná nad celým světem - poletuje nějaká hrůzná nemoc a snáší se na spravedlivé jako na nespravedlivé - to snesu. Kopu díru v zahradě, kterou otec jen před týdnem plel, a až bude dost hluboká, nejspíš jej do ní položím - myslím, že to zvládnu. Ale Harold Lauder v cadillacu Roye Brannigana, který mě obtahuje očima a říká mi „dítě“? Nevím, můj Bože. Prostě nevím.
„Harolde,“ řekla trpělivě, „nejsem tvé dítě. Jsem o pět let starší než ty. Je fyzicky nemožné, abych byla tvé dítě.“
„Jen fráze,“ řekl a částečně zaregistroval její na uzdě drženou zuřivost. „No, a co je tohle? Ta díra?“
„Hrob. Pro otce.“
„Oh,“ usmál se Harold potichu a nepříjemně.
„Než to dokončím, půjdu si dát sklenici vody. Abych byla upřímná, Harolde, byla bych ráda, kdybys šel pryč. Mám toho dost.“
„Jasně,“ řekl upjatě. „Ale, Fran, ... na zahradě?“
Byla na cestě k domu, teď se na něj ale vztekle otočila. „No, a co bys navrhoval? Abych ho dala do rakve a odtáhla na hřbitov? Proboha, proč? Miloval svou zahradu! A proč se o to vlastně staráš? Co je ti po tom?“
Rozplakala se. Obrátila se a utíkala do kuchyně, div nenaletěla do předního nárazníku cadillacu. Věděla, že Harold jí bude hledět na zadek a sbírat materiál pro nějaký nepřístupný film, který si neustále přehrává v hlavě, a to ji rozvzteklilo, rozesmutnilo a rozplakalo ještě víc než cokoli předtím.
Síťované dveře za ní měkce zaklaply. Šla k dřezu a vypila tři sklenice studené vody, příliš rychle, a tak ji do hloubi čela píchl stříbrný hrot bolesti. Překvapené břicho zachvátila křeč a ona se na chvíli sklonila nad dřez, víčka pevně sevřená, a čekala, zda nebude zvracet. Po chvíli jí žaludek sdělil, že studenou vodu snese, přinejmenším prozatím.

„Fran?“ Ten hlas byl hluboký a váhavý.
Otočila se a uviděla Harolda, jak stojí za síťovinou a ruce se mu schlíple kývají u boků. Vypadal znepokojeně a nešťastně a Fran se kvůli němu náhle cítila zle.
Kvůli Haroldu Lauderovi, který se projíždí smutným a zničeným městem v cadillacu Roye Brannigana, kvůli Haroldu Lauderovi, který nejspíš v životě neměl rande a který je tak zaujatý předstíráním toho, co považuje za pohrdání světem. Pohrdání schůzkami, děvčaty, přáteli, vším. Nejspíš i sebou.
„Harolde, omlouvám se.“
„Ne, neměl jsem právo cokoliv říkat. Podívej, jestli chceš, rád bych ti pomohl.“
„Děkuji, ale udělám to raději sama. Je to ...“
„Je to osobní. Jistě, rozumím.“
Mohla si v kuchyni vzít z přihrádky svetr, on by ale samozřejmě věděl proč. Nechtěla jej znovu přivádět do rozpaků. Harold se usilovně snažil být dobrý chlapík - což pro něj muselo být, jako by se učil cizí jazyk. Vyšla na terasu, chvíli tam stála a dívala se na zahradu a na díru s hromadami hlíny kolem. A kolem nich bzučelo odpoledne, jako by se nic nestalo.
„Co budeš dělat?“ zeptala se Harolda.
„Nevím,“ řekl. „Víš...“ zmlkl.
„Co?“
„No, říká se mi to těžce. Nejsem na tomhle kousku Nové Anglie zrovna nejoblíbenější. Pochybuji, že by tu někdy na mou počest vztyčili sochu, i kdyby ze mne třeba byl slavný spisovatel, jak jsem kdysi doufal. Mimochodem, myslím, že ze mne bude dědek s bradkou po opasek, než se objeví nový slavný spisovatel.“
Nic neříkala; jen na něj dál hleděla.
„A tak,“ prohlásil Harold a jeho tělo sebou trhlo, jako by to slovo vybuchlo. „A tak se musím nad tou nespravedlností podivovat. Přinejmenším mně se to zdá být tak monstrózní, že bych snáz uvěřil, že se těm hulvátům, kteří navštěvují místní citadelu vzdělání, konečně podařilo připravit mě o rozum.“
Posunul si brýle na nose a Fran se soucitem zaznamenala, jak strašný je jeho problém s akné. Jestlipak mu někdo řekl, že takovou věc může docela dobře vyřešit mýdlo a voda? Nebo na něj neměli čas pro samé pozorování hezké, drobounké Amy, která stoupala po žebříčku maineské univerzity - nejdříve s průměrem 3,8 a nakonec při promoci třiadvacátá z více než tisíce? Hezká Amy, která byla tak zářivá a veselá, zatímco Harold byl zkrátka neomalený.
„O rozum,“ opakoval Harold potichu. „Projížděl jsem na svůj začátečnický řidičák městem v cadillacu. A podívej na tyhle boty.“ Povytáhl nohavice džínů a odkryl složitě vyšívané kovbojské boty.
„Šestaosmdesát dolarů. Prostě jsem šel do obchodu s botama a vybral si svou velikost. Cítím se jako podvodník. Herec v divadle. Chvílemi jsem si dnes opravdu nebyl jistý, jestli jsem se nezbláznil.“
„Ne,“ řekla Frannie. Byl cítit, jako by se tři nebo čtyři dny nekoupal, jí to už ale nevadilo. „Jak by sis to představoval? Že bych byla v tvém snu a ty v mém? Nezbláznili jsme se, Harolde.“
„Možná by bylo lepší, kdybychom se zbláznili.“
„Někdo přijde,“ řekla Frannie. „Za nějaký čas. Až tahle nemoc, ať už je to cokoliv, spálí sama sebe.“
„Kdo?“
„Někdo z vlády,“ řekla nejistě. „Někdo, kdo, ... no, ... dá věci zase do pořádku.“
Kysele se rozesmál. „Drahé dítě ... promiň, Fran. Fran, vláda provedla tohle. Ti umí dávat věci do pořádku. Vyřešili ekonomickou depresi, exhalace, nedostatek nafty, studenou válku, všechno najednou. Jo, dávaj věci do pořádku. Vyřešili to všechno asi tak, jako Alexandr vyřešil problém s gordickým uzlem - rozťal ho mečem vedví.“
„Ale tohle je nějaká zvláštní forma chřipky, Harolde. Říkali to v rádiu -“
„Matka Příroda takhle nepracuje, Fran. Tvůj někdo z vlády soustředil v nějakém státním zařízení partu bakteriologů, virologů a epidemiologů, aby zjistil, kolik nových potvůrek si ti chlápci vysní. Baktérie. Viry. Zárodečné plasma, pokud vím. A jednoho dne některý z těch dobře placených chlapíků řekl: 'Koukej, co jsem udělal. Zabije to skoro všechny. No, není to úžasné?' A oni mu dali metál, zvýšili plat, zařídili pracovnu v novém domě, a pak někdo zvrhnul kádinku.
Co budeš dělat, Fran?“

„Pohřbím otce," řekla tiše.
„Oh ... ovšem." Chvíli na ni hleděl a pak velmi rychle řekl: „Podívej, já odsud odjedu. Z Ogunquitu. Jestli tady budu ještě dlouho, doopravdy se zblázním. Fran, nepojedeš se mnou?"
„Kam?"
„Nevím. Ještě nevím."
„Tak až tě něco napadne, přijď a zeptej se znova."
Harold se rozzářil. „Fajn. Přijdu. Víš ... je to ... problém ..." Zmlkl a v jakémsi omámení sešel z verandy. Nové kovbojské boty se mu na slunci leskly. Frannie ho pozorovala se smutným pobavením.
Než se zasunul za volant cadillacu, zamával jí. Fran v odpověď zdvihla ruku. Když zařadil zpátečku, vůz sebou začátečnicky trhl a pak v poskocích couval po příjezdové cestě. Přejel vlevo a zničil několik Carliných květin. Když zahnul na silnici, málem spadl do strouhy. Dvakrát zahoukal a odjel. Fran ho pozorovala, dokud nezmizel za obzorem, a pak se vydala do otcovy zahrady.
Někdy po čtvrté s přemáháním vyšla po visutých schodech nahoru. Ve spáncích a čele cítila tupou bolest, způsobenou námahou a napětím. Říkala si, že by mohla počkat až do zítřka, jenže to by bylo všechno ještě horší. Pod paží nesla nejlepší matčin damaškový ubrus, ten, který byl vyhrazen pro společenské události.
Nešlo to tak dobře, jak doufala, ale ani tak zle, jak se bála. Na obličeji měl mouchy, které přistávaly a třely si chlupaté přední nožky a pak zase odlétaly, a jeho kůže dostala tmavošedý nádech, byl ale ze zahrady tak opálený, že to skoro nebylo poznat ... aspoň když se rozhodneš to nepoznat. Nebyl tam žádný zápach, kterého se bála nejvíce.
Zemřel v manželské posteli, kterou po léta sdílel s Carlou. Položila ubrus na matčinu polovinu tak, že se jeho okraj dotýkal otcovy paže, boku a nohy. Pak, ztěžka polykajíc (v hlavě jí bušilo hůře než kdy předtím) se připravila na to, že bude muset převalit otce na ubrus - rubáš.
Peter Goldsmith na sobě měl pruhované pyžamo a jí to přišlo poněkud frivolní, ale nechala to tak. Nemohla si ani jen představit, že by jej musela nejdříve vysvléknout a pak znovu obléknout.
Soustavně si dodávala odvahy. Popadla jej za levou paži - byla tvrdá a neohebná jako kus nábytku - a zatlačila, aby jej převalila. Když se to povedlo, vyšel z něj příšerný krkavý zvuk, říhnutí, které jako by nemělo nikdy skončit, dralo se mu z krku dál a dál, jako by mu tam vlezlo saranče a teď v temné trubici zase přišlo k životu a volalo a volalo.
Zaječela, uskočila a zakopla o noční stolek. Jeho hřebeny, kartáče, budík, malá hromádka drobných a pár spon do kravat a manžetových knoflíčků, to vše zachrastilo a spadlo na zem. Teď tu byl zápach, zkažený, plynný zápach, a z ní spadl poslední zbytek ochranné mlhy, která ji zahalovala, a ona si uvědomila pravdu. Padla na kolena, složila hlavu do dlaní a rozeštkala se. Nepohřbívala žádnou loutku v životní velikosti; pohřbívala svého otce, a poslední zbytek toho, co na něm bylo lidské, maličký zbytek, byl jen šťavnatý, plynný zápach, který teď visel ve vzduchu. A i ten bude brzy pryč.
Svět zešedl a zvuk jejího žalu, pronikavý a neustávající, se jí zdál jaksi vzdálený, jako by jej vydával někdo jiný, možná některá z těch maličkých čokoládových ženušek z TV zpráv. Uběhl nějaký čas - nevěděla jaký - a pak začala jen velmi zvolna přicházet k sobě a na myšlenky, co všechno ještě zbývá udělat. Byly to věci, které si předtím prostě nepřipouštěla.
Šla k němu a otočila ho. Vydal další říhnutí, tentokrát malé a rychle se rozplynuvší. Políbila jej na čelo. „Miluji tě, tati," řekla. „Miluji tě, Frannie tě miluje." Na tvář mu dopadly její slzy a zaleskly se. Sundala mu pyžamo a oblékla ho do jeho nejlepšího obleku. Když brala do rukou každou část jeho těla, zvedala ji, oblékala a pokládala, jen matně si uvědomovala tupé píchání v zádech a bolest za krkem a v pažích.
Aby správně uvázala vázanku, podepřela mu hlavu dvěma svazky encyklopedie. V nejnižší zásuvce našla pod ponožkami jeho válečné medaile - Purpurové srdce, vyznamenání za vzornou službu, stužky jednotlivých operací ... a Bronzovou hvězdu, kterou získal v Koreji. Připjala mu je ke klopě. V koupelně našla Johnsonův dětský pudr a napudrovala mu jím obličej, krk a ruce. Sladká a nostalgická vůně pudru jí znovu přiměla k pláči. Tělo jí zaléval pot. Pod očima se jí rýsovaly tmavé kruhy vyčerpání.
Ovinula kolem něj ubrus, vytáhla matčin košík na šití a sešila šev. Pak ubrus znovu založila a znovu sešila. S plačtivým, hvízdavým hekáním se jí podařilo spustit tělo na podlahu a neupustit ho. Pak si zpola v mdlobách odpočinula. Když měla pocit, že může pokračovat, pozvedla polovinu těla, dovlekla ho ke

schodišti a co nejopatrněji stáhla do přízemí. Znovu se zastavila a rychle, sípavě oddechovala. Bolest hlavy teď byla ostrá. Bodaly jí v ní rychlé špičaté jehly.
Odtáhla tělo chodbou, kuchyní a na verandu. Dolů po schodech. Znova odpočívala. Krajinu zalévalo zlaté světlo odpoledního slunce. Znovu podklesla, sedla si vedle něj, hlavu na kolenou, kývala se tam a zpět a štkala. Ptáci švitořili. Konečně byla s to jej odtáhnout do zahrady.
Nakonec to bylo za ní. Když byl poslední drn na místě (upravovala je na kolenou, jako kdyby dávala dohromady skládačku), bylo čtvrt na devět. Byla špinavá. Jen kůži kolem očí měla bílou, umytou slzami. Vyčerpáním vrávorala. Přes obličej jí v rozcuchaných prstencích spadaly vlasy.
„Odpočívej prosím v pokoji, tati," zamumlala. „Prosím."
Odtáhla rýč do otcovy dílny a někam ho tam pohodila. Než vyšla šest schodů verandy, musela si dvakrát odpočinout. Prošla kuchyní, aniž by rozsvítila. Když vešla do obýváku, skopla z nohou tenisky. Dopadla na gauč a okamžitě usnula.
Ve snu znovu vycházela po schodech, přicházela k otci, aby splnila svou povinnost a řádně jej uložila pod zem. Když ale vešla do ložnice, bylo tělo už přikryté ubrusem a pocit žalu a ztráty se změnil v něco jiného ... v něco jako strach. Aniž by chtěla, prošla setmělou místností. Náhle chtěla utéct, nemohla se ale zastavit. Ve stínu se přízračně a děsivě leskl ubrus, a pak jí to došlo:
Pod ním nebyl její otec.
A to, co tam bylo, nebylo mrtvé.
Pod ubrusem bylo něco - někdo - plné temného života a ohyzdné veselosti, a ona by za nic na světě ten ubrus nezdvihla, ale ... nemohla ... zastavit vlastní nohy.
Její ruka se vztáhla, přejela nad ubrusem - a strhla jej.
Šklebil se, ale do obličeje mu neviděla. Z toho strašlivého šklebu k ní zavanul mrazivý chlad. Ne, neviděla mu do obličeje, ale viděla dar, který ten strašlivý přízrak přinesl pro její nenarozené dítě: hák z ramínka na šaty.
Utekla, utekla z místnosti, ze snu. vynořila se, nakrátko procitla -
Nakrátko procitla ve tři hodiny v noci do tmy obývacího pokoje, tělo plné děsu. Sen ji ještě svíral a zmítal s ní. Nechal za sebou jen pocit zla, jako když na patře zbude po zkaženém jídle žluklá pachuť. V okamžiku polospánku a polobdění si pomyslela: On, to je on, Velký Pěšák, muž bez tváře.
Pak znovu usnula, tentokrát bezesným spánkem, a když se následujícího dne probudila, vůbec si ten sen nepamatovala. Když ale myslela na dítě ve svém břiše, ovládla ji náhle zuřivá potřeba je chránit, pocit, který ji svou hloubkou a silou trochu mátl a ochromoval.

KAPITOLA 29

Téhož večera, kdy spal Larry Underwood s Ritou Blakemoorovou a Frannie Goldsmithová o samotě snila svůj podivný zlověstný sen, čekal Stuart Redman na Eldera. Čekal na něj už tři dny - a tentokrát ho Elder nezklamal.
Elder přišel čtyřiadvacátého těsně po poledni se dvěma sestrami a odnesl televizi. Zatímco ji sestra odmontovávala, Elder stál u ní a mířil revolverem (úhledně zabaleným v igeliťáku) na Stua. Jenže to už Stu televizi nepotřeboval a nechtěl - spolu s ní odnesli jen spoustu zmatených sraček. Nedělal nic jiného, než že stál u okna bez klik a hleděl dolů na město a řeku. Jak říkal ten chlapík na desce: „Nepotřebuješ meteorologa, abys věděl, odkud vítr vane."
Z komínů textilky už nestoupal kouř. Na řece se rozptýlily křiklavé pruhy a víry barviva a voda byla čistější a čistější. Většina vozů, které se předtím leskly jako hračky na parkovišti u továrny, zmizela a už se nevrátila. Včera, šestadvacátého, silnicí projelo jen pár aut a jejich řidiči museli kličkovat mezi překážkami jako lyžaři při slalomu. Nepřijel nikdo z vrakoviště, aby si odtáhl opuštěné vozy.
Předměstí se před ním prostíralo jako plastická mapa a vypadalo úplně pustě. Městské hodiny, které odměřovaly čas jeho zdejšího věznění, se dnes v devět ráno odmlčely a zvuk, který předtím vydaly, zněl mdle a nadpřirozeně, jako by ho hrál musicbox, potopený pod vodou. V budově před městem, která vypadala jako motorest nebo možná konzum, vypukl požár. Zuřil celé odpoledne, modrou oblohu leptal černý kouř, nikdo ale nepřijel hasit. Stu měl za to, že kdyby ta budova nestála uprostřed asfaltového parkoviště, shořela by polovina města. Požár navzdory drobnému mrholení poprskával ještě v noci.
Stu se domníval, že posledním Elderovým úkolem bude zabít ho - proč by ne? Byl by jen další mrtvolou

a znal jejich malé tajemství. Nebyli schopni najít lék ani zjistit, jak se jeho konstrukce liší od těch, kteří podlehli. Myšlenku, že těch, kterým by to tajemstvíčko mohl vyzvonit, bude pěkně málo, zřejmě vůbec do výpočtů nezahrnuli. Pro tu partu sráčů, která ho tu držela jako rukojmí, představoval slabý článek řetězu.
Stuovi bylo jasné, že hrdina z televizního seriálu nebo románu by přemýšlel, jak zdrhnout, snad sakra i někdo skutečný by na to myslel, jenže on takový nebyl. Nakonec se s jakousi panickou rezignací rozhodl, že bude prostě jen čekat na Eldera a připraví se na všechno.
Elder byl nejjasnějším důkazem skutečnosti, že celá mašinérie byla přemožena tím, čemu někdy říkali „Blue" a jindy „super chřipka". Sestry mu říkaly doktore Eldere, on ale žádný doktor nebyl. Bylo mu asi pětapadesát, měl tvrdý pohled a nulový smysl pro humor. Nikdo z lékařů před ním necítil potřebu namířit na Stuarta zbraň.
Elder jej děsil, protože se s ním nedalo přít ani dohadovat. Elder jen čekal na rozkazy. Když přišly, vykonal je. Byl to pochop, armádní verze mafiánského zabijáka na rozkaz, a nikdy by ho nenapadlo o rozkazech a jejich okolnostech přemýšlet.
Před třemi lety koupil Stu knihu, která se jmenovala Daleká cesta za domovem. Chtěl ji poslat synovci do Waco. Vytáhl krabici, do které ji chtěl dát, a pak, protože balení dárku nesnášel ještě víc než čtení, nalistoval začátek. Myslel si, že si prohlédne, co je to vlastně zač. Přečetl první stranu, pak druhou ... a byl okouzlen.
Byl vzhůru celou noc, pil kávu, kouřil cigarety a pravidelně listoval, klopotně jako člověk, který není zvyklý číst si jen tak pro radost. Celá ta věc se točila kolem králíků, pro Kristovy rány. Nejpitomější, nejzbabělejší zvířata na Boží zemi ... jenže ten chlapík, co tu knihu napsal, tě přinutil dívat se na ně jinak. Měl jsi o ně opravdu strach. Byla to zatraceně dobrá story, a Stu, který četl hlemýždím tempem, s ní byl hotov za dva dny.
Nejlépe si z knihy pamatoval frázi „zfamfrnět", nebo „zfamfrnělý". Trochu tomu rozuměl, protože už viděl spoustu zfamfrnělých zvířat a pár jich na dálnici srazil. Zvíře, které zfamfrní, se přikrčí uprostřed silnice, stáhne uši, pozoruje auto, které se na něj řítí, a není schopno utéct jisté smrti. Jelena lze zfamfrnět jednoduše - prostě mu posvítíte reflektory do očí. Totéž udělá s mývalem hlasitá hudba a s papouškem vytrvalé ťukání na klec.
Stu se podobně cítil s Elderem. Díval se do jeho neuhýbajících očí a cítil, jak z něj po kapkách uniká vůle. Elder by nejspíš nepotřeboval ani pistoli, aby jej zvládl. Nejspíš prošel školou karate, savate a všech špinavých triků. Co proti takovému chlapovi zmůže? Už když na něj myslel, chtělo se mu zmizet. Zfamfrnělý. Dobré slovo pro špatný stav mysli.
Těsně po desáté večer se nade dveřmi rozsvítilo červené světlo a Stu pocítil na pažích a obličeji lehké opocení. Tak to bylo vždy, když se červené světlo rozžalo, protože jednou Elder přijde sám. Přijde sám, protože nebude stát o svědky. Někde mají pec, ve které pálí těla nakažených obětí. Elder ho tam nacpe. Šup. Žádný slabý článek.
Elder prošel dveřmi. Sám.
Stu seděl na nemocniční posteli a jednu ruku si opíral o křeslo. Při pohledu na Eldera pocítil známou nevolnost. Pocítil známou potřebu vypustit povodeň nesouvislých, prosebných slov; bez ohledu na vědomí, že tím nic nezíská. V obličeji za průhledem bílého obleku nebylo žádné slitování.
Teď se mu všechno zdálo velmi jasné, velmi ostré a velmi pomalé. Když očima sledoval Elderův postup místností, málem slyšel, jak se mu v mazu důlků převalují bulvy. Elder byl velký muž, zavalitý, a bílý oblek mu byl těsný. Ústí pistole, kterou třímal v ruce, vypadalo jako tunel.
„Jak se cítíte?" zeptal se Elder a dokonce i v plechovém zvuku reproduktoru Stu postřehl nosový nádech jeho hlasu. Elder byl nemocný.
„Pořád stejně," řekl Stu, překvapen klidem jeho hlasu. „Poslouchejte, kdy se odsud dostanu?"
„Teď už brzy," řekl Elder. Mířil pistolí zhruba v Stuově směru, ne přesně na něj, ale taky ne úplně mimo. Vydal tlumené kýchnutí. „Vy moc nemluvíte, co?"
Stu pokrčil rameny.
„Mám rád takové chlapy," řekl Elder. „Mluvkové jsou vesměs ukňouraní, ufňukaní a předposraní. Mluvil jsem o vás právě před dvaceti minutami, pane Redmane. Ty rozkazy nejsou nic moc, ale já myslím, že to

zvládnete.“
„Jaké rozkazy?“
„No, dostal jsem rozkaz, abych -“
Stuovy oči zajely za Elderova záda, k vysoké nýtované římse hermetických dveří. „Ježišikriste!“ prohlásil. „Taková hrozná krysa. Jak to tady kurva může fungovat, když tu jsou krysy?“
Elder se otočil a Stu byl na okamžik až překvapen, jak jeho lest zabrala. Pak sklouzl z postele a když se k němu Elder začal obracet, popadl oběma rukama opěradlo svého křesla. Elderovy oči byly rozšířené a náhle ostražité. Stu zdvihl křeslo nad hlavu a postoupil o krok k Elderovi. Švihl křeslem dolů a vložil do toho pohybu každé ze svých devadesáti kilo.
„Vraťte se!“ zařval Elder. „Nepokoušejte -“
Křeslo jej uhodilo do pravé paže. Pistole roztrhla sáček, vypadla, a nad podlahou hvízdla kulka. Pak zbraň dopadla na koberec a znovu vystřelila.
Stu se obával, že než se Elder sebere, stačí mu dát jen jednu ránu. Rozhodl se, že si na ní dá záležet. Provedl ji tvrdým a vysokým obloukem. Hod Henry Aarona při home runu. Elder se pokusil zvednout zlomenou ruku a nepovedlo se mu to. Nohy křesla udeřily do přilby bílého skafandru. Plastikový kryt obličeje se roztříštil na Elderův nos a oči. Zařval a upadl.
Lezl po čtyřech a šátral na koberci po pistoli. Stu znovu mávl křeslem a tentokrát mířil na zátylek. Elder se zhroutil. Stu těžce oddychoval. Hmátl na zem a popadl pistoli. Ucouvl a zamířil na tělo, ležící čelem k zemi, Elder se ale nehýbal.
Na hrozivý okamžik ho zasáhla mučivá myšlenka: Co když Elder neměl rozkaz jej zabít, ale propustit? To by ale nedávalo smysl, že. Kdyby jej měl propustit, co potom ty řeči o předposranosti a kňourání? Co by pak myslel tím, že ty rozkazy nejsou „nic moc“?
Ne - Eldera poslali, aby ho zabil.
Stu se díval na nehybné tělo a celý se třásl. Kdyby se teď Elder zvedl, Stu by jej asi netrefil ani jednou z pěti kulek. Neměl ale pocit, že by se Elder měl zvednout. Ani teď, ani jindy.
Potřeba vypadnout byla náhle tak silná, že málem slepě prosvištěl hermetickými dveřmi a tím, co bylo za nimi. Zarazil se až v poslední chvíli. Byl tady zamčen více než týden a teď chtěl jediné: nadechnout se čerstvého vzduchu a pak jít daleko, daleko od tohoto hrozného místa.
Musí to ale udělat opatrně.
Přešel k vzduchovému uzávěru, vstoupil do něj a stiskl tlačítko, označené CYKLUS. Ozvala se vzduchová pumpa, krátce běžela, pak se otevřely vnější dveře. Za nimi byla malá místnost a v ní jen stůl. Na něm malý stoh lékařských dokumentů ... a jeho šaty. Ty, které měl v letadle z Braintree do Atlanty. Znova na něj sáhl studený prst hrůzy. Tyhle věci s ním měly jít do krematoria. Bezesporu. Jeho dokumenty, jeho šaty. Nazdar, Stu Redmane. Stu Redman přestal existovat. Vlastně -
Ozval se za ním tichý zvuk a Stu se rychle otočil. Kymácel se k němu shrbený Elder a ruce se mu kývaly. V kalném oku měl zapíchnutou rozeklanou střepinu umělé hmoty. Elder se usmíval.
„Nehýbejte se,“řekl Stu. Namířil pistoli. Držel ji v obou rukách - a hlaveň se přesto třásla.
Elder nedal nijak najevo, že by slyšel. Šel dál.
Stu sebou cukl a stiskl spoušť. Pistole mu v rukou poskočila a Elder se zastavil. Úsměv se změnil v škleb, jako by jej náhle přepadla prudká bolest. Na prsou teď měl v bílém obleku malou dírku. Chvíli jen stál, pak se předklonil a zřítil se dopředu. Stu na okamžik nebyl schopen pohybu a jen na něj vyděšeně zíral. Potom odklopýtal do místnosti, v níž byla na stole hromádka jeho osobních věcí.
Zkusil dveře na druhé straně kanceláře. Otevřely se. Za nimi byla chodba, osvětlená matnými zářivkami. V půli cesty k výtahu, zřejmě u místnosti sester, stál opuštěný vozík na léky. Slyšel slabé úpění. Někdo kašlal; byl to drsný, chraptivý zvuk, který neměl konce.
Vrátil se zpět do místnosti, sebral své šaty a vzal je pod paži. Pak vyšel, zavřel za sebou dveře a vydal se chodbou. Svíral pažbu Elderovy pistole. Když došel k vozíku, podíval se za něj. Cítil z toho ticha a prázdnoty nervozitu. Stu stále očekával, že se za ním Elder začne potácet nebo plazit, aby splnil svůj poslední úkol. Najednou se mu zastesklo po uzavřeném a známém nemocničním pokoji.
Znovu se ozvalo zasténání, a tentokrát hlasitěji. Od výtahu vedla v pravém úhlu další chodba, a v muži, který se opíral o zeď, poznal Stu jednoho z ošetřovatelů. Měl oteklý a začernalý obličej a hruď se mu

dmula v neuvěřitelně rychlém tempu. Když na něj Stu pohlédl, začal znovu sténat. Za ním, schoulen ve fetální pozici, byl mrtvý muž. Ještě dál v chodbě ležela další tři těla. Jedno z nich byla žena. Sestra - Vic, vzpomněl si Stu - začala znovu kašlat.
„Ježíši," řekla Vic. „Ježíši, co děláte venku? Vy nemáte být venku."
„Přišel se o mě postarat Elder, a tak jsem se radši postaral já o něj," řekl Stu. „Měl jsem štěstí, že byl nemocný."
„Pro Kristovy rány, jen aby to pro vás opravdu bylo štěstí," řekla Vic a z hrudi se jí vydralo další zakašlání, tentokrát slabší. „To bolí, člověče, umíte si představit, jak to bolí. Jak tohle kurva dopadne. Kriste."
„Poslouchejte, můžu pro vás něco udělat?" zeptal se neohrabaně Stu.
„Jestli to myslíte vážně, přiložte mi pistoli k uchu a stiskněte spoušť. Roztrhnu se zevnitř na kousky."
Začala znovu kašlat a pak bezmocně sténala.
Stu to ale nedokázal, a když Vicino úpění pokračovalo, povolily mu nervy. Utekl do výtahu, pryč od černého obličeje, který vypadal jako měsíc při částečném zatmění. Zpola očekával, že na něj Vic zavolá tím rezavým a bezmocným hlasem, který nemocní mívají, když něco chtějí od těch, kterým je dobře. Ale Vic jen dál sténala a to bylo ještě horší.
Dveře výtahu se zavřely a kabina se už vydala dolů, když Stua napadlo, že se možná dostal do léčky. To by se jim podobalo. Možná jedovatý plyn, nebo vymontovali bezpečnostní obvod, tím se uvolní kabely a kabina se bude řítit dolů, dokud se neroztříští o podlahu šachty. Sáhla na něj slizkou rukou klaustrofobie a výtah se náhle zdál velký jako telefonní budka. Pak jako rakev. Ještě někdo si přeje předčasný pohřeb?
Natáhl prst, aby zmáčkl tlačítko STOP, a pak ho napadla otázka, k čemu by to vlastně bylo. Mezi patry. Než si stačil odpovědět, výtah normálně, měkce zastavil.
Co když jsou venku ozbrojeni muži?
Když se ale dveře rozevřely, byla jedinou stráží mrtvá žena, schoulená ve fetální pozici u dveří s nápisem DÁMY.
Stu na ni zíral, dokud dveře zase nezaklaply. Vztáhl ruku a dveře poslušné znovu odskočily. Chodba se ze strany napojovala na další, takže spolu tvořily písmeno „T". Stu se vydal k jeho vrcholu a zeširoka obešel mrtvou sestru.
Ozval se za ním hluk. Stu se otočil jako na obrtlíku a pozdvihl zbraň, bylo to ale jen opětovné zavření výtahových dveří. Chvíli se na ně díval a ztěžka polykal, pak se znovu pustil chodbou. Slizká ruka se vrátila a brnkala na klávesy na konci jeho páteře. Říkala mu k čertu s touhle chůzí, poběž, vypadni odsud, a rychle, než nás někdo ... něco ... dostane. Ozvěny jeho kroků v té polo setmělé chodbě administrativního křídla se příliš podobaly děsivému sboru - Pohrajeme si, Stuarte? Výborně. Míjely jej arogantní dveře s mléčnými skleněnými panely a každé vyprávěly vlastní příběh: DR. SLOANE. ARCHÍV A OPISY. MR. BALLINGER. MIKROFILMY. KOPÍRKA. MRS. WIGGSOVÁ. Asi z pokladny, pomyslel si Stu.
Na spojnici chodeb byla fontánka s pitnou vodou, jenže její horká a chlorovaná chuť mu obrátila žaludek. Po levé straně východ nebyl; nápis na vykachlíkované zdi nad oranžovou šipkou zněl KNIHOVNA. Zdálo se, že chodba je tím směrem na míle dlouhá. Asi o padesát yardů dál bylo tělo muže v bílém obleku, které vypadalo jako nějaké divné zvíře, vyvržené na sterilní pláži.
Přestával se kontrolovat. Tohle místo bylo mnohem a mnohem větší, než si prve myslel. Ne že by měl právo cokoliv usuzovat z toho, co mu dovolili vidět - dvě chodby, jeden výtah a jeden pokoj. Teď měl za to, že to má velikost povětší velkoměstské nemocnice. Mohl se tu trmácet hodiny a hodiny, jeho kroky by se ozývaly a odrážely a on by tu a tam překračoval mrtvoly. Byly tu rozptýleny jako ceny v nějaké příšerné hledačské soutěži. Vzpomínal si, jak vezl svou ženu Normu do velké houstonské nemocnice, kde jí diagnostikovali rakovinu. Všude měli na stěnách takové ty mapky se šipečkami, které ukazovaly do nějakého bodu. U každé z nich stálo: ZDE STOJÍŠ. Dali je tam, aby se nikdo neztratil. Jako on teď. Ztracený Bobečku, tohle není dobré. Tohle je moc špatné.
„Teď nezfamfrň, už jsi z toho skoro venku," řekl a slova se mu odrazila zpět, plochá a cizí. Nechtěl mluvit nahlas. O to to bylo horší.

Otočil se doprava, zády ke křídlu s knihovnou, prošel kolem několika kanceláří, došel k další chodbě a zahnul do ní. Začal se často otáčet za sebe a ujišťoval se, že ho nikdo - třeba Elder - nepronásleduje. Stejně tomu nevěřil. Chodba končila zamčenými dveřmi, na nichž stálo RADIOLOGIE. Na klice visela rukou psaná cedulka: ZAVŘENO AŽ DO DALŠÍHO OZNÁMENÍ. RANDALL.
Stu se vrátil a vyhlédl za roh a taky do směru, z nějž přišel. Mrtvé tělo v bílém se z té vzdálenosti zdálo titěrné, jen jako smítko. Když ho tam ale viděl tak neměnné a věčné, přinutilo jej to co nejrychleji zmizet. Otočil se doprava, znovu zády k tělu. O dvacet yardů dál se chodba znovu rozdělovala do „T“. Zahnul doprava a prošel kolem dalších kanceláří. Chodba končila mikrobiologickou laboratoří. V jednom z jejích koutů se na svém stole svíjel mladík v žokejských šortkách. Byl v kómatu a krvácel z nosu i úst. Jeho dech chrastil jako říjnový vítr v poli suché kukuřice.
A pak se Stu dal do běhu, zahýbal z jedné chodby do druhé a čím dál víc měl dojem, že cesta ven neexistuje, alespoň ne v tomhle patře. Pronásledovala jej ozvěna vlastních kroků, jako by Elder nebo Vic žili ještě dost dlouho, aby na něj poštvali jednotku empíků. Pak to vytlačila jiná představa, jedna z těch, které byly jaksi spojeny s těmi záhadnými sny z posledních pár nocí. Ta myšlenka narostla natolik, že se začal bát ohlédnout, bál se, že uvidí, jak za ním kráčí bíle oděná postava, bílá postava bez obličeje, která má za plexisklovým štítem jen tmu. Nějaký děsivý přízrak, zabiják zpoza normálního času a prostoru.
Stu oběhl za neustálého supění další roh a sprintoval deset stop, než zjistil, že chodba končí slepě a vrazil do dveří, nad nimiž se skvěl nápis. Ten nápis zněl VÝCHOD.
Zatlačil na kliku. Byl přesvědčen, že nepovolí, ale povolila a dveře se bez problémů otevřely. Udělal čtyři kroky k dalším dveřím. Nalevo od nich vedly nějaké schody do neproniknutelné tmy. Horní polovina druhých dveří byla vyložena drátěným sklem. Za nimi byla jen noc, krásná šťavnatá letní noc, a všechna svoboda, o níž jen lze snít.
Stu ještě zíral ven, když se ze tmy schodiště vysunula ruka a popadla jej za loket. Stuovo hrdlo rozerval vzdech ostrý jako trn. V břiše měl ledovou kru. Rozhlédl se a zachytil strašný, šklebící se obličej, obrácený do tmy.
„Pojď sem a dej si se mnou kuřátko, hezounku,“ zašeptalo to nakřáplým mrtvolným hlasem. „Je taaaková tma -“
Stu zařval a pokusil se vyprostit. Ta šklebivá věc nepovolila, mluvila, šklebila se a pochechtávala se. Z koutků úst tomu kanula krev nebo snad žluč. Stu udeřil do ruky, která svírala jeho loket a tak ji odhodil. Obličej, visící v temnotě schodiště, zmizel. Ozvala se řada dunivých ran ... a pak řev. Řev bolesti nebo vzteku. Stu nevěděl. Bylo mu to jedno. Narazil do vnějších dveří ramenem. Rozletěly se a on se zakymácel a rozhodil ruce, aby neztratil rovnováhu. I tak ji ztratil a upadl na cementovou cestu.
Pomalu, skoro opatrně se posadil. Řev za ním ustal. Jeho tváře se dotkl chladný večerní vánek a vysušil mu z čela pot. S něčím, co se hodně podobalo údivu, zpozoroval, že je tu tráva a záhony. Noc nikdy nebyla tak voňavá. Na obloze visel srpek měsíce. Stu k němu vděčně zdvihl tvář a pak se vydal napříč trávníkem k cestě, která vedla do města Stovingtonu. Tráva byla plná rosy. Slyšel, jak v korunách borovic šeptá vítr.
„Jsem naživu,“ řekl Stu Redman do noci. Dal se do křiku. „Jsem naživu, díky Bohu jsem naživu, děkuji Ti, Bože, děkuji Ti, Bože, děkuji Ti -“
Pustil se po silnici a trochu vrávoral.

KAPITOLA 30

Texaskou plání se honil prach a za soumraku vytvořil průsvitnou oponu, díky níž město Arnette vypadalo jako klamný obrys, vypuštěný sépií. Z návěstí pumpy Billa Hapscomba spadl znak Texaca a ležel uprostřed silnice. Někdo nechal v domě Norma Bruetta puštěný plyn a jiskra z vysoušeče vlasů včera celé to místo vyhodila do vzduchu a rozhodila trámy a šindele a dětské hračky po celé ulici Laurel Street. Na hlavní třídě spolu leželi ve škarpě mrtví psi a vojáci. V Randyho obchodě s potravinami ležel přes pult s masem muž v pyžamu a ruce mu visely dolů. Na jeho obličeji ještě předtím, než ztratil apetit, hodoval jeden z těch psů ze škarpy. Kočky chřipku nechytily a v tichu soumraku jich tucty probíhaly tam a sem jako kouřové stíny. Čas od času se ozvalo bouchnutí nějaké okenice. Uprostřed Durgin Street naproti hostinci Indiánská hlava stál červený, starý, omšelý a rezavý vagón s těžko čitelným nápisem SPEDAWAY EXPRESS na boku. Uvnitř byla spousta vratných láhví od piva a limonád. Na Logan

Lane, v nejlepší arnettské čtvrti, hrála na verandě Tony Leominstera větrná zvonkohra. Tonyho terénní vůz stál s otevřenými okny na příjezdové cestě. Na zadním sedadle si udělala hnízdo veverčí rodinka. Arnette opustilo slunce a město pod křídlem noci temnělo. Ve městě bylo - vyjma cvrkotu a šumu malých zvířat a cinkání větrné zvonkohry Tony Leominstera - ticho. A ticho. A ticho.

KAPITOLA 31

Christopher Brandenton se vydral z deliria, jako se jiní sápou z pohyblivých písků. Bolelo ho úplně všechno. Měl pocit, že jeho obličej není jeho, jako by mu tam na tucet míst pod kůži někdo nastříkal silikon a tak mu dodal velikosti horkovzdušného balonu. Krk měl v jednom ohni. Ještě děsivější bylo, že otvor uvnitř se z normální velikosti, kterou krk má mít, smrsknul do kalibru ústí dětské vodní pistole. Tím příšerně úzkým otvorem, který představoval jediný kontakt se světem, sem a tam hvízdal jeho dech. Ani tak ten kontakt nebyl nejlepší. Horší než nepřestávající tepavá bolest byl pocit, jako by se topil. A nejhorší bylo, jak byl horký. Nevzpomínal si, že by někdy něco podobného zažil, dokonce ani před dvěma lety, když vezl na západ do Los Angeles dva politické vězně, kteří nechali v Texasu propadnout kauci a utekli. Jejich starodávný pontiac zdechl v Údolí smrti na silnici 190 a tenkrát mu tedy bylo horko, tohle ale bylo horší. Tohle bylo horko zevnitř, jako by spolknul slunce.

Zasténal a pokusil se shrnout přikrývky, neměl ale sílu. Dostal se do postele sám? Neměl ten pocit. Někdo nebo něco bylo v domě s ním. Někdo nebo něco ... měl by si vzpomenout, ale nešlo mu to. Brandenton si vzpomínal jen na to, že než onemocněl, měl strach, protože věděl, že někdo (nebo něco) přichází, a on měl ... co?

Znovu zasténal a otočil hlavu na polštáři na druhou stranu. Vzpomínal si jen na delirium. Na žhavé fantomy se strnulýma očima. Do jeho prosté dřevěné ložnice přišla matka, jeho matka, která zemřela v roce 1969, a mluvila s ním: „Kite, proboha Kite, povídám ti, 'Nezapleť se s těmadle lidma,' řekla jsem. 'Nestarám se o politiku,' řekla jsem ti, 'ale tihle chlapi, co se kolem tebe motají, jsou šílení jako vzteklí psi a ty holky nejsou než kurvy.' Povídám ti, Kite ...“A pak se její obličej rozpadl, otevřely se na něm žluté pergamenové trhliny a vypustily hejno hřbitovních brouků a on řval a řval, dokud se tma nezačala chvět a pak se ozval zmatený křik, pleskání běžících kožených bot ... a světla, blikající světla, pach plynu, a byl zpátky v Chicagu a psal se rok 1968, nějaké hlasy pěly Celý svět se dívá! ... Celý svět se dívá ... Celý svět ... a ve škarpě u vchodu do parku ležela dívka oblečená v džínovém overalu, byla bosá a ve vlasech měla plno střepů, z obličeje masku začernalé krve, lesknoucí se v nemilosrdné záři pouličního osvětlení, masku s výrazem zamáčknutého hmyzu. Pomohl jí na nohy a ona křičela a ustupovala před ním, protože z oblaků plynu se vynořilo mimozemské monstrum, příšera v zářivě černých botách a letecké bundě, a měla plynovou masku, v jedné ruce svírala obušek a v druhé plechovku piva, a šklebila se. A když si to mimozemské monstrum sňalo masku, odhalilo rozšklebený, vášnivý obličej, a pak křičeli oba, protože tohle byl nebo bylo ten nebo to, na co vždycky čekal, muž, kterého se Kit Brandenton vždy děsil. Byl to Velký Pěšák. Brandentonův křik rozerval povlak toho snu jako když vysoké C roztříští křišťál a najednou byl v Boulderu ve státě Colorado, v bytě na Canyon Boulevard, bylo léto a horko, tak horko, že ses zpotil i v tričku se šortkami, a naproti tobě stál ten nejkrásnější kluk na světě, vysoký a opálený a vzpřímený, měl na sobě citrónově žluté kraťasy, které lnuly ke každé vypuklině a brázdě jeho vysoustruženého zadku a tys věděl, že když se otočí, bude mít obličej Rafaelova anděla a bude mít výdrž jako kůň Osamělého Rangera, hrdiny Západu. Hyjé, Silvere, vpřed! A kdes ho vzal? Na shromáždění proti rasismu na kolejích Kalifornské univerzity nebo snad v kavárně? Na stopu? Záleží na tom? Ach, je tak horko, ale tamhle je voda, džbán vody, konvice s podivnými vyřezanými postavami, vyvstávajícími v basreliéfu, a vedle konvice tabletka, ne - !TABLETA! Taková, která ho pošle do krajiny, které tenhle anděl ve světle žlutých šortkách říká Huxleyho země, do místa, kde pohyblivé prsty píšou a nehýbají se, do místa, kde z uschlého dubu vyrůstají květiny, a chlapče, co to za erekci zdvihá tvé šortky! Byl vůbec kdy Kit Brandenton tak nadržený, tak chtivý milování? „Pojď do postele,“ řekl jsi těm hladkým hnědým zádům, „pojď do postele a udělej mi to a já to pak udělám tobě. Tak, jak budeš chtít“. „Nejdřív si vem tabletu,“ řekl, aniž by se obrátil. „Pak uvidíme.“ Vzal sis tabletu, voda tě zastudila v krku a kradmo se měnil způsob, kterým jsi vnímal, bylo to tak nějak výstřední, každý roh v místnosti měl o něco méně nebo více než devadesát stupňů. Najednou jsi zjistil, že hledíš na větrák na levném psacím stole a pak zase do zřejmě zvlněného zrcadla nad ním. Tvůj obličej se zdál černý a oteklý, to tě ale neznepokojovalo, protože

to jen ta tableta, jen ta !!!TABLETA!!! „Trips," mumlal jsi, „chlapče, Kapitán Trips a já jsme taaaaaaak nadržený ..." A pak se do toho dal a ty ses nejdřív díval na na ty hladké boky, kolem kterých se tak nízko vinula guma spodků, a pak se tvůj zrak posunul k plochému, opálenému břichu, pak k nádhernému holému hrudníku a nakonec přes štíhlý šlachovitý krk k obličeji ... a byl to jeho obličej, propadající se a šťastný a s dravým úšklebkem, ne obličej Rafaelova anděla, ale Goyova ďábla, a z každé prázdné oční jamky zírala hadí tvář zmije; blížil se k tobě a když jsi zařval, on zašeptal: Trips, miláčku, Kapitán Trips...
Pak přišlo temno, obličeje a hlasy, které si nepamatoval, a nakonec se vynořil tady, v malém domku, který postavil vlastníma rukama na předměstí Mountain City. Protože teď je teď a obrovská vlna revolt, která zaplavila zemi, byla dávno pryč, z mladých rebelů jsou vesměs staří páprdové a tam, kde měli nosní přepážky, jsou černé vypálené díry a to je krach, bobánku. Ten kluk ve žlutých šortkách je dávno pryč a tenkrát v Boulderu byl sám Brandenton sotva víc než kluk.
Můj Bože, umírám?
Připadl na tu myšlenku s ochromující hrůzou a v hlavě se mu převaloval a vlnil žár jako písečný červ. A pak se náhle jeho rychlé, krátké dýchání zastavilo. Odněkud zpoza a zpod zavřených dveří ložnice se začal silněji a silněji ozývat zvuk.
Nejdříve si myslel, že je to požární nebo policejní siréna. Rostlo to a sílilo a blížilo se to; pod tím slyšel cvakání kroků dole na schodech a pak v obývacím pokoji a potom dusot barbarské hordy po schodech do patra.
Otočil se k polštáři a zavrtal do něj oteklý, začernalý obličej s rozšířenýma očima a hrůzou rozevřenými ústy. Zvuk se stále blížil. Už to nebyla siréna, ale jekot, vysoký a skučivý, jekot, který nemohlo vydat ani vydržet lidské hrdlo, jistě jekot klekánice nebo nějakého černého Chárona, který k němu přichází, aby ho převezl přes řeku, oddělující zemi živých od země mrtvých.
Teď běžící nohy klapaly chodbou v patře přímo k němu. Prkna pod vahou těch nemilosrdných podpatků sténala a protestovala a Kit Brandenton náhle věděl kdo to je a když se dveře vyvalily dovnitř, zavřeštěl.
Dovnitř vběhl muž v obnošené džínové bundě, na tváři mu zářil vražedný škleb jako vířící bílý kruh nožů, tvář měl rozpustilou jako náměsíčný Santa Claus a na pravém rameni nesl pogalvanizovaný ocelový kbelík.
„HEEEEEEEEJAAAAAAAAAHOOOOOOOOOOOUUUUUUUU!"
„Ne!" zaječel Brandenton a ochable zkřížil paže před obličejem. „Ne! Neee -!"
Kbelík se naklonil a voda vyšplíchla. Náhle se jakoby zastavila, zůstala viset ve vzduchu a ve žlutém světle stolní lampy vypadala jako největší nevybroušený diamant na světě a on skrze něj zahlédl mužův temný obličej. V odrazech a lomech se skvěl ten nejstrašněji se šklebící skřet, který kdy vzešel na svět z pekelných hnojem nacpaných vnitřností; a pak ta voda dopadla na něj, zmrazila mu krev v žilách na malé kuličky, zarazila v něm dech a on ze sebe v křeči shodil přikrývky až na zem v nohou postele, aby se jeho tělo osvobodilo a on sebou mohl zmítat a plácat, zatímco jím projížděly pálivé záškuby tohoto nedobrovolného boje, jako když kolem sebe v běhu hryžou chrti.
Zařval. Pak zařval znovu. Pak ležel a třásl se, horečkou rozpálené tělo měl promočené od hlavy k patě, hlava mu poskakovala, oči měl vyvalené. Krk se mu stáhl do drsné štěrbiny a on začal znovu uboze zápasit o dech. Lomcovala jím třesavka.
„Věděl jsem, že tě tohle zchladí!" zvolal potěšeně muž, kterého znal jako Richarda Frye. S bouchnutím položil kbelík na zem. „Jojojojo, já věďál, že tendle trik kurva zabere, šéfiku! Díky si ušetři, dobrý muži, tvé díky mě dojímají. Děkuješ mi? Nemůžeš mluvit? Ne? Nevadí, cítím je ve tvém srdci."
„JeeeeeÁÁÁÁÁÁÁ!"
Vyskočil do vzduchu jako Bruce Lee ve filmu o kung-fu, kolena od sebe, a na chvíli se zdálo, jako by visel přímo nad Kitem Brandentonem; jako ta voda předtím. Jeho stín se rýsoval jako kaňka na Brandentonově promočeném pyžamu a Brandenton chabě zaječel. Pak se kolena snesla kolem jeho hrudníku a Fryovy slabiny mu utvořily pár palců nad hrudníkem rozsochu a ten obličej žhnul nad Brandentonovým jako sklepní louč v gotickém románu.
„Musíš vstávat, chlape," řekl Frye. „Nechci, abys mi tu zhas dřív, než si trochu pokecáme."
„... slez ... ze ... ze mě ..."
„Nejsem na tobě, chlape, neblázni. Visím nad tebou. Jako velký neviditelný svět."

Brandenton nebyl ve své agónii strachu schopen ničeho; jen lapal po dechu, třásl se a odvracel vyvalené oči od toho rozpustilého šklebu.
„Musíme pokecat o lodích a pečetích a taky jestli mají včelky žihadla. Taky o těch papírech, co pro mě máš mít, a o autu a klíčcích k němu. Jenže v tvý garáži jsem viděl jen dodávku chevrolet, a ta je tvoje. Kitty, Kitty, copá s tím provedem?“
„... on ... papíry ... nemůžu ... nemůžu mluvit ...“ Namáhavě lapal po dechu. Zuby mu jektaly, jako když ptáčci cvrlikají v korunách stromů.
„Bejt tebou, radši mluvím,“ řekl Frye a vytrčil palce. Byly dvakrát zalomené (jako všechny jeho prsty) a on jimi pohyboval tam a sem v úhlech, které odporovaly zákonům anatomie i fyziky. „Protože když nebudeš, udělám ti z očiček kašičku ... z tvých psích očiček.“ Zatlačil mu oběma palci na oči a Brandenton se bezmocně vtiskl do polštáře.
„Řekni mi to,“ řekl Frye, „a já ti tu nechám ty správný tabletky. Dokonce tě zvednu, abys je mohl spolknout. Udělají ti dobře, chlape. Tabletky vyřeší všechno.“
Brandenton se teď třásl strachem stejně jako zimou. Přinutil se protlačit jektajícími zuby slova. „Papíry ... na jméno Randall Flagg. Welšský prádelník v přízemí. Pod ... prádlem.“
„Auto?“
Brandenton se zoufale snažil přemýšlet. Sehnal pro tohohle muže auto? Bylo to tak dávno, a mezitím byla celá ta výheň deliria, která mu nejspíš něco provedla s myšlením. Asi vypálila celé přihrádky paměti. Celé úseky jeho minulosti byly jako vypálené obvody, plné doutnajících drátů a začernalých relé. Místo auta, které chtěl ten strašlivý chlap, se mu vybavila představa prvního auta, které kdy měl, studebakera z roku 1953 se zploštělým čumákem; natřel ho na růžovo.
Frye jemně položil ruku přes Brandentonova ústa a druhou mu stiskl nozdry. Brandenton se pod ním začal zmítat. Zpod Fryovy ruky se vydral zoufalý sten. Frye odtáhl obě dlaně a řekl: „Pomohlo ti to?“
Kupodivu ano.
„Auto,“ řekl a zasupěl jako pes. Svět se roztočil. Pak se zastavil a on mohl pokračovat. „Auto je zaparkované ... za benzínkou Texaco. Těsně za městem. Na jednapadesátce.“
„Na jih nebo na sever od města?“
„Naj ... Na ji ...“
„Jasně. Chápu. Dál.“
„Zakryté plachtou. Bju ... Bju ... Buick. Registrace na sedadle. Na ... Randalla Flagga.“ Znovu zmlkl a supěl, neschopen mluvit nebo dělat cokoliv jiného než s matnou nadějí hledět na Frye. „Klíče?“
„Rohožka. Pod...“
Další slova uťal Fryův zadek, který dosedl na Brandentonův hrudník. Frye si tam sedl, jako by se uvelebil na sofa v přítelově bytě. Brandenton náhle nemohl popadnout dech vůbec.
Posledním zbytkem, který mu zbyl v plicích, vyslovil jediné slovo:
„... prosím...“
„A děkuji,“ pronesl Richard Frye/Randall Flagg s upejpavým šklebem. „Řekni dobrou noc, Kite.“
Kit Brandenton ale nemohl mluvit a jen zvrátil oči v oteklých důlcích.
„Nemysli na mě ve zlém,“ řekl něžně temný muž, zatímco na něj shlížel. „To proto, že máme tak naspěch. Karneval začne brzy. Otevřou všechny atrakce, a Střílej na špejle, a taky Kolo štěstí. A tohle je má šťastná noc, Kite. Cítím to. Cítím to naprosto jasně. A tak spěcháme.“
K čerpadlu Texaco to bylo půldruhé míle, a když tam došel, bylo půl čtvrté ráno. Zvedl se vítr a vanul ulicemi. Po cestě narazil na těla tří mrtvých psů a jednoho muže. Muž na sobě měl nějakou uniformu. Nad ním jasně a tvrdě zářily hvězdy, jiskry, vykřesané z temné kůže vesmíru.
Plachta na buicku byla pevně přibitá k zemi a její vršek pleskal ve větru. Když Flagg vytáhl hřebíky, vznesla se impregnovaná plachta do noci jako velký hnědý duch, odlétající na východ. Otázkou bylo, kam se vydá on?
Stál vedle buicka, dobře udržovaného modelu z roku 1975 (auta tu netrpěla; bylo tu jen málo vlhkosti a tak nerezavěla), a větřil v nočním vzduchu jako kojot. Byla v něm vůně pouště, vůně, která je cítit jen za jasných nocí. Buick stál na pohřebišti aut, plném jejich dílů, monolitů Velikonočního ostrova ve větrném tichu. Blok motoru. Osa, která vypadala jako nějaká činka. Hromady pneumatik, v nichž hučel vítr.

Rozbité čelní sklo. A spousta dalších věcí.
V takovémhle prostředí se mu myslelo nejlépe. V takovém prostředí mohl být Jagem každý.
Šel za buick a přejel rukou po zvrásněné kapotě, která mohla kdysi patřit mustangovi. „Hej, malej, copa nevíš, že je všechny převálcuješ ...“ zazpíval si potichu. Kopl zaprášenou botou do ventilátoru a odkryl soupravu drahokamů, které na něj mrkaly matným ohněm. Rubíny, smaragdy, perly zvící husího vejce, diamanty o lesku hvězd. Luskl prsty. Zmizely. Kam zmizí on?
Vítr v roztříštěném okně starého plymoutha zasténal a vevnitř šelestily malé živé věci.
Něco jiného zašelestilo za ním. Otočil se a byl to Kit Brandenton, oblečený jen v absurdních žlutých podvlékačkách, básnický pupek mu visel přes opasek jako nějaká lavina, zmrazená na zastaveném filmovém okénku. Kráčel k němu přes navršené hromady napůl rozpadlých zbytků detroitského rychlého železa. Nohou mu projela listová pružina, rána ale nekrvácela. Jeho pupek byl jak černé oko.
Temný muž luskl prsty a Brandenton zmizel.
Temný muž se zašklebil a vrátil se k buicku. Položil čelo na šikmou střechu nad sedadlem spolujezdce. Čas běžel. Po nějaké době se vzpřímil. Pořád se šklebil. Už věděl.
Zasunul se za volant a párkrát sešlápl naprázdno plyn, aby nasytil karburátor. Motor se se zavrčením probral k životu a ukazatel benzínu poskočil k PLNÁ. Vycouval a jel podél benzínky. Reflektory na moment osvětlily další pár smaragdů a z vysoké trávy u dámských záchodků conocoské benzínky se varovně zaleskly kočičí oči. Zvíře mělo v tlamě schlíplé myší tělo. Když zahlédlo šklebící se obličej, který na něj zíral z řidičova okénka, pustilo svou oběť a uteklo. Flagg se hlasitě a srdečně rozesmál smíchem muže, který nemyslí na nic, jen na spousty dobrých, lákavých věcí. Když se beton benzínové stanice spojil s dálnicí, zahnul doprava a rozjel se na jih.

KAPITOLA 32

Někdo nechal otevřené dveře mezi oddělením maximální ostrahy a blokem cel za ním; ocelí potažené stěny chodby fungovaly jako přirozený zesilovač. Zvýrazňovaly stálý, monotónní křik, který celé ráno rostl a rostl do monstrózní velikosti, odrážel se a násobil, dokud si Lloyd Henreid nepomyslel, že v tom řevu a díky naprosto přirozenému strachu, který pociťoval, mu zcela a naprosto rupne v kouli.
„Mami,“ halekal chraptivý hlas, který se odrážel od stěn. „Maamiii!“
Lloyd seděl se zkříženýma nohama na podlaze své cely. Obě ruce měl ulepené krví; vypadalo to, jako by měl červené rukavice. Světlemodrá bavlna jeho vězeňské uniformy byla zakrvácená, jak si o ni neustále utíral ruce, aby měl lepší úchop. Bylo 29.června, deset hodin ráno. Kolem sedmé si všiml, že pravá přední noha pryčny je uvolněná a od té doby se snažil uvolnit šrouby, které ji držely k podlaze a k rámu postele. Jediným nástrojem mu byly vlastní prsty, a už se mu to povedlo u pěti ze šesti šroubů. Následkem toho teď jeho prsty vypadaly jako houbovitá masa syrového hamburgeru. Ten šestý šroub se ukázal jako pěkně vytrvalá čubka, ale začínal mít pocit, že to dokáže. Na nic jiného si nedovoloval myslet. Jediná cesta, jak se vyvarovat holé paniky, bylo nemyslet.
„Maaamiiii -“
Vyskočil, z poraněných, bolavých prstů mu kapala na zem krev. Vystrčil obličej do chodby tak daleko, jak jen mohl, oči měl vztekle vyvalené a rukama svíral mříže.
„Zavři tlamu, posero!“ zařval. „Zavři tlamu, už mi z tebe jebe!“
Dlouho bylo ticho. Vychutnával mlčení stejně, jako kdysi vychutnával horký Big Mac u MacDonalda. Mlčeti zlato. Vždycky si myslel, že je to pitomé pořekadlo, ale mělo něco do sebe.
„MAAAAMIIIII -“ v ocelovém hrdle vazebních cel se znovu vznesl ten hlas, truchlivý jako mlhová siréna.
„Ježíši,“ zamumlal Lloyd. „Ježíši Kriste. ZAVŘI TLAMU! ZAVŘI TLAMU! ZAVŘI TLAMU, TY ZAMRDANEJ DEBILE!“
„MAAAAAAMIIIIII -“
Lloyd se otočil k noze své pryčny a vztekle na ni zaútočil. Přál si, aby v cele našel nějaké páčidlo. Pokoušel se ignorovat škubání v prstech a paniku v hlavě. Snažil se přesně si vzpomenout, kdy se naposled setkal se svým právníkem - takové věci se Lloydovi z mysli vykouřily velmi rychle. Udržoval si v paměti sled minulých událostí asi stejně dobře jako síto udrží vodu. Před třemi dny. Ano. Den poté, co ho ten čurák Mathers kopnul do koulí.

Dva strážní ho odvedli do hovorny a Shockley ještě stál u dveří a přivítal ho: Ale ale, tady je ten mazanej sráč, tak copak, sráči, copak mi řekneš chytrýho? A pak Shockley otevřel hubu a kýchl mu do obličeje. Zahalil ho hustým oblakem kapiček. Tady máš nějaké viry chřipky, sráči, všichni ostatní je chytili od strážného dole, a já věřím na sdílené zdraví. V Americe by i takový posraný kriplové jako ty měli mít právo na rýmu. Pak ho odvedli a Devins vypadal jako někdo, kdo se snaží skrývat dobré zprávy, aby se nakonec neukázaly jako špatné. Soudce, který měl soudit Lloydův případ, ležel v posteli s chřipkou. Další dva soudci také onemocněli, buď tou chřipkou, která byla všude, nebo něčím jiným, takže ostatní přísedící byli odvoláni. Možná dostaneme odklad. Držte nám palce, řekl právník. Kdy to budeme vědět? zeptal se Lloyd. Nejspíš až do poslední minuty ne, odpověděl Devins. Dám vám vědět, žádný strach. Ale od té doby ho Lloyd neviděl, a když na to teď myslel, uvědomil si, že i právníkovi teklo z nosu a - „jaaauuu Ježíši!“

Vrazil si prsty pravé ruky do úst a ucítil krev. Ten blbej šroub ale trochu povolil a to znamenalo, že to najisto dokáže. Teď už mu nevadil ani ten řvoun na konci chodby ... nebo aspoň ne tak moc. Dokáže to. Potom bude muset jen čekat, co se bude dít. Seděl s prsty v ústech a nechal je odpočívat. Když to bylo lepší, roztrhal si košili na pruhy a zafačoval je.

„Mami?“

„Víš, co si můžeš se svou mámou?“ zamumlal Lloyd.

Noc poté, co mluvil naposled s Devinsem, začali odvádět nemocné vězně, odnášet je, což nebyla známka až takové útlocitnosti, protože oni by neodnášeli nikoho, kdo už by to víceméně neměl za sebou. Trask, chlápek z cely napravo, upozornil, že většina stráží vypadá také dost nachlazeně. Možná bysme se ňák mohli dostat ven, povídá Trask. Jak? ptal se Lloyd. Nevim, řekl Trask. Byl to hubený muž s dlouhým chrtím obličejem. V oddělení maximální ostrahy čekal na proces za ozbrojenou loupež a přepadení, spojené se zabitím. Odklad nebo tak, řekl. Já nevim.

Trask měl pod matrací šest jointů a čtyři z nich dal jedné ze švestek, která vypadala docela fér, aby jim řekla, co se venku vlastně děje. Ten strážný pak povídal, že lidi z Phoenixu prchají. Kamkoliv. Hodně jich bylo nemocných a chcípali jako mouchy. Vláda prohlašovala, že brzy bude mít k dispozici vakcínu, většina lidí si ale myslela, že je to kec. Spousta kalifornských rádií vysílala skutečně strašné věci o stanném právu, armádní blokádě, rozběsněných tatících s automatickými zbraněmi a zvěsti o lidech, umírajících po desetitisících. Strážný říkal, že by se nedivil, kdyby se zjistilo, že za to všechno můžou ti dlouhovlasí komoušský perverti, kteří něco dali do vody.

Strážný povídal, že se cítí dobře, že ale i s rodinou vypadne, jen co mu skončí směna. Slyšel, že armáda má zítra ráno zablokovat US 17, I-10 a US 80. Naloží ženu a dítě a jídla, co nejvíc bude moci, a zůstane v horách, dokud se to nepřežene. Má tam nahoře chatku, povídal ten strážný, a jestli se někdo pokusí přiblížit se k ní na méně než třicet yardů, prožene mu hlavou kulku.

Dalšího rána Traskovi teklo z nosu a cítil horečku. Byl panikou úplně zblblý, vzpomínal Lloyd a sál si prsty. Trask vřískal na každého strážného, který procházel kolem, aby ho kurva odvedli dřív, než dovopravdy onemocní nebo tak něco. Strážní se na něj ani nepodívali. Stejně se chovali i k ostatním vězňům, kteří teď byli neklidní jako hladoví lvi v zoo. V tom okamžiku pocítil Lloyd strach. Obvykle se na patře procházelo minimálně dvacet strážných. Jak to, že teď vidí na druhé straně mříží jen čtyři nebo pět různých obličejů?

Toho dne, sedmadvacátého, začal Loyd jíst jen polovinu toho, co mu strkali skrz mříže, a druhou polovinu - dost málo - si schovával pod matraci.

Včera náhle Traska popadly křeče. Obličej mu zčernal jak pikové eso a pak zemřel. Lloyd toužebně hleděl na Traskův nedojedený oběd, neměl ale možnost se k němu dostat. Včera odpoledne bylo na patře ještě pár strážných, nikoho už ale nesnášeli do nemocnice, bez ohledu na to, jak byl nemocný. Možná se v nemocnici umíralo zrovna jako nahoře a jim se nechtělo namáhat nadarmo. Traskovo tělo nikdo neodstranil.

Lloyd si včera pozdě odpoledne zdříml. Když se probudil, byly chodby oddělení s maximální ostrahou prázdné. Nikdo nepodával večeři. Teď to místo skutečně znělo jako pavilón lvů v zoo. Lloyd neměl dost představivosti, aby jej napadlo, oč divočeji by znělo, kdyby oddělení bylo skutečně plné. Neměl páru, kolik jich je ještě naživu a dost čilých, aby se dokázali řevem hlásit o večeři - všechno zkreslovaly

ozvěny. Jistě věděl jen to, že po jeho pravici se na Traskovi slétávají mouchy, a že cela po levici je prázdná. Jejího původního obyvatele, mladého, argotem mluvícího černocha, který chtěl oloupit starou paní a místo toho ji zabil, odnesli do lazaretu už před pár dny. Naproti přes chodbu viděl dvě prázdné cely a kývající se nohy muže, který zabil během partičky kanasty svou ženu a švagra. Canasta Killer, jak mu tu říkali, se očividně rozhodl jít od toho, a protože mu sebrali opasek, pomohl si kalhotami.
Ještě později v noci, když se automaticky rozžala světla, snědl Lloyd něco fazolí, které si schoval předevčírem. Chutnaly hrozně, ale stejně je snědl. Spláchl je vodou ze záchodu a pak vylezl na kavalec, přitáhl si kolena ke tváři a spílal Pokovi za to, že ho zatáhl do takový sračky. Co se jej týkalo, neměl Lloyd nikdy vyšší ambice, než dostat se do přechodného problému. Řev po jídle pozvolna ustával a Lloyd měl za to, že není sám, kdo si uškudlil něco stranou. Bylo toho ale málo. Kdyby si doopravdy myslel, že se tohle stane, odkládal by si víc. Vzadu v hlavě měl něco, čeho si nechtěl všímat. Bylo to, jako by tam byla řada vlajících záclon a za nimi ještě něco. Z toho něčeho jsi viděl jen kostnaté nohy pod okrajem záclony. A nic víc jsi vidět nepotřeboval. Protože ty nohy patřily k nafouklému, vyhublému tělu, a jméno toho těla bylo HLAD.
„Ale ne," řekl Lloyd. „Někdo přijde. Určitě. Jakože hovno maže papír."
Ale pořád se mu vybavoval ten králík. Nemohl si pomoct. Ve školní loterii vyhrál králíka v kleci. Otec nechtěl, aby si ho nechal, Lloyd jej ale nějak přesvědčil, že se o něj bude starat a bude ho živit z vlastního kapesného. Miloval toho králíka a staral se o něj. Ze začátku. Problém spočíval ve skutečnosti, že se mu po čase všechno vykouřilo z hlavy. Vždycky to tak bylo. A jednoho dne, když se líně houpal v pneumatice, zavěšené na uschlém javoru za jejich rozbitým domkem v pennsylvánském Marathonu, se náhle toporně vzpřímil. Vzpomněl si na králíka. Nemyslel na něj už ... no, dobře přes dva týdny. Prostě se mu to úplně vykouřilo z hlavy.
Utíkal do malé kůlničky, opřené o stodolu, a bylo léto právě jako teď, a když do té kůlny vstoupil, udeřil ho do tváře jemný králičí pach jako rána palicí. Kožíšek, který tak rád poplácával, byl rozcuchaný a špinavý. V důlcích, v nichž kdysi byla krásná růžová očka jeho králíčka, se pilně hemžily bílé larvy. Králíkovy tlapky byly rozdrásané a krvavé. Pokoušel se namluvit si, že je to proto, že se snažil vyškrábat z klece ven, bezpochyby to tak bylo, ale nějaká ohavná, temná část jeho mysli promluvila vtíravým šepotem, že se králík možná v konečném zoufalství z hladu pokusil sníst sám sebe.
Lloyd vzal králíka, vykopal hlubokou díru a pohřbil jej i s klecí. Otec se ho nikdy na králíka nezeptal. Možná zapomněl, že jeho kluk vůbec kdy jakého králíka měl - Lloydovi to bůhvíjak nepálilo, vedle svého otce byl ale duchovním gigantem - Lloyd ale nezapomněl nikdy. Vždycky, když ho trápily živé sny, objevovala se v nich opakovaně smrt jeho králíka. A teď se mu ta představa vrátila - když ležel na kavalci s koleny přitaženými k obličeji a říkal si, že někdo přijde, někdo určitě přijde a osvobodí ho. Neměl tu chřipku Kapitána Tripse; měl jen hlad. Jako měl hlad jeho králík. Přesně tak.
Někdy po půlnoci usnul, a ráno se pustil do nohy kavalce. A teď, když se díval na své krvavé prsty, myslel s čirou hrůzou na tlapky toho dávného králíka, kterému přece nechtěl ublížit.
Devětadvacátého června v jednu odpoledne to bylo hotové. Poslední šroub nakonec šel neskutečně lehce a noha postele bouchla na podlahu jeho cely a on se na ni jen díval a divil se, proč ji proboha vlastně chtěl. Byla necelý metr dlouhá.
Vzal ji a začal s ní vztekle tlouct do modravých mříží. „Hej!" ječel, když se mříž rozezvučela jako hluboce znějící gong. „Hej, já chci ven. Chci kurva odsud ven, rozumíte? Hej, doprdele, hej!"
Přestal a poslouchal, jak odeznívá ozvěna. Chvíli bylo úplné ticho a pak se z přilehlého bloku ozvala bouřlivá, chraptivá odpověď: „Mami! Tady, mami! Tady jsem!"
„Ježíš", zavřeštěl Lloyd a mrštil nohou od pryčny do rohu. Hodiny se lopotil, prakticky si zničil prsty, a to všechno jen proto, aby probudil toho debila.
Posadil se na kavalec, zdvihl matraci a vytáhl kousek okoralého chleba.. Zažil boj nad hrstí datlí; říkal si, že by si je měl nechat, pak po nich zase chňapl. Snědl je po jedné a šklebil se u toho. Chleba si nechal až na potom, aby mu z úst vyhnal tu slizkou, šťavnatou chuť.
Když byl s tím podvodem místo jídla hotov, bezmocně přešel k pravé straně cely. Shlédl dolů a potlačil výkřik odporu. Trask byl zpola rozhozen na gauči a zpola z něj visel. Měl povytažené nohavice. Nad vězeňskými trepkami holé kotníky. Na Traskově noze hodovala velká, úlisná krysa. Kolem šedivého těla

měla úhledně ovinutý odporný růžový ocásek.
Lloyd přešel k druhému rohu cely a zdvihl nohu od kavalce. Vrátil se zpět, chvíli tak stál a čekal, jestli jej krysa uvidí a rozhodne se vypadnout jinam, kde není tak čilá společnost. Byla k němu ale zády, a pokud to Lloyd mohl odhadnout, vůbec o něm nevěděla. Lloyd změřil očima vzdálenost a rozhodl se, že je to tak akorát.
„Huh!“ zachrochtal Lloyd a švihl nohou od postele. Krysu přirazil na Traskovo lýtko a Trask sebou ztuhle bouchl o podlahu. Krysa ležela omráčená vedle něj a mělce dýchala. Ve vouscích měla kapičky krve. Zadní nohy se jí hýbaly, jako by jim krysí mozeček přikazoval, aby někam běžely, ale signály se někde po cestě míchou spletly a ztratily smysl. Lloyd do ní znovu praštil a zabil ji.
„A máš to, ty svině zkurvená.“ Položil nohu na zem a přešel k pryčně. Byl rozpálený a vyděšený a měl pocit, že pláče. Otočil se přes rameno a zařval: „Jak se ti líbí v krysím pekle, ty svině jedna zasraná?“
„Mami!“ zavolal mu ten hlas šťastně v odpověď. „Maaaaaamiiiii!“
„Zavři hubu!“ zařval Lloyd. „Já nejsem tvá mamá! Tvoje máma kouří ptáky v bordelu v Prdelovicích!“
„Mami?“ řekl ten hlas, tentokrát pln pochybností. Pak zmlkl.
Lloyd se rozeštkal. Když plakal, utíral si oči pěstmi jako malý chlapec. Chtěl sendvič se stejkem, chtěl mluvit se svým právníkem, chtěl odsud vypadnout.
Když si lehl na pryčnu, položil si paži přes oči a začal masturbovat. Byla to stejně dobrá cesta k usnutí jako každá jiná.
Když se vzbudil, bylo pět odpoledne a v oddělení maximální ostrahy bylo mrtvolné ticho. Loyd vstal z pryčny, která teď byla opile nakloněná k rohu, v němž jí chyběla opora. Vzal nohu postele, obrnil se proti „Mami!“ a začal bušit na mříže jako lodní kuchař, svolávající námořníky na slavnostní večeři.
Večeři. To je ale slovo ... existuje vůbec lepší? Šunkové stejky a brambory s ostrou omáčkou a čerstvým hráškem a mlékem a čokoládovým sirupem. A velká mísa jahodové zmrzliny jako zákusek.
Ne, neexistuje slovo, které by pobilo večeři.
„Hej, je tu někdo?“ zavolal Lloyd a hlas se mu zlomil.
Bez odpovědi. Dokonce se neozvalo ani „Mami!“ Teď by to snad i přivítal. Společnost bláznů je lepší než společnost mrtvých.
Lloyd s bouchnutím odhodil nohu palandy. Odklopýtal zpátky ke kavalci, otočil matraci a udělal si inventuru. Dva kusy chleba, dvě hrsti datlí, nakousnutá kotleta, kus salámu. Rozpůlil plátek salámu vedví a polovinu snědl, to ale hlad jen podrážděl.
„Už ne,“ zašeptal si, pak zhltal zbytek kotlety a nadával si a znovu plakal. Umře tu, přesně tak jako zemřel králík ve své kleci a Trask ve své.
Trask.
Dlouho a přemýšlivě se díval do Traskovy cely. Pozoroval, jak kroužící mouchy dosedají a zase vzlétají. Měly na tváři starýho Traska úplné mezinárodní letiště. Nakonec vzal nohu od pryčny, přešel k mřížím a protáhl jimi ruku. Na špičkách pravé tak dosáhl ke krysímu tělu a mohl je posunou ke své cele.
Když bylo dost blízko, Lloyd poklekl a přitáhl krysu k sobe. Zdvihl ji za ocas a dlouho držel před očima její rozkomíhané tělo. Pak ji strčil pod matraci, kam na ni nemohly mouchy, a dal to schlíplé tělo co nejdál od ostatních věcí, které tam byly. Než pustil matraci a milosrdné si tak ten pohled zakryl, upřeně na krysu hleděl.
„Jenom kdyby něco,“ zašeptal Lloyd Henreid do ticha. „Jenom kdyby něco, jinak ne.“
Pak vylezl na druhou stranu pryčny, přitáhl si kolena k hrudníku a tiše seděl.
KAPITOLA 33
Podle hodin nade dveřmi šerifovy kanceláře zhasla světla v osm třicet osm.
Nick Andros četl paperback, který vytáhl z police v konzumu, gotický román o guvernantce, která si myslela, že na opuštěné usedlosti, kde měla vyučovat syna pohledného hraběte, straší. I když byl sotva v polovině románu, Nick už věděl, že tím duchem ve skutečnosti je manželka onoho hraběte, která byla zřejmě úplně zmagořená a zamčená v podkroví.
Když světla zhasla, cítil, jak mu buší srdce a jak k němu šeptá hlas z hloubi mysli, z toho místa, kde čekají všechny ty noční můry, které jej teď pronásledují po usnutí: Jde si pro tebe ... je teď venku, na dálnicích noci ... v skrytu na dálnicích ... temný muž...

Upustil paperback na stůl a vyšel ven na ulici. Z oblohy ještě nezmizel odlesk denního světla, ale soumrak už téměř padl. Nesvítila žádná z pouličních lamp. Zhasly i zářivky konzumu, které svítily ve dne v noci. Zmlklo i tlumené bzučení transformátorů na vrcholcích sloupů elektrického vedení; to Nick zjistil tak, že na jeden z nich přiložil dlaň a cítil jen dřevo. Vibrace, které mu nahrazovaly zvuky, byly pryč.
Ve skříni kanceláře byla celá krabice svíček, myšlenka na ně ale Nicka příliš neuklidnila. Skutečnost, že světla zhasla, jej tvrdě zasáhla. Teď hleděl na západ a prosil světlo, aby jej neopouštělo a nenechávalo jej na tomhle hřbitově samotného.
Ale světlo zmizelo. V půl desáté si už Nick nemohl nalhávat, že na obloze zůstal ještě matný odlesk, a vydal se do kanceláře ke skříni se svíčkami. Šátral v jedné z poliček, aby našel tu správnou krabici, když se dveře za ním rozletěly a v nich se potácel Ray Booth, tvář měl černou a opuchlou a na prstě se mu ještě leskl jeho univerzitní prsten. Už od dvaadvacátého června - tedy týden - se schovával v lesích u města. Ráno čtyřiadvacátého se začal cítit špatně a nakonec, dnes odpoledne, ho vyhnal hlad a strach o život do města, kde neviděl nikoho, jen toho zatraceného němýho hajzla, kterej ho do toho průseru vehnal. Němý přecházel po náměstí úplně jako pistolník Prokletý Billy, šel, jako by mu patřilo celé město, ve kterém Ray Booth žil po většinu svého života, a šerifova pistole se mu houpala u boku, přivázaná poutkem ke stehnu. Možná mu město patřilo. Ray měl za to, že umře na to, na co ostatní, ale nejdřív ukáže tomu zatracenýmu hajzlovi, že mu tu nepatří ani hovno.
Nick byl otočený a vůbec nevěděl, že už není v šerifově kanceláři sám, až do okamžiku, než se mu kolem krku ovinuly ruce a sevřely jej. Z rukou mu vypadla krabice, kterou právě našel, a voskové svíce se polámaly a rozkutálely po podlaze. Byl už zpola udušený, než se vymanil z ochromujícího děsu a s náhlou jistotou pocítil, že se černá nestvůra ze snů probudila k životu: za ním stojí nějaký démon z hlubin pekla a sotva vypadl proud, zaťal mu do krku drápy.
Pak, křečovitě a instinktivně, položil ruce na ty, které jej rdousily, a pokusil se je uvolnit. Kolem pravého ucha mu zavál horký dech, který cítil, ale neslyšel. Zachytil další namáhavý a chrčivý výdech, než se ruce zase sevřely těsněji.
Zmítali se ve tmě jako temní tanečníci. Ray Booth cítil, že jak ten kluk zápasí, jeho vlastní síly z něj kvapem odtékají. Jestli nebude s tím němým hotov rychle, nebude s ním hotov nikdy. Zmáčkl šlachovitý krk vší silou, která mu zbývala.
Bolest v krku, zprvu ostrá, byla teď tupá a vzdálená - skoro příjemná. Nick dupl podpatkem Boothovi na nohu a zároveň se vší silou vzepřel dozadu. Booth musel o krok couvnout. Jednou nohou došlápl na svíčku. Podjela pod ním. Booth se zřítil k zemi a Nick na něj. Booth konečně povolil ruce.
Nick se odkutálel a chrčivě oddechoval. Všechno vyjma bolesti v krku se zdálo plout někde v dáli. Ta bolest se vracela v pomalých, dusavých výbuších. Vzadu v hrdle cítil slizkou chuť vlastní krve.
Ten čísi obrovský hrbatý stín se hrabal na nohy. Nick si vzpomněl na pistoli a zašátral po ní. Byla tam, nešla ale uvolnit. Nějak se v pouzdře zasekla. Zuřivě jím škubal. Byl panikou bez sebe. Pistole spustila. Olovo vyrylo brázdu po straně jeho nohy a zavrtalo se do země.
Stín na něj dopadl jako mrtvola.
V Nickovi vybuchl dech, pak mu na obličej dopadly velké bílé ruce a jejich palce se mu zaryly do očí. Nick zahlédl v matném měsíčním světle fialový záblesk a jeho překvapená ústa v temnotě zformovala slovo „Booth!“. Neustále tahal za pistoli. Po celé délce stehna cítil škvířivou bolest.
Jeden z palců Raye Bootha stlačil Nickovo pravé oko. V hlavě mu jiskřila a plápolala neskutečná bolest. Konečně se mu podařilo uvolnit zbraň. Boothův palec, mozolnatý a tvrdý, se rychle vrtěl a drtil Nickovu bulvu.
Nick vydal amorfní výkřik, který byl sotva víc než zaševelením vánku. Zaryl hlaveň Boothovi do ochablého boku. Stiskl spoušť a zbraň udělala tlumené puf!, které Nick cítil jako zpětné kopnutí v paži; muška pistole se zamotala Boothovi do košile. Nick uviděl záblesk u hlavně a pak ucítil vůni prachu a Boothovy zuhelnatělé košile. Ray Booth ztuhl a pak se na něj zhroutil.
Nick se třásl bolestí a hrůzou. Vzepřel se a Boothovo tělo z něj zpola spadlo a zpola se svezlo. Nick se zpod něj vyprostil a jednou rukou si přikrýval poraněné oko. Dlouho ležel na podlaze. Krk měl v jednom ohni a měl pocit, že mu do spánku někdo zavrtává obrovské, nemilosrdné vruty.
Konečně zašátral kolem sebe, našel svíčku a zapálil ji stolním zapalovačem. Ve slabém nažloutlém světle

uviděl Raye Bootha, ležícího tváří k zemi. Vypadal jako mrtvá velryba na pláži. Střela mu udělala po straně košile začernalý kruh velikosti ovocného koláče. Kolem něj byla spousta krve.
V mihotavém světle svíčky se Boothův velký a neostrý stín natahoval až ke vzdálené zdi.
Nick si rukou stále přikrýval oko a za sténání odklopýtal do malé koupelny. Pak se podíval do zrcadla. Mezi prsty mu prosakovala krev. Neochotně ruku odtáhl. Nebyl si úplně jistý, měl ale pocit, že teď nebude jen hluchý a němý, ale také jednooký.
Vrátil se do kanceláře a nakopl Boothovo schlíplé tělo.
Tys mi dal, řekl mrtvole. Nejdřív zub a teď oko. Je ti teď líp? Kdyby to šlo, připravil bys mě o obě oči, viď? Připravil mě o ně a nechal ve světě mrtvých němého, hluchého a slepého. To by se ti líbilo, domorodče?
Znovu do Bootha kopl. Vjem vlastní nohy, nořící se do mrtvého těla, v něm vyvolal nevolnost. Malými krůčky přešel k pryčně, sedl si na ni a složil hlavu do dlaní. Venku panovala neprostupná tma. Venku zhasínala všechna světla, co jich jen na světě bylo.
KAPITOLA 34
Donald Merwin Elbert - pro své známé z doby nejasné a zmatené minulosti na základce Popeláč - se už dlouho, celé dny (kolik dnů? kdo ví? Určitě ne Popeláč, to je jednou jisté) potloukal po ulicích Powtanville v Indianě, hrbil se před hlasy, které mu řinčely v hlavě, uskakoval a rukama se kryl před kameny, které po něm metali duchové.
Zdar, Popeláči!
Zdar, Popeláči, já tě kurva žeru! Zapálíme tendle tejden nějaký vohýnky?
Copa říkala stará paní Sempleová, když jí spálil šek s důchodem, Popele?
Hele, Popeláčku, nechceš koupit nějakej kerosen?
Jak se ti líbila ta šoková terapie v Terre Haute, Popele?
Pope-
-Hej, Popeláči-
Někdy mu bylo jasné, že ty hlasy nejsou skutečné, občas ale hlasitě křičel, aby je umlčel, a pak zjišťoval, že jediný hlas široko daleko je jeho a vrací se k němu od domů a výkladů a odráží se od škvárobetonových tvárnic autoumývárny Lesk-Blesk, kde kdysi pracoval a kde teď, 30.června ráno, sedí a pojídá velký umatlaný sendvič s burskou pomazánkou a marmeládou a rajčaty a ostrou hořčicí. Žádné hlasy kromě jeho vlastního, narážejícího do domů a obchodů, jimiž je odmítnut jako nezvaný host a tak se vrací do jeho vlastních uší. Protože Powtanville bylo nějak prázdné. Všichni odešli ... nebo ne? Vždycky o něm říkali, že je blázen, a tohle - že v jeho městě není nikdo kromě něj - vypadalo na myšlenku, která by šílenci patřit mohla. Jeho oči se ale neustále vracely k zásobníkům nafty na obzoru, velkým, bílým a oblým jako nízká mračna. Stály mezi Powtanville a cestou do Gary a Chicaga, a on věděl, co chce udělat, a to nebyl sen. Bylo to špatné, ne ale sen, a on si prostě nemohl pomoct.
Popálil sis prstíčky, Pope ?
Hej, Popeláči, copak nevíš, že když si hraješ s ohýnkem, počůráš si postel?
Jako by za ním něco hvízdlo. Zaštkal, vztáhl ruce, pustil sendvič do prachu, sklonil tvář k hrudi, nic to ale nebylo. Nikdo tam nebyl. Za zdí autoumývárny Lesk-Blesk ze škvárobetonových tvárnic byla jen dálnice Indiana 130, která vedla do Gary, předtím ale míjela velké zásobní tanky společnosti Cherry Oil Company. Potichu vzlykaje zvedl sendvič, co nejlépe očistil z bílého chleba šedou špínu a začal jej znovu žvýkat.
Byl to jen sen? Kdysi byl jeho otec naživu a šerif jej zastřelil na ulici přímo před metodistickým kostelem, a Pop s tím musel celou dobu žít.
Hej, Pope, šerif Greeley odprásknul tvýho fotříka jak vzteklýho psa, co, ty zasranej cvoku?!
Jeho otec byl v hospodě u O'Toola. Někdo tam něco řekl a Wendell Elbert měl pistoli. Zabil s ní barmana, pak šel domů a zastřelil dva Popeláčovy starší bratry a sestru - jo, Wendell Elbert byl divnej chlapík se sviňskou povahou a v kouli mu ruplo už dávno předtím, to by vám řekl v Powtanville každý, a řekli by vám taky jaký otec, taký syn - a taky by byl zabil Popeláčovu matku, jenže Sally Elbertová zavřeštěla a utekla do noci a v náručí měla pětiletého Donalda (později známého jako Popeláč). Wendell Elbert stál na zápraží, střílel po nich, kulky hvízdaly a narážely do silnice. Při posledním výstřelu ta laciná

pistole, kterou koupil od nějakého negra v baru na Chicago's State Street, vybuchla Wendellovi v ruce. Šrapnel, který prosvištěl vzduchem, mu vymazal většinu obličeje. Utíkal po ulici s očima zalitýma krví, ječel a mával zbytkem levné pistole, jejíž hlaveň byla puklá a roztřepená jako výbušné aprílové cigáro, a právě když se dostal k metodistickému kostelu, zastavil tam šerif v jediném powtanvillském policejním autě a přikázal mu, aby se zastavil a hodil zbraň na zem. Wendell Elbert místo toho namířil zbytky pistole na šerifa, a Greeley si roztržené hlavně buď nevšiml nebo předstíral, že si nevšiml. Výsledek byl tentýž. Dal to Wendellu Elbertovi sežrat z obou hlavní své brokovnice.
Hej, Popeláči, už sis spálil PTÁKA?
Rozhlédl se a pátral, kdo to zaječel - znělo to jako Carley Yates nebo některé z těch dětí, co se s ním potloukaly - jenže Carley už nebyl dítě, a ani Popeláč ne.
Možná by zase mohl být Donem Elbertem, tak jako Carley Yates je jen Carlem Yatesem, který prodává v místní pobočce Stout Chrysler-Plymouth auta. Jenže Carl Yates je pryč, všichni jsou pryč, a možná už je příliš pozdě, než aby byl vůbec někým.
A pak už neseděl u zdi Lesk-Blesku; byl míli nebo víc na severozápad od města, šel po stotřicítce a Powtanville leželo pod ním jako modýlek na desce dětského vláčku. Zásobníky byly jen míli od něj a on měl v jedné ruce brašnu s nářadím a v druhé velký dvacetilitrový kanystr.
Je to tak špatné, ale -

Když Wendella Elberta pohřbili, Sally Elbertová dostala místo v Powtanville Café a její jediné zbývající dítě, Donald Merwin Elbert, začalo někdy v první nebo druhé třídě lidem čas od času zapalovat popelnice a utíkat od nich pryč.
Bacha, holky, támhle jde Popeláč, zapálí vám šaty!
Íiiiiiii! Cvok!
Trvalo až do třetí třídy, než dospělí zjistili, kdo to má na svědomí, a pak přišel šerif, starý dobrý šerif Greeley, a nejspíš takhle se muž, který zastřelil jeho otce u metodistického kostela, tenkrát stal jeho otčímem.
Hej, Carley, mám pro tebe hádanku: Jak může tvůj otec zabít tvého otce?
To nevím, Petey, jak?
To já taky nevím, ale kdybys byl Popeláčem, možná by to šlo!
Hehehehehehahahachachacha!
Stál na štěrkové příjezdové cestě a ramena ho bolela z tíhy brašny a benzínu. Nápis na vratech zněl CHERRY PETROLEUM COMPANY, INC. VŠECHNY NÁVŠTĚVY JSOU POVINNY OHLÁSIT SE NA VRÁTNICI! DĚKUJEME!
Na parkovišti stálo několik aut. Nebylo jich mnoho a některá z nich měla prázdné pneumatiky. Popeláč prošel po cestě a proklouzl pootevřenou branou. Jeho modré a podivínské oči byly upřeny na visuté schody, spirálovitě obtáčející nejbližší zásobník až po vrchol. U paty schodiště byl řetěz, na něm visela další cedule. Na téhle stálo: VSTUP ZAKÁZÁN! ČERPADLA MIMO PROVOZ. Překročil řetěz a vydal se po schodech.
Nebylo správné, že si jeho matka vzala toho šerifa Greeleyho. Když byl ve čtvrté třídě, začal zakládat ohně v poštovních schránkách. Toho roku spálil šek s důchodem staré paní Sempleové, a tak ho znovu zavřeli. Když se její nový manžel zmínil o tom, že by mohli chlapce poslat na to místo v Terre Haute (Ty si myslíš, že je blázen! Jak může být desetiletý kluk blázen? Já si myslím, že se ho prostě chceš zbavit! Zbavil ses jeho otce a teď to chceš udělat s ním!) Jediná věc, kterou mohl šerif Greeley dělat, bylo platit za škody, které kluk způsobil. Nemůžete poslat dítě do polepšovny, pokud ovšem nechcete, aby se vrátil a v prdeli měl díru číslo jedenáct. Pokud nechcete, aby se s vámi vaše nová žena rozvedla.
Nahoru a nahoru po schodech. Jeho kroky na oceli přitlumeně zvonily. Nechal ty hlasy dole a žádný z nich tak vysoko kameny nedohodil; zaparkované vozy vypadaly jako naleštěné hračky. Byl tu jen hlas větru, tiše mu ševelil v uších a sténal v jakémsi průduchu; ten a vzdálené volání ptáka. Všude kolem byly stromy a širá pole, a všechno výhradně v odstínech zeleně, jen lehce zahalené do modravého jitřního oparu. Jak šel po spirále výš a výš, dokola a dokola, šťastně se smál.
Když se dostal k plochému kruhovitému poklopu zásobníku, zdálo se mu, že stojí přímo pod střechou

světa a když se rozmáchne, seškrábne ze spodku oblohy modrý prach. Pustil brašnu i kanystr s benzínem a jen se díval. Bylo odsud vidět až do Gary, protože chyběl průmyslový kouř, který obvykle stoupal z tamějších továrních komínů, a tak byl vzduch ve městě stejně čistý jako tady. Chicago bylo snem, zahaleným v letním oparu, a daleko na severu se cosi matně lesklo - buď jezero Michigan, nebo jen zbožné přání. Ve vzduchu tkvěla jemná, zlatavá vůně, díky níž se mu vybavila klidná snídaně v prosvětlené kuchyni. A brzo den vzplane.
Nechal benzín tam, kde ležel, vzal brašnu k mechanismu pumpy a začal jej rozebírat. Měl pro stroje intuitivní talent; zacházel s nimi tak, jako někteří idiots savants zpaměti násobí a dělí sedmimístná čísla. Nebylo v tom nic moudrého ani vědomého; chvíli po mechanismu jezdil očima, pak se jeho ruce daly do rychlého a jistého pohybu.
Hej, Popeláči, pročpaks zapálil zrovna kostel? Proč nespálíš ŠKOLU?
Když byl v páté třídě, založil požár v obývacím pokoji opuštěného domu ve vedlejším městě, v Sedley, a ten dům vyhořel do základů. Jeho otčím, šerif Greeley, ho strčil do chládku, protože ho nejdříve zmlátila parta dětí a teď si na něm chtěli smlsnout i dospělí (Hele, kdyby nezačalo pršet, mohli sme kvůli tomuhle zatracenýmu děcku přijít o polovinu města!) Greeley řekl Sally, že Donald by měl jít na to místo v Terre Haute a podstoupit testy. Sally řekla, že jestli to jejímu jedinému dítěti, jejímu drobečkoví, udělá, odejde od něj, ale Greeley si toho nevšímal a nechal soudce podepsat příkaz. Tak Popeláč na nějaký čas - na dva roky - Powtanville opustil, jeho matka se se šerifem rozvedla a později téhož roku ho občané za šerifa nezvolili a Greeley skončil v Gary u montážní linky. Sally chodila Popa každý týden navštěvovat a pokaždé plakala.
Popeláč zašeptal: „Tady seš, hajzle," a pak se kradmo rozhlédl, jestli někdo neslyšel, jak říká to sprosté slovo. Neslyšel, samozřejmě, protože byl na vrcholu zásobníku číslo l společnosti Cherry Oil. A i kdyby byl dole -ani tam nikdo nezbyl. Kromě duchů. Nad ním plula naducaná bílá oblaka.
Ze změti mechanismu pumpy trčela velká trubka s průsvitem dobře přes půl metru. Její konec ústil do toho, čemu naftaři říkají výtoková hadice. Je určena výhradně pro výtok nadbytečného množství paliva, cisterna teď ale byla plná bezolovnatého benzínu a trocha ho vytekla - tak půl litru - a prorazila si lesklou stopu v tenké vrstvě prachu na cisterně. Popeláč ustoupil, v jedné ruce stále svíral velký šroubovák a v druhé kladivo. Když je upustil, vydaly zvonivý zvuk.
Nakonec ten benzín, který vzal s sebou, ani nebude potřebovat. Zdvihl kanystr, zaječel „Odhodit bomby!" a mrštil jím stranou. S obrovským zájmem sledoval jeho pád, plný odrazů. Asi ve třetině dráhy narazil do schodů, odskočil, a pak letěl až k zemi, otáčel se a otáčel a dírou, kterou v něm prorazila hrana schodu, kolem sebe rozstřikoval jantarový benzín.
Otočil se zpět k výtokové trubce. Hleděl na lesklé cákance. Vytáhl z náprsní kapsy balení dopisního papíru a díval se na ně, provinilý, fascinovaný a vzrušený. Byla na něm reklama, která tvrdila, že chcete-li ve víceméně čemkoliv dosáhnout patřičné kvalifikace, stačí se zapsat do Korespondenčních kursů La Salle v Chicagu. Stojím na bombě, pomyslel si. Zavřel oči, rozsvícené strachem a extází, tím starým chladným vzrušením, při němž mu na rukou i nohou křehly prsty.
Hej, Popele, ty zasranej paliči!
Z toho místa v Terre Haute ho pustili, když mu bylo třináct. Nevěděli, jestli je vyléčený nebo ne, tvrdili ale, že je. Potřebovali jeho pokoj, aby do něj mohli na pár let strčit jiné bláznivé dítě. Popeláč jel domů. Ve škole byl mimo a nezdálo se, že by ho to trápilo. V Terre Haute ho podrobili šokové terapii, a když se vrátil do Powtanville, nemohl si nic zapamatovat. Učil se na test a pak polovinu zapomněl a udělal ho na šedesát nebo čtyřicet procent nebo tak a propadl.
Nějaký čas nezaložil žádný požár; aspoň že tak. Zdálo se, že všechno je zas tak, jak má být. Šerif, který zabil otce, byl pryč; leštil v Gary reflektory aut (jeho matka někdy říkala, že šroubuje kola na zmetky). Matka znovu pracovala v Powtanville Café. Všechno bylo v pořádku. Jistě, byl tu CHERRY OIL, ty bílé zásobníky na obzoru, které vypadaly jako přerostlé barely, a za nimi průmyslový kouř z Gary - kde žil ten šerif, co zabil otce - jako by Gary už hořelo. Často přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby ty zásobníky chytly. Tři exploze, tak hlasité, aby ti roztrhly bubínky a usmažily bulvy v očních důlcích? Tři sloupy ohně (otec, syn a šerif, co zabil otce), které by po měsíce plály ve dne v noci? Nebo by snad vůbec nehořely? Brzy to zjistí. Jemný letní větřík mu sfoukl první dvě zápalky a on odhodil jejich zčernalá dřívka na

nýtovanou ocel. Vpravo zahlédl v louži benzínu poblíž zdviženého okraje zásobníku ochable se zmítajícího brouka. Jsem jako ten brouk, řekl si rozmrzele a myslel na to, co je to za svět, kde tě Bůh nechává ve slizké sračce jako brouka v louži benzínu, a ty navíc zůstáváš naživu a zmítáš se hodiny a možná dny ... nebo, jako v jeho případě, roky.
Takový svět patří spálit. Tak to je. Stál tam se skloněnou hlavou a čekal, až větřík pomine, aby mohl škrtnout třetí sirkou.

Když se vrátil, chvíli mu říkali pošuku a blbánku a letlampo, ale Carley Yates, který už byl o tři roky výš, si pamatoval Popeláče a to už mu zůstalo. Když dosáhl šestnácti let, nechal s matčiným svolením školy (Co můžu chtít? V Terre Haute ho zničili. Kdybych měla peníze, zažalovala bych je. Říkají tomu šoková terapie. Podle mě to je elektrické křeslo!) a začal pracovat v autoumývárně Lesk-Blesk: namydlit přední světla / namydlit masku / vzít stěrku / setřít zrcátka / hola pane chcete to navoskovat? A na další chvíli se věci ubíraly daným směrem.
Lidé na něj halekali zpoza rohů nebo z kolemjedoucích aut, chtěli vědět, co říkala stará paní Sempleová (která byla tehdy už čtyři roky po smrti), když spálil její šek s penzí, nebo jestli se vzbudil mokrý ráno poté, co zapálil ten dům v Sedley, a pískali na sebe, když se poflakovali před cukrárnou nebo u O'Toolovy hospody, a pokřikovali, aby všichni schovali sirky a přestali kouřit, protože se blíží Popeláč.
Ze všech těch hlasů se staly hlasy fantomů. Jenže nebylo lze ignorovat kameny, které svištěly z otevřených tlam alejí nebo z protějších stran ulice. Jednou po něm z projíždějícího auta někdo mrštil polovypitou plechovku piva a ta ho udeřila do čela a srazila na kolena.
To byl život: hlasy, příležitostně letící kameny, Lesk-Blesk. A o polední přestávce sedával tam, kde sedí teď, jedl svačinu, kterou mu nachystala matka, díval se na zásobníky Cherry Oil a dumal, jaké by to bylo.
No, to byl život, dokud se jednoho dne neprobral s dvacetilitrovým kanystrem benzínu, nerozstříkal ho kolem sebe - hlavně na hromadu starých zpěvníků v rohu - nezarazil se a nepomyslel si Tohle je špatné a možná ještě horší, je to PITOMÉ, dojde jim, kdo to udělal, věděli by, kdo to udělal, i kdyby to byl někdo jiný, a pak tě „dají pryč“; to si myslel a cítil benzín, zatímco v hlavě mu pulsovaly hlasy jako netopýři ve strašidelné věži. Pak se mu na tváři pomalu rozhostil úsměv, obrátil kanystr dnem vzhůru a rozběhl se přímo do střední lóže, benzín stříkal kolem až k oltáři, ke kterému běžel jako opožděný ženich, a on byl tak vzrušený, že kolem sebe začal stříkat tekutinu, obvykle určenou spíše pro novomanželskou postel.
Pak utíkal zpátky do chodby, vytáhl z náprsní kapsy jedinou dřevěnou zápalku, škrtl s ní o zip džínsů, hodil na hromadu opotřebovaných zpěvníků, přímý zásah, kaflump!, a následujícího dne jel do Chlapecké polepšovny Severní Indiany podél doutnajících černých trámů metodistického kostela.
A o kandelábr naproti Lesk-Blesku se opíral Carley Yates, v koutku úst měl Lucky Strike, a vřískl na něj svou řeč na rozloučenou, svůj epitaf, své sbohem a šáteček: Hej, Popeláči, pročs zapálil zrovna kostel? Pročs nepodpálil ŠKOLU?
Když se dostal do vězení pro mladistvé, bylo mu sedmnáct. Když dosáhl osmnácti, poslali jej do státní věznice. Jak dlouho tam byl? Kdo ví. Popeláč tedy určitě ne. V báni nikoho nezajímalo, jestli podpálil kostel. Byli tam lidi, kteří provedli horší věci. Vraždy. Znásilnění. Rozbili hlavu staré knihovnici. Někteří z těch lidí mu chtěli něco udělat a někteří chtěli, aby on něco udělal jim. Bylo mu to jedno. Stalo se to, když zhasli světla. Jeden chlap s holou hlavou vstal a řekl, že jej miluje - Miluji tě, Donalde - a ono to určitě bylo lepší, než uhýbat kamenům. Někdy si myslel, že by tu nejradši zůstal navždy. Někdy se mu ale v noci zdálo o CHERRY OIL, a ve snu to byla vždycky jediná, hromová exploze, následovaná dalšími dvěma, a znělo to WHAM! ..... WHAM! WHAM! Obrovské, mohutné výbuchy, které přebily denní světlo, vykovaly jej tak, jako údery kladiva vykovávají tenkou měď. A každý ve městě by nechal práce a pohlédl by na sever, ke Gary, kde se proti obloze rýsovaly tři tanky jako tři přerostlé bílé kanystry. Carley Yates, který by se pokoušel mladému páru prodat dva roky starý plymouth, by se zarazil uprostřed a zíral. Povaleči od O'Toola a z cukrárny by se shlukli venku a opustili svá piva a kakaa. Jeho matka v kavárně by se zastavila před pokladnou. Nový chlapec z Lesk-Blesku by se napřímil od mydlení světel, houbu ještě v rukou, a podíval by se na sever, odkud se ozval ten mocný a

zlověstný zvuk, překovávající tenkou měď všedního dne: WHAMM! To byl jeho sen.
Postupem času ho začali považovat za spolehlivého, a když se objevila ta divná nemoc, poslali ho pomáhat do nemocnice. Po pár dnech už tam nebyli žádní nemocní, protože ti, co byli předtím nemocní, byli teď mrtví. Všichni byli mrtví nebo utekli, kromě mladého strážného jménem Jason Debbins, který se posadil za kolo vězeňského nákladňáku s prádlem a zastřelil se.
A kam jinam měl jít než domů?
Vánek se mu jemně opřel do tváře a pak zmizel.
Zapálil další sirku a pustil ji. Přistála v loužičce benzínu, která vzplála.
Plameny byly modré. Delikátně se šířily a vytvořily jakousi korunu s vypálenou sirkou uprostřed, Popeláč na ni chvíli fascinovaně hleděl, zcela paralyzován, a pak rychle přešel ke schodům, které obtáčely tank až k základům. Ohlížel se za sebe. Viděl teď skrz mihotající se horký vzduch mechanismus pumpy, třepal se jako fata morgána. Modré plameny, vysoké sotva pět centimetrů, se půlkruhem rozběhly k pumpě a k otevřené trubce. Broukovo snažení skončilo. Stal se z něj jen začernalý škvarek.
Mohl bych to provést i sám sobě.
Asi se mu ale nechtělo. Měl matný pocit, že život by teď mohl mít nový cíl, velký a velkolepý. A tak pocítil dotek strachu a rozběhl se po schodech, jeho boty klapaly a ruce rychle klouzaly po strmém, zarezlém zábradlí.
Dolů a dolů, dokola. Přemýšlel, kdy chytí výpary u výtokové trubky, jak dlouho bude trvat, než bude teplota dost vysoká, aby oheň dosáhl trubky a pak útrob cisterny.
Z čela mu vlály vlasy, na obličeji se mu rozhostil děsivý škleb a v uších mu svištěl vítr. Spěchal dolů. Teď byl v půli cesty, proběhl kolem písmen CH, citrónově zelených, šest metrů vysokých písmen, rýsujících se na bílém tanku. Dolů a dolů, a kdyby klopýtl nebo hmátl do prázdna, letěl by jako ten kanystr předtím a kosti by mu popraskaly jako suché větve. Přiblížil se k zemi, k bílým štěrkovým kruhům kolem cisteren, k zelené trávě před štěrkem. Vozy na parkovišti začaly znovu nabývat normální velikosti. A pořád se mu zdálo, že pluje, pluje ve snu a nikdy se nedostane k zemi, jen poběží a poběží a nikam nedoběhne. Byl u bomby a zápalná šňůra už hořela.
Odkudsi z výšky se ozvalo náhlé bum, jako když na Silvestra odpálíš deseticentimetrovou rachejtli.
Ozvalo se temné klapnutí a pak za ním něco zavířilo. S ostrým a skoro příjemným strachem si uvědomil, že to byla část výtokové trubky. Byla úplně černá a horkem pokroucená do nového a vzrušivě nesmyslného tvaru.
Položil jednu ruku na brlení a přehoupl se přes něj. Zaslechl křupnutí v zápěstí. Až k lokti mu projela hrozná bolest. Proletěl posledními sedmi metry, dopadl na štěrk a rozplácl se. Štěrk mu sedřel kůži z předloktí, on to ale sotva cítil. Byl teď plný naříkavé, rozšklebené paniky, a den se zdál velmi jasný.
Popeláč se vydrápal na nohy a když se rozběhl, vytočil hlavu co nejvíc dozadu a nahoru. Prostřední cisterně vyrostla žlutá kštice a dosáhla působivých rozměrů. Celá ta věc mohla v příští sekundě vyletět do vzduchu.
Utíkal a na zlomeném zápěstí mu vlála ruka. Přeskočil obrubník parkoviště a nohy mu pleskly o asfalt. Běžel přes parkoviště a u nohou se mu třepotal vlastní stín. Běžel přes širokou příjezdovou štěrkovou cestu. Protáhl se branou a byl na dálnici 130. Přeběhl přes ni a praštil sebou do příkopu. Přistál v měkkém lůžku ze suchých listů a mokrého bahna, rukama si zakryl hlavu a v plicích ho bodal vlastní dech.
Benzínová cisterna vybuchla. Žádné WHAM, ale KA-WHAP!, zvuk tak mocný a zároveň tak krátký a guturální, že ucítil, jak se mu bubínky hroutí a bulvy praskají společně s tím, jak se vzduch jaksi mění. Následoval druhý výbuch, pak třetí. Popeláč se svíjel na uschlých listech a šklebil se a ječel, i když z něj nevyšla ani hláska. Posadil se a držel si ruce na uších. Opřel se do něj náhlý vítr a porazil jej, jako by byl jen smítkem prachu.
Mladé stromky za ním se sklonily a jejich listy vztekle zavířily jako praporky nad autosalóny za větrného dne. Jeden nebo dva se s prsknutím zlomily, jako by někdo vystřelil ze startovací pistole. Na druhou stranu silnice začaly dopadat hořící kusy cisterny. Některé dopadaly až na asfalt. Vydávaly přitom řinčivý zvuk; z některých kusů ještě trčely nýty, černé a pokroucené, jako byla výtoková trubka.
KA-WHAMMM!

Popeláč se znovu posadil a uviděl za parkovištěm společnosti Cherry Oil gigantický strom ohně. Z jeho vrcholu se vlnil černý kouř a stoupal do neuvěřitelné výšky dříve, než ho mohl potrhat a odnést vítr. Dalo se na něj jen kose zírat zpoza přivřených očí. Horko navíc sálalo až k němu a napínalo mu kůži tak, že se leskla. Jeho oči na protest ronily slzy. Do příkopu šest metrů po jeho levici dopadl naplocho další hořící kus kovu, vytvarovaný jako diamant a o průměru dobře dva metry. Suché listí začalo okamžitě hořet.
KA-WHAMM-KA-WHAMM!
Kdyby tu zůstal, shořel by v poskakujícím, vřeštícím plameni samovolného ohně. Vyškrábal se z příkopu a rozběhl se podél dálnice směrem na Gary. Vzduch v plicích byl žhavější a žhavější. Začínal chutnat jako horký kov. Ohmatával si vlasy, aby zjistil, jestli mu nehoří. Vzduch naplnil sladký pach benzínu a on měl pocit, že je v něm zcela zahalen. Horký vítr mu rval šaty z těla. Cítil se, jako by se snažil utéct z mikrovlnné trouby. Před slzami zalitýma očima se mu silnice rozdvojila a pak roztrojila.
Když se v důsledku zvyšujícího se tlaku vzduchu zhroutila kancelářská budova Cherry Oil Company, ozval se další kašlavý ryk ohně. Vzduchem zasvištěly střepy. Z oblohy pršely kusy betonu a tvárnic a bubnovaly po silnici. Rukávem Popeláčovy košile prosvištěl kus oceli o velikosti čtvrtcentu a tloušťce tyčinky Mars a poškrábal mu kůži. K nohám mu dopadl kus dost velký, aby jeho hlavu změnil ve sprškу rosolu. Když odskočil, nechal za sebou solidně rozlehlý kráter. Pak se Popeláč dostal mimo území dopadu. Pořád běžel a v hlavě mu tepala krev, jako by jeho vlastní mozek byl sám postříkán topným olejem a pak zapálen.
KA-WHAMM!
To byla další cisterna. Zdálo se, že odpor vzduchu před ním zmizel a zezadu jej pevně postrčila velká žhavá ruka, ruka, která objala každou oblinu jeho těla od hlavy k patě; nyní měl na tváři vyděšený škleb někoho, kdo se v obrovském poryvu větru přilepil na největšího draka na světě a teď leť, bejby, leť, vzhůru do nebes, dokud vítr nepoleví a nenechá tě za bezmocného vřeštění padat dolů.
Zezadu se ozvala série dokonale splynuvších výbuchů, boží střelivo v plamenech spravedlnosti, Ďáblem rozbouřená nebesa, jeho velitel palby, divoce se šklebící šílenec s rudou tváří bez kůže, jménem Popeláč, už nikdy Donald Merwin Elbert.
Míjely ho obrazy: auta, smetená ze silnice, modrá poštovní schránka pana Stranga s vlaječkami, mrtvý pes s nohama nahoře, dráty elektrického vedení v kukuřičném poli.
Ta ruka ho už před sebou nestrkala tak tvrdě. Znovu se vrátil odpor vzduchu. Popeláč riskl pohled zpět a uviděl, že pahorek, na němž stály cisterny, je v jednom ohni. Všechno hořelo. Zdálo se, že hoří i samotná silnice a zahlédl stromy, podobné pochodním.
Běžel dalších čtyři sta metrů a pak zvolnil do udýchané a nejisté chůze.
O další míli dál si odpočinul, ohlédl se a čichal překrásnou vůni spáleniny. Bez požárních vozů a hasičů se oheň rozšíří, kamkoliv jej vítr rozvane. Může hořet celé měsíce. Powtanville shoří a oheň půjde dál na jih, zničí domy, vesnice, farmy, úrodu, louky, lesy. Možná se dostane až k Terre Haut a spálí i místo, kde žil. Možná bude hořet dál. Vlastně -
Stočil oči znovu k severu, ke Gary. Teď viděl město, velké tiché komíny bez kouře jako čáry křídou na světle modré tabuli. Za ním Chicago. Kolik cisteren? Kolik benzínek? Kolik dalších vlaků, tiše stojících na vedlejších kolejích, plných prvotřídního benzínu a hořlavého hnojiva? Kolik slumů, suchých jako tříska? Kolik dalších měst za Gary a Chicagem?
Ležela tu celá země, připravená v letním slunci k podpálení.
Popeláč se zašklebil, vstal a dal se do kroku. Kůži měl rudou jako rak. Necítil to, ačkoliv v noci kvůli tomu nemohl spát a převaloval se v jakémsi stavu vytržení. Byly před ním větší a lepší ohně. Oči měl něžné a zcela šílené. Byly to oči muže, který objevil svůj osud a uchopil ho do rukou.
KAPITOLA 35
„Chci se dostat z města," řekla Rita, aniž by se otočila. Stála na malém balkonu, ranní vítr jí povlával průsvitnou noční košilkou a vtahoval látku závěsů dveřmi do pokoje.
„Dobře," řekl Larry. Seděl u stolku a jedl sendvič s vajíčkem.
Otočila se k němu. Její tvář byla vyčerpaná. Jestliže onoho dne v parku, kdy ji potkal, vypadala jako elegantní čtyřicátnice, teď se podobala ženě, která balancuje na rozhraní šedesátky a sedmdesátky. Mezi prsty držela cigaretu a její konec se chvěl; když ji nesla k ústům, nechával za sebou křivolakou cestičku

kouře.
„Myslím to naprosto vážně."
Otřel si ústa ubrouskem. „Já vím, že jo," řekl, „a chápu to. Musíme odejít."
Její mimické svaly se uvolnily ve výrazu, který mohl být úlevou, a Larry si s téměř (ale ne tak zcela) podvědomou nechutí pomyslel, že tak vypadá ještě starší.
„Kdy?"
„Proč ne dnes?"
„Jsi miláček," řekla. „Chceš ještě kávu?"
„Já si pro ni dojdu."
„Nesmysl. Jen zůstaň sedět. Vždycky jsem manželovi nosila druhý šálek. Trval na tom. I když jsem z něj při snídani nevídala nic než vlasy. Zbytek byl zakrytý Wall Street Journalem nebo nějakou hrozně těžkou knihou. Ne něčím jenom tak vážným nebo hlubokým, ale něčím přímo těhotným závažností. Böll. Camus. Milton, propánaboha. Ty jsi vítaná změna." Při cestě do kuchyně se otočila se šelmovským výrazem. „Byla by škoda, kdybys schovával svou tvář za novinami."
Chabě se usmál. Dnes ráno se mu její humor zdál násilnější než včera odpoledne. Vzpomínal si, jak ji potkal v parku a jak si říkal, že mu jejich konverzace připadá jako ledabylá sprška drahokamů na zeleném potahu biliárového stolu. Od té doby se její hovor podobal spíše třpytu zirkonu, téměř dokonalé imitaci, ale přesto jen imitaci.
„Prosím, tvoje káva." Pokládala šálek na stolek a ten jí z roztřesené ruky vyklouzl. Horká káva mu postříkala předloktí. Ucukl s ostrým zasyknutím.
„Ach, promiň -" Na tváři neměla zděšení, vypadalo to téměř jako hrůza.
„To nic -"
„Ne, to já ... nemehlo ... neumím ... proč radši ... levá ... blbá ..."
Propukla v pláč a vydávala drsné vzlyky, jako by právě byla svědkem ošklivé smrti svého nejlepšího přítele a ne jen banálního opaření.
Vstal a vzal ji za ramena a příliš si nevšímal, jak se k němu křečovitě přimkla. Byl skoro jako ve svěráku. Kosmický svěrák, nové album Larryho Underwooda, přemýšlel nevesele. Krucinál. Ty nejseš vůbec fajn. Tak jsem v tom zas.
„Promiň, nevím, co to se mnou je, to nikdy nedělám, promiň ..." „To je v pohodě, to nic." Mechanicky ji utěšoval, hladil po šedých vlasech, které by vypadaly o tolik lépe (celá by vlastně vypadala o moc lépe), kdyby na sobě chvíli zapracovala v koupelně.
Pochopitelně věděl, co bylo částečnou příčinou celého problému. Bylo to jak osobní, tak neosobní. Na něj to mělo také vliv, i když ne tak náhlý nebo hluboký. U ní to bylo, jako by se v ní během posledních dvaceti hodin roztříštil nějaký vnitřní krystal.
Neosobní příčinou byl nejspíše zápach. Vtíral se balkónovými dveřmi do obývacího pokoje právě teď, v chladném ranním vánku, který, pokud má být dnešní den podobný těm třem, čtyřem předchozím, později ustoupí nehybnému, vlhkému žáru. Zápach bylo těžké určit jakýmkoliv jiným způsobem než holou pravdou. Dalo by se říct, že je to jako plesnivé pomeranče nebo zkažená ryba nebo jako pach v podzemní dráze, když jsou otevřená okna, ale nic z toho nebylo úplně přesné. Byl to zápach hnijících lidí, tisíců lidí, rozkládajících se v horku za zavřenými dveřmi; to byl ten správný výraz, kterému jste se ovšem vyhýbali, jak jen to bylo možné.
Na Manhattanu elektřina ještě šla, ale Larry nevěřil, že to vydrží dlouho. Na mnoha ostatních místech už vypadla. V noci, když Rita usnula, stál na balkoně a z té výšky viděl, že světla nesvítí v polovině Brooklynu a v celém Queens. Od 110. ulice až na konec ostrova Manhattan se táhla temná kapsa. Při pohledu na druhou stranu bylo ještě vidět světla Union City a - možná - Bayonne, ale jinak bylo New Jersey ve tmě.
Tma znamenala víc než jen ztrátu světla. Mezi jiným to značilo i vypnutí klimatizace, moderní vymoženosti, která umožňovala v tomto obzvláště roztahaném městském propletenci žít i poté, co se červen přehoupl do druhé poloviny. Znamenalo to, že všichni lidé, kteří tiše zemřeli ve svých bytech, nyní hnili v pecích, a kdykoliv na to pomyslel, vybavila se mu ta věc z veřejných záchodků. Dnes se mu o ní zdálo a ve snu ta černá pochoutka oživla a pokynula mu.

Na osobnější úrovni odhadoval, že ji znepokojovalo to, co objevili, když šli včera do parku. Ze začátku se smála a vykládala a byla veselá, ale když se vraceli, začala stárnout.
Vyvolávač příšer ležel na jedné z cestiček v obrovské kaluži vlastní krve. Vedle jeho ztuhlé levé ruky ležely brýle s oběma skly rozbitými. Nakonec tedy nějaká příšera přišla. Muž byl ubodán mnoha ranami. Vyděšenému Larrymu připadal jako lidský jehelníček.
Křičela a křičela a když hysterie trochu opadla, trvala na tom, že jej pohřbí. Tak ho pohřbili. A po návratu se z ní stala žena, kterou našel dnes ráno.
„To je dobrý," řekl. „Jenom malá opařenina. Kůže ani není pořádně červená."
„Dám ti na to mast. V lékárničce něco mám."
Už byla na odchodu, ale on ji pevně chytil za ramena a přinutil ji posadit.
Hleděla na něj očima podbarvenýma tmavými kruhy.
„Teď se najíš," řekl. „Míchaná vajíčka, toust, kafe. Pak si opatříme nějaké mapy a najdeme nejlepší trasu, jak se dostat z Manhattanu. Budeme muset jít pěšky, víš?"
„Ano ... asi budeme."
Šel do kuchyně. Už se nechtěl dál dívat na němou přichylnost, která se jí zračila v očích. Z lednice vytáhl dvě poslední vejce. Rozklepl je do misky, skořápky hodil do koše a začal šlehat.
„Kam chceš jít?" zeptal se.
„Cože? Nesly -"
„Kam?" opakoval s náznakem netrpělivosti. Přidal k vajíčkům mléko a položil pánvičku na sporák. „Na sever? Do Nové Anglie? Na jih? K tomu nevidím důvod. Můžeme -"
Přidušený vzlyk. Otočil se a viděl, že se na něj dívá lesklýma očima a v klíně se jí melou ruce. Snažila se ovládnout a nedařilo se jí to.
„Co se děje?" ptal se, jak k ní šel. „Co je?"
„Asi nebudu jíst," zavzlykala. „Já vím, že chceš ... pokusím se ... ale ten zápach ..."
Přešel pokoj, zavřel dveře na balkon a zamkl je.
„Tak," řekl zlehka a doufal, že nepozná, jak moc je podrážděný. „Je to lepší? „
„Ano," přikývla dychtivě. „O moc lepší. Teď už můžu jíst."
Vrátil se do kuchyně a míchal vajíčka, která už začínala bublat. V zásuvce bylo struhadlo. Nastrouhal na něm kus tvrdého sýra, který přisypal do vajíček. Slyšel, jak se pohybuje po pokoji a vzápětí bytem zazněl Debussy, na Larryho vkus příliš lehký a hezounký. O klasickou hudbu se moc nestaral. Pokud chcete klasiku, máte skočit rovnou na Beethovena nebo Wagnera. Proč se s tím srát?
Předtím se ho jen tak mezi řečí zeptala, čím se živil ... s ledabylostí člověka, říkal si s jistou nelibostí, který nikdy s živobytím problémy neměl. Byl jsem rockovým zpěvákem, řekl jí, mírně udiven, jak snadno použil minulý čas. Chvíli jsem zpíval s jednou kapelou, pak zas s jinou. Sem tam nahrávání.
Přikývla a tím to skončilo. Neměl nutkání říci jí o písni „Holka, zkus chápat svýho kluka" - to teď byla minulost. Mezera mezi tamtím životem a současností byla tak velká, že si ji ještě pořádně neuvědomil. V tamtom životě prchal před kokainovým dealerem, v tomhle mohl pohřbívat člověka v Central Parku a považovat to za (víceméně) přirozené.
Naložil vajíčka na talíř, přibral šálek instantní kávy se spoustou smetany a cukru, tak, jak to měla ráda (sám Larry souhlasil s krédem řidičů kamionů „jestli chcete hrnek smetany s cukrem, proč si vobjednávat kafe?") a odnesl to vše ke stolu. Seděla na malé kulaté stoličce čelem ke stereosoupravě a objímala si kolena. Reproduktory cedily Debussyho jako rozpuštěné máslo.
„Jídlo je na stole!" zavolal.
Se slabým úsměvem přešla ke stolu, podívala se na vajíčka jako atlet na řadu překážek a začala jíst.
„Je to dobré," řekla. „Měl jsi pravdu. Děkuji."
„Nemáš vůbec za co," odvětil. „Tak podívej. Měl bych návrh. Půjdeme dolů po Páté na Devětatřicátou a zahneme na západ. Do New Jersey Lincolnovým tunelem. Můžeme po čtyřistapětadevadesátce na severozápad do Passaic a ... jsou ty vajíčka dobrý? Nepřipálil jsem je?"
Usmála se. „Jsou fajn." Vzala si další a zapila je troškou kávy. „Přesně to jsem potřebovala. Pokračuj, poslouchám."
„Z Passaic to vezmeme na západ a půjdeme, dokud nebudou silnice natolik čisté, abychom mohli jet.

Říkal jsem si, že pak bychom to mohli vzít do Nové Anglie. Udělat takovou okliku, víš, jak to myslím? Zdálo by se, že to je delší, ale myslím, že se vyhneme spoustě problémů. Možná bychom se mohli nastěhovat do nějakého domku na pobřeží v Maine. Kittery, York, Wells, Ogunquit, možná Scarborough nebo Boothbay Harbor. Co ty na to?“ Když mluvil, díval se z okna. Teď se k ní otočil. To, co uviděl, ho na okamžik vylekalo - vypadala, jako kdyby zešílela. Usmívala se, ale byl to spíše škleb bolesti a hrůzy. Na tvářích jí ve velkých krůpějích stál pot. „Rito? Panebože, Rito, co je-“
„-promiň-“ Vyskočila, překotila při tom židli a rozběhla se přes pokoj. Zachytila nohou o stoličku, na které předtím seděla, a ta se převrhla jako přerostlá šachová figurka. Sama málem upadla. „Rito?“
Už byla na záchodě a on zaslechl skřípavě dávivé zvuky, jak se loučila se snídaní. Podrážděně udeřil dlaní do stolu, vstal a šel za ní. Bože, jak nesnášel, když lidé zvraceli. Okamžitě mu bylo na zvracení samotnému. Pach mírně natráveného sýra mu zvedl žaludek. Rita klečela na modrých dlaždičkách, nohy složené pod sebou, a hlava jí stále ještě visela do mísy.
Otřela si ústa chuchvalcem toaletního papíru a vzhlédla k němu s prosebným výrazem. Tvář měla bílou jako papír.
„Promiň, prostě jsem to nemohla snést, Larry. Opravdu. Je mi to tak líto.“
„Božíčku, když jsi věděla, co to s tebou udělá, proč ses o to vůbec pokoušela? „
„Protože jsi to chtěl. A já nechci, aby jsi se na mě zlobil. Ale ty se zlobíš, vid? Zlobíš se.“
V myšlenkách se vrátil k předešlé noci. Milovala se s ním s tak zuřivou energií, že se přistihl při tom, jak myslí na její věk, a lehce ho to znechutilo. Cítil se, jako by byl uvězněn v jednom z těch běhacích strojů. Jeho orgasmus přišel rychle, téměř jako v sebeobraně, a za dlouhou dobu odpadla i ona, udýchaná a neuspokojená. Později, když už téměř spal, se k němu přitiskla A on opět ucítil její parfém, dražší verzi vůně, kterou používala jeho matka vždy, když si vyrazili do kina, a zamumlala mu do ucha něco, co ho probralo z rozespalosti a nedovolilo mu usnout další dvě hodiny: „Viď, že mě neopustíš? Nenecháš mě být?“
Předtím byla v posteli dobrá, tak dobrá, že byl ohromen. První den, kdy se potkali, ho vzala sem a to, co se po obědě stalo, přišlo zcela přirozeně. Vzpomněl si na okamžik znechucení, když viděl její povadlé prsy a tak výrazné modré žilky (připomnělo mu to matčiny křečové žíly), ale všechno to pustil z hlavy, když zdvihla nohy a přitiskla mu stehna na boky s překvapivou silou.
Pomalu, smála se. Poslední budou první a první budou poslední.
Byl už na krajíčku vyvrcholení, když ho odstrčila a sáhla po cigaretách.
Co to, sakra, děláš? zeptal se užasle a jeho přirození se rozhořčeně chvělo ve vzduchu.
Usmála se. Máš volnou ruku, nemáš? A já taky.
Tak pokračovali jiným způsobem, zatímco kouřili a ona lehce klábosila 0 všem možném - i když se jí do tváří vlila barva a po chvíli se jí zkrátil dech a to, co říkala, odplynulo zapomenuto.
Teď, řekla a udusila obě cigarety v popelníku. Podíváme se, jestli dokončíš, co jsi začal. Jestli ne, roztrhnu tě jako hada.
Dokončil to pro oba docela uspokojivým způsobem a potom usnuli. Vzbudil se chvíli po čtvrté hodině a díval se, jak spí. Říkal si, že to přece jenom byl zážitek. V posledních deseti letech už něco zažil, ale to před chvílí nebyla jen obyčejná soulož. Bylo to něco o moc lepšího, byť trošku dekadentního.
No, vždyť musela mít pochopitelně spoustu milenců.
To ho znovu vzrušilo, a tak ji probudil.
A tak to šlo do té doby, než našli vyvolávače příšer, a do včerejší noci. Předtím byly i další věci, které mu dělaly starosti, ale přijímal je.
Před dvěma dny se probudil něco po druhé hodině a slyšel, jak si v koupelně napouští sklenici vody. Věděl, že si nejspíš bere další prášek na spaní. Měla takové ty velké, červenožluté želatinové kapsle, kterým se na Západním pobřeží říkalo „vosičky“. Velké uklidňováky. Říkal si, že je asi brala už dlouho před tím, než vypukla superchřipka.
A pak to, jak ho neustále sledovala po bytě z místa na místo, dokonce stála ve dveřích do koupelny a mluvila, když se sprchoval nebo si ulevoval. Byl zvyklý být v koupelně sám, ale někdo se na to třeba dívá jinak. Hodně záleží na výchově. Někdy si s ní o tom popovídá ... později.
Ale teď...

Bude ji snad muset tahat na zádech? Bože, to snad ne. Zdálo se, že má více sil, alespoň ze začátku se to zdálo. Byl to také jeden z důvodů, proč na něj tenkrát v parku tak zapůsobila ... vlastně ten hlavní důvod. Reklama už jen lže, říkal si hořce. Jak se má, ksakru, postarat o ni, když si nedokáže dát pozor ani na sebe? To přece poté, co prorazila jeho deska, dokázal. Wayne Stukey se nezdráhal ho o tom poučit.
„Ne," řekl. „Nezlobím se. Jenom ... víš, já nejsem tvůj šéf. Když nemáš chuť k jídlu, tak to řekni."
„Já ti to říkala ... říkala jsem, že asi nemám -"
„Hovno jsi říkala," vyštěkl rozzlobeně.
Sklonila hlavu a on věděl, že se snaží neplakat, protože by se mu to nelíbilo. Na chvilku ho to dopálilo ještě víc a málem zařval: Nejsem tvůj táta a nejsem tvůj tlustej manžel! Nebudu se o tebe starat! Jsi o třicet let starší, prokristapána! Pak jím proběhla známá vlna sebeopovržení a přemýšlel, co se to s ním, kurva, děje.
„Promiň," řekl. „Jsem necitlivej hajzl."
„Ne, to ne," řekla a popotáhla. „To jenom že ... to na mě začíná doléhat. To ... včera, ten ubohý muž v parku ... myslela jsem si: nikdo nechytí ty, kdo mu to udělali, a nestrčí je do vězení. Budou to dělat dál a dál. Jako zvěř v džungli. A najednou to všechno bylo tak opravdové. Rozumíš, Larry? Víš, co myslím?"
Obrátila k němu vlhké oči.
„Ano," řekl, ale pořád s ním cloumala netrpělivost a taky trocha opovržení. Jistěže to je opravdové, jak by nebylo? Jsou v tom a pozorují, jak se to vyvine. Jeho matka je mrtvá; díval se, jak umírá, a ona se mu snaží říct, že si uvědomuje situaci lépe než on? Přišel o matku a ona přišla o muže, který ji vozil mercedesem, ale její ztráta má být jaksi větší. Ale to je hovadina. Zkrátka hovadina.
„Nezlob se na mě, prosím," řekla. „Už to bude lepší."
To doufám. To teda doufám.
„Dobrý," řekl a pomohl jí vstát. „Tak pojď. Co říkáš? Máme toho spoustu na práci. Cítíš se na to?"
„Ano," řekla, ale tvářila se přitom stejně, jako když jí nabídl vajíčka.
„Až budeme z města, bude ti líp."
Podívala se na něj nejistě. „Opravdu?"
„Jasně," řekl Larry srdečně. „Jasně, že jo."
Vyrazili, jak jen mohli.
Obchod se sportovními potřebami byl zamčený, ale Larry rozbil výlohu dlouhou železnou trubkou, kterou někde našel. Do ticha opuštěných ulic se nesmyslně rozhoukal alarm. Vybral větší batoh pro sebe a menší pro Ritu. Sbalila dvoje oblečení pro každého z nich - víc nedovolil - a Larry je nesl v tašce spolu s kartáčky na zuby. Kartáčky mu přišly poněkud absurdní. Rita se na pochod oděla módně do bílých hedvábných kalhot a blůzy vojenského střihu. Larry měl na sobě seprané džíny a bílou košili s vyhrnutými rukávy.
Do batohů nabalili pouze sušené potraviny. Nemá smysl, řekl Larry, zatěžovat se dalšími věcmi - včetně oblečení - když si všechno, co budou potřebovat, prostě vezmou, až budou za řekou. Chabě souhlasila a nedostatek jejího zájmu ho znovu popudil.
Po krátké vnitřní debatě přibral i pušku a dvě stovky nábojů. Byla to krásná zbraň a podle cenovky, kterou utrhl z lučíku spouště, stála čtyři sta padesát dolarů.
„Vážně si myslíš, že to budeme potřebovat?" zeptala se bojácně. V kabelce dosud měla svou pistoli.
„Myslím, že bude lepší, když ji budeme mít," odpověděl. Nechtělo se mu říkat víc, ale v hlavě mu vyvstával ošklivý konec vyvolávače příšer.
„Aha," řekla tiše a podle výrazu v jejích očích uhodl, že myslela na totéž.
„Není na tebe ten batoh moc těžký?"
„Nene. Je to dobré. Opravdu."
„No, ono se to možná pronese, až budeme na cestě. Jenom si pak řekni, a já to na chvíli vezmu."
„Bude to v pořádku," řekla a usmála se. Když vyšli na chodník, rozhlédla se na obě strany a řekla: „Odcházíme z New Yorku."
„Ano."
Obrátila se k němu. „Jsem ráda. Cítím se jako ... jako malá holčička. A tatínek by řekl 'Dnes jedeme na výlet.' Pamatuješ si, jaké to bylo?"

Larry jí úsměv oplatil a vzpomněl si na večery, kdy matka říkala „Ten western, který jsi chtěl vidět, hrají dole v Crestu. Clint Eastwood. Co říkáš?“
„Asi si vzpomínám,“ řekl.
Protáhla si chodidla a upravila batoh na zádech.
„Začátek cesty,“ a dodala tak tiše, že si nebyl jistý, že jí rozuměl správně: „Cesta vede dál a dál ...“
„Cože?“
„To je z Tolkiena,“ řekla. „Pán prstenů. Vždycky jsem to považovala za vstup do dobrodružství.“
„Čím míň dobrodružství, tím líp,“ poznamenal Larry, ale téměř proti své vůli věděl, co má Rita na mysli.
Pořád se rozhlížela po ulici. Na této křižovatce to byl úzký kaňon mezi zdmi a pásy třpytivého skla, ucpaný automobily, které byly namačkané na míle na obě strany. Vypadalo to, jako by se všichni v New Yorku rozhodli parkovat na ulici.
Řekla: „Byla jsem na Bermudách a v Anglii, na Jamajce a v Montrealu a v Saigonu a Moskvě. Ale na cestě jsem nebyla od doby, kdy jsem byla malá holka a můj táta vzal mě a sestru Bess do zoo. Tak jdeme, Larry.“
Byl to výlet, na který Larry nikdy nezapomněl. Shledal, že přemýšlí o tom, že její citace Tolkiena nebyla až tak nevhodná. Tolkien se svými mýtickými zeměmi, viděnými přes prizma času a napůl šílených a napůl vzrušených představ, obydlenými elfy, enty, trpaslíky, čaroději a skřety. V New Yorku nebyl žádný z nich, ale změnilo se toho tolik, tolik toho bylo vymknutého z kloubů, že nebylo možné nemyslet ve fantaskních termínech. Na lucerně na rohu Páté Avenue a Východní padesáté páté ulice visel muž - hned pod parkem v kdysi rušné obchodní čtvrti. Na krku měl nápis s jediným slovem: ZLODĚJ. Na koši na odpadky s čerstvé vyhlížející reklamou na broadwayskou show ležela kočka, kojila koťata a užívala si ranního slunce. Došel k nim mladý muž se širokým úsměvem a cestovní taškou a řekl Larrymu, že mu dá milion dolarů, když mu půjčí na čtvrt hodiny svou ženu. Ten milion měl nejspíš v tašce. Larry sňal pušku a poradil mu, ať to zkusí se svým milionem někde jinde. „Jasně, člověče. Hele, nemiř s tím na mě, co? Za pokus nic nedáš, žejo? Mějte se. Zdar.“
Krátce poté se dostali na roh Páté a Východní třicáté deváté (o muži, kterého potkali, mluvila Rita s trochou hysterického humoru neustále jako o Johnu Bearsfordu Tiptonovi, i když Larrymu to jméno nic neříkalo). Bylo skoro poledne a Larry navrhl oběd. Na rohu bylo lahůdkářství, ale když otevřel dveře, pach hnijícího masa ho rychle odradil.
„Jestli si chci uchovat trochu chuti k jídlu, asi bych tam ani neměla chodit,“ řekla omluvně.
Larry se domníval, že by uvnitř našel nějaké upravené maso - salám, čabajku, něco takového - ale po setkání s „Johnem Bearsfordem Tiptonem“ ji nechtěl nechávat samotnou, dokonce ani na tak krátkou dobu, kterou by mu zabralo hledání uvnitř. Půl bloku na západ našli lavičku a snědli dehydrované ovoce a dehydrované proužky slaniny. Snědli i nějaké crackery se sýrem. Při jídle si podávali termosku s ledovým čajem.
„Tentokrát jsem měla opravdu hlad,“ řekla pyšně.
Usmál se na ni a cítil se lépe. Hlavně, že jsou v pohybu, že provádějí nějakou pozitivní činnost - to je dobré. Řekl jí předtím, že se bude cítit líp, sotva bude z New Yorku venku. Tehdy to byla jen slova na uklidněnou. Teď, když vzal v úvahu vlastní dobrou náladu, zjistil, že to nejspíš bude pravda. Pobyt v New Yorku byl jako pobyt na hřbitově, kde se mrtví ještě docela nezklidnili. Čím dříve se dostanou pryč, tím lépe pro ně. Možná by se mohla vrátit do stavu, v jakém ji v parku potkal. Pojedou po vedlejších cestách do Maine a najdou si mezi těmi zbohatlickými haciendami na pobřeží dům. Teď na sever, v září nebo říjnu na jih. Boothbay Harbor v létě, Key Biscane v zimě. To zní hezky. Zaneprázdněn vlastními myšlenkami si nevšiml její bolestivé grimasy, když vstal a hodil si pušku na rameno.
Teď kráčeli na západ a stíny si táhli za sebou - nejdříve krátké, ale s postupujícím odpolednem se prodlužovaly. Přešli Avenue of the Americas, Sedmou, Osmou, Devátou, Desátou. Ulice byly ucpané a tiché; zmrzlé řeky vozů všech barev, ve kterých převládal žlutý odstín taxíků. Z mnoha automobilů se staly pohřební vozy. Jejich řidiči se v rozkladu krčili za volanty a pasažéři na sedadlech poklesli, jako by je nehybná zácpa ukolébala ke spánku. Larry začal dumat o tom, že až se dostanou z města, pořídí si motocykly. Ty jim poskytnou pohyb i šanci projet kolem nejhorších míst, kde automobily zatarasily celou vozovku, po krajnici.

To vše za předpokladu, že umí řídit motocykl, myslel si. A jak se věci vyvíjejí, určitě se ukáže, že to neumí. Život s Ritou se ukazoval jako pěkné nadělení, alespoň tedy v určitých ohledech. Ale když bude nejhůř, vždycky ji může vzít na tandem.
Na křižovatce Třicáté deváté a Sedmé Avenue uviděli mladíka, oblečeného pouze do džínsových kraťasů. Ležel na střeše taxíku.
„Je mrtvý?“ zeptala se Rita a při zvuku jejího hlasu se mladík posadil, rozhlédl se, uviděl je a zamával. Zamávání mu oplatili. Mladík si zase klidně lehl.
Bylo něco po druhé hodině, když přešli Jedenáctou Avenue. Larry za sebou zaslechl tlumený výkřik bolesti a uvědomil si, že Rita už po jeho levém boku není.
Klečela na jednom koleně a držela se za nohu. S mírným zděšením si Larry teprve teď všiml, že má na nohách drahé sandály s otevřenou špičkou V ceně tak osmdesáti dolarů, které jsou právě tak vhodné pro krátkou vycházku po Páté Avenue spojenou s prohlídkou výkladů, ale pro dlouhou chůzi - vlastně túru - jako je tato, budou působit jen ...
Patní řemínky jí prodřely kůži a po kotnících jí stékala krev.
„Larry, prom ...“
Postavil ji na nohy. „Co sis myslela?“ zakřičel jí do tváře. Trhla sebou a on se na chvilku zastyděl, ale zároveň cítil něco jako zvrhlé potěšení. „To sis myslela, že až tě začnou bolet nohy, mávneš si na taxík a pojedeš domů?“
„Nemyslela jsem-“
„Bože můj!“ Prohrábl si rukama vlasy. „To si myslím, že jsi nemyslela. Teče ti krev, Rito. Jak dlouho tě to už bolí?“
Její hlas byl tak tichý a zastřený, že měl problémy vůbec ji slyšet, navzdory nepřirozenému tichu. „Od ... no, asi od křižovatky Páté a Čtyřicáté deváté.“
„Tebe bolej nohy už zasraný tři kilometry a ty neřekneš ani slovo?“
„Myslela jsem ... že by to ... mohlo přejít ... že to přestane bolet ... nechtěla jsem ... šlo se nám tak dobře ... ven z města ... jenom jsem myslela ...“
„Vůbec jsi nemyslela,“ řekl rozzlobeně. „Jak dobře se nám půjde teď? Tvý posraný nohy vypadaj', jako kdyby tě, kurva, ukřižovali.“
„Nenadávej mi, Larry,“ řekla a začala vzlykat. „Prosím, nenadávej mi... cítím se potom tak špatně, když ... prosím tě, nenadávej mi.“
Byl hněvem bez sebe. Později nebude s to pochopit, proč ho pohled na její zakrvácené nohy tak rozzuřil. Teď na tom nezáleželo. Do tváře jí zařval: „Kurva! Kurva! Kurva!“ Slovo se odráželo od vysokých věžáků a vracelo se zastřené a bezvýznamné.
Přikryla si obličej rukama, předklonila se a propukla v pláč. To ho dopálilo ještě víc a říkal si, že to je částečné proto, že ona se opravdu nechce dívat; prostě by si položila ruce na oči a nechala ho, aby ji vedl, nakonec - vždycky tady byl někdo, kdo se o naši hrdinku, malou Ritu, dobře postaral. Někdo, kdo řídil auto, nakupoval, umýval záchod, vyřizoval daňové přiznání. Takže - proč si nepustit nějakého odporně sladkého Debussyho, nezakrýt si pěstěnýma ručkama obličej a nenechat to všechno na Larrym.
Postarej se o mě, Larry, poté, co jsem viděla, co se stalo vyvolávači příšer, se už nechci dívat. Je to všechno příliš nízké pro někoho z mé krve a společnosti.
Odtrhl jí ruce od tváře. Shrbila se a pokusila se přiložit je zpět.
„Podívej se na mě.“
Zavrtěla hlavou.
„Zatraceně, podívej se na mě, Rito.“
Nakonec se podívala, podivně, vyhýbavě, jako by se bála, že se do ní pustí pěstmi. Zčásti mu to připadalo docela vhodné.
„Chci ti prozradit některé životní skutečnosti, protože mi připadá, že je nevnímáš. Za prvé: je docela dobře možné, že budeme muset jít dalších dvacet nebo třicet mil. Za druhé: do těch ran můžeš dostat infekci a otravu krve a zemřít. Za třetí: měla by sis vytáhnout palec z prdele a trochu mi pomoct.“
Držel ji za paže a viděl, že mu palce téměř zmizely v její kůži. Když spatřil červené skvrny, které jí tam zůstaly, hněv ho rázem přešel. Odstoupil a cítil se opět nejisté. S nepříjemnou jistotou si uvědomil, že

reagoval přehnaně. Larry Underwood opět skóruje. Když je tak chytrý, proč jí nezkontroloval boty, než vyrazili?
Protože to je její věc, ozvala se nabručeně část jeho mozku. Ne, to není pravda. Je to jeho věc. Protože ona to nezná. Pokud ji má brát s sebou (a teprve dnes ho napadlo, oč by bylo snazší, kdyby byl sám), musí za ni být zodpovědný.
Na to bych se moh' vykašlat, ozval se v něm nabručený hlas. Jeho matka: Vždycky jsi jenom bral, Larry. Orální hygienička z Fordhamu za ním volá z okna Ty nejseš vůbec fajn! Ty nejseš vůbec fajn!
Něco v tobě chybí, Larry. Vždycky jsi jenom bral. To je lež! To je zasraná LEŽ! „Rito,“řekl. „Promiň.“
Posadila se na chodník ve své blůze bez rukávů a bílých kalhotách. Její vlasy vypadaly šedivě a staře. Sklonila hlavu a držela se za poraněné nohy. Na něj se nepodívala.
„Promiň,“ opakoval. „Já ... podívej, neměl jsem právo říkat takové věci.“ Měl, ale to nevadilo. Když se omluvíš, všechno se zjemní. Tak to na světě chodí.
„Běž sám, Larry,“ řekla. „Nechci tě zdržovat.“
„Řekl jsem, že je mi to líto,“ opakoval poněkud uraženým tónem. „Seženeme nějaké nové boty a bílé ponožky. Najdeme ...“
„Nenajdeme. Běž sám.“
„Rito, promiň mi to -“
„Jestli to řekneš ještě jednou, začnu řvát. Jseš hajzl a tvoje omluvy se nepřijímají. A teď běž.“
„Řekl jsem, že je mi -“
Zvrátila hlavu a zavřískala. Ustoupil o krok a rozhlížel se, jestli ji někdo slyšel, jestli třeba nepřibíhá policista, aby se podíval, co hnusného tady ten mladík provádí postarší dámě, která sedí zutá na chodníku. Staré myšlení, poznamenal si v duchu, jak je to legrační.
Přestala ječet a podívala se na něj. Mávla rukou, jako by byl obtížná moucha.
„Měla bys s tím přestat,“ řekl, „nebo tě tady nechám.“ Jenom se na něj podívala. Nemohl se jí podívat do očí, tak je sklopil. Nenáviděl ji za to, že ho k tomu přinutila.
„Tak jo,“ řekl. „Užij si to, až tě budou znásilňovat a mordovat.“ Hodil si pušku na rameno a vyrazil.
Zatočil vlevo k přecpané nájezdní rampě, která se svažovala k ústí tunelu. U konce nájezdu byl v jedné ohromné havárii zborcený proud vozidel. Muž v dodávce se pokusil vmáčknout do hlavního pruhu a vozy kolem něj byly rozházené jako kuželky. Pod karoserií dodávky ležel ohořelý ford. Řidič visel z okna. Na dveřích pod ním byly stříkance krve a zvratků.
Larry se ohlédl. Byl si jistý, že ji uvidí, jak k němu kráčí nebo jak tam stojí a obviňuje ho očima. Ale Rita byla pryč.
„Běž do prdele,“ řekl s nervózní rozmrzelostí. „Snažil jsem se omluvit.“
Chviličku nemohl jít dál; měl pocit, že je obehnán stovkami mrtvých očí, které na něj zírají ze všech aut. Vybavil se mu kousek Dylanovy písně:
„Čekal jsem tě ve zmrzlém proudu aut ... i když jsi věděla, že mám kam jít ... ale kde jsi dnes, sladká Marie?“
Před sebou ve směru na západ viděl čtyři proudy vozů, které mizely v černé tlamě tunelu, a s tichou hrůzou si všiml, že světla v tunelu nesvítí. Bylo to jako cesta na hřbitov aut. Nechají ho dojít do poloviny a pak se začnou pohybovat ... ožívat ... zaslechne, jak se dvířka s klapnutím otevírají a s tichým cinknutím zavírají... šouravé kroky ...
Po těle mu vyrazil pot. Nad hlavou mu drsně vykřikl pták a on sebou trhl. Hloupneš, řekl si. Povídačky pro děti to jsou. Jediné, co musíš, je držet se na chodníčku pro pěší a za chviličku budeš -
- uškrcen procitlými mrtvolami.
Olízl si rty a pokusil se zasmát. Moc se mu to nepovedlo. Ušel pět kroků k místu, kde se rampa spojovala se silnicí, a opět se zastavil. Po levé ruce měl cadillac, El Dorado, a z něj na něj zírala zčernalá tvář jakési ženy. Nos měla namáčknutý na skle. Po okně stekl hlen, smíšený s krví. Muž za volantem byl zhroucen na řízení, jako by něco hledal po zemi. Všechna okna cadillacu byla vytažená; uvnitř to musí být jako ve skleníku. Kdyby otevřel dveře, žena by vypadla ven a pukla by jako pytel shnilých melounů a pach by byl teplý a dusný, vlhký a plný rozkladu.
Stejně to bude páchnout v tunelu.

Larry se náhle otočil a klusal zpět cestou, kudy přišli, a cítil, jak mu proud vzduchu chladí zpocené čelo.
„Rito, Rito, poslouchej! Chci se-“
Když dospěl ke konci rampy, slova mu v ústech odumřela. Rita tam už nebyla. Třicátá devátá ulice se v dálce sbíhala do jednoho bodu. Přeběhl přes silnici, protahoval se mezi nárazníky a škrábal se přes kapoty rozpálené tak, že mu málem naskákaly puchýře. Ale druhá strana ulice byla rovněž prázdná. Přiložil si dlaně k ústům a zavolal: „Rito! Rito!“
Jedinou odpovědí mu byla mrtvá ozvěna:
„Rito ... ito ... ito ... ito ...“
Kolem čtvrté hodiny se nad Manhattanem začaly kupit mraky a mezi útesy města se převalovalo tupé hřmění. K vysokým budovám se spouštěly vidlice blesků. Vypadalo to, jako by se Bůh snažil vyhnat z úkrytů poslední zbytky přeživších. Světlo zežloutlo a vše získalo podivné obrysy. Larrymu se to nelíbilo. V žaludku měl křeč a když si zapálil cigaretu, třepala se mu v prstech jako šálek kávy v Ritině ruce dnes ráno.
Seděl na konci rampy a opíral se o zábradlí. Batoh měl v klíně a vedle něj stála puška. Domníval se, že Rita dostane strach a přijde, ale to se nestalo. Před čtvrt hodinou na ni přestal volat. Ozvěna ho děsila.
Opět zahřmělo, tentokrát blíže. Po košili, přilepené potem k zádům, mu přejela chladná ruka vánku. Bude se muset někde schovat nebo se přestat flákat kolem a vlézt do tunelu. Pokud k tomu nesebere odvahu, bude muset ve městě strávit ještě jednu noc a přejít přes most George Washingtona, sto čtyřicet bloků na sever.
Pokusil se přemýšlet o tunelu racionálně. Uvnitř ho nic nekousne. Zapomněl si s sebou vzít dobrou velkou svítilnu - panebože, nikdy se nedá pamatovat na všechno - ale měl u sebe zapalovač a mezi chodníčkem a silnicí bylo zábradlí. Všechno ostatní ... například přemýšlení o mrtvých lidech v autech ... bylo jen panikářskými žvásty, zrovna tak smysluplnými jako je strach ze strašidla ve skříni. Pokud je to to jediné, Larry, na co dokážeš myslet (poučoval se), pak jsi v tomto krásném novém světě ztracen. Naprosto. Jsi -
Vyděsil ho zášleh blesku, který rozčísl oblohu téměř přímo nad ním. Následovalo dlouhé a burácivé zahřmění. Nesouvisle přemýšlel o tom, že první červenec je dnem, kdy bys měl vzít svého miláčka do lunaparku na Coney Island a cpát se párky v rohlíku. Pokácej jedním míčkem tři kuželky a vyhraješ plyšového medvěda. Ohňostroj v noci -
Studená sprška deště mu vlétla do tváře a druhá zatekla za límcem na záda. Všude začaly dopadat kapky o velikosti mince. Vstal, hodil si batoh na záda a zdvihl pušku. Stále si nebyl jistý, kam se dát - zpět na devětatřicátou nebo kupředu do Lincolnova tunelu. Musí se ale dostat někam pod střechu, protože začíná lít.
Nad hlavou mu zaburácel hrom a on hrůzou zakňučel. Vydal zvuk, který se nijak nelišil od zvuků, vydávaných cromagnonským člověkem před dvěma miliony let.
„Zasranej zbabělče,“ pravil a vyrazil poklusem dolů po rampě k ústí tunelu, se skloněnou hlavou, jak déšť zesílil. Z vlasů mu kapalo. Minul ženu v doradu a snažil se nedívat se na ni, ale stejně její obraz koutkem oka zachytil. Déšť bubnoval na střechy aut jako jazzový bubeník. Kapky padaly tak prudce, že se rozbíjely o zem a tříšť tvořila lehkou mlhu.
Larry se těsně před ústím zastavil, opět nerozhodný a vystrašený. Pak se spustily kroupy a to rozhodlo za něj. Kroupy byly velké a štípaly na kůži.
Opět zahřmělo.
Dobrý, pomyslel si. Dobrý, dobrý, dobrý. Už jsem přesvědčenej. Pak vkročil do Lincolnova tunelu. Uvnitř byla daleko větší tma, než si představoval. Ústí tunelu na začátku vrhalo matné bílé světlo, takže viděl další auta, namačkaná nárazník na nárazníku (muselo to být zlé, umírat tady, pomyslel si - a kolem hlavy se mu začaly ovíjet plíživé prsty klaustrofobie, které napřed hladily a pak mačkaly jeho spánky - muselo to být opravdu zlé, muselo to být, do prdele, hrozný) a nazelenalé dlaždičky, které pokrývaly klenuté zdi tunelu. Napravo viděl zábradlí pro pěší, které se táhlo do hloubi. Nalevo stály v deseti - nebo dvanáctimetrových intervalech podpěrné sloupy. Nápis mu radil DRŽTE SE VE SVÉM PRUHU. Na stropě byly tmavé zářivky a slepé skleněné oči průmyslových kamer. Když minul první mírnou zatáčku doprava, světlo temnělo a temnělo, až viděl jen matné odlesky chromování. Pak světlo prostě zmizelo.

Vytáhl zapalovač a škrtl. Plamínek byl trapně maličký a jeho neklid spíše prohluboval než zmírňoval. Dokonce i na maximum vytažený plamen vydával světlo, které ozařovalo sotva metr prostoru.
Strčil zapalovač do kapsy, šel dál a rukou se lehce přidržoval zábradlí. Uvnitř šeptala ozvěna, která se mu líbila ještě méně než ta venku... Echo znělo, jako kdyby za ním někdo byl ... kradl se za ním.
Několikrát se zastavil, hlavu nakloněnou, oči vytřeštěné (ale nevidoucí) a poslouchal, dokud ozvěna neodumřela. Po chvíli začal raději šoupat nohama a nezdvihat podpatky, aby se echo nevrátilo.
O něco později se znovu zastavil a posvítil si zapalovačem na hodinky. Bylo dvacet minut po čtvrté, ale nebyl si jistý, k čemu je mu ta vědomost dobrá. V temnotě neměl čas žádný objektivní smysl. Vzdálenost vlastně také ne; jak je Lincolnův tunel vlastně dlouhý? Míli? Dvě? Vede pod Hudsonem, a to jistě nemůžou být dvě míle. Řekněme tedy míli. Ale pokud to je pouze jedna míle, už by měl být na konci. Pokud průměrný člověk ujde čtyři míle za hodinu, zvládne míli za patnáct minut a on byl v té smradlavé díře o pět minut déle.
„Jdu o hodně pomaleji," řekl a polekal se zvuku vlastního hlasu. Zapalovač mu vypadl z ruky a cvakl o chodník. Ozvěna odpověděla, hlasem změněným do nebezpečné veselého tónu šílence:
„... hodně pomaleji ... maleji ... aleji ..."
„Ježiši," zamumlal Larry a ozvěna zašeptala: „žiši ... žiši ... žiši ..."
Otřel si rukou tvář a bojoval s panikou a nutkáním vykašlat se na přemýšlení a prostě slepě běžet vpřed. Místo toho si klekl (v kolenou mu hlasitě luplo a to ho opět vyděsilo) a přejížděl prsty po miniaturní krajině chodníku - zubatém údolí v cementu, hřebenu cigaretového nedopalku, kopci malé kuličky staniolu - dokud konečně nenarazil na svůj zapalovač. S vnitřním povzdechem úlevy ho stiskl v ruce, vstal a šel dál.
Zrovna se znovu začal ovládat, když jeho noha narazila na cosi tuhého a mírně poddajného. Prudce se nadechl a zapotácel se o dva kroky nazpět. Když vytahoval zapalovač a rozžínal jej, přinutil se stát klidně. Plamen mu v roztřesené ruce bláznivě poskakoval.
Šlápl na ruku vojáka. Seděl opřený o stěnu, nohy napříč přes chodník jako strašlivá hlídka, která má zabránit v průchodu. Jeho skelné oči zíraly na Larryho. Rty mu odpadly a zdálo se, že se směje. Z hrdla mu rozverně trčel nůž.
Zapalovač ho začal pálit v ruce. Larry ho zhasl. Olízl si rty, chytil se křečovitě zábradlí a přinutil se popojít o ty dva kroky, dokud se špičkou boty opět nedotkl vojákovy ruky. Pak ho překročil, udělal komicky veliký krok a zmocnila se ho hrůzná jistota. Uslyší zašramocení vojákových bot, pak se voják pohne, natáhne a uchopí jeho nohu do chladného sevření. Jakýmsi šouravým během se Larry dostal o deset kroků dál a přinutil se zastavit, protože věděl, že kdyby to neudělal, panika by ho přemohla a on by slepě prchal, pronásledovaný hrozivým stádem ozvěn.
Když cítil, že se už zase ovládá, pustil se dál. Ale teď to bylo horší: krčil v botách prsty ze strachu, že každou chvíli narazí na další na chodníku ležící tělo ... a brzy se to také stalo.
Zasténal a vytáhl zapalovač. Tentokrát to bylo zlé. Tělo, na které narazil, patřilo starému muži v modrém obleku. Bílá hedvábná čapka mu z lysiny spadla do klína. Na klopě měl omšelou stříbrnou šesticípou Davidovu hvězdu. Za ním bylo dalších šest mrtvol: dvě ženy, postarší muž, žena asi osmdesátiletá a dva dospívající chlapci.
Zapalovač se rozpálil tak, že už ho nebylo možné udržet. Zaklapl ho a zastrčil zpět do kapsy kalhot, kde ho pálil do nohy jako horký uhlík.
O tyto lidi se nepostaral Kapitán Trips, ani o toho vojáka vzadu. Viděl krev, roztrhané šaty, roztříštěné dlaždice, díry po kulkách. Larry si vzpomněl na pověsti, že vojáci zablokovali všechna místa, jimiž se Manhattan dá opustit. Nevěděl, jestli jim věřit nebo ne; poslední týden, kdy se všechno hroutilo, slyšel mnoho zkazek.
Rekonstruovat situaci nebyl problém: byli lapeni v tunelu, ale nebylo jim až tak špatně, aby nemohli jít pěšky. Vylezli z auta a klestili si cestu do Jersey po chodníčku, stejně jako teď on. Narazili na vojenské stanoviště; kulometné hnízdo nebo něco takového.
Bylo tam předtím? Je tam ještě teď?
Larry zůstal stát a potil se; snažil se přemýšlet. Neproniknutelná tma poskytovala dobré plátno, na které jeho mysl mohla promítat své fantazie. Viděl vojáky se vzteklýma očima a v hermetických oděvech,

skrčené za kulometem s infračervenými hledáčky, s úkolem skosit každého tuláka, který by se pokoušel projít tunelem; viděl osamělého vojáka, který zůstal pozadu, dobrovolníka - sebevraha, který se k němu plížil s infračervenými brýlemi a nožem v zubech; viděl dva vojáky, jak tiše nabíjejí granátomet jediným granátem s jedovatým plynem.
Přesto se nedokázal otočit a vrátit se. Byl si docela jistý, že tyto představy byly pouhé fantazie a myšlenka na to, že by se měl vrátit ve vlastních stopách, byla nesnesitelná. Vojáci jsou dozajista pryč. Ten mrtvý, kterého překročil, tomu nasvědčoval. Ale ...
Ale co mu opravdu dělalo starosti, byla těla přímo před ním. Byla poházena jedno přes druhé asi na třech metrech. Nemohl je prostě překročit jako to udělal s oním vojákem. A kdyby kolem nich lezl po zábradlí, riskoval by zlomeninu nohy nebo kotníku. Pokud má jít dál, bude muset ... no ... bude muset jít přes ně.
V temnotě za ním se cosi pohnulo.
Larry se otočil, náhle zaplaven strachem, který vyvolal jediný křupavý zvuk ... zvuk kroku.
„Kdo je tam?“ Zakřičel a chopil se pušky.
Odpověděla mu pouze ozvěna. Když ztichla, uslyšel - nebo myslel, že uslyšel - tichý zvuk dechu. Stál a třeštil oči do tmy, chlupy na zátylku se mu zježily. Zadržel dech. Žádný zvuk. Právě se to chystal vypustit z hlavy jako výplod fantazie, když se zvuk ozval znovu ... klouzavý, tichý krok.
Začal zoufale šátrat po zapalovači. Vůbec ho nenapadlo, že by tak ze sebe udělal snadný terč. Když ho tahal z kapsy, kolečko se na okamžik zachytilo v látce a zapalovač mu vypadl z ruky. Slyšel, jak zazvonil o zábradlí a potom měkké bonk, jak dopadl na kapotu nějakého auta dole.
Šouravý krok se ozval znovu, o něco blíže, nebylo ovšem možné říci, jak blízko to bylo. Někdo ho přichází zabít. Larryho přestrašená mysl mu promítla obrázek vojáka s nožem v krku, pomalu se blížícího temnotou -
Další skřípavý krok.
Larry si vzpomněl na pušku. Opřel si pažbu do ramene a začal střílet. V zavřeném prostoru byly rány strašlivě ohlušivé; při střelbě křičel, ale křik zanikl v řevu zbraně. Jak z ústí pušky šlehal oheň, míhaly se mu před očima bleskové obrazy dlaždic a nehybných řad vozů jako série černobílých fotografií.
Odražené kulky vyly jako letecké sirény. Puška mu znovu a znovu otloukala rameno až do otupení, dokud nepoznal, že ho síla zpětných nárazů pootočila, takže teď místo na chodník střílí napříč přes silnici.
Přesto nedokázal přestat. Prst převzal funkci mozku a bezmyšlenkovitě se ohýbal, dokud úderník nezačal dopadat na prázdnou komoru se suchým a neškodným zvukem.
Ozvěna ještě chvíli duněla. Jasné obrazy mu stály před očima jako trojnásobná expozice. Nejasně vnímal pach korditu a hvízdavý zvuk, který mu vycházel z hrudi.
Opět se otočil, zbraň v křečovitém sevření, a teď to nebyli vojáci ve sterilních oblecích jako z filmu Kmen Andromeda, které viděl na plátně svého vnitřního biografu, ale Morlokové z komiksové verze Stroje času H.G. Wellse, hrbatá a slepá stvoření, vylézající ze svých děr v zemi, kde v útrobách země tepou věčné motory.
Začal se drát přes měkkou a přece tuhou barikádu těl, klopýtal, téměř padal, chytal se zábradlí. Noha se mu propadla do něčeho strašlivě slizkého a kolem se rozplynul plynatý pach hniloby, kterého si sotva všiml. Běžel vpřed a sotva lapal po dechu.
Za jeho zády se ze tmy ozval křik, který ho na místě zmrazil. Byl to zoufalý, ubohý zvuk na hranici příčetnosti: „Larry! Larry, pro Boha svatého -“
Byla to Rita Blakemoorová.
Otočil se. Ozvalo se vzlykání, divoké vzlykání, které naplnilo prostor dalšími ozvěnami. V jednom zoufalém okamžiku se rozhodl jít dál, nechat ji tam. Nakonec, ona ven trefí, tak proč si ji zase vázat na krk? Pak se vzpamatoval a zavolal: „Rito! Zůstaň, kde jsi! Slyšíš mě?“
Vzlykání neustávalo.
Překlopýtal zpět přes mrtvoly a pokoušel se nedýchat. Tvář měl zkřivenu v grimase odporu. Pak se k ní rozběhl. Nebyl si jistý, jak daleko má běžet, protože zvuky byly zkresleny ozvěnou. Nakonec přes ni málem upadl.
„Larry -“ Vrhla se k němu a obemkla mu krk silou škrtíce. Cítil, jak jí pod blůzou divoce bije srdce.

„Larry, Larry, nenechávej mě tady. Nenechávej mě tady samotnou ve tmě -“
„Neboj se.“ Držel ji pevně. „Nezranil jsem tě? Nejsi ... nejsi raněná?“ „Ne ... cítila jsem závan ... jedna letěla tak blízko ... že jsem cítila
závan ... a úlomky ... úlomky dlaždic, myslím ... moji tvář ... pořezaly mi tvář.“
„Ježíši, Rito, to jsem nevěděl. Já jsem bláznil strachy. Tma. A ztratil jsem zapalovač ... měla jsi zavolat. Mohl jsem tě zabít.“ Najednou mu to došlo. „Mohl jsem tě zabít,“ opakoval v užaslém poznání.
„Nebyla jsem si jistá, jestli jsi to ty. Zašla jsem do jednoho domu, když jsi sešel po nájezdu. A pak jsi přišel a volal ... a já skoro ... ale nemohla jsem ... a pak přišli dva muži, když začalo pršet ... myslím, že nás hledali ... nebo mě. Tak jsem tam zůstala a když byli pryč, říkala jsem si, že možná ještě neodešli, možná se schovávají a čekají na mě a neodvážila jsem se vylézt, dokud jsem si neuvědomila, že už budeš na druhé straně a už tě nikdy neuvidím ... tak ... tak jsem ... Larry, že mě už neopustíš, viď? Neodejdeš?“
„Ne, „řekl.
„Neměla jsem pravdu, ty jsi měl pravdu, s těma sandálama, teda botama, a budu jíst, když mi řekneš ... já ... já ... aaauuuu-“
„Pšš, pšš,“ tišil ji a objímal. „Už je to dobrý. Dobrý.“ Ale v duchu viděl sám sebe, jak po ní v panice střílí a myslel si, jak lehce jí jedna střela mohla rozdrtit ruku nebo prostřelit břicho. Náhle se mu hrozně chtělo na záchod a zuby mu začaly cvakat. „Půjdeme, až se budeš cítit líp. Odpočiň si.“
„Byl tam muž ... myslím, že to byl muž ... šlápla jsem na něj, Larry.“ Polkla a v hrdle jí to žbluňklo. „Ach, skoro jsem vykřikla, ale udržela jsem se, protože jsem si myslela, že jsi mohl být jedním z těch na druhé straně. A když jsi zavolal ... ta ozvěna ... nemohla jsem poznat, jestli jsi to ty ... nebo ... nebo ...“
„Dál jsou ještě další mrtví. Vydržíš to?“
„Jestli budeš se mnou. Prosím ... jestli budeš se mnou.“
„Budu.“
„Tak pojďme. Chci odtud. ' Zachvěla se mu v náručí. „V životě jsem si nikdy nic tolik nepřála.“
Nahmatal její tvář a políbil ji, napřed na nos, pak na obě oči a nakonec na ústa.
„Děkuju,“ řekl pokorně, aniž věděl, co tím myslí. „Děkuju, děkuju.“ „Děkuju,“ opakovala. „Ach, drahý Larry. Neopustíš mě, viď že ne?“ „Ne,“ řekl. „Neopustím tě. Jenom mi řekni, až budeš moci, a půjdeme spolu.“
Když cítila, že už může, vyrazili.
Dostali se přes těla; drželi se přitom vzájemně kolem krku jako kamarádi z mokré čtvrti po cestě z blízké pivnice. Za chvíli narazili na jakousi překážku. Nedalo se poznat, co to je, ale když ji Rita ohmatala, řekla, že by to mohla být postel, postavená na bok. Společně se jim podařilo shodit ji přes zábradlí. Spadla na auta dole s rámusem, který je oba vylekal tak, že se museli navzájem podržet. Za překážkou byla další tři mrtvá těla a Larry hádal, že to jsou vojáci, kteří postříleli židovskou rodinu. Přelezli přes ně a šli dál, ruku v ruce.
Po chvíli se Rita náhle zastavila.
„Co se děje?“ zeptal se Larry. „Je něco v cestě?“
„Ne. Já vidím, Larry! To už je konec tunelu!“
Zamrkal a shledal, že také vidí. Záře byla matná a přišla tak pozvolna, že si to ani neuvědomil, dokud Rita nepromluvila. Dokázal rozeznat slaboučké odlesky dlaždiček a bledou skvrnu Ritina obličeje. Nalevo viděl mrtvou řeku automobilů.
„Tak jdeme,“ řekl vesele.
O šedesát kroků dál ležela další těla, všechno vojáci. Překročili je.
„Proč se snažili New York odříznout?“ zeptala se. „Jedině snad ... Larry, třeba se to stalo jenom v New Yorku!“
„To asi ne,“ řekl, ale přesto v něm zaplápolala iracionální naděje.
Šli rychleji. Už před sebou viděli ústí tunelu. Bylo zablokované dvěma velkými vojenskými náklaďáky, přistavenými čumáky k sobě. Náklaďáky zastiňovaly většinu světla; kdyby tam nestály, Larry a Rita by viděli daleko dříve. Další chuchvalec těl ležel v místě, kde se chodníček spojoval s rampou, vedoucí ven. Protáhli se mezi náklaďáky. Rita nepohlédla dovnitř, Larry ano. Byl tam napůl smontovaný kulomet na trojnožce, bedny s municí a granáty s čímsi, co vypadalo jako slzný plyn. Také tři mrtví vojáci.

Když vyšli ven, opřel se do nich deštěm provlhčený vítr a jim přišlo, že kvůli té nádherné svěží vůni to všechno stálo za to. Řekl to Řitě a ona přikývla a na okamžik mu položila hlavu na rameno.
„Nešla bych tam znovu ani za milion dolarů," povzdychla si.
„Za pár let se budou peníze používat místo toaletního papíru," řekl. „Prosím, nemačkejte dolárky."
„Jsi si jistý -"
„Že to nebylo to jenom v New Yorku?" Ukázal kolem. „Podívej."
Budky na vybírání mýta byly prázdné. Prostřední měla rozbitá všechna okna. Za nimi byly pruhy silnice na západ prázdné, kam až dohlédli. V opačném směru byla silnice do města, které právě opustili, přecpaná. V odstavném pruhu ležela neuspořádaná hromada těl, nad kterými drželi hlídku racci.
„Dobrý Bože," řekla tiše.
„Plno lidí se snažilo dostat do New Yorku, stejně, jako z něj plno chtělo vypadnout. Nevím, proč se obtěžovali zatarasit tunel na tomhle konci. Možná to nevěděli ani oni. Nejspíš něčí horlivá iniciativa -"
Posadila se na zem a dala se do pláče.
„Neplač," řekl a klekl si vedle ní. Zážitek z tunelu byl příliš čerstvý, než aby se na ni mohl zlobit. „Už je to dobrý, Rito."
„Co je dobrý?" vzlykala. „Co? Řekni mi jednu jedinou věc."
„Jsme venku. To je něco. A je tady čerstvý vzduch. New Jersey vlastně nikdy nevonělo tak krásně."
Vysloužil si mírný úsměv. Larry se podíval na škrábance na její tváři a spánku, kde ji odřely úlomky dlaždic.
„Musíme zajít do drogerie; dám ti na to nějaký peroxid," řekl. „Cítíš se už na procházku? „
„Ano." Hleděla na něj s němým vděkem, který ho přivedl do rozpaků. „A taky si pořídím nové boty. Nějaké sportovní. Udělám, co mi řekneš, Larry. Chci to tak."
„Křičel jsem na tebe, protože jsem byl naštvanej," řekl tiše. Pohladil ji po vlasech a políbil na jeden škrábanec nad okem. „Nejsem až takový zloduch," dodal.
„Jenom mě neopouštěj."
Pomohl jí vstát a objal ji kolem pasu. Pak kráčeli pomalu k mýtním budkám a proklouzli kolem. New York nechali vzadu za řekou.
KAPITOLA 36
Uprostřed Ogunquitu byl malý park s válečným pomníkem a dělem z občanské války. Poté, co Gus Dinsmore zemřel, Frannie Goldsmithová tam zašla, posadila se vedle jezírka pro kachny a házela do něj kamínky. Dívala se na vlnky, které se v kruzích rozbíhaly po hladině, dokud nedospěly k leknínům podél okrajů jezírka a nerozbily se o ně.
Předevčírem vzala Guse do domu Hansonových dole na pláži; bála se, že kdyby čekala ještě déle, Gus by nebyl schopen chodit a musel by strávit svou „poslední hodinku", jak by tomu řekli její předkové, ve své malé horké budce na veřejném parkovišti.
Domnívala se, že Gus zemře ještě téže noci. Měl vysokou horečku a blouznil v deliriu. Dvakrát spadl s postele a potácel se po ložnici, shazoval věci, padal a zase vstával. Volal na lidi, kteří tam nebyli, odpovídal jim a výraz jeho tváře se měnil od veselí až ke zděšení. Fran si skoro začala myslet, že Gusovi neviditelní společníci jsou skuteční a duch je tu ona. Prosila Guse, aby se vrátil do postele, ale pro něj tam nebyla. Musela mu uhýbat z cesty; kdyby neuskočila, porazil by ji a pošlapal.
Konečně padl do postele a z divokého deliria vklouzl do chrčivého bezvědomí, které Fran pokládala za závěrečné koma. Ale další ráno seděl Gus na posteli a četl si nějaký western, který našel na polici. Děkoval jí, že se o něj tak stará a upřímně doufal, že jí minulou noc neřekl nebo neudělal něco nepříjemného.
Když řekla, že ne, Gus se pochybovačně podíval po spoušti v ložnici a řekl, že je to od ní stejně hezké, že to říká. Udělala mu polévku, kterou s chutí snědl, a když si stěžoval, jak se mu špatně čte bez brýlí, o které přišel před týdnem na hlídce na barikádě, vzala mu paperback (navzdory jeho chabým protestům) a přečetla mu čtyři kapitoly příběhu, který napsala ta spisovatelka, co žila nahoře v Havenu. Vánoce s vůní střelného prachu se to jmenovalo. Podle všeho měl šerif John Stoner nějaké starosti s drsňáky ve svém městečku Roaring Rock ve Wyomingu - a co bylo ještě horší, nemohl si vymyslet žádný pěkný dárek pro svou krásnou mladou ženu.

Fran odcházela v daleko optimističtější náladě. Říkala si, že by se z toho Gus mohl dostat. Ale včera v noci se to zase zhoršilo a Gus zemřel ve čtvrt na osm ráno, před pouhou půldruhou hodinou. Ke konci byl při smyslech, ale neuvědomoval si, jak vážné to s ním je. Toužebně se jí svěřil, že by rád ledovou limonádu, takovou, jakou Gusovi a jeho sourozencům kupoval tatínek na Čtvrtého července a také na Den práce v září, kdy do Bangoru přijížděla pouť. Ale v Ogunquitu už nešla elektřina - přestala jít večer 28. června přesně v 9:17, jak ukazovaly elektrické hodiny - a ve městě nebyla žádná zmrzlina k mání. Přemýšlela, jestli někdo ve městě nemá naftový generátor s připojeným mrazákem a dokonce uvažovala, že by se poohlédla po Haroldovi a zeptala se ho, ale vzápětí začal Gus lapat po dechu; bylo jasné, že odchází. Trvalo to pět minut, kdy mu držela jednou rukou hlavu nahoře a druhou u úst kus hadru, aby se nepotřísnil hlenem, který z něj vytékal. Pak bylo po všem.

Frannie ho zakryla čistým prostěradlem a nechala ho v posteli Jacka Hansona, ze které byl výhled na oceán. Pak šla do parku a od té doby házela přes jezírko žabky a nemyslela na nic. Ale podvědomě si uvědomovala, že takové nepřemýšlení je dobré, že není jako ta obluzující apatie, která ji zachvátila, když zemřel otec. Od té chvíle byla stále víc a víc sama sebou. V květinářství si opatřila růžový keř a pečlivě ho přesadila k patě otcova hrobu. Myslela si, že se, jak by to řekl otec, 'dobře chytí'. Nepřemýšlení bylo teď, po tom, co byla přítomna Gusově smrti, něčím jako odpočinkem. Nebylo to jako ta předzvěst šílenství, kterou prošla předtím, jako cesta nějakým šedým, hrozným tunelem, plným obrysů, které člověk spíše cítil, než viděl, tunelem, kterým už nikdy nechtěla jít.

Ale brzy bude muset přemýšlet o tom, co dál, a předpokládala, že do toho bude muset zahrnout i Harolda Laudera. Nejen proto, že ona a Harold byli poslední dva lidé ve městě, ale protože si nedokázala představit, co by se stalo s Haroldem, kdyby na něj někdo nedohlížel. Nedomnívala se, že by byla tou nejpraktičtější osobou na světě, ale protože tu nebyl nikdo jiný, bude to muset stačit. Pořád ho ještě neměla moc ráda, ale aspoň se snažil být taktní a ukázalo se, že je i docela slušný. Docela dost, i když svým vlastním způsobem.

Harold ji nechal od jejich posledního setkání před čtyřmi dny o samotě, nejspíš z respektu k jejímu smutku ze smrti rodičů. Ale čas od času ho zahlédla v cadillacu Roye Brannigana, jak jezdí bez cíle sem a tam. A dvakrát, když byl vítr příznivý, slyšela ve své ložnici klapot jeho psacího stroje. Skutečnost, že bylo takové ticho, že ho mohla slyšet, ačkoliv Lauderův dům byl přes dva kilometry daleko, jako by dokreslovala realitu toho, co se přihodilo. Byla trošku ohromena, že si Harold, když už se zmocnil cadillacu, nepořídil namísto starého stroje jedno z těch nových elektrických torpéd.

Ne že by mu to bylo teď něco platné, pomyslela si, když vstávala a oprašovala si zadek šortek. Zmrzlina a elektrické psací stroje patřily minulosti. Bodla ji smutná nostalgie a ohromeně přemýšlela o tom, jak se taková pohroma mohla odehrát během pouhých několika týdnů.

Jinde budou další lidé, ať si Harold říká, co chce. Pokud se systém autorit dočasně zhroutil, budou jenom muset najít zbytky ostatních lidí a znovu ho ustavit. Nepozastavila se nad tím, proč se jí „autorita“ zdála tak nutná, ani nad tím, proč se okamžitě cítila za Harolda zodpovědná. Prostě to tak bylo. Struktura je nezbytná.

Vyšla z parku a pomalu kráčela po Hlavní třídě k domu Lauderových. Den už byl teplý, ale vzduch ochlazoval mořský vánek. Náhle se jí chtělo jít na pláž, najít pěkný kousek řasy a uždibovat z ní malé kousky.

„Bože, ty jsi ale nechutná,“ řekla nahlas. Pochopitelně nebyla nechutná, byla jenom těhotná. To bylo ono. Příští týden to budou kyselé okurky. S křenem.

Zastavila se na rohu, jeden blok od Lauderových, překvapená, jak dlouho už nemyslela na svůj „choulostivý stav“. Předtím narážela na myšlenku jsem těhotná za nejrůznějšími rohy, jako na nějaký nepořádek, který zapomněla uklidit: měla bych do pátku odnést ty modré šaty do čistírny (ještě pár měsíců a budu je moci pověsit do skříně, protože jsem těhotná); asi se osprchuju (za pár měsíců to bude vypadat, jako když pod sprchou stojí velryba, protože jsem těhotná). Měla bych nechat v autě vyměnit olej, dřív, než mi upadnou písty nebo tak (to jsem zvědavá, co bude Johnny ze servisu říkat, až se dozví, že jsem těhotná). Ale možná si na tu myšlenku už zvykla. Nakonec, už je těhotná skoro tři měsíce; skoro třetinu má za sebou.

Poprvé se s trochou neklidu zamyslela nad tím, kdo jí pomůže s porodem.

Zpoza Lauderovic domu se ozývalo pravidelné klapání ručního žacího strojku a když Fran obešla roh, uviděla něco tak podivného, že jí jenom naprosté překvapení zabránilo vyprsknout hlasitým smíchem. Harold oblečený pouze v modrých miniaturních plavkách sekal trávu. Bílá kůže se mu leskla potem, dlouhé vlasy mu poskakovaly na zátylku (i když k Haroldově cti je nutno říci, že vypadaly, jako by si je myl poměrně nedávno). Záhyby tuku nad gumou plavek a pod nohavičkami se divoce zmítaly. Nohy měl od posekané trávy zelené až ke kolenům. Záda mu zčervenala, i když nedokázala odhadnout, zda to je od slunce nebo od námahy.

Ale Harold jenom nesekal, on běhal. Trávník na zahradě za jejich domem se svažoval k malebné, neuspořádané kamenné zídce. Uprostřed stál osmihranný altánek. Fran si s náhlým návalem nostalgie vzpomněla, že když byly s Amy malými děvčátky, chodívaly tam na „čaje“, tenkrát, kdy ještě plakávaly nad koncem kresleného filmu Charlottina pavučina a šťastně vzlykaly pro Chuckieho Maya, nejhezčího kluka ve škole. Trávník Lauderových býval svou zelení a klidem jaksi anglický, teď se ale do pastorální scény vřítil derviš v modrých plavkách. Slyšela, jak Harold odfukuje, když objel severovýchodní roh, kde byl trávník oddělen od sousedova řadou morušových keřů. Řítil se dolů po svahu, sehnutý nad rukojetí sekačky. Čepele divoce vířily. Tráva létala v zeleném proudu a zachytávala se mu na nohách. Už posekal téměř polovinu trávníku a zbýval mu stále se zmenšující čtverec s altánkem uprostřed. Na spodním konci svahu zatočil a řítil se zpět, na okamžik se skryl za altánkem a znovu se objevil, sehnutý nad strojem jako jezdec formule jedna. Asi v půli cesty nahoru ji uviděl. Přesně v tomtéž okamžiku se Frannie nesměle ozvala: „Harolde?“ a spatřila, že Harold pláče.

„Ha!“ řekl Harold - tedy spíše vypískl. Vyplašila ho v jeho soukromém světě a na okamžik měla strach, že mu leknutí při té námaze přivodí srdeční záchvat.

Pak utekl do domu. Rozkopával při tom řádky posekané trávy, jejíž sladká vůně visela v horkém letním vzduchu.

Vykročila za ním. „Harolde, co je?“

Vyběhl po schodech na verandu. Otevřel zadní dveře, vběhl dovnitř a prudce je za sebou zabouchl. V nastalém tichu bylo slyšet ostré volání sojky a šramot, který dělalo nějaké zvířátko v keřích za kamennou zídkou. Opuštěná sekačka zůstala stát kousek od altánku, kde kdysi s Amy pily limonádu z šálků kuchyně panenky Barbie s malíčky elegantně trčícími vzhůru.

Frannie chvilku nerozhodně postávala a pak došla ke dveřím a zaklepala. Nic se nepohnulo, ale zevnitř slyšela Haroldovo vzlykání.

„Harolde?“

Nic. Jenom vzlykání.

Vešla do zadní chodby, která byla tmavá, chladná a voňavá - v chodbě byla spíž a pokud si Fran pamatovala, vždy se tam linula vůně sušených jablek a skořice, jako z ještě nenarozených koláčů.

„Harolde?“

Přešla přes chodbu do kuchyně a tam ho našla u stolu. Ruce měl vražené do vlasů a zelené nohy spočívaly na vybledlém linoleu, jež paní Lauderová udržovala v dokonalé čistotě.

„Harolde, co je s tebou?“

„Běž pryč,“ zavolal hlasem plným slz. „Běž pryč, nemáš mě ráda!“

„Ale mám. Jseš fajn, Harolde. Možná, že ne skvělej, ale fajn.“ Zaváhala. „Ve skutečnosti, když se vezmou v úvahu okolnosti a vůbec všechno, musím říct, že patříš mezi mé nejoblíbenější osoby na světě.“

Zdálo se, že to Harolda rozplakalo ještě víc. „Máš něco k pití?“

„Rozpustnou limonádu,“ řekl. Popotáhl, utřel si nos a pořád se díval do stolu. „Je teplá,“ dodal.

„Jasně, že je teplá. Vzal jsi vodu u obecní pumpy?“ Jako mnoho malých měst měl i Ogunquit obecní pumpu u radnice, i když během posledních čtyřiceti let sloužila spíše jako starožitnost než jako používaný zdroj vody. Turisté si ji občas fotili. Tohle je městská pumpa v malém přímořském městečku, kde jsme strávili dovolenou. Není to kuriózní?

„Jo, tam jsem ji vzal.“

Nalila oběma sklenku a posadila se. Měli bychom to pít v altánku, myslela si. Měli bychom to pít s malíčky vytrčenými vzhůru. „Je něco v nepořádku, Harolde?“

Harold vyrazil podivný, hysterický smích a roztřesenou rukou donesl sklenici k ústům. Vypil ji na jeden

zátah a odložil ji. „V nepořádku? Co by tak mohlo být v nepořádku?“
„Teda, jestli je to něco zvláštního?“ Usrkla si limonády a s námahou potlačila úšklebek. Nebyla tak teplá, Harold musel vodu napumpovat před chvílí, ale zapomněl přidat cukr.
Konečně se na ni podíval, s tváří mokrou od slz, stále ještě na pokraji pláče. „Chci mámu,“ řekl jednoduše. „Ach, Harolde-“
„Myslel jsem si, když se to stalo, když umřela: 'Vždyť to není tak zlé.'„Svíral svou sklenku a upíral na ni strnulý, divoký pohled, který ji trochu děsil. „Já vím, jak hrozně ti to musí znít. Nikdy jsem nevěděl, jak to na mě bude působit, až odejdou. Jsem velmi citlivá osoba. Proto mě kreténi v tom domě hrůzy, který otcové města uznali za vhodný nazývat střední školou, tolik pronásledovali. Myslel jsem, že bych mohl zešílet smutkem, nebo být alespoň rok vykolejený ... vyhaslý vnitřně, abych tak řekl ... že bych ... že bych ... a když se to stalo, moje matka ... Amy ... otec ... řekl jsem si: 'Vždyť to není tak zlé.' Já ... oni ...“ Udeřil pěstmi do stolu, což ji vyděsilo. „Proč nemůžu vyjádřit, co cítím?“ zakřičel. „Vždycky jsem dokázal vyjádřit, co cítím! To je přece práce spisovatelů, hrát si s jazykem, vrývat se do jádra problému, tak proč neumím říci, jaké to je?“
„Harolde, počkej. Já vím, jak ti je.“
Zíral na ni, oněmělý. „Ty víš ...?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, to nemůžeš.“
„Pamatuješ, jak jsi přišel k nám domů? A já kopala hrob? Byla jsem napůl šílená. Kolikrát jsem si ani nedokázala vzpomenout, co to vlastně dělám. Chtěla jsem opéct nějaké hranolky, a skoro jsem podpálila dům. Takže pokud ti pomůže sekání trávy, tak fajn. Akorát že si spálíš záda, když to budeš dělat jenom v plavkách. Už sis je trochu přismahl,“ dodala kriticky při pohledu na jeho ramena. Ze zdvořilosti usrkla trochu té hrozné limonády.
Otřel si rukou ústa. „Ani jsem je tolik nemiloval,“ řekl, „ale myslel jsem, že smutek je něco, co přijde tak jako tak. Jako ... když máš plný měchýř, musíš na záchod. A když ti zemřou blízcí příbuzní, padne na tebe žal.“
Přikývla. Dumala o tom, že to bylo divné přirovnání, ale ne až tak nepřesné.
„Matka vždycky lpěla na Amy. Byla její přítelkyně,“ zdůraznil s nevědomou a téměř žalostnou dětinskostí. „A otce jsem děsil.“
Fran si to dokázala představit. Brad Lauder byl velký, svalnatý muž, předák na pile v Kennebunku. Asi si moc nevěděl rady, co s takovým tlustým, podivným synem, kterého zplodil.
„Jednou si mě vzal stranou,“ vzpomínal Harold, „a zeptal se mě, jestli jsem přihřátý. Přesně tak to řekl. Polekal jsem se a začal brečet, a on mně dal facku a řekl, že jestli budu pořád takové mimino, tak ať radši zrovna vypadnu z města. A Amy ... myslím, že nejvýstižnější je říct, že jsem jí byl volnej. Byl jsem prostě jenom nepříjemnost, když si přivedla svoje kamarády. Zacházela se mnou jako s neuklizeným pokojem.“
Frannie dopila s jistou námahou svou limonádu.
„Takže když umřeli a já se necítil ani tak, ani tak, myslel jsem si prostě, že jsem neměl pravdu. 'Žal není nepodmíněný reflex' říkal jsem si. Ale mýlil jsem se. Každý den mi víc a víc scházeli. Hlavně matka. Kdybych ji jen mohl vidět ... kolikrát tady nebyla, když jsem ji potřeboval ... když nemohla, protože dělala něco pro Amy nebo s Amy, ale nikdy na mě nebyla zlá. Takže když jsem na to dneska ráno zase myslel, řekl jsem si 'Posekám trávu. Pak na to zapomenu.' Ale nezapomněl jsem. A sekal jsem pořád rychleji a rychleji ... jako bych tomu mohl utéct ... a to jsi asi zrovna přišla. Vypadal jsem tak šíleně, jak jsem se cítil, Fran?“
Natáhla se přes stůl a pohladila ho po ruce. „Na tom, jak se cítíš, není nic špatného, Harolde.“
„Opravdu?“ Opět se na ni díval jako malé dítě, s rozšířenýma očima.
„Ano.“
„Budeš moje kamarádka?“
„Ano.“
„Díky Bohu,“ řekl Harold. „Díky Bohu za to.“ Ruku měl zpocenou a když na to pomyslela, jako by to vycítil a odtáhl ji. „Chtěla bys ještě trochu limonády?“ zeptal se pokorně.
Nasadila svůj nejdiplomatičtější úsměv. „Možná později,“ řekla.
Udělali si v parku piknik: sendviče s burskou pomazánkou a džemem, čokoládové tyčinky a velká láhev

koly pro každého. Když ji trochu zchladili v jezírku, byla dobrá.
„Přemýšlel jsem o tom, co budu dělat," řekl Harold. „Nechceš ještě čokoládu?"
„Ne, už jsem plná."
Její tyčinka zmizela v Haroldovi na jedno polknutí. Pozdní žal nijak neovlivnil jeho apetit, řekla si Frannie a pak se okřikla, že takové myšlenky nejsou moc pěkné.
„Co?" zeptala se.
„Myslel jsem, že pojedu do Vermontu," řekl nesměle. „Nechceš jet taky? „
„Proč do Vermontu?"
„Je tam Státní epidemiologická laboratoř, ve městě Stovington. Není tak veliká jako ta v Atlantě, ale je určitě daleko blíž. Myslel jsem, že jestli jsou ještě někde lidé naživu a pracují na té chřipce, tak to bude tam."
„Proč by nemohli být také mrtví?"
„No mohli by, mohli," řekl Harold poněkud pedantsky. „Ale na takových místech jako ve Stovingtonu, kde jsou zvyklí zacházet s nakažlivými chorobami, jsou rovněž zvyklí přijímat předběžná opatření. A pokud stále fungují, domnívám se, že hledají lidi jako jsme my. Lidi, kteří jsou imunní."
„Jak to všechno víš, Harolde?" Hleděla na něj s nezakrytým obdivem a Harold se blaženě začervenal.
„Hodně čtu. A ani jedno z těch míst není tajné. Tak co si o tom myslíš, Fran?"
Myslela si, že je to skvělý nápad. Zapůsobilo to na její nevědomou touhu po struktuře a autoritě. Okamžitě přejala Haroldovy pochybnosti o možnosti, že by v takové instituci mohli být všichni mrtví. Přijedou do Stovingtonu, tam je přijmou, udělají s nimi testy a z nich přijdou na rozdíl, odlišnost mezi nimi a lidmi, kteří zemřeli. Nikoliv poprvé přemýšlela, jaké dobro by taková vakcína mohla přinést.
„Myslím, že bychom si měli pořídit autoatlas a zjistit, jak se tam dostat, a to nejlépe včera," řekla.
Rozzářil se. Chviličku si myslela, že ji políbí, a v tom rozjasněném okamžiku by ho snad i nechala, ale vzápětí to pominulo. Později byla ráda.
Podle autoatlasu, kde byly všechny vzdálenosti menší, to vypadalo docela jednoduše. Po jedničce na I-95, z ní na US 302 a pak na severozápad po 302 přes jezerní městečka západního Maine, přes úzký pruh státu New Hampshire a pak do Vermontu. Stovington byl jen třicet mil na západ od Barre, přístupný buď po vermontské silnici 61 nebo po I-89.
„Jak je to daleko?" zeptala se Fran.
Harold si vzal pravítko, měřil a pak to porovnal s měřítkem mapy. „Tomu nebudeš věřit," řekl rozmrzele.
„Kolik? Sto mil?"
„Víc než tři sta."
„Ach Bože," povzdychla si Frannie. „To je čára přes rozpočet. Někde jsem četla, že většinu států Nové Anglie můžeš přejít pěšky za jeden den."
„To je jenom reklamní trik," řekl Harold svým nejprofesorštějším hlasem. „Je možné jít přes čtyři státy - Connecticut, Rhode Island, Massachusetts a kousek za hranici Vermontu - a projít je za dvacet čtyři hodiny, pokud jdeš přesně tou správnou cestou, ale je to jako řešení toho rébusu, kde máš propletené dva hřebíky - je to snadné, když víš, jak na to, ale nemožné, když to nevíš."
„Kdes, prosím tě, vyčetl tohle?" zeptala se užasle.
„V Guinessově knize rekordů," řekl opovržlivě. „Jinak též zvané Bible studovny ogunquitské střední školy. Myslel jsem vlastně na kola. Nebo ... nevím ... možná skútry."
„Harolde," řekla vážně, „ty jsi génius."
Harold si odkašlal a začervenal se, znovu potěšen. „Mohli bychom jet na kolech do Wellsu, zítra ráno. Je tam prodejna Hondy ... umíš řídit hondu, Fran?"
„Můžu se to naučit, když pojedeme chvíli pomalu."
„Aha, no, já si myslím, že by bylo velmi nemoudré jet rychle," řekl vážně Harold. „Nikdy nevíš, kdy vjedeš do nepřehledné zatáčky a vletíš do tří aut, která zatarasila cestu."
„No, to je pravda, že jo? Ale proč čekat až do zítřka? Proč nevyrazíme už teď?"
„Podívej, je už po druhé hodině," řekl. „Nedostali bychom se dál než do Wellsu, a to se potřebujeme sbalit. To bude snazší tady v Ogunquitu, protože víme, kde co je. A taky pochopitelně potřebujeme zbraně."

Bylo to opravdu podivné. Jakmile řekl to slovo, pomyslela na dítě. „Na co potřebujeme zbraně?“
Podíval se na ni a sklopil oči. Do tváří se mu nalil ruměnec.
„Protože policie a soudy jsou pryč a ty jsi žena a hezká a někteří lidé ... někteří muži ... by se nemuseli ... chovat jako džentlmeni. Proto.“
Jeho ruměnec byl teď téměř purpurový.
Mluví o znásilnění, pomyslila si. Znásilnění. Ale proč by mě někdo chtěl znásilňovat, vždyť jsem těhotná. Ale to nikdo nevěděl, ani Harold. A i kdyby to prozradila, řekla nastávajícímu násilníkovi: Mohl byste toho, prosím, zanechat, jsem těhotná, copak by se dalo očekávat, že násilník odpoví: Ježíš, madam, ráčej vodpustit, to já pudu znásilnit ňáký jiný ďouče?
„Tak jo,“ řekla. „Zbraně. Ale stejně bychom se do Wellsu dostali ještě dneska.“
„Chci tady udělat ještě něco,“ řekl Harold.
Ve věžičce na vrcholku stodoly Mosese Richardsona bylo horko jako ve výhni. Pot jí stékal v čůrcích po těle, ještě než se vyšplhali na půdu, ale když se dostali po rozvrzaném schodišti z půdy do věžičky, tekly jí po těle celé řeky a promáčely jí blůzku a ta se jí přilepila na prsa. „Vážně si, Harolde, myslíš, že je to nutné?“
„Nevím.“ Nesl kbelík bílé barvy a široký štětec, na kterém byl stále ještě ochranný celofán. „Ale stodola je vidět z US jedničky, a to je silnice, po které přijíždí většina lidí. Nakonec, nic mi to neudělá.“
„Udělá ti to něco, jestli spadneš a zlámeš si kosti.“ Z horka ji začala bolet hlava a kola, kterou vypila k obědu, se jí převalovala po žaludku. Dělalo se jí z toho špatně. „Vlastně by to byl tvůj konec.“
„Nespadnu,“ řekl Harold nervózně. Podíval se na ni. „Fran, je ti dobře?“ „To je z toho horka,“ řekla slabě.
„Tak běž dolů, proboha. Lehni si pod strom. Sleduj lidskou mouchu, jak provádí své dech beroucí číslo na nebezpečném spádu střechy stodoly Mosese Richardsona.“
„Nedělej si legraci. Stejně si myslím, že je to hloupost. A navíc nebezpečná.“
„Ano, ale budu radši, když to udělám. Tak běž, Fran.“ Pomyslela si: Vždyť to dělá pro mě.
Stál tam, zpocený a vystrašený, na obnažených ramenou mu visely staré pavučiny, břicho mu přetékalo přes pásek těsných džínsů, rozhodnutý neriskovat vůbec nic, udělat vše správně.
Stoupla si na špičky a lehce ho políbila na ústa. „Buď opatrný,“ řekla a rychle se rozeběhla po schodech. Kola jí šplouchala v břiše, nahoru a dolů, dokolečka dokola, jupíííí; běžela rychle, ale ne tak rychle, aby nezahlédla jeho překvapený úžas, který se mu objevil v očích. Slezla po žebříku z půdy na podlahu stodoly, pokrytou slámou, ještě rychleji, protože věděla, že bude brzy zvracet. Ona sice věděla, že to to horko a kola a dítě, ale co by si mohl pomyslet Harold, kdyby ji slyšel? Tak vyběhla ven, kde ji slyšet nemohl. A stihla to. Taktak.
Harold slezl dolů ve tři čtvrtě na čtyři, spálená záda měl jasně rudá a paže postříkané bílou barvou. Fran do té doby neklidně dřímala pod jilmem v Richardsonově zahradě; nikdy neusnula úplně, poslouchala, jestli se neozve zapraštění šindelů a zoufalý výkřik tlustého Harolda, padajícího z pětadvaceti metrů na tvrdou zem dole. Ale nic se neozvalo - díky Bohu - a teď tu před ní pyšně stál s nohama zelenýma od trávy, bílými pažemi a rudými zády.
„Proč jsi vůbec nosil tu barvu dolů?“ zeptala se zvědavě.
„Nechtěl jsem ji tam nechávat. Mohla by se samovznítit a my bychom přišli o náš nápis.“ Opět pomyslela na to, jak je odhodlaný a neriskuje ani to nejmenší. Šel z toho až trochu strach.
Oba se zahleděli na střechu stodoly. Čerstvá barva zářila v ostrém kontrastu na omšelých zelených šindelech a napsaná slova připomněla Fran nápisy, které jste občas mohli vidět na Jihu, namalované na střechách stodol - JEŽÍŠ TĚ SPASÍ nebo PRYČ S RUDOCHY. Haroldův nápis vzkazoval:

ODEŠLI JSME DO STOVINGTONU, VT.
EPIDEMIOLOGICKÉ CENTRUM
US 1 DO WELLSU I-95 DO PORTLANDU
US 30 DO BARRE I-89 DO STOVINGTONU
ODJEZD Z OGUNQUITU 2. ČERVNA 1990

HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITHOVÁ

„Neznám tvoje prostřední jméno," řekl Harold omluvně.
„To nevadí," řekla Frannie, která se stále dívala na nápis. První řádek začínal těsně pod hřebenem; poslední, její jméno, téměř na hraně střechy, nad okapem. „Jak jsi tam dostal ten poslední řádek?" zeptala se.
„Nebylo to těžké," řekl skromně. „Musel jsem trochu spustit nohy, to je všechno."
„Ach, Harolde, proč jsi nemohl podepsat jen sám sebe?"
„Protože jsme tým," řekl a podíval se na ni nejistě. „Nebo ne?"
„Asi ano ... pokud se ovšem nezabiješ. Nemáš hlad?"
Rozzářil se. „Jako vlk."
„Tak jdeme jíst. A taky ti namažu dětským olejíčkem záda. Budeš muset nosit košili, Harolde. Ani kvůli tomu v noci neusneš."
„Ale usnu," řekl a usmál se na ni. Frannie mu úsměv vrátila. Snědli nějaké jídlo z konzervy a zapili ho práškovou limonádou (udělala ji Frannie a dala do ní cukr) a později, když se začalo stmívat, přišel Harold k Frannie domů a pod paží měl nějaký balíček.
„Patřilo to Amy," řekl. „Našel jsem to na půdě. Myslím, že jí to naši dali, když ukončila základní školu. Nevím, jestli to ještě funguje, ale přinesl jsem z obchodu nějaké baterie." Poplácal si kapsy, nacpané velkými monočlánky.
Byl to přenosný gramofon s plastikovou skřínkou, pro třinácti - nebo čtrnáctileté dívky na zahradní večírky. Takový, který byl postaven na malé singly - od Osmondů, Leifa Garreta, Johna Travolty, Shauna Cassidyho. Podívala se na něj a cítila, že se jí do očí derou slzy.
„No," řekla, „tak se podíváme, jestli to hraje."
Hrálo. A skoro čtyři hodiny seděli na opačných koncích gauče, gramofon na stolku před nimi. Tváře jim zářily tichým a smutným okouzlením, když poslouchali, jak hudba mrtvého světa plyne do letní noci.
KAPITOLA 37
Stu nejdříve přijal ten zvuk naprosto samozřejmě; byla to typická součást jasného letního rána. Právě prošel městem South Ryegate v New Hampshiru a teď se silnice vinula malebnou krajinou pod stinnými jilmy, které na asfalt propouštěly lesklé mince slunečního světla. Podrost byl po obou stranách velmi hustý - jasně zelená škumpa, modrošedý jalovec a spousta keřů, které neuměl pojmenovat. Jejich hojnost ho nepřestávala udivovat. Z východního Texasu nebyl na takovou různorodost flóry kolem silnice zvyklý. Po levé straně se kroutila prastará kamenná zídka a napravo vesele bublal a poskakoval potok. V podrostu se každou chvíli pohnulo nějaké zvířátko (včera byl doslova ohromen při pohledu na velkou laň, která stála uprostřed silnice a větřila v ranním vzduchu) a ptáci křičeli své chraplavé vzkazy. A na pozadí těch zvuků zněl psí štěkot jako ta nejnormálnější věc na světě.
Ušel skoro další míli, než mu došlo, že pes - podle zvuku byl už blíž - by vlastně nemusel být až tak normálním zjevem. Od doby, kdy opustil Stovington, viděl velké množství mrtvých psů, ale ani jednoho živého. Nu, říkal si, chřipka zabila většinu lidí, ale ne všechny. Očividně tomu bylo stejně i se psy. Nejspíš se teď už bude lidí bát. Až ho ucítí, zřejmě zaleze do keřů a bude na něj hystericky štěkat, dokud Stu neopustí jeho teritorium.
Upravil si řemeny batohu a přeložil kapesníky, které měl pod řemeny na ramenou. Na nohou měl pár těžkých cestovních bot. Tři dny chůze z nich setřely veškerou novotu. Na hlavě mu seděl rozverný červený plstěný klobouk se širokou střechou a přes rameno nesl armádní karabinu. Nečekal, že potká nějaké záškodníky, ale měl jakousi matnou představu, že není špatné mít s sebou zbraň. Třeba kvůli čerstvému masu. No, čerstvé maso viděl vlastně už včera, pořád ještě na kopýtkách, ale byl příliš překvapen a potěšen, než aby na střelbu vůbec pomyslel.
S upraveným batohem opět vyrazil. Podle štěkotu odhadoval, že psa potká hned za zatáčkou. Možná ho nakonec i uvidím, myslel si.
Vybral si silnici 302 směrem na východ, protože čekal, že ho dříve nebo později dovede k oceánu. Uzavřel se sebou takovou smlouvu: až dorazím k oceánu, rozhodnu se, co budu dělat dál. Do té doby o

tom nebudu přemýšlet vůbec. Jeho pochod, který trval už čtvrtý den, byl něčím jako ozdravným procesem. Myslel na to, že by si opatřil sportovní kolo nebo i motocykl, na nichž by se mohl proplést kolem havárií, blokujících cestu, ale nakonec se rozhodl pro chůzi. Vždycky miloval pěší túry a jeho tělo volalo po tréninku. Až do svého útěku ze Stovingtonu byl zavřený skoro čtrnáct dní a cítil se ochablý a z formy. Předpokládal, že dříve či později ho jeho pomalý přesun omrzí a pak si sežene kolo nebo motorku, ale v současné době ho chůze naprosto uspokojovala. Díval se, na co chtěl, odpočíval, kdy chtěl anebo si odpoledne, během největšího horka, zdříml. Dělalo mu to dobře. Postupně mu jeho zoufalé hledání východu z budovy klouzalo do nižších a nižších pater paměti jako něco, co bylo dávno, z čeho mu už nevyrážel studený pot. Vzpomínku na pocit, že ho někdo sleduje, šlo setřást nejhůř. První dvě noci na cestě se mu pořád dokola zdálo o jeho posledním setkání s Elderem, když přišel vykonat své rozkazy. Ve snu nebyl Stu nikdy dost rychlý. Elder ustoupil, vyhnul se židli, zmáčkl kohoutek a Stu ucítil těžkou, ale bezbolestnou boxerskou rukavici, zatíženou olovem, dopadnout na svou hruď. Zdálo se mu to znovu a znovu, dokud se ráno neprobudil, rozlámaný, ale šťastný, že je naživu. Včera se sen nevrátil. Pochyboval, že by ho noční můra mohla přestat pronásledovat ze dne na den, ale domníval se, že si chůzí ten jed po troškách vyhání z těla. Možná se ho nikdy nezbaví úplně, ale byl si jistý, že až to bude téměř pryč, bude se mu o budoucnosti přemýšlet lépe, ať už to bude v době, kdy dojde k oceánu, nebo později.

Došel za zatáčku a pes tam byl, kaštanově zbarvený irský setr. Když zahlédl Stua, vesele se rozštěkal a rozběhl se k němu, drápky mu cvakaly po asfaltu a divoce vrtěl ocasem. Vyskočil, opřel se tlapami Stuovi o břicho a jeho váha přinutila Stua o krok ustoupit. „Ale, no tak, kamaráde," řekl a usmíval se. Pes v odpověď radostně zaštěkal a opět na něj vyskočil.

„Kojaku!" ozval se přísný hlas a Stu sebou trhl a rozhlížel se kolem. „Dolů! Nech toho člověka! Umažeš mu celou košili! Zatracenej pse!"

Kojak se spustil na všechny čtyři a obcházel Stua s ocasem mezi nohama. I tak jím pořád vrtěl z potlačované radosti a Stu si řekl, že z tohohle psa asi nikdy nebude světový psí herec.

Teď uviděl i člověka, kterému patřil onen hlas - a patrně i Kojak. Muž kolem šedesátky, oblečený do starého svetru, šedivých kalhot ... s baretem na hlavě. Seděl na stoličce od piána a držel paletu. Před ním stál malířský stojan s plátnem.

Vstal, položil paletu na stoličku (Stu zaslechl, jak si mumlá 'Hlavně si na to pak nezapomeň sednout') a šel ke Stuovi s napřaženou rukou. Pod baretem mu v jemném vánku povlávaly mírně zvlněné šedivé vlasy.

„Doufám, že s tou puškou nezamýšlíte nic špatného, pane. Glen Bateman, k vašim službám."

Stu pokročil a chopil se jeho ruky (Kojak kolem něj už zase začal dovádět, i když si ještě nedovolil zopakovat skoky - alespoň zatím). „Stuart Redman. Můžete být bez obav. Neviděl jsem ještě tolik lidí, abych na ně začal střílet. Vlastně jsem ještě neviděl žádný, vy jste první."

„Máte rád kaviár?"

„Nikdy jsem to nejedl."

„Tak to je načase, abyste začal. A jestli vám nebude chutnat, je tady spousta jiných věcí. Kojaku, neskákej! Já vím, že zamýšlíš opakovat bláznivé skákání - vidím do tebe jako do knihy - ale ovládej se. Pamatuj si, Kojaku, že ovládání je to, co odděluje vyšší řády od nižších. Ovládání!"

Po tomto apelu na své lepší stránky si Kojak sedl a hlasitě dýchal. Na psí tváři měl široký úsměv. Stu měl zkušenosti, že usmívající se pes buď kouše, nebo je to zatraceně dobrý pes. A tenhle nevypadal, že by moc kousal.

„Zvu vás na oběd," řekl Bateman. „Jste první lidská bytost, kterou jsem za poslední týden viděl. Zůstanete?"

„S radostí."

„Jste z jihu, co?"

„Východní Texas."

„A, tak z východu, to mi promiňte." Bateman se uchichtl vlastnímu žertíku a obrátil se ke svému obrazu, neurčitému akvarelu keřů na druhé straně cesty.

„Na tu stoličku bych si, být vámi, nesedal," řekl Stu. „Sakra, jasně! Nebylo by to to nejlepší, co?"

Změnil kurs a vydal se na konec malé mýtiny. Stu spatřil, že ve stínu tam stojí oranžovobílý chladicí box; na víku měl něco, co vypadalo jako bílý ubrus. Když to Bateman roztřepl, Stu viděl, že je to přesně tak.
„Bývala to část soupravy pro přijímání baptistického kostela ve Woodsville," řekl Bateman. „Přisvojil jsem si to. Baptisté to nejspíš nebudou postrádat. Všichni odešli domů za Ježíšem. Alespoň tedy woodsvillští baptisté. Mohou teď přijímat svého pána osobně. I když se domnívám, že nebesa budou pro baptisty velkým zklamáním, pokud jim ředitelství nepovolí televizi - možná, že jí tam říkají nebevize - kde by mohli sledovat Jerry Falwella a Jacka van Impa. Místo toho tu máme staré dobré pohanské přijímání přírody. Kojaku, nešlapej po ubrusu. Ovládání, pamatuj, Kojaku. Ve všem, co děláš, vždy pamatuj na ovládání. Nepůjdeme se umýt, pane Redmane?" „Říkejte mi Stu." „Tak dobře."
Přešli cestu a umyli se v chladné, čisté vodě. Stu byl šťastný. To, že potkal právě tohoto muže právě v tuto chvíli, mu připadalo skvělé. Směrem po proudu se Kojak nahltal vody a pak vběhl do lesa a vesele štěkal. Vyplašil lesní bažanty a Stu se díval, jak vystřelili ze křoví a s překvapením si pomyslel, že všechno bude možná v pořádku. Prostě nějak v pořádku.
Kaviár ho moc nenadchl - chutnal trochu jako aspik ze studené ryby - ale Bateman tu měl také čabajku, salám, dvě plechovky sardinek, maličko pomačkaná jablka a krabici fíků. Fíky jsou výborné na střeva, řekl Bateman. Stuovi nedělala střeva žádné potíže od chvíle, kdy se vydal ze Stovingtonu, ale fíky mu stejně chutnaly a spořádal jich celou hrst. Vlastně toho snědl dost od všeho.
Během jídla Bateman Stuovi vykládal, že byl profesorem sociologie na místní woodsvillské fakultě. Woodsville, říkal, bylo malé městečko („proslulé svou fakultou a čtyřmi benzínovými čerpadly," poznamenal) asi šest mil dál po silnici. Jeho žena zemřela před deseti lety. Děti neměli. Většina jeho kolegů se o něj nestarala a tyto pocity byly oboustranné. „Mysleli si, že jsem blázen," řekl. „Značná pravděpodobnost, že mají pravdu, naše vztahy nijak nezlepšila." Epidemii superchřipky přijal vyrovnaně, říkal, protože měl konečně možnost jít na odpočinek a věnovat se plně malířství, po čemž vždy toužil. Když rozkrájel dezert a podal Stuovi polovinu na papírovém tácku, řekl: „Jsem hrozný malíř, hrozný. Ale prostě si říkám, že letos v červnu není na světě lepšího krajináře, než je Glendon Pequod Bateman, PhDr. Je to trochu laciné vychloubání, ale co na tom."
„Byl Kojak váš pes i předtím?"
„Ne - to by byla poněkud fantastická shoda okolností, co říkáte? Myslím, že Kojak patřil někomu z druhé strany města. Příležitostně jsem ho vídal, ale protože jsem neznal jeho jméno, dovolil jsem si překřtít ho. Nevypadá, že by mu to vadilo. Omluv mě na okamžik, Stu."
Odklusal přes cestu a Stu slyšel, jak se šplouchá ve vodě. Za okamžik se vracel a v každé ruce nesl balíček šesti piv.
„To se mělo servírovat s jídlem. To jsem ale pitomec."
„Po obědě bude zrovna tak dobrý," řekl Stu a vytáhl z balíčku jednu plechovku. „Díky."
Otevřeli plechovky a Bateman ji pozvedl. „Na nás, Stu. Ať si užijeme šťastných dnů, spokojené mysli a jen málo nebo žádné bolesti v zádech."
„Amen." Přiťukli si plechovkami a napili se. Stu si řekl, že doušek piva ještě nikdy nebyl tak chutný a pravděpodobně už nikdy takový nebude.
„Moc toho nenamluvíš," řekl Bateman. „Doufám, že si nemyslíš, že tančím na hrobu světa, abych tak řekl."
„Ne," odpověděl Stu.
„Měl jsem proti světu předsudky," řekl Bateman. „To klidně připouštím. V posledních pětadvaceti letech dvacátého století pro mě měl svět přitažlivost osmdesátiletého starce, umírajícího na rakovinu tlustého střeva. Říká se, že taková nechuť zachvacovala všechny lidi ze západní kultury, když se století - jakékoliv století - chýlilo ke konci. Vždycky jsme se oděli do smutečních hávů a kvíleli ó běda, ó Jeruzaléme ... nebo Clevelande, jak by se mohlo lkát teď.
Ve druhé polovině patnáctého století přišla epidemie tance svatého Víta. Bubonický mor - černá smrt - zdecimoval Evropu na konci čtrnáctého století. Černý kašel na konci sedmnáctého a první známé epidemie chřipky na konci devatenáctého. Na chřipku jsme si tolik zvykli - zní nám to skoro jako rýma, co? - že nikdo kromě historiků snad neví, že před sto lety ještě neexistovala.
Během posledních tří dekád jakéhokoliv století přicházejí náboženští fanatici s fakty a čísly, která

dokazují, že Armageddon je na dosah. Takoví lidé jsou všude, ale koncem století se vždycky zdá, že jejich řady zhoustly ... a spousta lidí je začne brát vážně. Objevují se příšery. Attila, Čingis-chán, Jack Rozparovač, Lizzie Bordenová. Charles Manson a Richard Speck a Ted Bundy našeho věku, jestli chceš. Mí daleko podivínštější kolegové přišli s tím, že západní člověk potřebuje občasné pročištění, a to se udává ke konci století, aby mohl jít novému století vstříc čistý a plný optimismu. A v tomto případě jsme dostali superklystýr a když o tom zauvažuješ, dává to dokonale smysl. My se tentokrát neblížíme ke konci století. My kráčíme k novému tisíciletí."
Bateman se na chvíli odmlčel a uvažoval.
„Když o tom teď přemýšlím, tak opravdu tancuji na hrobě světa. Ještě pivo?"
Stu si jedno vzal a dumal o tom, co Bateman řekl.
„Tohle není ve skutečnosti konec," řekl po chvíli. „Aspoň si to tak nepředstavuji. Je to jenom ... přestávka."
„Docela výstižné. Dobře řečeno. Vrátím se teď k mému obrazu, jestli ti to nevadí."
„V pořádku."
„Viděl jsi někde jiné psy?" zeptal se, když Kojak vesele přiskákal přes silnici.
„Ne"
„Já také ne. Ty jsi jediná další osoba, kterou jsem viděl, ale vypadá to, že Kojak je jediný svého druhu."
„Pokud přežil on, přežili i další."
„To není moc vědecké," řekl Bateman laskavě. „Co jsi to za Američana? Ukaž mi druhého psa - pokud možno fenu - a já uznám tvou tezi, že někde bude třetí. Ale ne že mi ukážeš jednoho a z toho vyvodíš existenci dalšího. To nestačí."
„Viděl jsem krávy," řekl Stu zamyšleně.
„Krávy, ano, a taky vysoká. Ale koně jsou všichni mrtví."
„No jo, to je pravda," souhlasil Stu. Na své pouti zahlédl několik mrtvých koní. V některých případech se proti větru od nafouknutých těl pásly krávy.
„Proč je to tak?"
„Netuším. Všichni dýcháme téměř stejně a tohle vypadá hlavně jako respirační choroba. Ale nevím, jestli to neovlivňuje ještě jiný faktor. Lidé, psi a koně to chytili. Krávy a vysoká ne. A krys bylo nějakou dobu málo, ale teď to vypadá, že se zase vracejí." Bateman nedbale míchal barvy na paletě. „Kočky všude, záplava koček a pokud vidím, tak hmyzu je všude jako dřív. Jistě, drobná faux pas, která lidstvo provádí, na ně mají stejně sotva nějaký vliv - a představa komára s chřipkou je tak směšná, že nemá smysl zabývat se tím. Je to nesmysl."
„To je," souhlasil Stu a otevřel další pivo. V hlavě mu již příjemně zvonilo. „Máme šanci, že zaznamenáme zajímavé ekologické posuny," pokračoval Bateman. Zrovna se dopouštěl nesmírné chyby tím, že se do obrazu pokoušel namalovat Kojaka. „Zbývá zjistit, jestli se homo sapiens bude schopno dál reprodukovat - to je potřeba zjistit především - ale vždycky je možné dát se dohromady a pokusit se o to. Ale najde si takový Kojak družku? Stane se kdy pyšným tatínkem? „„Bože, možná, že ne."
Bateman vstal, položil paletu na stoličku a došel si pro nové pivo. „Možná, že máš pravdu," řekl. „Pravděpodobně tu jsou i další lidé, psi, koně. Ale spousta zvířat může zemřít, aniž by se rozmnožila. Existují snad samice z těchto ohrožených druhů, které již byly těhotné, když vypukla epidemie, jistě. Možná, že po Spojených státech jsou desítky zdravých žen, které mají právě teď - odpusť mi tu hrubost - koláč v troubě. Ale některá zvířata se pravděpodobně dostanou k bodu, z něhož není návratu. Pokud vyjmeš z rovnice psy, vysoká, která se zdá být imunní, se divoce přemnoží. Jistě nebude dost lidí, kteří by udržovali nízký stav. Lovecká sezóna se na pár let ruší."
„No," řekl Stu, „přebytečná vysoká snad prostě umře hlady."
„Ne, to asi ne. Ne všechna, dokonce ani většina ne. Tedy, ne tady na severu. Nemůžu předpovídat, co se stane ve východním Texasu, ale v Nové Anglii byly do epidemie všechny zahrádky osázeny a udržovány. Letos a příští rok bude mít vysoká potravy dostatek. Dokonce i potom naše obilí vzklíčí na divoko. Možná, že vysoká nebude vůbec hladovět třeba dalších sedm let. Až sem přijedeš za pár let, Stu, budeš muset vysokou odstrkovat lokty, aby ses vůbec dostal dál."
Stu si to v hlavě probíral. Nakonec se ozval: „Nepřeháníš trochu?"

„Nikoliv záměrně. Možná, že se objeví faktor nebo faktory, které jsem nevzal v úvahu, ale to si skutečně nemyslím. A můžeme použít mou hypotézu o vlivu naprosté nebo téměř naprosté absence psí populace a aplikovat ji na vztah dalších druhů. Kočky, množící se bez kontroly. Co z toho vyplývá? Řekl jsem, že krysy si na ekologické burze stály špatně, ale že se to lepší. Pokud bude dost koček, může se to změnit. A svět bez krys zní na první poslech dobře, ale nevím, nevím."
„Jak jsi to myslel, když jste říkal, že otázka, zda se lidé budou schopni rozmnožovat nebo ne, je otevřená?"
„Jsou tady dvě možnosti," řekl Bateman. „Minimálně dvě, jak to vidím teď. První je, že děti nebudou imunní."
„Myslíš, že zemřou, jakmile přijdou na svět?"
„Ano, nebo možná ještě in utero. Méně pravděpodobné, ale stále možné je to, že superchřipka měla na nás, co jsme zbyli, sterilizující účinky."
„To je šílený," řekl Stu.
„To jsou příušnice také," řekl Glen suše.
„Ale pokud jsou matky dětí, které jsou ještě ... in utero ... pokud jsou imunní -"
„Ano, v některých případech se imunita může přenášet z matky na dítě, stejně jako alergie. Ale nikoliv ve všech případech. Na to nelze sázet. Myslím, že budoucnost dětí, které jsou v současné době in utero, je velmi nejistá. Jejich matky jsou zaručeně imunní, ale statistická pravděpodobnost říká, že většina otců nebyla a ti jsou teď mrtví."
„Jaká je druhá možnost?"
„Že můžeme dokončit proces ničení vlastního druhu sami," řekl klidně Bateman. „Dokonce si myslím, že je to velmi pravděpodobné. Ne teď hned, protože jsme příliš roztříštění. Ale člověk je stádní, společenský tvor, a nakonec se zase dáme dohromady, když už pro nic, tak abychom si mohli vyprávět historky o tom, jak jsme přežili velký mor roku 1990. Většina společností, které se vytvoří, budou mít tendenci stát se primitivními diktaturami, vedenými malými Cézary, pokud tedy nebudeme mít velké štěstí.
Několik může být osvícenými, demokratickými komunitami a já ti řeknu přesně, jaká kritéria bude muset splňovat taková komunita na konci devadesátých let: musí to být komunita s dostatkem technicky založených lidí, aby dokázala dát do provozu zařízení na výrobu elektřiny. To je možné, dokonce docela lehké. Tohle není stav po nukleární válce, při které by bylo všechno zničeno. Veškerá technika je tady, čeká, až někdo přijde - někdo pravý, kdo ví, jak vyčistit obvody a vyměnit spálená ložiska - a znovu to rozjede. Je to otázka toho, kolik z těch, kteří přežili, rozumí technice, kterou bereme všichni tak samozřejmě." Stu si usrkl piva. „Myslíš?"
„Jistě." Bateman se napil piva, předklonil se a usmál se na Stua. „Předvedu vám hypotetickou situaci, pane Stuarte Redmane z východního Texasu. Řekněme, že máme komunitu A v Bostonu a komunitu B v Utice. Vědí o sobě a vědí, v jakém stavu je ta druhá. Společnost A je na tom dobře. Žije si na Beacon Hillu uprostřed luxusu, protože jeden z nich byl náhodou elektrárenským opravářem. Tento chlapík ví dost, aby znovu rozběhl elektrárnu, která napájí Beacon Hill. Jde hlavně o to vědět, které vypínače přepnout poté, co se elektrárna automaticky vypnula. Jakmile jednou běží, je téměř samoobslužná. Opravář může naučit další členy společnosti A, za které páky zatáhnout a které ukazatele hlídat. Turbíny běží na naftu, které je všude nadbytek, protože všichni, kteří ji používali, jsou mrtví. Takže v Bostonu šťáva teče. Je tu topení proti chladu, světlo, takže je možné v noci číst, lednička, takže můžete pít svou skotskou s ledem jako civilizovaný člověk. Ve skutečnosti je to zatracená idylka. Žádné znečištění. Žádný problém s drogami. Žádné rasové problémy. Žádný nedostatek. Žádné problémy s penězi nebo obchody, protože veškeré zboží, když už ne služby, je na dosah a je ho dost, aby stačilo radikálně zredukované společnosti tři století. Bráno ze sociologického hlediska, taková společnost se přirozeně stane pospolitou. Žádná diktatura. Vhodná živná půda pro diktaturu, tedy potřeba, chtíč, nejistota, nouze ... prostě neexistuje. Boston bude pravděpodobně řízen městským shromážděním nebo vládou.
Ale co komunita B vedle v Utice? Není tu nikdo, kdo by zprovoznil elektrárnu. Technici jsou mrtví. Bude jim trvat dlouho, než přijdou na to, jak zase věci rozběhnout. Mezitím v noci mrznou (a zima je blízko), jedí konzervy, jsou zubožení. K moci se dostává silný muž. Jsou rádi, že ho mají, protože jsou zmatení,

nemocní a je jim zima. Ať rozhoduje on. A on pochopitelně rozhoduje. Pošle někoho do Bostonu s žádostí. Pošlou jim jejich drahého technika, aby jim pomohl rozběhnout elektrárnu? Jinak by se museli na zimu vydat na dlouhou a nebezpečnou cestu na jih. Takže co udělá komunita A, když dostanou takovou žádost?" „Pošlou jim toho chlápka?" hádal Stu.
„Ale Kristovy nohy, ne! Mohli by ho tam zadržovat proti jeho vůli, vlastně je to vysoce pravděpodobné. V postchřipkovém světě nahradí technologické know-how zlato coby nejvhodnější směnné médium. A z tohoto hlediska je společnost A bohatá a společnost B chudá. Takže co udělá komunita B?"
„Asi půjdou na jih," řekl Stu a zazubil se. „Možná, že dokonce do východního Texasu."
„Možná. A možná že začnou lidem v Bostonu vyhrožovat nukleární bombou."
„Jasně," řekl Stu. „Nevědí, jak dát do kupy elektrárnu, ale umí vystřelit atomovou raketu na Boston."
Bateman řekl: „Kdyby bylo na mě, neobtěžoval bych se s raketou. Jenom bych přišel na to, jak odmontovat hlavici a přivezl bych ji do Bostonu v dodávce. Myslíš, že by to fungovalo?"
„To teda nevím."
„A i kdyby ne, je tady spousta konvenčních zbraní. O to jde. Všechno se to válí kolem a čeká, až to někdo sebere. A kdyby měly obě komunity své drahé techniky, možná že by došli k pěkné atomové výměně kvůli náboženství nebo teritoriu nebo kvůli nějaké malicherné ideologické otázce. Jenom si to představ, namísto šesti nebo sedmi světových nukleárních velmocí tu bude šedesát nebo sedmdesát přímo tady na území Spojených států. Kdyby byla situace jiná, jsem si jistý, že by došlo na válčení kameny a naostřenými tyčemi. Ale skutečnost je taková, že všichni dobří vojáci odešli a zanechali tu po sobě své hračky. Je to pochmurné, takhle uvažovat, zvlášť po všech pochmurných událostech, ke kterým už došlo ... ale obávám se, že je to skutečně možné."
Rozhostilo se ticho. Z dálky slyšeli, jak Kojak štěká v lese. Den se přehoupl přes poledne.
„Víš, „řekl nakonec Bateman, „já jsem v jádru veselý chlap. Možná proto, že mám nízký práh uspokojení. V okolí jsem za to byl neoblíbený. Mám chyby: moc mluvím, jak jsi slyšel, jsem hrozný malíř, jak jsi viděl, a býval jsem hrozně neopatrný na peníze. Kolikrát jsem tři dny před výplatou jedl sendviče s burákovou pomazánkou a ve Woodsville jsem byl proslulý tím, že jsem si zakládal vkladní knížky a za týden je zase rušil. Ale nikdy jsem nedovolil, aby mě to srazilo na kolena, Stu. Výstřední, ale veselý, to jsem já. Jediným prokletím mého života byly sny. Už od dětství jsem byl trápen nesmírně živými sny. Spousta jich byla ošklivých. V mládí to byli trollové pod mosty, kteří se natahovali a chytali mě za nohu, nebo čarodějnice, které mě proměňovaly v ptáka ... otevřel jsem ústa, abych vykřikl, a ozvalo se jen krákání. Zdají se ti špatné sny, Stu?"
„Někdy," řekl Stu a myslel na Eldera a jak po něm Elder ve snu chňapal a na chodby, které nekončily, ale vracely se zpět na stejné místo, osvětlené chladnými zářivkami a plné ozvěn.
„Pak to znáš. Když jsem dospíval, zdály se mi sexy sny, s polucí i bez ní, ale mezi ně se míchaly takové, kdy se dívka, se kterou jsem byl, změnila v ropuchu nebo hada nebo dokonce ve shnilou mrtvolu. Když jsem dospěl, měl jsem sny o selhání, degradaci, sebevraždě, hrozné smrti. Nejvíce se vracel ten, kdy jsem byl pomalu umačkán k smrti lisem. Všechno to jsou nejspíš jednoduché obměny snů s trolly. Skutečně si myslím, že takové sny jsou jednoduše psychologická dávidla a že lidé, kteří jimi trpí, jsou spíše požehnaní než prokletí."
„Když se jich zbavíš, nehromadí se."
„Přesně. Existují všemožné výklady snů, ty Freudovy jsou asi nejznámější, ale já vždy věřil, že mají jednoduše eliminující funkci a nic víc - že sny slouží k tomu, aby si psýché čas od času pořádně ulevila. A že lidé, kteří nesní - nebo ne tak, že si sny po probuzení pamatují - trpí mentální zácpou. Nakonec, jediná praktická kompenzace noční můry je to, že se probudíš a uvědomíš si, že je to jenom sen."
Stu se usmál.
„Ale v poslední době mívám nesmírně ošklivý sen. Opakuje se jako ten, kdy jsem drcen pod lisem, ale ten je proti tomu novému jako pohlazení. Není jako jakýkoliv jiný sen, který se mi kdy zdál, ale nějak je jako všechny dohromady. Jako ... jako součet všech špatných snů. A probudím se a cítím se zle, jako by to nebyl vůbec sen, ale vize. Vím, jak šíleně to asi zní."
„Co to je?"
„Je to muž," řekl Bateman tiše. „Tedy, alespoň si myslím, že je to muž. Stojí na střeše vysoké budovy -

nebo je to možná útes. Ať je to, co je to, spadá to stovky metrů dolů do mlhy. Je to při západu slunce, ale on se dívá na druhou stranu, na východ. Někdy to vypadá, že má na sobě džínsy a džínovou bundu, ale častěji je v dlouhém rouchu s kápí. Nikdy mu nevidím do tváře a vidím jeho oči. Má je rudé. A mám pocit, že hledá mě - a že mě dřív nebo později najde nebo budu přinucen k němu dojít ... a to bude moje smrt. Snažím se křičet a ...“ Zmlkl s nervózním pokrčením ramen.
„Tehdy se probudíš?“
„Ano.“ Dívali se, jak Kojak kluše k nim a Bateman ho popleskával, když strkal čumák do hliníkové misky a vylízal poslední zbytky koláče.
„No, myslím, že je to jenom sen,“ řekl Bateman. Vstal a zamrkal, když mu luplo v kolenou. „Kdybych byl na psychoanalýze, předpokládám, že by mi psychiatr prozradil, že tento sen vyjadřuje můj podvědomý strach z vůdce nebo vůdců, který nebo kteří to celé začnou znovu. Možná celkový strach z techniky. Protože si skutečně myslím, že všechny nové společnosti, které se objeví, alespoň pak v západní kultuře, budou mít techniku za základní kámen. Je to škoda a není to nutné, ale bude to tak, protože jsme všichni lapeni. Nebudou si pamatovat - nebo si nebudou chtít pamatovat - kam jsme se tak dostali. Špinavé řeky, díra v ozónové vrstvě, atomová bomba, znečištění atmosféry. Vše, co si budou pamatovat, bude to, že jim kdysi bývalo v noci teplo, aniž na to museli vynakládat mnoho úsilí. Nádavkem ke svým ostatním chybám jsem luddita, jak vidíš. Ale ten sen ... ten mě sžírá, Stu.“
Stu mlčel.
„No, tak abych už šel,“ řekl Bateman živě. „Už jsem napůl opilý a myslím, že odpoledne přijde bouřka.“ Přešel na konec mýtiny a chvilku se tam s něčím hmoždil. Po chvilce se vrátil s trakařem. Stočil stoličku, dal ji do trakaře, přidal paletu, chladicí box a nahoru posadil svou nijak zvlášť povedenou malbu.
„To jsi to sem všechno dovezl?“ zeptal se Stu.
„Jel jsem, dokud jsem neuviděl něco, co jsem chtěl namalovat. Pokaždé chodím jinam. Je to dobré cvičení. Jestliže jdeš na východ, pojď se mnou do Woodsville a můžeš zůstat na noc v mém domě. Můžeme se střídat při tlačení trakaře a doma mám v potůčku další pivo. To by nás mohlo stylově dorazit.“
„Přijímám,“ řekl Stu.
„Správný chlap. Asi budu vykládat celou cestu domů. Jsi v rukách uzvaněného profesora, Východotexasane. Až tě budu nudit, prostě mi řekni, ať sklapnu. Neurazí mě to.“
„Rád poslouchám,“ řekl Stu.
„Tak to jsi jedním z vyvolených. Jdeme.“
Vydali se po třistadvojce, jeden vždycky tlačil trakař a druhý pil pivo. Batemanovi nezáleželo na tom, co na něj zrovna vyšlo, a bez ustání hovořil, v nekonečném monologu skákal od tématu k tématu. Kojak vesele poskakoval kolem. Stu chvíli poslouchal, pak jeho myšlenky na chvíli odpluly po svých vlastních cestičkách a po chvíli se zase vrátily. Byl zneklidněn Batemanovou představou stovek malých enkláv, některých militantních, které přebývají v zemi, kde zůstaly tisíce zkázonosných zbraní, poházených jako kostky domina. Ale nejčastěji se vracel ke snu Glena Batemana, k muži bez tváře na vrcholku vysoké budovy - nebo okraji útesu - muži s rudýma očima, jenž stojí zády k zapadajícímu slunci a neklidně hledí k východu.
Probudil se něco po půlnoci, promočený potem, se strachem, že křičel. Ale z vedlejšího pokoje bylo slyšet pravidelné, nerušené oddychování Glena Batemana a v chodbě viděl Kojaka, jak spí s hlavou položenou na předních packách. Vše bylo ozářeno měsíčním světlem tak jasným, že to vypadalo až surrealisticky.
Když se probudil, podpíral se na loktech; teď se sesul zpátky na mokré prostěradlo a paži si položil na oči. Nechtěl vzpomínat na svůj sen, ale nemohl si pomoci.
Byl zase ve Stovingtonu. Elder byl mrtvý. Všichni byli mrtví. Celá budova byla jednou velkou hrobkou. Byl tam jedinou živou bytostí a nemohl najít cestu ven. Nejprve se snažil paniku ovládat. Jdi pomalu, neutíkej, říkal si pořád dokola. Ale jeho chůze se neustále zrychlovala a nutkání ohlížet se přes rameno a ujišťovat se, že za sebou slyší pouze ozvěnu, bylo nepotlačitelné.
Procházel kolem zavřených dveří, na jejichž mléčných sklech byla černou barvou napsána jména. Kolem převrženého vozíku na léky. Kolem těla sestry v bílé sukni, vyhrnuté ke stehnům. Její černá, šklebící se

tvář zírala na zářivku, která vypadala jako převrácená miska na led.
Nakonec se dal do běhu.
Rychleji a rychleji, dveře kolem něj klouzaly a mizely, jeho nohy tepaly po linoleu. Na tvárnicích se rozlévaly oranžové šipky. Nápisy. Nejprve se zdály být v pořádku: RADIOLOGIE a CHODBA B K LABORATOŘÍM a BEZ PLATNÉ PROPUSTKY VSTUP ZAKÁZÁN. A pak se dostal do jiné části budovy, kterou nikdy neviděl a kterou vidět ani netoužil. Nátěr na zdech byl starý a v cárech se odlupoval. Některé zářivky nesvítily, jiné bzučely jako mouchy na okně. Mléčná skla v některých dveřích byla, rozbitá a hvězdicovými otvory viděl trosky a mrtvoly v hrozných bolestivých pozicích. Byla tam krev. Ti lidé nezemřeli na chřipku. Byli zavražděni. Jejich těla utržila bodné a střelné rány a příšerná zranění, která mohly způsobit jen tupé nástroje. Oči měli nehybně vytřeštěné.
Seběhl po zastavených pohyblivých schodech a vběhl do dlouhého tmavého tunelu, obloženého kachlíčky. Na druhém konci byly další kanceláře, ale jejich dveře byly natřené černou barvou smrti. Šipky byly jasně červené. Zářivky bzučely a blikaly. Nápisy zněly: KE KOBALTOVÝM URNÁM a LASEROVÁ ZBROJNICE a STŘELY SIDEWINDER a BAKTERIOLOGICKÝ SÁL. Pak s úlevným vzlykem uviděl šipku, ukazující doprava za roh, s jediným požehnaným slovem VÝCHOD.
Zatočil za roh a tam byly otevřené dveře. Za nimi se rozprostírala sladká, voňavá noc. Vrhl se ke dveřím a do nich náhle vešel muž v džínách a bundě a zablokoval mu cestu. Stu se zastavil a v hrdle mu odumřel výkřik. Když muž vstoupil do světla blikajících zářivek, Stu uviděl, že namísto obličeje má jenom chladný černý stín, prosvícený pouze dvěma neživýma rudýma očima. Neživýma, ale plnýma humoru. Něco jako tančivé veselí šílence. Tmavý muž natáhl ruce a Stu viděl, že mu z nich kape krev. „Nebe i zem," ozval se z černé díry, kde měl být obličej, šepot tmavého muže. „Celé nebe i zem." Stu se probudil.
Teď ze spánku tiše zakňučel Kojak a Stu si řekl, že se i psům zdají sny. Byla to naprosto normální věc, snít. Třeba i občasné ošklivé sny. Ale trvalo mu dlouho, než opět usnul.
KAPITOLA 38
Ve dnech, kdy pominula superchřipka, objevila se další epidemie, která trvala zhruba dva týdny. Lépe se jí vedlo v technologických společnostech typu Spojených států, s menším úspěchem se setkala v méně vyvinutých státech jako je Peru nebo Senegal. Ve Spojených státech jí padlo za oběť šestnáct procent těch, kteří přežili superchřipku. V Peru, Senegalu a podobných zemích to nebyla více než tři procenta. Druhá epidemie nedostala žádné jméno, protože její symptomy se případ od případu značně lišily. Sociolog jako Glen Bateman by ji možná nazval „přirozenou smrtí" nebo „starý blues vo neštěstí". V přísně darwinovském smyslu šlo o poslední ránu - pro některé možná nejstrašnější ze všech.

Samu Tauberovi bylo pět a půl. Jeho matka zemřela čtyřiadvacátého června ve Všeobecné nemocnici v georgijském Murfreesboro. Pětadvacátého zemřel jeho otec a mladší - dvouletá - sestra April. Sedmadvacátého června zemřel starší bratr Mike a Sam zůstal jako kůl v plotě.
Od matčiny smrti byl v šoku. Bezúčelně se potloukal po murfreesboroských ulicích, když měl hlad, jedl, a chvílemi pofňukával. Po nějaké době plakat přestal, protože to k ničemu nebylo. Pláč mrtvé zpět nepřivede. V noci se probouzel ze strašlivých můr, v nichž taťka a April a Mike umírali znova a znova, měli nafouklé černé tváře, a když se dusili ve vlastních hlenech, strašlivě jim chrastilo v prsou.
Druhého července ve čtvrt na deset ráno vešel Sam do pole divokých ostružin za domem Hattie Reynoldsové. Byl obluzený a oči měl prázdné. Toulal se mezi keři, které byly skoro dvakrát tak velké jako on, sbíral plody a jedl je, dokud jeho ústa a prsa nebyly úplně černé. Občas mu trny potrhaly šaty, někdy se mu zaťaly do masa, on to ale sotva vnímal. Kolem ospale bzučely včely. Sam neviděl starý shnilý poklop studny, zpola utopený v trávě a šlahounech ostružiníku. Příklop pod jeho vahou se skřípavým, drásavým prasknutím povolil a Sam letěl šest metrů hlubokou kamenitou šachtou až na suché dno, kde si zlomil obě nohy. Na jeho smrti, která přišla o dvacet hodin později, se stejnou měrou podílel strach, zranění, šok, hlad a dehydratace.

Irma Fayette žila v Lodi v Kalifornii. Byla to šestadvacetiletá lady, panna, s morbidním strachem ze znásilnění. Od třiadvacátého června se jí život stal jednou dlouhou noční můrou. Tehdy ve městě propuklo rabování a neexistovala žádná policie, která by mu učinila přítrž. Irma měla malý domek v

postranní ulici; až do své smrti na mrtvici v roce 1985 tam s ní žila její matka. Když začalo drancování a po ulicích se rozlehla střelba a strašlivé zvuky, které vydávali opilí muži, Irma zamkla všechny dveře a pak se schovala v přízemí v pokoji pro hosty. Od té doby se v periodických intervalech vždy tiše jako myška vyplížila nahoru - buď pro jídlo, nebo aby si ulevila. Irma neměla lidi ráda. Kdyby všichni na zemi kromě ní zemřeli, byla by dokonale šťastná. Jenže to se nestalo. Ještě včera, když začínala opatrně doufat, že v Lodi kromě ní nikdo nezůstal, uviděla neotesaného a opilého muže v tričku, na kterém byl nápis NECHAL JSEM PITÍ A SEXU. BYLO TO NEJSTRAŠNĚJŠÍCH DVACET MINUT MÉHO ŽIVOTA. Potloukal se po ulicích a v ruce měl láhev whisky. Měl dlouhé blond vlasy; spadaly mu až na záda zpod špinavé čepice. Za opaskem upnutých džínů měl pistoli. Irma na něj pokukovala z ložnice zpoza záclon, dokud nezmizel z dohledu, a pak - jako by se právě vymanila z moci zlého kouzla - odpelášila dolů do zabarikádovaného pokoje.
Všichni nebyli mrtví. Jestli zbyl tenhle hipík, zbylo jich určitě víc. A všechno to jsou násilníci. Znásilní ji. Dříve nebo později ji najdou a znásilní. Toho rána se ještě před úsvitem odplížila do podkroví, kde bylo v lepenkových krabicích pár věcí po otci. Její otec byl námořníkem na obchodní lodi. Na konci šedesátých let matku opustil. Irmina matka o tom dceři řekla všechno. Byla naprosto upřímná. Její otec byl nestvůra, která se pořád opíjela a pak vždy chtěla matku znásilnit. Všichni jsou takoví. Když se vdáš, dá to tvému muži právo, aby tě znásilňoval, kdykoliv se mu zachce. Dokonce i ve dne.
Irmina matka vždycky shrnovala dezerci svého manžela do dvou slov, která mohla Irma použít pro smrt téměř každého muže, ženy nebo dítěte na tváři Země: „Žádná škoda“.
Ve většině krabic byly jen laciné tretky, koupené v cizích přístavech - suvenýry z Hongkongu, suvenýry ze Saigonu, suvenýry z Kodaně. Bylo tam album fotografií. Na většině z nich byl její otec na lodi; na některých se smál do objektivu a objímal spřátelené nestvůry kolem ramen. No, ta nemoc, které se říká Kapitán Trips, ho nejspíš skosila tam, kam utekl. Žádná škoda. Byla tam ale také dřevěná skříňka se zlacenými uzávěry, a v té byla zbraň. Pětačtyřicítka. Ležela na červeném sametu a v tajné přihrádce pod sametem bylo několik nábojů. Byly nazelenalé a jakoby potažené mechem, Irma ale měla za to, že budou fungovat. Kulky jsou z kovu. Nemohou se zkazit jako mléko nebo sýr.
Ve světle jediné pavučinami obalené žárovky pistoli nabila a pak sešla dolů, aby se najedla u kuchyňského stolu. Už se nebude schovávat jako myš v díře. Je ozbrojená. Ať si násilníci dají pozor.
Odpoledne vyšla na přední verandu a četla knihu. Jmenovala se Satan žije a vládne na Zemi. Byla to zběsilá a radostná kniha. Nakonec došli všichni hříšníci a nevděčníci odplaty, přesně jak kniha předpovídala. Všichni jsou pryč. Kromě pár hipísáckých násilníků, a s těmi už si poradí. Vedle sebe měla pistoli.
Ve dvě se ten blonďák vrátil. Byl tak opilý, že sotva stál. Zahlédl Irmu a tvář se mu rozsvítila. Nebylo pochyb, jak je šťastný, že konečně objevil „ňákou čiču“.
„Hej, bejby!“ zvolal. „Jsi tu jen ty a já! Jak dlouho -“ Pak se mu ve tváři objevilo zděšení. Irma položila knihu a zdvihla pětačtyřicítku.
„Poslouchej, polož tu věc ... Je nabitá? Hej -“
Irma stiskla spoušť. Pistole vybuchla a na místě ji zabila. Žádná škoda.

George McDougall žil v Nyacku ve státě New York. Učil na střední škole matematiku a specializoval se na doučování. On i jeho manželka byli zbožnými katolíky. Harriet McDougallová mu porodila jedenáct dětí, devět synů a dvě dcery. A tak mezi dvaadvacátým červnem, kdy jeho devítiletý syn podlehl čemusi, na co připlácli diagnózu „chřipková pneumonie“, a devětadvacátým, kdy šestnáctiletá Patricie (Bože, tak mladá a bolestně krásná) zemřela na to, čemu ti, co zbyli, říkají černý krk, viděl odcházet dvanáct lidí, které miloval nejvíce ze všeho na světě, a sám byl zdravý a cítil se úplně dobře. Ve škole žertovával, že si jména všech dětí ani nepamatuje, pořadí, v němž odcházely, měl ale hluboce vryté do paměti: Jeff dvaadvacátého, Marty a Helen třiadvacátého, jeho žena Harriet a Bili a Jim a Bob a Stan čtyřiadvacátého, Dick pětadvacátého, Dan sedmadvacátého, tříletý Frank osmadvacátého, a nakonec Pat - a to se ke konci zdálo, že Pat začíná být lépe.
George měl pocit, že se zblázní.
Na radu lékaře začal před deseti lety s joggingem. Nehrál tenis ani házenou, za udržování trávníku platil

dětem (přirozeně některému ze svých), a když Harriet zapomněla koupit chléb, jel k obchodu na rohu autem. Přibíráte, řekl dr. Warner. Sedavý život. To není dobré na srdce. Zkuste jogging.
Koupil si tedy tepláky a každé noci běhal, nejdřív krátké tratě, pak delší a delší. Ze začátku se ostýchal; byl si jistý, že si sousedi klepou na čelo a obracejí oči v sloup. Pak za ním přišlo několik mužů, kteří mu původně jen kývali na pozdrav, když kropili trávník, a zeptali se, zda by se k němu mohli připojit - nejspíš proto, že viděli jakousi pojistku ve faktu, že jich bude více. Tehdy s ním běhali i dva nejstarší Georgovi synové. Stala se z toho sousedská záležitost, a přestože se členská základna neustále měnila tak, jak lidé přicházeli a odcházeli, taky to sousedskou záležitostí zůstalo.
Když teď byli všichni pryč, George běhal pořád. Každý den. Celé hodiny. Ty chvíle, kdy se zcela koncentroval na dusot svých tenisek po chodníku, na švih paží a na rovnoměrné sípavé dýchání, byly jedinými, kdy se mu dařilo zbavit se onoho pocitu hrozícího šílenství. Jako zbožný katolík nemohl spáchat sebevraždu. Věděl, že to je smrtelný hřích a že chce být spasen. Tak běhal. Včera běhal téměř šest hodin, dokud měl ještě aspoň trochu dechu a div nezvracel vyčerpáním. Nebyl už nejmladší - bylo mu jednapadesát - a měl za to, že tolik běhání mu nesvědčí, na druhé straně to byla jediná věc, která za něco stála.
Takže toho rána po bezesné noci vstal s prvním rozbřeskem (jediná myšlenka, která mu dokola obíhala hlavou, byla Jeff - Marty - Helen - Harriet - Bill - Jim - Bob - Stan - Dick - Dan - Frank -Pat - a - já - myslel - že - se - uzdravuje) a natáhl si tepláky. Šel ven a běhal opuštěnými nyackými ulicemi, pod nohama mu občas zaskřípalo rozbité sklo a jednou musel přeskočit televizor, který ležel roztříštěn na chodníku. Dostal se tak do vilové čtvrti, kde byly ve všech oknech zatažené žaluzie, a také na křižovatku na Main Street, kde se mu naskytl ošklivý pohled na tři nabouraná auta.
Nejdříve jen tak klusal, aby ale nechal myšlenky za sebou, musel běžet rychleji a rychleji. Klusal, pak běžel a nakonec sprintoval. Jednapadesátiletý šedovlasý muž v šedých teplácích a bílých teniskách se řítil ulicemi, jako by měl ďábla v patách. Ve čtvrt na dvanáct mu masivní trombus ucpal srdeční cévu a on se zhroutil mrtvý na rohu Oak Street a Fine Avenue, poblíž požárního hydrantu. Na obličeji měl výraz, který se zdál vyjadřovat vděk.

Paní Eileen Drummondováz floridského Clewinstonu se odpoledne 2. července řádně opila mentolovým likérem. Chtěla se opít, protože když byla opilá, nemusela myslet na svou rodinu, a mentolový likér byl jediným druhem alkoholu, který snášela. V pokoji své šestnáctileté dcery našla pytlík s marihuanou a podařilo se jí sjet, nijak jí to ale nepomohlo, ba naopak. Celé odpoledne seděla zkouřená v obýváku a plakala nad fotoalbem.
A tak to odpoledne vypila celou láhev mentolového likéru a pak se jí udělalo zle a zvracela v koupelně a pak šla do postele a zapálila si cigaretu a usnula a zapálila celý dům a už o tom nemusela přemýšlet. Vítr zesílil, a tak zapálila také většinu Clewinstonu. Žádná škoda.

Arthur Simson žil v Renu v Nevadě. Devětadvacátého odpoledne, poté, co si zaplaval v Lake Tahoe, šlápl na rezavý hřebík. Chytil do rány gangrénu. Poznal to podle zápachu a pokusil se amputovat si nohu. Vprostřed operace omdlel a zemřel ve vestibulu herny Toby Harraha na šok a ztrátu krve.

Ve Swanville v Maine desetiletá dívka jménem Candice Moranová spadla ze svého kola a zemřela na frakturu lebky.

Milton Cranslow, rančer z Harding County v Novém Mexiku, zemřel půl hodiny nato, co jej kousl chřestýš.

V kentuckém Milltownu byla Judy Hortonová s vývojem událostí spokojena. Bylo jí sedmnáct a byla krásná. Před dvěma lety udělala dvě vážné chyby: nechala se přivést do jiného stavu a nechala rodiče, aby ji provdali za kluka, který za to mohl, obrýleného studenta technologie na státní univerzitě. V patnácti jí lichotilo už to, že chodí s univerzitním studentem (i když to byl jen prvák), a za nic na světě si nedokázala vzpomenout, proč byla Waldovi - Waldo Horton, to je ale praštěný jméno! - „po vůli“. A

když už se nechala zbouchnout, proč to musel být zrovna on? Byla „po vůli“ i Steve Phillipsovi a Marku Collinsovi; oba patřili do fotbalového týmu miltonské střední školy (Miltonských Pum, abychom byli přesní - heja - heja - heja - hou - srdce - dám - za - bílomodrou) a ona byla hvězdou povzbuzovaček. Kdyby nebylo legračního Walda Hortona, bez problémů by se stala v družstvu povzbuzovaček vedoucí. A když už je o tom řeč, Steve i Mark by byli jako manželé mnohem přijatelnější. Oba byli ramenatí a Mark měl šíleně krásnou hřívu blonďatých vlasů až po ramena. Ale byl to Waldo, nemohl to být nikdo jiný než Waldo. Nebylo pochyb, stačilo se jen podívat do kalendáře a počítat. A když se dítě narodilo, nebylo nutné ani to. Vypadalo úplně jako on. Praštěně.
A tak se musela po dva roky pachtit po mizerných džobech v bufetech a motelech, zatímco Waldo chodil do školy. Nakonec nenáviděla Waldovu školu ještě víc než dítě a samotného Walda. Když tak hrozně chtěl rodinu, proč by nemohl chodit do práce? Ona musela. Jenže to by nedovolili ani jeho rodiče, ani její. Když byli sami, dokázala Walda přemluvit (dokud jí to neslíbil, nesměl se jí v posteli ani dotknout), jenže všichni čtyři starouši do všeho strkali nos. Ale Judy, všechno bude o tolik lepší, jen co Waldo dostuduje a bude mít dobrou práci. Ale Judy, všechno by se ti zdálo lepší, kdybys chodila častěji do kostela. Ale Judy, žer hovna a usmívej se dokud to nepřekousneš. Dokud to všechno nepřekousneš.
Pak přišla superchřipka a vyřešila všechny problémy. Zemřeli její rodiče, zemřel malý Pettie (z toho byla trochu smutná, za pár dnů to ale přebolelo), pak zemřeli Waldovi rodiče, nakonec sám Waldo a ona byla svobodná. Nikdy jí nepřišlo na um, že by mohla umřít i ona, a taky samozřejmě neumřela.
Žili ve velkém a neuklízeném činžáku na miltownském předměstí. Jednou z věcí, která Walda přesvědčila, aby se tam nastěhovali (jí se samozřejmě nikdo neptal), byl obrovský chladírenský box v suterénu. Byt si pronajali v září 1988; byl ve třetím poschodí a můžete hádat jen jednou, kdo pokaždé musel dolů pro maso a hamburgery. Waldo a Pettie umřeli doma. Tehdy se do nemocnice už nedalo dostat bez obrovské protekce a na hřbitovech bylo přecpáno (stejně to byla odporná strašidelná místa; Judy by se k žádnému nepřiblížila ani za nic). Proud ale ještě šel. A tak je musela odnést dolů a dát do chladicího boxu.
Před třemi dny elektřina v Milltownu přestala jít, v mrazáku ale bylo ještě docela chladno. Věděla to, protože se tam chodila na mrtvá těla třikrát nebo čtyřikrát denně dívat. Říkala si, že je jen kontroluje. Co jiného taky? Přece se tam nechodila tím pohledem kochat?!
Druhého července šla dolů a zapomněla dát pod dveře mrazáku gumový klín. Dveře se za ní zavřely a zaklaply. Až tehdy, po dvou letech, kdy sem den co den chodila, si uvědomila, že zevnitř není klika. Zmrznout tam už nešlo, na to bylo moc teplo, ale na smrt hladem tam bylo akorát. A tak nakonec Judy přece jen zemřela ve společnosti svého syna a manžela.

Jim Lee z Hattiesburgu ve státě Mississippi připojil všechno elektrické vedení ve svém domě k benzínovému generátoru a pak se usmažil, když se jej pokusil nastartovat.

Richard Hoggiris byl mladý černoch, který po celý život žil v michiganském Detroitu. Posledních pět let byl závislý na jemném bílém pudru, kterému říkal hérák. Během současné epidemie superchřipky prošel strašlivými odvykacími příznaky, protože všichni překupníci i narkomani, které znal, byli mrtví nebo utekli.
Toho jasného rána seděl na špinavé verandě před domem, pil teplý 7-Up a přál si, aby měl fet, aspoň malinkou dávku.
Vzpomněl si na Allie McFarlanea, na to, co o něm slyšel na ulici těsně předtím, než to svinstvo začalo poletovat vzduchem. Říkalo se, že Allie, který patřil mezi tři největší dealery v Detroitu, zrovna dostal výbornou zásilku. Každýmu z toho bylo dobře. Žádný to hnědý svinstvo. Bílý zboží z Číny, a kolik jen chcete.
Richie nevěděl najisto, kam by McFarlane takhle velkou věc schoval - vědět některý věci není zrovna zdravý - několikrát ale za starejch časů slyšel, že kdyby policajti získali povolení k prohlídce domu na Grosse Pointe, který Allie koupil pro svého prastrýce, Allie by zmizel a nevrátil by se, dokud by kočky nezačaly snášet vejce.
Richie se rozhodl, že si dopřeje výlet na Grosse Pointe. Koneckonců, nic lepšího na práci neměl.

Adresu jistého Erina McFarlanea - Lake Shore Drive - získal z detroitského telefonního seznamu, a vydal se tam. Když dorazil, byla skoro tma a bolely jej nohy. To už si přestal namlouvat, že jde o náhodnou procházku; chtěl si šlehnout. Hodně si chtěl šlehnout.
Kolem budovy byla šedivá kamenná zeď. Richie se přes ní přehoupl jako černý stín a pořezal si ruce o střepy, které v ní byly zasazené. Když rozbil okno, aby se dostal dovnitř, ozval se alarm. Rozběhl se po trávníku a až v půli cesty si vzpomněl, že žádní policajti už nejsou a tak ani nemůžou přijet. Když se vracel, byl celý rozklepaný a zbrocený potem.
Hlavní vypínač proudu byl vypnutý a na tom zasraným místě bylo nejmíň dvacet místností. Kdyby se tady chtěl pořádně porozhlédnout, musel by počkat do zítřka a stejně - než by to tu důkladně obrátil vzhůru nohama, trvalo by to nejméně tři týdny. A - zboží tu nejspíš ani není. Bože. Richiemu bylo na zvracení z toho, jak mu tělem probíhaly vlny zoufalství. Podívá se ale aspoň na obvyklá místa.
A v koupelně v patře našel dvanáct velkých igelitových sáčků, naditých bílým práškem. Byly ve splachovadle. Tak profláklá skrýš. Richie na ně zíral, bez sebe touhou, a mdle si pomyslel, že jestli si Allie mohl dovolit nechat tu něco takového v blbým splachovadle, musel mít koupené všechny lidi, které potřeboval. Bylo tu dost fetu, aby jednomu člověku vydržel na šestnáct století.
Vzal si jeden sáček do největší ložnice a roztrhl jej na pokrývce postele. Když zapálil plamen a prášek rozpouštěl, třásly se mu ruce. Vůbec ho nenapadlo přemýšlet, nakolik je fet řízly. Nejčistší, který si kdy píchnul, byl dvanácti procentní, a to tenkrát upadl do spánku tak hlubokého, že se podobal spíše kómatu. Ani se netřásl. Prostě buch prásk a byl v tom.
Nastřelil se do loketní jamky a stiskl píst stříkačky. Ten fet byl téměř šestadevadesátiprocentní. Vletěl mu do krevního oběhu jako rozjetý náklaďák a Richie padl na zem na sáčky s heroinem, který mu poprášil tričko. Za šest minut byl mrtvý.

Žádná škoda.
KAPITOLA 39
Loyd Henreid klečel na podlaze. Pobrukoval si a šklebil se. Tu a tam zapomínal, co si brouká, a pak mu škleb z tváře opadl a on vzlykl, a pak zapomněl, že plakal, a začal si pobrukovat. Píseň, kterou si broukal, byla „Camptown Races“. Tu a tam přestal pobrukovat i vzlykat a šeptal do svých výdechů „Dů-da, dů-da.“ Celý vězeňský blok byl úplně tichý - vyjma pobrukování, vzlykání, občasného dů-da a tichého skřípání nohy kavalce, kterou Lloyd šátral ve vedlejší cele. Pokoušel se otočit Traskovo tělo tak, aby mu dosáhl na nohu. Číšníku, prosil bych přidat trochu zelného salátu a ještě jednu nohu.
Lloyd vypadal jako někdo, kdo prošel drastickou odtučňovací kůrou. Vězeňská uniforma na něm visela jako schlíplá plachta. Posledním jídlem, které dostal, byl oběd před osmi dny. Kůži na obličeji měl napnutou a rýsovala se na ní každá křivka a každý úhel lebky. Oči mu zářily a leskly se. Cenil obnažené zuby. Měl zvláštní flekatý vzhled, protože mu začaly v chomáčích vypadávat vlasy. Vypadal šíleně.
„Dů-da, dů-da,“ šeptal si Lloyd a šátral nohou od kavalce. Kdysi nevěděl, proč se trápil a zraňoval si prsty, když tu zatracenou věc odšroubovával. Kdysi si myslel, že ví, co je to opravdový hlad. Ve srovnání s tímhle šlo jen o maličko palčivější chuť.
„A jeď celou noc ... a jeď celej den ... dů-dá.“
Noha se zahákla za nohavici Traskových kalhot a pak se zas uvolnila. Lloyd sklopil hlavu a fňukal jako dítě. Za ním ležela v rohu pohozená kostra krysy, kterou v Traskově cele zabil před pěti dny, devětadvacátého června. Lloyd se několikrát pokusil sníst ocas, jenže to už prostě nešlo. Většina vody z toaletní mísy zmizela; bez ohledu na jeho pokusy ji tam uchovat. Cela byla prosáklá zápachem moči; aby neznehodnotil své zásoby vody, močil do chodby. Nemusel - a to je dost dobrá ilustrace radikálnosti jeho diety - nijak řešit, kam s produkty svých střev.
Jídlo, které shromažďoval, snědl příliš rychle. Teď už to věděl. Myslel si, že někdo přijde. Nemohl uvěřit, že -
Nechtěl Traska sníst. Myšlenka na to, že by jedl Traska, byla hrozná. Právě včera v noci se mu podařilo trepkou připlácnout švába, a ještě zaživa jej snědl. Cítil, jak sebou v jeho ústech zuřivě mele, dokud jej nepřekousl vedví. Nakonec to nebylo tak hrozné; byl o hodně chutnější než krysa. Nechtěl jíst Traska. Nechtěl být kanibalem. Je to jako s tou krysou. Posune Traskovo tělo tak, aby na něj dosáhl ... jen pro

jistotu. Slyšel, že člověk vydrží nejíst, dokud má vodu.
(nemám jí dost ale teď na to nechci myslet ne teď ne nechci) Nechtěl umřít. Nechtěl hladovět. Byl příliš plný nenávisti. Ta nenávist odměřovala poslední tři dny čas poměrně volným rytmem a rostla spolu s hladem. Měl za to, že kdyby jeho dávno mrtvý králík byl býval schopen myšlení, nenáviděl by jej úplně stejně (hodně teď spal, a spánek mu neustále přerušovaly sny o králíkovi, jeho nafouklém těle, pocuchaném kožíšku, larvách, svíjejících se mu v očích a - a to bylo nejhorší - těch zkrvavených pacičkách: když se vzbudil, hleděl s děsivým očarováním na vlastní prsty). Lloydova nenávist se točila kolem jednoduché představy, a tou byl KLÍČ.
Byl zamčený. Kdysi se mu zdálo, že je to tak v pořádku. Je jedním z těch zlejch hochů. Ne doopravdy zlej hoch; Poke byl doopravdy zlej hoch. Bez Poka by udělal tak nanejvýš prd. Přesto nesl jistý díl viny. Nádhera George ve Vegas a ti tři lidé v bílém continentalu - v tom jel. Přesto se mu zdálo, že si zaslouží jenom krátký flastr. Není to nic, k čemu byste se přihlásili dobrovolně, když už vás ale mají a vy zachováte chladnou hlavu, spolknete i ty hořké kapky. Jak říkal svému právníkovi, myslel si, že zasluhuje za svůj podíl na „vražedném běsnění po třech státech“ tak dvacet let. Ale ne elektrické křeslo, panebože, to ne. Myšlenka na smažícího se Lloyda Henreida byla prostě ... byla šílená.
Ale oni měli KLÍČ, a o ten šlo. Mohli tě zamknout a pak si s tebou dělat, co se jim zachtělo.
V posledních třech dnech začal Lloyd matně chápat symbolickou, talismanickou moc KLÍČE. KLÍČ je tvá odměna za to, že hraješ podle pravidel. A když podle nich nehraješ, zamknou tě. Jako když v Monopolech dostaneš kartu Jdeš do vězení. Neprojdeš startem, nedostaneš dvě stě dolarů. A ke klíči se vážou i některé výsady. Mohou ti vzít deset let života, nebo dvacet, nebo čtyřicet. Mohou si zaplatit lidi, jako byl Mathers, aby tě zbili. Mohou ti dokonce na elektrickém křesle vzít život.
Ale to, že mají KLÍČ, jim nedává právo jít pryč a nechat tě zemřít hladem. Nedává jim to právo nutit tě jíst krysy a pokoušet se sníst i žíně z vlastní matrace. Nedává jim to právo nechat tě na místě, kde možná budeš muset sníst muže z vedlejší cely, abys sám zůstal naživu (pokud na něj tedy dosáhneš, že - dů-da, dů-da).
Jsou věci, které člověku prostě udělat nesmíš. To, že máš KLÍČ, ti dává taková a taková práva, ale nic víc. Nechali ho tu umírat strašlivou smrtí, i když ho mohli pustit ven. Nebyl vzteklý pes, který by roztrhal prvního člověka, s kterým by se potkal, ať už noviny říkaly, co chtěly. Než potkal Poka, dostával se jen do mělkejch sraček.
A tak v sobě živil nenávist, a ta mu velela přežít ... nebo to aspoň zkusit. Chvíli se mu zdálo, že nenávist ani cíl přežít nemají žádný smysl, protože všichni, kteří měli KLÍČ, podlehli chřipce. Ocitli se mimo dosah jeho pomsty. Pak, pozvolna jak v něm rostl hlad, mu začínalo docházet, že je chřipka nezabila. Zabila smolaře, jako byl on; zabila Matherse, ale ne toho zmrda, který si Matherse najal, protože ten měl KLÍČ. Nezabila guvernéra ani strážného - ten dozorce, co říkal, že strážný je nemocný, byl natuty zasranej lhář. Nezabila velitele věznice, šerifa, ani agenty FBI. Ani se nedotkla těch, co mají KLÍČ. Neměla šanci. Ale Lloyd se jich dotkne. Jestli bude žít dost dlouho, aby se odsud dostal, dotkne se jich, a to pořádně. Noha od pryčny znovu zachytila Traskovu manžetu. „Tak poď,“ zašeptal Lloyd. „Poď. Pocem. Všechny dámy z městečka tuhle píseň zpívaj ... dů-da-dá.“
Traskovo tělo se pomalu a ztěžka posouvalo po podlaze cely. Žádný rybář si s úlovkem nehrál opatrněji ani usilovněji, než si hrál Lloyd s Traskem. Jednou se Traskovy kalhoty rozpáraly a Lloyd je musel zachytit na jiném místě. Nakonec ale byla jeho noha dost blízko, aby na ni Loyd skrz mříže dosáhl ... kdyby chtěl.
„Nic osobního,“ zašeptal Traskovi. Dotkl se jeho nohy. Pohladil ji. „Nic osobního. Nesním tě, kámo. Pokud nebudu muset.“ Ani si neuvědomoval, že mu z úst kapou sliny.
Za popelavých večerních červánků Lloyd někoho zaslechl. Ten zvuk byl zprvu tak vzdálený a divný - rachocení kovu o kov - že si myslel, že se mu to jen zdá. Bdění a spánek mu teď dost splývaly; překračoval jejich hranice a téměř o tom nevěděl.
Pak se ale ozval ten hlas a on se na kavalci vztyčil s očima ve vyzáblém obličeji doširoka rozevřenýma, velkýma a planoucíma. Hlas přicházel odkudsi z administrativního křídla schodištěm a chodbami, které spojovaly místnosti pro návštěvy s centrálním oddělením, v němž Lloyd byl. Hlas se hladce prodral dvojím mřížovím dveří a dostal se k Lloydovým uším: „Hůůůůůůůů-hůůůůůů. Je někdo doma?“

První Lloydovou myšlenkou kupodivu bylo: Neodpovídej. Možná odejde. „Je někdo doma? Poprvé, podruhé? ... Fajn, tak já jdu, už bych se rád zbavil phoenixskýho prachu na svejch botách-“
Tehdy Lloydovo ochromení pominulo. Vypálil z palandy, popadl dřevěnou nohu a začal s ní divoce třískat o mříže; vibrace se rozběhly kovem a roztřásly každou kůstku jeho sevřené pěsti.
„Ne!“ řval. „Ne! Neodcházejte! Prosím“ neodcházejte!“ Hlas byl teď blíž. Přicházel ze schodiště mezi administrativou a tímto patrem. „Sníme tě, máme tě tak rádi ... ach, tady někdo má tak ... hladový hlas.“
Pak se ozvalo unylé uchichtnutí.
Lloyd odhodil nohu od palandy na zem a oběma rukama sevřel mříže dveří cely. Teď slyšel odněkud ze stínů i kroky, rovnoměrně klapající chodbou k bloku předběžného zadržení. Lloydovi se chtělo propuknout v pláč úlevy ... nakonec byl zachráněn ... jenže v srdci neměl radost, ale strach, kynoucí hrůzu, díky níž si přál, aby býval zůstal zticha. Zůstal zticha? Bože! Co by mohlo být horší než smrt hladem?
Díky této myšlence si vzpomněl na Traska. Ležel v popelavých večerních červáncích rozhozen na zádech a jedna noha mu trčela do Lloydovy cely. A na lýtku té nohy byla významná změna. Krvavé stopy. Tři stopy po skusu zubů. Lloyd věděl, čí zuby to byly, na oběd z filé z Traska si ale vzpomínal jen velmi matně. V jednom a témže okamžiku jej naplnily mocné pocity úlevy, viny a děsu. Přeběhl k mříži a prostrčil Traskovu nohu zpět do jeho cely. Ohlédl se, aby se ujistil, že majitel hlasu ještě není v dohledu, prostrčil mřížemi ruku a přehrnul Traskovi přes lýtko nohavici, aby skryl své dílo.
Ke spěchu samozřejmě nebyl důvod, protože zamřížovaná vrata na začátku chodby byla zavřená a tlačítko jejich otvírání bez proudu nefungovalo. Jeho zachránce se bude muset vrátit a najít KLÍČ. Bude muset -
Když zavrčel motor, který otvíral vrata, Lloyd zachraptěl. Ticho, které vládlo v bloku předběžného zadržení, znásobilo ten zvuk, končící známým klik-cvak!, ohlašujícím odemčení dveří.
Pak se rovnoměrný rytmus těch kroků rozlehl po chodbě jeho bloku. Když Lloyd upravil Traska, přešel znovu ke dveřím své cely; teď nechtě zase o dva kroky ustoupil. Sklopil zrak k podlaze před celou. Nejdříve uviděl pár zaprášených kovbojských bot s ostrými špičkami a sešlapanými podpatky. První, co ho napadlo, bylo, že takové boty měl i Poke. Boty se zastavily před jeho celou.
Pomalu zvedal oči, přejel přes ošoupané džíny, přehrnuté přes boty, přes kožený opasek s mosaznou sponou (různá astrologická znamení ve dvou soustředných kruzích), přes džínový kabát s plackami na náprsních kapsách - na jedné rozesmátý obličej, na druhé mrtvé prase a slova MÁŠ DOST VEPŘOVÝHO.
Jakmile Lloydovy oči neochotně sklouzly k temně zardělému obličeji Randalla Flagga, Flagg zařval: „Baf!“ Zvuk se rozlehl po zmrtvělém bloku a přispěchal zpět. Lloyd zaječel, klopýtl o vlastní nohu, upadl a začal plakat.
„Ale no tak,“ konejšil jej Flagg. „Hej, člověče, všechno je v pořádku. Všechno je v úplném pořádku.“
Lloyd zaštkal: „Můžete mě pustit ven? Prosím vás, pusťte mě. Nechci dopadnout jako můj králíček, nechci tak skončit, to není fér, nebýt Poka, nikdy bych se do takovýho průseru nedostal, prosím vás, pane, pusťte mě. Já nic neprovedu.“
„Ty můj chudáčku. Vypadáš jako z reklamy na letní pobyt v Dachau.“
Bez ohledu na soucit ve Flaggově hlase nebyl Lloyd schopen přinutit se zvednout oči nad kolena jeho džínů. Kdyby se do toho obličeje znovu podíval, zabilo by jej to. Byla to tvář ďábla.
„Prosím,“ breptal Lloyd. „Prosím, pusťte mě ven. Mám hlad.“
„Jak dlouho jseš tady v ty sračce, příteli?“
„Nevím,“ řekl Lloyd a vyzáblými prsty si utíral oči. „Dlouho.“
„Jak to, že už nejsi mrtvý?“
„Věděl jsem, co se chystá,“ řekl Lloyd nohám v modrých džínách s posledními zbytky lstivosti, která mu zbyla. „Schovával jsem. si jídlo. Proto.“
„Nekousnul sis náhodou támhle do kamaráda z vedlejší cely, co?“
„Cože?“ zaskřehotal Lloyd. „Cože ? Ne! Pro Kristovy rány! Co si to o mně myslíte? Pane, pane, prosím vás-“
„Jako by měl levou nohu o cosi tenčí než pravou. Ptám se jen proto, můj vzácný příteli.“

„O tom nic nevím," zašeptal Llyod. Třásl se po celém těle.
„A co ta kryska? Jak ta chutnala?"
Lloyd si zakryl rukama obličej a mlčel.
„Jak se jmenuješ?"
Lloyd se pokusil promluvit, ale z hrdla mu vyšel jen sten.
„Jak se jmenuješ, vojáku?"
„Lloyd Henreid." Pokusil se přemýšlet, co by řekl dál, v mozku měl ale zmatek. Když mu jeho právník řekl, že by mohl dostat elektrické křeslo, bál se, ale ne takhle. Takhle se nebál nikdy v životě. „To všechno Poke!" vyvřískl. „Tady by měl být Poke a ne já!"
„Podívej se na mě, Lloyde."
„Ne," zašeptal Lloyd. Divoce koulel očima.
„Proč ne?"
„Protože ..."
„No?"
„Protože si myslím, že nejste skutečný," zašeptal Lloyd. „A jestli jste skutečný ... pane, jestli jste skutečný, tak jste ďábel."
„Podívej se na mě, Lloyde."
Lloyd bezmocně stočil oči vzhůru k temnému, šklebícímu se obličeji, který se vznášel za mřížemi. Pravá ruka něco držela vedle pravého oka. Když se na to Lloyd díval, probíhaly jím vlny horka a zimy. Vypadalo to jako černý kámen, černý jako zkamenělá smůla. Uprostřed byla červená prasklina a Lloydovi se zdála jako strašlivé oko, krvavé a přimhouřené, které na něj zírá. Pak tím Flagg pomalu otočil v prstech a červená trhlina v kameni vypadala jako ... klíč. Flagg jím otáčel tam a zpět. Teď to bylo oko, a teď klíč.
Oko, klíč.
Zpíval: „Dala mi kávu ... dala mi čaj ... dala mi skoro všechno ... kromě klíče od káznice. Co, Lloyde?!"
„Jasně," řekl Lloyd chraptivě. Pořád sledoval ten kamínek. Lloyd jím začal pohybovat mezi všemi prsty jako kouzelník, předvádějící nějaký trik.
„Teď je z tebe člověk, který chápe hodnotu správného klíče," řekl ten muž. Tmavý kámen mu zmizel v sevřené pěsti a náhle se objevil v druhé ruce, kde znovu putoval mezi prsty.
„To vím určitě. Protože klíč slouží k odemykání dveří. Je něco důležitějšího na celém světě než odemčené dveře, Lloyde?"
„Pane, mám hrozný hlad ...."
„To určitě máš," řekl ten muž. Přes obličej mu přeběhl výraz soucitu, výraz tak přehnaný, že vypadal směšně. „Kriste Ježíši, krysa přece není k jídlu! No, víš, co jsem měl na oběd já? Pěkný libový hovězí sendvič na vídeňském chlebu s cibulkami a výbornou francouzskou hořčicí. To nezní špatně, co?"
Lloyd zavrtěl hlavou a ve vyvalených očích mu vystoupily slzy. „K tomu jsem měl nějaké hranolky a kakao, a pak, jako zákusek ... proboha, já tě tím týrám, viď? Někdo by mě za to měl přetáhnout potěhem. To teda jo. Promiň. Pustím tě ven a pak se půjdem někam najíst, co?"
Lloyd byl tak ochromen, že nebyl ani schopen přikývnout. Rozhodl se, že ten muž venku je vpravdě ďábel, nebo spíš přízrak, a ten přízrak bude stát před jeho celou, dokud Lloyd nakonec nepadne mrtev k zemi, a bude rozšafně mluvit o Bohu a Ježíši a francouzské hořčici a nechávat černý kamínek mizet a objevovat se. Teď se ale soucit v mužově tváři zdál skutečný, a jeho hlas vyjadřoval upřímné znechucení nad sebou samým. Černý kamínek znovu zmizel v jeho sevřené pěsti. Lloydovy udivené oči zachytily na cizincově dlani zdobený plochý stříbrný klíč.
„Můj - ty - Bože!" zachraptěl Lloyd.
„Líbí se ti to?" zeptal se temný muž potěšeně. „Naučil jsem se ten trik v New Jersey v Secaucus od jednoho kotěte z masážního salónu, Lloyde. Secaucus, země největších vepřínů na světě."
Sklonil se a vložil klíč do zámku Lloydovy cely. A to bylo divné, protože pokud mu paměť sloužila (což teď zrovna ideálně nedělala), tyhle cely neměly žádné zámky. Otvíraly a zavíraly se elektronicky. Nepochyboval ale o tom, že ten stříbrný klíč bude fungovat.
Když klíč zachrastil, Flagg se zarazil a pohlédl na Lloyda, lstivě se zašklebil a Lloyd pocítil, jak jej znovu

zaplavuje zoufalství. Všechno to byl jen trik.
„Představil jsem se? Jmenuji se Flagg, s dvěma g. Rád tě poznávám.“
„Nápodobně,“ zachroptěl Lloyd.
„A myslím, že než tu celu otevřu, musíme si něco ujasnit, Lloyde.“
„To je jasné,“ zachraptěl Lloyd a začal znovu plakat.
„Udělám z tebe svou pravou ruku, Lloyde. Vyzdvihnu tě na roveň svatému Petrovi. Až otevřu tyhle dveře, vtisknu ti do ruky klíč ke království. To není špatný obchod, co?“
„Jo,“ zašeptal Lloyd a znovu začal dostávat strach. Byla už skoro tma. Flagg byl sotva víc než nejasný stín, jeho oči ale byly dokonale zřetelné. Leskly se ve tmě jako oči rysa, jedno vlevo od mříže, která končila zámkem, druhé napravo. Lloyd cítil hrůzu, ale taky něco jiného: jakési náboženské vytržení. Radost. Radost z toho, že byl vyvolen. Pocit, že nějak zvítězil díky ... něčemu.
„Rád by ses vypořádal s lidmi, kteří tě tu nechali, nemám pravdu?“
„To teda,“ řekl Lloyd a na chvíli zapomněl na strach. Přehlušil jej lačný, mocný vztek.
„Nejen s těmihle lidmi, ale s každým, kdo takové věci dělá,“ navrhl Flagg. „Je to takový typ lidí, co říkáš? Pro jistý typ lidí není člověk jako ty nic víc než smetí. Protože oni jsou nahoře. Myslí si, že někdo jako ty nemá právo žít.“
„To je přesný,“ řekl Lloyd. Jeho obrovský hlad se změnil v jiný typ hladu. Změnil se stejně jistě, jako se černý kámen změnil ve stříbrný klíč. Ten muž vyjádřil v pár větách všechno, co Lloyd cítil. Nechtěl si to vyřídit jen se strážným od brány - Ale ale, tady je ten mazanej sráč, tak copak nám řekneš chytrýho? - protože o něj nešlo. Jasně, strážný od brány měl KLÍČ, ale neudělal ho. Někdo mu ho dal. Nejspíš dozorce, ale ten KLÍČ taky nevyrobil.
Lloyd chtěl najít výrobce a kováře. Ti budou ke chřipce imunní, a on s nimi má co do činění. A sakra co do činění.
„Víš, co o takových lidech říká Bible?“ zeptal se tiše Flagg. „Říká, že povýšení mají být poníženi, mocní pokořeni a vzpřímení zlomeni. A víš, co říká o lidech, jako jsi ty, Lloyde? Říká blahoslavení jsou pokorní, neb jejich bude země. A říká blahoslavení chudí duchem, neb jejich bude království nebeské.“
Lloyd přikyvoval. Přikyvoval a plakal. Na chvíli se zdálo, že se kolem Flaggovy hlavy vytvořila ohnivá koruna, světlo tak jasné, že kdyby do něj Lloyd pohlédl, spálilo by mu oči na popel. Pak zmizela ... jestli tam vůbec byla ... možná ne ... Lloyd se ještě úplně nezbavil svých nočních vidin.
„Nejsi z nejbystřejších,“ řekl Flagg, „ale jsi první. A mám pocit, že bys mohl být velmi oddaný. Ty a já, Lloyde, spolu dojdeme daleko. Pro lidi jako jsme my nastal dobrý čas. Pro nás všechno začíná. Chci jen tvé slovo.“
„S-slovo?“
„Že budeme držet pospolu, ty a já. Žádné výjimky. Žádné zaspání na stráži. Přijdou další - teď jsou na cestě na západ - teď jsme ale jen my. Dám ti klíč, když ty mi dáš slib.“
„Já ... slibuji,“ řekl Lloyd, a jako by ta slova zůstala viset ve vzduchu a podivně vibrovala. Naslouchal těm vibracím s hlavou na stranu, a téměř ta slova viděl - leskla se tak temně jako polární záře v očích mrtvoly.
Když se v zámku otočila stavítka, Lloyd na ta slova zapomněl. V příští chvíli zámek dopadl k Flaggovým nohám a vystoupil z něj proužek kouře.
„Jsi volný, Lloyde. Vyjdi ven.“
Lloyd se nevěřícně a váhavě dotkl mříží, jako by jej mohly popálit; a opravdu, zdály se horké. Když ale zatlačil, dveře lehce a neslyšně povolily. Zíral na svého zachránce, na jeho planoucí oči.
Něco se mu ocitlo v dlani. Klíč.
„Teď je tvůj, Lloyde.“
„Můj?“
Flagg chytil Lloydovy prsty a sevřel je kolem klíče ... a Lloyd cítil, že se mu v ruce hýbe, že se mění ... Vydal drsný výkřik a rozevřel prsty. Klíč zmizel a na jeho místě byl černý kámen s rudou trhlinou. Udiveně jej pozvedl a otáčel s ním tam a zpět. Teď vypadala červená trhlina jako klíč, teď jako lebka, teď zase jako krvavé, přivřené oko.
„Můj,“ opakoval si Lloyd. Teď zavřel dlaň bez pomoci a křečovitě kámen sevřel.

„Dáme si večeři?“ zeptal se Flagg. „Máme dnes v noci spoustu práce.“
„Večeře,“ řekl Lloyd. „Dobře.“
„Máme tolik práce,“ řekl Flagg šťastně. „A pěknej fofr.“ Šli spolu ke schodům kolem mrtvol v celách. Když Lloyd slabostí zakolísal, objal jej Flagg kolem ramen a podepřel. Lloyd se otočil a pohlédl do toho šklebivého obličeje s čímsi, co bylo víc než vděk. Pohlédl na Flagga s něčím, co se podobalo lásce.

KAPITOLA 40

Nick Andros neklidně spal na kavalci v kanceláři šerifa Bakera. Až na trenýrky byl nahý a tělo se mu lesklo potem. Poslední, co ho v noci před usnutím napadlo, bylo, že ráno bude mrtvý; že ten temný muž, který mu neustále zamořuje horečnaté sny, nějak prorazí tenkou přepážkou spánku a odnese jej pryč.
Bylo to divné. Oko, které mu Ray Booth vmáčkl do temnoty, bolelo dva dny. Třetího dne byl pocit, že se mu do hlavy zavrtávají obrovská dláta, vystřídán tupou bolestí. Když se tím okem díval, viděl jen šedivou změť, v níž se občas pohybovaly nějaké obrysy nebo se zdálo, že se pohybují. To, co ho mučilo, ale nebylo poraněné oko. Byl to šrám po kulce na noze.
Nevydezinfikoval si jej. Bolest oka byla tak nesnesitelná, že si šrám sotva uvědomoval. Vedl povrchově po stehnu a končil na koleni. Když následujícího dne objevil v kalhotech díru po kulce, kterou projektil vyšel, byl trochu udiven. A následujícího dne, 30. června, byla rána po stranách zarudlá a zdálo se, že noha bolí.
Odkulhal do ordinace doktora Soamese a vzal tam láhev peroxidu vodíku. Celou ji vylil na ránu, která byla asi pětadvacet centimetrů dlouhá. Bylo to, jako když se stodola zamyká až po krádeži koní. Odpoledne mu v ráně škubalo jako ve zkaženém zubu a pod kůží viděl výmluvné rudé čáry otravy krve, které se šířily z rány, na které se utvořil strup.
1. července šel znovu do Soamesovy ordinace a přehraboval se mu v brašně na léky. Hledal penicilin. Nějaký našel a po chvilce váhání spolkl obě pilulky z jednoho zkušebního balení. Dobře si uvědomoval, že jestli jeho tělo zareaguje na penicilin alergicky, může zemřít, měl ale za to, že by ho mohla potkat ještě šerednější smrt. Infekce se šířila a šířila. Penicilin jej nezabil, také ale nepozoroval žádné zlepšení.
Včera v poledne měl vysokou horečku a měl podezření, že byl dlouho v deliriu. Měl spoustu jídla, ale nejedl; všechno, co chtěl, bylo pít jednu sklenici destilované vody z ledničky v Bakerové kanceláři za druhou. Když včera v noci usnul (nebo omdlel), už tam skoro žádná voda nebyla a Nick nevěděl, jak si obstará další. V horečce se o to moc nestaral. Brzy zemře, a pak už se nebude muset starat o nic. Z myšlenky na smrt nešílel, ale zbavit se bolesti by bylo značným ulehčením. V noze mu škubalo a svědilo a pálilo. V tu noc, co zabil Raye Bootha, se jeho spánek příliš spánku nepodobal. Sny byly jako povodeň. Zdálo se, že všichni, které kdy znal, si přišli před oponu pro potlesk. Rudy Sparkman; ukazoval na bílý list papíru: Jsi tahle bílá stránka. Jeho matka klepala na čáry a kruhy, které mu pomohla namalovat na jinou bílou stránku, čímž porušila její neposkvrněnost. Stojí tu Nick Andros, miláčku. To jsi ty. Jane Bakerová, s tváří na polštáři, jak říká Johnny, můj ubohý Johnny. V těch snech doktor Soames znovu a znovu žádal Johna Bakera, aby si sundal košili, a Ray Booth znovu a znovu říkal Držte ho ... já mu dám za vyučenou ... ten hajzl mě kopnul ... držte ho ... Na rozdíl ode všech předešlých snů, které kdy Nick měl, nemusel tentokrát odečítat ze rtů. Slyšel, co kdo říká. Sny byly neuvěřitelně živé. Mizely, když jej bolest v noze přivedla blízko k bdělosti. Když znovu upadl do spánku, přišly nové scény. Ve dvou z těch snů se objevili lidé, které nikdy předtím neviděl, a tyhle sny si po probuzení pamatoval nejlépe.
Byl někde vysoko. Krajina se pod ním otvírala jako plastická mapa. Byla to pustá krajina a hvězdy nad ní byly neuvěřitelně jasné. Vedle něj stál muž ... ne, ne muž, ale obrys muže. Jako by ta postava byla vyňata ze skutečnosti a to vedle něj byl negativ, černá díra ve tvaru muže. A hlas toho obrysu šeptal: Všechno, co vidíš, bude tvé, když padneš na kolena a budeš se mi kořit. Nick zavrtěl hlavou a chtěl od té propasti odstoupit ve strachu, že obrys vztáhne černé paže a postrčí ho přes okraj. Proč nemluvíš? Proč jen vrtíš hlavou?
Ve snu Nick udělal posunek, který v bdělém světě udělal tolikrát: položil si prst na rty, pak dlaň na krk ... a pak se uslyšel, jak jasným, krásným hlasem říká: „Neumím mluvit. Jsem němý.“ Ale umíš. Když chceš, umíš.
Nick pak hmátl před sebe, aby se siluety dotkl. Jeho strach byl v mžiku odplaven proudem okouzlení a palčivé radosti. Když se ale rukou přiblížil k ramenům té postavy, zchladla tak, že se zdálo, že mu ji spálí

mráz. Ucukl a na kloubech se mu utvořily ledové krystalky. A pak mu to došlo. Slyšel. Hlas toho temného obrysu: vzdálený řev nočního ptáka na lovu; nekonečné sténání větru. Z úžasu nad tím kouzlem na chvíli znovu oněměl. To byl nový rozměr světa, který nepostrádal, dokud jej neokusil. Teď v mžiku zmizel. Slyšel zvuky. Zdálo se, že přesně ví, co který znamená, aniž by mu to kdy někdo vysvětlil. Byly hezké. Hezké zvuky. Třel si rukama košili a žasl nad šustivým zvukem svých nehtů, škrábajících po bavlně.
Pak se k němu temný muž otočil a Nick dostal hrozný strach. Ta nestvůra, ať už byla čímkoliv, nepředváděla zázraky zadarmo. - když padneš na kolena a budeš se mi kořit.
A Nick si rukama přikryl obličej, protože chtěl všechny ty věci, které mu ta černá mužská silueta z tohoto vyvýšeného místa ukázala: města, ženy, poklady, moc. Nejvíce ale chtěl slyšet ten zvuk, který vydávaly jeho nehty na košili, tikání hodin po půlnoci v prázdné místnosti a tajemný zvuk deště. Ale slovo, které vyslovil, bylo Ne a pak ho znovu ovládl ten mrazivý chlad a něco ho postrčilo a on padal přes okraj a bezhlesně křičel, a letěl do té kalné hloubky, letěl do vůně - kukuřice?
Ano, kukuřice. To byl ten druhý sen, který splýval s tímhle. Nebylo jasné, kde jeden končí a druhý začíná. Byl v kukuřici, zelené kukuřici, a vůně pocházela z letní hlíny a kravského hnoje a pučících rostlin. Vstal a šel v řádku, v němž byl, a náhle se zastavil. Uvědomil si, že slyší jemné šustění větru v klasech červencové kukuřice, ve stéblech, připomínajících meče ... a ještě něco. Hudbu?
Ano - nějakou hudbu. A ve snu si pomyslel: „Tak tohle mysleli.“ Přicházelo to odněkud zpod něj a on se k tomu vydal. Chtěl vědět, jestli tuto zvláštní posloupnost tónů vydává to, čemu se říká „piáno“, nebo „horny“, nebo „cello“ nebo něco jiného.
V nozdrách měl vůni horkého léta, nad ním byla roztoužená modrá obloha a kolem něj ty nádherné zvuky. Nick nikdy nebyl šťastnější než v tom snu. A když se blížil ke zdroji, připojil se k hudbě hlas, hlas starý jako tmavá kůže, který ta slova tak trochu huhlal, jako by píseň byla jako mnohokrát ohřívané dušené maso, které nikdy neztratilo původní aroma. Nick k tomu hlasu fascinovaně zamířil.

„Chodívám sám do zahrady,
když na růžích ještě rosa je.
A slýchávám hlas
a Boží... syn ... se zjevuje
a chodí se mnou a mluví se mnou
a říká, že mým pánem je.
A nad radost, kterou máme
není... na celém ... světě. „

Když sloka skončila, Nick se protáhl začátkem řádku a na mýtině byla chýše, či spíše bouda a vlevo vedle ní rezavá popelnice a vpravo houpačka ze staré pneumatiky. Visela z jabloně, která byla zkroucená, ještě se ale zelenala a byla plná života. Od chatrče se na starých, zaolejovaných nosnících svažovala veranda. Okna byla otevřená a v letním vánku z nich povlávaly záclony. Ze střechy šikmo trčel starý komín z galvanizovaného plechu, zubatý a zakouřený. Dům stál na mýtině a do všech čtyř stran kolem něj se rozprostírala kukuřičná pole, kam až oko dohlédlo; byla přerušena jen na severu špinavou silnicí, která se ztrácela na obzoru. Tehdy už Nick věděl, kde je: okres Polk. Nebraska, na západ od Omahy a trochu severně od Osceoly. Daleko za tou špinavou silnicí byla dálnice US 30 a Columbus, omývaný vlnami řeky Platte.
Na verandě seděla nejstarší žena Ameriky, černoška s kudrnatými řídkými vlasy, hubená a obrýlená, v domácích šatech. Vypadala tak hubená, že se zdálo, že by ji ten večerní vítr mohl odfouknout, zdvihnout ji vysoko do modrého nebe a odnést ji snad až do Julesburgu v Coloradu. A nástrojem, na nějž hrála (možná právě ten ji držel při zemi), byla „kytara“, a Nick si ve snu pomyslel: Tak takhle zní „kytara“. Cítil, že by tam tak mohl stát po celý zbytek dne a pozorovat tu starou černošku, sedící na verandě uprostřed nebraské kukuřice, stát tady na západ od Omahy a trochu na sever od Osceoly, v okresu Polk, a poslouchat. Její tvář byla rozbrázděna milionem vrásek jako mapa země, kde ještě neproběhly vyhlazovací geografické procesy - na lících jen řeky a kaňony, hřeben pod hrbolem brady, vystupující

oblouk kosti při kořeni čela, důlky jejích očí. Začala znovu zpívat a doprovázela se na starou kytaru. Ježíši, přídeš sem? Ježíši, přídeš sem? Ježíši, přijdeš sem? Protože teď... je tě třeba O teď... je tě třeba Teď je -
Řekni, chlapče, kdo tě k tomu místu přibil?
Položila si kytaru do klína jako dítě a posunkem ho pozvala k sobě. Nick šel. Řekl jí, že ji jen chtěl slyšet zpívat, že zpívala krásně.
Jo, zpívání je božská pošetilost, zpívám po většinu dne ... jak vycházíš s tím černým mužem?
Děsí mě. Bojím se -
Chlapče, ty se musíš bát. Dokonce i stromu za soumraku, když jej vidíš správně, se musíš bát. Jsme všichni smrtelní, díky Bohu.
Ale jak to, že jsem mu řekl Ne? Jak to -
Jak to, že dýcháš? Jak to, že sníš? To nikdo neví. Ale můžeš mě navštívit. Kdykoliv. Matka Abagail, tak mi říkají. Jsem tu myslím nejstarší, a ještě si peču vlastní koláče. Můžeš za mnou přijít kdy chceš, chlapče, a můžeš přivést přátele.
Ale jak se z toho dostanu?
Bůh s tebou, chlapče, to se ještě nikomu nepovedlo. Prostě dělej, co umíš, a přijď za Matkou Abagail, kdy se ti jen zachce. Budu myslím právě tady; už se moc nehýbu. Tak mě přijď navštívit. Budu právě - tady, právě tady -
Pomalu se probouzel, dokud nezmizela Nebraska a vůně kukuřice a s ní vrásčitý, tmavý obličej Matky Abagail. Pomalu nastal opravdový svět. Nenahradil sen, spíše jej jen překryl.
Byl v Shoyo, v Arkansasu, jmenoval se Nick Andros, nikdy nemluvil ani neslyšel zvuk „kytary“ ... ale byl ještě naživu.
Posadil se na posteli, spustil nohy z pelesti a pohlédl na šrám. Otok trochu splaskl. Z bolesti zbyly jen záškuby. S obrovským ulehčením si pomyslel: „Uzdravuji se. Myslím, že budu v pořádku.“
Vstal z postele a odkulhal jen v trenýrkách k oknu. Noha byla ztuhlá, šlo ale o tu ztuhlost, které se při troše cvičení zbavíš. Vyhlédl ven na tiché město - ne už Shoyo, ale mrtvolu Shoya - a věděl, že dnes bude muset odejít. Nedokáže dojít daleko, ale dá se do toho.
Kam půjde? Myslel, že to ví. Sny jsou jen sny, ale pro začátek se nejspíš vydá na severozápad. K Nebrasce.

Nick vyjel z města 3. července kolem čtvrt na dvě odpoledne. Ráno si sbalil ruksak, dal do něj ještě pár penicilinových tablet pro případ, že by je potřeboval, a nějaké plechovky. Nabral si spoustu Campbellových rajských polévek a ravioli Chef Boyardee, které měl nejraději. Vzal si taky pár krabic nábojů a polní vařič.
Šel ulicemi a prohlížel garáže, dokud nenašel, po čem pásl: kolo právě té správné váhy s deseti převody. Opatrně na malý převod šlapal ulicemi a zvolna zahříval bolavou nohu na provozní teplotu. Jel na západ a za ním se hnal na vlastním černém bicyklu jeho stín. Jel kolem půvabných, studeně vyhlížejících domů na okraji města, které měly stát na věky ve stínu se zataženými závěsy.
Té noci se utábořil na farmě asi deset mil od Shoyo. 4. července za soumraku byl nedaleko Oklahomy. Večer předtím ulehl ke spánku u další farmy, obličej měl otočený k nebi a pozoroval meteor, který studeným bílým ohněm rozčísl noc. Pomyslel si, že nikdy neviděl nic tak krásného. Ať už jej čeká cokoliv, má život rád.
KAPITOLA 41
Larry se vzbudil o půl deváté do slunce a zpěvu ptáků. Obojí jej opájelo. Každé ráno od doby, kdy opustili New York - slunce a zpěv ptáků. A jako dávka navíc - prémiový šleh od výhradního dealera, chcete-li - voněl vzduch čistě a svěže. Dokonce i Rita si toho všimla. Pomyslel si: je to tak dobré, jak to má být. Ale je to pořád lepší a lepší. Lepší a lepší, dokud si nevzpomeneš, co téhle planetě provedli. A pak žasneš nad tím, že byla místa, kde takhle vzduch voněl vždycky - nahoře v Minnesotě a v Oregonu a na západních svazích Skalistých hor.
Když tak ležel ve své polovině dvojitého spacího pytle pod nízkou plachtou stanu pro dva, který přibalili do cestovního vaku ráno 2. července v Passaic, vzpomínal Larry, jak jej přesvědčoval AI Spellman,

jeden ze skupiny Tattered Remnants, aby s ním a dalšími dvěma nebo třemi kámoši odjel na tramp. Chtěli jet na západ, na jednu noc se zastavit ve Vegas a pak se vydat na místo v Coloradu, které se jmenovalo Loveland. Láskov. Chtěli v horách nad Lovelandem tábořit asi tak pět dní.
„Nechte ty romantický sračky o Rocky Mountains Johnu Denverovi," posmíval se tenkrát Larry. „Vrátíte se pokousáni od moskytů a nejspíš taky s popálenou prdelí od kopřiv z toho, jak budete chodit srát do lesa. Hele, jestli se rozhodnete jinak a utábořítе se na pět dní v Dunes v Las Vegas, tak mi brnkni."
Ale možná to bylo jako tohle. Pěkně sám za sebe, aniž by tě někdo otravoval (kromě Rity, a on si myslel, že s Ritiným otravováním se dokáže vyrovnat), dýcháš zdravý vzduch a v noci spíš bez zmítání a převalování, prostě prásk a spíš, jako by tě někdo praštil do hlavy kladivem. Žádné problémy - jen kam půjdeš zítra a jak dlouho ti to bude trvat. Fantastické.
A tohle ráno ve vermontském Benningtonu po cestě rovnou na východ po dálnici číslo devět, tohle ráno bylo výjimečné. Byl přímo 4. červenec, Den nezávislosti.
Posadil se ve spacím pytli a pohlédl na Ritu, ta byla ale ještě v limbu. Nebylo z ní vidět nic jen obrysy těla pod prošívanou látkou spacáku a chumáč vlasů. No, dnes ráno ji vzbudí stylově.
Larry rozepnul na své straně pytel a vylezl. Byl dočista nahý. Na chvíli mu naskočila husí kůže a pak ucítil příjemně teplý vzduch. Bylo tak kolem osmnácti stupňů. Chystal se další fajn den. Vysoukal se ze stanu a protáhl se.
Vedle stanu byla zaparkovaná černá chromovaná dvanáctistovka Harley-Davidson, kterou stejně jako stan a spacák zabavili v Passaic. Už jezdili třemi auty; s dvěma uvázli v hustých zácpách, se třetím v bahnu před Nutley, kde se snažil objet dva sražené náklaďáky. Vyřešila to motorka. Dala se pěkně pomaličku provést kolem bouraček, dalo se s ní jet podél dopravní zácpy po krajnici nebo po chodníku, byl-li tam jaký. Ritě se to moc nelíbilo - seděla na tandemu nervózně a zoufale se k Larrymu tiskla - souhlasila ale s tím, že je to jediné praktické řešení. Poslední dopravní zácpa lidstva byla velkolepá. A když vyjeli z Passaic a dostali se na venkov, bylo jim fajn. 2. července večer sjeli z newyorské státní silnice a rozbili stan u Quarryville. Na západě se v oparu mlhy tyčily mystické hory Catskills. Třetího odpoledne zabočili na východ a právě za soumraku překročili hranice Vermontu. A teď jsou tedy v Benningtonu.
Tábořili na svahu před městem, a když Larry stál nahý vedle motorky a močil, shlížel dolů a obdivoval pohlednicový obrázek Nové Anglie. Dva čistě bílé kostely, jejichž věže jako by chtěly propíchnout modrou oblohu; soukromá škola, šedivá kamenná budova s popínavým břečťanem; mlýn; několik školních budov z červených cihel; spousta stromů, oděných do ostré letní zeleně. Jediné, co poněkud rušilo idylu toho pohledu, byla absence kouře, který by měl vystupovat z komínu mlýna, a spousta aut, co vyhlížela jako mihotavé hračky, stojící jako přízraky na hlavní silnici a dále na dálnici. V prosluněném tichu (vyjma občasného zacvrlikání ptáků) by Larry mohl zachytit ozvěnu názoru zesnulé Irmy Fayetteové (kdyby ji ovšem znal): žádná škoda.
Jenže bylo Čtvrtého července a Larry se stále považoval za Američana.
Pročistil si krk, odplivl si a trochu zachrchlal, aby naladil hlas. Nadechl se, velmi jasně si na nahém hrudníku a hýždích uvědomil jitřní vánek, a dal se do zpěvu.
„O! Jen řekni, vidíš
za prvního světla úsvitu co tak pyšně oslavujeme
za posledního záblesku soumraku?"
Odzpíval to celé hledě k Benningtonu a na konci se komicky zavrtěl jako nějaká striptérka, protože to už Rita měla stát u vchodu do stanu a smát se na něj.
Ukončil to elegantním zasalutováním k budově, která by podle něj mohla být benningtonským soudem, a pak se otočil s myšlenkou, že nejlepším způsobem, jak začít další rok nezávislosti starých dobrých Spojených států amerických, bude stará dobrá americká píchačka.
„Larry Underwood, vlastenec, vám přeje nádherný d-"
Ale stan byl ještě zavřený, a on znovu pocítil nával zlosti. Rozhodně jej potlačil. Nemůže přece pořád být na jeho vlnové délce. Tak to je. Když to pochopíš a vyrovnáš se s tím, jsi na cestě k dospělému vztahu. Od toho trýznivého zážitku v tunelu se o to velmi poctivě snažil, a měl za to, že mu to jde dost dobře. Musíš si představit sám sebe na jejím místě, myslel si vždycky. Musíš si uvědomit, že je o dost starší a že

si po většinu života zvykla pohlížet na věci po svém. Je přirozené, že je pro ní daleko těžší zvyknout si na svět, který je vzhůru nohama. Například tabletky. Nebyl zrovna bez sebe radostí, když zjistil, že si s sebou vzala celou tu svou zasranou lékárnu želatinových tabletek v nádobkách se šroubovacím víkem. Valium, barbituráty, Alnagon a ještě cosi, čemu říkala „mý - malý - vzpružovadla". Mý - malý - vzpružovadla byla červená. Když sis dal tři s hltem tequily, tančil jsi a zpíval, jak byl den dlouhý. Nelíbilo se mu to, protože příliš mnoho takových nahoru a dolů a dokolečka dokola a člověk skončil s pěkně nevrlou opicí. Opicí o velikosti King Konga. A nelíbilo se mu to, protože když se to vezme kolem a kolem, je to pro něj jistým způsobem políček, nebo ne? Co má co být nervózní? Jakých to problémů se chce v noci zbavovat? On to teda nepotřeboval. A nestaral se snad o ni? To teda, že jo.
Vrátil se ke stanu, pak na chvíli zaváhal. Možná je vyčerpaná. Ale ...
Podíval se na kámoše, a kámoš ji teda určitě nechtěl nechat spát. Když zpíval starou Star-Speckled Banana, nahodil ho tím správným způsobem. A tak se Larry obrátil ke vchodu do stanu a vlezl do něj.
„Rito?"
A po té ranní svěžesti venku ho to praštilo do nosu; ráno musel ještě spát, když to neucítil. Ten pach nebyl nijak zvlášť silný, protože stan měl dost dobrou ventilaci, ale nebylo pochyb: byl to sladký zápach zvratků a nevolnosti.
„Rito? „Vyděsila ho poloha, ve které ležela - tiše, nehnutě, jen s prameny vlasů, trčícími ze spacáku. Odplazil se k ní na loktech a kolenou. Zápach zvratků teď byl silnější a obracel mu žaludek. „Rito, jsi v pořádku? Vstávej, Rito!"
Bez pohybu.
Tak ji otočil a spacák byl zpola rozepnutý, jako by se z něj v noci snažila dostat, možná věděla, co jí je, snažila se a nepovedlo se jí to, a on celou tu dobu mírumilovně spal vedle ní, zosobněná romantika Skalistých hor. Obracel ji tam a zpět a jí z ruky vypadla jedna lahvička tabletek a její oči byly jako matné skvrnité kuličky za přivřenými víčky a ústa byla plná zelených zvratků, které ji udusily.
Zíral do jejího mrtvého obličeje po dobu, která se zdála neskutečně dlouhá. Málem se dotýkali nosy a ve stanu bylo větší a větší horko, dokud v něm nebylo jako v podkroví na konci srpna těsně předtím, než se snese chladivá průtrž mračen. Zdálo se, že mu hlava bobtná a bobtná. Její ústa byla plná toho svinstva. Nemohl od toho odtrhnout oči. Otázka, která mu probíhala hlavou dokola jako mechanický zajíc na chrtí dráze, zněla: Jak dlouho jsem vedle ní spal a ona už byla mrtvá? Odporné, člověče. Od-porrrrné.
Pak ochromení přešlo a on se vydral ze stanu a odřel si obě kolena, když se z podsádky dral na holou zem. Měl pocit, že bude sám zvracet, a bojoval k tím, nechtěl, nebylo nic, co by nesnášel víc než zvracení, ale pak si pomyslel A já ji tam šel ŠOUSTAT, člověče! a už to z něj vyjelo a on se od toho kouřícího svinstva odpotácel a plakal a proklínal chuť nestrávených zbytků v ústech a v nose.
Myslel na ni celé ráno. Nad tím, že zemřela, cítil jisté ulehčení - vlastně dost velké ulehčení. Nikdy by to nikomu nesvěřil. Potvrzovalo to všechno, co o něm řekla jeho matka i Wayne Stukey a dokonce i ta hloupoučká slepička v bytě poblíž fordhamské univerzity. Larry Underwood, fordhamský blesk.
„Nejsem vůbec fajn," řekl nahlas, a když to řekl, cítil se lépe. Bylo jednodušší říkat pravdu, a pravda byla to nejdůležitější vůbec. Udělal sám se sebou dohodu, že ať už se v postranních komnatách podvědomí, tam, kde vládnou Síly zpoza Trůnu, skrývá cokoliv, postará se o ni. Možná, že není prima, ale není ani žádný vrah a to, co v tom tunelu udělal, bylo dost blízko pokusu o vraždu. A tak se o ni postará, nechtěl po ní střílet, ať už byl jakkoliv nakrknutý - jako když ho sevřela svým patentovaným škrtícím chvatem, když sedlali harleye - nebyl nikdy bez sebe bez ohledu na to, jak moc ho zdržovala nebo jak pitomá v některých věcech byla. Včera v noci strčila do uhlíků táboráku plechovku hrášku, aniž by do ní udělala díru, a on ji vyrazil z ohně ožehnutou a nafouklou tak tři sekundy před tím, než by byla vybuchla jako bomba a možná je oslepila tenoučkými šrapnely. Ale vyčítal jí to snad? Ne, nevyčítal. Lehce o tom zažertoval a nechal to tak. Stejně tak s tabletami. Měl za to, že ty tabletky jsou její věc. Možná jsi o tom s ní měl mluvit. Možná to chtěla.
„Nešlo o nějaký posraný konverzační dýchánek," řekl nahlas. Šlo o přežití. A ona to nemohla zvládnout. Možná to věděla, možná už od toho dne v Central Parku, kdy bezstarostně vystřelila do třešně z levné dvaatřicítky, která jí klidně mohla vybuchnout v ruce. Možná -
Ale kurva! řekl Larry vztekle. Přitiskl k ústům polní láhev, byla ale prázdná a on měl na patře pořád tu

slizkou chuť. Možná byli lidé jako ona po celé zemi. Chřipka nevynechávala výhradně samostatné typy, které přežijí všechno, a proč by taky k čertu měla? Někde může být zrovna teď nějaký mladý chlap v perfektní fyzické kondici, imunní na chřipku, a umírá na zánět mandlí.
Larry seděl na dlážděné vyhlídce u výjezdu z dálnice. Vermontská krajina se přelévala k New Yorku a zlatý ranní opar bral dech. Tabule oznamovala, že odsud je rozhled na dvacet mil. Larry si myslel, že vidí dál než do dvaceti mil. Za jasného dne dohlédneš kamkoliv. Na vzdálenější straně vyhlídky byla po kolena vysoká kamenná cementovaná zídka a pár láhví od Budweiseru. Taky použitý kondom. Měl za to, že sem za soumraku chodí děcka ze střední školy a pozorují světla, tryskající z města pod nimi. Nejdřív se nadchnou a pak zalehnou. PP, jak říkají; pořádná píchačka.
Tak proč se pořád cítí tak zle? Říká přece pravdu, ne? Jo. A to nejhorší na té pravdě bylo, že cítí ulehčení, ne? Že má to břemeno z krku.
Ne, nejhorší je být sám. Osamělý.
Banální, ale pravdivé. Chtěl někoho, s kým by se o ten pohled dělil. Někoho, ke komu by se otočil a řekl jemný vtípek: Za jasného dne dohlédneš kamkoliv. A jediná společnost je půldruhé míle od něj a má ústa plná zelených zvratků. Tuhne. Přitahuje mouchy.
Larry položil hlavu na kolena a zavřel oči. Říkal si, že nebude plakat. Nenáviděl pláč skoro stejně jako zvracení.

Nakonec se ukázal jako baba. Nedokázal ji pohřbít. Předříkával si to nejhorší, co si dokázal představit - larvy a brouky, sviště, kteří ji přijdou očichat a ohryzat, darebáctví člověka, který jiného opustí jako papírek od bonbónu nebo prázdnou plechovku od pepsi. Pohřbít ji se ale také zdálo jaksi matně ilegální, i když popravdě řečeno (a on teď říká jen pravdu, ne?) to byla hodně laciná racionalizace. Dokázal by sejít dolů do Benningtonu a vloupat se do železářství Ever Popular, vzít rýč Ever Popular a odpovídající krumpáč Ever Popular; dokázal by dokonce vyjít zpět sem nahoru, kde bylo tak hezky, a vykopat hrob Ever Popular poblíž Dvacetimílové vyhlídky Ever Popular. Ale vrátit se do toho stanu (který teď bude cítit hodně podobně jako veřejný záchodek v Central Parku, kde bude už navždy sedět ta temná sladká pochoutka) a rozepnout na její straně zip spacáku a vytáhnout její tuhé a odulé tělo a odtáhnout ji za paže do kopce a pak na ni nahrnout hlínu, pozorovat, jak zemina padá na její bílé nohy s vydulými bulkami křečových žil a ulpívá jí ve vlasech ...
Ba ne, kámoši. Myslím, že tohle kolo vynechám. Jsem baba, a už jí zůstanu. Piky piky na hlavu.
Vrátil se na místo, kde měli postavený stan, a odhrnul vchodovou plachtu. Našel si dlouhý klacek. Zhluboka nasál čerstvý vzduch, podržel ho v plicích a klackem vytáhl své šaty. Stáhl se a oblékl se. Znovu zhluboka nasál vzduch, zatajil dech a vylovil si klackem boty. Posadil se na padlý kmen a obul se. Šaty byly tím zápachem prosáklé. „Doprdele," zašeptal.
Viděl ji, jak tam leží a zpola trčí ze spacího pytle, ruku má vytrčenou a ještě sevřenou kolem lékovky, která už jí vypadla. Zdálo se, že její pootevřené oči na něj vyčítavě hledí. Přimělo jej to znovu myslet na tunel a na své představy pochodujících mrtvol. Rychle klackem shrnul vstupní plachtu stanu.
Pořád na sobě ale cítil její zápach.
A tak si nakonec udělal v Benningtonu první zastávku a v tamějším obchodě s pánskými oděvy si svlékl všechny šaty a vzal si nové, tři soupravy plus čtvery ponožky a trenýrky. Našel si dokonce nový pár bot. Když se na sebe díval v trojdílném zrcadle, viděl za sebou prázdný obchod a harleye, ledabyle opřeného o obrubník.
„Dobrý hadry," zamumlal si. „Mocný, mocný." Nebyl tu ale nikdo, kdo by ocenil jeho vkus.
Vyšel z obchodu a našlápl harleye. Měl za to, že by měl zastavit v železářství a podívat se po jiném stanu a spacím pytli, teď ale chtěl především vypadnout z Benningtonu. Zastaví až někde dál.
Když vyjížděl s harleyem z města, vzhlédl tam, kde byla Dvacetimílová vyhlídka, stan ale neviděl. To bylo dobře, to bylo -
Larry se vrátil pohledem zpět na silnici a krk mu v tu ránu sevřela hrůza. Malý náklaďák s přívěsem pro převoz koní prudce uhnul ke straně, když se chtěl vyhnout autu, a přívěs se převrátil. Jel s harleyem přesně na něj, protože se vůbec nedíval, kam jede.
Ostře zahnul doprava, novou botou dřel o silnici a málem to objel. Ale levá stupačka zavadila o nárazník

přívěsu a vyrvala harleye zpod něj. Larry se zastavil se zachrastěním kostí až na krajnici. Harley za ním chvíli brumlal a pak zhasl. „Jseš v pořádku?“ zeptal se nahlas. Díkybohu jel jen třicítkou nebo tak nějak. Díkybohu s ním nebyla Rita; ta by byla úplné posraná hysterií. Jenže - samozřejmě, kdyby s ním Rita byla, nedíval by se nahoru a byl by VS, velmi soustředěný.
„Jsem v pořádku,“ odpověděl si, ale nebyl si tím jistý. Posadil se. Nad ním se rozhostilo ticho, jak se to tak čas od času stávalo - bylo tak ticho, že kdybyste o tom přemýšleli, zbláznili byste se. Dokonce i Ritino hulákání by v tomto okamžiku znamenalo úlevu. Všechno se náhle zdálo blýskavé a mihotavé, a on si s náhlým děsem pomyslel, že omdlívá. Pomyslel si Jsem doopravdy zraněný, v příští chvíli to poznám, jen co se rozjede šok, to proto se tak cítím, a když se tak cítím, mám ošklivou ránu nebo tak něco a kdo mi zaváže obvaz?
Když ho ale přešla náhlá mdloba, prohlédl se a zjistil, že mu nejspíš skutečně nic není. Měl rozbité obě ruce a nové kalhoty byly na pravém koleně roztržené - koleno měl také rozbité - ale byly to jen odřeniny a to bylo jedno, každý může složit motorku, každému se to jednou za čas stane.
Věděl ale, že to vůbec není jedno. Mohl se pěkně praštit do hlavy a rozrazit si lebku a ležet tam na horkém slunci, dokud by nezemřel. Nebo se mohl udusit vlastními zvratky, jako jistá jeho právě zesnulá přítelkyně.
Roztřeseně přešel k harleyi a postavil jej. Nezdálo se, že by byl jakkoliv poškozený, ale vypadal jinak. Předtím to byl jen stroj, nebo spíš rozkošný stroj, který mohl sloužit dvojímu účelu: vozit jej a dávat mu zakusit pocit Jamese Deana nebo Jacka Nicholsona v Bezstarostné jízdě. Teď se ale zdálo, jako by se na něj ten chrom šklebil jako pouliční dryáčník, který jej zve, aby si na něj vylezl a ukázal, je-li dost muž, aby dokázal uřídit monstrum na dvou kolech.
Nastartoval na třetí pokus a vyjel z Benningtonu rychlostí chůze. Na pažích měl náramky studeného potu a náhle chtěl vidět obličej jiného člověka jako nikdy, nikdy ve svém životě.
Toho dne ale nespatřil ani jeden.
Odpoledne maličko zrychlil, nebyl ale schopen přidat tak, aby se ručička tachometru vyšplhala nad třicítku, dokonce ani když viděl, že silnice před ním je úplně volná. Na předměstí Wilmingstonu byl obchod se sportovním zbožím a on tam zastavil a vzal si spací pytel, mohutné rukavice a helmu; ani s ní ale nedokázal jet víc než padesátkou. U nepřehledných zatáček zpomaloval tak, že nakonec tu velkou motorku vedl. Pořád se viděl, jak leží v bezvědomí u krajnice a bez povšimnutí krvácí, dokud neumře.
V pět, když se dostal do Brattleboro, se na harleyi rozsvítil indikátor přehřátí. Larry zastavil a vypnul motor se smíšenými pocity ulehčení a znechucení.
„Stejně dobře jsi ho mohl tlačit,“ řekl. „Má se na něm jezdit aspoň sto-dvacítkou, ty pitomče!“
Nechal ho tam a vydal se do města. Nevěděl, jestli se pro něj vrátí.
Toho večera spal u brattleboroského obecního úřadu, pod částečnou ochranou altánku. Zahnul tam, sotva se setmělo, a okamžitě usnul. Za čas se s trhnutím probudil nějakým zvukem. Podíval se na hodinky. Tenké fosforeskující čárky na ciferníku ukazovaly jedenáct dvacet. Zdvihl se na jednom lokti a zíral do tmy a altán mu připadal obrovský. Jak moc teď postrádal malý stan, v kterém bylo příjemně teplo! Jaké to bylo krásné plátěné lůno!
Jestli se ozval nějaký zvuk, teď byl pryč; ztichli dokonce i cvrčci. Bylo to normální? Mohlo to být normální?
„Je tam někdo?“ zavolal Larry a zvuk vlastního hlasu jej vyděsil. Hmátl po dvouhlavňovce a po krátkou, panikou naplněnou chvíli ji nemohl najít. Když se mu to povedlo, stiskl bez přemýšlení spoušť, jako když tonoucí v oceánu uchopí hozený záchranný kruh. Kdyby nebyla zaklapnutá pojistka, vystřelil by. Nejspíš sám do sebe.
V tom tichu něco bylo, tím si byl jistý. Možná člověk, možná nějaké velké a nebezpečné zvíře. Člověk může být samozřejmě nebezpečný taky. Nějaký člověk jako ten, který několikrát bodl toho ubohého vyvolavače příšer, nebo jako John Bearsford Tipton, který mu nabídl milion v hotovosti za jeho ženu.
„Kdo je to?“
Měl v batohu baterku, ale kdyby se pro ni chtěl natáhnout, musel by pustit ručnici, kterou měl přitaženu v klíně. Kromě toho ... chce opravdu vědět, kdo to je?
A tak tam prostě seděl a přál si, aby se něco pohnulo nebo se znovu ozval ten zvuk, který jej probudil

(byl to zvuk? nebo se mu to jen zdálo?) a po chvíli mu nejdříve klesla hlava a pak zadřímal.
Náhle trhl hlavou, oči měl doširoka rozevřené a maso se mu na kostech smrsklo. Teď to byl zvuk, a kdyby noc nebyla zamračená, ukázal by mu měsíc, který byl skoro v úplňku, to, co -
On to ale nechtěl vidět. Ne, tím si byl naprosto jistý, tak jistý, jak si jen člověk může být. Přesto seděl, hlavu vzpřímenou, a naslouchal zvuku zaprášených podpatků, kráčejících od něj po chodníku Hlavní třídy v Brattleboro ve Vermontu, odcházejících na západ, mizejících, dokud se neztratily v okolním šumu.
Larry pocítil náhlé nutkání vstát, nechat sklouznout spacák ke kotníkům a zavolat: Vrať se, ať už jsi kdokoliv! Mně je to jedno! Vrať se! Chce ale vyplnit komukoliv takovýhle bianko šek? Altán by jeho výkřik - jeho prosbu - zesílil. A co když se ty podpatky opravdu vrátí a jejich klapot zesílí v tichu, kde ani cvrčci nezpívají?
Místo aby vstal, zase si lehl a schoulil se do fetální pozice s rukama sevřenýma kolem pušky. Nechci už dnes usnout, pomyslel si, ale byl v limbu do tří minut a následujícího rána si byl docela jistý, že si celou tu věc vysnil.

KAPITOLA 42

Zatímco Larry Underwood si jen o jeden stát dále odbýval svůj taneček Čtvrtého července, Stuart Redman seděl na velkém balvanu vedle silnice a svačil. Zaslechl zvuk blížícího se motoru. Dopil jedním hltem plechovku piva a pečlivě založil vršek papírového obalu crackerů. Pušku měl opřenou o balvan vedle sebe. Zdvihl ji, odjistil a znovu položil, tentokrát blíže k ruce. Přijížděly motorky, a podle zvuku nějaké slabší. Dvěstěpadesátky? V tom neskutečném tichu se dalo těžko odhadnout, jak jsou daleko. Možná deset mil, ale jen možná. Spousta času, aby toho snědl víc, kdyby chtěl, on ale nechtěl. Slunce se mezitím rozpálilo a on byl z nadcházejícího setkání s přátelskými stvořeními docela potěšen. Od doby, kdy odešel z domu Glena Batemana ve Woodsville, nepotkal žádného člověka. Znovu pohlédl na pušku. Odjistil ji, protože z přátelských stvoření by se mohl vyklubat někdo jako Elder. Nechal ji opřenou o balvan, protože doufal, že budou jako Bateman - jen ne tak pesimističtí, co se budoucnosti týče.
Společnost se znovu zjeví, říkal Bateman. Všimni si, že jsem neřekl „změní“. To byla taková odporná hříčka. Na lidské rase se toho dá změnit hodně málo.
Ale sám Bateman se nechtěl podílet na základech znovu se zjevivší společnosti. Zdál se dokonale smířen - alespoň tenkrát - s tím, že se bude procházet s Kojakem, malovat své obrazy, rýpat se v zahrádce a přemýšlet o sociologické klasifikaci téměř totálního zdecimování.
Pokud se tudy budeš vracet a zopakuješ svou výzvu „poď se mnou“, tak tě nejspíš poslechnu, Stu. To je prokletí lidské rasy. Společenskost. Kristus měl říct „Jo, vpravdě, kdykoliv se shromáždí dva nebo tři z vás, přijde někdo další o kejhák. „Mám ti říct, co nás o lidské rase učí sociologie? Podám ti to zaobaleně. Ukaž mi samotného muže nebo ženu a já ti ukážu svatého. Dej mi dva a oni se do sebe zamilují. Dej mi tři a oni vynaleznou tu úžasnou věc, které říkáme „společnost“. Dej mi čtyři a oni postaví pyramidu. Dej mi pět a oni z jednoho udělají vyvržence. Dej mi jich šest a oni vynaleznou předsudky. A když jich bude sedm, vynaleznou válku. Možná byl člověk stvořen k obrazu Božímu, ale lidská společnost byla stvořena k obrazu jeho opaku a vždy se snaží svému obrazu zavděčit.
Je to pravda? Jestli ano, tak nám pomoz Bůh. Až později Stuart opravdu důkladně přemýšlel o starých přátelích a známostech. Jeho paměť měla tendence zlehčovat nebo úplně zapomenout na jejich nemilování hodné vlastnosti - na to, jak se Bili Hapscomb rýpal v nose a utíral si sopel o podrážku boty, jak Norm Bruett mlátil své děti, na nechutnou metodu, jíž Billy Verecker kontroloval stav populace koček kolem svého domu drcením tenkých lebek koťat podrážkami svých těžkých farmářských bot.
To, co jej napadalo, chtělo být jen dobré. Hony za soumraku v upnutých kiltovaných kabátcích a oranžových vestách. Poker v domě Ralpha Hodge a Willy Craddock, stěžující si na to, že prohrál čtyři dolary, i když už vedl o dvacet. Šest nebo sedm chlapů, vytahujících z příkopu na silnici auto Tonyho Leominstera, ožralého pod obraz, a Tony se kolem nich potácí a přísahá při Bohu a všech svatých, že to musel strhnout, aby se v poslední chvíli vyhnul náklaďáku, plnému Mexičanů. Ježíši, jak se tenkrát nasmáli. Nekonečný proud etnických vtipů Chrise Ortegy. Výlety ke kurvám do Huntsville, a Joe Bob Brentwood, který chytil tripla a každému vykládal, že to bylo od toho sofa v hale a ne od holky nahoře.
To byly zatraceně dobré časy. Možná ne přesně to, co považují za dobré časy ti kultivovanci se svými nočními kluby a luxusními restauranty a muzei, ale stejně to byly dobré časy. Myslel na ty věci, přebíral je

tam a zpátky, jako když starý samotář vykládá tam a zpátky pasiáns ze zamaštěného balíčku karet. Nejvíc ze všeho si přál slyšet jiné lidské hlasy, někoho poznat, moci se na někoho otočit a říci mu Viděls to? když se něco stane jako ten déšť meteorů, co viděl včera. Nebyl mluvka, nikdy se ale moc nesnažil být sám, a nikdy taky nebyl.
A tak, když motocykly konečně projely zatáčkou, Larry se posadil trochu víc zpříma. Spatřil párek Hond 250; jednu řídil zhruba osmnáctiletý chlapec a druhou dívka, která mohla být o něco starší. Dívka měla světležlutou blůzku a světlemodré levisky.
Uviděli jej, jak sedí na balvanu a obě hondy se trochu posmýkly, protože jejich řidiči překvapením poněkud zakolísali. Chlapec pootevřel pusu. Chvíli nebylo jasné, jestli ti dva zastaví, nebo přidají a pojedou dále na západ.
Stu zdvihl prázdné ruce a přívětivě řekl „Nazdar!“ V hrudi mu mohutně bušilo srdce. Chtěl, aby zastavili. Udělali to.
Chvíli byl zaražen napětím, které čišelo z jejich postojů. Zvláště ten chlapec: vypadal, jako by mu někdo právě nalil do krve galon adrenalinu. Jistěže měl Stuart pušku, ale nemířil s ní na ně a oni sami byli ozbrojení; chlapec měl pistoli a dívka měla na zádech na popruhu loveckou pušku; jako herečka, která bez zvláštní přesvědčivosti hraje Patty Hearstovou.
„Myslím, že je v pořádku, Harolde,“ řekla, ale chlapec, kterému říkala Harolde, zůstal stát obkročmo nad svou motorkou a hleděl na Stua s výrazem překvapení a uvážlivého nepřátelství. „Řekla jsem, že myslím -“ začala znovu.
„A jakpaks na to přišla?“ odsekl Harold, aniž by se Stua spustil oči. „No, jestli to něco změní, rád vás vidím,“ řekl Stu.
„A co když vám nevěřím?“ vybídl jej Harold a Stu zjistil, že Harold je strachem bez sebe. Strachem z něj a ze zodpovědnosti za dívku.
„Tak potom nevím.“ Stu slezl z balvanu. Harold zašátral k pouzdru s pistolí.
„Harolde, nech to být,“ řekla dívka. Pak zmlkla a na chvíli se zdálo, že ani jeden z nich neví, co dál - skupina tří teček, které když spojíte, vyjde vám trojúhelník, jehož přesný tvar se ještě nedá odhadnout.

„Auuuu,“ řekla Frannie a uvelebila se na mechu u paty jilmu vedle silnice. „Těch mozolů na zadku se už nikdy nezbavím, Harolde.“ Harold nevrle zabručel.
Otočila se ke Stuovi. „Jel jste někdy na hondě sto sedmdesát mil, pane Redmane? Nedoporučuji. „
Stu se zasmál. „Kam máte namířeno?“ „Co je vám po tom?“ zeptal se Harold hrubě.
„A co je tohle za přístup?“ zeptala se jej Frannie. „Pan Redman je první člověk, kterého jsme potkali od doby, kdy zemřel Gus Dinsmore! Chci říct, jestli nehledáme jiné lidi, tak co teda děláme?“
„Dává na vás pozor, to je všechno,“ řekl Stu klidně. Utrhl stéblo a vložil si je mezi rty.
„To teda dávám,“ řekl Harold o nic přívětivěji.
„Myslela jsem, že na sebe dáváme pozor navzájem,“ řekla, a Haroldova tvář temně znachověla.
Stu si pomyslel: Dej mi tři lidi a oni vytvoří společnost. Ale jsou pro něj tihle dva ti správní? Dívka se mu líbila, ale ten kluk na něj působil jako vyděšený chvastoun. A vyděšený chvastoun může být za příhodných okolností ... nebo nepříhodných ... velmi nebezpečný.
„Jak říkáš,“ zamumlal Harold. Střelil po Stuovi pohrdavým pohledem a vytáhl z kapsy bundy krabičku marlborek. Jednu si zapálil. Kouřil ji jako smrkáč, který se to sotva naučil. Možná předevčírem.
„Jedeme do Stovingtonu ve Vermontu,“ řekla Frannie. „Do tamějšího epidemiologického centra. Chceme - co se stalo, pane Redmane? Je vám něco?“ Náhle celý zbledl. Stéblo, které žvýkal, mu vypadlo do klína. „Proč tam?“ zeptal se Stu.
„Protože je tam zařízení pro studium infekčních chorob,“ řekl Harold vznešeně. „Napadlo mě, že jestli někde v téhle zemi zůstal nějaký řád nebo lidé nebo někdo z vlády, kdo se vyhnul té ráně, budou nejspíš ve Stovingtonu nebo v Atlantě, kde je druhé takové centrum.“ „Tak to je,“ řekla Frannie. Stu řekl: „Ztrácíte čas.“
Frannie vypadala ohromeně. Harold rozhořčeně. Do tváře mu od límce znovu začal stoupat nach.
„Myslím, že nebudete ten pravý, kdo to může posoudit, panáčku.“
„Myslím, že jo. Jdu tamodtud.“ Teď vypadali ohromeně oba. Ohromeně a užasle. „Věděl jste o tom?“

zeptala se šokované Frannie. „Zkusil jste to?“ „Ne, tak to nebylo. Já -“
„Jste lhář!“ Haroldův hlas byl vysoký a pištivý.
Frannie spatřila v Redmanových očích alarmující chladný záblesk vzteku, pak byly náhle zase hnědé a mírné. „Ne. Nejsem.“ „Říkám, že jste! Říkám, že nejste nic jiného než -“ „Harolde, zavři zobák!“
Harold na ní zraněně pohlédl. „Ale Frannie, jak můžeš věřit -“ „Jak můžeš být tak sprostý a nepřátelský?“ zeptala se rozvášněně. „Poslechneš si aspoň, co chce říct, Harolde?“ „Nevěřím mu.“
Docela fér, pomyslel si Stu. Jsme na tom stejně. „Jak můžeš nedůvěřovat někomu, koho jsi právě potkal? Fakt, Harolde, jsi nechutný!“
„Nechte mě říct, jak to vím,“ řekl Stu potichu. Povyprávěl jim zkrácenou verzi historie, která začala, když Campion narazil do Hapových čerpadel. Nastínil svůj týden starý útěk ze Stovingtonu. Harold zlobně hleděl na své ruce, které ze země vytrhávaly kousky mechu a cupovaly jej na kousíčky. Dívčina tvář ale vyhlížela jako rozprostřená mapa zpustošené země, a Stu se kvůli tomu cítil zle. Vydala se na cestu s tímhle klukem (který, to se musí přiznat, měl docela dobrý nápad), a doufala přese všechno, že tam zbylo něco z toho takzvaně normálního světa. A zklamala se. Hořce, soudě podle toho, jak vypadá.
„I Atlantu? Tu taky ta nákaza zničila?“ zeptala. „Ano,“ odpověděl, a ona propukla v pláč.
Chtěl ji utěšit, ale ten kluk by na to nepřistoupil. Harold nevlídně pohlédl na Fran a pak se díval zas na chumáče mechu na záložkách kalhot. Stu jí podal svůj kapesník. Aniž by vzhlédla, nepřítomně mu poděkovala. Harold se na něj zamračeně podíval a v očích měl výraz malého sobeckého otesánka, který chce celý hrnec se zavařeninou sám pro sebe. Jen abys nebyl překvapený, pomyslel si Stu, až zjistíš, že ta holka není žádný hrnec.
Když se pláč změnil v popotahování, řekla: „Myslím, že vám s Haroldem dlužíme poděkování. Přinejmenším jste nám ušetřil dlouhou cestu s rozčarováním v cíli.“
„Chceš říct, že mu věříš? Jen tak? Povypráví ti působivou historku a ty ... ty ji přijmeš?“
„Harolde, proč by lhal? Co by z toho měl?“
„Co já vím, co se mu honí v hlavě?“ zeptal se Harold trucovitě. „Možná chce vraždit. Nebo znásilňovat.“
„Mě znásilňování neláká,“ řekl Stu měkce. „Možná o tom víte něco, co já ne.“
„Nechte toho,“ řekla Frannie. „Harolde, proč nezkusíš chvíli nebýt tak hnusný?“
„Hnusný?“ vykřikl Harold. „Pokouším se tě - nás - chránit, a ono je to hnusné?“
„Podívejte,“ řekl Stu a vyhrnul si rukáv. V loketní jamce měl stopy po jehlách a zbytky vstřebávajících se modřin. „Napíchali do mě kdeco.“
„Třeba jste feťák,“ řekl Harold.
Stu si bez odpovědi shrnul rukáv. Jasně, jde o tu dívku. Zvykl si na myšlenku, že mu patří. No, některé dívky někomu patřit můžou a jiné zase ne. Tahle vypadá, že patří do té druhé kategorie. Byla vysoká a hezká a nejspíš docela srdnatá. Tmavé oči a vlasy zdůrazňovaly výraz, který by se dal považovat za vyjukaný a bezmocný. Snadno se dala přehlédnout ta mělká vráska nad kořenem nosu, která se značně prohloubila, když byla dívka vyvedená z míry, (Stuova matka jí říkala vráska Já-chci), hbitost rukou, dokonce i přímočarost pohybů, když si shrnovala vlasy z čela.
„Tak co teď budem dělat?“ zeptala se a vůbec si nevšímala poslední Haroldovy výzvy k další diskusi.
„Pojedem tak jako tak,“ řekl Harold, a když se na něj podívala s tou vráskou v obočí, spěšně dodal: „No, někam jet musíme. Jasně, nejspíš říká pravdu, ale můžeme to prověřit. Pak se rozhodneme, co dál.“
Fran hodila po Stuovi pohledem a měla ten výraz „já nechci zranit vaše city“. Stu pokrčil rameny.
„Jo?“ naléhal Harold.
„Myslím, že je to jedno,“ řekla Frannie. Utrhla odkvetlou pampelišku a odfoukla chmýří.
„Nepotkali jste po cestě nikoho?“ zeptal se Stu.
„Byl tam pes, a vypadal zdravý. Žádní lidé.“
„Taky jsem viděl psa.“ Řekl jim o Batemanovi a Kojakovi. Když skončil, dodal: „Měl jsem namířeno k pobřeží, když ale říkáte, že tam nejsou žádní lidé, bere mi to vítr z plachet.“
„Je nám líto,“ řekl Harold, ale jeho tón tomu nenasvědčoval. Povstal. „Jedem, Fran?“
Podívala se na Stua, zaváhala, pak vstala. „Zpátky na ten úžasný odtučňovací stroj. Děkujeme vám, že jste nám řekl, co jste věděl, pane Redmane, i když ty novinky nestály za moc.“

„Ještě moment," řekl Stu a také povstal. Zaváhal a znovu zapřemýšlel, jestli jsou v pořádku. Ta holka byla, ale tomu klukovi bylo maximálně sedmnáct a byl postižen těžkým případem syndromu „nenávidím úplně všechno" Ale má dost lidí na výběr? Ne, řekl si Stu.
„Myslím, že všichni hledáme nějaké lidi," řekl. „Rád bych se k vám připojil, pokud mě vezmete."
„Ne," řekl okamžitě Harold.
Frannie se v úzkých dívala z Harolda na Stua. „Možná bychom -"
„Nestarej se. Řekl jsem ne."
„Není to i moje věc?"
„Co se to s tebou děje? Nevidíš, že mu jde jen o jedno? Proboha, Fran!"
„Když nastanou potíže, je třem lépe než dvěma," řekl Stu, „a přísahám, že o hodně lépe než jednomu."
„Ne," opakoval Harold. Položil ruku na pažbu pistole.
„Ano," řekla Fran. „Vezmeme vás rádi, pane Redmane."
Harold se na ni otočil a ve tváři měl vztek a ponížení. Stu na okamžik strnul, protože si myslel, že ji snad uhodí, a pak se zase uvolnil. „Tak to s tebou je, že jo? Čekalas jen na nějakou záminku, jak se mě zbavit. Pochopil jsem." Byl tak vzteklý, že mu v očích vystoupily slzy, a to ho rozvzteklilo ještě víc. „Jestli to tak chceš, tak fajn. Jeď s ním. Já jsem s tebou skončil." Vykročil k zaparkovaným hondám.
Frannie se na Stuarta dívala zraněnýma očima, pak se otočila k Haroldovi.
„Jen chvilku," řekl Stu. „Zůstaňte tady, prosím." „Neubližte mu," řekla Fran. „Prosím.
Odklusal za Haroldem, který stál obkročmo nad hondou a snažil se ji nastartovat. Ve svém vzteku otočil plyn naplno a tak ho zahltil. Stu si pomyslel: s takovýmhle plynem se mu ta motorka postaví na zadní, praští s ním o první strom a přistane na něm.
„Vypadněte!" zavřeštěl na něj Harold vztekle a znovu hmátl po pažbě pistole. Stu položil svou ruku na Haroldovu, jako kdyby hráli plácanou. Druhou ruku mu položil na rameno. Harold měl oči hodně rozšířené a Stu měl pocit, že je tak centimetr od stavu, kdy začne být nebezpečný. Nebylo to jen v tom, že na dívku žárlil, to by bylo zjednodušování. Byla v tom jeho osobní důstojnost a jeho nová představa sebe sama jako dívčina ochránce. Bůhví, co byl předtím za pošuka, s tím svým pupkem a okovanýma botama a domýšlivými řečmi. Ale pod tou novou představou bylo přesvědčení, že je pořád pošuk a zůstane jím navždy. Pod ní byla jistota, že nové začátky prostě neexistují. Stejně by reagoval na Batemana nebo na dvanáctileté dítě. V jakékoliv trojúhelné situaci by sám sebe viděl na nejnižším vrcholu obrazce.
„Harolde," řekl mu skoro přímo do ucha.
„Nechte mě být. „Mohutné tělo pod tím napětím vypadalo křehce. Třásl se jako oživlý drát. „Harolde, spíš s ní?"
Haroldovo tělo sebou zděšeně trhlo a Stu věděl, že nespí. „To není vaše věc!"
„Ne. Jen chci něco ujasnit. Není moje, Harolde. Ona je svá. Nebudu se pokoušet ti ji odvést. Omlouvám se, že mluvím tak na rovinu, ale musíme vědět, kdo kde stojí. Teď jsme jeden a dva, a jestli odejdeš, bude to zase tak. Žádný zisk."
Harold mlčel, ale jeho rozklepaná ruka se zklidnila.
„Budu mluvit tak jasně, jak musím," pokračoval Stu a mluvil těsně u Haroldova ucha (na němž byl hnědý maz) a s obtížemi se snažil mluvit velmi, velmi klidně. „Ty i já víme, že chlap nemusí ženské znásilňovat. Pokud ví, co s rukou."
„To je --" Harold semkl rty a pohlédl na tu stranu silnice, kde stála Fran, ruce zaklesnuté v loktech, paže překřížené právě přes ňadra, a bojácně je pozorovala. „To je dost hnusný."
„No, možná je a možná ne, ale když je chlap s ženskou, která s ním nechce do postele, musí si vybrat. Já si vždycky vyberu ruku. Myslím, že ty to budeš muset dělat taky, protože je s tebou z vlastní vůle. Chci jen mluvit na rovinu, mezi námi chlapy. Nechci tě mlátit jako nějaký bijec na venkovský tancovačce."
Harold pustil pistoli a podíval se na Stua. „Fakt? Já ... Slibujete, že to neřeknete?" Stu přikývl. „Miluju ji," řekl Stu chraptivě. „Ona mě ne, to vím, ale mluvím na, rovinu, jak jste řekl."
„Jasně. Nechci se do toho plést. Chci jen jet s vámi."
Harold nutkavě zopakoval: „Slibujete?"
„Ano. Slibuji."

Pomalu slezl z hondy. Vrátil se se Stuem ke Fran.
„Může jet s námi," řekl. „A já ..." podíval se na Stua a řekl s nucenou důstojností: „Já se omlouvám, že jsem se choval jako kretén."
„Hurá!" řekla Fran a zatleskala. „Takže když to máme za sebou, můžeme jet?"
Nakonec se vydali ve směru, kterým jeli Fran a Harold, na západ. Stu řekl, že Glen Bateman by je určitě rád nechal přespat, pokud se do Woodsville dostanou do tmy - a možná by s nimi ráno taky jel (tehdy se Harold začal znovu mračit). Stu řídil Franinu hondu, a ona jela na tandemu za Haroldem. Zastavili se na oběd ve Twin Mountain a pomalu, opatrně se začali seznamovat. Jejich přízvuk Stuovi připadal legrační, to kulaté a a jaksi zahuhlané nebo zkreslené r. Měl za to, že on jim zní stejně legračně a možná ještě víc. Jedli v opuštěné jídelně a Stu zjistil, že jeho zrak je znovu a znovu přitahován k Fran - jejíma živýma očima, malou, ale rozhodnou bradou, způsobem, kterým skládá tu vrásku mezi očima, ohlašující její emoce. Líbilo se mu, jak vypadá a mluví; líbilo se mu dokonce, jak má ze spánků shrnuté tmavé vlasy. A tehdy si začínal uvědomovat, že ji vlastně chce.
NA PALUBĚ
5. červenec - 6. září 1990

Připluli jsme na lodi jménem Mayflower
Po cestě jsme překonali nejednu tíseň
Připluli jsme ve velmi nejisté hodině
a zazpívali si americkou píseň
Neboj se, dej se k nám, všechno je v pořádku
Na světě nemůže každý být požehnán ...
Paul Simon

Hledali jsme místo, kde se nadlábnout.
Koukali se, kde je místo pro auťák,
kde se ve dne v noci smažej skvělý hamburgery.
Jo! A jukebox duní dobrou muzikou tam doma v USA.
Jsem rád, že jsem doma v USA.
Co chceš, to máš tady v USA.
Chuck Berry

KNIHA II
KAPITOLA 43
Uprostřed hlavní ulice v městečku May v Oklahomě ležel mrtvý muž.
Nicka to nepřekvapilo. Od doby, kdy opustil Shoyo, viděl spoustu mrtvol a předpokládal, že nespatřil ani tisícinu všech mrtvých lidí, kolem kterých musel projet. Na některých místech byl tak silný mrtvolný zápach, že mu z toho bylo na omdlení. Jedna mrtvola navíc nic nezmění.
Ale když se mrtvý muž posadil, zachvátila ho taková hrůza, že ztratil kontrolu nad bicyklem. Zavrávoral, zakymácel se a spadl. Rozmázl se tvrdě na asfaltu oklahomské silnice číslo 3. Odřel si přitom ruce a čelo.
„Krindapána, pane, vy jste ale sletěl!" pravila mrtvola a šla k Nickovi krokem, který by se dal nejlépe popsat jako roztomilé vrávorání. „No nesletěl jste? Svatá dobroto!"
Nick nic z toho neslyšel. Díval se na silnici mezi svýma rukama, kam dopadaly kapky krve z jeho odřeného čela a odhadoval, jak moc se asi poranil. Když se jeho ramene dotkla ruka, vzpomněl si na mrtvolu a s děsem v očích vystřelil na všech čtyřech dopředu.
„Nelekejte se," řekla mrtvola a Nick spatřil, že to není vůbec mrtvola, ale mladý muž, který na něj vesele hledí. V ruce měl skoro plnou láhev whisky a Nick pochopil. Nikoliv mrtvola, ale člověk, který se opil a usnul uprostřed cesty.
Nick na něj pokývl a ukázal kolečko z palce a ukazováku. V tom okamžiku mu do oka, na kterém zapracoval Ray Booth, stekla teplá, štiplavá krev. Nadzdvihl si chránič, který mu zakrýval oko, a utřel si oko předloktím. Už na něj dnes trochu viděl, ale když zavřel zdravé oko, svět pořád ještě vypadal spíše

jako barevná skvrna. Přiložil si chránič zpět a šel pomalu k chodníku, kde se posadil na obrubník vedle plymouthu s kansasskou poznávací značkou. V nárazníku auta viděl odraz rány na čele. Vypadala ošklivě, ale nebyla hluboká. Najde nějakou drogerii, vydezinfikuje si odřeninu a přelepí si ji leukoplastí. Říkal si, že v sobě musí mít ještě dost penicilinu, aby se vypořádal se vším, ale od té doby, co měl namále od škrábance po kulce, ho každá infekce děsila. Vytahoval si z dlaní kousky štěrku a mhouřil při tom oči.
Muž s láhví to vše pozoroval bez jakéhokoliv výrazu ve tváři. Kdyby Nick vzhlédl, okamžitě by mu to přišlo divné. Když se obrátil, aby se podíval v nárazníku na ránu na čele, z mužovy tváře vyprchal život. Měl na sobě čisté, ale ošoupané kalhoty s laclem a těžké pracovní boty. Měřil skoro sto osmdesát centimetrů a vlasy měl tak světlé, že byly téměř bílé. Oči měl jasně modré a prázdné a s těmi světlounkými vlasy nebylo o jeho švédském nebo norském původu pochyb. Nevypadal ani na třiadvacet, ale později Nick zjistil, že mu musí být kolem pětačtyřiceti, protože si pamatuje konec korejské války a to, jak jeho tatínek přišel o měsíc později v uniformě domů. Nebylo možné, aby si to vymyslel. Představivost nebyla silnou stránkou Toma Cullena.
Stál tam s prázdnou tváří jako robot, kterému vytáhli zástrčku. Pak se mu život začal pozvolna vracet. Oči, zarudlé od whisky, zamrkaly. Usmál se. Opět se rozpomněl, kde je a co má říci.
„Krindapána, pane, vy jste ale sletěl! No nesletěl jste? Svatá dobroto!“ Zarazil se při pohledu na spoustu krve na Nickově čele.
Nick vytáhl z kapsy košile papír a tužku. Nic z toho pádem neutrpělo. Napsal: „Jenom jste mě vylekal. Než jste si sedl, myslel jsem, že jste mrtvý. Jsem v pořádku. Je tady drogerie?“
Ukázal blok muži v kalhotech s laclem. Muž si ho vzal. Podíval se, co je tam napsáno. Vrátil ho. S úsměvem řekl: „Jsem Tom Cullen. Ale neumím číst. Dostal jsem se jenom do třetí třídy, ale to mně bylo šestnáct a tatínek mě ze školy vzal. Říkal, že jsem už moc velký.“
Retardovaný, pomyslel si Nick. Já nemůžu mluvit, on neumí číst. Chvilku nevěděl, co má dělat.
„Krindapána, pane, vy jste ale sletěl!“ vykřikl Tom Cullen. Svým způsobem to bylo pro oba poprvé.
„Svatá dobroto, no nesletěl jste?“
Nick přikývl. Zastrčil tužku a blok zpátky do kapsy. Položil si ruku na ústa a zavrtěl hlavou. Přikryl si uši rukama a zavrtěl hlavou. Položil si levou ruku na krk a zavrtěl hlavou.
Cullen se zmateně usmál. „Bolí vás zuby? Mě jednou bolely. Je, to byla bolest. No nebyla? Svatá dobroto!“
Nick zavrtěl hlavou a předvedl svou němohru znovu. Tentokrát Cullen hádal bolavé uši. Nick rozhodil rukama a šel ke svému kolu. Lak byl odřený, ale jinak vypadalo v pořádku. Nasedl a kousek se projel. Ano, nic mu nebylo. Cullen běžel vedle něj a vesele se usmíval. Nespouštěl z Nicka oči. Už skoro týden nikoho neviděl.
„Nechce se vám mluvit?“ zeptal se, ale Nick se nedíval a zdálo se, že to přeslechl. Tom ho zatahal za rukáv a zeptal se znovu.
Muž na kole si položil ruku na ústa a zavrtěl hlavou. Tom se zamračil. Teď muž postavil kolo na stojánek a rozhlížel se po obchodech. Zdálo se, že našel, co potřeboval, protože přešel na chodník a pak k drogerii pana Nortona. Kdyby chtěl jít dovnitř, tak to má špatné, protože je zavřeno. Pan Norton odjel z města. Vypadá to, že skoro každý zavřel a odjel z města - kromě maminky a její přítelkyně paní Blakelyové. Ty umřely.
Teď vzal mlčenlivý muž za kliku. Tom mu mohl říci, že je to zbytečné, navzdory nápisu OTEVŘENO na dveřích. Nápis OTEVŘENO lhal. To bylo špatné, protože Tom by tuze rád zmrzlinu. Byla o moc lepší než whisky, která mu nejprve udělá dobře, pak se mu chce spát a pak ho hrozně bolí hlava. Šel si lehnout, aby unikl bolení hlavy, ale zdála se mu spousta bláznivých snů o muži v černém hábitu jako měl reverend Deiffenbaker. Ve snu ho honil muž v černém. Tomovi připadal jako velmi zlý muž. Jediným důvodem, proč pil whisky, bylo, že to měl zakázané, to mu říkal tatínek i maminka, ale když byli všichni pryč, tak co? Klidně bude pít, kdy se mu zachce.
Ale co to ten mlčenlivý muž dělá teď? Sebral z chodníku koš na odpadky a teď ... cože? Rozbije výlohu pana Nortona? BŘINK! Božíčku, opravdu! A teď sahá dovnitř a odemyká dveře ...
„Haló, pane, to nesmíte!“ volal Tom rozčileným hlasem. „To je zakázané! P-Á-N-I, to je tedy zakázané. To nevíte-“ Ale muž byl už uvnitř a vůbec se neohlédl.

„Copak jste hluchý?“ volal Tom rozhorleně. „Svatá dobroto! Jste ...“ Zmlkl. Z tváře se mu vytratil výraz. Zase byl jen robot s vytaženou šňůrou. Potkat Hloupého Toma s takovým výrazem nebylo v May nic zvláštního. Procházíval se po ulici, díval se do výkladů s tím nekonečně šťastným výrazem na své kulaté skandinávské tváři a zničehonic se zastavil a vypnul. Někdo mohl zavolat „Hele, Tom už zase jede“ a lidi by se smáli. Kdyby s ním byl tatínek, šťouchal by do něj loktem, možná by ho plácnul po ramenou nebo přes záda, dokud by Tom opět neožil. Ale Tomova tatínka bylo od začátku roku 1985 vidět čím dál tím méně, protože si začal s rusovlasou číšnicí, která pracovala v Boomerově baru a jmenovala se Dee Dee Packalotte (a jestlipak si z jejího jména nedělali všichni legraci) a asi před rokem spolu utekli. Viděli je ještě jednou, ne moc daleko, v laciném motelu ve Slapoutu v Oklahomě, a pak se po nich slehla zem. Většina lidí brala Tomovy výpadky jako další známku retardace, ale ve skutečnosti to byly okamžiky téměř normálního uvažování. Lidský proces myšlení je založen (tedy tak to alespoň tvrdí psychologové) na dedukci a indukci a zaostalá osoba tyto dedukční a indukční skoky provádět nedokáže. Někde uvnitř je spadlé vedení, zkratované obvody, převrácené vypínače. Tom Cullen nebyl nijak extrémně zaostalý a byl schopen jednoduchých spojení. Každou chvíli - během svých výpadků - dokázal dokonce činit vyšší, deduktivní a induktivní spojení. Cítil možnost takového spojení, asi jako když normální člověk někdy cítí, „že už má to jméno na jazyku“. Když k tomu došlo, Tom opustil skutečný svět, který v podstatě nebyl ničím jiným než nepřetržitým proudem vjemových podnětů, a ponořil se do hloubi myšlenek. Byl jako člověk v neznámém tmavém pokoji, který drží zástrčku od lampy a plazí se po podlaze, vráží do předmětů a druhou rukou se snaží nahmatat zásuvku. Když ji našel - což nebylo pokaždé - následovala záplava světla a on uviděl pokoj (nebo představu) zcela jasně. Tom byl citově založený. Seznam jeho oblíbených věcí by zahrnoval chuť zmrzliny ze strojku pana Nortona, pohled na hezkou dívku v krátké sukni, čekající na rohu, až bude moci přejít silnici, vůni šeříku, hebkost hedvábí. Ale více než to všechno miloval to, čeho se nemohl dotknout, ten okamžik, kdy došlo ke spojení, přepínač se přepnul (alespoň na okamžik) a v temném pokoji se rozzářilo světlo. Ne vždy se tak stalo; často ke spojení nedošlo. Tentokrát však ano.

Řekl Copak jste hluchý?

Ten muž se nechoval, jako by slyšel, co mu Tom povídá, kromě okamžiků, kdy se na něj přímo díval. A neřekl ani slovo, dokonce ani ahoj. Občas lidé na Tomovy otázky neodpovídali, protože něco v jeho tváři jiní prozrazovalo, že to má v báni trochu vykradené. Ale když k tomu došlo, člověk, který nechtěl odpovědět, vypadal naštvaně, smutně, nebo se trochu červenal. Tento muž se tak nechoval - ukázal Tomovi kroužek z palce a ukazováčku a Tom věděl, že to znamená oukej oukej ... a stejně nemluvil.

Ruce na uších a zavrtění hlavou.

Ruce přes pusu a totéž.

Ruce na krku a zase totéž.

Pokoj se rozzářil: spojem se podařilo.

„Svatá dobroto!“ řekl Tom a do obličeje se mu vrátil život. Jeho začervenalé oči zasvítily. Vběhl do drogerie pana Nortona; úplně zapomněl, že je to zakázané. Nemluvný muž si naléval na kousek vaty něco, co vonělo jako Bactine, a pak si to roztíral po čele.§

„Haló, pane!“ volal Tom v běhu. Nemluvný muž se neotočil. Tom byl na chvilku zmaten, ale pak se upamatoval. Poklepal Nickovi na rameno a Nick se otočil. „Jste hluchoněmý, že jo? Neslyšíte! Nemluvíte? Správně?“

Nick přikývl. A Tomova reakce ho doslova ohromila. Skákal do vzduchu a divoce tleskal.

„Přišel jsem na to! Hurá! Přišel jsem na to. Ať žije Tom Cullen!“

Nick se musel usmát. Nevzpomínal si, kdy jeho handicap někomu způsobil tolik potěšení.

Před soudní budovou bylo malé čtvercové náměstí a na něm stála socha námořníka, navlečená do uniformy z druhé světové války. Plaketa pod sochou oznamovala, že tento památník je věnován chlapcům z okresu Harper, kteří POLOŽILI NEJVYŠŠÍ OBĚŤ NA OLTÁŘ VLASTI. Ve stínu památníku seděli Tom a Nick a jedli kořeněnou šunku a kuře v konzervě a zajídali to bramborovými lupínky. Nick měl na čele nad levým okem X z leukoplasti. Odezíral Tomovi ze rtů (což bylo trochu svízelné, protože Tom se během mluvení neustále cpal) a přitom si říkal, že mu konzervy začínají pěkně lézt krkem. Co by si opravdu rád dal, byl velký stejk se vším, co k tomu patří. Tom nepřestával mluvit

od doby, kdy si sedli. Často některé věci opakoval a do toho všeho pro zpestření přimíchával plno svatých dobrot. Nickovi to nevadilo. Neuvědomoval si doopravdy, jak moc mu scházejí lidé, dokud nepotkal Toma, nebo jak dlouho se tajně bál, že zůstal na světě sám. Jednou ho dokonce napadlo, že choroba zabila každého kromě hluchoněmých. Teď, pomyslel si s vnitřním úsměvem, by mohl začít spekulovat o možnosti, že usmrtila všechny kromě hluchoněmých a mentálně zaostalých. Ta myšlenka, která mu ve dvě hodiny za letního odpoledne připadala legrační, ho v noci přijde strašit a už mu vůbec legrační připadat nebude.
Rád by věděl, kam podle Toma všichni lidé odešli. Už slyšel o jeho tatínkovi, který před pár lety utekl s nějakou servírkou a o jeho práci pomocníka na farmě pana Norbutta a jak se před dvěma lety pan Norbutt rozhodl, že si Tom „vede docela dobře“, aby mu mohl věřit a svěřit mu práci se sekerou a o „velkých mládencích“, kteří ho jednou přepadli a jak „se s nimi pral tak dlouho, že byli málem mrtví a jednoho jsem dostal do nemocnice s tržnými ranami, P-Á-N-I, to tedy s tržnými ranami, tohle Tom Cullen udělal,“ a slyšel o tom, jak Tom našel svou matku v domě paní Blakelyové a jak byly v obývacím pokoji obě mrtvé a jak se Tom vykradl pryč. Ježíš by nepřišel a nevzal by mrtvé do nebe, kdyby se někdo díval, řekl Tom (Nick si pomyslel, že Tomův Ježíš je něco jako Santa Claus naruby, bere lidi na nebesa komínem namísto nošení dárků). Ale neřekl vůbec nic o tom, proč je May naprosto prázdné, ani o silnici, procházející městem, na níž se nic nehýbalo.
Položil zlehka ruce na Tomovu hruď a zastavil proud jeho slov.
„Co?“ zeptal se Tom.
Nick vykroužil paží oblouk po budovách centra. Nasadil grimasu přehnaného zmatku, svraštil obočí, naklonil hlavu, poškrábal se ve vlasech. Pak prsty naznačil kráčející postavičku a nakonec se tázavě podíval na Toma.
Co uviděl, ho polekalo. Tom vypadal, jako by zemřel v sedě, veškerý život mu z tváře vyprchal. Jeho oči, které ještě před okamžikem jiskřily vším tím, co chtěl ještě povědět, byly teď dvě zamlžené skleněné koule. Ústa měl pootevřená, takže Nick viděl vlhké kousky bramborového lupínku. Ruce mu bezvládně spočívaly v klíně.
Poplašený Nick se natáhl, aby se Toma dotkl. Ještě předtím sebou ale Tom trhl. Zachvěla se mu víčka a do očí se mu vlil život jako voda do kbelíku. Začal se usmívat. Bylo jasné, k čemu došlo, nad hlavou se mu zrovna tak mohla objevit bublina s nápisem HEURÉKA.
„Vy chcete vědět, kam šli všichni lidé!“ vykřikl Tom.
Nick pokýval hlavou.
„No, já myslím, že asi odešli do Kansas City,“ řekl Tom. „Svatá dobroto, ano. Každý pořád mluví o tom, jaké je tohle malé město. Nic se neděje. Žádná zábava. Dokonce i stadión na bruslení na kolečkových bruslích zkrachoval. Teď tady není nic než autokino, a tam ukazují jenom ty ohrané filmy. Maminka vždycky říkala, že každý odjíždí a nikdo se nevrací. Jako tatínek, ten utekl s číšnicí z Boomerova baru, jménem P-Á-N-I, to tedy jménem Dee Dee Packalotte. Takže si myslím, že toho všichni měli už dost a odjeli najednou. Muselo to být do Kansas City, svatá dobroto, no nejeli tam? Tam museli odjet. Kromě paní Blakelyové a mojí maminky. Ježíš je vezme do nebe a bude je navěky kolébat ve svém náručí.“
Tomův monolog se opět rozeběhl.
Odjeli do Kansas City, myslel si Nick. Co se mě týče, tak to klidně může být pravda. Každý opustil tuto ubohou planetu a nyní je kolébán v náručí Páně, nebo odjel do Kansas City. Opřel se a oči se mu začaly přivírat, takže se Tomova slova rozbila do vizuálního ekvivalentu moderní poezie bez interpunkce, jako nějaké dílo E. E. Cummingse:
matka řekla
nemá žádné
ale já jim řekl radši byste
neměli se míchat do

V noci, kterou strávil ve stodole, měl ošklivé sny, a teď, s plným žaludkem, bylo jediné jeho přání ...
svatá dobroto

no P-Á-N-I, to je tedy
určitě si přej u
Nick usnul.
Když se probudil, poněkud zmateně jako každý, kdo tvrdě usne během dne, přemýšlel, proč je tak zpocený. Posadil se a pochopil. Bylo tři čtvrtě na pět odpoledne; spal přes dvě a půl hodiny a slunce se posunulo zpoza válečného památníku. Ale to nebylo všechno. Tom Cullen předvedl, jak starostlivě se dokáže chovat a přikryl ho, aby se nenachladil. Dvěma dekami a peřinou.
Odhodil je, vstal a protáhl se. Tom nebyl v dohledu. Nick šel pomalu do ulice ústící na náměstí a dumal, co - a jestli - bude dělat s Tomem. Retardovaný si jídlo opatřoval v potravinovém supermarketu na druhé straně náměstí. Neměl žádné výčitky svědomí z toho, že si tam chodí a vybírá si podle obrázků na obalech, co chce, protože, jak mu prozradil, dveře supermarketu byly otevřené.
Nick by rád věděl, co by Tom dělal, kdyby nebyly. Předpokládal, že hlad by ho zbavil skrupulí. Ale co by s ním bylo, až by jídlo došlo?
To ho však na celé věci kolem Toma tolik netrápilo. Byla to ta dojemná dychtivost, se kterou ho vítal. Možná, že je zaostalý, myslel si Nick, ale ne natolik, aby necítil osamělost. Jak matka, tak žena, kterou považoval za tetičku, byly mrtvé. Otec zmizel již dávno. Jeho zaměstnavatel pan Norbutt a všichni ostatní z May zmizeli jednou v noci, když Tom spal, do Kansas City, a nechali ho tady, aby se potloukal po hlavní ulici jako mírně pomatený duch. A on se dostával do styku s věcmi, se kterými se do styku dostávat neměl - jako whisky. Kdyby se zase opil, mohl by se zranit. A kdyby se zranil a neměl nikoho, kdo by se o něj postaral, mohl by to být jeho konec.
Ale ... hluchoněmý a mentálně zaostalý? Jak by si mohli být vzájemně prospěšní? Máte člověka, který neumí mluvit a druhého, který neumí myslet. No, to není zrovna fér. Tom dokáže myslet, alespoň trochu, ale neumí číst a Nick si nedělal iluze o tom, jak dlouho by ho bavilo hrát s Tomem šarády. Ne, že by to přestalo bavit Toma. Svatá dobroto, to ne.
Zastavil se na chodníku u vchodu do parku, ruce nacpané v kapsách. Rozhodl se, že tu s ním může strávit noc. Jedna noc nebude vadit. Přinejmenším mu uvařím dobré jídlo.
To ho trochu rozveselilo a vydal se Toma hledat.
Nick tu noc spal v parku. Nevěděl, kde spal Tom, ale když se druhého dne probudil, mírně orosený, ale jinak v dobré náladě, první věc, kterou uviděl, když přešel náměstí, byl Tom, skrčený nad celou flotilou angličáků a velkou plastikovou benzínovou stanicí.
Tom si musel říci, že když nevadilo vloupat se do drogerie pana Nortona, tak nevadí, když násilím vnikne i jinam. Seděl zády k Nickovi na chodníku před hračkářstvím. Podél okraje chodníku bylo narovnáno asi čtyřicet autíček. Vedle nich ležel šroubovák, s jehož pomocí si Tom otevřel výkladní skříň. Stály tam jaguáry, mercedesy, rolls-royce, model bentleye s dlouhým, lahvově zeleným krytem kapoty, lamborghini, deset centimetrů dlouhý pontiac Bonneville, vyrobený podle skutečného zakázkového modelu, chevrolet Corvette, maseratti a mnoho dalších. Tom se nad nimi soustředěně hrbil, vjížděl s nimi do servisu a zase ven, plnil jim nádrže u maličkého čerpadla. Nick viděl, že jeden ze zvedáků v garáži skutečně funguje, a Tom na něj čas od času nějaké to auto zdvihl a předstíral, že mu něco dělá s podvozkem. Kdyby slyšel, mohl se v téměř naprostém tichu pokochat zvuky, které Tom při hraní vydával - když autíčky zajížděl k pumpě, ozývalo se vrrrrrrr, potom čk-čk-čk-čk-ding, jak čerpala pumpa, šššššššššš, když stoupal nebo klesal zvedák. Mohl by rovněž zaslechnout konverzaci mezi obsluhou pumpy a lidičkami v autech:
Plnou, pane? Super? Jasně! Ještě vám umeju okno, madam. Myslím, že je to karburátor. Tak to hodíme na zvedák a koukneme se na tu potvoru. Toalety? Jasně! Támhle za rohem!
A nad tím se na míle táhla obloha, kterou Bůh vyčlenil pro tenhle kousek Oklahomy.
Nick si pomyslel: Nemůžu ho opustit. To nemůžu udělat. A náhle ho zalila hořká a naprosto neočekávaná lítost, pocit tak hluboký, že si chvilku myslel, že se rozpláče.
Odjeli do Kansas City, říkal si. To je to. Všichni odjeli do Kansas City.
Nick přešel přes ulici a poklepal Tomovi na paži. Tom se lekl a ohlédl se. Roztáhl rty do širokého, provinilého úsměvu a polil ho ruměnec.
„Já vím, že je to pro malé chlapce a ne pro dospělé muže," řekl. „Já vím, svatá dobroto, to ano, tatínek

mi to říkal.“
Nick pokrčil rameny, usmál se a rozhodil ruce. Tom vypadal, že se mu ulevilo.
„To je teď moje. Moje, jestli chci. Když můžete jít vy do drogerie a vzít si něco, tak já můžu jít do hračkářství a vzít si něco. Svatá dobroto, no nevzal jsem si? Nemusím to vracet, že ne?“
Nick zavrtěl hlavou.
„Moje,“ řekl Tom šťastně a otočil se k modelu. Nick mu opět poklepal na ruku a Tom se ohlédl. „Co?“
Nick ho za tahal za rukáv a Tom se docela ochotně postavil. Nick ho vedl přes silnici, kde na stojánku stálo jeho kolo. Ukázal na sebe. Pak na kolo.
Tom pokýval.
„Jasné. Kolo je vaše. A garáž je moje. Já vám kolo nevezmu a vy mi nevezmete moji garáž. Svatá dobroto, to ne.“
Nick zavrtěl hlavou. Ukázal na sebe. Na kolo. Pak dolů po hlavní ulici. Zamával prsty: nashle.
Tom zůstal tiše stát. Nick čekal. Tom řekl pochybovačně: „Jedete dál, pane?“
Nick přikývl.
„Já nechci, abyste jel!“ vybuchl Tom. Oči měl rozšířené a velmi modré a třpytily se v nich slzy. „Mám vás rád! Nechci, abyste jel do Kansas City!“
Nick si přitáhl Toma k sobě a položil mu ruku na ramena. Ukázal na sebe. Na Toma. Na kolo. Ven z města.
„Nerozumím,“ řekl Tom.
Nick to celé trpělivě zopakoval. Tentokrát přidal zamávání a v návalu inspirace zvedl Tomovu ruku a zamával s ní také.
„Chcete, abych jel s vámi?“ zeptal se Tom. Na tváři se mu objevil potěšený a trochu nevěřícný úsměv.
Nick s úlevou přikývl.
„Jasně!“ vykřikl Tom. „Tom Cullen pojede! Tom-“ Zarazil se, z tváře mu zmizela trocha štěstí a podíval se opatrně na Nicka. „Můžu si s sebou vzít svoji garáž?“
Nick chvilku přemýšlel a pak přikývl, že ano.
„Oukej!“ Úsměv se mu vrátil na tvář jako sluníčko, které vykouklo zpoza mraku. „Tom Cullen jede!“
Nick ho dovedl ke kolu. Ukázal na něj a pak na Toma.
„Na takovém jsem nikdy nejel,“ řekl s pochybami Tom a prohlížel si přehazovačku a vysoké, štíhlé sedlo. „Asi bych neměl. Tom Cullen by z takového parádního kola spadl.“
Nickovi to prozatím stačilo. Na takovém jsem nikdy nejel znamenalo, že na nějakém kole někdy jezdil. Šlo jen o to, nalézt nějaké pěkné a jednoduché. Tom ho bude trochu zdržovat, to bylo nevyhnutelné, ale nakonec třeba ani ne tak moc. A stejně, kam spěchali? Sny byly jen sny. Ale i tak ho cosi uvnitř popohánělo, něco silného a nedefinovatelného, co nutkání povýšilo na podvědomý rozkaz.
Odvedl Toma zpět k jeho benzínové pumpě. Ukázal na ni, pak se usmál a pokynul hlavou. Tom se dychtivě sklonil a pak se zarazil. Vzhlédl k Nickovi a ve tváři měl vepsány starosti a očividné podezření.
„Neodjedete bez Toma Cullena, viďte?“
Nick pevně zavrtěl hlavou.
„Oukej,“ řekl Tom a s důvěrou se vrátil ke svým hračkám. Nick podlehl náhlému popudu a počechral ho ve vlasech. Tom vzhlédl a stydlivě se na něj usmál. Nick mu úsměv vrátil. Ne, nemůže ho prostě jen tak opustit. To je jisté.
Bylo už skoro poledne, když našel kolo, o kterém se domníval, že bude Tomovi vyhovovat. Vůbec nečekal, že mu to bude trvat tak dlouho, ale většina lidí své domy a garáže a kůlny kupodivu zamkla. V mnoha případech musel v naději, že zahlédne ten správný bicykl, nahlížet do garáží špinavými okny plnými pavučin. Plahočením od domu k domu strávil dobré tři hodiny, pot se z něj lil a slunce mu nemilosrdně pražilo na zátylek. V jednu chvíli se vrátil a podíval se do autoopravny, ale bez výsledku; dvě kola ve výkladu byla skládací a ostatní nebyla smontovaná.
Nakonec našel, co hledal, v malé garáži na jižním konci města. Dveře byly zamčené, ale bylo tam dost velké okno, jímž se dalo vlézt dovnitř.
Rozbil ho kamenem a opatrně vytahal ze starého, drobivého tmelu střepy.
Uvnitř bylo sálavé horko a dusný zápach špíny a oleje. Kolo, staromódní pánský schwinn, stálo vedle

deset let starého kombíku mercury s ojetými pneumatikami a oprýskaným lakem.
Podle toho, jak mi přeje štěstí, bude kolo nejspíš rozbité, pomyslel si Nick. Bez řetězu, pneumatiky vypuštěné a podobně. Ale tentokrát stálo štěstí při něm. Kolo se zdálo být v pořádku. Pneumatiky byly nahuštěné, s dobrým vzorkem; všechny pastorky a matky byly utažené. Nemělo žádný košík, ale to se dá spravit, mělo ovšem kryt na řetěz a na zdi mezi hráběmi a lopatou na sníh visela neočekávaná prémie: téměř nová hustilka.
Hledal dál a na polici nalezl plechovku mazacího oleje. Posadil se na popraskanou cementovou podlahu a nedbaje žáru, pečlivě naolejoval řetěz a obě ozubená kola. Pak olejničku zavřel a opatrně vložil do kapsy svých kalhot.
Pumpičku přivázal provázkem k nosiči, odemkl dveře garáže a vyvedl kolo ven. Čerstvý vzduch nikdy nevoněl tak sladce. Zavřel oči a zhluboka dýchal. Pak zavedl kolo na silnici, nasedl a pomalu šlapal po hlavní ulici. Kolo jelo dobře. Bude pro Toma přesně to pravé ... za předpokladu, že umí jezdit.
Zaparkoval vedle svého kola a zašel do železářství. Našel vhodný košík a už se měl k odchodu, když ho zaujala ještě jedna věc: ruční klakson s chromovou trubkou a velkým červeným gumovým balónem. Nick s úsměvem uložil houkačku do košíku a na druhé straně obchodu si vybral šroubovák a francouzský klíč. Pak vyšel ven. Tom ležel natažený ve stínu válečného pomníku a dřímal.
Nick připevnil košík na řídítka schwinnu a klakson přišrouboval vedle. Zašel zpět do obchodu a vrátil se s velkou taškou. Vzal ji do potravinového supermarketu a naplnil konzervovaným masem, ovocem a zeleninou. Zrovna, když váhal nad fazolemi v chilli omáčce, postřehl nějaký stín, který se mihl venku. Kdyby slyšel, už by dávno věděl, že Tom objevil bicykl. Po náměstí se rozléhalo drsné hýkání klaksonu, doprovázené Tomovým hihňáním. Nick vyšel před obchod a viděl, jak se Tom vznešeně prohání po hlavní ulici a ze všech sil mačká houkačku. Blonďaté vlasy mu na hlavě vlály. U benzínové pumpy, která označovala konec obchodní čtvrti, se otočil a šlapal zpátky. Na tváři mu zářil široký a triumfální úsměv. Model benzínové pumpy byl uložený v košíku. Kapsy kalhot a velké vojenské košile měl vyboulené od množství autíček. Od výpletu kol se odrážely kulaté, rotující odlesky slunečního světla. Nick docela zatoužil, aby mohl slyšet zvuk houkačky. Rád by věděl, jestli by ho potěšil právě tak jako Toma.
Tom na něj zamával a pokračoval v jízdě. Na druhém konci obchodní čtvrti se otočil a vracel se. Nick zvedl ruku jako policista. Tom šlápl na brzdu a smykem u něj zastavil. Na tváři mu stály velké krůpěje potu. Usmíval se a lapal po dechu.
Nick ukázal ven z města a zamával rukou: nashle. „Můžu si ještě pořád vzít svoji garáž?“
Nick kývl a pověsil popruh tašky Tomovi na krk.
„Jedeme hned teď?“
Nick opět přikývl. Udělal z palce a ukazováku kolečko.
„Do Kansas City?“
Nick zavrtěl hlavou.
„Kamkoliv chceme?“
Nick přikývl. Ano. Kamkoliv budeme chtít, pomyslel, si, ale ono kdekoliv se nejspíše ukáže být někde v Nebrasce.
„Žůžo!“ vykřikl Tom vesele. „Oukej! Jo! Žůžo!“
Vyrazili po silnici 283 na sever a jeli pouze dvě a půl hodiny, když se na západě začala kupit bouřková mračna. Svým mlžným závojem deště se k nim rychle blížila bouřka. Nick nemohl slyšet údery hromu, ale viděl vidlice blesků, sjíždějící z mraků. Byly tak jasné, že mu po nich na sítnici zůstávaly modrofialové proužky. Když se přiblížili k předměstí Rosstonu, kde chtěl Nick zahnout na východ po silnici 64, závoj deště zpod mraků zmizel a obloha se zbarvila do podivného odstínu žluté. Vítr, který mu zleva vál do tváře, docela ustal. Zmocnila se ho značná nervozita a pocit zvláštní neohrabanosti. Nikdo mu nikdy neřekl, že jedním z mála instinktů, které člověk sdílí s nižšími živočichy, je přesně taková reakce na náhlý a radikální pokles tlaku.
Vzápětí ho Tom začal zuřivě tahat za rukáv. Nick se po něm podíval. Z Tomova obličeje zmizela téměř veškerá barva a oči měl vyvalené jako dva talíře.
„Tornádo!“ křičel Tom. „Tornádo se blíží!“
Nick se rozhlédl po větrném trychtýři, ale žádný neviděl. Otočil se zpět k Tomovi, aby ho uklidnil, ale

Tom byl pryč. Vjel do pole a divoce nadskakoval po rozbité cestě ve vysoké trávě.
Zatracený blázen, pomyslel si Nick rozzlobeně. Polámeš si ráfky, krucinál!
Tom uháněl ke stodole, která byla součástí sila, asi čtyři sta metrů v poli na konci cesty. Nick, stále ještě nervózní, ujel po silnici ještě kousek, pak přenesl kolo přes branku pro dobytek a dojel k silu po prašné zásobovací cestě. Tomův bicykl ležel před stodolou na zemi. Tom se ani neobtěžoval postavit ho na stojánek. Nick by to přičítal pouhé zapomnětlivosti, kdyby předtím nebyl několikrát svědkem toho, jak Tom stojánek používá. Je strachem bez sebe, myslel si Nick.
Nervozita ho přinutila ještě jednou se ohlédnout přes rameno a to, co spatřil, ho na místě zmrazilo.
Od západu se blížila hrozivá temnota. Nebyl to mrak; byla to spíš naprostá absence světla. Mělo to tvar trychtýře, který na první pohled sahal do výše tří set metrů. Na vrcholku byl širší než dole; dolní část se téměř nedotýkala země. Zdálo se, že samotné mraky se snaží uniknout z dosahu vrcholu, jako by měl trychtýř nějaké zázračné odpudivé schopnosti.
Když jej Nick sledoval, spodní konec se dotkl země asi kilometr od stodoly a dlouhá modrá budova se střechou z vlnitého plechu - sklad automobilových náhradních dílů nebo možná sušárna dřeva - s hlasitým zaduněním explodovala. Nick to pochopitelně slyšet nemohl, ale ucítil vibraci, která s ním zatřásla. Budova přitom explodovala dovnitř, jako by z ní trychtýř vytáhl veškerý vzduch. Vzápětí se střecha rozlomila na dva díly. Úlomky vířily vzhůru a divoce se otáčely jako šílené. Nick fascinovaně zaklonil hlavu, aby mohl sledovat tohle představení.
Teď se dívám na to nejstrašnější, co se objevuje v mých snech, myslel si Nick, a vůbec to není muž, i když tak to někdy vypadá. Ve skutečnosti je to tornádo. Všemocný obrovský černý vír; přichází ze západu a nasává vše, co má tu smůlu, že mu stojí v cestě. Je to- „
V tu chvíli ho někdo uchopil za ramena a strhl ho dovnitř. Podíval se na Toma a na okamžik byl překvapen, že ho vidí. Bouře ho natolik uchvátila, že na existenci Toma Cullena docela zapomněl.
„Dolů!“ křičel Tom. „Rychle! Rychle! Svatá dobroto, ano! Tornádo! Tornádo!“
Konečně se Nick vytrhl ze svého polovičního transu a plně si uvědomil, kde a s kým je. Když scházel za Tomem do bouřkového krytu, začal vnímat podivné, drnčivé chvění. Ještě nikdy nezažil nic, co by se tak podobalo zvuku. Bylo to jako urputná bolest uvnitř mozku. Když sbíhali po schodech, uviděl něco, na co v životě nezapomene: prkna ze stěn stodoly byla jedno po druhém vytrhávána a vytahována vzhůru do oblak jako zkažené hnědé zuby neviditelnými kleštěmi. Sláma, poházená po zemi, se začala zdvihat a vířit v desítkách miniaturních bouřkových vírů, stoupala, tančila, klesala. Drnčivá vibrace byla stále silnější.
Tom už otevřel těžká dřevěná vrata a strkal ho dovnitř. Nick ucítil vlhkou plíseň a pach rozkladu. V posledním záblesku světla zahlédl, že se o úkryt dělí s rodinou mrtvol, kterou ohlodaly krysy. Pak Tom zabouchl dveře a ocitli se v naprosté temnotě. Chvění se zmírnilo, ale ani teď se docela neutišilo. Svým pláštěm ho začala oviject plíživá panika. Tma zredukovala jeho smysly na čich a hmat, a ani jeden mu neposkytoval uklidňující vjemy. Pod nohama cítil nepolevující chvění a ve vzduchu smrt.
Tom poslepu nahmatal jeho ruku a Nick si ho přitáhl k sobě. Cítil, jak se Tom třese a dumal, jestli pláče, nebo jestli mu něco říká. Ta myšlenka trochu zaplašila jeho vlastní strach. Položil Tomovi ruku kolem ramen. Tom ho objal a tak tam stáli vzpřímeni ve tmě a tiskli se jeden k druhému.
Vibrace pod Nickovýma nohama zesílila. Zdálo se, že se chvěje snad i vzduch. Tom ho stiskl pevněji. Slepý a hluchý čekal, co přijde, a uvědomil si, že kdyby mu Ray Booth poranil i druhé oko, jeho život by vypadal stejně jako teď. Věřil, že kdyby se to stalo, už by se dávno zastřelil a skoncoval s tím vším.
Později, když se podíval na hodinky, nemohl uvěřit, že v temnotě sklepa strávili pouhých patnáct minut, i když mu logika říkala, že to tak být muselo, protože hodinky se nezastavily. Do té doby nikdy nevěděl, jak subjektivní a plastický může být čas. Jemu připadalo, že to musela být nejméně hodina, možná dvě či tři. A jak čas plynul, byl stále více přesvědčen, že ve sklepě nejsou s Tomem sami. Ach, ano, byla tu ta těla - nějaký chudák sem ke konci epidemie přivedl svou rodinu, snad v horečnatém domnění, že když tu přežili jiné přírodní katastrofy, tak tuto přečkají také - ale ty nemyslel. Pro Nicka byla mrtvola prostě věc, stejně jako židle, psací stroj nebo koberec. Mrtvola byla jenom neživou věcí, která zabírala nějaké místo. Cítil ale přítomnost jiné bytosti a postupně nabýval jistoty, že ví, kdo - nebo co - to je.
Je to temný muž, muž, který ožíval v jeho snech, bytost, jejíž duši vycítil v černém srdci cyklonu. Odkudsi ... zpoza, rohu nebo přímo za jejich zády ... je sleduje. A čeká. Ve vhodný okamžik se jich

dotkne a oni ... co? Zešílí strachem, jistě. Nic víc. Vidí je. Nick si byl jistý, že je vidí. Má oči, které dokáží vidět ve tmě, jako kočka nebo nějaká podivná bytost z vesmíru. Možná jako ta z filmu Predátor. Ano - tak. Temný muž dokáže vidět odstíny, které lidským očím unikají. Vidí svět pomalý a rudý, jako by byl obarven v kádi se sedlou krví.
Nick nejprve dokázal oddělit tuto představu od skutečnosti, ale po chvíli si byl stále jistější, že představa je skutečností. Měl dojem, že cítí dech temného muže na svém krku.
Už už se chystal, že skočí ke dveřím, otevře je a uteče nahoru, když to Tom udělal za něj. Ruka, která Nickovi spočívala na ramenou, byla náhle pryč. V příštím okamžiku se dveře rozlétly a dovnitř vpadla záplava světla, před kterou si Nick musel zastínit oči. V prudkém světle zachytil rozmazaný obraz Toma, jak klopýtá po schodech a vzápětí ho tápavě následoval. Než se dostal na vrchol schodů, oči se přizpůsobily.
Říkal si, že světlo předtím nebylo tak jasné a teď uviděl proč. Střecha stodoly byla utržená. Zdálo se, že byla oddělena téměř chirurgicky, tak čistě, že na zemi nezůstaly třísky ani úlomky. Ze stran střešní vazby visely tři trámy a ze zdí byla vyrvaná téměř všechna prkna. Stáli uvnitř čehosi, co se podobalo kostře prehistorické příšery.
Tom neměl na sčítání škod náladu. Prchal ze stodoly, jako by měl v patách samotného ďábla. Ohlédl se pouze jednou, oči měl vytřeštěné a téměř komicky vyděšené. Nick neodolal a rovněž se ohlédl. Schody se stáčely do sklepa, prohnuté a ošlapané. Na podlaze sklepa viděl poházenou slámu a dva páry rukou, trčících ze tmy. Prsty byly okousány až na kost.
Pokud tam dole byl ještě někdo, Nick ho neviděl.
A ani nechtěl.
Šel ven za Tomem.
Tom stál u svého kola a třásl se. Nick byl na okamžik ohromen vrtošivou vybíravostí tornáda, které sice odneslo většinu stodoly, ale jejich bicykly pohrdlo. Pak si všiml, že Tom vzlyká. Nick šel k němu a objal ho kolem ramen. Tom zíral s očima široce rozevřenýma na zhroucená vrata stodoly. Nick udělal kolečko z palce a ukazováku. Tom se po něm podíval, ale neusmál se, jak Nick doufal. Pohledem se vrátil ke stodole. V očích měl prázdný, upřený výraz, který se Nickovi vůbec nelíbil.
„Někdo tam byl," řekl Tom náhle.
Nick se usmál, ale úsměv ho na rtech zábl. Nevěděl, jestli jeho předstírané veselí vypadá věrohodně nebo ne, ale cítil se mizerně. Ukázal na Toma, pak na sebe a prudce máchl dlaní do strany.
„Ne," řekl Tom. „Ne jenom my. Ještě někdo jiný. Někdo, kdo přišel z víru."
Nick pokrčil rameny.
„Pojedeme? Prosím."
Nick přikývl.
Dovedli kola zpět k silnici brázdou vytrhané trávy, kterou vyrylo tornádo. Země se dotklo na západ od Rosstonu, přelétlo silnici 283, vytrhalo svodidla a telefonní vedení, otřelo se o stodolu a projelo budovou, která stála - stávala - vedle ní. O dalších čtyři sta metrů dál brázda v poli náhle mizela. Mraky se již začínaly trhat (i když ještě stále mírně pršelo) a ptáci zpívali, jako by se nic nestalo.
Nick se díval, jak pod Tomovou košilí pracují svaly, když přenášel své kolo přes polámaná svodidla na kraji silnice. Ten chlapík mi zachránil život, myslel si. Až do dneška jsem tornádo nikdy neviděl. Kdybych ho nechal v May, jak jsem na to myslel, v tuhle chvíli bych byl mrtvý.
Přenesl kolo přes svodidla, poplácal Toma po zádech a usmál se na něj.
Musíme najít někoho dalšího, říkal si Nick. Musíme, jenom abych mu mohl poděkovat. A taky mu říci svoje jméno. Ani neví, jak se jmenuju, protože neumí číst.
Chvilku tam stál a dumal nad tím, pak nasedli na kola a vydali se dál.
Tu noc tábořili na baseballovém hřišti v Rosstonu. Večer byl bezmračný a nebe bylo plné hvězd. Nick usnul rychle a spal beze snů. Probudil se za úsvitu a říkal si, jak je to příjemné, být zase s někým.
Okres Polk v Nebrasce skutečně existoval. Napřed ho to překvapilo, ale v posledních pěti letech hodně cestoval. Musel se bavit s někým, kdo se 0 okresu Polk zmínil, a pak na to prostě zapomenout.
Dokonce tam byla i silnice 30. Ale těžko věřil tomu, alespoň ne v plném jasu dnešního slunného rána, že by tam mohli najít starou černošku, jak sedí na verandě svého domu uprostřed kukuřičných polí a při

kytaře zpívá náboženské písně. Nevěřil v jasnozřivost nebo vizionářství. Ale zdálo se mu důležité mít cíl, pátrat po lidech. Svým způsobem měl stejné nutkání po obnovení společnosti, jako Fran Goldsmithová a Stu Redman. Dokud k tomu nedojde, bude vše cizí a vymknuté z kloubů. Všude číhá nebezpečí. Člověk ho nevidí, ale cítí ho, jako když včera ve sklepě cítil přítomnost temného muže. Nebezpečí jste cítili všude, uvnitř domů, za nejbližší zatáčkou, dokonce i pod automobily a náklaďáky, které zůstaly opuštěné na hlavních silnicích. A pokud nebylo tam, ukrývalo se v kalendáři pod dvěma nebo třemi listy. Nebezpečí - to slovo jako by šeptala každá částečka. MOST MIMO PROVOZ. ČTYŘICET MIL NEKVALITNÍ SILNICE. VSTUP JEN NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ.

Částečně za to mohl obrovský, zdrcující šok z opuštěné krajiny. Dokud byl v Shoyo, byl jím částečně chráněn. To, že město bylo prázdné, tolik nevadilo, alespoň ne tolik, protože Shoyo bylo v porovnání s ostatním tak maličké. Ale když jste se dali na cestu, bylo to jako ... nu, jako chlapec viděl jeden film Walta Disneye, nějaký přírodopisný snímek. Přes celé plátno byl tulipán, jediný tulipán, tak krásný, že se vám tajil dech. Pak kamera náhle velkou rychlostí odjela vzad a vy jste uviděli celé pole plné tulipánů. To vás prostě porazilo. Naprosto vám to zahltilo smysly a nějaká vnitřní pojistka prskla a spálila se a přerušila příjem. Bylo toho příliš. A stejné to bylo s jejich cestou. Shoyo bylo prázdné; na to si zvykl. Ale McNab byl také prázdný; i Texarkana a Spencerville; Ardmore vyhořelo do základů. Jel po silnici 81 na sever a potkával pouze vysokou. Dvakrát našel stopy po lidech: táborák, asi dva dny starý a zastřeleného a čistě vyvrhnutého jelena. Ale lidi žádné. Bylo to tak silné, že vás to dohánělo k šílenství, protože na vás začínaly doléhat rozměry katastrofy. Nebylo to jenom Shoyo, McNab nebo Texarkana, byla to Amerika, která tady ležela jako obrovská odhozená plechovka, s několika hrášky, kutálejícími se po dně. A za Amerikou byl celý svět a z takové myšlenky se Nickovi zatočila hlava a radši toho nechal. Místo toho se opět sklonil nad atlasem. Když pojedou dál, budou možná jako sněhová koule na cestě z kopce, budou se pořád rozrůstat. S trochou štěstí posbírají ještě několik lidí na cestě do Nebrasky (nebo budou sebráni sami, potkají-li větší skupinu). Předpokládal, že po Nebrasce půjdou někam dál. Bylo to jako výprava bez konečného cíle - žádný Grál, žádný meč vražený do kovadliny.

Vyrazíme na severovýchod, přemýšlel, nahoru do Kansasu. Silnice 35 je přivede na jednaosmdesátku a po ní se dostanou až do Swedeholmu v Nebrasce. Tam se v dokonalém pravém úhlu připojuje silnice číslo 92. Obě trasy byly spojeny ještě jinou silnicí, číslo 30, která tvořila přeponu pravoúhlého trojúhelníku. A někde uvnitř trojúhelníku byla krajina z jeho snu.

Když o tom přemýšlel, rozechvěl se očekáváním.

Koutkem oka zachytil nějaký pohyb a vzhlédl. Tom se posadil a protíral si oči. Zívl tak mocně, že to vypadalo, jako by mu zmizela celá spodní polovina tváře. Pak se na sebe s Nickem zazubili.

„Pojedeme i dneska?“ zeptal se Tom a Nick přikývl. „Je, to je prima. Já na kole jezdím rád. Svatá dobroto, ano. Kdybysme se tak nikdy nezastavili.“

Nick odložil atlas a pomyslil si: A kdo ví? Třeba se ti tvé přání splní.

Toho dne se vydali na východ a obědvali nedaleko hranice Oklahomy s Kansasem. Byl sedmý červenec a bylo horko.

Krátce před tím, než se zastavili na jídlo, zabrzdil Tom svým obvyklým smykem. Hleděl na značku, která trčela z krajnice. Nick se na ni podíval. Nápis prozrazoval: OPOUŠTÍTE OKRES HARPER, OKLAHOMA A VJÍŽDÍTE DO OKRESU WOODS, OKLAHOMA.

„To umím přečíst,“ řekl Tom a kdyby Nick slyšel, byl by překvapen tím, jak Tomův hlas přeskočil do vysoké, deklamační polohy: „Vyjíždíte z okresu Harper. Jedete do okresu Woods. „Otočil se k Nickovi. „Víte co, pane?“

Nick zavrtěl hlavou.

„Nikdy jsem se nedostal z okresu Harper, celý život, svatá dobroto, ne, Tom Cullen ne. Ale jednou mě tatínek vzal sem a ukázal mi tenhle nápis. Řekl mi, že jestli mě někdy chytí na druhé straně, seřeže mě, až budu modrý. Opravdu doufám, že nás v okresu Woods nechytí. Myslíte, že ano?“

Nick důrazně zavrtěl hlavou.

„Je Kansas City v okrese Woods?“

Nick opět zavrtěl hlavou.

„Ale jedeme do okresu Woods dřív, než pojedeme kamkoliv jinam, že ano?“

Nick přikývl.
Tomovi zazářily oči. „Je tohle svět?“
Nick nerozumněl. Svraštil obočí ... vytáhl ho ... pokrčil rameny.
„Myslím, svět,“ řekl Tom. „Jedeme do světa, pane?“ Tom zaváhal a dodal: „Je Woods slovo, co znamená svět?“
Nick pomalu pokýval hlavou.
„Oukej,“ řekl Tom. Chvilku se díval na nápis a pak otřel slzu, která mu skápla z pravého oka. Opět nasedl na kolo. „Tak jo, jedeme.“ Bez dalšího slova přejel hranici okresu a Nick ho následoval.
Do Kansasu vjeli těsně před úplným soumrakem. Po večeři začal Tom trucovat; chtěl si hrát se svou garáží, chtěl se dívat na televizi, nechtěl už nikam jezdit, protože ho od sedla bolel zadek. Neměl ponětí o hranicích států a proto necítil takové povznesení jako Nick, když minuli další ceduli, na níž stálo PŘIJÍŽDÍTE DO KANSASU. V tu dobu bylo šero už tak husté, že bílá písmena nápisu vypadala, jako by se nad značkou vznášeli duchové.
Tábořili čtvrt míle za hranicí, pod nádrží na vodu, která stála na vysokých kovových nohách jako Marťan H.G. Wellse. Tom usnul okamžitě, sotva vlezl do svého spacího pytle. Nick ještě chvíli seděl a pozoroval vycházející hvězdy. Krajina byla naprosto temná a pro něj i naprosto tichá. Když už se chystal ke spánku, slétla na blízký plot vrána a zdálo se, že ho pozoruje. Její malá černá očka byla orámována krvavě červenými půlkruhy. Byl to odraz velikého oranžového měsíce, který tiše vyplul na oblohu.
Nickovi se na vráně něco nelíbilo; cosi ho znervózňovalo. Našel kus hroudy a hodil ji po vráně. Zamávala křídly, vrhla po něm vražedný pohled a zmizela do noci.
Tu noc se mu zdálo o temném muži bez tváře, jak stojí na vysoké střeše s rukama rozpřaženýma směrem k východu a o kukuřici, vysoké kukuřici a o hudbě. Jenomže tentokrát už věděl, že je to hudba a věděl, že je to kytara. Probudil se před úsvitem s bolestně plným močovým měchýřem a v uších mu zvonila slova: Matka Abagail mi říkají ... přijď mě kdykoliv navštívit,
Pozdě odpoledne, když projížděli okresem Comanche po silnici číslo 160, zůstali v úžasu stát a sledovali malé stádo bizonů - mohlo jich být kolem dvanácti - které při hledání dobré pastvy zvolna přecházelo silnici. Na severním okraji silnice byl ostnatý drát, ale vypadalo to, že ho bizoni sešlapali.
„Co to je?“ zeptal se bojácně Tom. „To nejsou krávy!“
A protože mu to Nick neuměl říci a Tom neuměl číst, nikdy se to nedozvěděl. Bylo osmého července a tu noc spali v otevřené krajině čtyřicet mil na západ od Deerheadu.
Bylo devátého července a Tom s Nickem obědvali ve stínu starého vznešeného jilmu před farmou, která byla částečně spálená. Tom jedl jednou rukou párek a druhou jezdil s autíčky do svého plastikového servisu. A pořád dokola zpíval refrén nějaké populární písně. Nick už znal slova, která odečetl Tomovi ze rtů, nazpaměť: „Holka, zkus chápat svýho kluka - je to do-obrej kluk - holka, zkus chápat svýho kluka.“
Nick byl skleslý a trochu deprimovaný rozlohou země; nikdy předtím si neuvědomil, jak snadné bylo postavit se k silnici a natáhnout ruku se vztyčeným palcem a vědět, že mu dříve nebo později někdo zastaví. Většinou to byl muž a na sedadle mezi nohama mu velmi často stávala plechovka s pivem. Chtěl vědět, jak daleko má namířeno, a on mu podal lístek, který měl po ruce v kapse košile, na kterém stálo: „Dobrý den, jmenuji se Nick Andros. Jsem hluchoněmý. Promiňte. Jedu do.....Díky za svezení. Umím odečítat ze rtů,“ a bylo to. Pokud ten člověk něco proti hluchoněmým neměl (a takoví lidé se našli, i když jich byla menšina), nastoupil do auta a to ho odvezlo, kam potřeboval, nebo alespoň hodný kus v jeho směru.
Auto ukusovalo silnici a míle nechávalo za sebou. Auto bylo něco jako teleport. Auto pokořilo mapu. Ale teď tady nebylo žádné, ačkoliv na těchto silnicích by bylo praktickým dopravním prostředkem na sedmdesát i osmdesát mil. A kdybyste dorazili k nějaké překážce, prostě byste ho tam nechali a pak si vzali jiné. Bez auta byli jako mravenci, plazící se po hrudi padlého obra, mravenci, kteří se trmácejí od jedné bradavky ke druhé. A tak si Nick představoval, že až konečně někoho potkají (neustále předpokládal, že k tomu dojde), bude to jako za oněch bezstarostných dnů při stopování: zahlédnou ten známý odlesk chrómu na vrcholku kopce, záblesk, který oko zároveň oslní i potěší. Bude to nějaké naprosto normální americké auto, chevrolet Biscayne nebo pontiac Tempest, staré dobré rychlé železo z

Detroitu. Nikdy si nepředstavoval, že by to byla honda nebo mazda nebo yugo. Ten americký krasavec zastaví a oni za volantem spatří muže s opáleným loktem vystrčeným z okna. Ten člověk se bude usmívat a řekne: „No potěš pámbu, mládenci! To sem ale vopravdu rád, že vás vidím! Naskočte si! Naskočte si, ať zjistíme, kam máte namířeno!“
Ale toho dne nepotkali nikoho. Desátého dne se setkali s Julií Lawryovou.
Bylo opět sálavé vedro. Většinu odpoledne šlapali s tričky ovázanými kolem pasu a oba začínali být hnědí jako Indiáni. Nejeli moc rychle, dnes ne, a to kvůli jablkům. Zeleným jablkům.
Našli je na staré jabloni u jedné farmy, malá, zelená a kyselá, ale protože už čerstvé ovoce neviděli celou věčnost, chutnala jim doslova rajsky. Nick se přinutil přestat po dvou jablkách, ale Tom jich hltavě snědl šest, jedno po druhém, až na ohryzek. Nedbal na Nickovy posunky, aby přestal; když si Tom Cullen vzal něco do hlavy, byl umíněný jako čtyřleté děcko.
A tak se stalo, že od jedenácti hodin měl Tom celé odpoledne křeče ve střevech. Pot z něj tekl proudem. Sténal. Musel slézat s kola i v mírných kopcích a kolo vést. I když byl Nick podrážděný, že jedou tak pomalu, nemohl se ubránit jistému smutnému pobavení.
Když kolem čtvrté dojeli do městečka Pratt, Nick rozhodl, že to pro dnešek stačí. Tom se vděčně svalil na lavičku u autobusové zastávky a okamžitě usnul. Nick ho tam nechal a vydal se do opuštěné obchodní čtvrti, aby se podíval po drogerii. Vezme láhev žaludečního tonika Pepto-Bismol a až se Tom probudí, přinutí ho napít se, ať bude chtít nebo ne. I kdyby na to měla padnout celá láhev. Nick chtěl druhý den nahnat kilometry.
Našel drogerii a vešel otevřenými dveřmi dovnitř. Chvíli stál a vdechoval známý horký, nevětraný, ztuchlý pach. Míchaly se do toho další vůně, které se tloukly jedna přes druhou. Nejsilnější byl pach parfému. Možná některá lahvička horkem praskla.
Nick se rozhlédl, hledal žaludeční léky. Pokoušel se vzpomenout, jestli byl Pepto-Bismol citlivý na vysoké teploty. No co, bude to tam napsáno. Očima přelétl přes figurínu a o dvě řady dál objevil, co hledal. Udělal dva kroky, když si uvědomil, že ještě nikdy neviděl figurínu v drogerii. Otočil se a díval se na Julii Lawryovou.
Stála dokonale strnule, v jedné ruce držela lahvičku parfému a v druhé malou skleněnou tyčinku na nanášení voňavky. Její modré oči byly doširoka otevřené nevěřícím úžasem. Hnědé vlasy měla stažené dozadu a svázané krásným hedvábným šátkem, který jí visel do půli zad. Na sobě měla krátké růžové tričko a džínové šortky, které byly tak kratičké, že by si je někdo mohl poplést se spodními kalhotkami. Na čele měla krupičky uhru a jeden pěkně velký jí zdobil prostředek brady.
Dívali se s Nickem na sebe přes prázdnou drogerii, zmrazení překvapením. Lahvička parfému jí vyklouzla z ruky a roztříštila se na podlaze jako bomba. Drogerií se rozlinula další ostrá vůně.
„Ježíši, jsi skutečnej?“ zeptala se roztřeseným hlasem. Nickovo srdce se divoce rozbušilo a cítil, jak mu krev začala tepat ve spáncích. Dokonce i zrak mu začal vypovídat a přes zorné pole mu přebíhaly světlé skvrnky. Přikývl. „Nejsi duch?“ Zavrtěl hlavou.
„Tak řekni něco. Jestli nejsi duch, řekni něco.“ Nick si rukou přikryl ústa a pak hrdlo.
„Co má znamenat tohle?“ Její hlas dostal mírně hysterické zabarvení. Nick ho slyšet nemohl ... ale dokázal ho vycítit, odhadnout ho z výrazu tváře. Měl strach udělat krok, protože kdyby k ní přistoupil, utekla by. Nemyslel si, že by ji vylekala jiná živá osoba, bála se jen, že má halucinace a že pomalu blázní.
Kdyby jenom mohl mluvit -
Předvedl svou pantomimu znovu. Nakonec, bylo to to jediné, co mohl dělat. Tentokrát jí to došlo.
„Nemůžeš mluvit? Jsi němej?“
Nick přikývl.
Frustrovaně se rozesmála. „To jako chceš říct, že když někdo konečně přijde, tak je němej?“
Nick pokrčil rameny a smutně se usmál.
„No co,“ řekla a popošla k němu, „nevypadáš tak špatně. Aspoň něco.“ Položila mu ruku na paži a téměř se ho dotkla rozvlněnými ňadry. Ucítil z ní tři různé parfémy a také nepříjemný odér potu.
„Jmenuju se Julie,“ řekla, „Julie Lawryová. A jak ty?“ Uchichtla se. „Ty mi to vlastně říct nemůžeš, viď? Chudáčku.“ Naklonila se blíž a její prsa se o něj otřela. Začalo mu být horko. Sakra práce, vždyť je to ještě dítě, myslel si.

Odtáhl se od ní, z kapsy vytáhl blok a začal psát. Po chviličce se mu naklonila přes rameno, aby viděla, co píše. Žádná podprsenka. Ach bože. Vzpamatovala se rychle z leknutí, to tedy ano. Jeho rukopis začal být poněkud neurovnaný.
„No teda," řekla, když psal - jako by byl opice, která předvádí nějaký zvlášť složitý kousek. Nick se skláněl nad papírem a neviděl jí na rty, ale cítil lechtivé teplo jejího dechu.
„Jsem Nick Andros. Jsem hluchoněmý. Cestuji s mužem jménem Tom Cullen, který je mírně retardovaný. Neumí číst a nerozumí spoustě věcí, které mu sděluji pantomimou, jenom těm, které jsou jednoduché. Jedeme do Nebrasky, protože si myslím, že by tam mohli být lidé. Jestli chceš, pojeď s námi."
„Jasně," řekla okamžitě, a pak, když si vzpomněla, že je hluchoněmý, se s pečlivou výslovností zeptala: „Umíš odečítat?"
Nick pokýval hlavou.
„Dobrý," řekla. „Jsem tak ráda, že někoho vidím, a nevadí, že to je hluchoněmej a retarďák. Je to tady strašidelný. Od ty doby, co nejde proud, špatně spím." Na tváři se jí objevily mučednické rysy, které se hodily spíše do nějakého televizního seriálu než ke skutečné osobě. „Moje maminka a tatínek zemřeli před dvěma týdny. Všichni kromě mě jsou mrtví. Jsem tak osamělá." Se zavzlyknutím se vrhla Nickovi do náruče a v obscénní parodii žalu se mu třela o tělo.
Když se odtáhla, oči měla suché a zářivé.
„Hele, uděláme si to," řekla. „Vypadáš docela roztomile."
Nick na ni nevěřícně civěl. To snad není možné, říkal si.
Jenomže to bylo skutečné. Zatahala ho za pásek. „Tak pojď. Beru pilulky. Je to bezpečný." Na chvilku se zarazila. „Můžeš, ne? Teda, to, že nemůžeš mluvit ještě neznamená, že nemůžeš-"
Natáhl ruce, snad ji chtěl vzít za ramena, ale místo toho nalezl její ňadra. To byl konec jakéhokoliv vzpírání. Položil ji na podlahu a vzal si ji.
Když skončili, šel ke dveřím a vyhlédl ven, aby se podíval na Toma. Pořád ještě ležel na lavičce a svět pro něj neexistoval. Julie k němu přišla, její ruce si pohrávaly s novou láhví parfému.
„To je ten retarďák?" zeptala se.
Nick přikývl, i když se mu to slovo nelíbilo. Zdálo se dost kruté. Začala hovořit o sobě a Nick ke své úlevě zjistil, že je jí sedmnáct, ne o moc méně než jemu. Maminka a přátelé jí vždycky říkali Andílek, protože vypadala tak mladě. Během následující hodiny mu toho řekla ještě spoustu a Nick shledal, že je takřka nemožné odlišit pravdu od lži ... nebo spíš od toužebných přání, pokud se to tak dá říci. Možná, že na někoho takového čekala celý život, na někoho, kdo by nepřerušoval nekonečný proud jejího monologu. Nicka bolely oči jenom z toho, jak sledoval, jak ty růžové rty formují řeku slov. Ale jakmile ji přestal sledovat na déle než pár vteřin, aby se ohlédl po Tomovi nebo aby se podíval po rozbitém výkladu obchodu s oděvy naproti přes ulici, rukou se dotkla jeho tváře a jeho pohled si přitáhla zpět na své rty. Chtěla, aby „slyšel" všechno, aby nic nevynechal. Nejprve ho dopalovala, posléze nudila. Během hodiny si dokonce přál, aby ji vůbec nepotkali nebo aby změnila své rozhodnutí o tom, že pojede s nimi.
Byla „blázen" do rockové muziky a „jela" v marihuaně. Měla chlapce, ale ten se tak naštval na „systém establishmentu" na místní střední škole, že loni v dubnu odešel a dal se k námořnictvu. Od té doby ho neviděla, ale každý týden mu psala. Ona a dvě její přítelkyně, Ruth Honingerová a Mary Beth Goochová, jezdily do Wichity na všechny rockové koncerty a loni v září stopovaly až do Kansas City, aby viděly koncert Van Halen a dalších heavy-metalových skupin. Tvrdila, že „to dělala" s basistou od Dokkenu a říkala,že to byl „ten nejšílenější zážitek, co kdy měla"; že pořád jenom „plakala a plakala", když jí během, dvaceti čtyř hodin zemřel tatínek i maminka, i když matka byla „šílená prudérka" a otec se na jejího chlapce Ronniho tvářil „jako kdyby měl klacek v prdeli"; měla plány, že se po maturitě stane buď kosmetičkou ve Wichitě a nebo „pojede stopem do Hollywoodu a najde ni místo u těch společností, který zařizujou baráky hvězdám, je totiž šíleně skvělá v navrhování interiérů a Mary Beth říkala, že by jela s ní."
V tom okamžiku si náhle uvědomila, že Mary Beth je mrtvá a že její šance stát se kosmetičkou nebo návrhářkou interiérů je pryč ... spolu s ostatním. Zdálo se, že ji to skutečně rozesmutnilo. I když to netrvalo moc dlouho.

Když proud jejích slov začal trochu vysychat - alespoň na chvíli - chtěla „to dělat“ (jak se cudně vyjádřila) znovu. Nick zavrtěl hlavou a ona se na chvilku urazila. „Možná že s vámi nakonec ani nepojedu,“ řekla. Nick pokrčil rameny.
„Němoto němá,“ řekla zničehonic divoce. Oči jí zasvítily zlobou. Pak se usmála. „Já to tak nemyslela. Jenom jsem si dělala srandu.“
Nick se na ni suše podíval. Už mu nadávali hůř, ale v ní bylo cosi, co se mu vůbec nelíbilo. Jakási nepokojná nestálost. Kdyby se na tebe rozzlobila, nekřičela by ani by tě nefackovala. Tahle ne. Tahle by se ti pokusila vyškrábat oči. Náhle si byl jistý, že mu lhala o tom, jak je stará. Nebylo jí sedmnáct ani čtrnáct ani dvacet jedna. Bylo jí tolik, kolik si přála ... pokud jsi ji chtěl víc než ona tebe, potřeboval ji víc než ona tebe. Vypadala jako sexuální bytost, ale Nick se domníval, že její sexualita byla pouze projevem nějakého prvku její osobnosti ... symptomem. Symptom je ale slovo, které se používá pro nemocné, ne? Domnívá se, že byla nemocná? Svým způsobem ano; náhle se začal obávat vlivu, který by mohla mít na Toma.
„Hele, tvůj kamarád je vzhůru!“ řekla Julie.
Nick se ohlédl. Opravdu - Tom seděl na lavičce a škrábal se v rozcuchaných vlasech a rozhlížel se vyplašeně kolem. Tvář měl bledou. Nick si náhle vzpomněl na Pepto-Bismol.
„Nazdárek,“ zatrylkovala Julie a rozběhla se k Tomovi. Pod krátkým tričkem jí vesele poskakovala ňadra a Tomovy už tak vyvalené oči se ještě rozšířily.
„Ahoj?“ řekl s otázkou v hlase a díval se po Nickovi, jako by hledal vysvětlení.
Nick nervózně pokrčil rameny a pokýval hlavou.
„Já jsem Julie,“ řekla, „jak se máš, koblížku?“
Hluboce zamyšlený - a neklidný - vešel Nick do drogerie, aby Tomovi přinesl, co potřeboval.
„E-é,“ řekl Tom, vrtěl hlavou a odvracel se. „E-é, nebudu. Tom Cullen nemá rád léky, svatá dobroto, to ne, nejsou dobré.“
Nick na něj vrhl znechucený pohled plný marnosti, v ruce láhev Pepto-Bismolu. Podíval se na Julii a v jejích očích uviděl tentýž zlomyslný výraz, jako když ho nazvala němotou - nebyl to jen záblesk, ale hluboce usazená, tvrdá zloba. Tak vypadá člověk bez základního smyslu pro humor, když se chystá někoho dráždit.
„Správně, Tome,“ řekla, „nepij to. Je to jed.“
Nick na ni zůstal zírat. Ušklíbla se na něj, ruce opřené v bocích, jako by ho vyzývala, aby Toma zkusil přesvědčit o opaku. To byla její malá pomsta, možná za to, že odmítl její nabídku k milování.
Podíval se na Toma a pořádně si z láhve přihnul sám. Ve spáncích cítil tupý tlak zlosti. Podal láhev Tomovi, ale toho to nepřesvědčilo.
„Ne, e-é, Tom Cullen nepije jed,“ řekl a Nick s narůstajícím hněvem viděl, že je vyplašený. „Tatínek mi to zakázal. Říkal, že když to zabije krysy, zabije to i Toma! Žádný jed!“
Nick se otočil k Julii, neschopen déle snášet její samolibý úsměv. Udeřil ji otevřenou dlaní a udeřil ji tvrdě. Tom zíral s vytřeštěnýma očima, dokonale vyděšený.
„Ty ...“ začala a chvilku nemohla najít slova. Zčervenala a náhle vypadala zuřivě a divoce. „Ty debilní němej bastarde! To byl jenom vtip, ty kriple! Nemůžeš mě mlátit! Nemůžeš mě mlátit, krucinál!“
Vrhla se na něj a on ji odstrčil. Upadla na zadek a podívala se na něj se zuřivě ohrnutými rty. „Utrhnu ti koule,“ vydechla. „Tohle si nesmíš dovolovat!“
Roztřesenýma rukama Nick vytáhl blok a tužku a načmáral na papír velkými pokřivenými písmeny vzkaz. Vytrhl list a podržel jí ho před očima. Vyrazila mu ho z ruky a oči jí svítily vztekem. Sebral papír ze země, uchopil ji vzadu za krk a vrazil jí list před obličej. Tom se se skučením odtahoval.
Ječela: „Dobrý! Přečtu si to! Přečtu si tvůj mrzáckej vzkaz!“
Byla to jenom dvě slova: „Nepotřebujeme tě!“
„Běž do prdele!“ křičela a vytrhla se mu. Oči měla rozšířené a modré jako v drogerii, když o ni téměř zakopl, jenomže teď z nich sršela nenávist. Nick byl najednou unaven. Ze všech lidí, kteří přežili, musel potkat zrovna ji.
„Tady nezůstanu,“ řekla Julie. „Jedu taky. A ty mě nemůžeš zastavit.“ Ale mohl. Copak si to neuvědomuje? Asi ne, říkal si Nick. Pro ni to byl nějaký hollywoodský scénář, nějaký katastrofický film,

ve kterém měla hlavní roli. Byl to film, ve kterém dostala Julie Lawryová alias Andílek vše, co si usmyslela.
Vytáhl z pouzdra revolver a namířil jí ho na nohy. Zůstala nehybně stát a ze tváří jí vyprchala krev. Výraz v jejích očích se změnil a najednou vypadala úplně jinak, jaksi skutečně. Do jejího světa vstoupilo cosi, co nedokázala zmanipulovat ve svůj prospěch. Zbraň. Nick se cítil najednou velmi slabý.
„Já to tak nemyslela," řekla rychle. „Udělám všechno, co budeš chtít, fakt."
Naznačil jí revolverem, aby odešla.
Otočila se a odcházela. Ohlížela se přitom přes rameno. Šla rychleji a rychleji, až se nakonec rozběhla. Zabočila za roh a byla pryč. Nick vrátil zbraň do pouzdra. Třásl se po celém těle. Připadal si špinavý a skleslý, jako by Julie Lawryová byla něco nelidského, spíše jako chladnokrevný brouk, který žije pod padlými stromy, než lidská bytost. Otočil se a rozhlížel po Tomovi, ale ten byl pryč.
Klusal po sluncem rozpálených ulicích, hlava mu tupě třeštila a v oku, které mu poranil Ray Booth, mu tepala krev. Trvalo mu skoro dvacet minut, než Toma našel. Krčil se na verandě domu o dvě ulice níž. Seděl na rezavé houpací lavičce a na prsou svíral svou garáž. Když uviděl Nicka, začal plakat.
„Prosím, nenuťte mě to pít, prosím, nenuťte Toma Cullena pít jed, svatá dobroto, ne, tatínek říkal, že když to zabije krysy, zabije to i mě ... prosím!"
Nick si uvědomil, že v ruce pořád ještě drží láhev Pepto-Bismolu. Zahodil ji a ukázal Tomovi prázdné ruce. Průjem prostě bude muset odejít sám. Mockrát děkuji, Julie.
Tom sešel z verandy, stále ještě vzlykal. „Promiňte," opakoval pořád dokola. „Je mi to líto, Tomovi Cullenovi je to líto."
Šli spolu na hlavní ulici ... a zůstali překvapeně stát. Oba bicykly byly převrácené. Pneumatiky rozřezané. Obsah batohů byl rozházen po celé ulici. V tu chvíli cosi prolétlo velkou rychlostí kolem Nickovy tváře - cítil to jako závan - a Tom vyjekl a dal se na útěk. Nick stál na okamžik zmatený. Rozhlížel se a podíval se tím správným směrem přesně ve chvíli, aby zahlédl záblesk druhého výstřelu. Přišel z okna z druhého patra hotelu Pratt. Něco jako látací jehla mu škrtlo velkou rychlostí o límec košile. Otočil se a utíkal za Tomem. Nemohl poznat, jestli Julie střílela dál; vše, co věděl, když dohonil Toma, bylo, že žádný z nich není zraněn. Alespoň jsme se toho fracka zbavili, myslel si, ale nakonec to nebyla tak úplně pravda.
Přespali ve stodole tři míle za Prattem. Toma budily špatné sny a pak budil i Nicka, aby se uklidnil. Druhého dne kolem jedenácté dorazili do Iuky a v obchodě se sportovním zbožím objevili dva dobré bicykly. Nick se konečně začínal vzpamatovávat ze svého střetu s Julií a doufal, že v Great Bend, kam by měli dorazit nejpozději čtrnáctého, by mohli získat zbytek vybavení, o které přišli.
Ale 12. července kolem tři čtvrtě na tři zahlédl ve zpětném zrcátku, připevněném na kole, záblesk. Zastavil (Tom, který byl zasněný a nedával pozor, mu přejel přes nohu, ale Nick si toho sotva všiml) a ohlédl se. Záblesk, který se objevil za kopcem jako ranní hvězda, oslnil i potěšil oko - skoro tomu nemohl uvěřit. Byl to starý chevrolet pickup, staré dobré rychlé železo z Detroitu, který se pomalu proplétal z jedné strany silnice 281 na druhou a kličkoval mezi opuštěnými vozidly.
Přijel až k nim (Tom divoce mával, ale Nick stál jako přimrazený) a zastavil. Nickovou poslední myšlenkou, ještě než se hlava řidiče objevila v okně, bylo, že je to Julie Lawryová se svým divokým, vítězoslavným úsměvem na tváři. Bude mít pušku, se kterou se je snažila zastřelit, a z takovéhle vzdálenosti prostě nebude moci minout. Ani peklo není divočejší než ponížená žena.
Ale tvář, která vyhlédla z okna, patřila muži kolem čtyřicítky s velkým slaměným kloboukem na hlavě. Do krempy měl švihácky vetknuté pírko a když se usmál, jeho tvář se změnila v řečiště milých vrásek. A řekl: „Ježíši na kolotoči, no nejsem já rád, že vás, chlapci, vidím? Hádal bych, že asi jsem. Nastupte si, ať zjistíme, kam máte namířeno."
Tak se Nick a Tom setkali s Ralphem Brentnerem.

KAPITOLA 44

Začínal bláznit - hele, holka, nevidíš to?
Když o tom přemýšlel, byl to vlastně jeden verš od Hueyho „Piáno" Smitha. To už je let. Záblesk z minula. Huey „Piáno" Smithi, pamatuješ tuhle? Ah-ah-ah-ah, dý-dap-tam ... gůba-gůba-gůba-gůba ... ah-ah-ah-ah. Et cetera. Břitkost, moudrost a sociální kritika Hueyho „Piáno" Smithe.
„Seru na sociální kritiku," řekl. „Huey Piáno Smith byl předtím..."

O mnoho let později nahrál Johnny Rivers jednu z Hueyho písní, „Šlapavej zápal plic a boogie-woogie chřipka“. Na ni si Larry Underwood vzpomínal velmi dobře a říkal si, že by se k současné situaci dobře hodila. Starý dobrý Johnny Rivers. Starý dobrý Huey „Piáno“ Smith. „Seru na to,“ vyjádřil Larry ještě jednou své mínění. Vypadal hrozně - bledý, roztřesený přízrak; klopýtal po novoanglické silnici. „Ať žijou šedesátý léta.“

Jasně, šedesátá léta, to byla doba. Polovina a konec šedesátých. Flower Power. Andy Warholl s růžovými brýlemi a svými polévkami. Velvet Underground. Návrat příšery z Yorba Linda. Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell a starý dobrý Norman Bates z Normanova Motelu, he-he-he. Dylan si zlámal vaz. Barry McGuire kvílel „Předvečer zkázy“. Diana Rossová pozvedla vědomí každého bílého děcka v Americe. Všechny ty skvělý skupiny, myslel si Larry omámeně, dejte mi šedesátý léta a osmdesátý si nacpěte do prdele. Když přijde na rokenrol, byla šedesátá léta posledním hurá Zlaté hordy. Cream. Rascals. Spoonful. Airplane s Grace Slickovou za mikrofonem, Normanem Mailerem u sólové kytary a Normanem Batesem za bicími. Beatles. Who. Dead-

Upadl a udeřil se do hlavy.

Slova odplula do tmy a vrátila se v blýskavých zlomcích. Přetřel si rukou spánek a na dlani mu zůstala šmouha od krve. Ani to nevadilo. Sere pes, jak se říkalo v kdysi v zářivých a slavných šedesátých. Co na tom záleželo, spadnout a rozbít si hlavu, když celý minulý týden nemohl spát a když usnul, budil se s výkřikem uvázlým v hrdle z hrozných snů. Pokud vykřikl nahlas a vzbudil se tím, vyděsil se ještě hůř. Sny o tom, že je zpátky v Lincolnově tunelu. Někdo za ním šel, jenomže ve snu to nebyla Rita. Byl to ďábel a plížil se za Larrym s temným úsměvem na tváři. Černý muž nebyl oživlou mrtvolou, byl horší než oživlá mrtvola. Larry utíkal v pomalé, ztuhlé panice zlých snů, zakopával přes ukryté mrtvoly; cítil, že na něho zírají skelnými zraky vycpaných zvířat z krypt svých automobilů, které uvázly ve zmrzlém proudu aut, i když měli kam jít, utíkal, ale k čemu byl útěk, když černý ďábel, černý čaroděj, viděl i ve tmě. A za chvíli za ním začne pozpěvovat: Po-ojď, Laaarry, po-ojď, půjdeme spoluuu, Laaarry-

Cítil dech černého muže přímo na svém rameni a v tu chvíli se vytrhával ze spánku, prchal ze spánku a výkřik mu uvázl v hrdle.

Za dne vidiny temného muže ustupovaly. Temný muž chodil výhradně na noční. Přes den na něj doléhala Velká samota a prokousávala se mu ostrými zoubky do mozku jako nějaký neúnavný hlodavec - krysa, nebo možná lasička. Během dne se vzpomínky vracely k Ritě. Lovely Rita, na parkovišti vybírá. Dokola a dokola ji v duchu převracel, díval se do pootevřených očí, které vypadaly jako oči zvířete, zemřelého v náhlých bolestech; ústa, která líbával, byla nyní plná ztuchlých zelených zvratků. Zemřela tak lehce, s ním ve stejném spacím pytli, do prdele, a on teď ...

Ano, začínal bláznit. Je to tak, ne? Tohle se s ním děje. Začíná bláznit.

„Bláznit,“ zasténal. „Ach Bože, přicházím o rozum.“

Ta část, která si ještě uchovávala racionální uvažování, trvala na tom, že to sice může být pravda, ale teď právě jen trpí vyčerpáním z horka. Po tom, co se stalo Ritě, nebyl už schopen řídit motocykl. Prostě nemohl; bylo to jako mentální blok. Neustále se mu objevovaly obrazy sebe sama, rozmetaného po celé silnici. Motorku nakonec nechal v příkopu. Od té doby šel pěšky - jak dlouho? Čtyři? Osm? Devět dní? Nevěděl. Od deseti od rána bylo třicet stupňů, teď byly skoro čtyři a on neměl klobouk.

Nemohl si vzpomenout, před kolika dny opustil motocykl. Včera to nebylo, předevčírem asi také ne (možná, ale spíše ne). Co na tom záleží? Slezl z něj, zařadil rychlost, otočil plynem a pustil spojku. Motorka se mu vytrhla z roztřesených, zpocených rukou jako derviš a skočila ze svahu silnice číslo 9, kousek na východ od Concordu. Vzpomínal, že jméno města, u kterého zavraždil svůj motocykl, mohlo být Gossville, i když na tom také nezáleželo. Motocykl mu už nepomáhal. Neodvažoval se jet rychleji než dvacet kilometrů v hodině a i při té rychlosti si vybavoval hrozné obrázky: jak přeletí přes řídítka a rozbije si lebku nebo jak vjede do nepřehledné zatáčky a roztříští se o převržený náklaďák jako dělová koule. A po chvilce se vždycky rozsvítila kontrolka teploty vody, upozorňovala ho na přehřátí, pochopitelně, a jemu připadalo, že na krytu kontrolky vidí napsáno slovo ZBABĚLEC. A to byly doby, kdy bral motocykl nejen jako samozřejmost, ale dokonce se mu to líbilo, ten vjem větru, opírajícího se mu do tváře, a asfaltu, míhajícího se deset centimetrů pod opěrkami na nohy. Když s ním byla Rita, ještě

před tím, než se změnila v ústa plná zelených zvratků a pár přivřených očí, tak to měl rád.
Takže poslal motocykl přes krajnici do zarostlé rokle a díval se za ním s mírným strachem, jako by se mohl nějakým způsobem zvednout a potrestat ho. No tak, myslel si, no tak, už chcípni, hajzle. Ale motocykl běžel ještě hodnou chvíli. Ještě dlouho dole v rokli zuřil a řval, zadní kolo se bezmocně točilo, hladový řetěz požíral loňské listí a vyvrhoval oblak hnědého, kysele páchnoucího prachu. Z výfuku se valil modrý kouř. Už tehdy byl tak vyšinutý, že si říkal, že je v tom cosi nadpřirozeného, že se motocykl vztyčí, povstane z hrobu a vrhne se na něj ... nebo jednoho odpoledne zaslechne blížící se zvuk, ohlédne se a uvidí svůj motocykl, ten prokletý motocykl, který nechtěl zhasnout a důstojně zemřít, jak se na něj stodvacítkou řítí po silnici, a za řídítky se bude hrbit temný muž a za ním bude sedět ve svých hedvábných kalhotech, třepotajících se v proudu vzduchu, Rita Blakemoorová, tvář bílou jako křída, oči přivřené a vlasy suché a mrtvé jako kukuřičné šustí. Pak motocykl konečně začal kašlat a zalykat se, a když konečně zhasnul, podíval se na něj a pocítil smutek, jako by právě zabil část sebe sama. Bez motocyklu neměl jak porušit ticho, a ticho je svým způsobem horší než strach ze smrti nebo vážného zranění při srážce. Od té doby šel pěšky. Prošel několika malými městy na silnici 9, kde byly obchody s motocykly, ale když se na ně nějakou chvíli díval, vyvstaly mu před očima živé obrazy, na nichž ležel vedle cesty v kaluži krve, vše v nezdravých barvách laciných filmů jako byly ty odporné, ale přesto fascinující horory Charlese Banda, v nichž lidé zmírali pod koly velkých nákladňáků nebo je zabili obrovští neznámí brouci, kteří vyrostli v jejich vnitřnostech, aby nakonec prorazili ven v ohavném výbuchu létajícího masa. Míjel všechny obchody s motocykly, tichý, bledý a rozechvělý. Míjel je a na horním rtu a na spáncích se mu perlily krůpěje potu.
Shodil nějaká kila - a proč ne? Šel celé dny, od rozbřesku do soumraku. Nespal. Zlé sny ho budily kolem čtvrté ráno. Rozsvítil si plynovou lampu, skrčil se u ní a čekal, až se rozjasní natolik, že se odváží jít dál. A potom šel až do úplné tmy, kdy si rychle zbudoval tábořiště. V táboře ležel ještě dlouho, než usnul, jako člověk, kterému se v krvi prohánějí dva gramy kokainu. Zrovna jako lidé závislí na kokainu ani on mnoho nejedl; neměl hlad. Kokain chuť k jídlu nezlepšuje, hrůza rovněž ne. Larry se kokainu nedotkl od toho dávného večírku v Kalifornii, ale vystrašený byl neustále. Vypísknutí ptáka v lese jím trhlo. Při smrtelném výkřiku nějakého malého zvířete polapeného větším živočichem div nevyletěl z kůže. Napřed byl štíhlý, pak hubený, posléze vyzáblý. Nyní balancoval na jakési metaforické (či metabolické) hranici vyzáblosti a vychrtlosti. Narostly mu vousy, které byly vlastně docela pozoruhodné; žlutavě rudozlaté, o několik tónů světlejší než vlasy. Oči mu zapadly a z hloubi se mu třpytily jako oči malého, vystrašeného zvířete, lapeného v pasti na hady.
„Blázním," zasténal znovu. Zlomené zoufalství ve vlastním hlase jej vyděsilo. To už je to tak špatné? Jednou existoval jeden Larry Underwood, který natočil solidní hit, představoval si, že by se mohl stát Eltonem Johnem své doby ... ach můj bože, jak by se John Garcia tomuhle vysmál ... a dnes z něho je ubohá zlomená věc, která se plazí po horkém asfaltu silnice číslo 9 v jihozápadním New Hampshiru, plazí jako had. Ten druhý Larry Underwood neměl určitě nic společného s tímhle plazivým lakomcem ... tímhle ...
Pokusil se vstát, ale nešlo to.
„Bože, to je tak směšný," řekl napůl se smíchem, napůl v slzách.
Na druhé straně silnice, asi dvě stě metrů od něj, stála bílá novoanglická usedlost s popínavými keři na zdech. Okna lemovala zelená barva, střechu pokrývaly zelené šindele. Od domu se svažoval trávník, který začínal být maličko přerostlý. Za trávníkem tekl uzoučký potůček; slyšel ho, jak zvoní a zurčí. Byl to úchvatný zvuk. Podél potůčku se vinula kamenná zídka, která nejspíš označovala hranici pozemku a přes ni se v pravidelných rozestupech skláněly košaté, stinné jilmy. Doplazí se tam a posadí se ve stínu, to bude nejlepší. A až mu bude trošku lépe ... tak, celkově ... vstane a sejde k potůčku, napije se a umyje. Nejspíš pěkně páchne. Nakonec, komu to vadí? Kdo by k němu čichal, teď, když je Rita mrtvá? Leží ještě pořád ve stanu? uvažoval morbidně. Nafukuje se? Přitahuje mouchy? Podobá se čím dál tím víc sladké pochoutce z veřejných záchodků v Central Parku? Kde by taky, sakra, mohla být jinde? Na golfu v Palm Springs s Bobem Hopem?
„Ježíši, to je hrozné," zašeptal a přeplížil se přes silnici. Jakmile se ocitl ve stínu, byl si jistý, že by se mu podařilo vstát, ale připadlo mu to jako zbytečná námaha. Našel však dost síly ke kradmému ohlédnutí,

aby se ujistil, že po něm nejde jeho motocykl.
Ve stínu bylo alespoň o deset stupňů méně a Larry si dlouze vydechl rozkoší a úlevou. Položil si ruku dozadu na krk, kam mu celý den pálilo slunce, a se zasyknutím ucukl. Spálili jste se? Xylocaine vám pomůže! A všechny ty krásné sračky. Zažeňte ty chlapy ze sluníčka. Hoř, ohýnku, hoř. Watts. Pamatuješ na Wattse? Další záblesk z minulosti. Celá lidská rasa je jeden velký záblesk minulosti, překrásná zlatá pára nad hrncem.
„Člověče, ty seš magor," řekl, opřel hlavu o kmen jednoho z jilmů a zavřel oči. Po vnitřku víček mu pluly červené a černé stopy slunečního jasu. Bublání potoka bylo příjemné a uklidňující. Za chviličku sejde dolů, napije se a umyje. Hned, za chviličku. Upadl do dřímoty.
Minuty ubíhaly a dřímota přešla do prvního hlubokého a bezesného spánku za dlouhou dobu. Ruce mu bezvládně spočívaly v klíně. Jeho pohublý hrudník se zdvíhal a klesal a s vousy se jeho tvář zdála ještě hubenější: ustaraná tvář osamoceného uprchlíka, který unikl strašnému vraždění. Vrásky, vyhloubené na opáleném obličeji, se pomaličku vyhlazovaly. Klesal do nejhlubších hladin nevědomí; odpočíval jako malý říční živočich, který přespává horké léto v chladném bahně. Slunce na obloze se pomalu sklánělo.
Na kraji potoka se v bujném křoví ozvalo zašustění, jak se jím plížilo něco malého. Zastavilo se to, pak opět pohnulo. Po nějaké chvíli se z křoví vynořil chlapec. Bylo mu asi třináct, je ovšem možné, že mu bylo jenom deset a na svůj věk byl velký. Na sobě měl pouze šortky. Tělo měl rovnoměrně opálené a snědé, kromě svítivě bílé kůže, která začínala těsně nad páskem šortek. Kůži měl pokrytou pupínky od komářích kousnutí. V pravé ruce držel řeznický nůž. Čepel byla třicet centimetrů dlouhá, ostří zoubkované. Nůž vrhal blyštivé odlesky slunce.
V předklonu se tiše dostal ke kamenné zídce, až stál těsně za Larrym. Oči měl zelenomodré jako mořská voda, koutky maličko zdvižené, což mu dodávalo čínského vzezření. Byly bez výrazu, maličko divoké. Pozvedl nůž. Vtom se ozval měkký, ale pevný ženský hlas:
„Ne!"
Otočil se k ní, nůž stále připravený. Jeho postoj vyjadřoval jak očekávání, tak zklamání.
„Počkáme a uvidíme," řekl ženský hlas.
Chlapec zaváhal, toužebným pohledem přeskakoval z nože na Larryho a zpět a potom se vrátil, odkud přišel.
Larry spal dál.
Když se probudil, první, co si uvědomil, bylo, jak dobře se cítí. Hned vzápětí pocítil hlad. Třetí věc, která ho upoutala, bylo slunce, které bylo nějak divné - zdálo se, že se po obloze pohnulo zpět. A čtvrtá věc: chtělo se mu, promiňte ten výraz, chcát jako Amině.
Když vstal a poslouchal, jak mu při protahování lupou kosti, uvědomil si, že nedřímal, ale spal celou noc. Podíval se na hodinky a uviděl, proč slunce lhalo. Bylo dvacet minut po deváté ráno. Měl hlad. V domě bude nějaké jídlo. Třeba polévka v plechovce, možná hovězí. V žaludku mu kručelo.
Než se pustil k domu, u potůčku se svlékl a nastříkal na sebe vodu. Všiml si, jak je vychrtlý - tak takhle by to dál nešlo. Postavil se, utřel se do košile a natáhl si kalhoty. Přeběhl potok po vlhkých kamenech, které vyčnívaly z vody. Na druhé straně náhle ztuhl a podíval se k husté stěně keřů. Strach, který v něm už od probuzení doutnal, náhle explodoval jako suk ve dřevě a zrovna tak rychle uhasl. Byla to veverka nebo lesní svišť, možná liška. Nic jiného. Lhostejně se otočil a vydal se přes trávník k velkému bílému domu. Na půli cesty se mu v mysli náhle vynořila myšlenka, vylétla jako bublina a praskla. Stalo se to zničehonic, bez fanfár, ale důsledky té myšlenky ho donutily na místě se zastavit.
Myšlenka zněla: Proč jsi nejel na kole?
Stál uprostřed trávníku naprosto ohromený její jednoduchostí. Od doby, kdy opustil motocykl, šel pěšky. Šel, vysiloval se a nakonec zkolaboval z úpalu nebo z něčeho podobného. A přitom si mohl pěkně šlapat, jet tak rychle, jak by chtěl, a teď už by možná byl na pobřeží, vybíral by si letní byt a vybavoval si ho.
Začal se smát, napřed mírně, trošku vystrašený z toho zvuku uprostřed ticha. Osamělý smích, bez nikoho kolem, kdo by se smál s tebou, je jenom dalším příznakem, že jsi na cestě do země tančících skřítků. Ale smích zněl tak opravdově a srdečně, tak zatraceně zdravě a tolik jako starý Larry Underwood, že ho nechal plynout. Stál tam s rukama v bok, hlavu zvrácenou, a třásl se smíchy nad svou vlastní hloupostí.

Za ním, kde byla stěna keřů nejhustší, to vše pozorovaly zelenomodré oči; dívaly se, jak se Larry konečně vydal po trávníku k domu, stále ještě se smál a vrtěl hlavou. Oči ho pozorovaly, jak jde na verandu a bere za přední dveře. Byly otevřené a on zmizel uvnitř. Pak se křoví začalo otřásat a vydávalo šustivý zvuk, který Larry předtím pustil z hlavy. Chlapec se prodral ven, na sobě měl pořád jenom šortky a mával řeznickým nožem.

Objevila se jiná ruka a pohladila ho po rameni. Vyšla žena - byla vysoká a impozantní, ale zdálo se, že křovím vůbec nepohnula. Její vlasy byly husté, temně černé, protkané silnými prameny nejčistší běloby; přitažlivé, okouzlující vlasy. Byly spletené do copu, který měla přehozený dopředu přes rameno a sahal jí až k ňadrům. Když jste tu ženu spatřili poprvé, zaujalo vás, jak je vysoká, a pak se vám oči stočily k těm vlasům a říkali jste si, jak dokážete zrakem téměř cítit jejich drsnou, ale přesto hladkou strukturu. A pokud byste byl muž, zjistil byste, že přemýšlíte, jak by její vlasy vypadaly rozpuštěné, volné, rozprostřené na polštáři v měsíční záři. Přemýšleli byste, jaká je v posteli. Ale ona do sebe ještě žádného muže nepustila. Byla čistá. Čekala. Byly tu přece sny. A jednou na vysoké škole i Magická deska. A ona opět přemýšlela, jestli je tento muž ten pravý.

„Počkej," řekla chlapci.

Otočila mu rozpálený obličej ke své chladné tváři. Věděla, co se v něm odehrává.

„Domu se nic nestane. Proč by měl rozbíjet dům, Joe?"

Otočil se a hleděl na dům, toužebně i ustaraně.

„Až odejde, půjdeme za ním."

Divoce zavrtěl hlavou.

„Ano; musíme. Já musím." To věděla jistě. Snad není ten pravý, ale i kdyby nebyl, byl článkem v řetězu, který sledovala již léta, řetězu, který se blížil ke konci.

Joe - nebylo to jeho opravdové jméno - divoce napřáhl nůž, jako by ho do ní chtěl vrazit. Neučinila žádný obranný pohyb ani se nepokusila uhnout a on ruku zase pomalu spustil. Obrátil se k domu a zahrozil nožem.

„Ne, to neuděláš," řekla, „protože on je lidská bytost a dovede nás ..." Ztichla. K dalším lidem, chtěla říci. On je lidská bytost a dovede nás k dalším lidem. Ale nebyla si jistá, jestli to tak myslela, a jestli ano, jestli to bylo vše, co myslela. Už teď cítila, že je tažena dvěma směry a říkala si, že by možná bylo lepší, kdyby Larryho nebyli potkali. Pokusila se znovu pohladit chlapce, ale ten rozzlobeně ucukl. Díval se nahoru na velký bílý dům a oči mu svítily žárlivostí. Po chvíli vklouzl zpět do křoví a přitom ji spaloval vyčítavými pohledy. Šla za ním, aby se přesvědčila, že neudělá nic nepředloženého. Lehl si na zem a schoulil se do fetální pozice. Nůž si přitiskl k hrudi. Strčil si palec do úst a zavřel oči.

Nadine šla znovu k místu, kde potok tvořil malou tůňku a poklekla. Napila se z dlaní a pak se usadila a dívala se na dům. Oči měla klidné. Její tvář připomínala Raffaelovu Madonu.

Pozdě odpoledne projížděl Larry na kole, které si vzal v obchodě se sportovním zbožím nějaké čtyři míle na východ od bílého domu, po silnici 9, lemované stromy, když se před ním vynořil velký zelený nápis. Zastavil a v mírném úžasu si ho přečetl. Nápis říkal, že vjíždí do MAINE, PRÁZDNINOVÉ KRAJINY. Nemohl tomu uvěřit; během svého omámení musel ujít neuvěřitelnou vzdálenost. Nebo mu někde uniklo několik dní. Zrovna se chystal, že opět nasedne a pojede dál, když ho něco - snad nějaký zvuk v lese - přinutilo ohlédnout se přes rameno. Nebylo tam nic, jenom opuštěná silnice devítka, vedoucí zpět do New Hampshire.

Od doby, kdy opustil velký bílý dům, kde se najedl suchých vloček a na trochu zatuchlé krekery si vymačkal z tuby sýr, měl několikrát vtíravý pocit, že ho někdo pozoruje a sleduje. Něco slyšel, možná i viděl, zachytil cosi koutkem oka. Jeho pozorovací schopnosti, které se v nezvyklých podmínkách začínaly tříbit, byly drážděny stimuly velmi nepatrnými, takřka podprahovými. Jeho nervová zakončení reagovala na takové drobnosti, že by i dohromady tvořily jen nejasný náznak, pocit, že je sledován. Tento pocit ho na rozdíl od těch ostatních neděsil. Neobsahoval v sobě ani náznak halucinace nebo deliria. Jestli ho někdo sledoval a držel se zpět, bylo to prostě proto, že se ho bál. A jestli se bál ubohého hubeného Larryho, který byl nyní tak zbabělý, že se bál plazit se s motocyklem třicetikilometrovou rychlostí, tak se jím nejspíš nemusí znepokojovat.

Nyní dozadu zavolal: „Jestli tam někdo je, proč nevylezete? Já vám nic neudělám."

Nikdo neodpověděl. Stál na silnici u hraniční tabule a čekal. Zašvitořil pták a pak se rozletěl napříč oblohou. Nic jiného se nepohnulo. Za chvíli se rozjel dál.
Do šesti hodin večer dojel do malého města North Berwick, na křižovatku silnic 9 a 4. Rozhodl se tam přenocovat a k pobřeží pokračovat ráno.
Na křižovatce byl malý obchod. Z vypojeného mrazáku si vzal balík šesti piv. Tuhle značku ještě nikdy nepil - nejspíš něco místního. Sebral ještě velký pytel kořeněných bramborových chipsů a dvě plechovky dušeného hovězího. Dal si to vše do tašky a vyšel ven.
Přes ulici byla restaurace a na chviličku mu připadalo, že zahlédl dva stíny, které za ní zmizely. Možná, že ho jenom šálily oči, ale tomu nevěřil. Přemýšlel, že by se rozběhl přes silnici a pokusil se je v úkrytu překvapit: piky, piky, vidím vás, vylezte. Pak se rozhodl, že to neudělá. Věděl, co je to strach.
Šel ještě kousek po silnici a tlačil kolo. Z řídítek mu visel batoh. Zahlédl velkou školu, za níž byl malý sad. Posbíral dostatečné množství dřeva, aby si uprostřed asfaltového hřiště mohl postavit slušnou hraničku. Kousek odtud byl potok, který tekl kolem textilky a mizel pod silnicí. Ve vodě si vychladil pivo a nad ohněm si ohřál jednu konzervu hovězího. Snědl ji z ešusu; seděl přitom na jedné z houpaček na hřišti a pomalu se houpal. Jeho stín, který se táhl přes celé basketbalové hřiště, se houpal s ním.
Přišlo mu docela divné, proč vlastně nemá strach z lidí, kteří ho sledují - protože teď si byl jistý, že to jsou lidé, přinejmenším dva a možná víc. Také dumal, proč se celý den cítil tak dobře, jako by mu z krevního oběhu během spánku zmizel nějaký černý jed. Bylo to jen proto, že prostě potřeboval odpočinek? Jenom to a nic víc? Vypadalo to příliš jednoduše.
Říkal si, že kdyby mu jeho pronásledovatelé chtěli ublížit, už by se o to pokusili. Vystřelili by na něho ze zálohy nebo by ho se zbraní donutili vzdát se. Vzali by si, co by chtěli... ale zase, logicky vzato (bylo příjemné přemýšlet logicky, protože po několik posledních dní bylo veškeré jeho uvažování utopeno v leptavé kyselině strachu), co by mu mohli chtít vzít? Co se týkalo věcí, bylo jich všude pro každého dost, protože zůstalo tak málo lidí. Proč si přidělávat starosti s kradením, zabíjením, a riskováním vlastního života, když vše, o čem se vám snilo, když jste seděli na záchodě s katalogem Sears, je nyní k mání za každým výkladem v Americe? Prostě rozbijete sklo, vejdete a vezmete si to.
Tedy všechno, kromě společnosti přátel. To bylo nejcennější, jak sám Larry dobře věděl. A proto necítil opravdový strach, protože tušil, že přesně po tom touží i ti lidé. Dříve nebo později jejich touha potlačí strach. Počká si na to. Nebude je plašit jako hejno koroptví; tím by to jenom zhoršil. Před dvěma dny by se sám nejspíš také vytratil, kdyby někoho zahlédl. Může tedy počkat. Ale, páni, jak už toužil po tom, až zase někoho uvidí.
Zašel k potoku a opláchl ešus. Vylovil pivo z vody a vrátil se na houpačku. Odtrhl uzávěr a podržel plechovku směrem k restauraci, kde naposled viděl ty dva stíny.
„Tak na vaše," řekl Larry a na jeden doušek vypil polovinu plechovky. Povídejte něco o pití, které pohladí!
Než vypil všech šest piv, bylo už sedm a slunce se chýlilo za obzor. Rozkopl posledních pár uhlíků, které zbyly z ohně, a posbíral si věci. Byl napůl opilý a bylo mu dobře. Jel ještě kousek po silnici, dokud nezahlédl dům se zasklenou verandou. Zaparkoval kolo na trávníku, vzal si spací pytel a pomocí šroubováku otevřel verandu.
Ještě jednou se rozhlédl v naději, že ho nebo ji nebo je zahlédne - cítil, že se pořád drží za ním - ale ulice byla prázdná a tichá. Pokrčil rameny a vešel dovnitř.
Bylo ještě brzo a on čekal, že hned tak neusne, ale očividně ještě měl co dohánět. Po čtvrthodině již hluboce spal, rovnoměrně dýchal a u ruky mu ležela puška.
Nadine byla unavená. Dnešní den jí připadal jako nejdelší v životě. Dvakrát si byla jista, že je zahlédl. Jednou poblíž Straffordu a podruhé na hranici Maine a New Hampshire, kdy se ohlédl a zavolal. Jí bylo nakonec celkem jedno, jestli je uvidí nebo ne.
Tento muž nebyl šílený jako ten, který kolem bílého domu prošel asi před deseti dny. Byl to voják, obtěžkaný zbraněmi, granáty a pásy munice. Smál se a plakal a vyhrožoval, že ustřelí koule někomu, kdo se jmenoval poručík Morton. Poručík Morton nebyl nikde na dohled, což pro něj bylo zřejmě dobré, pokud byl ovšem vůbec ještě naživu. Joea voják rovněž vyděsil, a to bylo možná ještě lepší.
„Joe?"

Rozhlédla se.
Joe byl pryč.
A ona už skoro usínala. Odhodila přikrývku a vstala. Tělem jí projelo tisíce jehliček bolesti. Kdy naposled strávila takovou dobu jízdou na bicyklu? Nejspíš nikdy. A navíc tu byla ta neustálá, vyčerpávající snaha o nalezení zlaté střední cesty. Pokud by se příliš přiblížili, mohl by je zahlédnout, a to by dopálilo Joea. Pokud by zůstali pozadu příliš daleko, mohl by sjet z devítky na jinou silnici a ztratili by ho. To by dopálilo ji. Vůbec ji nenapadlo, že je Larry mohl objet a dostat se jim do zad. Naštěstí (alespoň pro Joea) na to nepřišel ani Larry.
Říkala si, že si Joe nakonec zvykne na myšlenku, že ho potřebují ... a nejenom jeho. Nemohou zůstat samotní. Jestli zůstanou sami, umřou. Joe si na to zvykne; předchozí život nestrávil ve vakuu, stejně jako ona. Bude si muset na ostatní zvyknout.
„Joe," zavolala tiše.
Dokázal se pohybovat tiše jako vietnamský partyzán v džungli, ale během posledních tří neděl se na něj její uši naladily a navíc dnes svítil měsíc. Zaslechla tiché zaskřípání štěrku a poznala, kam má namířeno. Nedbala na bolest a šla za ním. Bylo čtvrt na jedenáct.
Utábořili se (pokud chcete říkat dvěma dekám v trávě „tábor") za restaurací a kola si schovali do přístěnku. Muž, kterého sledovali, večeřel na školním hřišti na druhé straně silnice („Kdybychom tam šli, vsadím se, že by nám dal kus své večeře, Joe," řekla takticky. „Je teplá ... no nevoní to bezvadně? Vsadím se, že je to daleko lepší než tenhle salám." Joeovy oči se rozšířily, že bylo vidět většinu bělma, a udělal Larryho směrem výhružný posunek nožem) a potom odjel kus dál do domu se zasklenou verandou. Podle toho. jak řídil kolo, odhadovala, že by mohl být i trochu opilý. Teď spal na verandě.
Šla rychleji, a když se jí do chodidel zapichovaly kamínky, cukalo jí ve tváři. Na levé straně stály domy a ona přešla na jejich trávníky, které začínaly přerůstat. Sladce vonící tráva plná rosy jí sahala až k lýtkům. Připomnělo jí to jednu noc, kdy běžela s jakýmsi mládencem po takové trávě, pod měsícem v úplňku. V podbřišku ji sladce pálilo vzrušení a uvědomovala si svá ňadra jako sexuální nástroje, plná a zralá, vztyčená na její hrudi. Z měsíce a z trávy, která jí máčela chodidla, byla jako opilá. Věděla, že jestli ji chlapec chytí, nechá ho, aby si vzal její panenství. Běžela jako Indián přes kukuřičné pole. Chytil ji? Co na tom teď záleželo?
Běžela rychleji a přeskakovala betonové pěšinky, které se ve tmě leskly jako led.
A tady byl Joe, na kraji verandy, kde spal ten muž. Jeho bílé spodky byly ve tmě tou nejsvětlejší věcí; chlapcova kůže byla tak tmavá, že to na první pohled vypadalo, jako by se tam spodky vznášely samy nebo že je má na sobě neviditelný muž H.G.Wellse.
Joe byl z Epsomu, to věděla, protože ho tam našla. Nadine byla ze South Barnsteadu, města patnáct mil na severovýchod od Epsomu. Metodicky pátrala po dalších zdravých lidech, přičemž nechtěla opustit svůj vlastní dům v rodném městě. Chodila v soustředných kruzích, které se neustále zvětšovaly. Našla pouze Joea, v horečce a deliriu. Pokousalo ho nějaké zvíře ... asi krysa nebo veverka, podle velikosti rány. Seděl na trávníku před jedním domem v Epsomu, až na spodky nahý, a v ruce třímal řeznický nůž jako divoch z doby kamenné nebo umírající, ale pořád ještě divoký trpaslík. Měla již s infekcí nějaké zkušenosti. Odnesla ho do domu. Byl to jeho dům? Myslela, že to je pravděpodobné, ale pokud jí to Joe neřekne, nebude to nikdy vědět s určitostí. V domě byli mrtví lidé: matka, otec a tři další děti; nejstaršímu mohlo být kolem patnácti Našla lékárničku, kde si vzala dezinfekci, antibiotika a obvazy. Nebyla si jistá, která antibiotika budou vhodná a věděla, že by ho mohla i zabít, pokud zvolí špatně, ale pokud by nic nepodnikla, hoch by zemřel tak jako tak. Ránu měl na kotníku, který byl oteklý jako duše z pneumatiky. Štěstí stálo při ní. Ve třech dnech byl kotník zase normální a horečka pominula. Chlapec jí věřil. Nikomu jinému, jenom jí. Probouzela se a chlapec se k ní tiskl. Odstěhovali se do velkého bílého domu. Říkala mu Joe. Nebylo to jeho jméno, ale během své učitelské praxe si zvykla říkat každé holčičce, kterou neznala, Jane, a chlapcům Joe. Kolem prošel voják, který se smál, plakal a proklínal poručíka Mortona. Joe chtěl vyběhnout ven a zabít ho nožem. Teď tento muž. Bála se mu nůž vzít, protože to byl jeho talisman. Kdyby se o to pokusila, mohlo by ho to proti ní popudit. Když spal, pořád ho svíral. Jednou v noci se mu ho pokusila vytáhnout z ruky, spíš jenom proto, aby viděla, jestli to vůbec jde, ale v ten moment byl vzhůru, aniž by se pohnul. V jednu chvíli hluboce spal a v druhé se na ni dívaly jeho

zneklidňující modrozelené oči. Sevřel nůž silněji a zavrčel. Nemluvil.
Teď nožem máchal nahoru a dolů. Vydával při tom ty tiché vrčivé zvuky. Možná se připravoval, že skutečně vtrhne do dveří.
Došla až k němu a nijak se nesnažila být potichu, ale on ji neslyšel. Byl ztracen ve svém vlastním světě. Bleskurychle, aniž věděla, že to chce udělat, ho chytila za zápěstí a silně jím zakroutila.
Joe zasyčel bolestí a Larry se neklidně zavrtěl, obrátil se a opět ztichl. Nůž spadl do trávy mezi ně a zoubkovaná čepel odrážela roztříštěný obraz měsíce. Odlesky vypadaly jako svítící sněhové vločky.
Díval se na ni rozzlobeným, vyčítavým a nevěřícím pohledem. Nadine se tvářila nekompromisně. Ukázala zpět na cestu, kudy přišli. Joe divoce zavrtěl hlavou. Ukázal na verandu a na tmavý chuchvalec ve spacím pytli. Učinil hrozivě jednoznačné gesto, sekl palcem napříč vlastním hrdlem. Pak se usmál. Nadine ho ještě neviděla usmívat se a přeběhl jí mráz po zádech. Ani kdyby měl své vyceněné zuby opilované do špičky, nemohl vypadat divočeji.
„Ne," řekla tiše. „Nebo ho probudím hned teď."
Joe vypadal polekaně. Rychle zavrtěl hlavou.
„Tak pojď zpátky. Spát."
Podíval se do trávy na nůž a pak na ni. Divoký výraz byl, alespoň pro tentokrát, pryč. Byl jenom malým chlapcem, který chce svého medvídka nebo ušmudlanou deku, kterou měl již od kolébky. Nadine si matně uvědomila, že právě teď je možná vhodná doba, aby ho přinutila nůž tady nechat. Ale co pak? Začal by vřískat? Křičel, když šílený voják prošel kolem jejich domu a křičel, když zmizel z dohledu. Křičel a křičel, vydával hlasité, neartikulované zvuky hrůzy a hněvu. Nechtěla se seznámit s tím mužem uprostřed noci, kdy by jim v uších rezonoval takový křik.
„Vrátíš se mnou?"
Joe pokýval hlavou.
„Dobrá," řekla tiše. Rychle se sehnul a popadl nůž.
Došli k dekám a on si k ní s důvěrou lehl. Vetřelec byl na chvíli zapomenut. Objal ji a usnul. Ucítila v břiše starou známou bolest, daleko hlubší a vytrvalejší než ty, které měla z nezvyklé námahy na kole. Byla to ženská bolest a s tím se nedalo nic dělat. Pak vplula do spánku.
Probudila se brzy po půlnoci - hodinky nenosila - ztuhlá, prochladlá a polekaná, se strachem, že Joe vychytrale vyčkal, až usne a vplížil se do domu a prořízl muži hrdlo. Joeovy paže ji už neobjímaly. Cítila za chlapce zodpovědnost, vždy se cítila zodpovědná za malé, kteří se neprosili o to, být na světě, ale pokud by to udělal, nechala by ho osudu napospas. Zničit život, když jich bylo ztraceno tolik, by byl neodpustitelný hřích. A sama by s Joem bez pomoci dlouho nevydržela; podobalo se to sdílení klece s náladovým lvem. Jako lev, ani Joe nemluvil, jenom řval svým slabým chlapeckým hlasem.
Posadila se a uviděla, že chlapec je stále u ní. Ve spánku se od ní trochu odtáhl, to bylo všechno. Stočil se do klubíčka, palec měl v ústech a v ruce svíral nůž.
V polospánku odešla o kousek dál, vymočila se a vrátila se pod deku. Ráno už nevěděla, jestli se v noci skutečně probudila nebo se jí to jenom zdálo.
Jestli se mi něco zdálo, přemýšlel Larry, musely to být hezké sny. Nepamatoval si ani jeden. Cítil se zase ve své kůži a říkal si, že dnes bude dobrý den. Dnes uvidí oceán. Sbalil spací pytel, přivázal ho k nosiči na kole a vracel se pro batoh ... a zastavil se.
K verandě vedl betonový chodníček a na obou stranách byla vysoká, zářivě zelená tráva. Napravo od verandy byla orosená tráva ušlapaná. Až se rosa vypaří, stébla se zase narovnají, ale teď ještě bylo možné rozeznat otisky šlápot. Byl městský chlapec a žádný zálesák (líbil se mu více Hunter Thompson než James Fenimore Cooper), ale to by musel být slepý, říkal si, aby podle stop nepoznal, že tu byli dva: malý a velký. Někdy v noci přišli až k verandě a dívali se na něj.
Zamrazilo ho. Nelíbila se mu ta tajemnost a ještě méně se mu líbily první dotyky vracejícího se strachu. Pokud se dnes neukáží, myslel si, zkusím je vyšťourat sám. Už ta myšlenka mu vrátila většinu sebedůvěry. Naložil batoh a rozjel se.
V poledne se dostal na silnici číslo jedna ve Wellsu. Hodil si mincí a padl mu orel. Vydal se po jedničce na jih, lesklou minci nechal lhostejně pohozenou v prachu. Joe ji o dvacet minut později našel a zíral na ni, jako by to byl hypnotizérův krystal. Dal si ji do úst a Nadine ho přinutila ji vyplivnout.

Po dvou mílích spatřil Larry poprvé to ohromné modré zvíře, které dnes bylo líné a pomalé. Bylo naprosto odlišné od Pacifiku nebo Atlantiku, který zaléval břehy Long Islandu. Tato část oceánu vypadala nějak upokojeně, téměř krotce. Voda měla temně modrou, skoro kobaltovou barvu. Vylévala se na zem v jedné pěnivé vlně za druhou a okusovala skály. Pěna, hustá jako vaječný bílek, vyskakovala do vzduchu a padala zpět. Vlny bez přestání vydávaly temné dunění.
Larry zaparkoval kolo a vydal se k oceánu. Cítil hluboké vzrušení, které nedokázal vysvětlit. Byl tady, dospěl až k místu, kde vládu přebírá oceán. Tady končí východ. Tady je konec světa.
Přešel mokřinu a boty mu čvachtaly ve vodě, která stála kolem trsů křovisek a rákosí. Bylo tu cítit silný a úrodný pach moře. Jak se blížil k útesům, tenká vrstvička země ustoupila skále. Vzneslo se hejno racků, bílá těla se odrážela na pozadí modré oblohy a vzduch se naplnil jejich křikem. Ještě nikdy neviděl na jednom místě tolik ptáků. Uvědomil si, že navzdory své bílé barvě jsou rackové mrchožrouti. Myšlenka, která ho napadla vzápětí, byla nevyslovitelná, ale potlačit ji nedokázal: V poslední době musí být lov dost dobrý,
Kráčel dál; jeho boty nyní zvonily na sluncem vysušené skále, která byla v prohlubních neustále vlhká od příboje. V těchto puklinách žili vilejši a tu i tam byly rozbité škeble, které racci pouštěli z výšky, aby se dostali k měkkému masíčku uvnitř.
Za okamžik došel na okraj útesu. Mořský vítr se do něj opřel plnou silou a čechral mu hustou hřívu vlasů. Nastavil mu tvář a vdechoval drsně čistou slanou vůni modrého zvířete. Vzduté skelné modrozelené vlny se pomalu přibližovaly; a jak se dno zdvihalo, jejich tvary se zaostřovaly, vrcholky se postříbřily prvními kučerami pěny a pak v bělavé sprše přepadly. V sebevražedném skoku se vrhly na skaliska a zahubily se; přitom zároveň zničily i nepatrný kousek země. Když se voda dostala hlouběji do nějakého polo ponořeného kanálu, který ve skále za tisíciletí vyhloubila, ozvalo se těžké zadunění.
Díval se napravo i nalevo a viděl, že se přesně to samé děje všude, kam až dohlédne ... zaoblené vlny, ostré vlny, pěna; nejvíce ze všeho mu brala dech ta záplava barvy.
Byl na konci světa.
Posadil se na kraj a nohy spustil dolů. Cítil se trochu zmožený. Seděl tam dobře půldruhé hodiny. Mořský vánek mu povzbudil chuť k jídlu a tak si z batohu vytáhl oběd. Jedl s velkou chutí. Vodní tříšť mu promáčela lemy nohavic. Cítil se očištěný a nový.
Vracel se přes mokřinu, stále tolik utopený ve vlastních myšlenkách, že náhlý křik připisoval rackům. Dokonce se začal rozhlížet po obloze, než si s ošklivým, záchvěvem strachím uvědomil, že je to lidský křik. Válečný pokřik.
Rozhlédl se a uviděl malého chlapce, jak se k němu řítí přes cestu. V jedné ruce držel řeznický nůž. Až na spodky byl nahý a nohy měl poškrábané od trní. Za ním se právě z křoví škrábala žena. Vypadala pobledle a pod očima měla kruhy od únavy.
„Joe!“ zakřičela a pak se rozběhla, pomalu, jako by jí to způsobovalo bolest.
Joe si toho vůbec nevšímal a běžel dál, pod bosýma nohama se mu rozstřikovaly mělké kaluže mokřiny. Tvář měl staženou v úzkém, vražedném úšklebku. Řeznický nůž, zdvižený vysoko nad jeho hlavou, se leskl ve slunci.
On mě chce zabít, pomyslel si Larry omráčeně. Ten kluk ... co jsem mu kdy udělal?
„Joe!“ zavřískla žena, tentokrát vysokým, unaveným a zoufalým hlasem. Joe běžel dál a rychle se blížil. Larry měl čas pouze na to, aby si vzpomněl, že pušku nechal u kola a vtom už byl řvoucí chlapec u něj. Když zaútočil, Larryho ztuhlost pominula. Ustoupil do strany, aniž o tom nějak přemýšlel, pozvedl pravou nohu a vykopl těžkou pracovní botou proti chlapcově bránici. A pocítil pouze soucit, protože chlapec byl jenom chlapec - přepadl na zem jako stéblo slámy. Vypadal divoce, ale žádná těžká váha nebyl.
„Joe!“ křičela Nadine. Zakopla o větev a upadla na kolena, bílou halenku jí ozdobily skvrny hnědého bláta. „Neubližujte mu! Je to jenom malý chlapec! Prosím vás, neubližujte mu!“ Vstala a běžela dál.
Joe padl naplocho na záda. Ležel roztažený jako brouk. Larry pokročil k němu a přišlápl mu pravé zápěstí; ruku s nožem mu vmáčkl do bláta.
„Pusť tu kudlu, mládenečku.“
Chlapec zasyčel a vyrazil hudravý zvuk jako krocan. Odtáhl horní ret a vycenil zuby. Jeho mongoloidní

oči vrhaly na Larryho blesky. Držet nohu na jeho zápěstí bylo jako stát na krku zraněného, ale stále divokého hada. Cítil, že se chlapec pokouší ruku vyškubnout a nevadí mu, že by přitom přišel o kus kůže, masa nebo že by si zlomil kost. Vztyčil se na loktech a pokusil se kousnout Larryho do nohy přes silnou mokrou látku džínsů. Larry mu ruku přišlápl ještě více a Joe zakřičel - ne bolestí, ale vzdorem.
„Pusť to, kamaráde."
Joe pokračoval v zápase.
Bezvýchodná situace by zřejmě trvala dál, dokud by Joe neuvolnil nůž nebo dokud by mu Larry nezlomil zápěstí, kdyby konečně nedorazila Nadine, zablácená, udýchaná a klopýtající únavou.
Klekla si k Joeovi, aniž by se na Larryho podívala. „Pusť to!" řekla tiše a pevně. Tvář měla zpocenou, ale klidnou. Sklonila ji těsně k Joeově pokřivenému obličeji. Chňapl po ní jako pes a dál se vzpíral. Larry se snažil udržet rovnováhu. Pokud by se chlapec osvobodil teď, napadl by nejspíš napřed ženu.
„Pusť ... to!" řekla Nadine.
Chlapec zavrčel. Mezi sevřenými zuby mu vytékaly sliny. Na tváři měl skvrnu od bláta ve tvaru otazníku.
„Necháme tě tady, Joe! Já tě tady nechám. Půjdu s ním. Jestli budeš zlobit."
Larry cítil, že se ruka pod botou napíná a pak povoluje. Ale chlapec se na ni díval vyčítavým a obviňujícím pohledem. Když se podíval na Larryho, byla v jeho očích horká žárlivost. I když se z něj pot jenom lil, Larry pod tím pohledem cítil chlad.
Stále k němu klidně hovořila. Nikdo mu neublíží. Nikdo ho ho tady nenechá. Když pustí nůž, budou všichni kamarádi.
Postupně Larry cítil, že se ruka pod jeho botou uvolnila. Chlapec ležel klidně a díval se na oblohu. Vybral si. Larry zdvihl botu z jeho zápěstí, rychle se sehnul a uchopil nůž. Otočil se a odhodil ho k útesům. Čepel se otáčela a vrhala kolem sebe odlesky slunečních paprsků. Joe svýma podivnýma očima sledoval její dráhu a vydal dlouhé, sténavé, bolestné zakvílení. Nůž se se slabým cinknutím odrazil od skály a zmizel za okrajem.
Larry se otočil a prohlížel si je. Žena se dívala na Joeovo předloktí, ve kterém byl hluboce otištěný vzorek Larryho boty. Začínal se zbarvovat do ostře rudé barvy. Její tmavé oči vzhlédly k Larrymu. Byly plné smutku.
Larry cítil, jak mu v hlavě vyskakují stará omluvná slova - Musel jsem to udělat, nebyla to moje vina, poslouchejte, paní, chtěl mě zabít - protože mu připadalo, že v jejích smutných očích čte rozsudek: Ty nejseš vůbec fajn. Ale nakonec neřekl nic. Situace byla, jaká byla, a jeho chování bylo vynuceno reakcí na chlapcův útok. Když se na něj díval, jak se zničeně krčí, objímá si kolena a palec má v ústech, pochyboval, že situaci vyvolal sám chlapec. A mohlo to dopadnout i hůř, jeden z nich mohl být pořezán nebo dokonce mrtvý.
Takže neřekl nic a jeho oči se setkaly s ženiným měkkým pohledem a pomyslel si: Myslím, že jsem se změnil. Nějak. Nevím, jak moc. Zjistil, že přemýšlí o něčem, co mu kdysi řekl Barry Grieg o jednom kytaristovi z L.A., o chlapíkovi jménem Jory Baker, který byl všude vždycky včas, nikdy nezmeškal zkoušku a nikdy nezvrzal konkurs. Žádný takový kytarista, který by vás uchvátil, žádný exhibicionista jako Angus Young nebo Eddie Van Halen, ale přesný. Jednou, vyprávěl Barry, byl vedoucím kapely jménem Sparx, skupiny, o které si každý myslel, že se ten rok prosadí. Zněli trochu jako začínající Creedence: tvrdý solidní kytarový rock and roll. Jory Baker napsal většinu věcí a také zpíval. Pak přišla autonehoda, zlámané kosti, spousta prášků v nemocnici; Vyšel ven, jak říká píseň Johna Prinea, s ocelovým tácem v hlavě a opicí na zádech. Z Demerolu přešel na heroin. Několikrát ho zabásli. Po nějaké době byl jenom jedním z pouličních feťáků s roztřesenými prsty, co žebrají o drobné na autobusových zastávkách a potloukají se po vykřičených čtvrtích. Pak se z toho po půldruhém roce nějak dostal a zůstal čistý. Spoustu toho ze sebe ztratil. Už nikdy nebyl vedoucím skupiny, která „se tento rok určitě prosadí" a podobně, ale nikdy se neopozdil, nikdy nezmeškal zkoušku a nikdy nezvrzal konkurs. Moc nemluvil, ale jehlová dálnice mu z předloktí zmizela. A Barry Grieg řekl: Dostal se na druhou stranu. To bylo všechno. Nikdo neumí říci, co se děje na cestě mezi osobou, kterou jsi byl a osobou, kterou jsi teď. Nikdo nezmapuje tu smutnou a osamělou pouť peklem. Prostě ... se dostaneš na druhou stranu.
Nebo ne.

Nějak jsem se změnil, uvažoval Larry. Taky jsem se dostal na druhou stranu.
Žena řekla: „Jmenuji se Nadine Grossová. Tohle je Joe. Jsem šťastná, že vás potkávám.“
„Larry Underwood.“
Potřásli si rukama a oba se nad tím absurdním gestem mírně pousmáli.
„Pojďme zpátky na cestu,“ navrhla Nadine.
Vyrazili bok po boku a po několika krocích se Larry ohlédl po Joeovi, který pořád seděl na stejném místě a cucal si palec. Očividně si nevšiml, že odešli.
„On přijde,“ řekla tiše.
„Jste si jistá?“
„Docela jistá.“
Když došli na krajnici silnice, zapotácela se a Larry ji uchopil za paži.
Vděčně na něj pohlédla.
„Posadíme se?“
„Jasně.“
Posadili se na asfalt čelem k sobě. Po chvíli se Joe zdvihl a ploužil se k nim, díval se při tom na své bosé nohy. Posadil se kousek od nich. Larry se po něm opatrně podíval a pak se zahleděl na Nadine.
„Tak to vy dva jste mě sledovali.“
„Vy jste to věděl? Ano. Já si to myslela.“
„Jak dlouho za mnou jdete?“
„Dva dny,“ řekla Nadine. „Bydleli jsme v tom velkém domě v Epsomu.“ Když viděla jeho zmatený výraz, dodala: „U potoka. Usnul jste u kamenné zdi.“
Pokýval hlavou. „A minulé noci jste se připlížili a dívali se na mě, jak spím na tý verandě. Možná jste se chtěli přesvědčit, jestli nemám rohy a dlouhý červený ocas.“
„To byl Joe,“ řekla tiše. „Šla jsem za ním, když jsem zjistila, že je pryč.
Jak jste se to dozvěděl?“
„V rose po vás zůstaly stopy.“
„Aha.“ Důkladně si ho prohlížela a zkoumala a i když se cítil rozpačitě, oči nesklopil. „Nerada bych, abyste se na nás zlobil. Asi to zní směšně, po tom, co se vás Joe pokusil zabít, ale Joe není tak úplně svéprávný.“
„Je to jeho skutečné jméno?“
„Ne, tak mu jenom říkám.“
„Je jako jeden z těch divochů z televizního magazínu National Geographic.“
„Ano, přesně tak. Našla jsem ho na trávníku jednoho domu - možná jeho domu, bydleli tam nějací Rockwayovi - nemocného od zaníceného pokousání. Možná od krysy. Nemluví. Vrčí a chrochtá. Až do dneška jsem ho dokázala zvládnout. Ale ... jsem unavená, jak vidíte ... a ...“ pokrčila rameny. Bláto na halence začalo osychat a vypadalo trochu jako řada čínských ideogramů. „Nejdříve jsem ho oblékala. Vždycky si svlékl všechno kromě spodků. Nakonec mě to přestalo bavit. Komáři mu nejspíš nevadí.“ Odmlčela se. „Chtěla bych, abyste šel s námi. Hádám, že nemá cenu za těchto podmínek chodit kolem horké kaše.“
Larry zauvažoval, co by si pomyslela, kdyby jí řekl o poslední ženě, která s ním chtěla jít. Ne že by jí to někdy řekl; ta epizoda byla pohřbená hluboko, i když zmíněná žena nikoliv.
„Já ani nevím, kam jdu,“ řekl. „Přišel jsem z New Yorku; pěknou oklikou, hádám. Můj plán byl najít pěkný dům na pobřeží a jenom tak tam ležet až do října nebo tak. Ale čím víc cestuji, tím víc toužím po ostatních lidech. Čím déle jsem na cestě, tím více na mě tohle všechno doléhá.“
Špatně se vyjadřoval a připadalo inu, že se mu to nemůže pořádně podařit, aniž by se zmínil o Ritě nebo hrozných snech o temném muži.
„Mockrát jsem se bál,“ řekl obezřetně, „protože jsem byl sám. Docela paranoidní. Jako kdybych čekal, že se na mě vrhnou Indiáni a skalpujou mě.“
„Jinými slovy jste se přestal poohlížet po domech a začal hledat lidi.“
„Nejspíš.“
„Našel jste nás. To je dobrý začátek.“

„Spíš bych řekl, že jste našli vy mě. A ten chlapec mi dělá starosti. Musím být upřímný. Jeho nůž je teď pryč, ale svět je plný nožů, které čekají, až je někdo zvedne."
„Ano."
„Nechci, aby to znělo brutálně ..." Odmlčel se v naději, že to dopoví za něj, ale neřekla nic, jen se na něj dívala svýma tmavýma očima.
„Uvažovala jste, že byste ho opustila?" Tak a bylo to venku, vyplivl to jako kousek kamene a stejně to neznělo, jako by byl fajn chlap ... ale bylo to správné, bylo to spravedlivé, zhoršit už tak špatnou situaci tím, že s sebou budou vláčet desetiletého psychopata? Řekl jí, že to bude znít brutálně a taky že to asi znělo. Ale teď se nacházeli v brutálním světě.
Joeovy oči barvy mořské vody ho mezitím neustále provrtávaly.
„To bych nemohla udělat," řekla klidně. „Vím o nebezpečí a chápu, že ohrožen budete hlavně vy. Je žárlivý. Má strach, že byste se pro mě mohl stát důležitějším než on. Možná, že se pokusí ... nějak vás dostat, pokud se ovšem nespřátelíte nebo ho nepřesvědčíte, že nemáte v úmyslu..." Nedořekla větu a ztichla. „Ale kdybych ho opustila, bylo by to totéž jako vražda. A na tom se podílet nebudu. Zemřelo příliš mnoho lidí, než aby se ještě zabíjelo."
„Pokud mě uprostřed noci podřízne, tak se budete podílet na tom."
Sklonila hlavu.
Promluvil tak potichu, že ho mohla slyšet jenom ona (nevěděl, jestli Joe, který je sledoval, rozuměl, o čem si povídají): „Nejspíš by to udělal včera, v noci, kdybyste ho nezadržela, je to tak?"
Tiše odpověděla: „To jsou všechno jenom možná."
Larry se zasmál. „Duch Vánoc, který je na cestě?"
Vzhlédla. „Chci jít s vámi, Larry, ale Joea opustit nemohu. Budete se muset rozhodnout."
„Moc mi to neulehčujete."
„Život v poslední době není moc lehký."
Přemýšlel o tom. Joe seděl na krajnici a díval se na ně svýma očima barvy moře. Za nimi se skutečné moře tříštilo o skály a dunělo v tajných chodbách, kterými prostupovalo zemi.
„Dobře," řekl. „Myslím, že máte nebezpečné měkké srdce, ale ... budiž."
„Děkuji," řekla Nadine. „Ponesu za jeho jednání odpovědnost."
„To mě opravdu uklidní, až mě zabije."
„Trápilo by mě to až do konce života," řekla Nadine a náhlá jistota, že všechna její slova o posvátnosti života se jí jednoho nepříliš vzdáleného dne s posměchem vrátí, ji zasáhla jako závan chladného větru. Zachvěla se. Ne, řekla si. Nezabiju. To ne. To nikdy.
Té noci tábořili na jemném bílém písku veřejné pláže ve Wells. Larry zapálil velký táborák nad pruhem chaluh, který označoval nejvyšší příliv. Na jedné straně seděl on s Nadine, na druhé Joe, který přikrmoval oheň. drobnými klacíky. Čas od času do ohně strčil větší větev, počkal, až se rozhoří jako pochodeň, zdvihl ji do výšky jako osamělou narozeninovou svíci a řítil se s ní k moři. Dokud byl tak do deseti metrů od nich, osvětlovala jej zář ohně, pak už viděli jen jeho pohybující se pochodeň, strhávanou větrem, který způsoboval svým divokým sprintem. Od moře se zdvihla mírná bríza a bylo chladněji než dlouhé dny předtím. Larry matně vzpomínal na zvuk deště, který zněl toho odpoledne, kdy našel matku umírající, těsně předtím, než superchřipka zasáhla New York jako na plné pecky rozjetý nákladní vlak. Vzpomínal na bouřku a na bílé záclony, divoce vlající do pokoje. Lehce se otřásl a vítr vytrhl z táboráku k černé hvězdnaté obloze spirálu ohně. Řeřavé uhlíky se rozžhavily ještě víc a zaplápolaly. Myslel na podzim, ještě vzdálený, ale už ne tolik jako toho dne v červnu, kdy našel matku ležet na podlaze v deliriu. Zachvěl se. Severně, daleko na pláži, poskakovala nahoru i dolů Joeova pochodeň. Šel z toho na něj pocit osamělosti a ještě většího chladu - bylo to jediné světlo, které blikalo v obrovské a mlčenlivé temnotě. Příboj se valil a burácel. „Vy hrajete?"
Při zvuku jejího hlasu trochu nadskočil. Pohlédl na kytaru, která ležela na písku vedle nich. Původně byla opřená o velké piáno Steinway v hudebním salónu velkého domu. do něhož se vloupali, když hledali něco k večeři. Nacpal do batohu dost konzerv, aby nahradil všechno, co toho dne snědli, a z náhlého popudu vzal i kytaru, aniž by se podíval do pouzdra, co je to vlastně zač - když pochází z takového domu, asi bude z těch lepších. Nehrál od toho šíleného večírku na Malibu, a to už je šest týdnů. To byl

jiný život. „Jo, hraju," řekl a zjistil, že chce hrát, ne pro ni, ale protože to občas člověku udělá dobře, projasní mozek. A když se dělá oheň na pláži, předpokládá se, že někdo na kytaru zahraje. To je v podstatě zákon. „Tak se koukneme, co tu máme." řekl a otevřel zámky. Očekával slušný nástroj, ale kytara uvnitř ho přesto příjemně překvapila. Byl to dvanáctistrunný Gibson, nádherný kousek, nejspíš zakázková práce. Larry se v kytarách nevyznal natolik, aby si tím byl jistý. Poznal ovšem, že vykládání hmatníků je z pravé perleti, že zachytává červenooranžové světlo ohně a rozkládá je do spektra odstínů.
„Ta je krásná," řekla. „To teda je."
Hrábl do strun a zvuk se mu líbil, i když nedržel žádný akord a kytara nebyla úplně naladěná. Zvuk byl plnější a bohatší, než jaký se dá dostat ze šestistrunky. Harmonický, ale mohutný. To je to dobré na kytarách s kovovými strunami - dostaneš pěkně mohutný zvuk. Ty struny byly značky Black Diamond, ovinuté a trochu zanesené, ale dal se z nich vyrazit čistý zvuk; když přehmátnete akord, malinko skřípají - cink! Pousmál se, když si vzpomněl na Barryho Criega a jeho opovržení pro hladké kytarové struny. Vždycky jim říkal „laciný klouzačky". Starý dobrý Barry, který chtěl - až vyroste - být Steve Millerem.
„Čemu se smějete?" zeptala se Nadine.
„Vzpomněl jsem si na starý časy," odpověděl a pocítil stín smutku.
Ladil podle sluchu a neustále myslel na Barryho a Johnnyho McCalla a Waynea Stukeye. Když byl skoro hotový, lehce se ho dotkla a on vzhlédl.
Joe stál u ohně a vyhaslý klacek mu zapomenutě čněl z ruky. Jeho zvláštní oči na něj zíraly s upřímným zaujetím. Ústa měl otevřená.
Velmi tiše, tak tiše, že to mohla klidně být jeho vlastní myšlenka, řekla Nadine: „Hudba má moc ..."
Larry začal na kytaru vybrnkávat melodii, staré blues, které si jako teenager stáhl z folkového alba Elektry. Domníval se, že to původně udělali nejspíš Korney, Ray a Glover. Když si myslel, že tu melodii našel, nechal ji linout se pláží a zpíval ... zpívat uměl vždycky lépe než hrát.

„Jó uvidíš mě, bejby, jak se z dlouhý cesty vracím
A změním noc holka v den změním ji
Protože teď sem tady
od domova dýl než pole lán
Ale snad slyšíš, slyšíš, bejby
jak klapou mý boty, co z toulavýho telete mám."

Chlapec se teď usmíval, usmíval se jako někdo, kdo objevil krásné tajemství. Larry si pomyslel, že vypadá jako někdo, kdo dlouho, předlouho trpěl svrběním na nedosažitelném místě uprostřed zad a konečně našel někoho, kdo přesně ví, kde ho má podrbat. Prohrabal se dlouho neotvíranými zásuvkami paměti, pátral po druhé sloce a našel ji.

„Umím pár věcí, holka, který jiní neuměj
Nevěděj jak na to, nevěděj, co já znám
A to já zas jo, od domova dýl než pole lán
A ty víš, že se zpátky vracím
to slyšíš boty, co z toho telete mám.

V chlapcově tváři zahořely oči a Larry si uvědomil, že při takovém pohledu by každé dívce maličko povolily svaly ve stehnech. Zkusil instrumentální mezihru a nebylo to až tak špatné. Prsty vyždímaly z kytary ten správný tón: tvrdý, řinčivý, trošku křiklavý jako je lesk podřadného šperku, nejspíš ukradeného a prodávaného z papírového pytlíku na rohu ulice. Malounko si s tím pohrál a pak, aby to celé nepomrvil, se vrátil ke starému dobrému E-dur na tři prsty. Nedokázal si vzpomenout na celou poslední sloku, věděl jen, že je tam něco o železniční vlečce, a tak zopakoval první a skončil.
Když se znovu rozhostilo ticho, Nadine se rozesmála a začala tleskat. Joe odhodil klacek, poskakoval po pláži a vyrážel houkavé zvuky radosti. Larry nemohl uvěřit té změně, která se s dítětem stala, a musel se uklidňovat, aby tomu nepřikládal přílišnou váhu. Zbytečně by riskoval zklamání. Hudba má moc

konejšit nezkrotné bestie.
Zjistil, že přemýšlí o tom, zda by to mohlo být takhle jednoduché, a - ač nerad - moc tomu nevěří. Joe na něj dělal posunky a Nadine řekla:
„Chce, abyste zahrál ještě něco. Zahrajete? Bylo to nádherné. Cítím se líp. O mnoho líp.“
A tak zahrál „Goin' Downtown“ od Geoffa Muldaura a své „Sally's Fresno Blues“; hrál „The Springhill Mine Disaster“ a „That's All Right, Mamma“ Arthura Crudrupa. Pak změnil žánr na primitivní rock and roll -“Milk Cow Blues“, „Jim Dandy“, „Twenty Flight Rock“ (a boogie-woogie v refrénu se snažil hrát co nejlépe, i když mu prsty začínaly křehnout a tvrdnout a taky bolet), a skončil písní, kterou měl vždycky moc rád -“Endless Sleep“, kterou původně nazpíval Jody Reynolds.
„Už nemůžu hrát,“ řekl Joeovi, který se během, celého recitálu ani nepohnul. „Mé prsty.“ Roztáhl je a ukázal hluboké žlábky, které v nich vyryly struny, a rozpraskané nehty. Chlapec natáhl ruce.
Larry na chvíli zaváhal, pak v duchu pokrčil rameny. Nejdříve ale chlapci přehodil popruh kytary přes krk. „Chce to hodně cvičení,“ řekl.
Ale pak se stala ta nejkouzelnější věc, jakou kdy slyšel. Chlapec zabrnkal téměř bez chyby „Jima Dandyho“. Slova spíše broukal než zpíval, jako by měl jazyk přilepený k patru. Zároveň bylo úplně očividné, že na kytaru nikdy předtím nehrál; nedokázal struny přitlačit tak, aby zněly plně, a tak byly akordy nezřetelné a nečisté. Zvuk, který vydával, byl tichý a jakoby přízračný - jako by hrál na kytaru, vycpanou bavlnou - ale jinak to byla kopie toho, co Larry hrál, jako přes uhlový papír.
Když Joe skončil, podíval se zvědavě na své prsty, jako by se snažil pochopit, proč dokážou zahrát v podstatě totéž, co Larry, nedokážou ale vydat zřetelné tóny jako takové.
Larry slyšel sám sebe jakoby z dálky toporně říkat: „Nemačkáš na ně dost silně, to je všechno. Musíš si vytvořit mozoly - tvrdá místa - na špičkách prstů. A taky vytrénovat svaly v levé ruce.“
Když mluvil, Joe na něj hleděl zblízka, ale Larry si nebyl jistý, jestli mu doopravdy rozumí nebo ne. Otočil se k Nadine: „Věděla jste, že to umí?“ „Ne, jsem stejně překvapená jako vy. Jako by byl zázračné dítě, co?“ Larry přikývl. Chlapec odehrál „That's All Right, Mamma“, a znovu vystihl téměř každou nuanci stylu, kterým ji hrál Larry. Jen čas od času, když Joe prstem strunu ztlumil, místo aby ji nechal vibrovat, zazněl zvuk dřevěně.
„Ukážu ti to,“ nabídl Larry a natáhl se po kytaře. Joeovy oči na něj okamžitě pohlédly kose a s nedůvěrou. Larry si pomyslel, že si určitě vzpomněl na nůž, padající do moře. Joe couvl a pevně kytaru sevřel. „Dobrá, dobrá,“ řekl Larry. „je jen tvoje. Jestli budeš chtít lekci, přijď za mnou.“
Chlapec zahoukal a rozběhl se po pláži. Kytaru držel nad hlavou jako posvátnou obětinu.
„Rozseká ji na cucky,“ řekl Larry.
„Ne,“; odpověděla Nadine, „myslím, že ne.“
Larry se někdy v noci vzbudil a nadzdvihl se na lokti. Nadine byla jen matnou ženskou siluetou, zabalenou do tří dek mezi ním a vyhaslým ohništěm. Přímo proti Larrymu byl na druhé straně ohniště Joe. Měl na sobě taky pár dek, ale hlava mu trčela ven. V ústech dumlal palec. Nohy měl přitažené k tělu a mezi nimi byla gibsonka. Volnou rukou ochable objímal její krk. Larry na něj fascinovaně zíral. Vzal chlapci nůž a zahodil ho; chlapec adoptoval kytaru. Fajn. Ať ji má. Kytarou nikoho neubodáš, je to poměrně neškodný nástroj, pomyslel si Larry a usnul.
Když se následujícího rána vzbudil, Joe seděl na balvanu, v klíně měl kytaru a bosé nohy mu olizoval příboj. Hrál „Sally's Fresno Blues“. Zlepšil se. Nadine se vzbudila o dvacet minut později a zářivě se na něj usmála. Larrymu se zdálo, že je to milá ženská, a vybavil se mu úryvek jakési písničky od Chucka Berryho: Nadine, miláčku, jsi to ty?
Nahlas řekl: „Tak se podíváme, co bude ke snídani.“
Zapálil oheň a všichni si sedli těsně k němu a vyháněli z kostí noční chlad. Nadine udělala ovesnou kaši z mléka v prášku, ke které pili horký silný čaj, uvařený po trampském zvyku v kotlíku. Joe jedl s gibsonkou v klíně. A Larry se dvakrát přistihl, že se na něj usmívá a myslí si, že nelze mít nerad někoho, kdo má rád kytaru.
Vyrazili po US 1 na jih. Joe řídil své kolo přímo po bílé čáře a chvílemi jim ujížděl až o míli. Jednou na něj narazili, jak vede kolo po krajnici a jí zábavným způsobem ostružiny - každou vyhodil do vzduchu a neomylně ji chytil do úst. O hodinu později jej našli, jak sedí na milníku z Občanské války a hraje na

kytaru „Johna Dandyho“.
Těsně před jedenáctou dojeli na hranicích města, zvaného Ogunquit, k bizarnímu silničnímu zátarasu. Napříč silnicí stály tři světle oranžové městské počišťovací vozy a dokonale ji blokovaly. Za zádí jednoho z nich bylo od vran oklované rozhozené tělo kohosi, kdo kdysi býval mužem. Posledních deset dní poctivého vedra udělalo své. Tam, kde nebyly šaty, se hemžili červi.
Nadine se otočila. „Kde je Joe?“ zeptala se.
„Nevím. Někde před námi.“
„Přála bych si, aby toho byl ušetřen. Myslíš, že to viděl?“
„Nejspíš jo,“ řekl Larry. Myslel na to, že na jedničce, hlavní dopravní tepně, která byla strašlivě opuštěná, nenarazili ani na dva tucty odstavených aut. Teď chápal proč. Zablokovali silnici. Na druhé straně města budou nejspíš nakupeny stovky, možná tisíce aut. Věděl, jak se Nadine kvůli Joeovi cítí. Bylo by dobré jej toho pohledu ušetřit.
„Proč zablokovali silnici?“ zeptala se jej. „Proč to udělali?“
„Nejspíš se pokoušeli o karanténu. Myslím, že na druhé straně města najdeme další.“
„Jsou tam ještě nějaká těla?“
Larry postavil kolo na stojan a porozhlédl se.„Tři.“
„Dobrá. Nechci je vidět.“
Přikývl. Provedli kola kolem nákladáků a pak jeli dál. Dálnice se znovu přimkla k moři a udělalo se chladněji. Letní chaty byly nakupeny do dlouhých a nízkých řad. To někdo trávil dovolenou v takových činžácích? podivil se Larry. Proč prostě nejeli do Harlemu a nenechali děcka, aby si hrála pod hydrantem?
„Nic moc, co?“ zeptala se Nadine. Po obou stranách je obklopovala tresť laciných ošuntělých pláží: benzínky, stánky se smaženými škeblemi, mléčné bufety, motely, natřené řvavě pastelovými barvami, minigolf.
Larryho na tom zabolely dvě věci. Jedna jeho část se vysmívala té smutné a křiklavé ohavnosti a ohavnosti mozků, které změnily tuto část velkolepého, divokého pobřeží do dlouhého dálničního zábavního parku pro rodinky v obytných přívěsech. Ale byla i důvtipnější, hlubší část jeho osobnosti, která se uchichtávala lidem, kteří za letních sezón tohle místo u silnice zaplňovali. Dámy ve slunečních kloboucích a šortkách, příliš těsných pro jejich mohutná pozadí. Gymnazisti na prázdninách v černočerveně pruhovaných ragbyových tričkách. Holky v plážových šatech a Vietnamkách. Malé vřískající děti se zmrzlinou, rozmatlanou po tvářích. Byli to Američani a byli jistým druhem chátry; nutili se do dobrodružství, kdykoliv byli ve skupině - bez ohledu na to, jestli to bylo na lyžařské chatě v Aspenu nebo jestli provozovali své nudně tajemné letní obřady na dálnici US 1 v Maine. A teď byli všichni tihle Američané pryč. Bouřka strhla ze stromu větev a ta srazila gigantický plastický znak sítě mléčných bufetů Dairy Treet na parkoviště u zmrzlinářství, kde ležel na boku jako zmačkaná krabice. Na minigolfovém hřišti povlávala přerostlá tráva. Tento úsek dálnice mezi Portlandem a Portsmouthem kdysi býval sedmdesáti mílovým zábavním parkem a teď z něj byl jen opuštěný palác hrůzy, v němž se zastavil čas.
„Ne, není to moc hezký,“ řekl, „ale kdysi to bylo naše, Nadine. Kdysi to bylo naše, i když jsme tu nikdy předtím nebyli. Teď je to pryč.“
„Ale ne navždy,“ řekla klidně a on se na ni zadíval, na, její čistý a zářící obličej. Její čelo, z něhož měla stažené půvabné bíle prokvetlé vlasy, zářilo jako lampa. „Nejsem věřící, ale kdybych byla, řekla bych, že je to z vůle Boží. Za sto let, možná za dvě stě, to bude zase naše.“ „Ty nákladáky za dvě stě let nezmizí.“
„Ne, ale silnice ano. Nákladáky budou stát uprostřed pole nebo lesa, a tam, kde byly jejich pneumatiky, bude růst všivec a jetel. Vlastně už to nebudou nákladáky. Budou to umělecká díla.“ „Myslím, že se pleteš.“ „Proč bych se měla plést?“
„Protože hledáme jiné lidi,“ řekl Larry. „Proč si myslíš, že to děláme?“ V rozpacích se na něj podívala.
„No ... protože je to správné,“ odpověděla. „Lidé potřebují jiné lidi. Nikdy jsi to nepocítil? Když jsi byl sám?“
„Ano,“ řekl Larry. „Kdybychom neměli jeden druhého, zbláznili bychom se samotou. Když jsme spolu, blázníme ze sebe navzájem. Když jsme pospolu, stavíme míle letních chat a o sobotních nocích se zabíjíme.“ Zasmál se. Byl to studený a nešťastný zvuk a nebylo v něm žádné veselí. Dlouho se vznášel v

prázdnotou rezonujícím vzduchu. „Řešení neexistuje. Je to bludný kruh. Pojďme - Joe bude pěkný kus před námi.“
Stála ještě chvíli obkročmo nad bicyklem a ustaraně pozorovala Larryho vzdalující se záda. Pak se rozjela za ním. Nemůže mít pravdu. Nemůže. Kdyby se takhle hrozná věc stala bezdůvodně, jaký smysl by mělo cokoliv dělat? Proč by vůbec ještě byli naživu?
Joe nakonec nebyl tak daleko. Když k němu přijeli, seděl na zadním blatníku modrého forda, zaparkovaného u samoobsluhy. Prohlížel si pornografický časopis, který někde našel, a Larry si se znepokojením všiml, že chlapec má erekci. Hodil okem po Nadine, ta se ale dívala jinam - asi schválně.
Když dojeli k samoobsluze, Larry se zeptal: „Jedeme?“
Joe odložil časopis a místo aby vstal, vydal hrdelní tázavý zvuk a ukázal do vzduchu. Larry prudce pohlédl vzhůru a na chvíli si myslel, že chlapec uviděl letadlo. Pak Nadine vykřikla: „Ne obloha, stodola!“ Hlas měla tenký a sevřený vzrušením. „Na stodole! Díky Bohu za tebe, Joe! Nikdy bychom si toho nevšimli!“
Šla k Joeovi, ovinula jej paží a dloubla do něj. Larry se otočil ke stodole, kde na omšelé šindelové střeše stálo jasnými bílými písmeny:

ODJELI JSME DO STOVINGTONU, VERMONT,
DO EPIDEMIOLOGICKÉHO CENTRA.

Pod tím byl podrobný popis cesty. A dole:

ODJÍŽDÍME Z OGUNQUITU 2.ČERVENCE 1990
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITHOVÁ

„Prokrista, když ten chlap psal poslední řádek, musel prdelí viset ve vzduchu,“ řekl Larry.
„Epidemiologické centrum!“ řekla Nadine a ignorovala jeho poznámku. „Jak to, že mě to nenapadlo? Četla jsem o něm článek v sobotní příloze ani ne před třemi měsíci! Šli tam!“
„Pokud jsou ještě naživu.“
„Ještě naživu? Jistěže jsou. Druhého června už bylo po epidemii. A když dokázali vylézt na střechu stodoly, určitě nebyli nemocní.“
„Jeden z nich byl rozhodně pěkně čilej,“ souhlasil Larry a pocítil, jak se mu kolem žaludku neochotně sbírá pocit vzrušení. „A to jsem se sem dostal právě přes Vermont.“
„Stovington je od dálnice číslo 9 pěkný kus na sever,“ řekla nepřítomně Nadine; stále ještě hleděla nahoru na střechu. „Nejspíš tam právě teď jsou. Druhého července bylo před dvěma týdny.“ Oči jí hořely. „Myslíš, že tam jsou i další lidé? Možná ano, co říkáš? Když mají zkušenosti s karanténami a sterilními obleky? Budou asi pracovat na léku, že?“ „Nevím,“ řekl Larry opatrně.
„Jistěže budou,“ řekla netrpělivě a nadšeně. Larry ji nikdy neviděl tak vzrušenou, ani když Joe předváděl své hrdinské mimikry s kytarou. „Vsadím se, že Harold a Frances našli tucty lidí, možná stovky. Pojďme hned. Nejkratší cesta -“
„Ještě moment,“ řekl Larry a uchopil ji za rameno. „Co tím myslíš, moment? Copak si neuvědomuješ -“
„Uvědomuji si, že ten nápis tady byl už dva týdny předtím, než jsme přišli, a tak to ještě chvilku počká. Do té doby se pojďme někam najíst. A starý kytarový maniak Joe už spí vestoje.“
Rozhlédla se. Joe znovu hleděl do pornočasopisu, hlava se mu ale skláněla a přes okraje stránek hleděl skelným zrakem. Pod očima měl kruhy.
„Řeklas, že se právě vylízal z infekce,“ podotkl Larry. „A že jste taky hodně cestovali ... nemluvě o sledování jednoho modrookého kytaristy.“ „Máš pravdu ... nedošlo mi to.“ „Potřebuje jen dobré jídlo a šlofika.“ „Jistě. Joe, omlouvám se. Nemyslelo mi to.“ Joe ospale a hlavně nezúčastněně zachrochtal.
Larry ucítil, jak v něm roste zbylý strach, strach nad tím, co v příští chvíli musí říci, nad tím, co musí být řečeno. Kdyby to neudělal, Nadine by, jakmile začne přemýšlet ... a kromě toho je právě ten správný čas zjistit, jestli se skutečně změnila tak, jak si myslí. „Nadine, umíš řídit?“

„Řídit? To jako jestli mám řidičák? Mám, ale auto myslím nebude nejpraktičtější, při všech těch zácpách po silnicích, co? Myslím -“
„Nemyslel jsem auto,“ řekl a před očima se mu náhle začal vynořovat obraz Rity, jak jede na tandemu za temným mužem (jenž pro něj nejspíš symbolicky představoval smrt), jeden je temný a druhý bledý, ona se jej drží a oba obkročmo sedí na harleyi jako příšerní apokalyptičtí jezdci. Z té myšlenky měl plná ústa slin a spánek orosený potem, ale když pokračoval, hlas měl pevný. Udělal-li nějakou pauzu, Nadine si jí nevšimla. Podivné bylo, že ten, kdo na něj vzhlédl ze svého polospánku, jako by zpozoroval nějakou změnu, byl Joe.
„Myslel jsem na nějaké motorky. Můžeme být rychlejší s menším úsilím a kolem ... kolem nějakých zmatků na silnicích je můžeme prostě provést. Jako jsme provedli kola okolo tamtěch nákladďáků.“
V očích se jí objevilo vzrušení. „Ano, to bychom mohli. Nikdy jsem na žádné nejela, ale ty mi ukážeš, jak se to dělá, že?“
Při slovech Nikdy jsem na žádné nejela Larryho obavy zesílily. „Ano,“ řekl. „Ale nedokážu tě naučit víc než pomalé jízdě, dokud ti to nepřejde do krve,. Velmi pomalé. Motocykl - dokonce i malá motorka - člověku chyby neodpouští, a když se na dálnici nabouráš, nebudu tě moci zavézt k doktorovi.“
„Tak to uděláme, jak říkáš. No ... Larry, a ty jsi někdy řídil motorku, než jsme se potkali? Musel jsi přece, když jsi se sem dostal z New Yorku tak rychle.“
„Hodil jsem ji do příkopu,“ řekl tiše. „Jak jsem jel sám, byl jsem nervózní.“
„No, už sám nebudeš,“ řekla Nadine skoro vesele. Obrátila se k Joeovi. „Jedeme do Vermontu, Joe! Jdeme za dalšími lidmi! Není to krásné? Není to nádherné?“
Joe zívl.
Nadine byla příliš vzrušená, než aby usnula, ale lehla si k Joeovi, dokud neupadl do limbu. Larry jel do Ogunquitu, aby se podíval po prodejně motocyklů. Žádná tam nebyla, ale měl za to, že jednu viděl po cestě ve Wellsu. Vrátil se, aby to Nadine řekl a našel je, jak oba spí ve stínu modrého forda, kde si předtím Joe listoval v Hustlerovi.
Lehl si kousek od nich, ale nemohl spát. Nakonec přešel dálnici a šel po kolena vysokou trávou ke stodole, na níž byl namalován ten nápis. Před ním divoce skákaly tisíce lučních kobylek, aby mu uhnuly z cesty, a Larry si pomyslel Já jsem jejich pohroma. Já jsem jejich temný muž.
Poblíž širokých vrat stodoly narazil na dvě prázdné plechovky od pepsi a skrojek sendviče. Za normálnějších okolností by zbytky sendviče už dávno zrekvírovali racci, ale okolnosti se změnily a racci mají bezpochyby vydatnější potravu. Nakopl skrojek, pak jednu z plechovek.
Vemte to rovnou do laboratoře, seržante Briggsi. Myslím, že náš vrah konečně udělal chybu.
Jasan, inspektore Underwoode. Den, kdy se Scotland Yard rozhodl poslat právě vás, byl pro naše městečko požehnáním.
Nemluvte o tom, seržente. To patří k práci.
Larry vešel dovnitř - bylo tam temno, horko a plno poletujících vlaštovek. Vůně sena byla sladká. V přízemí nebyla žádná zvířata; nejspíš je vlastník pustil a nechal jejich osudu - aby přežila nebo zemřela na superchřipku nebo hladem.
Zaznamenejte to pro koronera, seržante.
Jistě, inspektore Underwoode.
Pohlédl na zem a spatřil obal od čokolády. Zdvihl jej. Kdysi v něm byla tyčinka značky Payday. Teri, kdo namaloval ten nápis, měl možná odvahu. Ale také divné chutě. Ten, komu chutná tyčinka Payday, strávil příliš mnoho času na slunci.
Schody na seník byly přibity k jednomu z trámů, které jej podpíraly. Larry byl už úplně zpocený a vůbec nevěděl, proč vlastně šel dovnitř. Vystoupil po nich nahoru. Uprostřed seníku (šel pomalu a dával pozor na krysy) vedly do podstřeší normálnější schody, a na nich byly cákance bílé barvy.
Seržante, myslím, že máme další stopu.
Inspektore, já žasnu - vaše bystrozraká dedukce může být překonána jen krásou vašeho vzhledu a mimořádnou délkou vašeho reprodukčního orgánu. Nemluvte o tom, seržente.
Vylezl do věžičky. Bylo tu ještě větší horko, přímo výheň, a Larry byl přesvědčen, že kdyby tady Frances a Harold po skončení své práce nechali barvy, výpary by už před týdnem chytly a stodola by

vyhořela do základů. Okna byla zaprášená a pokrytá pavučinami, které byly bezpochyby čerstvě utkány v době, kdy byl prezidentem Gerald Ford. Jedno z těch oken bylo zdviženo, a když se z něj Larry vyklonil, rozprostřel se před ním dech beroucí výhled na míle daleko do krajiny.
Tato strana stodoly byla obrácena na východ a Larry byl tak vysoko, že se domky v okolí silnice, které ze země vypadaly tak ohavně, jevily jako pouhá kupka odpadků, rozházená kolem cesty. Za dálnicí byl velkolepý oceán s příbojem, který se na dvou místech rozbíjel o vlnolamy severně od přístavu.
Krajina vypadala jako olejomalba, vymalovaná vrcholem léta v zelené a zlaté, zahalená do lehkého odpoledního oparu. Cítil sůl a mořskou vodu. A když se díval dolů na střechu, mohl si ten nápis přečíst vzhůru nohama. Jen myšlenka na to, že by se vyškrábal na tu střechu tak vysoko nad zemí, mu převrátila útroby. A ten chlap musel být nohama v okapu, aby tam dokázal napsat dívčino jméno.
Proč si dělal problémy, seržante? Myslím, že tohle je otázka, kterou si musíme položit.
Když to říkáte vy, inspektore Underwoode.
Vrátil se ke schodům, lezl pomalu a pečlivě odměřoval každý krok. Tohle není dobrá doba na zlomenou nohu. V přízemí jeho zrak upoutalo ještě něco, něco, co bylo vyřezáno do jednoho z podpůrných trámů, zářivě bílé a čerstvé, v ostrém kontrastu k okolnímu zašlému dřevu. Přešel k tomu břevnu a hleděl na řezbu, pak po ní přejel bříškem palce, zčásti pro zábavu a zčásti z úžasu nad tím, že tohle udělala jiná lidská bytost právě toho dne, kdy on s Ritou táhl na sever. Přejel znovu po vyřezaných písmenech nehtem.
V srdíčku. Propíchnutém šípem.
Seržante, myslím, že ten chlapec byl zamilovaný.
„To má dobrý," řekl Larry a vyšel ze stodoly.
V obchodě s motorkami ve Wellsu prodávali hondy a Larry si po cestě uličkou lemovanou motocykly všiml, že dva stroje chybí. Pyšnější byl na druhý objev - zmačkaný obal od cukroví u odpadkového koše. Tyčinka Payday. Zdálo se, že někdo nejspíš zaláskovaný Harold Lauder - dojedl svá cukrátka, právě když se rozhodoval, která motorka se bude nejlépe snášet s jeho milou. Zmačkal obal a hodil ho do koše. A minul.
Nadine si myslela, že jeho dedukce jsou správné. Nebyla z nich ale tak unesená jako Larry. Prohlížela na zbylé motorky a celá se třásla touhou vyrazit. Joe seděl před motosalónem, hrál na Gibsona a spokojeně si broukal.
„Poslouchej," řekl Larry, „teď je pět hodin, Nadine. V žádném případě nemůžeme vyjet dříve než zítra."
„Ale zbývá ještě šest hodin denního světla! Nemůžeme tu jen tak sedět! Mohli bychom je propást!"
„Když je propaseme, stane se," řekl. „Harold Lauder tady nechal instrukce, po kterých silnicích se tam dostaneme. Když pojedou dál, nechá je tam pravděpodobně znovu."
„Ale -"
„Já vím, že máš strach," řekl a položil jí ruku na rameno. Cítil, jak v něm roste stará netrpělivost a přinutil se ji potlačit. „Ale ještě nikdy jsi neseděla na motorce."
„Ale umím jezdit na kole. A vím, jak se používá spojka, říkala jsem ti to. Prosím, Larry. Když nebudeme ztrácet čas, můžeme přespat v New Hampshire a zítra v noci budeme mít půl cesty za sebou. Mohli -"
„Není to jako kolo, ksakru!" vybuchl a kytara venku zmlkla. Dovedl si představit, jak se na ně Joe dívá přes rameno, oči má přimhouřené a náhle plné nedůvěry. Jóóóó, já to s lidma prostě umím, pomyslel si Larry. To ho rozzuřilo ještě víc.
Nadine řekla tiše: „To bolí."
Zarazil se a uviděl, že má prsty zabořené do měkkého masa jejích ramen, a jeho vztek se zhroutil v mdlý stud. „Omlouvám se."
Joe se na něj ještě díval a Larry si uvědomil, že právě přišel o polovinu toho, co u chlapce dosáhl. Možná i o víc. Nadine něco říkala.
„Co?"
„Povídám, řekni mi, v čem je to jiné než kolo."
Nejdřív na ni chtěl zařvat Když jsi tak chytrá, běž a vyzkoušej si to. Uvidíme, jak se budeš na svět dívat s hlavou očima dozadu. Ovládl se a pomyslel si, že neztratil jen chlapce. Ztratil i něco sám ze sebe. Možná vstal špatnou nohou, ale s ním vstalo i něco ze starého dětinského Larryho a pověsilo se mu to na

paty jako stín, který se vytrácí v poledním slunci, ale nikdy nezmizí navždy.
„Jsou těžší," řekl. „Když se převážíš, nezískáš rovnováhu tak snadno jako na bicyklu. Každá z těch třistašedesátek váží kolem dvou set kilo. Zvykneš si na to hodně rychle, ale chvíli to trvá. V normálním autě ovládáš převodovku rukou a spojku nohou. Na motorce je to naopak: řadíš nohou a spojku ovládáš rukou, a zvyknout si na tohle trvá dlouho. Místo jedné brzdy jsou tu dvě. Pravou nohou brzdíš zadní kolo, pravou rukou přední. Když na to zapomeneš a zabrzdíš jen rukou, přeletíš rovnou přes řídítka. A taky si musíš zvyknout, že za sebou máš pasažéra."
„Joea? Myslela jsem, že pojede s tebou!"
„Byl bych rád," řekl Larry. „Ale myslím, že zrovna teď by se mnou nechtěl. Ty ne?"
Nadine se na Joea dlouho rozpačitě dívala. „Ne, asi nechtěl," pronesla a vzdychla. „Možná nebude chtít jet ani se mnou. Mohlo by ho to vyděsit."
„Jestli se to stane, budeš za něj zodpovědná. A já budu zodpovědný za vás oba. Nechci vás vidět na zemi."
„Tohle se ti stalo, Larry? Byl jsi s někým?"
„Byl," řekl Larry, „a spadl jsem. Ale tehdy už ta dáma byla mrtvá."
„Nabourala se na motorce?" Nadinina tvář byla velmi klidná.
„Ne. To, co se stalo, byla ze sedmdesáti procent nehoda a ze třiceti sebevražda. To, co potřebovala ode mne ... přátelství, porozumění, pomoc, já nevím ... toho nedostala dost." Teď byl vyveden z míry, spánky měl orosené, hrdlo sevřené, slzy na krajíčku. „Jmenovala se Rita. Rita Blakemoorová. Rád bych se k vám choval lépe, toť vše. K tobě a Joeovi."
„Larry, proč jsi mi o tom neřekl dříve?"
„Protože mě bolí o tom mluvit," řekl prostě. „Moc mě to bolí." To byla pravda, ne ale celá. Byly tu ještě ty sny. Zjistil, že by jej zajímalo, jestli má Nadine sny - včera v noci se nakrátko probral a viděl, jak sebou hází a něco mumlá. Dnes ale nic neříkala. A Joe? Má Joe sny? Jasně, neví o nich, ale nebojácný inspektor Underwood ze Scotland Yardu se snů bojí ... a jestli se Nadine na motocyklu vyboural, mohly by se sny vrátit. „Tak pojedeme zítra," řekla. „Dnes mě to naučíš."
Nejdříve tu ale byl problém, jak do dvou malých motorek, které Larry vybral, dostat benzín. Obchod měl svou pumpu, ta ale bez proudu nefungovala. Našel další obal od cukroví u poklopu k podzemnímu zásobníku benzínu. Měl za to, že ho vyslídil vynalézavý Harold Lauder. Zaláskovaný nebo ne, mlsoun nemlsoun, Larry získal před Haroldem slušný respekt. Skoro ho začínal mít rád. Utvořil si už o Haroldovi pomyslný obraz. Nejspíš třicátník, možná farmář, vysoký a opálený, vychrtlý, možná ne příliš chytrý v knižním smyslu, ale hodně mazaný. Zakřenil se. Vyrábět pomyslné obrazy někoho, kohos nikdy neviděl, je hra pro blázny, protože lidi nikdy nevypadají tak, jak sis je představoval. Každý zná tu historku o stopadesátikilovém diskžokeji s hlasem tenkým jako vlásek.
Zatímco Nadine připravovala studenou večeři, Larry se toulal po druhé straně motosalónu. Tam našel velký ocelový koš na odpadky. O něj byl opřený sochor a přes vršek byl přehozen kus gumové hadice.
Našel jsem tě znovu, Harolde! Podívejte se na tohle, seržente Briggsi. Náš muž si nasál z podzemního tanku něco benzínu, aby mohl odjet. Překvapuje mě, že si hadici nevzal s sebou.
Možná si kus uřízl a tohle tady nechal, inspektore Underwoode - prosím o prominutí, ale tohle je koš na odpadky.
U jóviše, seržante, máte pravdu. Navrhnu vás na povýšení.
Vzal sochor a hadici a vrátil se k poklopu cisterny.
„Joe, můžeš sem na chvíli jít a pomoct mi?"
Chlapec vzhlédl od sýru a křupek, které jedl, a nedůvěřivě na Larryho zíral.
„Jen běž, to je v pořádku," řekla tiše Nadine.
Joe šel a trochu šoupal nohama.
Larry zasunul sochor do drážky poklopu. „Opři se do toho vší silou. Uvidíme, jestli to zvedneme," řekl.
Chvíli si myslel, že mu chlapec buď nerozuměl, nebo to nechce udělat. Pak Joe popadl vzdálenější konec páky a zatlačil na ni. Měl paže tenké, ale opletené šlachovitými svaly, takovými svaly, které mají snad všichni pracující muži z chudých rodin. Poklop se trochu zdvihl, ne ale dost, aby pod něj Larry dostal prsty.

„Opři se do toho," řekl.
Na chvíli jej ty polodivošské, zastřené oči chladně studovaly, a pak Joe balancoval na sochoru. Když se na něj položil celou vahou, nohy se mu odlepily ze země.
Poklop se zdvihl o něco víc než předtím, takže pod něj Larry mohl vsunout prsty. Když pro ně hledal oporu, napadlo ho, že jej chlapec pořád nemá rád a že tohle by byla nejlepší příležitost, jak by to mohl projevit. Kdyby se Joe z páky sesul, poklop by s bouchnutím spadl a jemu by na rukou zbyly jen palce.
Všiml si, že to došlo i Nadine. Předtím si prohlížela motorky, teď byla otočená k nim, pozorovala je a tělo měla napjaté. Její tmavé oči přejížděly od Larryho, klečícího na jednom koleni, k Joeovi, který visel na sochoru a zíral na Larryho. Joeovy oči barvy mořských hlubin byly nevyzpytatelné. A Larry se pořád neměl o co opřít.
„Potřebujete pomoc?" zeptala se Nadine a její obvykle klidný hlas byl teď trošičku pištivý.
Do jednoho oka mu stekl pot a oslepil jej. Pořád žádná sranda. Ucítil pach benzínu.
„Myslím, že to zvládnem," řekl Larry a zpříma se na ni podíval.
O chviličku později jeho prsty vklouzly do krátké rýžky na spodní straně poklopu. Opřel se do toho a deska se zvedla a s tupým bouchnutím dopadla na asfalt. Uslyšel Nadinino vydechnutí a pád sochoru. Otřel si orosená obočí a pohlédl na chlapce.
„Dobrá práce, Joe," řekl. „Kdybys tu věc nechal spadnout, musel bych si po zbytek života zapínat punt zubama."
Neočekával odpověď (snad kromě neurčitého zahouknutí, zatímco Joe půjde zpátky k motorkám), ale Joe namáhavě a skřípavě řekl: „Ni-zač."
Larry pohlédl na Nadine, která zírala na něj a pak na Joea. Její obličej vypadal překvapeně a potěšeně, ale nějak se zdálo - nedokázal by říci proč - jako by to čekala. Byl to výraz, který už viděl, nedokázal by ho ale nijak charakterizovat.
„Joe," řekl, „ty jsi řekl 'není zač'?"
Joe prudce přikyvoval. „Ni-zač. Eni-zač."
Nadine rozhodila ruce a rozesmála se: „To je výborné, Joe. Moc, moc dobré." Joe k ní přiklusal a dovolil si vypadat na chvíli nebo na dvě polichoceně. Pak začal znovu zírat na motorky a houkat a pochichtávat se sám pro sebe.
„Umí mluvit," řekl Larry.
„Věděla jsem, že není němý," odpověděla Nadine. „Je ale úžasné vidět, že se z toho dokáže dostat. Myslím, že nás potřeboval oba. Dvě poloviny. On ... já nevím."
Všiml si, že se začervenala, a myslel si, že ví proč. Začal strkat gumovou hadici do díry v betonu a uvědomil si, že to, co dělá, může být chápáno jako symbolické (a spíš obscénní) gesto. Ostře k ní vzhlédl. Rychle se od něj otočila, ale předtím, si ještě všiml, jak pozorně sleduje, co dělá, a jak má červené tváře.

V hrudi mu vyrostl ošklivý strach a on zavolal: „Pro Kristovy rány, Nadine, dívej se před sebe!"
Soustředila se na ruční ovládám a nedívala se, kam jede, a namířila hondu, v nízké rychlosti rozkomíhanou, přímo na borovici.
Vzhlédla a vyděšeně řekla: „Oh!" Strhla řídítka trochu příliš ostře a spadla z motorky. Honda zhasla. Utíkal k ní se srdcem v krku. „Jsi v pořádku? Nadine? Jsi -"
Pak se roztřeseně posbírala ze země a prohlížela si odřené ruce: „Ano. Nic mi není. To ode mě bylo blbé, nedívat se, kam jedu. Stalo se něco s motorkou?"
„Čert vem motorku, ukaž mi ruce."
Vztáhla je dlaněmi k Larrymu a on vytáhl z kapsy kalhot lahvičku tinktury ve spreji a postříkal jí je.
„Ty se třeseš," řekla.
„To vem taky čert," odpověděl drsněji, než chtěl. „Poslouchej, možná bychom přece jen měli zůstat u kola. Tohle je nebezpečné -"
„Stejně jako dýchání," odpověděla klidně. „A já myslím, že Joe by měl jet s tebou, aspoň pro začátek."
„Nebude -"
„Myslím, že bude," řekla Nadine a hleděla mu do obličeje. „A ty taky."

„Dobře. Pro dnešek toho necháme. Už není skoro vůbec vidět.“
„Ještě jednou. Někde jsem četla, že když tě kůň shodí, máš na něj hned nasednout.“
Přiběhl Joe a zobal borůvky, které vybíral z motocyklistické helmy. Objevil několik keřů za motosalónem a zatímco Nadine brala první lekci, očesal je.
„Tak dobře,“ řekl Larry poraženě. „Ale prosím tě, dívej se, kam jedeš.“ „Rozkaz, pane. Dobře, pane.“
Zasalutovala a usmála se na něj. Měla krásný pomalý úsměv, který jí rozzářil celý obličej. Larry jí úsměv vrátil; nemohl jinak. Když se smála Nadine, smál se dokonce i Joe.
Tentokrát dvakrát objela parkoviště a pak zahnula na silnici. Udělala to hodně prudce, a Larry měl znovu srdce až v krku. Ona ale rychle sundala nohu ze stupátka, jak ji předtím učil, vyjela kopec a zmizela mu z dohledu.
Viděl ji, jak opatrně přeřadila na dvojku a slyšel přeřazení na trojku, když se dostala za vrchol. Pak se zvuk motoru změnil v bzučení a to se rozplynulo do ticha. Stál v soumraku, bál se a sem tam nepřítomně zaplácl komára.
Znovu přiběhl Joe a ústa měl modrá. „Ni-zač,“ řekl a zašklebil se. Napjatý Larry mu oplatil stejnou. Jestli se Nadine brzy nevrátí, půjde ji hledat. V hlavě mu tančily temné představy jejího těla, ležícího v příkopě se zlomeným vazem.
Právě přecházel ke své motorce a rozmýšlel, jestli s sebou má vzít Joea, když k němu znovu dolehlo to bzučení a změnilo se ve zvuk motoru hondy; bručel si ve čtvrtém rychlostním stupni. Uvolnil se ... trochu. Ponuře si uvědomil, že se nikdy nebude schopen dokonale uvolnit, když bude Nadine řídit tu věc.
Znovu se objevila v dohledu. Svítila. Zastavila vedle něj.
„Docela dobré, ne?“ Vypnula motor.
„Už jsem chtěl jet za tebou. Myslel jsem, že se ti něco stalo.“
„Taky že skoro jo.“ Uviděla, jak ztuhl, a dodala: „Otáčela jsem se příliš pomalu a brnkla jsem o zem stupátkem.“
„Aha. Takže pro dnešek to stačí.“
„Ano,“ řekla. „Bolí mě zadek.“
Té noci ležel zamotaný v dekách a přemýšlel, jestli k němu přijde, až Joe usne, nebo jestli má jít on za ní. Chtěl ji a myslel si podle toho, jak se na něj dívala při té absurdní pantomimě s hadicí, že i ona chce jej. Nakonec usnul.
Zdálo se mu, že je ztracen uprostřed kukuřičného pole. Ale byla tam hudba, zvuk kytary. Joe hrál na kytaru. Jestli Joea najde, bude všechno v pořádku. A tak šel za zvukem, procházel z jednoho řádku do druhého, a pak se dostal na hrbolatou mýtinu. Stál tam malý domek nebo spíše chatrč, a verandu podpíraly zrezavělé nosníky. Jestli na tu kytaru nehrál Joe, tak kdo tedy? Joe ho držel za levou ruku a Nadine za pravou. Byli s ním. A na kytaru hrála stará žena jakýsi jazzový spirituál, který na Joeově tváři vyvolal úsměv. Ta stará žena byla černá, seděla na verandě, a Larry měl za to, že je to snad nejstarší žena, kterou kdy viděl. Ale bylo v ní něco, díky čemu se cítil dobře ... dobře tak, jak se cítíval dobře s matkou, když byl velmi malý a ona ho zdvihla a řekla Tady je ten hodný chlapeček, tady je nejhodnější chlapeček Alice Underwoodové.
Stará žena přestala hrát a vzhlédla k nim.
Ale ale, tak mám společnost. No pojďte sem, já vás vidím, nemám tak špatný kukadla, jak by se mohlo zdát.
A tak přišli blíže, všichni tři ruku v ruce. Když procházeli kolem houpačky, udělané ze staré pneumatiky, Joe hmátl před sebe a rozhoupal ji do pomalého kývavého pohybu. Kulatý stín pneumatiky klouzal tam a sem po zaplevelené zemi. Byli na malé mýtině, na ostrově v moři kukuřice. Na severu se táhla k obzoru zaprášená silnice.
Chtěl by sis brnknout tady na to moje prkno? zeptala se Joea, a Joe k ní dychtivě přistoupil a vzal si kytaru z jejích zkroucených rukou. Začal hrát melodii, podle které šli kukuřičným polem, ale rychleji a lépe než stařena.
Vida, hraje dobře. Já už jsem moc stará. Už nemám tak rychlý prsty. To to revma. Ale v roce 1902 jsem hrála v hale Zemědělského sdružení. Byla jsem první negr, který tam kdy hrál, úplně první.
Nadine se zeptala, kdo je. Byli na jakémsi věčném místě, kde slunce jakoby tiše stálo hodinu před

soumrakem a stín pneumatiky, kterou Joe rozhoupal, bude navždy putovat dopředu a dozadu po zapleveleném dvorku. Bylo to dobré místo. Ten muž s temným obličejem by ho tu nikdy nemohl dostat, ani Joea, ani Nadine.
Matka Abagail, tak mi říkají. Jsem nejstarší žena v severní Nebrasce, myslím, a ještě si peču vlastní koláče. Měli byste za mnou přijít co nejrychleji. Musíme jít, než nás zvětří.
Slunce zakryl mrak. Stín pneumatiky zmizel. Joe přestal hrát a Larry cítil, jak se mu vzadu na krku postavily chlupy. Černoška si zřejmě ničeho nevšimla.
Než nás zvětří kdo? zeptala se Nadine a Larry si přál, aby dokázal promluvit, zakřičet na ni, aby tu otázku vrátila, než bude vlát vzduchem a bude jim moci ublížit.
Temný muž. Služebník ďábla. Díky Bohu jsou mezi ním a námi hory, ale ty ho neodradí. Proto se musíme dát dohromady. V Coloradu. Ve snu ke mně přišel Bůh a zjevil mi, kde je to správné místo. Ale musíme spěchat, tak rychle, jak to jen půjde. A tak za mnou přijďe. Přijdou i jiní.
Ne, řekla Nadine studeně a bázlivě. Jedeme do Vermontu - a to je všechno. Jen do Vermontu - to je docela blízko.
Tvá pouť bude delší než naše, jestli se nevymaníš jeho moci, odpověděla stará žena v Larryho snu. Podívala se na Nadine s velkým smutkem. Tady ten by ti mohl být dobrým mužem, ženo. Chce, aby z něj něco bylo. Proč se mu neotevřeš, místo abys jej využívala?
Ne! Jedeme do Vermontu, do VERMONTU!
Stará žena pohlédla na Nadine s lítostí. Pojedeš rovnou do pekla, jestli si nedáš pozor, Evina dcero. A až se tam dostaneš, zjistíš, že peklo je studené.
Pak se sen přerušil, roztříštil do útržků tmy, které jej pohltily. Ale něco v té tmě jej stopovalo. Bylo to studené a nemilosrdné a vzápětí měl spatřit jeho ve šklebu obnažené zuby.
Ale než se to mohlo stát, vzbudil se. Bylo půl hodiny po svítání a svět byl zahalen do husté bílé přízemní mlhy, která zmizí, sotva bude slunce na obloze trochu výš. Teď z ní vyrůstal obchod s motocykly jako podivná lodní příď, vyrobená z betonu místo ze dřeva. Někdo byl vedle něj, a on zjistil, že s ním v noci nebyla Nadine, ale Joe. Chlapec ležel vedle něj, v ústech dumlal palec, a třásl se z vlastní noční můry.
Larryho by zajímalo, jestli se jeho sen tolik lišil od Joeova ... a ležel na zádech, hleděl do bílé mlhy a přemýšlel, dokud se o hodinu později nevzbudili ostatní.
Když dosnídali a naskládali na motorky zavazadla, opadla mlha natolik, aby se mohli vydat na cestu. Jak Nadine předpověděla, Joe se nijak nevzpíral sednout si za Larryho; vlastně se na motorku usadil bez jediného slova.
„Pomalu," řekl Larry už počtvrté. „Nesmíme pospíchat. Nesmíme se nabourat."
„Dobře," řekla Nadine. „Jsem opravdu vzrušená. Je to, jako bychom jeli na výlet."
Usmála se na něj, Larry jí ale nedokázal úsměv oplatit. Rita Blakemoorová řekla něco velmi podobného, když opouštěli New York. Řekla to dva dny předtím, než zemřela.
Na oběd se zastavili v Epsonu. Jedli z konzervy a pili pomerančovou limonádu právě pod stromem, kde Larry usnul a Joe nad ním stál s nožem. Larry s ulehčením zjistil, že jízda na motocyklech nebyla tak hrozná, jak se bál; většinou mohli jet docela obstojnou rychlostí a dokonce i ve vesnicích stačilo držet se krajnice a trochu zvolnit. Nadine před nepřehlednými zatáčkami důsledně zpomalovala a ani na otevřených silnicích nenutila Larry ho, aby jel rychleji než padesátkou, na které se dohodli. Odhadoval, že s ohledem na špatné počasí by ve Stovingtonu mohli být devatenáctého.
Na večeři zastavili západně od Concordu, kde se Nadine zmínila, že by oproti Lauderovi a Goldsmithové mohli získat čas, kdyby jeli na severovýchod po dálnici I-89.
„Bude to tam samá zácpa," namítl Larry pochybovačně.
„Propleteme se jimi," řekla s důvěrou, „a když budeme muset, pojedeme po krajnici. Nemůže se nám stát nic horšího, než že se budeme muset vrátit a jet po vedlejších silnicích."
Zkusili to dvě hodiny po večeři a opravdu narazili na překážku, která zabírala všechny pruhy severní dálnice. Těsně za Warnerem se převrátil velký obytný vůz; už týdny mrtví řidič s manželkou seděli na předních sedadlech své electry jako pytle cementu.
Společnými silami se jim podařilo přenést motorky přes oj mezi autem a přívěsem. Pak už byli příliš unavení, než aby jeli dál, a té noci Larry nepřemítal, jestli má nebo nemá jít za Nadine, která si ustlala

necelé tři metry od něj (chlapec byl mezi nimi). Té noci byl tak unavený, že mohl jen spát.
Na druhý den odpoledne se dostali k překážce, která se objet nedala. Dvě míle za enfieldským výjezdem z dálnice se na bok položil kamión a pak do něj narazil dobrý půltucet dalších aut. Vrátili se a najeli na výjezd. Cítili se unavení a otrávení, a tak se v enfieldském městském parku zastavili na dvacetiminutový odpočinek.
„Co jsi dělala dřív, Nadine?“ zeptal se Larry. Přemýšlel o výrazu v očích, který měla, když Joe konečně promluvil (chlapec mezitím přidal do svého slovníku „Larry, Nadine, djíky“ a „Du nazachod“) a na jeho podkladě si dovolil tip: „Byla jsi učitelka?“
Překvapeně na něj pohlédla.
„Ano. Dobrý odhad.“
„Učila jsi malé děti? „
„Přesně. Prvňáčky a druháky.“ To vysvětlovalo její neochotu opustit Joea. Ten chlapec přinejmenším duševně zakrněl na úrovni sedmi let. „Jak jsi uhádl tohle?“
„Kdysi dávno jsem chodil s logopedkou z Long Islandu,“ řekl Larry. „Je mi jasné, že to zní jako začátek nějaké té složité newyorské anekdoty, ale je to pravda. Účastnila se školského programu pro děti, vyžadující zvláštní péči. První stupeň. Děti s poruchami řeči, rozštěpy patra a rtů, hluché děti. Říkávala, že napravovat dětem poruchy řeči znamená ukázat jim jiný způsob, jak tvořit zvuky. Ukázat jim to, říci slovo. Ukázat, říci slovo. Pořád dokola, dokud se dítěti nerozsvítí v hlavě. A když mluvila o tom rozsvícení, dívala se úplně stejně jako ty, když Joe řekl 'Není zač'.“
„Opravdu?“ usmála se trochu zamyšleně. „Miluji malé děti. Některé z nich jsou poraněné, žádné ale není nenávratně zkažené. Ti malí jsou jedinými dobrými lidskými bytostmi.“
„To je trošku romantická myšlenka, ne?“
Pokrčila rameny. „Děti jsou dobré. A když s nimi pracuješ, začneš být romantický. Není to špatné. Tvoje přítelkyně - ta logopedka - nebyla se svou prací spokojená?“
„Ale ano, líbilo se jí to,“ přisvědčil Larry. „Byla jsi vdaná'? Předtím?“ Už to tu bylo zas - to jednoduché, všudypřítomné slovo. Předtím. Jen dvě slabiky, ale vystihovaly všechno.
„Vdaná? Ne. Nikdy.“ Znovu vypadala nervózně. „Jsem nefalšovaná staropanenská učitelka, mladší, než vypadám, ale starší, než se cítím. Je mi sedmatřicet.“ Oči se mu zatoulaly k jejím vlasům dřív, než je dokázal zastavit, a ona kývla, jako by to býval řekl nahlas. „To je předčasné,“ řekla věcně. „Má babička měla úplně bílé vlasy, už když jí bylo čtyřicet. Myslím, že já vydržím aspoň o pět let déle.“ „Kde jsi učila?“
„V malé soukromé škole v Pittsfieldu. Velmi exkluzivní. Zdi obrostlé břečťanem, velmi moderně vybavené hřiště. K čertu s recesí, plnou parou vpřed. Ve vozovém parku byly dva thunderbirdy, tři mercedesy, pár lincolnů a chrysler Imperial.“
„Musela jsi být hodně dobrá.“
„Ano, myslím, že jsem byla,“ řekla bez předstírané skromnosti a pak se usmála. „To je teď ale jedno.“
Objal ji jednou rukou. Trochu sebou škubla a on ucítil, jak ztuhla. Její ruka a ramena byly horké.
„Nedělej to,“ řekla nespokojeně. „Ty mě nechceš?“ „Ne, nechci.“
Zmateně stáhl ruku. Chtěla ho, to věděl; cítil, jak z ní v pomalých, ale jasně zřetelných vlnách vyzařuje touha. Byla úplně rudá a zoufale hleděla na své ruce, které měla v klíně spletené jako pomatené pavouky. Oči se jí leskly, jako by měla na krajíčku. „Nadine -“ (miláčku, jsi to ty?)
Vzhlédla k němu a on viděl, že už nemá slzy na krajíčku, ale pláče. Právě chtěla promluvit, když přiskotačil Joe s kytarovým pouzdrem v ruce.
Podívali se na něj provinile, jako by je přistihl při něčem důvěrnějším než jen rozhovoru.
„Paní,“ řekl Joe konverzačním tónem.
„Cože?“ zeptal se překvapeně a nechápavě Larry.
„Paní!“ řekl znova Joe a ukázal palcem za svá záda. Larry a Nadine na sebe pohlédli.
A náhle se ozval čtvrtý hlas, vysoký a přeskakující vzrušením, stejně překvapivý, jako kdyby se z nebes ozval hlas Boží.
„Díky Bohu!“ volal. „Ó, díky Bohu!“
Vstali a uviděli ženu, která k nim běžela ulicí. Smála se a plakala zároveň.

„Ráda vás vidím," řekla. „Tak ráda vás vidím, Bože -"
Zakymácela se a byla by omdlela, kdyby ji Larry nepodepřel, dokud ji slabost nepřešla. Odhadoval její věk zhruba na pětadvacet. Měla modré džíny a bílou bavlněnou blůzu. Byla bledá a pohled měla nepřirozeně upřený před sebe. Zírala na Larryho, jako by se snažila přesvědčit sama sebe, že ty tři lidi doopravdy vidí.
„Jsem Larry Underwood. Tady ta dáma se jmenuje Nadine Grossová. Chlapec je Joe. Moc rádi vás poznáváme."
Žena na něj ještě chvíli bez hlesu zírala, pak od něj pomalu přešla k Nadine.
„Jsem ráda ..." začala, „... tak ráda vás poznávám." Klopýtla. „Můj ty Bože, jste opravdoví lidé?"
„Ano," řekla Nadine.
Žena se do Nadine zavěsila a rozeštkala se. Joe stál na silnici u odstaveného náklaďáku, v jedné ruce měl kytaru a dumlal si palec. Nakonec přešel k Larrymu a zahleděl se na něj. Larry ho uchopil za ruku. A pak tam spolu stáli a slavnostně na ženu hleděli. Tak poznali Lucy Swannovou.

Když se dozvěděla, kam mají namířeno, dychtila jet s nimi. Byla nadšená ze zprávy, že mají důvod si myslet, že tam jsou další dva lidé, a možná víc. Larry jí našel v enfieldských sportovních potřebách středně veliký ruksak a Nadine s ní šla do jejího domu, aby jí pomohla s balením ... dvoje šaty, nějaké spodní prádlo, náhradní pár bot, pršiplášť. A obrázky jejích zesnulých blízkých - manžela a dcerky.
Nocovali ve městě jménem Quechee, které bylo už za hranicemi státu Vermont. Lucy Swannová jim povyprávěla svůj příběh, který byl krátký, jednoduchý a příliš se nelišil od dalších, které měli ještě slyšet. Pevně v ní zakořenil smutek, který ji nakonec zavedl na pokraj šílenství.
Její manžel onemocněl pětadvacátého června, dcerka o den později. Starala se o ně, jak nejlépe uměla, a s jistotou očekávala, že šustivka, jak se nemoci v tomhle koutě Nové Anglie říkalo, dostane i ji.
Sedmadvacátého, kdy manžel upadl do kómatu, byl Enfield úhledně odříznut od světa. Televizní zprávy byly nesouvislé a podivné. Lidé umírali jako mouchy. Během předešlého týdne zpozorovali na dálnici nezvyklý pohyb armádních jednotek, žádná z nich ale v tak malé osadě, jako byl newhampshirský Enfield, neměla co na práci. V ranních hodinách osmadvacátého června manžel zemřel. Devětadvacátého se chvíli zdálo, že dcerce je o něco lépe, pak to vzalo náhlý obrat a bylo to horší než kdy předtím. Kolem jedenácté hodiny zemřela. Třetího července byli v Enfieldu zřejmě mrtví všichni, vyjma jí a starého muže jménem Bili Dadds. Lucy říkala, že Bili byl nemocný, ale zdálo se, že tomu vzdoruje. Pak jej ráno v Den nezávislosti našla na ulici mrtvého. Byl oteklý a načernalý jako všichni ostatní.
„A tak jsem své blízké pohřbila, a Billa taky," řekla, když seděli kolem praskajícího ohně. „Trvalo to jeden celý den, ale uložila jsem je. A pak jsem si myslela, že bych možná měla jít do Concordu, kde žijí mí rodiče. Ale já ... jsem se k tomu ještě nedostala." Tázavě na ně pohlédla. „Je to tak špatné? Myslíte, že by mohli být naživu?"
„Ne," řekl Larry. „Ta imunita na sto procent není dědičná. Má matka ..."
Zadíval se do ohně.
„Wes a já, my jsme se museli vzít," řekla Lucy. „Bylo to v létě, když jsem odmaturovala. Máma a táta nechtěli, abych se za něj vdala. Chtěli, abych odjela porodit někam pryč a vzdala se dítěte. Ale já to neudělala. Má matka řekla, že to skončí rozvodem. Otec prohlásil, že Wes je chlap z Nemanic a bude vždycky úplně neschopný. Řekla jsem jen 'Možná máš pravdu, ale uvidíme.' Chtěla jsem to prostě zkusit. Rozumíte?" „Ano," řekla Nadine. Seděla vedle Lucy a s účastí na ni hleděla. „Měli jsme pěkný domek a mě by nikdy nenapadlo, že to skončí právě takhle," řekla Lucy s povzdechnutím, které se podobalo spíše vzlyku. „Bylo nám opravdu dobře, nám třem. Wes se usadil spíše kvůli Marcy než kvůli mně. Upjal se na dítě. Myslel ..."
„Už dost," řekla Nadine. „To všechno bylo předtím." Zase to slovo, pomyslel si Larry. Dvouslabičné slovíčko. „Ano, je to pryč. A myslím, že se přes to dostanu. Nebo jsem si to aspoň myslela, než přišly ty hrozné sny." Larry sebou trhl: „Sny?"
Nadine hleděla na Joea. Chlapec se ještě před chvílí lenivě povaloval před ohněm. Teď lesknoucíma se očima zíral na Lucy.
„Zlé sny, noční můry," řekla Lucy. „Nejsou pokaždé stejné. Nejčastěji mě honí nějaký muž, a já nikdy

nevím, jak vypadá, protože všude je, jak se říká, tma jako v prdeli. A on stává ve stínech a za stromy.“
Otřásla se. „Mám takový strach, že se bojím usnout. Ale možná, že -“
„Šerrrr-ný muž!“ zakřičel náhle Joe tak divoce, že všichni nadskočili. Vymrštil se na nohy, vztáhl ruce jako miniaturní Bela Lugosi a prsty měl zaťaté v pěst. „Šerrrr-ný muž! Honí! Honí mě! Odnese mě!“ Vrhl se k Nadine a nedůvěřivě zíral do tmy. Nakrátko zavládlo ticho.
„To je šílený,“ řekl Larry a pak se zarazil. Všichni na něj hleděli. Náhle se tma zdála opravdu velmi temná a Lucy znovu vypadala vystrašeně. Přinutil se pokračovat. „Lucy, zdálo se vám někdy ... no, o místě v Nebrasce?“
„Jednou se mi zdálo o staré černošce,“ řekla Lucy, „byl to ale krátký sen. Říkala něco jako 'Přijďte za mnou'. Pak jsem byla znovu v Enfieldu a pronásledoval mě ten ... ten strašný muž. Pak jsem se probudila.“
Larry na ni hleděl tak dlouho, že znachověla a sklopila oči.
Otočil se k Joeovi. „Joe, zdálo se ti někdy o ... o kukuřici? O staré ženě? O kytaře?“ Joe na něj zíral z Nadiina náručí a nemluvil.
„Nech ho na pokoji, jen ho ještě víc děsíš,“ řekla Nadine, vyděšeně ale vypadala jen ona.
Larry horečně přemýšlel. „O domu, Joe? O malém domku s verandou na trámech? „
Měl pocit, že zahlédl v chlapcových očích záblesk.
„Nech toho, Larry!“ řekla Nadine.
„Houpačku, Joe? Houpačku z pneumatiky?“
Joe sebou náhle v Nadinině objetí zamlel. Vytáhl palec z úst. Nadine se ho pokusila zachytit, on se jí ale vytrhl.
„Houpačka!“ zajásal Joe. Odevlál od ní a nejdříve ukázal na Nadine a pak na Larryho. „Hej! Vy! Lidi!“
„Lidi?“ zeptal se Larry, ale Joe se už zklidnil.
Lucy Swannová vypadala jako solný sloup. „Houpačka,“ řekla. „Na tu si taky vzpomínám.“ Podívala se na Larryho. „Jak to, že máme všichni stejné sny? Někdo nás něčím ozařuje?“
„Nevím.“ Pohlédl na Nadine. „Zdálo se ti to taky?“
„Já nemám sny,“ řekla ostře a okamžitě sklopila oči. Pomyslel si: Ty lžeš. Ale proč?
„Nadine, jestli -“ začal.
„Říkám ti, že nemám sny!“ Vykřikla skoro hystericky. „Můžeš mě nechat být? Přestat mě otravovat?“
Povstala a odešla - skoro odběhla - od ohně.
Lucy se za ní chvíli nejistě dívala a pak vstala. „Půjdu za ní.“
„To jsem rád. Joe, zůstaň tu se mnou, dobře?“
„Bře,“ řekl Joe a otevřel kytarové pouzdro.
Lucy se s Nadine vrátila o deset minut později. Larry si všiml, že obě plakaly, teď se ale zdály v dobré náladě.
„Omlouvám se,“ řekla Nadine Larrymu. „To všechno proto, že jsem ještě pořád vyvedená z míry. Někdy se to projevuje divně.“
„Nic se neděje.“
Už se k tomu nevraceli. Usadili se a poslouchali, jak Joe předvádí svůj repertoár. Byl teď opravdu hodně dobrý a v jeho houkání a broukání se začínaly objevovat útržky textů.
Nakonec usnuli, Larry na jedné straně, Nadine na druhé, Joe a Lucy mezi nimi.
Larrymu se nejdříve zdálo o tom temném muži na kopci, pak o staré černošce, sedící na verandě. Jenže v tomhle snu temný muž přicházel, prodíral se kukuřicí, potácel se v ní, ve tváři měl vtištěný hrozný úsměv a byl blíže a blíže.
Larry se probudil uprostřed noci a nemohl popadnout dech. Měl krk sevřený hrůzou. Ostatní spali jako dřeva. V tom snu černý muž nepřicházel s holýma rukama. Když se prodíral kukuřicí, nesl v rukou hnijící tělo Rity Blakemoorové jako nějakou obětinu. Byla teď ztuhlá a, nafouklá a byla taky ohryzaná od lasiček a svišťů. Křičela z ní němá obžaloba, klidné prohlášení, že Larry vůbec není fajn, že je ten, kdo prohrává, ten, kdo jen bere.
Nakonec usnul a spal, dokud se následujícího dne v sedm nevzbudil. Byl ztuhlý, prochladlý a hladový a potřeboval na záchod. Už se mu nic nezdálo.

„Bože můj," řekla Nadine prázdně. Larry na ni hleděl a viděl zklamání příliš hluboké, než aby plakala. Byla bledá a její pozoruhodné oči byly zastřené a prázdné.
Bylo devatenáctého července, čtvrt na osm, a stíny se prodlužovaly. Celý den jeli, pro odpočinek si dopřávali vždy jen pět minut, a na oběd, který snědli v Randolphu, jen půl hodiny. Nikdo si nestěžoval, ačkoliv se Larry po šesti hodinách cítil zkřehlý a celé tělo jej bolelo a mravenčilo.
Teď stáli v řadě před tepaným železným plotem. Pod nimi a za nimi leželo město Stovington, které se nijak zvlášť nezměnilo od dob, kdy jej za svých posledních dnů v této instituci pozoroval Stuart Redman. Za plotem a trávníkem, který býval pečlivě udržovaný, teď však byl přerostlý a zaneřáděný suchou trávou a listy, jež na něj strhla odpolední bouřka, stála budova instituce. Měla tři poschodí. Larry měl podezření, že víc jich bude pod zemí.
To místo bylo opuštěné, tiché a prázdné.
Uprostřed trávníku byla cedule a na ní stálo:

STOVINGTONSKÉ EPIDEMIOLOGICKÉ CENTRUM.
TOTO JE VLÁDNÍ ZAŘÍZENÍ!
NÁVŠTĚVY JSOU POVINNY SE OHLÁSIT NA VRÁTNICI.

Vedle ní byla jiná cedule, a právě tu hledali:

CESTOU Č. 7 do RUTLANDU
CESTOU Č. 4 do SCHUYERVILLE
SILNICÍ 29 na I-87
po I-87 NA I-90
PO I-90 ZÁPADNĚ

VŠICHNI TU JSOU MRTVÍ
JEDEME NA ZÁPAD DO NEBRASKY
JEĎTE ZA NÁMI
HLEDEJTE NAŠE VZKAZY
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITHOVÁ
STUART REDMAN
GLENDON PEQUOD BATEMAN
8. ČERVENCE 1990

„Harolde, ty můj chlapče," zamumlal Larry. „Nemůžu se dočkat, až ti potřesu rukou a koupím pivo ... nebo tyčinku." „Larry," řekla Lucy ostře. Nadine omdlela.
KAPITOLA 45
Dvacátého července se vyštrachala na verandu dvacet minut před jedenáctou. Vynesla si ven kávu a toast, stejně jako každého dne, kdy na teploměru za oknem bylo přes patnáct stupňů. Bylo horké léto, nejhezčí léto, na které si Matka Abagail vzpomínala od roku 1955, kdy v požehnaném věku třiadevadesáti let zemřela její matka. Bohužel tu není moc lidí, kteří by tak krásné počasí mohli ocenit, pomyslela si, když se opatrně usazovala do houpacího křesla bez opěradel. Dokázali to ale někdy? Někteří ano, jistě; mladí milenci to uměli; a taky staří lidé, jejichž kosti si příliš dobře pamatovaly, jak smrtonosný stisk měla zima. Ale teď je většina mladých i starých pryč, a taky většina těch, co byli věkem mezi nimi. Bůh seslal na lidské plémě tvrdou ránu.
Někdo by možná nesouhlasil s tak tvrdým trestem, Matka Abagail mezi takové ale nepatřila. On tak učinil už vodou, a učiní to i ohněm. Její úlohou nebylo posuzovat Boha, i když si přála, aby před ni nestavěl takové úkoly, jaké ji teď čekaly. Ale když přišlo na soudy, stačila jí odpověď, kterou dal Bůh Mojžíši z hořícího keře, kterého se Mojžíš otázal: Kdo jsi ty? A Bůh z keře odpověděl poněkud impertinentně: Já jsem, co JSEM. Jinými slovy, Mojžíši, přestaň mlít pantem a koukej se pohnout.
Uchichtla se a pokývla hlavou. Každý kousek toastu si namáčela v širokém šálku, dokud nebyl dost měkký, aby se dal žvýkat. Bylo to už šestnáct let, kdy dala sbohem a šáteček poslednímu zubu. Bezzubá vyšla z matčina lůna a bezzubá vejde do hrobu. Její pravnučka Molly jí sice už následujícího roku (to jí bylo třiadevadesát) spolu se svým manželem dala ke Dni matek umělý chrup, měla od něj ale otlačené

dásně a tak jej nosila, jen když věděla, že má Molly s Jimem přijet. To vytáhla zuby z krabičky v šuplíku, pořádně je omyla a nasadila si je. A když měla do příchodu Molly a Jima dost času, šklebila se na sebe do rezavého zrcadla v kuchyni, vrčela a cenila ty velké bílé zuby a smála se, až se zakuckala. Vypadala jako starý černý aligátor.
Byla stará a slabá, ale mozek měla ještě úplně v pořádku. Jmenovala se Abagail Freemantleová, narodila se v roce 1882 a mohla to dokázat křestním listem. Za tu dobu už toho viděla spoustu. Nic z toho se ale nevyrovnalo tomu, co přišlo v posledním měsíci nebo tak nějak. Ne, nic takového se nikdy nestalo, a teď se její čas měl stát částí toho všeho a to se jí nelíbilo. Byla stará. Chtěla odpočívat a vychutnávat roční období, která jí ještě zbývala do chvíle, kdy Boha unaví pozorovat, jak dělá každý den všechno dokola, a povolá ji k sobě. Co se ale stane, když se zeptáš Boha? Dostaneš odpověď
Jsem, co JSEM, a tím to hasne. Když jeho vlastní syn prosil, aby z něj sňal břímě, neodpověděl mu ... a ona se kvůli tomu nemrzela, to teda ne. Byla jen obyčejnou hříšnicí, a v noci, když se přihnal vítr a foukal v kukuřici, zamrazilo ji při pomyšlení, že Bůh na ni shlížel už jako na malou holčičku, batolící se na začátku roku 1882 mezi matčinýma nohama, a říkal si: Budu ji tady muset zdržet pěkně dlouho. Ta holčička má v devadesátým co na práci, na druhém konci celé hromady stránek kalendáře.
Její čas v Hemingford Home se chýlí ke konci a závěrečná část její role na ni čeká na Západě, blízko Skalistých hor. Poslal Mojžíše na horu a Noea stavět loď. Poslal vlastního syna na kříž. Proč by se staral, jak vyděšená je Abby Freemantleová z temného muže, který týrá její sny?
Nikdy jej neviděla; nepotřebovala jej vidět. Byl stínem, procházejícím o polednách kukuřicí, závanem studeného vzduchu, krkavcem, shlížejícím z telegrafního drátu. Jeho hlas na ni volal ze všech zvuků, které ji kdy lekaly - když mluvil potichu, byl křikem sýčka z noční oblohy, sdělujícím ti, že někdo milovaný brzy zemře; když mluvil nahlas, byl odpoledním hromem, valícím se zprostřed oblak, která se přihnala ze Západu jako vřící Armageddon. A občas nezněl žádný zvuk kromě osamělého šelestění nočního větru v kukuřici, ona ale věděla, že on tam je a to že je to nejhorší ze všeho, protože muž bez obličeje je jen o málo menší než Bůh sám; toho času se zdá, že nedaleko od ní je temný anděl, který se kdysi tiše snesl na Egypt a zabil prvorozené dítě z každého domu, jehož práh nebyl označen krví. To ji děsilo nejvíce. Díky tomu strachu z ní bylo znovu dítě a věděla, že i když o něm vědí i mnozí další a jsou jim zděšeni, jen jí byla dána jasná představa jeho hrozivé síly.
„Jaký to den," řekla a nacpala si do úst poslední kousek toastu. Pohupovala se v křesle a popíjela kávu. Byl jasný, hezký den, žádná část jejího těla jí nezpůsobovala zvláštní obtíže, a ona se pomodlila krátké díkůvzdání za to, čím byla obdarována. Bůh je velký, Bůh je dobrý; ta slova se může naučit i malé dítě a ta slova obsahují celý svět a všechno, co na světě je, dobro i zlo.
„Bůh je velký," řekla Matka Abagail, „Bůh je dobrý. Díky Ti za slunce. Za kávu. Za dobrý metabolismus včera. Měl jsi pravdu, ty datle mně pomohly, ale, Bože můj, jak mi nechutnají. To jsem ale čtverák. Bůh je velký ..."
Kávu už skoro dopila. Odložila hrníček a houpala se. Její obličej, otočený ke slunci, vypadal jako podivná kamenná tvář, prokládaná žilkami uhlí. Dřímala, pak usnula. Její srdce, jehož stěny už teď byly tenké jako hedvábný papír, bilo dál a dál, jako v každé minutě posledních 39 630 dní. Měli jste pocit jako před dítětem v postýlce - že jí musíte položit ruku na hrudník a ujistit se tak, že vůbec ještě dýchá. Ale úsměv jí zůstal.
Jistě; věci se od doby, kdy byla holčička, hodně změnily. Freemantleové přišli do Nebrasky jako osvobození otroci a Abagailina prapravnučka se protivně a cynicky pošklebovala, že peníze, za které Abbyin otec koupil stavební parcelu - peníze, které mu zaplatil Sam Freemantle z Lewisu v Jižní Karolíně jako mzdu za osm let, po něž její otec a bratři zůstali po skončení Občanské války na farmě - byly „penězi za svědomí". Když to Molly řekla, Abagail mlčela - Molly a Jim byli mladí a rozlišovali jen mezi černou a bílou - ale v duchu obrátila oči v sloup a řekla si: Peníze za svědomí? Jsou snad nějaké peníze čistější než tyhle ?
A tak se Freemantleové usadili v Hemingford Home a Abby, jejich nejmladší dítě, se narodila přímo v něm. Její otec převezl všechny, kteří nekupovali od negrů a neprodávali jim; nakupoval půdu po troškách, aby nedráždil ty, kteří měli starosti „kvůli těm černejm zmetkům za silnicí do Columbusu"; byl prvním člověkem v okresu Polk, který vyzkoušel střídání plodin na témže poli; prvním, kdo vyzkoušel

chemická hnojiva; a v roce 1902 do domu přišel Gary Sites, aby Johnu Freemantleovi řekl, že ho vybrali do Sdružení farmářů. Byl prvním černochem v celé Nebrasce, který do Sdružení patřil. Toho roku byl na vrcholu.
Měla za to, že kdokoliv, kdo by shrnoval její život, by mohl vybrat jeden rok a říci: „Tenhle byl nejlepší.“ Zdálo se, že každý má nějaké období, kdy se všechno vedlo, bylo krásné, slavné a plné zázraků. Až později se podivujete, jak a proč se to stalo. Je to, jako když do spíže dáte deset druhů laskomin najednou, aby každá natáhla chuť těch ostatních: houby mají příchuť šunky a šunka hub; zvěřina divokou chuť koroptví a koroptve slabou příchuť okurek. Později, po nějaké době, možná začnete litovat, že se ty věci, které všechny připadly na jediný zvláštní rok, nemohly lépe uležet a vy nemůžete jednu z těch dobrých věcí vzít a nějak ji transplantovat rovnou doprostřed tří let, k nimž si ksakru nemůžete přiřadit jedinou příjemnost, dokonce ani nepříjemnost, a tak poznáte, že všechno prostě šlo tak, jak mělo, ve světě, který Bůh stvořil a Adam s Evou zpola znetvořili - prádlo se pralo, podlaha cídila, šaty záplatovaly; tři roky, během nichž kromě Velikonoc, Čtvrtého července, Díkuvzdání a Vánoc nic nepřerušilo šedivou nudu. Ale není odpovědi na otázku, jak Bůh rozhoduje o tom, co se stane, a pro Abby Freemantleovou i jejího otce byl devatenáctistý druhý nejlepším rokem vůbec.
Abby si pomyslela, že byla jedinou z celé rodiny - tedy kromě otce - kdo chápal, jak velká, bezprecedentní věc se jeho přijetím do Sdružení stala. Byl v Nebrasce prvním černochem ve Sdružení a nejspíš i prvním v celých Spojených státech. Neměl iluze o ceně a jeho rodina ji platila ve formě krutých žertů a rasově zabarvených nadávek od těch lidí, kteří byli proti tomu. Vedl je Ben Conveigh. Otec si ale taky uvědomoval, že mu Gary Sites dal víc než jen šanci k přežití: Gary mu dal šanci prosperovat spolu se zbytkem oblasti.
Jako člen Sdružení už neměl problémy s nákupem dobrého osiva. Podobně skončila i nutnost vozit úrodu až do Omahy, aby našel kupce. Mohlo to taky znamenat konec sporů o vodu, které měl s Benem Conveighem, zuřivě nenávidějícím negry, jako byl John Freemantle, a negromily, jako byl Gary Sites. Mohlo by to dokonce znamenat, že daňový odhadce přestane se svým věčným vydíráním. A tak John Freemantle nabídku neodmítl, byl normálním způsobem přijat (docela uspokojivou většinou), a pak začaly opravdu odporné fórky a vtipy o tom, jak na půdě sídla Sdružení chytili mývala; a jestli víš, jak se říká negerskému dítěti, když je z něj anděl a má černý křídla - netopýr; a Ben Conveigh nějaký čas chodil po okolí a vykládal, že jediný důvod, proč Velká rada Sdružení vybrala Johna Freemantla spočíval v tom, že se blížil Den dětí a oni neměli nikoho, kdo by jim dělal afrického orangutana. John Freemantle předstíral, že ty věci neslyší, a doma citovával z Bible - „Bratři, jak kdo zaseje, tak sklidí,“ a svůj nejoblíbenější citát, který nevyslovoval s pokorou, ale se vzteklým očekáváním: „A pokorným bude patřit země.“
A pomalu, ale jistě si získával všechny sousedy kolem. Ne všechny, ne zuřivce typu Bena Conveigha a jeho nevlastního bratra George, ne Arnoldovy a Deaconovy, ale všechny ostatní. V roce 1903 obědval s Gary Sitesem a jeho rodinou přímo v salónu jako běloch.
A v roce 1902 hrála Abagail v sídle Sdružení na kytaru, a ne na církevní slavnosti, ale na přehlídce talentů, bělošské přehlídce na konci roku. Její matka byla proti tomu; byla to jedna z mála příležitostí, kdy ukázala před dětmi nesouhlas s nápadem svého manžela (jenže tehdy už byly děti zatraceně blízko střednímu věku a John sám měl skráně více než jen prokvetlé).
„Vím, jak to bylo“ říkala a vzlykala při tom. „Tos upekl se Seatesem a s tím Frankem Fennerem. Jim se to může líbit, ale jak to mohlo přijít na um tobě? Jsou Mí! Můžeš si s nima dřepnout vzadu na poli a povídat si s nimi o orání a můžeš si s nimi dát ve městě pár piv, když tě ten Nate Jackson pustí do své hospody. Fajn! Já ale vím, jak ti v posledních letech bylo. Vím, že ses usmíval, i když se to v tobě muselo vařit jako v kotli. Ale tohle je něco jiného! Tohle je tvoje vlastní dcera! Co řekneš, když tam vyleze v těch svých bílých šatečkách a oni se jí budou smát? Co uděláš, když po ní budou házet shnilá rajčata jako po Bricku Sullivanovi, když se pokoušel zpívat na církevní slavnosti? A co jí řekneš, když za tebou přijde s těmahle rajčatama všude na šatech a zeptá se: 'Proč, tati? Proč mi to udělali a proč jsi jim dovolil, aby mi to udělali?'„
„No, Rebecco,“ odpověděl John, „myslím, že to radši necháme na ní a na Davidovi.“
David byl její první manžel; v roce 1902 se z Abagail Freematleové stala Abagail Trottsová. David Trotts

byl černý zemědělský dělník z Valpariso a když ji chtěl navštívit, musel ujít dobře třicet mil. Byla spousta těch, kteří se jejímu prvnímu manželovi smáli a říkali „Vsadím se, že vím, kdo v v téhle rodině nosí kalhoty."
Ale David nebyl slabošský, jen tichý a přemýšlivý. Když řekl Johnovi a Rebecce Freemantleové: „Cokoliv Abagail vymyslí, je správné, no, já myslím, že tak to prostě je," pochválila jej a řekla rodičům, že s ním odejde.
27. prosince 1902, když už tři měsíce nosila svou dcerku, vystoupila na jevišti sídla Společnosti. Když moderátor přečetl její jméno, rozhostilo se ticho. Těsně předtím byla na scéně Gretchen Tilyonsová. Předváděla řízný francouzský taneček, při němž ukazovala chraptivě pokřikujícím, hvízdajícím a dupajícím mužům v publiku kotníky a spodničky.
Stála v hustém tichu a věděla, jak černý musí vypadat její obličej, když na sobě má ty bílé šaty, a v hrudi jí hrozně bilo srdce a ona si myslela Zapomněla jsem slova, každičké slovo, slíbila jsem taťkovi, že nebudu plakat, kdyby se dělo nevímco, nebudu plakat, ale je tam Ben Conveigh a jestli Ben Conveigh zaječí NEGR, pak myslím budu brečet, to asi nezvládnu. Máma měla pravdu, ukousla jsem si víc, než zvládnu, a zaplatím za to -"
Hala byla plná bílých obličejů, které byly otočeny na ni. Všechna křesla byla obsazená a vzadu ještě byly dvě řady na stání. Kerosenové lampy plápolaly a zářily. Červená opona byla roztažena a uvázána na okrajích jeviště zlatými lany.
A ona si pomyslela: Jsem Abagail Freemantle Trottsová, hraju dobře a zpívám dobře; a to kvůli nikomu nezapomenu.
A pak začala v nehybném tichu zpívat „The Old Rugged Cross" a prsty vyhrávala melodii. Pak zabrnkala o něco silněji melodii „How I Love My Jesus" a pak ještě silněji „Camp Meeting in Georgia". To už se lidi tak trochu proti vlastní vůli pohupovali. Někteří se křenili a klepali koleny o sebe.
Zazpívala směsku písní z Občanské války: „When Johnny Comes Maching Home," „Marching Through Georgia" a „Goober Peas" (ta vzbudila hodně úsměvů; mnozí z těch mužů byli veterány Velké republikánské armády a během služby snědli buráků víc než dost). Na závěr zahrála „Tenting Tonight on the Old Campground" a když odplul poslední akord do ticha, které teď bylo zamyšlené a smutné, pomyslela si: A teď si po mně klidně naházejte shnilá rajčata. Hrála a zpívala jsem, jak nejlépe umím, a bylo to výborné.
Když odplul poslední akord, nastalo na dlouhý, kouzelný okamžik ticho, jako by se ti lidé v sedadlech a stojící vzadu nechali odvést někam daleko a nemohli tak najednou najít cestu zpět. Pak vypukl potlesk a převaloval se v dlouhých, vytrvalých vlnách. Na tváři jí vyrostl ruměnec, cítila se zmatená, bylo jí horko a celá se třásla. Viděla matku, jak pláče a neskrývá slzy, a otce s Davidem, jak se na ni zubí.
Pokusila se pak odejít z jeviště, ale obecenstvo propuklo ve výkřiky:
„Přídavek! Přídavek!", a ona se usmála a zahrála „Digging My Potatoes". Ta píseň byla trošku lechtivá, ale Abby si myslela, že když Gretchen Tilyonsová může veřejně ukazovat kotníky, ona může zpívat písničku, která je nanejvýš trošičku oplzlá. Koneckonců, je vdaná žena.
„Někdo mi okopal na poli brambory
do truhličky mi je dal
A teď zmizel kamsi do dáli
a cos mi po sobě zanechal"
Písnička měla ještě šest slok (a některé byly horší), a ona je odzpívala všechny, a u posledního verše každé z nich se ozýval bouřlivější a bouřlivější ohlas. A později si myslela, že jestli toho večera udělala něco špatného, tak to byla tahle píseň, která byla nejspíš přesně taková, jakou si ti v publiku mysleli, že od negra uslyší. Skončila znovu za bouřlivých ovací a opětovných vykřikli „Přídavek! Přídavek!" Vrátila se na jeviště, a když se dav utišil, řekla: „Moc vám děkuji. Snad nebudete považovat za nafoukanost, když zazpívám ještě jednu písničku, kterou jsem se naučila; nikdy bych ale nečekala, že bych ji zpívala tady. Je to ale asi nejlepší píseň, kterou znám, zvlášť když pomyslím na to, co pro mne tato země a prezident Lincoln udělali, a to dokonce ještě dřív, než jsem se narodila."
Teď se udělalo velmi ticho a všichni pozorně naslouchali. Její rodina seděla ztuhlá jako pařez, všichni pohromadě u uličky vlevo, a vypadala jako skvrna ostružinové marmelády na bílém kapesníku.

„Díky tomu, co se stalo za Občanské války," pokračovala neochvějně, „sem má rodina mohla přijít a žít se sousedy."
Pak zahrála a zazpívala „Prapor s hvězdami a pruhy", a všichni povstali a poslouchali, a někteří znovu vytáhli kapesníky, a když skončila, naplnil potlesk sál až po střechu.
To byl nejlepší den jejího života.

Chvíli po poledni se stoosmiletá žena probrala, napřímila se a zamžourala do slunce. Přeležela si krk, a jestli o sobě něco věděla opravdu dobře, tak to, že tohle je pro ni čiré neštěstí.
„Jaký to den," řekla a opatrně povstala. Začala scházet po schodech verandy k vyviklanému zábradlí a zakymácela se pokaždé, když jí zády a nohama projely trny bolesti. Její krevní oběh už nebyl, čím býval ... a proč by měl být? Neustále si připomínala, co ji vždy čeká po tom, když usne ve svém houpacím křesle. Zdřímne si a vrátí se do starých časů, a to je úžasné, o moc lepší než dívat se na film v televizi, ale po probuzení za to musí sakra zaplatit. Mohla sama sebe poučovat, jak jen chtěla, ale byla jako starý pes, který se uvelebí u krbu. Když seděla na slunci, pokaždé usnula, tak to bylo. S tím už prostě nemohla nic dělat.
Dostala se k patě schodiště a zastavila se, aby „se domluvila se svýma nohama," pak vychrchlala mohutný hlen a vyplivla jej do prachu. Když se začala cítit normálně (až na nepříjemný pocit v zádech), odešla pomalu na záchod, který za domem postavil její vnuk Viktor v roce 1931. Vešla dovnitř, škrobeně zavřela dveře a zastrčila háček do očka, jako by venku byla spousta lidí a ne jen jen pár kosů.
O chvíli později se ozvalo zurčení a její úlevný povzdech. To je další věc o stáří, kterou vám nikdo nikdy neřekne (nebo spíš vy nikdy neposloucháte?) - přestanete vědět, kdy se vám chce na malou. Jako byste ztratili tam dole v měchýři všechen cit; a když nejste opatrní, dozvíte se o tom, až když si musíte převléct spodky. Nebyla ráda špinavá a tak si vycházela ven dřepnout šestkrát nebo sedmkrát denně, a v noci si dávala vedle postele nočník. Mollyin Jim jí jednou řekl, že je jako pes, který nemůže projít kolem patníku, aniž by jej pozdravil zdvižením jedné nohy, a to ji rozesmálo tak, že jí po tváři tekly slzy. Mollyin Jim dělá v reklamě v Chicagu a je pěkně chytrý ... tedy byl. Předpokládala, že odešel spolu s ostatními. Požehnej jejich duším, teď jsou s Ježíšem.
Tak asi rok už byli Molly s Jimem jediní, kdo sem za ní přicházel na návštěvu. Ostatní jako by zapomněli, že je ještě naživu, ona je ale chápala. Přežila svůj čas. Byla jako dinosaurus, který nemá na práci nic, než světem nosit vlastní maso a kosti, jako věc, která patří do muzea (nebo na hřbitov). Chápala, že nechtějí navštívit ji, nechápala ale, že nemají potřebu vrátit se a spatřit zemi. Už jí moc nezbylo, to ne; jen pár akrů z kdysi velké usedlosti. Ale stejně byla jejich, koneckonců jejich půda. Jenže jak se zdá, černý lid se o půdu moc nestará. Vlastně jsou i takoví, kteří se za ni stydí. Odešli, aby žili ve městech, a většina z nich si vedla dobře, tak jako Jim ... ale jak ji bolelo srdce při pomyšlení na všechen ten černý lid s tvářemi, odvrácenými od půdy!
Molly a Jim jí chtěli v předminulém roce nechat zavést splachovací záchod a mrzelo je, když to odmítla. Pokoušela se jim to vysvětlit tak, aby to chápali, ale Molly dokázala jen opakovat pořád dokola: „Matko Abagail, je ti sto šest let. Jak se asi podle tebe cítíme, když pomyslíme na to, že musíš chodit na záchod ven, i když je třeba jen deset pod nulou? Copak nevíš, co ti může šok z takové zimy provést se srdcem?"
„Až mě bude Pán chtít, vezme mě k sobě," řekla, Abagail a pletla, a oni si samozřejmě mysleli, že se dívá tam, kam se zdá, že se dívá, a že nevidí, jak na sebe pohlédli a obrátili oči v sloup.
Některých věcí se nemůžeš zříci. Zdá se, že to je další věc, kterou mladí zřejmě nevědí. Přitom třeba ve dvaaosmdesátém, když jí bylo sto, jí věnovali Cathy s Davidem novou televizi a ona ji přijala. Televize je výborný přístroj, když si člověk, který je sám a sám, chce zkrátit čas. Ale když jí Christopher a Susy řekli, že ji chtějí připojit na městský vodovod, odmítla to právě tak jako splachovací WC od Molly s Jimem. Přeli se s ní a říkali, že její studna je mělká a jestli přijde ještě jedno tak vyprahlé léto, jako bylo to v roce 1988, může vyschnout. To byla pravda, ale ona stejně vytrvala ve svém „ne". Mysleli si, že jí ruplo v bedně, že nabírá další a další vrstvy senility, jako se na podlaze vrší vrstvy vosku, ona ale věřila, že její mysl je stejně bystrá jako kdykoliv předtím.
Zdvihla se ze sedátka záchodu, nasypala do díry vápno a pomalu se zase vydala do sluneční záře. Na jejím záchodě to vonělo, ale stará místa mohou plesnivět bez ohledu na to, jak sladká vůně tam je.

Jako by jí radil Bůh, když jí Chris a Susy nabídli přípojku na vodovod ... a pak znovu, když jí chtěli Molly s Jimem dát ten porcelánový trůn se splachovadlem po straně. Bůh k lidem promlouvá; copak s Noem nemluvil o arše, neřekl mu, jak má být dlouhá, široká i vysoká? Řekl. A ona věřila, že On mluvil i k ní, ne z hořícího keře nebo z pilíře ohně, ale tichým, klidným hlasem, který pravil: Abby, jednou budeš svou ruční pumpu potřebovat. Užij si elektriky po libosti, Abby, ale ty petrolejové lampy měj naplněné a knoty ať jsou správné dlouhé. A studenou špižírnu udržuj tak, jako to dělávala tvá matka. A zapamatuj si, že nesmíš nikoho z těch mladých nechat, aby ti mluvil do toho, co víš o Mé vůli, Abby. Jsou to tvé děti, ale já jsem tvůj Otec.

Zastavila se uprostřed dvora a hleděla do moře kukuřice, přerušeného jen prašnou cestou, mířící na sever do Duncanu a Columbusu, Tři míle od jejího domu se z ní stává asfaltka. Kukuřice bude letos výborná a je hanba, že tu kromě vran není nikdo, kdo by ji sklidil. Bylo jí smutno, když pomyslela na to, že ty velké červené kombajny letos v září zůstanou stát ve stodolách, když pomyslela, že letos nebudou žádní česáči a žádné dožínky. Smutné pomyšlení, že poprvé za svých sto osm let nebude tady v Hemingford Home, aby viděla, jak léto přechází v pohanský, rozmarný podzim. Bude tohle léto milovat o to víc, že je jejím posledním - to cítila jasně. A nebude uložena k odpočinku tady, ale daleko na západě, v cizí zemi. To bylo hořké.

Přešla k houpačce z pneumatiky a rozhoupala ji. V roce 1922 tam její bratr Lucas pověsil starou pneumatiku z traktoru. Provaz se od té doby mnohokrát změnil, ale pneumatika nikdy. Teď už na mnohých místech prosvítalo plátno a na vnitřním okraji byla prohnutá na místě, kam se vtlačovaly generace mladých zadnic. Pod pneumatikou byla hluboká a prašná prohlubeň, kde už tráva vzdala marné pokusy vyrůst, a na větvi, na níž byl uvázán provaz, byla kůra sedřená tak, že bylo vidět bílé dřevo. Provaz pomalu povrzával a ona tentokrát promluvila nahlas.

„Prosím, můj Pane, pokud jen trochu můžeš, sejmi to břímě z mých beder. Jsem stará a vyděšená a nejradši ze všeho bych zůstala tady doma. Jsem připravena jít hned teď, budeš-li si to přát. Buď vůle Tvá, ale Abby je jen stará shrbená černá ženská. Staň se vůle Tvá.“

Neozvalo se nic kromě vrzání provazu na větvi a vran venku v polích. Opřela své staré zvrásněné čelo o starou zvrásněnou kůru jabloně, kterou její otec zasadil tak dávno, a hořce zaplakala.

Té noci se jí zdálo, že znovu vystupuje po schodech na jeviště v hale Sdružení farmářů, mladá a krásná Abagail, třetí měsíc těhotná, temný etiopský šperk v bílých šatech, kolem krku kytaru, a vystupuje, vystupuje v tom tichu vzhůru, v hlavě jí víří myšlenky jako lopatky větrného mlýnu, ale nade vším se vznáší jedna: Jsem Abagail Freemantle Trottsová a hraju dobře a zpívám dobře. A to kvůli nikomu nezapomenu.

Ve snu se pomalu otočila, podívala se do těch bílých tváří, které vypadaly jako měsíc v úplňku, podívala se do sálu, tak bohatě osvětleného lampami a matným leskem, který se odrážel od lehce orosených oken, podívala se na opony z červeného sametu s jejich zlatými šňůrami.

Držela se té jedné myšlenky jako kliště a začala hrát „Skálu věků“. Hrála a pak se ozval její hlas, nijak nervózní ani napjatý, ale přesně takový, jako když cvičila, bohatý a plný jako žluté světlo lamp, a ona si pomyslela: Získám si je. S Boží pomocí si je získám. No, lidičky, když jste žíznivý, proč bych nesnesla z hory vodu? Získám si je a David na mě bude pyšný a mamka a taťka na mě budou pyšní a já na sebe budu pyšná, snesu z nebe hudbu a ze skály vodu -“

A tenkrát ho spatřila poprvé. Stál daleko vzadu v rohu, až za sedadly, a měl ruce založené na hrudi. Na sobě měl džíny a bavlněnou košili s plackami na náprsních kapsách. Na nohou měl zaprášené černé boty se sešlapanými podpatky, boty, které vypadaly, že ušly mnoho prašných a temných mil. Čelo měl bílé jako plynové světlo, tváře rudé krví, oči jako lesklé modré diamanty, třpytící se ďábelskou radostí jako oči pekelného raracha. Zuby měl bílé, ostré a hezké na pohled, takové jako lasička.

Pozvedl ruce. Byly zaťaté v pěst, pevné a silné, jako suky na jabloni. Jeho škleb trval, a byl radostný a naprosto ohavný. Z pěstí mu začala odkapávat krev.

Slova se jí v hlavě zadrhla. Její prsty zapomněly, jak hrát; ozval se disharmonický akord a pak bylo ticho -

Bože! Bože! volala, ale Bůh odvrátil tvář.

Pak vstal Ben Conveigh, tvář měl rudou a rozpálenou a malá prasečí očka mu blýskala. Negerská

čubka! zařval. Co ta negerská čubka dělá na našem pódiu? Žádná negerská čubka nikdy hudbu z nebe nesnesla! Žádná negerská čubka nemůže snést vodu ze skály!
Odpověděly mu divošské výkřiky souhlasu. Lidi se tlačili dopředu. Uviděla svého manžela, jak vstává a snaží se vyšplhat na jeviště. Do úst ho zasáhla pěst a povalila jej do zákulisí.
Zažeňte ty špinavý opice dozadu! křičel Bill Arnold a někdo strčil Rebeccu Freemantleovou ke stěně.
Někdo jiný - nejspíš Chet Deacon - ji omotal červenou sametovou oponou a svázal zlatými šňůrami.
Ječel přitom: Koukněte sem! Oblečená vopice!
Ostatní přispěchali k Chetu Deaconovi a začali do ženy zmítající se pod sametovou látkou bušit a kopat.
Mami! vyvřískla Abby.
Ze zmrtvělých prstů jí vytrhli kytaru a roztloukli ji o hranu jeviště na změť třísek a strun. Divoce hledala vzadu v hale temného muže, ale jeho stroj už byl v pohybu a běžel na plné obrátky; šel jinam.
Mami! zavřeštěla znovu, pak ji surové ruce stáhly z jeviště, dostaly se jí pod šaty, ohmatávaly ji, štípaly, hrabaly se jí v rozkroku. Někdo ji tvrdě chytil za ruku a div jí ji nevykloubil. Přitlačil ji na něco tvrdého a horkého. Slyšela hlas Bena Conveigha: Jak se ti líbí MOJE skála věků, ty negerská kurvo?
Místnost vířila v jednom kole. Spatřila otce, jak se snaží dostat k neostrému obrysu matky, pak uviděla láhev v bílé ruce, jak se snáší na opěradlo skládacího křesla. Ozval se úder a zachřestění a pak vletělo ostré hrdlo láhve, třpytící se v teplém světle všech těch lamp, do obličeje jejího otce. Viděla, jak jeho vytřeštěné oči pukají jako přezrálé hrozny.
Zaječela a síla jejího hlasu jako by roztříštila celou místnost, odeslala ji do temnoty, a ona byla zase Matkou Abagail, starou sto osm let, příliš starou, můj Pane, příliš starou (ale děj se vůle Tvá), a šla kukuřicí, mystickou kukuřicí, která kořenila mělce, ale doširoka, a byla ztracená v kukuřici, stříbrné měsíčním světlem a černé stíny; slyšela noční letní vánek, který v ní jemně chrastil, a cítila živou vůni růstu, tak jak ji cítila po celý svůj dlouhý, předlouhý život (a mnohokrát si myslela, toto je rostlina nejbližší životu, kukuřice, a její vůně je vůní samotného života, počátku života, ach, a ona si vzala a pohřbila tři manžely, Davida Trottse, Henryho Hardestyho a Nata Brookse, a mívala tři muže v posteli a vítala je tam, jak má žena muže v posteli vítat, byla jim po vůli a vždycky to byla toužebná rozkoš, ta myšlenka O Bože, tolik miluji, když se miluji se svým mužem“ a tolik jej miluji, když se se mnou miluje, když si mě bere, když mě má, když je ve mně a někdy v okamžicích vyvrcholení myslívala na kukuřici, na něžnou kukuřici, zakořeněnou nehluboko, ale doširoka, myslívala na smyslné věci a pak na kukuřici, a když bylo po všem a její muž ležel vedle ní, byla místnost plná vůně sexu, vůně zuřivosti, kterou do ní muž vstříkl, vůně tělesných šťáv, kterými jej ona uklidňovala, a byla to vůně jako z kukuřičných lusků, jemná a sladká, a byla to dobrá vůně).
A přesto se bála, styděla za tuto důvěrnost k prsti a létu a rostoucím věcem, protože nebyla sama. On byl s ní, dva řádky nalevo nebo napravo, sledoval ji zezadu nebo byl těsně před ní. Byl tu temný muž, jeho zaprášené boty se zarývaly do masa země a rozhazovaly ji v drnech, a jeho škleb byl jako záblesk, věštící bouři.
A pak promluvil, poprvé promluvil nahlas, a ona viděla v měsíčním světle jeho stín, matný, dlouhý a groteskní; dopadal do řádku, jímž šla. Jeho hlas byl jako vítr, sténající v říjnu na starých a holých kukuřičných polích, jako to chřestění bílých neplodných kukuřičných klasů, jež na rostlině vyraší před jejím koncem. Byl to tichý hlas. Byl to hlas zla.
Říkal: Mám v pěstích tvou krev, stařeno. Jen se modli k Bohu, modli se, aby tě vzal k sobě dříve, než zaslechneš mé kroky na svých schodech. Ty nesnášíš hudbu z nebes, ty nepřinášíš vodu ze skály, a to tvá krev je v mých pěstích.
Pak se probudila, hodinu před rozbřeskem, a nejdříve si pomyslela, že se pomočila do postele, ale byl to jen noční pot, hojný jako májová rosa. Její hubené tělo se bezmocně třáslo a každá jeho část křičela po oddychu.
Můj Pane, můj Pane, sejmi toto břímě z mých beder.
Její Pán neodpovídal. Byl slyšet jen ranní vítr, lomcoval okenními tabulkami, které byly uvolněné a rozviklané a potřebovaly nový tmel. A ona vstala a zapálila oheň ve starých piliňácích a postavila si na kávu.
V příštích pár dnech před sebou měla spoustu práce, protože měla mít společnost. Sny sem, sny tam,

únava sem, únava tam, nikdy společnost nezanedbávala a nemínila to měnit. Ale bude muset jít velmi pomalu, nebo na něco zapomene - zapomněla v posledních dnech na tolik věcí - a začne věci plést, až se nakonec bude honit za vlastním ocasem.
Nejdříve půjde do drůbežárny Addie Richardsonové a to je zatrachtilá cesta, dobře čtyři nebo pět mil. Zjistila, že přemítá, jestli jí Pán nesešle orla, který by ji přes ty čtyři míle přenesl, nebo Eliáše v ohnivém povoze, aby ji tam odvezl.
„Rouháš se," řekla si pokojně. „Pán dává sílu, ne taxíky."
Když umyla své skrovné nádobí, obula si těžké boty a vzala hůl. Používala ji jen zřídka, ale teď ji bude potřebovat. Čtyři míle tam, čtyři zpět. V šestnácti by tam mohla utíkat a zpátky poklusávat, ale doba, kdy jí bylo šestnáct, byla dávno pryč.
Vydala se na cestu v osm ráno a doufala, že se k Richardsonovým na farmu dostane do poledne a bude moct nejžhavější část dne prospat. Pozdě odpoledne zabije kuřata a za soumraku se vydá domů. Nedokáže se vrátit do tmy, a to jí připomnělo sen, který se jí zdál, ale ten muž byl ještě daleko. Její společnost byla mnohem blíž.
Šla velmi pomalu, dokonce pomaleji, než si myslela, že by měla, protože od půl desáté začal být sluneční žár silný a mocný. Nijak zvlášť se nepotila - na kostech neměla dost přebytečného masa, ze kterého by se dal vyždímat pot - ale když došla k poštovní schránce Goodwellů, musela si trochu odpočinout. Posadila se do stínu jejich pepřovníku a snědla pár fíků. V dohledu nebyl žádný orel ani taxík. Uchichtla se, vstala, smetla drobky ze šatů a šla dál. Ne, žádnej taxík. Bůh pomáhá těm, kteří si dokážou pomoci sami. Pořád to samé; slyšela, jak v ní chrastí všechny klouby. Dnes v noci bude koncert.
Hrbila se nad holí víc a víc, až ji z toho bolela zápěstí. Její těžké střevíce s hrubými tkaničkami se šouraly v prachu. Pálilo do ní slunce, a jak šel čas, její stín se zkracoval a zkracoval. Viděla toho rána více divokých zvířat než za celou dobu od dvacátých let: lišku, mývala, dikobraza, ledňáčka. Všude byly vrány, křičely a krákaly a kroužily na nebi. Kdyby byla dost blízko, aby slyšela Stua Redmana a Glena Batemana, jak diskutují o rozmařilosti - protože jim se to tak nějak rozmarné zdálo - s níž superchřipka některá zvířata zahubila a jiná nechala být, smála by se. Zahubilo to domácí zvířata a divoká nechalo na pokoji, tak jednoduché to bylo. Několik druhů domácích zvířat bylo ušetřeno, ale všeobecně se dalo říct, že epidemie hubila lidi a jejich nejlepší přátele. Zahubila psy, ale ne vlky, protože vlci jsou divocí a psi nebyli.
V bocích, v kolenou, v kotnících i zápěstích, která jí pomáhala opírat se o hůl, tam všude se uhnízdily řeřavé jiskry boleti. Šla a mluvila k Bohu, někdy jen v duchu, jindy nahlas, a neuvědomovala si to. A znovu začala myslet na minulost. Tak dobře, devatenáctistý druhý byl nejlepší. Pak jako by čas začal spěchat, jako by se stránky nějakého tlustého kalendáře převracely jedna za druhou a stěží se na moment zastavily. Tělesný život uběhne tak rychle ... jak se jen tělo může životem tak opotřebovat?
S Davidem Trottsem měla pět dětí; jedno z nich, Maybelle, se udusilo kouskem jablka na zadním dvorku. Abby věšela prádlo a když se otočila, uviděla, jak děcko leží na zádech, svírá se za krk a fialoví. Nakonec z ní ten kousek jablka dostala, ale to už byla Maybelle tichá a chladná, jediná holčička, kterou kdy porodila a jediné z jejích dětí, které zemřelo nešťastnou náhodou.
Teď seděla ve stínu jilmu na pozemku Nauglerových a půl míle od ní přecházela prašná silnice v asfaltku - tady se cesta Freemantleů stávala obecní silnicí. Vzduch se v horku nad asfaltem vlnil a obzor vypadal jako rtuť a leskl se jako jezero z faty morgány. Za horkého dne vždycky vidíš v dáli rtuť, nikdy se k ní ale nedostaneš. Aspoň jí se to nikdy nepovedlo.
David zemřel v roce 1913 na chřipku, která se dost podobala téhleté, jež dostala tolik lidí. V roce 1916, když jí bylo čtyřiatřicet, se vdala za Henry Hardestyho, černého farmáře z Wheeler County na severu. Jezdíval sem speciálně za ní. Henry byl vdovec se sedmi dětmi a v té době už byly všechny až na dvě z domu. Byl o sedm let starší než Abagail. Dala mu dva chlapce ještě předtím, než se na něj na konci léta 1925 obrátil traktor a zabil ho.
Rok poté si vzala Nata Brookse a lidé měli řeči - jo, lidi mluví, a mluví rádi, až se někdy zdá, že nemají nic jiného na práci. Nate byl Henryho nádeník a jí byl dobrým manželem. Asi ne tak milý jako David a určitě ne houževnatý jako Henry, ale dobrý muž, který dělal, co mu řekla. Když se žena dostane trochu do let, je dobré vědět, kdo má hlavní slovo.

Jejich, šest chlapců dalo život dvaatřiceti vnukům. Dvaatřicet vnuků zplodilo jednadevadesát pravnuků, a když začala superchřipka, měla už tři prapravnuky. Bývalo by jich bylo víc, kdyby nebylo těch pilulek, které dnes holky berou, aby se vyvarovaly dětí.
Zdálo by se, že sex pro ně představuje jen další hřiště, na němž můžou soutěžit. Abagail bylo těch moderních způsobů líto, ale nikdy o tom nemluvila. Jen Bohu (a ne tomu starému plešatému prďolovi v Římě - Matka Abagail byla po celý svůj život metodistkou a byla zatraceně pyšná na to, že nemá nic společného s těmi makreložravými katolíky) příslušelo soudit, zda hřeší nebo nehřeší, když ty pilulky berou, ale Abagail věděla, oč přicházejí: o extázi, která se dostavuje, když stojíš na okraji Údolí stínů, o extázi, která se dostavuje, když se vzdáš svému muži a svému Bohu, když říkáš děj se vůle tvá a děj se vůle Tvá; o konečnou extázi sexu před očima Páně, když muž a žena křísí starý hřích Adama a Evy, teď však umytí a posvěcení krví Beránka ...
Ach, jaký to den ...

Chtěla doušek vody, chtěla být doma ve svém houpacím křesle, chtěla zůstat sama. Teď už viděla, jak se slunce vlevo před ní odráží od střechy kurníku. Ani ne míli daleko. Bylo čtvrt na jedenáct, a to nebylo na tak starou můru až tak zlé. Půjde dovnitř a bude spát až do odpoledního chládku. To není žádný hřích. Ne v jejím věku. Poškrábala se na zádech. Boty měla pokryty prachem silnice.
No, měla dost dětí, aby ji mohly na stáří těšit, a to už něco znamená. Byly mezi nimi takové jako Linda a ten její chudý obchodníček, které nikdy nepřišly, ani když je k tomu vyzvala, ale byly mezi nimi i hodné, jako Molly s Jimem a David s Cathy, které by vyvážily tisíce Lind a jejich nemajetných obchodníků, kteří chodili ode dveří ke dveřím a prodávali hrnce. Poslední z jejích bratrů, Larry, zemřel v roce 1949, když mu bylo něco přes osmdesát, a poslední z jejích dětí, Samuel, v roce 1974, ve čtyřiapadesáti. Přežila všechny své děti a to by nemělo být, ale zdálo se, že Pán s ní má své plány.

V roce 1982, když jí bylo sto, vyšla v omažských novinách její fotografie a poslali za ní televizního reportéra, aby s ní něco natočil. „Čemu přičítáte svůj vysoký věk?“ zeptal se ten mladík a vypadal, že ho její krátká, téměř strohá odpověď zklamala.
„Bohu.“ Chtěli slyšet něco o včelím vosku nebo o vystříhání se pečeného vepřového nebo jak skládá nohy, když spí. Ona ale nic z toho nedělala a proč by měla lhát? Bůh život dává a bere jej, kdy se Mu zachce.
Cathy a David jí dali televizi, aby se na sebe mohla podívat, a ona dostala dopis od prezidenta Reagana (který sám nebyl žádný Jura), v němž jí gratuloval k jejímu „požehnanému věku“ a k faktu, že od doby, kdy chodila k urnám, volila jen republikány. No, a koho jiného měla volit? Roosevelt a jemu podobní byli samí komunisti. A když překročila stovku, město jí „navěky“ zrušilo daň za dům v Hemingford Home, který byl právě tak starý jako ona.
Dostala papír, který ji prohlašoval za nejstaršího žijícího člověka v Nebrasce, a to bylo něco, v co doufají malé děti, že se jim stane. Ta věc s daněmi byla dobrá, i když to ostatní nebylo než čiré bláznovství - kdyby to neudělali, přišla by i o ten zbyteček půdy, který jí ještě patřil. Většina jí už stejně byla pryč; usedlost Freemantleů i moc Sdružení dosáhly v onom roce 1902 vrcholu a od té doby už jen upadaly. Všechno, co jí zbylo, byly čtyři akry. Zbytek během let buď padl za oběť daním, nebo byl prodán za hotové ... a zahanbeně musela přiznat, že většinu těch prodejů uskutečnili její vlastní synové.

Loni jí přišel papír od nějaké newyorské organizace, která si říkala Americká geriatrická společnost. Říkalo se v něm, že je šestým nejstarším člověkem ve Spojených státech, a třetí nejstarší ženou. Nejstarší ze všech byl chlapík ze Santa Rosa v Kalifornii a tomu bylo sto dvacet dva. Dala ten dopis Jimovi, aby jí ho nechal zarámovat a pověsil vedle dopisu od prezidenta. Jim se k tomu dostal až letos v únoru. Když o tom teď přemýšlela, bylo to naposled, kdy Molly a Jima viděla.
Došla k Richardsonovic farmě. Byla téměř naprosto vyčerpaná. Chvíli se opírala o sloupek plotu u stodoly a toužebně hleděla na dům. Bude tam chladno, chladno a dobře. Dokázala by prospat celé věky. Jenže než to udělá, musí ještě zvládnout jiné věci. Na tuhle nemoc zemřela spousta zvířat - koně, psi i krysy - a ona musí zjistit, jestli se to týká i drůbeže. Byl by to výsměch, kdyby zjistila, že se celou tu dlouhou cestu plahočila jen za mrtvými kuřaty.
Šourala se ke kurníku, který se opíral o stodolu, a zastavila se, když zaslechla kvokání. O chvíli později se podrážděně ozval kohout.

„Dobře," zamumlala. „Díky Bohu."
Otočila se a uviděla u hromady dřeva tělo s rukou, zakrývající obličej. Byl to Bill Richardson, Addiin švagr. Byl důkladně okousaný hladovými zvířaty.
„Ubohý muž," řekla Abagail. „Ubohý, ubohý muž. Ať ti k odpočinku zpívají sbory andělské, Billy Richardsone."
Otočila se k chladnému, přívětivému domu. Zdálo se, že je na míle daleko, i když byl jen přes dvorek. Nebyla si jistá, jestli tak daleko dojde; byla zcela vyčerpaná.
„Děj se vůle Páně."
Do okna hostinského pokoje, kam si lehla a kde usnula, sotva si zula škrpály, svítilo slunce. Dlouho nebyla schopna pochopit, proč je takové světlo; bylo to hodně podobné pocitu, který měl Larry Underwood, když se probral u kamenné zdi v New Hampshiru.
Posadila se a každý zubožený sval a křehká kost jejího těla zasténaly. „Všemocný Bože, já prospala celý večer i noc!"
Jestli to tak bylo, musela být skutečně unavená. Byla tak rozlámaná, že jí trvalo skoro deset minut, než vstala z postele a došla chodbou do koupelny; dalších deset, než se obula. Chůze představovala velkou bolest, věděla ale, že jít musí. Kdyby ne, ztuhlost by se v ní uhnízdila a už by ji nevyhnala.
Odkulhala a odbelhala se ke drůbežárně. Vešla dovnitř, ucukla před horkem, které bylo jako výheň, před pachem drůbeže a nevyhnutelným puchem rozkladu. Zásobování vodou bylo automatické, napájené z artézské studně pomocí samospádné pumpy, většina zrní už ale byla spotřebována a spoustu ptáků zabilo i horko. Nejslabší vyhladověli nebo byli uklováni už dávno, a leželi kolem krmítek a odpadních žlabů jako malé chumáče smutně se rozpouštějícího sněhu.
Většina zbylých kuřat před ní utíkala s mohutným máváním křídel. Některá ale tupě seděla na hradu a mžourala na její pomalý, šouravý příchod pitomýma očima. Bylo tolik nemocí, které zabíjely kuřata, že se bála, že je postihne i chřipka, ale tahle se zdála být v pořádku. Dílo Páně.
Chytila tři nejbuclatější a zastrčila jim hlavy pod křídla. Okamžitě usnula. Strčila je do batohu a pak zjistila, že je příliš ztuhlá, než aby ruksak vůbec zdvihla. Musela ho táhnout po podlaze.
Ostatní kuřata ji opatrně sledovala ze svých výhodně vysokých míst, dokud stařena neodešla. Pak se vrátila k hašteření nad ubývající potravou.
Bylo těsně před devátou ráno. Sedla si na lavičku, která objímala starý dub na dvoře, a přemýšlela. Původní nápad jít domů za večerního chladu se jí pořád zdál nejlepší. Ztratila den, ale její společnost teprve přijde. Během dne se může postarat o kuřata a odpočívat.
Její svaly se už na kostech pohybovaly o něco snadněji a pak ucítila pod hrudní kostí neznámý, hryzavý, ale docela potěšitelný pocit. Chvíli trvalo, než jí došlo, co to je ... má hlad! Dnes ráno má konečně hlad, díky Bohu, a jak je to už dlouho, co jedla z jiného důvodu než ze zvyku? Byla jako topič, který láduje do lokomotivy uhlí, nic víc. Ale až zbaví tahle tři kuřata hlavy, podívá se, co nechala Addie ve spíži, a při Božím jméně, na tom, co najde, si pochutná. Vidíš! řekla si. Pán ví, co činí. Blahoslavená jistota, Abagail, blahoslavená jistota.
Za supění a chraptění odtáhla ruksak ke špalku, který stál mezi stodolou a kůlnou. Za dveřmi kůlny našla sekeru Billy Richardsona, zavěšenou na hřebících, a jeho gumové rukavice, úhledně přehozené přes ostří. Vzala je a vyšla z kůlny.

„Pane," řekla, když se v zaprášených žlutých pracovních botách postavila nad batoh a vzhlédla k bezmračné letní obloze, „dal jsi mi sílu dojít sem a věřím, že mi dáš sílu i na cestu zpět. Tvůj prorok Izajáš říká, že když žena nebo muž věří v jediného Pána Boha, vystoupá vzhůru na křídlech orla. Nevím toho o orlech moc, jen že jsou to hodně divocí ptáci, kteří vidí do daleka, ale mám tu tři brojlery a raději bych usekla jejich hlavu než vlastní ruce. Děj se vůle Tvá."

Zdvihla ruksak, otevřela jej a zahleděla se dovnitř. Jedno z kuřat mělo ještě hlavu pod křídlem a tvrdě spalo. Druhá dvě se na sebe mačkala a příliš se nehýbala. V batohu byla tma a slípky si myslely, že je noc. Jediná stvoření, hloupější než ukvokaná slípka, byli newyorští demokraté.
Abagail jedno vytáhla a položila na špalek dřív, než si uvědomilo, co se děje. Tvrdě mávla sekerkou a při smrtelném úderu ostří do dřeva sebou škubla, jako vždy v takových okamžicích po celý svůj život. Hlava dopadla do prachu na jedné straně špalku. Bezhlavá slepice se potácela po Richardsonovic dvorku,

rozstřikovala kolem sebe krev a mávala křídly. Po chvíli zjistila, že je mrtvá, a spořádaně se složila na zem. Ukvokané slepice a newyorští demokraté, můj Ty Bože, můj Ty Bože.
Pak to měla za sebou a její starosti, že by to mohla zkazit nebo si ublížit, se rozplynuly. Bůh vyslyšel její modlitby. Tři dobré slepice, a teď s nimi musí domů.
Dala ptáky do ruksaku a pověsila nářadí Billa Richardsona na patřičné místo. Pak se vrátila do domu, aby se podívala po něčem k snědku.
Po poledni podřimovala a zdálo se jí, že její společnost je zase o něco blíž; jsou kousek jižně od Yorku. Přijíždějí ve starém pickupu. Je jich šest a jeden z nich je hluchoněmý chlapec. Ale je zároveň velmi silný. Je jedním z těch, se kterými si bude muset pohovořit.
Probudila se kolem půl čtvrté, poněkud ztuhlá, ale jinak se cítila odpočinutá a svěží. Další dvě a půl hodiny škubala kuřata a odpočívala, když ji z práce rozbolely její artritické prsty. Při práci si zpívala spirituály - „Pět má město věží - haleluja“, „Věř a poslouchej“ a svou oblíbenou „V zahradě“.
Když byla hotova s posledním kuřetem, všechny prsty jí svírala palčivá bolest. Světlo venku mezitím získalo onen zlatavý nádech, který prozrazoval, že se pomalu přibližuje soumrak. V druhé půli července se dny opět začaly zkracovat.
Zašla dovnitř, aby se znovu trochu najedla. Chléb byl ztuchlý, ale ještě ne plesnivý - v kuchyni Addie Richardsonové si žádná plíseň nedovolila ukázat svou zelenou tvář - a našla také půl plechovky arašídového másla. Snědla jeden chleba s máslem a druhý si schovala do kapsy šatů pro případ, že by po cestě dostala hlad.
Bylo už po půl sedmé. Vyšla ven, sbalila si ruksak a opatrně sešla ze schodů verandy. Kuřata škubala do pytle, ale několik peříček jí uniklo a teď se prohánělo po Richardsonově zahradě, která začínala strádat nedostatkem vody.
Abagail si ztěžka povzdychla a řekla: „Už odcházím, Pane. Jdu domů. Půjdu pomalu, hádám, že tam nebudu dřív než o půlnoci, ale Bible praví, neboj se ničehož v noci ni v poledne. Plním Tvoji vůli nejlépe, jak dovedu. Buď se mnou, prosím. Ježíši, opatruj mě, amen.“
Když došla na místo, kde asfaltová silnice přecházela v prašnou, byla už úplná tma. Někde v mokřině skřehotaly žáby a cvrčeli cvrčci. Možná to bylo u napajedla Gala Goodwella. Brzy vyjde měsíc, velký rudý měsíc barvy krve.
Posadila se k odpočinku a snědla polovinu svého sendviče (co by dala za trochu rybízového džemu, který by přerazil tu lepkavou chuť, ale Abbie měla zavařeniny dole ve sklepě a to bylo přece jenom příliš schodů). Ruksak ležel vedle ní. Opět ji bolelo celé tělo a připadalo jí, že už jí nezbývá žádná síla, a to před sebou měla ještě půldruhé míle pochodu ... ale cítila se podivně rozjařená. Jak je to dlouho, co se v noci procházela pod hvězdným baldachýnem? Zářily jasně jako vždy a jestli bude mít štěstí, uvidí padat hvězdu a bude si něco přát. Tahle teplá noc s hvězdami a letním měsícem, který svou rudou tváří jen tak nakukuje přes obzor, jí opět připomněla dětství. Ach, jaké ona bývala děvče. Byli tací, kteří tomu prostě nemohli uvěřit, stejně jako si nedovedli představit, že obří sekvoj byla kdysi malým proutkem. Ale bývala dívkou, a v těch dobách dětský strach z temnoty ustoupil a strach dospělých, který přicházel za tmy, kdy vše ztichlo a bylo slyšet hlas věčné duše, takový strach byl ještě daleko před ní. V tom kratičkém mezidobí byla noc voňavou hádankou, dobou, kdy jste zdvíhali hlavu k hvězdnaté obloze a naslouchali větru, který přinášel tak omamné vůně, a cítili jste blízkost srdečního tepu vesmíru, lásky a života. Zdálo se, že budete navždy mladí a že -Tvá krev je v mých pěstích.
Kdosi ji náhle silně zatáhl za ruksak a jí srdce poskočilo leknutím. „Hej!“ vykřikla svým skřípavým a polekaným hlasem stařeny. Škubla ruksakem a všimla si, že na jeho dně je malá trhlina.
Ozval se hluboký vrčivý zvuk. Na kraji cesty, mezi štěrkovou krajnicí a kukuřicí, se krčila velká hnědá lasička. Její oči se na ni upíraly a odráželo se v nich rudé světlo měsíce. Přidala se k ní další. A další. Podívala se na druhou stranu cesty a uviděla, že jich tam je podél okraje cesty vyrovnána celá řada. Jejich malá zlá očka vypadala zamyšleně. Cítily kuřata v jejím ruksaku. Jak se jich mohlo ke mě tolik připlížit? divila se a narůstal v ní strach. Jednou ji lasička pokousala; sáhla pod verandu Velkého domu pro červený gumový míč, který se tam zakutálel, a do předloktí se jí zakousla tlamička plná jehel. Zakřičela leknutím z nečekané divokosti kousnutí a rychlosti, se kterou se vše seběhlo, než bolestí. Vytáhla ruku a z ní jí visela, zakousnutá lasička a na hebkém kožíšku jí ulpívaly kapičky krve. Mrskala se

ve vzduchu jako had. Abagail křičela a mávala rukou, ale lasička se nepustila; vypadalo to, jako by se stala součástí jejího těla.
Její bratři Micah a Matthew byli na dvoře a otec si na verandě prohlížel zásilkový katalog. Všichni okamžitě přiběhli a při pohledu na ni zůstali na chviličku jako přimrazeni. Tehdy jí bylo jenom dvanáct; běhala na zahradě po prázdném místě, kde měla brzy vyrůst stodola, z ruky jí jako štola visela lasička a zadníma nohama hrabala ve vzduchu. Abagailiny šaty, nohy a boty byly postříkané krví.
První zareagoval otec. John Freemantle popadl kus polena, ležícího vedle špalku, a vykřikl: „Zůstaň stát, Abby!“ Jeho hlas, který byl už od jejího nejranějšího dětství hlasem nejvyššího rozkazu, k ní pronikl závojem paniky. Zůstala stát, poleno zasvištělo vzduchem a rukou jí až do ramene projel omračující mučivý záblesk (domnívala se, že má ruku najisto zlomenou) a potom ta hnědá Věc, která jí způsobila takovou bolest a leknutí - během těch několika hrozných chvil byly oba pocity dokonale zaměnitelné - ležela na zemi, její kožich byl postříkán Abagailinou krví a pak vyskočil Micah vysoko do vzduchu a dopadl na ni oběma nohama a ozvalo se poslední strašidelné zakřupání, takové, jaké se vám ozve v hlavě, když rozkousnete tvrdý bonbón a pokud ta věc nebyla mrtvá před tím, teď už jistojistě ano.
Abagail neomdlela, ale začala hystericky vzlykat a křičet.
Mezitím doběhl i Richard, její nejstarší bratr, s bledou a vyděšenou tváří. S otcem si vyměnili střízlivý, polekaný pohled.
„V životě jsem neviděl, že by lasička udělala něco takovýho,“ řekl John Freemantle a objal svou štkající dceru koleni ramen. „Díky Bohu, že tvoje matka odešla s těma fazolema.“
„Možná měla vzt--“ začal Richard.
„Zavři klapačku,“ zarazil ho otec, než Richard dokončil větu. Jeho hlas byl chladný, divoký i postrašený najednou. A Richard zavřel klapačku - tak rychle a silně, že Abby slyšela, jak mu klapla čelist. Pak jí otec řekl: „Pojď, miláčku Abagail, vezmeme tě k pumpě a umejeme to svinstvo.“
O rok později jí Luke prozradil, co otec nechtěl, aby Richard řekl nahlas: že lasička musela téměř jistě mít vzteklinu, když udělala něco takového, a kdyby ji měla, Abagail by byla zemřela jednou z nejstrašnějších smrtí, jaké člověk kdy vůbec poznal. Ale lasička vzteklinu neměla; rána se zahojila čistě. I tak se od té doby těchto stvoření děsila, hnusila se jí jako jiným lidem krysy nebo pavouci. Kdyby jenom nákaza zahubila namísto psů je! Ale to se nestalo a ona -
Tvá krev je v mých pěstích.
Jedna z nich vystřelila a zakousla se do lemu ruksaku.
„Hej!“ zaječela na ni. Lasička uskočila a vypadalo to, že se směje. Z huby jí visel kus niti.
Poslal je on - temný muž.
Naplnil ji děs. Teď už jich byly stovky, šedé, hnědé, černé, všechny větřily kuřata. Lemovaly obě strany silnice a lezly jedna přes druhou, dychtivé dostat se na to, co větřily.
Budu jim to muset nechat. Bylo to k ničemu. Jestli jim to nedám, roztrhají mě na kusy. Všechno zbytečně.
V hloubi mysli zahlédla úšklebek temného muže, viděla, jak napřahuje ruce a z pěstí mu kane krev.
Další zatahání za ruksak. A další.
Lasičky z druhé strany silnice se teď plížily k ní, břicha přitisknutá v prachu. Malá divoká očka se leskla jako rampouchy v měsíčním světle.
Ale kdokoliv ve Mě věří, ten nezhyne ... neboť jsem na něj vložil své znamení a nic se ho nesmí dotknout ... je Můj, řekl Pán ...
Zastavila se, pořád ještě vyděšená, ale už věděla, co má dělat. „Zmizte!“ vykřikla. „Jo, jsou to kuřata, ale jsou pro moji společnost! A teď táhněte!“
Stáhly se zpátky. Jejich malá očka vypadala nervózně. A náhle byly pryč jako odvanulý kouř. Zázrak, pomyslela si a naplnila ji jásavá úcta k Bohu. Pak ji najednou přepadl chlad.
Cítila, že se kdesi daleko na západě, za Skalistými horami, které se matně rýsovaly na obzoru, otevřelo Oko - jakési třpytící se oko - a otočilo se směrem k ní. Uslyšela ho tak jasně, jako by někdo promluvil nahlas: Kdo je to tam? Jsi to ty, stařeno?
„Ví, že jsem tu,“ zašeptala do noci. „Ach, Pane, pomoz mi. Pomoz mi, pomoz nám všem.“
Vydala se k domovu a ruksak táhla za sebou.

Objevili se o dva dny později, 24. července. Nestihla připravit vše, co si předsevzala; opět byla ochromená a téměř upoutaná na lůžko, mohla se pouze pomalu belhat z místa na místo za pomoci hole a dělalo jí potíže i napumpovat si vodu ze studny. Den poté, co zabila kuřata a setkala se s lasičkami, prospala vyčerpaná celé odpoledne. Zdálo se jí, že stojí ve vysokém průsmyku uprostřed Skalistých hor, na západ od kontinentálního předělu.
Silnice číslo 6 se točila a prodírala mezi vysokými skalami, které stínily průsmyk po celý den, kromě jedné hodiny mezi tři čtvrtě na dvanáct a tři čtvrtě na jednu. Její sen se neodehrával ve dne, ale za bezměsíčné temnoty. Kdesi vyli vlci. A náhle se v temnotě otevřelo Oko a rozhlíželo se ze strany na stranu a vítr osaměle kvílel ve větvích borovic a modrých horských smrků. Byl to on a hledal ji.
Probudila se z dřímoty a cítila se ještě méně odpočinutá, než když usínala, a znovu prosila Boha, aby ji nechal být nebo alespoň změnil směr, kterým se měla ubírat.
Na sever, jih nebo východ, Pane, a opustím Hemingford Home za zpěvu Tvých chvalozpěvů. Ale ne na západ, ne směrem k temnému muži. Skalisté hory nejsou dost velkou překážkou mezi nim a námi. Ani Andy by nestačily.
Ale na tom nezáleželo. Dříve či později, až se bude temný muž cítit dost silný, vydá se hledat ty, kteří budou stát proti němu. Když ne letos, určitě příští rok. Psi jsou pryč, zahubeni nákazou, ale vysoko v horách zůstali vlci, připraveni sloužit Říši Satana.
A nebudou mu sloužit jenom vlci.
Toho rána, kdy konečně dorazila její společnost, začala už v sedm hodin. Po dvou polenech si natahala dřevo, dokud nebyla kamna rozpálená a zásobník plný. Bůh jí seslal chladnější, zamračený den, první po dlouhých týdnech. Do večera možná i sprchne. Napovídala jí to noha, kterou si zlomila v roce 1958.
Nejdříve upekla koláče; použila k tomu zavařené ovoce a čerstvou rebarboru a jahody ze své zahrádky. Jahody zrovna dozrály, chvála Bohu, a bylo dobře, že nepřijdou nazmar. Už to, že vařila, jí udělalo dobře, protože vaření je život. Borůvkový koláč, dva s jahodami a rebarborou a jeden jablečný. Jejich vůně se linula ránem. Nechala je vychladnout na okně, jako to dělávala celý život.
Ušlehala co možná nejlepší těstíčko na smažení, i když to bylo bez čerstvých vajec těžké - a přitom byla v Richardsonovic kurníku, takže se mohla zlobit jenom na sebe. Ale i bez vajec se její kuchyně s hrbolatou podlahou, pokrytou vybledlým linoleem, brzy naplnila vůní smažených kuřat. Uvnitř bylo docela horko, proto se vybelhala na verandu, aby si přečetla svou každodenní dávku z Bible. Přitom používala starý pomačkaný časopis místo vějíře.
Kuřata dopadla dobře, byla lehoučká a chutná, jak si jen člověk mohl přát. Až přijedou, jeden z nich může v poli natrhat kukuřičné klasy a pak se budou moci na zahradě najíst dosyta.
Hotová kuřata položila na ubrousky, posadila se s kytarou na zadní verandě a začala hrát. Zpívala všechny své oblíbené spirituály a její vysoký a roztřesený hlas se rozléhal v tichu:

Trápí-li tě zkoušky a pokušení
a starosti ti nedají dospat rána,
nikdy neztrať odvahu.
Modlitbou ucti svého Pána.

Hudba se jí tolik líbila (i když sluch jí už nesloužil tolik, aby mohla poznat, jestli má dobře naladěnou kytaru), že zahrála další píseň a potom další a další.
Zrovna hrála „Pochodujeme k Sionu“, když ze severu zaslechla zvuk motoru, který se k ní blížil. Přestala zpívat, ale prsty nepřestávala nepřítomně přejíždět po strunách. Naslouchala. Přijíždějí, ano, Pane, našli k ní cestu bez problémů. Teď již viděla oblak prachu, který rozvířil vůz, když sjel z asfaltu na cestu, jež končila u jejích dveří. Naplnilo ji radostné vzrušení a byla ráda, že si na sebe vzala nejlepší šaty. Položila kytaru na zem a zastínila si oči, i když slunce nesvítilo.
Teď byl zvuk motoru mnohem hlasitější a za chviličku, tam, kde kukuřičné pole ustupovalo napajedlu Gala Goodwella -
Ano, už ho viděla; pomalu přijížděl starý dobrý farmářský chevrolet. Kabina byla plná; mačkali se v ní čtyři lidé (do dálky viděla dobře i ve sto osmi letech) a další tři stáli na korbě a dívali se přes kabinu.

Rozeznávala světlovlasého muže, rusovlasou dívku a uprostřed ... ano, to byl on, chlapec, který se právě měnil v muže. Tmavé vlasy, štíhlá tvář, vysoké čelo. Uviděl ji na verandě a začal divoce mávat. Vzápětí to po něm udělal i světlovlasý muž. Rusovláska se jenom dívala. Matka Abagail zdvihla ruku a také jim zamávala.

„Chvála Bohu, že jim pomohl dostat se sem," zamumlala chraptivě. Teplé slzy jí stékaly po tvářích. „Můj Pane, tolik Ti děkuji."

Pickup zarachotil na příjezdové cestě k domu a vjel do dvora. Muž za volantem měl na hlavě slamák s modrou sametovou stuhou, do které bylo zapíchnuto velké péro.

„Jíííííí-hááááá!" zavolal a zamával. „Buď zdráva, Matko! Nick říkal, že si myslí, že bys tady mohla být a tady tě máme! Jíííííí-hááááá!" Zmáčkl klakson. V kabině s ním seděl ještě muž kolem padesátky, žena asi stejně stará a děvčátko v červených manšestrových šatičkách. Holčička stydlivě mávala jednou rukou a palec druhé ruky tkvěl v bezpečí jejích úst.

Mladík s páskou přes oko a tmavými vlasy - Nick - přeskočil bočnici korby, ještě než vůz zastavil. Při dopadu se maličko zapotácel a pak se pomalu vydal k ní. Tvář měl vážnou, ale v oku mu jiskřila radost. Zastavil se u schůdků a zvědavě se rozhlížel ... po dvoře, po domě, po starém stromě s houpačkou ze staré pneumatiky. Nejvíce se však díval na ni.

„Ahoj, Nicku," řekla. „Ráda tě vidím. Bůh ti žehnej."

Usmál se a z očí mu začaly kanout slzy. Vyšel po schůdkách a vzal ji za ruce. Nastavila mu svou vrásčitou tvář, na kterou jí vtiskl lehký polibek. Automobil zatím zastavil a všichni vystoupili. Muž, jenž řídil, držel v náručí holčičku v červených šatech. Na pravé noze měla sádru. Paže měla pevně obemknuté kolem jeho opáleného krku. Vedle něj stála postarší žena, dále rusovláska a blonďatý chlapec. Ne, není to chlapec, pomyslela si Matka Abagail; je pouze slaboduchý. Poslední v řadě stál onen muž, který jel v kabině. Otíral si skla brýlí.

Nick se na ni naléhavě podíval a ona přikývla.

„Vedli jste si dobře," řekla. „Pán vás přivedl a Matka Abagail vás teď nakrmí.

Jste tu všichni vítáni!" řekla zvýšeným hlasem. „Nemůžeme zůstat dlouho, ale než se vydáme dál, odpočineme si, podělíme se o chleba a poznáme se navzájem."

Z bezpečí řidičových paží se tenkým hláskem ozvala malá holčička: „Jste nejstarší paní na světě?"

Postarší žena ji tiše okřikla: „Pst, Gino!"

Ale Matka Abagail si dala ruku v bok a zasmála se. „Možná, že ano, dítě. Možná, že ano."

Dala jim svůj károvaný ubrus, aby ho rozprostřeli pod jabloní, a dvě ženy, Olivia a June, přichystaly oběd, zatímco muži šli na kukuřici. Uvařit ji bylo otázkou okamžiku a i když nebylo skutečné máslo, měli margarín a sůl.

Během jídla moc nemluvili - ozývaly se spíše zvuky žvýkajících čelistí a rozkošnické povzdechy. Dělalo jí radost, když se dívala, jak někomu chutná, a tihle se nad jejím jídlem rozhodně neošklíbali. Říkala si, že cesta k Richardsonům a potyčka s lasičkami rozhodně nebyly zbytečné. Nebylo to tím, že by byli tak hladoví, ale po měsíci, kdy nejedli nic jiného než konzervy, jim přišlo čerstvé, speciálně pro ně připravené jídlo ohromně k chuti. Sama spořádala tři kousky kuřete, jeden klas kukuřice a malinký skrojek jahodovo-rebarborového koláče a cítila se plná jako sud.

Když dojedli a podávala se káva, řekl jí řidič, příjemný, upřímný muž jménem Ralph Brentner: „Madam, tohle jídlo byla prostě pohádka. Nepamatuju se, kdy mi něco chutnalo líp. Jsme vám zavázáni."

Ostatní souhlasně mručeli. Nick se usmál a pokýval hlavou.

Malá holčička řekla: „Smím se vám posadit na klín, babičko?"

„Miláčku, myslím, že jsi trochu těžká," řekla postarší žena, Olivia Walkerová.

„Nesmysl," řekla Matka Abagail. „Den, kdy neunesu na klíně malé dítě, abych ho pohoupala, bude den, kdy mě položí do hrobu. Pojď sem, Gino."

Ralph ji přenesl a posadil ji Abagail na klín. „Řekněte, až bude moc těžká." Pošimral Ginu na tváři pírkem ze svého klobouku. Zdvihla ruce a zahihňala se. „Nelechtej mě, Ralphe. Opovaž se mě lechtat."

„Neboj se," řekl Ralph a přestal. „Jsem tak najedený, že nikoho dlouho lechtat nevydržím." Posadil se.

„Co se ti stalo s nohou, Gino?" zeptala se Abagail.

„Zlomila jsem si ji, když jsem spadla ze stodoly," řekla Gina. „Dick mi ji spravil. Ralph říkal, že mi Dick

zachránil život.“ Poslala vzdušný polibek muži s kovovými brýlemi, který se začervenal, zakašlal a usmál se.
Nick, Tom a Ralph potkali Dicka Ellise na půli cesty přes Kansas, jak kráčí po kraji cesty s batohem na zádech a spacím pytlem v ruce. Byl veterinářem. Druhého dne, když projížděli malým městem jménem Lindsborg, zastavili na oběd a z jižního konce města uslyšeli slabý pláč. Kdyby vítr vanul opačným směrem, vůbec by pláč nezaslechli.
„Milost Boží,“ poznamenala tiše Abby a pohladila děvčátko po hlavě.
Gina byla sama už tři týdny. Hrála si na půdě stodoly svého strýčka, když se pod ní propadla shnilá podlaha a ona spadla do hloubky dvanácti metrů na hromadu sena. Bylo ho dost, aby zbrzdilo její pád, ale když se z něj skutálela, zlomila si nohu. Dick nejprve viděl její vyhlídky dost pesimisticky. Dal jí lokální analgetikum, aby jí mohl nohu srovnat, ale byla hodně vysílená a její celkový fyzický stav byl tak špatný, že se obával, že nepřežije (klíčová slova rozhovoru si hláskovali, zatímco Gina McConeová si lhostejně pohrávala s knoflíky na šatech Matky Abagail).
Gina se vzpamatovala s rychlostí, která je všechny překvapila. Okamžitě si vypěstovala příchylnost k Ralphovi a jeho rozvernému klobouku. Ellis tiše řekl, že se domnívá, že hlavním problémem byla dívčina osamělost.
„Jistěže byla,“ řekla Abagail. „Kdybyste ji nenašli, utrápila by se k smrti.“
Gina zívla. Její oči byly velké a skelné.
„Já ji už odnesu,“ řekla Olivia Walkerová.
„Dej ji do toho malého pokoje na konci chodby,“ řekla Abby. „Můžeš spát s ní, jestli chceš. Tahle druhá dívenka ... jak žes říkala, že se jmenuješ, milenko? Muselo mi to vypadnout z hlavy.“
„June Brinkmeyerová,“ řekla rusovláska.
„No, ty můžeš spát se mnou, pokud nemáš jiné plány. Postel není dost velká pro obě, a i kdyby byla, pochybuju, že bys chtěla spát s takovým pytlem kostí jako jsem já, ale nahoře mám matraci navíc, která bude snad dobrá, jestli se do ní nedali brouci. Jeden z těch velkejch chlapů ti ji určitě snese dolů.“
„Jasně,“ řekl Ralph.
Olivia odnesla Ginu, která mezitím usnula, do postele. Do kuchyně, kde bylo po dlouhé době zase více lidí, se vplížil soumrak. Abagail se se sténáním zvedla a zapálila tři olejové lampy: jednu na stole, jednu na kamnech (které teď s tichým praskáním chladly) a jednu na parapetu okna, vedoucího na verandu. Tma byla zaplašena.
„Možná, že staré způsoby jsou nejlepší,“ řekl Dick Ellis náhle a všichni se na něj podívali. Začervenal se a zakašlal.
„Chci říct,“ pokračoval Dick trochu nejistě, „tohle bylo první domácí jídlo od ... no, od třináctého července. To se vypnula elektrika. A to jsem si vařil sám. Tomu, co dělám já, se dá jen těžko říkat domácí kuchyně. Moje žena, teda ... byla skvělá kuchařka. Ona ...“ Jeho hlas se vytratil do prázdna.
Olivia se vrátila. „Jako dudek,“ řekla. „Byla asi hodně unavená.“
„Pečete si vlastní chleba?“ zeptal se Dick Matky Abagail.
„Jistěže ano. Vždycky. Není pochopitelně z kynutého těsta - všechny kvasnice se zkazily. Ale jsou i jiné způsoby.“
„Já chleba zbožňuju,“ řekl. „Helen ... moje žena ... pekla chleba dvakrát týdně. V poslední době mi připadá, že je to to jediné, po čem toužím. Dejte mi tři krajíce chleba a jahodovou marmeládu a zemřu šťastný.“
„Tom Cullen je unavený,“ ozval se náhle Tom. „No P-Á-N-I, ten je tedy unavený.“ Zívl, div si nevyvrátil čelist z pantu.
„Můžeš si ustlat v kůlně,“ řekla Abagail. „Je to tam cítit trochu zatuchle, ale je tam sucho.“
Chvilku naslouchal šumění deště, který padal už skoro hodinu. Kdyby byl člověk sám, byl by to neutěšený lomoz. Ve společnosti to byl příjemný, tajemný zvuk, který je sdružoval. Šelestil v okapech a crčel do sudu, který měla Matka Abagail na druhé straně domu. Kdesi v dáli, nad Iowou, si pro sebe mumlal hrom.
„Asi máte své věci na táboření,“ zeptala se.
„Máme všechno možné,“ řekl Ralph. „Budeme v suchu. Tak pojď, Tome.“ Povstal.

„Říkám si," ozvala se Matka Abagail, „jestli bys tady s Nickem ještě chvilku nezůstal."
Nick celou dobu seděl u druhého konce stolu. Dalo by se čekat, přemýšlela s mírným úžasem, že člověk, který nemluví, se v místnosti plné lidí ztratí. Ale na Nickovi bylo něco, co tomu bránilo. Seděl bez hnutí a sledoval konverzaci, která probíhala v pokoji, a jeho tvář reagovala na vše, co bylo řečeno. Obličej měl otevřený a inteligentní, ale na jeho mládí příliš ustaraný. Několikrát při hovoru si všimla, že se na něj ostatní obrací, jako by jim Nick měl potvrdit, co říkají. Také si všimla, že se občas dívá s ustaraným výrazem z okna.
„Mohli byste mi pomoct s tou matrací?" zeptala se tiše June.
„Nick a já ti ji přineseme," řekl Ralph a vstal.
„Nechci jít do té tmavé kůlny sám," řekl Tom. „Svatá dobroto, to ne!"
„Já půjdu s tebou, kamaráde," řekl Dick. „Rozsvítíme si elektrickou lampu a zalehneme." Vstal. „Ještě jednou díky, paní. Ani neumím říct, jak je to všechno skvělé."
Ostatní také děkovali. Nick a Ralph snesli matraci, která byla opravdu bez hmyzu. Tom a Dick - mít ještě Harryho, tak jsou ta správná trojka, říkala si Abagail - šli ven do kůlny, kde brzy zaplála elektrická lampa. Zanedlouho zbyli v kuchyni jen Nick, Ralph a Matka Abagail.
„Nebude vám vadit, když si zapálím, paní?" zeptal se Ralph.
„Pokud mi nebudeš klepat popel na podlahu. Za tebou v kredenci je popelník."
Ralph vstal a šel si pro něj a Abby se zahleděla na Nicka. Měl na sobě zelenou košili, seprané džínsy a vestu. Bylo v něm něco, z čeho měla pocit, že ho znala už dříve nebo že bylo předurčeno, aby ho poznala. Když se na něj dívala, cítila jakousi úplnost, jako by tato chvíle byla daná osudem. Jako by na jednom konci života byl její otec, John Freemantle, vysoký, černý a hrdý, a na druhém konci tento muž, mladý, bílý a němý, s ustaranou tváří.
Podívala se z okna a viděla zář lampy, která se linula z kůlny a osvětlovala kousek dvora. Přemýšlela, jestli v ní je ještě pořád cítit kráva; v kůlně nebyla už dobré tři roky. Nepotřebovala tam chodit. Svou poslední krávu, Daisy, prodali v roce 1975, ale ještě v roce 1987 to po ní bylo v kůlně cítit. Nejspíš to tak je i dnes. Ale to nevadí; jsou i horší zápachy.
„Paní?"
Podívala se zpět do místnosti. Ralph seděl vedle Nicka, v ruce držel list papíru a snažil se ho ve světle lampy přečíst. Nick měl na klíně blok a v ruce držel tužku. Pořád si ji důkladně prohlížel.
„Nick říká ..." Ralph si odkašlal a vypadal rozpačitě.
„No, co říká?"
„Stojí tady, že má problémy s odezíráním vašich slov, protože -"
„Asi vím proč," řekla. „Žádný strach."
Vstala a přešourala se k sekretáři. Na druhé polici nad ním byl umělohmotný kalíšek a v něm jako medicinální exponát plaval umělý chrup.
Vylovila jej a opláchla v konvi s vodou.
„Dobrý Bože, jak jsem zkusila," řekla pochmurně a nasadila si dásně.
„Musíme si promluvit," začala. „Vy dva jste vůdci. Musíme si určité věci vyjasnit."
„No," řekl Ralph, „já asi ne. Nikdy jsem nebyl víc než dělník a částečně farmář. Určitě jsem. zplodil zatraceně víc mozolů než myšlenek. Řekl bych, že vůdce je Nick."
„Je to tak?" zeptala se Nicka.
Nick začal psát a Ralph jeho poznámku začal číst, ještě než ji dopsal.
„Byl to můj nápad, jet sem, to ano. Ale jestli jsem vůdce, to nevím."
„Potkali jsme June a Olivii asi devadesát mil odtud na jih," řekl Ralph. „Předevčírem, viď, Nicku?"
Nick přikývl.
„Už tehdy jsme jeli sem, Matko. A ženy šly taky na sever. Dick taky. Prostě jsme se dali dohromady."
„Viděli jste někoho jiného?" zeptala se. „Ne," psal Nick. „Ale měl jsem tušení - Ralph také - že míjíme nějaké lidi, kteří se schovávají a sledují nás. Asi se báli. Pořád se vyrovnávají s tím, co se stalo."
Přikývla.
„Dick říkal, že den předtím, než nás potkal, slyšel někde jižně motocykl. Takže tu jsou ještě další lidé. Myslím si, že je děsí větší skupinky lidí."

„Proč jste přišli sem?“ Její oči na něj pronikavě hleděly.
Nick psal: „Zdálo se mi o vás. Dick Ellis říká, že jemu také. A Gina vám říkala 'babička' dávno předtím, než jsme přijeli. Popsala váš dům. Houpačku.“
„Bůh žehnej tomu děcku,“ řekla Abagail nepřítomně. Podívala se na Ralpha. „Vy?“
„Jednou nebo dvakrát, paní,“ řekl Ralph. Olízl si rty. „Většinou se mi zdá jenom ... jenom o tom druhém.“
„Jakém druhém?“
Nick psal. Pak to, co napsal, zakroužkoval. Podal papír přímo jí. Její oči už bez brýlí na blízko neviděly tak dobře, ale tohle přečetla. Bylo to napsáno velkými písmeny, jako to, co Bůh napsal na stěnu Baltazarova paláce. Mráz jí přeběhl po zádech jen z toho, jak se dívala na zarámovaná písmena. Vzpomněla si na lasičky, jak se plazily přes silnici po břiše a tahaly za ruksak svými ostrými zabijáckými zoubky. Vzpomněla si na rudé Oko, otevírající se v temnotě, které pátralo nejen po ní, ale po celé skupině mužů a žen ... a po jednom malém děvčátku.
Ta dvě slova v kruhu zněla: temný muž.
„Bylo mi řečeno,“ prohlásila a hrála si s papírem, který jí dal Nick, „že máme jít na západ. Bylo mi to řečeno ve snu, samotným Bohem. Nechtěla jsem to poslouchat. Jsem stará žena a jediné, co chci, je zemřít na tomto kousku země. Patří mé rodině po sto dvanáct let, ale není mi souzeno tu zemřít, stejně jako Mojžíšovi nebylo souzeno dojít do Kanaanu s dětmi Izraele.“
Odmlčela se. Dva muži na ni upřeně hleděli a venku stále padal neúnavný déšť. Už nehřmělo. Bože, říkala si, ty umělé zuby mě ale bolí. Chci si je vyndat a jít si lehnout.
„Sny se mi začaly zdát dva roky předtím, než přišla nákaza. Vždycky jsem snila a občas se moje sny vyplnily. Věštectví je dar od Boha a každý jsme svou troškou obdarováni. Moje babička tomu říkala zářící Boží lampa, někdy jenom záře.
Ve snech jsem viděla, jak jdu na západ. Nejprve pouze s několika lidmi, potom jich bylo o cosi víc, potom zase o něco víc. Pořád na západ, pořád dál, až jsem viděla Skalisté hory. Nakonec nás byla celá karavana, dvě stě i víc. A byly tam ukazatele jako BOULDER, COLORADO 609 MIL nebo TUDY DO BOULDERU.“
Na chvilku zmlkla.
„Ty sny ... děsí mě. Nikdy jsem nikomu neřekla, že se mi zdají, tak jsem se bála. Cítila jsem se asi tak, jak se musel cítit Job, když k němu promluvil Bůh z větrného víru. Dokonce jsem sama před sebou předstírala, že to jsou jen sny, jako bláznivá stařena, která prchá před Bohem jako Jonáš. Ale velryba nás spolkla tak jako tak, však to vidíte. A jestli Bůh Abby řekne Musíš mluvit, pak prostě musím. A vždy jsem cítila, že ke mně někdo přijde, někdo zvláštní, a tak poznám, že nadešel čas.“
Podívala se na Nicka, který seděl u stolu a vážně si ji přes závoj kouře z Ralphovy cigarety prohlížel svým zdravým okem.
„Poznala jsem to, když jsem tě uviděla,“ řekla. „Jsi to ty, Nicku. Bůh vložil svůj prst na tvé srdce. Ale má více prstů než jeden a tam venku jsou další, kteří přijdou, chvála Bohu, a on je svým prstem také poznačil. Zdá se mi i o něm, o tom, jak nás hledá i teď a, Bůh mi odpustí mou zlobu, proklínám ho celým srdcem.“ Začala vzlykat a vstala, aby se napila a opláchla si obličej. Slzy prozrazovaly její lidskou stránku, slabou a umdlévající.
Když se otočila, Nick psal. Konečně odtrhl list z bloku a podal ho Ralphovi.
„Nevím, jak se na tom podílí Bůh, ale je jasné, že tady něco působí. Každý, koho jsme potkali, měl namířeno na sever. Jako byste znala odpověď. Zdálo se vám o někom dalším? Dickovi? June nebo Olivii? Možná o malé Gine?“
„Ne, o těch se mi nezdálo. O muži, který mnoho nemluví. O ženě s dítětem. O muži asi ve tvém věku, který ke mně přijde s kytarou. A o tobě, Nicku.“
„A myslíte si, že jít do Boulderu je ta správná věc?“
Matka Abagail řekla: „Je nám to souzeno.“
Nick chvilku bezcílně čmáral po papíře a pak napsal: „Kolik toho víte o temném muži? Víte, kdo to je?“
„Vím, co je zač, ale nevím, kdo to je. Je to to nejčistší zlo, které na zemi zůstalo. Zbytek špatných tak zlý není. Zlodějíčci a sexuální maniaci a lidé, kteří se rádi ohánějí pěstmi. Ale on si je zavolá. Už začal. Shání

je dohromady mnohem rychleji než my. Než podnikne další krok, bude daleko silnější. Nebude mít jen špatné, ale i slabé ... osamělé ... a ty, kteří ve svých srdcích nenechali místo pro Boha.“
„Možná, že není skutečný,“ psal Nick. „Možná, že to je pouze ...“ Okusoval konec tužky a přemýšlel. Konečně dodal: „... naše postrašená, špatná část. Možná, že všichni sníme o věcech, kterých se bojíme, že bychom je mohli udělat.“
Ralph se zamračil, když to četl nahlas, ale Abby okamžitě pochopila, co Nick míní. Bylo to podobné povídání nových kazatelů, kteří působili v posledních dvaceti letech. Jejich evangeliem bylo, že skutečný Satan vlastně neexistuje. Podle nich tu bylo zlo, které nejspíš pocházelo z prvotního hříchu, ale bylo všechno v nás a zbavit se ho prý je zrovna tak nemožné jako dostat vejce ze skořápky, aniž bychom ji rozbili. Podle těchto nových kazatelů je Satan něco jako skládačka - a každý muž, žena i dítě na zemi přidává svůj díl, aby vytvořil celek. Ano, všechno to znělo hezky a moderně, problém je ovšem v tom, že to nebyla pravda. A pokud nechá Nicka, aby takhle přemýšlel, temný muž si ho dá k večeři.
Řekla: „Zdálo se ti o mně. Nejsem skutečná?“
Nick přikývl.
„A mně se zdálo o tobě. Nejsi opravdový? Chvála Bohu, že sedíš hned vedle mě se svým blokem na kolenou. Ten druhý muž, Nicku, je skutečný jako ty sám.“ Ano, je skutečný. Vzpomněla si na lasičky a na rudé Oko, otevírající se v temnotě. Když opět promluvila, hlas měla zastřený. „Není to Satan,“ řekla, „ale on a Satan o sobě vědí a již dlouho se spolu radí.
Bible neříká, co se stalo s Noem a jeho rodinou poté, co potopa opadla. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby došlo k nějakému strašnému zápolení o duše těch lidí - duše, těla, způsob myšlení. A nepřekvapilo by mě ani, kdyby tohle čekalo na nás.
Je teď na západní straně Skalistých hor. Dříve nebo později se vydá na východ. Možná to nebude letos, to asi ne, ale stane se to, až bude připraven. A naším úkolem je vypořádat se s ním.“
Nick vrtěl hlavou, zmaten.
„Ano,“ řekla tiše. „Uvidíš. Čekají nás hořké dny. Smrt a hrůza, zrada a slzy. A ne všichni se dočkají toho, jak to skončí.“
„Tohle se mi nelíbí,“ zamumlal Ralph. „Není všechno už tak dost těžké, i bez toho chlapa, o kterém si tady s Nickem povídáte? Nemáme dost vlastních starostí, bez doktorů, bez proudu, bez ničeho? Proč jsme se museli zaplést do takové šlamastyky?“
„Nevím. Je to Boží vůle. On takovým, jako je Abby Freemantlová, nic nevysvětluje.“
„Jestli je to Jeho vůle,“ řekl Ralph, „tak bych byl docela radši, kdyby šel do penze a nechal to na někom mladším.“
„Pokud je temný muž na západě,“ psal Nick, „možná bychom měli zdvihnout kotvy a odejít na východ.“
Trpělivě zavrtěla hlavou. „Nicku, všechno, co se děje, slouží Pánu. Nemyslíš, že mu slouží i ten černý muž? Je to tak a nezáleží na tom, jak tajemné jsou Jeho plány. Černý muž vás bude pronásledovat, ať se vrtnete, kam chcete, protože slouží účelu Božímu a Bůh si přeje, abyste se s ním vypořádali. Nebude to k ničemu, bránit se vůli Pána. Muž nebo žena, jež to zkusí, skončí v břiše bestie.“
Nick rychle něco napsal. Ralph se na poznámku díval, škrábal se na nose a přál si, aby ji nemusel číst. Staré paní nemají rády věci, jaké Nick právě napsal. Bude tomu říkat rouhání a bude to křičet tak nahlas, že všechny vzbudí.
„Co je tam?“ zeptala se Abagail.
„Říká ...“ Ralph si odkašlal; péro vetknuté za páskou jeho klobouku se zachvělo. „Říká, že nevěří v Boha.“ Předal sdělení a teď se díval na špičky svých bot a očekával výbuch.
Ale ona se pouze uchechtla, vstala a přešla k Nickovi. Vzala ho za jednu ruku a popleskala ji. „Bůh ti žehnej, Nicku, ale na tom vůbec nesejde. On věří v tebe.“
Zůstali u Abby Freemantlové ještě další den a byl to od chvíle, kdy přešla nákaza, ten nejhezčí den, na který si kdokoliv z nich vzpomínal. Bylo to jako vody opadávající z vrcholu Araratu. Déšť ustal někdy brzo ráno a v devět hodin byla obloha příjemnou freskou slunce a plujících mraků, jak bývalo na Středozápadě zvykem. Po všech stranách se kolébala kukuřice jako pole smaragdů. Bylo chladněji než celé týdny předtím.
Tom Cullen trávil ráno tím, že běhal tam a zpátky v řádcích kukuřice s rukama rozpřaženýma a plašil

hejna vran. Gina seděla na zemi blízko houpačky a hrála si se spoustou papírových panenek, které Matka Abagail našla někde na dně své skříně v ložnici. Před chvílí si s Tomem příjemně pohráli s autíčky kolem jeho garáže, kterou si Tom přivezl z hračkářství v May v Oklahomě. Tom udělal ochotně všechno, co mu Gina řekla.
Dick Ellis, bývalý veterinář, přišel nesměle za Abagail a zeptal se jí, jestli někdo v okolí choval prasata.
„Jistě, Stonerovi měli vždycky prasata," řekla. Seděla na verandě v houpací židli, brnkala na kytaru a dívala se na Ginu, jak si hraje a zlomenou nohu má vystrčenou před sebe.
„Myslíte, že by některé mohlo být ještě naživu?"
„Budeš se tam muset podívat sám. Možné to je. Možná, že porazila chlívky a rozběhla se do světa." Oči se jí zaleskly. „Možná taky, že znám človíčka, kterému se včera v noci zdálo o vepřových kotletách."
„Možná, že znáte," řekl Dick. „Už jsi někdy porážel prase?"
„Ne, paní," široce se usmíval. „Pár jsem jich odčervil, ale žádné jsem ještě nezabil. Vždycky jsem byl takříkajíc nenásilný." „Myslíš, že byste s Ralphem snesli ženského předáka?" „Proč ne?" řekl.
O dvacet minut později již byli na cestě. Abagail jela v kabině mezi oběma muži a hůlku si vznešeně držela mezi koleny. U Stonerů v zadním chlívě našli dvě roční prasata, živá a veselá. Ukázalo se, že když došlo krmení, pustila se do svých slabších a méně šťastných stájových druhů.
Ralph ke stropu ve stodole připevnil řetěz a Dick mezitím podle Abagailiných pokynů konečně svázal zadní nohy jednoho z čuníků. Když ho táhli do stodoly, kvičelo a mrskalo sebou. Ve stodole ho pověsili za zadní nohy na řetěz.
Ralph vyšel z domu s řeznickým nožem devadesát centimetrů dlouhým - to není nůž, ale regulérní bajonet, pomyslila si Abby. „Víte, nevím, jestli to dokážu," řekl.
„No, tak to sem dej," Abagail natáhla ruku. Ralph se podíval pochybovačně na Dicka. Ten pokrčil rameny a Ralph odevzdal nůž.
„Pane," řekla Abagail, „děkujeme Ti za dar, který dostáváme díky Tvé velkomyslnosti. Požehnej tomu praseti, které nás nakrmí, amen. Utečte, hoši, teď to bude stříkat."
Prořízla praseti hrdlo jediným zručným tahem - některé věci nikdy nezapomenete a nezáleží na tom, jak jste staří - a ustoupila, jak nejrychleji mohla.
„Už máš zapáleno pod kotlem?" zeptala se Dicka. „Pěkný velký oheň na dvorku?"
„Ano, paní," řekl s úctou Dick, který z prasete nemohl spustit oči. „Máš ty kartáče?" otočila se na Ralpha.
Ralph ukázal dva rýžové kartáče s tuhými žlutými štětinami.
„Tak, teď ho odneste ke kotli a dejte ho tam. Až se trochu povaří, oškrábete ho. Pak pana Vepře sloupnete jako banán."
Oba při té myšlence trochu zezelenali.
„No tak," řekla. „Nemůžete ho jíst v kabátě. Musíte ho napřed svlíknout."
Ralph a Dick se po sobě podívali, polkli a začali stahovat prase z řetězu. Ve tři hodiny byli se vším hotovi a ve čtyři dorazili do domu Matky Abagail s korbou plnou masa. K večeři byly čerstvé vepřové kotlety. Ani Dick, ani Ralph toho moc nesnědli, ale Abagail sama spořádala dvě celé kotlety a vychutnávala si, jak jí v čelistech chřoupe vyškvařené sádlo. Není nic lepšího než čerstvé maso, které si člověk sám opatří.
Bylo něco po deváté hodině. Gina už spala a Tom Cullen dřímal v houpacím křesle na verandě. Kdesi daleko na západě bezzvučně problikávaly blesky. Ostatní dospělí se shromáždili v kuchyni, kromě Nicka, který se šel projít. Abagail věděla, jaký zápas v něm probíhá a její srdce bylo s ním.
„Helejte, vám není ve skutečnosti sto osm, že ne?" zeptal se Ralph, který si vzpomněl na něco, co jim řekla ráno, když vyrazili na svou masnou expedici.
„Hezky tady počkej," řekla Abagail. „Něco vám ukážu, Velký pane." Šla do ložnice a z horní poličky sekretáře vytáhla zarámovaný dopis od prezidenta Reagana. Přinesla ho do kuchyně a položila ho před Ralpha,. „Přečti tohle, synku," řekla hrdě.
Ralph četl „... příležitosti vašich stých narozenin ... jednou ze sedmdesáti dvou stoletých ve Spojených státech ... pátý nejstarší zaregistrovaný republikán ve Spojených státech ... zdraví a blahopřeje prezident Ronald Reagan, 14. ledna 1982." Vzhlédl s očima navrch hlavy. „No to mě pos-" zarazil se a zčervenal.

„Odpusťte, paní.“
„Co všechno jste musela vidět!“ podivovala se Olivia.
„Nic z toho se nedá dost dobře přirovnat k tomu, co jsem viděla za poslední měsíc nebo tak nějak.“ Povzdechla si. „Nebo s tím, co ještě uvidím.“
Dveře se otevřely a vstoupil Nick. Rozhovor ustal, jako by všichni čekali jenom na něho. Ve tváři mu viděla, že se rozhodl, a domnívala se, že ví jak. Předal jí papír, který napsal na verandě. Podržela si list v natažené ruce, aby ho přečetla.
„Měli bychom do Boulderu vyrazit zítra,“ napsal Nick.
Pohledem přeskočila z papíru na Nickovu tvář a pomalu pokývala hlavou. Podala list June a ta ho poslala Olivii. „Asi bychom měli,“ řekla Abagail. „Nechce se mi tam o nic víc než tobě, ale hádám, že musíme. Co tě přesvědčilo?“
Téměř rozčileně pokrčil rameny a ukázal na ni.
„Nechť je to tak,“ řekla. „Mé srdce věří v Pána.“
Nick si pomyslel: Kéž by i moje věřilo.

Druhého dne ráno, po krátké poradě, se Dick a Ralph chystali vyrazit do Columbusu v Ralphově autě.
„Nechce se mi ho vyměňovat,“ posteskl si Ralph, „ale jestli je to tak, jak říkáš, Nicku, tak dobrý.“
Nick napsal: „Vraťte se co nejdřív.“
Ralph se krátce zasmál a rozhlédl se po dvoře. June a Olivia praly na valše prádlo ve velkých neckách. Tom běhal po kukuřici a plašil vrány - tato činnost mu zřejmé připadala nekonečně zábavná. Gina si hrála s jeho autíčky a garáží. Stařena seděla ve svém houpacím křesle, dřímala a mírně chrápala.
„To tolik spěcháš strčit hlavu do lví tlamy, Nicky?“
Nick napsal: „Máme lepší místo, kam jít?“
„To je pravda. Nemá cenu jen se tak plácat kolem. Pak se cejtíš tak trochu k ničemu. Člověk si nepřipadá užitečnej, dokud nejde za něčím dopředu, všimnul sis toho?“
Nick přikývl.
„Tak jo.“ Ralph poplácal Nicka po rameni a otočil se. „Dicku, připravenej na vejlet?“
Tom Cullen se vyřítil z pole, na košili, na kalhotech i ve vlasech měl přichycené kukuřičné šáší. „Já taky! Tom Cullen chce taky jet na výlet! Svatá dobroto, to ano!“
„No tak pojď,“ řekl Ralph. „Počkej, ses celej od kukuřice. Já tě vopucuju.“
Tom nechal Ralpha, aby mu očistil košili i kalhoty, a nepřítomné se přitom usmíval. Nick si říkal, že poslední dva týdny pro Toma znamenaly možná nejšťastnější období jeho života. Byl mezi lidmi, kteří ho uznávali a neodháněli ho. Nakonec, proč by ne? Možná byl slabomyslný, ale v tomto novém světě byl pořád relativní vzácností, živou lidskou bytostí.
„Tak zatím, Nicky,“ řekl Ralph a vylezl si za volant svého chevroletu.
„Tak zatím, Nicky,“ opakoval Tom jako ozvěna; na rtech měl pořád ten nepřítomný úsměv.
Nick se díval, dokud vůz nezmizel z dohledu, pak zašel do kůlny, kde našel starou bednu a plechovku barvy. Z bedny odlomil jednu stěnu a přitloukl ji na kůl z plotu. Vzal ceduli a barvu na dvorek a tam na ni něco pečlivě psal. Gina se mu se zájmem dívala přes rameno.
„Co tam je napsáno?“ zeptala se.
„Je tam 'Odjeli jsme do Boulderu, Colorado. Použijeme vedlejší silnice, abychom se vyhnuli zácpám. Občanská radiostanice, kanál 14,'“ četla Olivia.
„Co to znamená?“ ptala se June, která se přišla podívat. Vzala Ginu do náruče a dívaly se, jak Nick pečlivě zatlouká kolík do země, aby byl k přečtení z místa, kde ze silnice odbočoval nájezd k Abagailině domu. Zatloukl ceduli skoro metr do země. Převrátit by ji mohl jen velmi silný vítr. Jistě, v těchto končinách bývají silné větry; vzpomněl si na ten, který je s Tomem téměř odnesl a na strach ve sklepě. Napsal něco na papír a podal to June.
„Jednou z věcí, které mají Ralph s Dickem přivézt z Columbusu, je občanská vysílačka. Někdo bude muset pořád monitorovat kanál 14.“
„Aha,“ řekla Olivia. „Chytré.“
Nick si pochmurně poklepal na čelo a pak se usmál.

Obě ženy se vrátily k prádlu. Gina hbitě doskákala po jedné noze ke své garáži. Nick přešel dvůr, vystoupil po schůdcích na verandu a posadil se vedle spící stařeny. Díval se po polích kukuřice a dumal, co s nimi bude.
Jestli je to tak, jak říkáš, Nicku, tak dobrý.
Udělali z něj vůdce. Udělali to a on vůbec nechápal proč. Nemůžete přijímat rozkazy od hluchoněmého, to je jako špatný vtip. Dick měl být jejich vůdce.
On sám měl být spíš nosičem oštěpů, v řadě třetí zleva, bez hodnosti. Ale v okamžiku, kdy potkali Ralpha Brentnera, jak ve voze bezcílně bloumá po silnici, začal ten ceremoniál, že někdo něco řekl a pak se podíval po Nickovi, jakoby pro potvrzení. Už teď začal s nostalgií vzpomínat na dny mezi Shoyo a May, než přišel Tom a zodpovědnost. Bylo snadné zapomenout na to, jak byl osamělý, na strach, že vracející se hrozné sny znamenají, že ztrácí rozum. Člověk si pamatoval jenom to, jak se mohl starat jenom o sebe, nosič oštěpů, v řadě třetí zleva, malá figurka v této strašné hře.
Poznala jsem to, když jsem tě uviděla. Jsi to ty, Nicku. Bůh vložil svůj prst na tvé srdce ...
Ne, tohle neberu. Neberu ani Boha, když už jsme u toho. Ať si stařena nechá svého Boha, Bůh je pro stařeny stejně důležitý jako klystýry a čaj v pytlíku. Soustředí se vždy jen na jednu věc, jeden krok za druhým. Dovést je do Boulderu, pak se uvidí, co se bude dít dál. Stařena tvrdí, že temný muž je skutečný člověk, ne jenom psychologický symbol, a tomu se mu také nechtělo věřit ... ale hluboko v srdci to věděl. Hluboko v srdci věřil všemu, co řekla, a to ho děsilo. Nechtěl být vůdce.
Jsi to ty, Nicku.
Rameno mu stiskla ruka a on překvapeně vyskočil a otočil se. Pokud před chvílí spala, teď byla vzhůru. Seděla v houpacím křesle a usmívala se na něj.
„Jenom tak jsem seděla a vzpomínala na Velkou krizi," řekla. „Víš, že mému tatínkovi tady patřila země na míle daleko? Je to pravda. Na černocha to bylo něco. A já hrála na kytaru a zpívala ve městě na shromáždění v roce devatenáct set dva. To už je tak dlouho, Nicku, tak dlouho."
Nick přikývl.
„Byly to dobré časy, Nicky, většinou ano. Jenže nic netrvá věčně, hádám. Jenom láska Pána. Můj tatínek umřel a zem byla rozdělena mezi jeho syny, s kouskem i pro mého prvního manžela; nebylo to mnoho, šedesát akrů. Tento dům stál na části těch šedesáti. A teď zbyly už jenom čtyři akry. Asi bych si teď mohla zabrat třeba všechno, ale už by to nějak nebylo to samé."
Nick ji pohladil po vyhublé ruce a ona si zhluboka povzdechla.
„Bratři spolu většinou spolupracují špatně, téměř vždy to skončí v hádkách. Podívej se na Kaina a Ábela! Každý chtěl být předákem a nikdo dělníkem! Přišel rok třicet jedna a banka chtěla svoje peníze. Pak se teprve dali dohromady, ale to už bylo skoro pozdě. Do roku 1945 bylo všechno pryč, kromě mých šedesáti a nějakých čtyřiceti padesáti tam, kde bydleli Goodwellovi."
Z kapsy vytáhla kapesník a pomalu a zamyšleně si otřela oči.
„Nakonec jsem zůstala jenom já, bez peněz, bez ničeho. A každý rok, když se platily daně, si brali větší a větší kousek a já se chodila dívat na ty části, které už nebyly moje, a plakala jsem pro ně jako pláču teď. A takhle jsem o to přišla. Tuhle kousek, tamhle kousek. Co zůstalo, to jsem pronajímala, ale nikdy to nebylo dost, abych zaplatila ty jejich proklaté daně. Pak, když mi bylo sto, mi daně zrušili. Ano, vzdali se jich, když už mi vzali všechno kromě tady toho kousíčku. To od nich bylo šlechetné, co?"
Stiskl jí ruku a díval se na ni.
„Ach, Nicku," povzdechla si Matka Abagail, „nechala jsem ve svém srdci usídlit zášť k Bohu. Každý, kdo Ho miluje, Ho zároveň nenávidí, protože On je tvrdý Bůh, žárlivý Bůh, je tím, čím je a v tomto světě je schopen splatit službu bolestí, zatímco ti, co páchají zlo, si jezdí v cadillacích. I radost z toho, že Mu sloužíš, je trpkou radostí. Vykonávám Jeho vůli, ale moje lidská část Ho v mém srdci proklela. 'Abby,' říká Pán, 'mám pro tebe za nějakou dobu práci. Tak tě nechám žít a žít, až bude maso na tvých kostech bolavé. Budeš se dívat, jak tvé děti umírají a ty budeš pořád chodit po zemi. Uvidíš, jak je země tvého tatínka kousek po kousku rozebírána. A nakonec bude tvou odměnou to, že odejdeš s cizími lidmi ode všeho, co miluješ nejvíce, a zemřeš v cizí zemi, aniž bys dokonala svou práci. To je má vůle, Abby,' říká a já odpovím 'Ano, Pane. Buď vůle tvá'. A v srdci Ho proklínám a ptám se 'Proč, proč, proč?' a jedinou odpovědí, které se dočkám, je 'Kde jsi byla, když jsem tvořil svět?'"

Nyní jí slzy tekly proudem, stékaly po tvářích a smáčely jí živůtek šatů a Nick si s údivem říkal, kde se bere v tak staré ženě, která vypadá, že je vysušená na troud, tolik slz.
„Pomoz mi při tom, Nicku," řekla. „Já chci udělat jenom to, co je správné."
Pevně jí stiskl ruce. Za nimi se na dvorku zachichotala Gina a od autíčka, které držela vysoko ve vzduchu, se v drobných odlescích odráželo slunce.
Dick a Ralph se vrátili v poledne, Dick jel v nové dodávce dodge a Ralph řídil červený odtahový nákladňák s radlicí vpředu a hákem, který se houpal vzadu na rameni. Tom stál vzadu a bohorovně jim kynul. Zastavili před verandou a Dick vystoupil.
„V odtahovači je zatraceně dobrá vysílačka," řekl Nickovi. „Čtyřicetikanálová. Myslím, že se do ní Ralph zamiloval."
Nick se zazubil. Ženy vyšly ven a dívaly se na nová auta. Abagail si všimla, jak dvorně doprovodil Ralph June k nákladňáku, aby se mohla podívat na vysílačku, a souhlasně si zabrumlala. Ta žena má pěkně vyvinuté boky. Bude moci mít tolik dětí, kolik si bude přát.
„Tak kdy vyrazíme?" ptal se Ralph.
Nick naškrábal: „Jakmile se najíme. Vyzkoušel jsi vysílačku?"
„Jo," řekl Ralph. „Měl jsem ji puštěnou celou cestu zpátky. Hrozný šumění; je tam odrušovač, kterej moc nefunguje. Ale stejně, přísahal bych, že jsem i přes to praskání něco slyšel. Někde daleko. Možná to ani nebyly
hlasy. Ale abych řekl pravdu, Nicku, moc jsem se o to nestaral. Jako o ty sny."
Rozhostilo se ticho.
„No," porušila ho Olivia. „Radši něco uvařím. Doufám, že nikomu nebude vadit, že bude zase vepřové."
Nikomu to nevadilo. A v jednu hodinu bylo jejich tábornické vybavení - a Abagailino křeslo a kytara - naskládáno v dodávce a skupina se vydala na cestu. Odtahovač jel napřed, aby odstranil z cesty případné překážky. Abagail seděla vpředu v dodávce. Jeli na západ po silnici číslo 30. Neplakala. Mezi koleny měla opřenu hůl. Oplakávání skončilo. Byla na ni naložena Pánova vůle, a ta se stane. Stane se, ale myslela i na rudé Oko, které se otevírá v temném srdci noci, a měla strach.
KAPITOLA 46
Bylo 27. července pozdě odpoledne. Podle napůl zničené tabule tábořili na výstavišti města Kunkle. Samotné Kunkle v Ohiu bylo o něco jižněji. Většina města byla zničena požárem. Stu říkal, že to je asi od blesku. Harold to pochopitelně zavrhl. V poslední době to tak bylo pokaždé; kdyby Stu Redman řekl, že požární vůz je červený, Harold Lauder by přišel s čísly a důkazy, které by dokazovaly, že jsou povětšinou zelené.
Povzdychla si a převalila se na druhý bok. Nemohla spát. Bála se snu.
Nalevo od ní stálo v řadě pět motocyklů, nakloněných, jak byly opřené o stojánky, a na jejich pochromovaných výfucích se třpytilo měsíční světlo. Jako by si tohle místo vybrala k tábořeni skupinka Pekelných andělů. Ne že by Pekelní andělé jezdili na takových prdítkách, jako jsou tyhle hondy a yamahy. Ti jezdili na „mašinách" ... nebo to jenom pochytila z nějakého filmu, který viděla v televizi? Divocí andělé. Ďáblovi andělé. Pekelní andělé na kolech. Když byla na střední škole, bývaly filmy o motorkářích vždycky událost a kina byla plná. Odeon ve Wellsu, Star ve Sanfordu, Twin v South Portlandu, zaplatíš a dostaneš, cos chtěl. Teď je to všechno kaput, kina kaput, nemluvě o Pekelných andělech a starých dobrých amerických filmech.
Zapiš si to do deníku, Frannie, řekla si a překulila se. Teď v noci ne. Dnes v noci bude spát, sny nesny. O dvacet kroků dál viděla ostatní, zachumlané do spacáků jako Pekelní andělé po divoké pivní párty, kde si zasouložil každý kromě Petera Fondy a Nancy Sinatrové. Harold, Stu, Glen Bateman, Mark Braddock, Perion McCarthyová. Vezmi si Sominex a spi ...
Necpali se ale Sominexem, všichni brali půl gránu Veronalu. Byl to Stuův nápad, když se sny zhoršily a byly tak šílené, že se daly jen stěží vydržet. Ještě než to předložil ostatním, vzal si Harolda stranou, protože jedním ze způsobů, jak Harolda uklidnit, bylo zeptat se ho na jeho mínění, a také proto, že toho spoustu věděl. Bylo to dobré, ale trochu strašidelné, jako by s nimi jel nějaký druhořadý bůh - který ví víceméně všechno, ale je citově nestálý a může se kdykoliv sesypat. V Albany, kde potkali Marka a Perion, si pořídil druhou pistoli a teď chodil se dvěma, křížem zavěšenýma na pásku jako moderní John

Ringo. Bylo jí Harolda líto, ale začala se ho v poslední době i bát. Začala přemýšlet, jestli mu jedné noci prostě nepřeskočí a nezačne pálit z těch svých dvou pistolí kolem sebe. Často vzpomínala na den, kdy našla Harolda u nich na zahradě, jak seká trávník a pláče.
Věděla, jak mu to Stu asi předložil, velmi tiše, téměř spiklenecky: Harolde, s těmi sny jsou potíže. Dostal jsem nápad, ale nevím přesně, jak to udělat ... slabé sedativum ... ale musí by to být přesná dávka. Příliš silná dávka a nikdo se neprobudí, kdyby se něco semlelo. Co navrhuješ?
Harold navrhl, aby zkusili jeden gránVeronalu, který byl k mání v každé lékárně, a pokud se cyklus snů přeruší, zmenší dávku na tři čtvrtiny gránu a když to bude fungovat, vezmou si půlku. Stu to ještě zvlášť zkonzultoval s Glenem a získal podobný názor. Pak přikročili k experimentu. Při čtvrtině gránu se sny začaly vracet, tak si brali půl.
Alespoň tedy ostatní.
Frannie drogu přijímala každý večer, ale neužívala ji. Nevěděla, jestli by Veronal dítěti ublížil, ale nechtěla riskovat. Říkalo se, že i aspirin může narušit chromozómový řetězec. Tak raději trpěla sny - a trpěla je to správné slovo. Jeden z nich se opakoval; pokud se jiné lišily, dříve nebo později začaly sklouzávat do toho jednoho. Byla ve svém ogunquitském domě a pronásledoval ji temný muž.
Nahoru a dolů temnými chodbami, přes matčin salón, kde hodiny odbíjely roční období ... věděla, že by mu unikla, kdyby nemusela vléci tu mrtvolu. Bylo to tělo jejího otce, zabalené do prostěradla; kdyby ho upustila, temný muž by mu něco udělal, provedl by na něm nějaké strašlivé znesvěcení. Utíkala a věděla, že je blíž a blíž a nakonec jí na rameno dopadla ruka, horká a odporná ruka. Síly ji opustily, otcovo tělo se jí sesmeklo ze zad, ona se otočila a už chtěla říci: Vezmi si ho, dělej co chceš, mně je to jedno, jenom už mě nehoň.
A on tam stál, oděn v nějakou temnou látku, která vypadala jako mnišský hábit s kápí, a z jeho obličeje byl vidět jen ten obrovský veselý škleb. A v jedné ruce držel hák z ramínka na šaty. Tehdy ji zasáhla hrůza jako boxerská rukavice a ona se začínala probouzet, propocená, se srdcem až v krku a už nikdy nechtěla znovu usnout.
Protože on nechtěl mrtvé otcovo tělo; chtěl živé dítě z jejího lůna.
Opět se přetočila. Pokud brzy neusne, opravdu si vytáhne deník a začne psát. Deník si vedla od pátého července. Svým způsobem ho psala pro své dítě. Byl to akt víry - víry v to, že dítě bude žít. Chtěla, aby vědělo, jak to všechno bylo. Jak nákaza přišla do města jménem Ogunquit, jak s Haroldem unikli, co se s nimi stalo. Chtěla, aby dítě vědělo, co se přihodilo.
Měsíční světlo bylo dost silné, aby se při něm dalo psát, a dvě nebo tři stránky deníku ji vždy ukolébaly ke spánku. To asi nesvědčilo o zrovna velkém literárním talentu. Dá ale napřed spánku ještě jednu šanci.
Zavřela oči.
A dál přemýšlela o Haroldovi.
Situace se mohla zklidnit, když přišli Mark a Perion, kdyby ovšem ti dva už nebyli pár. Perion bylo třicet tři, o jedenáct let více než Markovi, ale v tomto světě takové rozdíly nic neznamenaly. Našli se, hledali se a byli odhodláni spolu zůstat. Perion se Frannie svěřila, že se snaží počít dítě. Díky Bohu, že jsem brala prášky a neměla nitroděložní tělísko, řekla Peri. Jak bych ho, proboha, dostala ven?
Fran jí téměř řekla o dítěti, které nosila (to už byla za třetinou těhotenství), ale něco ji zadrželo. Bála se, že by to mohlo ještě zhoršit už tak špatnou situaci.
Takže jich teď bylo šest namísto čtyř (Glen rozhodně odmítal řídit motocykl a pokaždé jel buď se Stuem nebo s Haroldem), ale situace se příchodem další ženy nezměnila.
A co ty, Frannie? Co chceš ty?
Pokud musela existovat v takovém světě, s biologickými hodinami nařízenými na zazvonění za šest měsíců, chtěla by za muže někoho, jako je Stu Redman - ne, nikoliv chtěla by někoho jako. Chtěla jeho. Tak to bylo, nahá a holá pravda.
Bez civilizace se chrom a okrasy z motoru lidské společnosti rychle oloupaly. Glen Bateman o tomhle tématu často vykládal a zdálo se, že Harolda to nezřízeně těší.
Ženská emancipace, filozofovala Frannie (říkala si, že když už si tak troufá, může to říci naplno), nebyla ničím víc a ničím méně než produktem technické společnosti. Ženy jsou otrokyněmi svých těl. Jsou menší. Bývají slabší. Muži nedokáží rodit děti, ale ženy ano - to ví každé čtyřleté dítě. A těhotná žena je

zranitelná lidská bytost. Civilizace poskytla ochranu oběma pohlavím. Osvobozeni - to slovo to vyjadřovalo dokonale. Před civilizací, s jejím milosrdným systémem ochran, byly ženy otrokyně. Co si mazat med kolem huby, pouhé otrokyně, myslela si Frannie. Pak zlé dny skončily. Ženské Krédo, které by mělo být vyvěšeno v redakcích ženských časopisů, nejlépe vyšité na mušelínu, bylo pouze: Děkujeme vám, Muži, za železnice. Děkujeme vám, Muži, za vynález automobilu a vybití Indiánů, kteří si mysleli, že by si Ameriku nechali ještě chvilku, protože tady byli první. Děkujeme vám, Muži, za nemocnice, policii, školy. Teď bychom, prosím, chtěly volit a mít právo na to, abychom si směly samy určit vlastní cestu a osud. Kdysi jsme bývaly pouze movitým majetkem, ale to už je dnes pasé. Naše dny v otroctví musí skončit; už nemusíme být otrokyněmi, stejně jako nemusíme plout přes Atlantický oceán v maličkaté plachetnici. Tryskáče jsou rychlejší a bezpečnější než malé plachetnice a svoboda dává větší smysl než otroctví. Nebojíme se létat. Děkujeme vám, Muži.

A co se dalo říci víc? Nic. Burani mohli chrochtat něco o pomatených punčochách, reakcionáři mohli hrát své malé, intelektuální hry, ale pravda se jen usmívala. To vše se teď změnilo, v průběhu několika týdnů se to změnilo - jak moc, to ukáže až čas. Ale jak tu ležela, ve tmě, věděla, že potřebuje muže. Ach Bože, jak moc potřebuje muže.

Ne že by to byla pouze otázka ochrany své a dítěte. Stu ji přitahoval, zvláště po Jessu Riderovi. Stu byl klidný, schopný a hlavně nebyl to, co by její otec nazval „deset kilo žvástů v pětikilový tašce".

Ona se mu také líbila. To věděla naprosto jistě, věděla to od jejich prvního společného oběda v opuštěné restauraci čtvrtého července. Na okamžik - jenom na vteřinku - se jejich oči střetly a zaplavil je žár jako náhlý nával energie, při kterém se všechny ručičky přehoupnou do červeného. Předpokládala, že Stu také ví, jak se věci mají, ale čekal na ni, dával jí čas, aby se sama rozhodla. Nejprve byla s Haroldem, byla tedy Haroldovým majetkem.

Pitomý mužský přístup, ale obávala se, že tohle bude zase jednou pitomý mužský svět, alespoň po nějakou dobu.

Kdyby tady tak byl někdo další, někdo pro Harolda, ale nikdo takový tu nebyl a ona měla strach, že nemůže dlouho čekat. Myslela na den, kdy se s ní Harold, po svém a neohrabaně, pokoušel pomilovat, učinit svůj nárok nezvratným. Jak dlouho to bylo? Dva týdny? Zdálo se, že je to déle. Veškerá minulost teď vypadala vzdálenější. Táhla se jako rozteklá karamela. Kvůli všem svým obavám, co dělat s Haroldem - a strachu z toho, co by mohl udělat Harold, pokud půjde ke Stuartovi - a děsu ze snů určitě nikdy neusne.

S touto myšlenkou pomalu vklouzla do spánku.

Když se probudila, byla ještě tma. Někdo s ní třásl.

Tiše zaprotestovala - poprvé po týdnu se jí nic nezdálo a spánek byl osvěžující - a neochotně se probrala. Říkala si, že už je asi ráno a je čas vyrazit. Ale proč by chtěli jet potmě? Když se posadila, viděla, že na obloze je dokonce ještě měsíc.

Byl to Harold, kdo s ní třásl, a vypadal vyděšeně.

„Harolde? Děje se něco?"

Viděla, že i Stu je vzhůru. A Glen Bateman. Perion klečela na druhé straně tábora, kde měli ohniště.

„Mark," řekl Harold. „Je mu zle."

„Zle?" zeptala se a v tom okamžiku se od ohniště, kde klečela Perion, ozvalo tiché zasténání. Frannie ucítila, jak jí hrůza sevřela útroby do ledových kleští. Nemoc byla to, čeho se všichni děsili.

„Není to ... chřipka, viď, Harolde? „Protože pokud by Mark ulehl s opožděným případem Kapitána Tripse, znamenalo to, že by ho mohli dostat i ostatní. Bacil možná pořád poletuje někde kolem. Možná, že zmutoval.

„Ne, není to chřipka. Vůbec ne jako chřipka. Fran, jedla jsi dnes večer ty mušle z konzervy? Nebo odpoledne?"

Pokoušela se přemýšlet, hlavu stále omámenou spánkem. „Ano, měla jsem je odpoledne i večer," řekl. „Byly výborné. Miluju mušle. Je to otrava jídlem? Je to tak?"

„Fran, jenom se ptám. Nikdo z nás neví, co to je. Doktor není zrovna po ruce. Jak se cítíš? Je ti dobře?"

„Fajn, jenom jsem ospalá." Ale to už nebyla. Teď už ne. Z druhého konce tábora se ozval další sten, jako by ji Mark vinil z toho, že se cítí dobře, zatímco jemu je zle.

Harold řekl: „Glen si myslí, že by to mohlo být slepé střevo."
„Cože?"
Harold se jen smutně usmál a přikývl.
Fran vstala a šla přes tábořiště k ostatním. Harold se vlekl za ní jako nešťastný stín.
„Musíme mu pomoct," řekla Perion. Mluvila mechanicky, jako by ta slova řekla už mnohokrát předtím. Oči jí neklidně přebíhaly z jednoho na druhého, oči tolik plné strachu a bezmoci, že si Fran opět připadala provinile. Snažila se potlačit myšlenky, které se jí sobecky stočily k dítěti, které nosila.
Ať už byly patřičné nebo ne, nedaly se zahnat. Běž od něj, křičelo na ni cosi uvnitř. Okamžitě běž od něj, může to být něco nakažlivého. Podívala se na Glena, který vypadal v klidném světle elektrické lampy bledý a starý.
„Harold říká, že si myslíš, že je to apendix," řekla.
„Nevím," řekl Glen a v hlase mu zazněla nervozita a strach. „Má každopádně všechny příznaky; horečku, tvrdé a oteklé břicho, bolestivé při doteku-"
„Musíme mu pomoct," opakovala Perion a propukla v pláč.
Glen se dotkl Markova břicha a Mark doširoka rozevřel oči. Zakřičel. Glen rukou ucukl, jako by se dotkl rozpálených kamen, a se špatně maskovanou panikou se podíval ze Stua na Harolda a zpět na Stua. „Co byste, pánové, navrhovali?"
Harold stál a křečovitě polykal, jako by mu něco uvázlo v hrdle. Nakonec vyhrkl: „Dáme mu aspirin."
Perion, která přes závoj slz hleděla na Marka, se na něj prudce otočila. „Aspirin?" zeptala se užasle.
„Aspirin?" Tentokrát to už zaječela. „To je všechno, co navrhneš po všech tvejch přemoudřelejch kecech? Aspirin?"
Harold si nacpal ruce do kapes a nešťastně se na ni podíval, jako by výčitku přijímal.
Stu se tiše ozval: „Ale Harold má pravdu, Perion. Pro teď je aspirin to nejlepší, co mu můžeme dát. Kolik je hodin?"
„Vy nevíte, co máte dělat!" zakřičela na ně. „Proč to prostě nepřiznáte?"
„Je čtvrt na tři," řekl Frannie.
„Co když umře?" Peri si odhrnula pramen kaštanových vlasů z tváře, která byla oteklá pláčem.
„Nech je být, Peri," řekl Mark tupým, unaveným hlasem. Všechny je to polekalo. „Dělají, co můžou. Jestli to bude takhle bolet pořád, tak bych radši byl mrtvej. Dejte mi ten aspirin. Cokoliv."
„Já ho přinesu," řekl Harold, celý dychtivý, aby se mohl vzdálit. „Mám nějaký v batohu. Extra silný Excedrin," dodal, jako kdyby čekal pochvalu, a pak pro něj odchvátal.
„Musíme mu pomoct," vrátila se Perion ke svému starému scénáři.
Stu vzal Glena a Fran stranou.
„Nějaké návrhy, co s tím můžeme dělat?" zeptal se jich tiše. „Já žádné nemám, to vám říkám. Peri se dopálila na Harolda, ale jeho nápad s aspirinem byl pořád dvakrát lepší než všechno, co jsem vymyslel já."
„Je rozčilená, to je všechno," řekla Frannie.
Glen si povzdechl. „Možná to jsou jenom střeva. Příliš mnoho nestravitelných látek. Možná se to uvolní a vyčistí."
Frannie vrtěla hlavou. „To si nemyslím. Kdyby to byla střeva, neměl by horečku. A taky by mu břicho tolik neoteklo." Téměř to vypadalo, že mu v břiše přes noc narostl nádor. Dělalo se jí špatně, když na to pomyslela. Nemohla si vzpomenout, kdy (kromě svých snů) byla tak vystrašená. Co to říkal Harold? Doktor není zrovna po ruce. To byla pravda, hrozná pravda. Najednou to na ni všechno dolehlo. Jak strašně jsou sami. Jak strašně vysoko na napjatém laně a někdo zapomněl na záchrannou síť. Podívala se na Glenovu napjatou tvář a pak na Stua. Oba byli nesmírně znepokojeni, ale řešení neznal nikdo.
Za nimi se ozval další Markův výkřik a Perion ho opakovala, jako by jeho bolest cítila. Možná, říkala si Fran, že ji skutečně cítila.
„Co budeme dělat?" zeptala se bezmocně.
Myslela na dítě a v mysli se jí donekonečna honila otázka: Co když to bude muset být císařem? Co když to bude muset být císařem? Co když -
Za ní, jako nějaký příšerný věštec, opět vykřikl Mark a ona ho začínala nenávidět.

Dívali se na sebe a kolem nich se chvěla noc.

Z deníku Fran Goldsmithové
6. července 1990
Po troše přemlouvání se pan Bateman rozhodl, že pojede s námi. Říká, že po všech svých článcích („Používal jsem velká slova, aby nikdo nepoznal, jak jednoduchá ve skutečnosti jsou“ říká) a dvaceti smrtelně nudných letech se studenty na hodinách základní sociologie, nemluvě o sociologii deviantního chování, se rozhodl, že takovou příležitost nemůže odmítnout.
Stu se zeptal, jakou příležitost.
„Myslím, že to je jasné,“ říká Harold tím svým NESNESITELNĚ NAFRNĚNÝM způsobem (Harold někdy umí být zlato, ale jindy dokáže být učiněný fouňa a dneska byl to druhé). „Pan Bateman-“
„Říkej mi, prosím, Glene,“ požádal ho tiše, ale Harold se po něm podíval, jako by ho obvinil, že má nějakou ošklivou nakažlivou nemoc.
„Glen, domnívám se, jakožto sociolog spatřuje příležitost studovat formování společnosti z první ruky. Chce se přesvědčit, jak se fakta shodují s teorií.“
No, abych to zkrátila, Glen (budu mu tak odteď říkat, protože si to tak přeje) souhlasil, že je to do určité míry tak, ale dodal: „Mám také určité teorie, které jsem sepsal a teď doufám, že se potvrdí nebo vyvrátí. Nevěřím, že člověk, zrodivší se z popela superchřipky, bude podobný člověku od pramenů Nilu s kostí v nose a ženou jako otrokyní. To je jedna z teorií.“
Stu řekl potichu jako vždycky: „Protože všeho kolem je dost a jenom to čeká, až to někdo sebere.“
Vypadal tak zachmuřené, když to říkal, že mě to překvapilo a i Harold se na něj díval tak nějak legračně. Ale Glen přikývl a řekl: „Správně. Technická společnost odešla ze hřiště, abych tak řekl, ale míče tam nechala. Najde se někdo, kdo si pamatuje, jak se hraje a naučí to znovu i ostatní. To je docela hezké, co? Musím si to potom zapsat.“
[Ale já už jsem to napsala, kdyby to náhodou zapomněl. Kdo ví? Jen vítr, hi-hi-hi.]
Načež Harold říká: „To vypadá, jako byste věřil, že to celé začne znovu - závody ve zbrojení, znečištění a tak dále. Je to další z vašich teorií? Nebo pouze důsledek té první?“
„Ne tak docela,“ začal Glen, ale než mohl pokračovat, Harold roztočil vlastní kolovrátek. Nemůžu to zapsat slovo od slova, protože když se Harold rozjede, mluví hrozně rychle, ale v kostce to bylo o tom, jak si on, i když 0 lidech jako celku nemá nijak zvláštní mínění, nemyslí, že by byli takhle stupidní. Řekl, že si myslí, že tentokrát budou vytvořeny jisté zákony. Nikdo si nebude smět hrát s bordelem jako jaderné štěpení a freonovými spreji a takovýma věcma. Pamatuju si jednu věc, kterou řekl, protože to bylo pěkně obrazné: „To, že za nás někdo rozetnul gordický uzel, není důvod, abychom ho začali znovu vázat.“
Viděla jsem, že se přímo třese na hádku - jedna z věcí, které brání, aby byl Harold oblíben, je to, jak dychtivě předvádí, kolik toho ví (a to zase ví, to se mu nedá upřít, je opravdu superchytrý) - ale Glen řekl jenom „To ukáže čas, není-liž pravda?“
To všechno skončilo asi před hodinou a teď jsem nahoře v ložnici a Kojak leží na zemi vedle mě. Hodný pes! Je to tady útulné, připomíná mi to domov, ale pokouším se na domov moc nemyslet, protože je mi z toho do breku. Vím, že to asi zní hrozně, ale opravdu bych chtěla někoho, kdo by mi pomáhal zahřát postel. Dokonce mám už kandidáta.
Na to zapomeň, Frannie!
Takže zítra vyrážíme do Stovingtonu a já vím, že se to Stuovi moc nelíbí. Bojí se toho místa. Mám Stua moc ráda. Kdyby se tak líbil i Haroldovi! Harold to dělá všechno hodně těžké, ale asi si prostě nemůže pomoci.
Glen se rozhodl, že tady Kojaka nechá. Je mu líto, že to musí udělat, i když Kojak nebude mít problémy s hledáním potravy. Ale nemáme ho jak vzít, jedině kdybychom našli motorku se sajdkárou, ale i tak by se mohl ubohý Kojak polekat a vyskočit ven a zabít se nebo zranit.
Takže zítra jedeme.
Pamatuj: Texas Rangers (baseballový tým) měli nadhazovače jménem Nolan Ryan, který uměl házet všechny možné nechytatelné nadhozy a rychlíky. Měli jsme televizní komedie s nahraným smíchem; to

byli lidé, nahraní na pásku, kteří se při vtipech smáli a to mělo vyvolávat větší pohodu při sledování. V supermarketu sis mohl koupit zmrazené koláče a dorty a pak je nechat rozmrazit a sníst je. Můj nejoblíbenější byl jahodový koláč od firmy Sara Lee.

7.července 1990

Nemůžu psát dlouho. Jeli jsme celý den. Zadek mám jako hamburger & záda mě bolí, jako bych tam měla kamení. V noci se mi zase zdál ten ošklivý sen. Haroldovi se taky zdálo o tom ?muži? a šíleně ho to dopaluje, protože neumí vysvětlit, jak jsme oba mohli mít v zásadě stejný sen.
Stu říká, že se mu zdá o Nebrasce a staré černošce, která tam žije. Pořád mu říká, ať za ní kdykoliv přijede. Stu myslí, že žije ve městě, které se jmenuje Holland Home nebo Hometown nebo tak nějak. Říká, že by to našel. Harold se mu vysmál a pustil se do sáhodlouhé přednášky, jak jsou sny psychologickou freudovskou manifestací toho, o čem se bojíme přemýšlet, když jsme vzhůru. Stu se, myslím, zlobil, ale zachoval klid. Tolik se bojím, že jejich špatný vztah se může ošklivě vyhrotit, KÉŽ BY TO TAK NEMUSELO BÝT!
No, a Stu řekl: „Tak jak to, že máte s Fran stejný sen?“ Harold zamumlal něco o shodě okolností a odkráčel.
Stu řekl Glenovi a mně, že by po Stovingtonu chtěl jet do Nebrasky. Glen pokrčil rameny a řekl: „Proč ne? Musíme někam jet.“
Harold bude mít pochopitelně námitky na základě obecných principů. Zatraceně, Harolde, kdy vyrosteš? Pamatuj: Na začátku osmdesátých let byl nedostatek ropy, protože každý v Americe s něčím jezdil a spotřebovali jsme většinu vlastních zásob a Arabi nás drželi pod krkem. Arabi měli tolik peněz, že je doslova nemohli utratit. Existovala rocková skupina jménem The Who, která koncerty občas končila tím, že rozmlátila kytary a zesilovače. Říkalo se tomu „okázalé utrácení“.

8.července 1990

Je pozdě a já jsem zase unavená, ale pokusím se napsat, co budu moci, než se mi víčka ZABOUCHNOU. Harold dokončil svou ceduli asi před hodinou (nehezkým písmem, musím říci) a umístil ji před stovingtonské infekční centrum. Stu mu s ní pomohl a zachoval klid navzdory Haroldovým hnusným pošklebkům.
Pokoušela jsem se připravit na zklamání. Nikdy jsem si nemyslela, že by Stu lhal, a Harold si to podle mě taky nemyslel. Takže jsem si byla jistá, že tam jsou všichni mrtví, ale i tak mě to vyvedlo z míry a brečela jsem. Nemohla jsem si pomoci.
Ale nebyla jsem sama, kdo byl vyveden z míry. Když Stu uviděl tu budovu, zbledl jako mrtvola. Měl na sobě košili s krátkými rukávy a já viděla, že má všude husí kůži. Oči má normálně modré, ale tehdy úplně zešedly, jako oceán, když je zamračeno.
Ukázal do třetího patra a řekl: „To byl můj pokoj.“
Harold se k němu obrátil a já viděla, že se chystá na nějakou svou patentovanou Chytrou Poznámku Harolda Laudera, ale pak uviděl Stuův výraz a zůstal zticha. Myslím, že to bylo velmi moudré.
Takže za chvilku Harold povídá: „No, tak jdeme dovnitř a porozhlédneme se.“
„K čemu to bude dobré?“ zeptá se Stu a znělo to skoro hystericky, ale udržel to na uzdě. Vystrašilo mě to, protože normálně je klidný jako rybník. To dosvědčuje i Haroldův neúspěch, když se mu snažil dostat pod kůži.
„Stuarte-“ začal Glen, ale Stu ho přerušil.
„Na co? Nevidíte, že je to mrtvý? Žádný fanfáry, žádný vojáci, nic. Věřte tomu,“ říkal, „že kdyby tady byli, už je máme dávno na krku. Byli bysme nahoře v těch bílejch pokojích jako hejno posranejch morčat.“ Pak se podívá na mě a říká: „Promiň, Fran - nechtěl jsem tak mluvit. Asi jsem rozčilenej.“
„No nic, já tam jdu,“ říká Harold, „kdo jde se mnou?“ Ale viděla jsem, že i když se snaží být VELKÝ & ODVÁŽNÝ, tak má sám strach.
Glen řekl, že půjde a Stu řekl: „Běž tam taky, Fran. Podívej se. Přesvědč se.“

Chtěla jsem říci, že s ním zůstanu venku, protože vypadal tak napjatý (a taky protože se mi dovnitř vůbec nechtělo), ale to by zase zapříčinilo těžkosti s Haroldem, tak jsem řekla oukej.
Pokud bychom - Glen a já - opravdu měli nějaké pochybnosti o Stuově příběhu, mohli jsme na ně zapomenout, jakmile jsme otevřeli dveře. Kvůli zápachu. Stejný zápach cítíte v každém trochu větším městě, je to jako shnilá rajčata, a, ach Bože, už zase brečím, ale je to spravedlivé, aby lidi umírali a pak ještě páchli jako -
Počkejte
(později)
Tak, už jsem si dnes odbyla svůj druhý VELKÝ PLÁČ, copak se to děje s malou Fran Goldsmithovou, naší hrdinkou, která mohla kousat hřebíky a plivat připínáčky, ha-ha, jak říká staré rčení. Dobře, dnes už žádné slzy, slibuji.
Přesto jsme šli dovnitř, asi jen z morbidní zvědavosti. Nevím jak ostatní, ale já chtěla vidět pokoj, kde drželi Stua. Nebyl to jen zápach, víte, ale i to, jak chladno tam bylo v porovnání s venkem. Spousta žuly a mramoru a snad i perfektní izolace. Ve druhém patře bylo tepleji, ale tam dole ten zápach ... a chlad ... bylo to jako v hrobce. FUJ.
Také to bylo strašidelné - všichni tři jsme se drželi pohromadě jako ovce a já byla ráda, že mám pušku, i když to byla jenom malorážka. Naše kroky se odrážely a znělo to, jako kdyby se za námi někdo plížil, sledoval nás, a já si vzpomněla na svůj sen, ten s mužem v černém rouchu v hlavní roli. Nedivím se, že s námi Stu nechtěl jít.
Konečně jsme došli do druhého patra. Nebylo tam nic, jenom kanceláře ... a několik mrtvých těl. Třetí patro bylo upraveno jako nemocnice, ale pokoje měly hermetické dveře (říkal to jak Glen, tak Harold) a speciální okénka, kterými se dívalo dovnitř. Tady byla spousta mrtvol, v pokojích a chodbách. Jen málo žen. Pokoušeli se je ke konci evakuovat? Je toho tolik, co se nikdy nedozvíme. Ale nakonec, k čemu by nám to bylo dobré?
Na konci haly, která odbočovala z hlavní chodby, jsme našli otevřený pokoj. Byl tam mrtvý muž, ale nebyl to pacient (ti všichni nosili stejná bílá pyžama) a určitě nezemřel na chřipku. Ležel ve velké kaluži zaschlé krve a vypadalo to, že se ještě snažil vyplížit z pokoje. Všechno tam bylo rozházené, židle rozbitá, jako by tam došlo k zápasu.
Glen se dlouho rozhlížel a pak řekl: „O tomhle pokoji bychom Stuovi asi říkat neměli. Myslím, že tady neměl daleko k smrti."
Dívala jsem se na ležící tělo a bála jsem se ještě víc.
„Jak to myslíte?" zeptal se Harold a dokonce i on zněl zakřiknutě. Byla to jedna z mála příležitostí, kdy jsem Harolda slyšela mluvit, jako by to, co říkal, nemělo směřovat k uším veřejnosti.
„Myslím, že tento džentlmen přišel Stua zabít," řekl Glen, „a že ho Stu nějak přelstil."
„Ale proč?" zeptala jsem se. „Proč by zabíjeli Stua, když je imunní? To nedává smysl!"
Podíval se na mě a v očích měl strach. Jeho oči vypadaly jako mrtvé, jako oči makrely.
„To není podstatné, Fran," řekl. „Tady se na smysl moc nehledělo, podle toho, jak to tady vypadá. Existuje jistý způsob uvažování, který věří v utajování. Věří v něj vážně a fanaticky, jako členové náboženských skupin věří v božství Krista. Pro některé lidi přetrvá potřeba utajovat i poté, co je všechno zničeno, a je pro ně tím ze všeho nejdůležitějším. Rád bych věděl, kolik imunních zabili v Atlantě a San Francisku a v topeckém infekčním centru ještě než nákaza zabila je a ukončila tuhle řezničinu. Tenhle sráč? Jsem rád, že je mrtvý. Je mi jenom líto Stua, kterému se o něm nejspíš bude zdát až do konce života."
A víte, co Glen Bateman udělal potom? Ten příjemný člověk, který maluje tak příšerné obrazy? Kopl toho muže do obličeje. Harold vydal jakési zakviknutí, jako by kopli jeho. Pak Glen napřáhl nohu ještě jednou.
„Ne!" zaječel Harold, ale Glen toho muže kopl ještě jednou. Pak se otočil, hřbetem ruky si utíral ústa, ale v očích už neměl ten hnusný rybí pohled.
„Jdeme," řekl, „vypadneme odsud. Stu měl pravdu. Je to tu mrtvé."
Tak jsme vyšli ven a Stu seděl zády k vratům ve vysoké zdi, která běžela kolem celé budovy a já chtěla ... no tak, řekni to, Franni, jestli to nemůžeš říci svému deníčku, komu tedy? Chtěla jsem k němu běžet a

políbit ho a povědět mu, jak je mi stydno za nás za všechny, že jsme mu nevěřili. A stydno za to, jak jsme všichni vykládali, co za hrůzy jsme prožili a on mlčel, a přitom ho ten chlap málem zabil.
Ach bože, myslím, že ho miluji, myslím, že jsem v tom až po uši, kdyby tady nebyl Harold, tak bych s tím už něco udělala!
Takže (pořád je nějaké takže, i když mám prsty úplně ztuhlé a brzo mi upadnou) Stu nám potom poprvé řekl, že by chtěl jet do Nebrasky a přesvědčit se o svém snu. Na tváři měl tvrdohlavý, trochu podrážděný výraz, jako by věděl, že si bude muset vyslechnout nějaké Haroldovo kázání. Ale Harold byl tak vynervovaný z naší „exkurze" po stovingtonském infekčním centru, že se zmohl pouze na mírný odpor. A i ten skončil, když Glen cudně řekl, že i jemu se v noci o té ženě zdálo.
„Jistě, mohlo to být proto, že nám Stu vyprávěl o svém snu," řekl s mírně zardělou tváří, „ale byl výrazně podobný."
Harold řekl, že to tak určitě bylo, ale Stu se ozval: „Počkej, Harolde - mám nápad."
Jeho nápad spočíval v tom, že si všichni vezmeme kus papíru a napíšeme všechno, co si pamatujeme ze svých snů za poslední týden a pak poznámky porovnáme. Bylo to dost vědecké, takže Harold nemohl moc brumlat.
No, jediný sen, který se mi zdál, byl ten, který jsem už popisovala, takže se nebudu opakovat. Jenom řeknu, že jsem to napsala zrovna tak, nechala jsem tam tu část s otcem, ale vynechala část s dítětem a hákem, který má muž pokaždé v ruce.
Výsledky porovnání byly úžasné.
Haroldovi, Stuovi a mě se zdálo o „temném muži", jak mu říkám. Jak Stu, tak já jsme si ho představovali v mnišském rouchu, bez obličeje - tvář má pokaždé zastíněnou. Harold napsal, že stojí pokaždé v tmavé chodbě a láká ho „jako pasák". Někdy z něj vidí jenom nohy a lesk očí - „jako oči lasičky," zněla jeho slova.
Stuovy a Glenovy sny o staré ženě jsou velmi podobné. Podobných bodů je příliš, abych je tady vypisovala (to je moje „literární" vyjádření toho, že už necítím prsty). Nicméně oba se shodují na tom, že žije v okrese Polk v Nebrasce, i když nemůžou dát dohromady jméno města - Stu říká Hollingford Home, Glen tvrdí Hemingway Home. I tak je to hodně podobné. Oba cítí, že by to našli.
(Zapamatuj si, deníčku: Já hádám na „Hemingford Home".)
Glen řekl: „To je skutečně pozoruhodné. Zdá se, že všichni zaznamenáváme autentický psychický zážitek." Harold pochopitelně ohrnoval nos, ale zdálo se, že toho má spoustu na přemýšlení. Souhlasil, ale pouze na základě toho, „že někam jet musíme". Vyrážíme ráno. Bojím se, jsem vzrušená a hlavně šťastná, že opouštíme Stovington. Za tu starou ženu bych temného muže vyměnila kdykoliv.
Pamatuj: „Klídek" znamenalo nerozčiluj se. „Klasa", „nářez", „maso", „prďácký" a „dělo" znamenalo, že je něco dobré. „V pohodě" znamenalo, že si neděláš starosti. Když se někdo zatahal za podolek trika, znamenalo to „Jsi mi volnej", tedy totéž jako „Neotravuj" nebo „Jsi mi ukradenej". „Vopruz", „mrtvo", „zívačka" a „chcíp pes" byly způsoby, jak říci, že je někdy nuda. „Jasná páka" je docela současný výraz (poprvé jsem ho slyšela až letos) a znamená, žes všechno pochopil. „Pařit" znamená dobrou zábavu.
Bylo po poledni.
Perion usnula vyčerpáním vedle Marka, kterého před dvěma hodinami opatrně přesunuli do stínu. Mark upadal do bezvědomí a zase se probíral a pro všechny bylo lepší, když byl v bezvědomí. Po zbytek noci bojoval s bolestí, ale po rozednění to už nevydržel a z jeho křiku jim stydla krev v žilách. Stáli a bezmocně se po sobě dívali. Nikdo neměl chuť na oběd.
„Je to slepé střevo," řekl Glen. „Myslím, že teď už o tom není pochyby."
„Možná bychom se měli pokusit ... no, o operaci," řekl Harold. Díval se na Glena. „Vy asi ..."
„Zabijeme ho," řekl Glen otevřeně. „Ty to víš, Harolde. I když ho otevřeme tak, že nevykrvácí, což neumíme, nepoznali bychom slepé střevo od slinivky. Ono to tam na sobě nemá visačky, víš?"
„Zabijeme ho, když se o to nepokusíme," řekl Harold.
„Chceš to zkusit sám?" zeptal se Glen kousavě. „Někdy nevím, co si mám o tobě myslet, Harolde."
„Mně se také nezdá, že byste byl za současného stavu věcí nějakou zvláštní oporou," opáčil Harold a zčervenal.
„Nechte toho, no tak," vmísil se do jejich rozepře Stu. „Tímhle ani jeden z vás ničemu nepomůže. Pokud

neplánujete, že ho rozpářete kapesním nožem, tak se o tom stejně nemá cenu bavit.“
„Stu!“ vydechla Fran.
„No co?“ zeptal se a pokrčil rameny. „Nejbližší nemocnice bude v Maumee. Tam ho nikdy nedostaneme. Myslím, že bysme ho nedostali ani na silnici.“
„Máš pravdu, jistě,“ zamumlal Glen a přejel si rukou po strništi na tváři. „Harolde, omlouvám se ti. Jsem velmi rozčilený. Věděl jsem, že se takovéhle věci můžou stát - pardon, stávají - ale tak nějak z akademického hlediska. Tohle je něco jiného, než sedět ve studovně a vymýšlet si.“
Harold zabručel něco ve smyslu, že to přijímá a odešel s rukama hluboko zabořenýma v kapsách. Vypadal jako přerostlý desetiletý chlapec.
„Proč s ním nemůžeme hýbat?“ zeptala se zoufale Fran a dívala se ze Stua na Glena.
„Kvůli tomu, jak moc mu už musel apendix otéci,“ řekl Glen. „Kdyby teď praskl, dostane se z něj do těla tolik jedu, že by to zabilo deset lidí.“
Stu přikývl. „Zánět pobřišnice.“
Frannie se z toho točila hlava. Slepé střevo? To už dnes nic není. Nic. Vždyť občas, když jste v nemocnici kvůli žlučníkovým kamenům nebo něčemu takovému, vám apendix vyndají jen tak, pro jistotu, když už vás mají otevřeného. Vzpomínala si, že jednomu z jejích kamarádů ze základní školy, Charlesovi Biggersovi, vyřízli apendix během prázdnin mezi šestou a sedmou třídou. V nemocnici byl jenom nějaké tři nebo čtyři dny. Slepé střevo prostě není z medicínského hlediska nic.
Ani mít dítě není z medicínského hlediska nic.
„Ale pokud ho necháte být,“ zeptala se, „nepraskne to tak jako tak?“
Stu s Glenem se na sebe zamračeně podívali a neřekli nic.
„Pak jste teda takoví, jak říkal Harold!“ vybuchla divoce. „Musíte něco udělat, i kdyby to mělo být zavíracím nožem! Musíte!“
„Proč my?“ zeptal se rozzlobeně Glen. „Proč ne ty? Vždyť ani nemáme žádnou lékařskou knihu, pro boha svatého!“
„Ale vy ... on ... to tak přece být nemůže! Slepé střevo přece není nic!“
„No, možná to nebylo nic za starých časů, ale teď je to opravdu něco,“ řekl Glen, ale Fran už klopýtala pryč s očima plnýma slz.
Vrátila se kolem třetí hodiny. Styděla se a chtěla se omluvit. Ale v táboře nebyl ani Stu, ani Glen. Harold seděl sklíčené na kmeni padlého stromu. Perion seděla u Marka a kouskem látky mu otírala tvář. Byla bledá, ale vyrovnaná.
„Frannie,“ řekl Harold, když vzhlédl, a viditelně se rozzářil.
„Nazdar, Harolde.“ Šla k Peri. „Jak mu je?“
„Spí,“ řekla Peri, ale Mark nespal; to viděla i Fran. Byl v bezvědomí.
„Kam jeli ostatní, Peri, nevíš?“
Odpověděl jí Harold. Stál za ní a Fran cítila, že se chce dotknout jejích vlasů nebo jí položit ruku na rameno. Nechtěla, aby to udělal. Harold jí vlastně začínal čím dál víc vadit.
„Jeli do Kunkle. Najít nějakou ordinaci.“
„Mysleli, že by tam mohli sehnat nějaké knihy,“ řekla Peri. „A nějaké ... nějaké nástroje.“ Polkla a v hrdle jí nahlas luplo. Pokračovala v otírání Markovy tváře; co chvíli si na hadřík nalévala vodu z polní láhve.
„Je nám to líto,“ řekl stísněně Harold. „Asi to člověka moc nepovzbudí, ale je to tak.“
Peri vzhlédla a unaveně se na Harolda usmála. „Já vím,“ řekla. „Děkuju. Tohle není ničí chyba. Jedině že by existoval Bůh, pochopitelně. Jestli existuje Bůh, pak je to Jeho chyba. A až Ho potkám, tak Ho nakopu do koulí.“
Měla trochu koňskou tvář a silné tělo, jaké mívají rolníci. Fran, která na každém okamžitě viděla to nejlepší (například Harold měl na chlapce velmi hezké ruce), si hned všimla jejích nádherných kaštanových vlasů a tmavě modrých inteligentních očí. Řekla jim, že učila antropologii na newyorské univerzitě a byla zapojená do celé řady politických záležitostí, včetně ženských práv a rovnoprávnosti obětí AIDS před zákonem. Nikdy nebyla vdaná. Řekla Frannie, že na ni Mark byl tak hodný, jak by od muže nikdy neočekávala. Jiní, které znala, ji buď ignorovali, nebo ji dávali dohromady s ostatními

„slepicemi“. Připustila, že Mark možná patřil do skupiny, která by si jí za normálních okolností prostě nevšímala, ale situace byla jiná. Setkali se posledního června v Albany, kde Perion trávila léto u rodičů, a po krátké debatě se rozhodli opustit město, než bacily, vyvíjející se ve shnilých tělech, dokonají, na co superchřipka nestačila.
Odjeli a další noc se z nich stali milenci, spíše ze zoufalé opuštěnosti než ze vzájemné přitažlivosti (byla to tajná dívčí konverzace a Frannie jí nepopsala ani do deníku). Byl k ní milý, řekla Peri Fran maličko užasle, jako každá nepohledná žena, která v tvrdém světě najde hezkého muže. Zamilovala se do něj a její cit se každým dnem prohluboval.
A teď tohle.
„Je to legrační,“ řekla. „Všichni tady kromě Stua a Harolda absolvovali vysokou školu, a ty bys ji za normálních okolností taky udělal, Harolde.“
„Ano, to asi ano,“ řekl Harold.
Peri se otočila zpátky k Markovi a znovu mu začala otírat obličej, něžně, s láskou. Frannie si vzpomněla na barevnou ilustraci v jejich rodinné Bibli, obrázek, který ukazoval tři ženy, připravující tělo Ježíše k pohřbu - pomazávaly ho vonnými mastmi.
„Frannie studovala angličtinu, Glen učil sociologii, Mark dělal doktorát z americké historie, Harolde, ty bys dělal taky angličtinu, když jsi chtěl být spisovatelem. Mohli bychom si sednout a uspořádat bezvadnou debatu. Vlastně jsme už jednu měli, co?“
„Ano,“ souhlasil Harold. Jeho hlas, jindy tak pronikavý, bylo sotva slyšet.
„Vzdělávání v humanitních vědách vás učí, jak myslet - někde jsem to četla. Fakta, která se učíte, jsou druhotná. To nejdůležitější, co si ze školy odnášíte, je schopnost dedukovat a indukovat konstruktivním způsobem.“
„To je dobré,“ řekl Harold. „To se mi líbí.“
Teď jeho ruka skutečně spočinula na Franině rameni. Nesetřásla ji, ale byla si její přítomnosti nepříjemně vědoma.
„Ale to není dobré,“ řekla Peri divoce. Harold ve svém překvapení pustil Franino rameno. Okamžitě jí bylo lépe.
„Ne?“ zeptal se nesměle.
„On umírá!“ řekla Peri rozzlobeným, bezmocným tónem. „Umírá, protože jsme se všichni učili jenom, jak při diskusních hodinách všechno okecávat. Jo, jasně, mohla bych vám vykládat o Indiánech kmene Midi z Nové Guiney a Harold by nám mohl vysvětlit literární techniku novějších amerických básníků, ale co to přinese Markovi?“
„Kdyby tady byl někdo z medicíny -“ začala Fran nesměle.
„Jo, kdyby. Ale nikdo takovej tady není. Nemáme s sebou ani automechanika nebo někoho, kdo chodil na zemědělskou a třeba se jenom díval, když veterinář pracoval na koni nebo krávě.“ Dívala se na ně a její indigové oči vypadaly ještě temnější. „Jak vás mám ráda, v tuhle chvíli bych vás všechny vyměnila za pana Šikulu. Tolik se ho bojíte dotknout, i když víte, co s ním bude, když nic neuděláte. A já v tom jedu s váma.“
„Aspoň, že ti dva ...“ Fran zmlkla. Chtěla říci Aspoň, že ti dva chlapi jeli do města“ ale pak si uvědomila, že by to nemuselo být nejšťastnější, když tady Harold zůstal. „Aspoň, že Stu a Glen jeli do města. To něco je, ne?“
Peri si povzdechla. „Jo, to je něco. Ale bylo to Stuovo rozhodnutí, ne? Jediný z nás, který se konečně rozhodl, že bude lepší něco zkusit, než tady postávat a lomit rukama.“ Podívala se na Frannie. „Řekl ti, čím se předtím živil?“
„Pracoval v továrně,“ řekla Fran okamžitě. Nevšimla si, jak se Harold zamračil nad tím, jak rychle odpověděla. „Montoval vnitřky do kalkulaček, možná by se dalo říct, že byl počítačový mechanik.“
„Ha!“ řekl Harold a kysele se ušklíbl.
„Je jediný, kdo má nějakou zkušenost s rozebíráním věcí,“ řekla Peri. „To, co on a pan Bateman udělají, Marka zabije. Jsem si tím téměř jistá, ale bude lepší, když zemře, zatímco se mu někdo bude snažit pomoct, než aby umřel a ostatní jen tak postávali kolem ... jako by to byl pes, kterého přejeli na silnici.“
Ani Harold, ani Fran nenašli žádnou vhodnou odpověď. Tiše tam stáli a dívali se na Markovu bledou,

nehybnou tvář. Harold po chvíli položil svou zpocenou ruku opět na Franino rameno. Chtělo se jí z toho křičet.
Stu a Glen se vrátili ve tři čtvrti na tři. Na nosiči vezli velkou černou lékařskou brašnu s nástroji a několik velkých knih.
„Zkusíme to," řekl Stu pouze.
Peri vzhlédla. Tvář měla bílou a napjatou, hlas klidný. „Ano? Prosím. Oba chceme, abyste to zkusili," řekla.
„Stu?" řekla Perion.
Bylo deset minut po čtvrté. Stu klečel na gumové plachtě, která byla rozprostřena pod stromem. Z tváře mu ve stružkách stékal pot. Oči měl jasné a divoké. Frannie před ním držela otevřenou knihu a ukazovala mu střídavě jeden nebo druhý barevný obrázek, kdykoliv zdvihl hlavu a pokynul. Vedle něj seděl Glen, byl hrozivě bledý a držel špulku bílé nitě. Mezi nimi stál otevřený kufřík s nerez nástroji. Kufřík byl pocákaný krví.
„Tady je to!" vykřikl Stu jásavě. „Tady je ten malej bastard! Tady! Přímo tady!"
„Stu?" řekla Perion.
„Fran, ukaž mi ten druhý obrázek! Rychle! Rychle!"
„Můžeš ho dostat ven?" zeptal se Glen. „Ježíši, Texasane, opravdu to dokážeš? „
Harold byl pryč. Opustil mýtinu již dříve a ruku si držel na ústech. Už patnáct minut stál v malém hájku kousek od nich a byl k nim otočen zády. Teď se obrátil s nadějí ve tváři.
„Nevím," řekl Stu, „ale možná. Možná, že jo."
Zíral na barevný obrázek, který mu ukazovala Fran. Ruce měl až po lokty od krve, jako by si vyrazil v šarlatových večerních rukavičkách.
„Stu? „řekla Perion.
„Nahoře i dole se to svírá," šeptal si Stu. V očích měl šílený svit. „Apendix. Je to malá jednotka, sama pro sebe. Je ... utři mi čelo, Frannie, pánaboha, potím se jako prase, do prdele ... díky ... bože, nechci ho pořezat víc, než musím ... jsou to přece jeho zkurvený vnitřnosti ... ale sakra, musím, musím."
„Stu?" řekla Perion.
„Podej mi nůžky, Glene. Ne - tyhle ne. Ty malý."
„Stu."
Konečně se na ni podíval.
„Už nemusíš." Její hlas byl klidný a měkký. „Je mrtvý."
Stu na ni pohlédl a jeho přimhouřené oči se pomalu rozšiřovaly. Přikývla.
„Už asi dvě minuty. Ale děkuju. Děkuju za pokus."
Stu se na ni dlouho díval. „Jsi si jistá?" zašeptal konečně.
Opět přikývla. Po tvářích jí tiše stékaly slzy.
Stu se od nich odvrátil, upustil malý skalpel, který držel v ruce, a v gestu hlubokého zoufalství si zakryl oči. Glen se postavil a odešel, neohlížel se, ramena měl shrbená jako by dostal ránu.
Frannie si přisedla ke Stuovi a objala ho.
„A je to," řekl. Říkal to pořád dokola, pomalu a bezvýrazně, až ji to postrašilo. „A je to. Hotovo. A je to. A je to."
„Dělal jsi všechno, cos mohl," řekla a objala ho ještě pevněji, jako by mohl uletět.
„A je to," řekl znovu s tupou definitivností.
Frannie ho objímala. Navzdory svým pocitům během posledních tří týdnů, navzdory tomu, „že v tom byla až po uši", neučinila žádný zjevný pohyb. Snažila se s téměř bolestnou opatrností, aby své city nedala najevo. Situace byla příliš napjatá. A tohle nebylo milenecké objetí, jen jakési sebezáchovné gesto. Zdálo se, že tomu Stu rozumí. Jeho paže ji pevně objaly kolem ramen a na khaki košili jí zanechaly krvavé otisky. Vypadali jako spolupachatelé nějakého nešťastného zločinu. Kdesi drsně zakřičela sojka a Peri začala vzlykat.
Harold, který neznal rozdíl mezi mileneckým a záchranným objetím, zíral na Stua a Frannie s narůstajícím podezřením a strachem. Po chvíli se divoce rozběhl do lesa a vrátil se až dlouho po večeři.
Druhého dne se probudila brzy. Někdo s ní třásl. Otevřu oči a bude to Glen nebo Harold. myslela si

ospale. Budeme to řešit znovu a budeme to řešit pořád. Ti, kdo se nepoučí z minulosti -
Ale byl to Stu. Bylo už skoro světlo; rozbřesk se blížil, zabalený do oparu jako blyštivé zlato do tenkého plátna. Ostatní ještě spali.
„Co je?“ zeptala se a sedla si. „Děje se něco?“
„Měl jsem zase sen,“ řekl. „Ne o té stařeně, ale ... o tom druhém. O temném muži. Měl jsem takový strach, že jsem ...“
„Nech toho,“ řekla, polekaná výrazem jeho tváře. „Co se děje?“
„Perion. Veronal. Vzala si Veronal z Glenova ruksaku.“
Zhluboka se nadechla.
„Ach bože,“ řekl Stu zlomeně. „Je mrtvá, Frannie. Panebože, to je strašný.“
Chtěla něco říci, ale nemohla.
„Asi budu muset probudit i ty dva,“ zamumlal Stu nepřítomně. Škrábal se na tváři, na které bylo drsné strniště. Fran si ještě pamatovala, jak se jí včera tisklo ke tváři, když ho objímala. Podíval se na ni omámeně. „Kdy tohle skončí?“
Tiše řekla: „Bojím se, že nikdy.“
Jejich oči se spojily.

Z deníku Fran Goldsmithové
12.července 1990

Dnes jsme tábořili západně od Guilderland (stát New York) a konečně jsme se dostali na silnici číslo 80/90. Vzrušení z toho, že jsme včera potkali Marka a Perion (nemyslíte, že je to hezké jméno? já jo) už trochu opadlo. Souhlasili, že se vydají s námi ... vlastně to navrhli dřív než my.
Nejsem si jistá, že by jim to Harold nabídl. Víš, jaký je, deníčku. A byl trochu odrazován (a myslím, že i Glen) tím arzenálem, který měli s sebou, včetně dvou poloautomatických pušek. A Harold prostě musí zachovávat rituály ... musí na sebe upozornit.
Myslím, že jsem už zaplnila plno stran popisem PSYCHOLOGIE HAROLDA a pokud ho doteď neznáte, tak ho nebudete znát nikdy. Pod vším tím naparováním a pompézními prohlášeními je jen malým nejistým chlapcem. Nedokáže doopravdy pochopit, že je teď všechno jiné. Hádám, že z velké části pořád věří, že jednoho krásného dne jeho školní mučitelé znovu povstanou z hrobů a začnou po něm zase střílet skobičky z praku a možná mu zase říkat Onan Lauder, jak mně Amy prozradila. Někdy si myslím, že by pro něj bylo lepší (a pro mě možná také), kdybychom se v Ogunquitu nedali dohromady. Jsem součástí jeho starého života, bývaly jsme s jeho sestrou nejlepší přítelkyně a tak dál a tak dál. Můj vztah k Haroldovi je zvláštní; může se to zdát divné, ale kdybych předtím věděla, co vím teď, asi bych si vybrala za kamaráda Harolda a ne Amy, která byla vždycky paf z kluků s pěknými auty a oblečení z butiků a která byla (Bože, odpusť, že říkám o mrtvých nepěkné věci) skutečný ogunquitský snob. Harold je, svým podivným způsobem, docela prima. Tedy, když nesoustřeďuje veškerou svou mentální energii na to, aby se choval jako blb. Ale Harold by nikdy neuvěřil,. že by si někdo mohl myslet, že je prima. Jedna jeho část se tolik snaží, aby se choval čestně. Jenomže se rozhodl, že si všechny svoje problémy přinese i do tohoto nijak krásného nového světa.
Ach, Harolde, božíčku, já nevím.
Pamatuj: Věci z reklamy: Chodící džbán s limonádou Kool-Aid, který říkal, „0u ... JEEEEEEAA!“ „O.B. tampóny ... navržené gynekoložkou, ne gynekologem.“ Boty Converse All-Stars. Noc oživlé smrti. Brrr! To poslední je trochu moc živé. Nechám toho.
14. července 1990
Dnes jsme měli při obědě dlouhý a střízlivý rozhovor o těch snech. Dost nás to zdrželo. Mimochodem, jsme kousek severně od Batavie, pořád ve státě New York.
Včera Harold navrhl dost skromně (na něho), že bychom se měli zásobit Veronalem a začít užívat malé dávky, abychom zkusili, jestli nebudeme moci „přerušit snový cyklus“, jak se vyjádřil. Souhlasila jsem s tím, jen aby si neřekli, že se mnou něco je, ale mám v plánu neužívat svou dávku, protože nevím, co by to mohlo provést mému Osamělému jezdci (doufám, že je osamělý, nevím, jestli bych se dokázala

vypořádat s dvojčaty).
Když jsme přijali návrh s Veronalem, Mark měl poznámku. „Víte," říká, „o takových věcech by se radši nemělo moc přemýšlet. Za chvíli si budeme všichni myslet, že jsme Mojžíš nebo Josef a že máme meziměsto od Boha."
„Ten temný muž netelefonuje z nebes," říká Stu. „Jestli je to telefon, tak přichází odněkud mnohem níž."
„To je Stuův způsob, jak říci, že po nás jde rohatej," vmísí se do toho Frannie.
„A je to zrovna tak dobré vysvětlení jako kterékoliv jiné," říká Glen. Všichni jsme se na něj podívali.
„No," pokračoval, možná malinko defenzivně, „pokud se na to podíváte z teologického hlediska, docela to vypadá, že jsme lano ve hře na přetahovanou mezi nebem a peklem, nezdá se vám? Pokud jsou mezi těmi, co přežili, nějací jezuiti, musí z toho doslova šílet."
To Marka hrozně rozesmálo. Já to moc nepochopila, ale mlčela jsem.
„No, já si myslím, že je to všechno směšné," vmísil se do toho Harold. „Než se nadějeme, budeme věřit Edgaru Cayceovi a stěhování duší."
Vyslovil Cayce jako „kejs" a když jsem ho opravila (vyslovuje se to jako „kejsí"), zamračil se na mě jako HAROLD HROZNÝ. Není to zkrátka ten typ, který by tě zaplavoval vděčností, když poukážeš na jeho drobné nedostatky, milý deníčku!
„Kdykoliv se vyskytne něco očividně paranormálního," řekl Glen, „jediným vysvětlením, které pasuje a udržuje si svou vnitřní logiku, je teologické.
Proto byli okultisté a náboženství vždy tak pevně spojeni, až do dneška."
Harold si pro sebe něco brumlal, ale Glen pokračoval.
„Já si osobně myslím, že každý má okultistické schopnosti ... a ty jsou zakořeněny tak hluboko, že je ani nevnímáme. Nadání možná slouží z velké míry k sebeochraně a to také způsobuje, že si ho neuvědomujeme."
„Proč?" zeptala jsem se.
„Protože je to negativní faktor, Fran. Četl někdo z vás studii doktora Jamese D. L. Stauntona z roku 1958 o leteckých a vlakových neštěstích? Byla původně publikována v sociologickém časopise, ale bulvární časopisy ji čas od času vytáhnou."
Všichni jsme zavrtěli hlavou.
„To byste měli," řekl. „James Staunton byl tím, co by mí studenti před dvaceti lety nazvali 'otevřenou hlavou' - klidným klinickým sociologem, který studoval okultismus jako koníčka. Napsal na to téma celou řadu článků, než odešel na druhou stranu, aby mohl vést výzkum z první ruky."
Harold se ušklíbl, ale Stu a Mark se usmívali. Myslím, že já také.
„Tak nám řekněte o těch vlacích a letadlech," řekne Peri.
„No, Staunton si opatřil statistiky o více než padesáti leteckých neštěstích od roku 1925 a o více než dvou stech vlakových katastrofách od roku 1900. Pak údaji nakrmil počítač. V zásadě porovnával tři faktory: počet lidí v jednotlivých dopravních prostředcích, které havarovaly, počet mrtvých a kapacitu dopravního prostředku."
„Nechápu, co tím chtěl dokázat," řekl Stu.
„On totiž do počítače nacpal ještě druhou sérii čísel - tentokrát ze stejného počtu letadel a vlaků, které nehavarovaly."
Mark přikývl. „Kontrolní skupina a experimentální skupina. To vypadá dost solidně."
„To, co zjistil, bylo dost jednoduché, ale v důsledku šokující. Je hrozné, že se musíte mořit se šestnácti tabulkami, abyste přišli na jeden skrytý statistický fakt."
„Jaký fakt?" zeptala jsem se.
„Plné vlaky a letedla havarují zřídka," řekl Glen.
„To je ale HOVADINA!" téměř vykřikl Harold.
„Vůbec ne," říká Glen klidně. „To byla Stauntonova teorie a počítač mu ji potvrdil. V případech, kdy letadla nebo vlaky havarují, mají kapacitu obsazenu na 61%. V případech, kdy je vše v pořádku, jsou zaplněny ze 76%. To je patnáctiprocentní rozdíl a taková odchylka je statisticky významná. Staunton zdůrazňuje, že ze statistického hlediska by stála za zamyšlení již tříprocentní odchylka, a má pravdu. To je anomálie jako hrom. Staunton dedukuje, že lidé vědí, která letadla a vlaky havarují ... že nevědomky

předvídají budoucnost.
Vaši tetu Sally hrozně rozbolí břicho těsně před tím, než odstartuje let 61 z Chicaga do San Diega. A když se letadlo zřítí v Nevadské poušti, každý řekne: 'Ach, teto Sally, to bolení břicha bylo vlastně znamení milosti od Boha'. Ale dokud nepřišel James Staunton, nikdo si neuvědomil, že před odletem rozbolelo břicho dalších třicet lidí . , . nebo hlava ... nebo měli prostě takový divný pocit v nohou, jako když se tělo snaží naznačit hlavě, že něco bude hodně v nepořádku.“
„Tomuhle prostě nemůžu věřit,“ říká Harold a vrtí hlavou.
„No, víš,“ řekl Glen, „asi týden po tom, co jsem si přečetl Stauntonův článek poprvé, zřítilo se na Loganově letišti letadlo Majestic Airlines. Všichni lidé na palubě zahynuli. A já jsem po nějaké době, až vše trochu utichlo, zavolal kancelář Majesticu na Loganově letišti. Představil jsem se jako reportér manchesterských novin - malá lež pro dobro věci. Řekl jsem jim, že chystáme menší článek o leteckých neštěstích a požádal jsem je, jestli by mi neřekli, kolik lidí se nedostavilo k odletu toho letadla. Ten člověk byl trochu překvapený, že se ptám zrovna na to, protože si o tom vykládal i letištní personál. Bylo jich šestnáct. Šestnáct lidí nepřišlo. Zeptal jsem se ho, kolik lidí se průměrně nedostaví na lince z Denveru do Bostonu, a on řekl, že tři.“
„Tři,“ řekla Perion s úžasem v hlase.
„Ano. Ale ten člověk pokračoval. Řekl také, že měli patnáct odřeknutí, ovšem průměr je osm. Takže i když titulky v novinách hlásaly PŘI HAVÁRII NA LOGANOVĚ LETIŠTI ZAHYNULO 94 LIDÍ, mohly zrovna tak znít 31 LIDÍ UNIKLO SMRTI PŘI LETECKÉM NEŠTĚSTÍ NA LOGANOVĚ LETIŠTI.“
No ... o okultismu jsme se bavili ještě dlouho, ale s našimi sny a tím, jestli přicházejí od Velké Spravedlnosti v nebesích, to už nemělo nic společného. Stu se Glena zeptal (poté, co se Harold zdvihl a znechuceně odešel): „Jestli máme všichni takové schopnosti, proč teda necítíme, že nám zrovna umřel někdo blízký, nebo že náš dům byl zničen tornádem a tak?“
„Jsou zaznamenány případy právě takových úkazů,“ řekl Glen, „ale musím připustit, že zdaleka nejsou obvyklé ... nebo se nedají tak lehce dokázat za pomoci počítače. Je to zajímavý problém. Mám takovou teorii -
(Nemá vždycky nějakou teorii, milý deníčku?)
- že je to spojeno s evolucí. Kdysi měli lidé - nebo jejich prapředci - ocasy a srst a mnohem bystřejší smysly než teď. Proč je už nemáme? Rychle, Stu! Teď máš šanci dostat se do čela třídy, k promoci a vůbec.“
„Jasně, ze stejného důvodu, proč už dnes lidi nenosí ochranné brýle a dlouhé pláště, když jedou v autě. Některé věci prostě přerosteš. Dostaneš se do bodu, kdy už je nepotřebuješ.“
„Přesně tak. A k čemu je nám potom věštecká schopnost, když ji nevyužiješ prakticky? Na co by ti bylo, kdybys v kanceláři při práci najednou věděl, že tvá žena zahynula při autohavárii cestou z nákupu? Někdo ti přece zavolá a řekne ti to, ne? Takový smysl mohl již dávno atrofovat, pokud jsme ho kdy měli. Možná odešel s ocasy a srstí.
Co mě na těch snech zajímá,“ pokračoval, „je, že nejspíš zvěstují nějaký budoucí zápas. Zdá se, že vidíme zamlžené obrázky protagonisty ... a antagonisty. Odpůrce, pokud chcete. Je-li to tak, pak je to jako když se díváme na letadlo, které se chystá k odletu ... a začne nás bolet břicho. Možná se nám dostává možnosti upravit svou budoucnost. Něco jako čtvrtý rozměr svobodné vůle: možnost vybrat si předem.“
„Ale my nevíme, co ty sny znamenají,“ řekla jsem.
„Ne, to ne. Ale možná se to dozvíme. Nevím, jestli drobounký náznak věšteckých schopností znamená, že jsme svatí; existuje plno lidí, kteří přijímají zázrak vidění, aniž by se domnívali, že zrak dokazuje Boží existenci, a já jsem jedním z nich; ale věřím, že tyto sny jsou konstruktivní silou, navzdory jejich nepříjemným účinkům. Začínám mít proto poněkud odlišný názor na náš experiment s Veronalem. Jeho užívání je totéž, jako kdybyste utišili bolení žaludku Pepto-Bismolem a pak nastoupili do letadla.“
Pamatuj: Hospodářská recese, nedostatek zboží v obchodech, prototyp fordu, který na sto kilometrů spotřeboval čtyři litry benzínu. Zázračné auto. To je všechno, končím. Pokud nezkrátím svoje záznamy, bude tenhle deník delší než Sever proti Jihu ještě předtím, než přijede můj Osamělý jezdec (i když prosím

ne na koni jménem Silver). Aha, ještě jedna věc na zapamatování. Edgar Cayce. Na něj nesmím zapomenout. Zřejmě viděl budoucnost ve snech.
16. července 1990
Jenom dvě poznámky, obě se týkají snů (viz zápis před dvěma dny).
Za prvé, Glen Bateman byl poslední dva dny velmi bledý a dnes večer jsem ho viděla, jak si bere extra velkou dávku Veronalu. Mám podezření, že poslední dvě dávky vynechal a výsledkem byly HODNĚ špatné sny. To mi dělá starosti. Kdybych tak jen věděla, jak si s ním o tom popovídat, nic mě ale nenapadá.
Za druhé, mé vlastní sny. Předevčírem žádné zlé sny (tu noc po naší rozpravě); spala jsem jako nemluvně a nepamatuji si vůbec nic. Včera se mi poprvé zdálo o staré ženě. K tomu, co už bylo řečeno, nemám co dodat, kromě toho, že se zdá, že se kolem ní šíří aura KRÁSY a LASKAVOSTI. Už asi rozumím, proč byl Stu tak rozhodnut jet do Nebrasky, navzdory veškerému Haroldovu sarkasmu. Ráno jsem se probudila dokonale osvěžená, s pocitem, že jestli se k té stařeně, Matce Abagail, dostaneme, bude všechno v pohodě. Doufám, že tam opravdu žije. (Mimochodem, jsem si docela jistá, že jméno města je Hemingford Home.)
Pamatuj: Matka Abagail!
KAPITOLA 47
Když se to stalo, stalo se to rychle.
Bylo 30. července kolem čtvrt na deset. Jeli po silnici už asi hodinu. Jeli pomalu, protože v noci hodně pršelo a silnice byla ještě kluzká. Od včerejšího rána si řekli jen pár slov. Tehdy Stu probudil nejdříve Frannie, pak Harolda a Glen, a řekl jim o Perionině sebevraždě. Fran byla zoufalá a myslela si, že Stu se obviňuje z něčeho, za co nemůže o nic víc než za bouřku.
Byla by mu to ráda řekla, zčásti proto, že potřeboval, aby jej někdo za to sebeobviňování vypeskoval, a zčásti proto, že ho milovala. A to byl fakt, který už nemohla sama před sebou skrývat. Myslela si, že by jej dokázala přesvědčit o tom, že Periinu smrt nezavinil ... ale to přesvědčování by mu ukázalo její opravdové city.
Myslela si, že by tím své srdce připíchla jako výložku na rukáv, kde by ho bez problémů uviděl. Bohužel by ho uviděl taky Harold. Takže to nešlo ... alespoň prozatím. Myslela si, že to bude muset udělat už brzy, Harold Neharold. Může jej chránit jen po určitý čas.
Pak se to bude muset dozvědět ... a přijmout to nebo nepřijmout. Obávala se, že Harold si zvolí tu druhou možnost. Že přijme rozhodnutí, které by mohlo vést k něčemu strašnému. Koneckonců, měli s sebou spoustu střelných zbraní.
Přemílala tyhle myšlenky, když vjížděli do zatáčky a spatřili kamión, převrácený uprostřed silnice. Blokoval ji od kraje ke kraji. Jeho pomačkaná strana se ještě třpytila nočním deštěm. Už to samo o sobě bylo překvapivé, ale ne dost na tom - po stranách silnice byla zaparkovaná tři auta, všechno dodávky, a velký odtahovač aut. Kolem nich stáli lidé a byl jich dobrý tucet.
Fran byla tak překvapená, že zabrzdila příliš prudce. Honda, na které jela, na mokré vozovce podklouzla a než se jí podařilo znovu nad ní získat kontrolu, div z ní nespadla. Pak zastavili všichni čtyři, víceméně vedle sebe v jedné řadě, která křížila silnici. Zírali na ně a byli víc než ohromeni skutečností, že vidí tolik lidí pohromadě a naživu.
„Fajn, slezte z motorek," řekl jeden z mužů. Byl vysoký, měl světlý plnovous a na očích sluneční brýle. Fran se z paměti vynořilo několik obrazů - výběrčí mýtného v Maine a pak dopravák, který ji staví za překročení maximální rychlosti.
Teď nám řekne, ať mu ukážeme řidičáky, pomyslela si Fran. Jenže tohle už nebyl osamělý dopravák, který vybírá pokuty a vyplňuje kupóny. Byli tu čtyři muži, a tři z nich stáli za vousáčem v rojnici. Zbytek byly ženy.
Nejméně osm žen. Byla bledé a vyděšené, postávaly ve skupinkách kolem zaparkovaných aut.
Muž s pískovým vousem měl pistoli. Muži za ním pušky. Dva z nich měli na sobě části armádní výstroje.
„Slezte, ksakru," řekl vousáč a jeden z mužů za ním zarachotil uzávěrem brokovnice. Byl to hlasitý, ostře panovačný zvuk; rozléhal se mlhavým ránem.
Glen a Harold vypadali nerozhodně a bojácně. Nic víc. Jsou přímo na ráně, pomyslela si Frannie s

rostoucí panikou. Situaci před sebou ještě plně nerozuměla, bylo jí ale jasné, že tady něco nehraje. Čtyři muži, osm žen, řekl mozek, a pak to zopakoval hlasitěji a poplašně: Čtyři muži! Osm žen!
„Harolde," řekl Stu tiše. Něco mu došlo. „Harolde, pozor -"
A pak se to stalo.
Stuovi sklouzla puška ze zad. Svěsil jedno rameno tak, že mu popruh sklouzl po paži, a měl zbraň v rukou.
„Nechte toho!" zařval vousatec vztekle. „Garveyi! Virgi! Ronnie! Do nich! Ženskou nechte!"
Harold se začal sápat po pistoli, ale zapomněl, že je zapnutá v pouzdře.
Glen Bateman ještě seděl za Haroldem, zkamenělý překvapením.
„Harolde!" zaječel Stu znovu.
Frannie si začala sundávat pušku. Měla pocit, jako by vzduch kolem nich byl náhle plný neviditelné melasy, sirupovité masy, jež ji zpomaluje a spoutává. Uvědomila si, že tu nejspíš zemřou.
Jedna z dívek vykřikla: „TEĎ!"
Frannie, která nepřestávala zápasit s puškou, na ni krátce pohlédla. Vlastně už to nebyla dívka; bylo jí přinejmenším pětadvacet. Měla popelavě plavé vlasy, které jí k hlavě přiléhaly jako rozedraná helma, jako by si je právě ostříhala nůžkami na živý plot.
Některé z žen se ani nepohnuly; některé vypadaly, jako by byly ze strachu v jakési katatonii. Ale blondýnka a další tři se rozběhly.
To vše se stalo v intervalu sedmi sekund.
Vousáč mířil pistolí na Stua. Když mladá blondýnka zakřičela: „Teď!" hlaveň se nepatrně pootočila směrem k ní, jako když proutkař ucítí vodu. Vystřelila a vydala hlasitý zvuk, jako když kusem železa prorazíš lepenkový kartón. Stu sletěl z motorky a Frannie vykřikla jeho jméno.
Pak se Stu opíral o oba lokty (měl je odřené od toho, jak se potkaly s asfaltem a honda mu ležela na jedné noze) a pálil. Vousáč tančil jako estrádní tanečník, který couvá po přídavku do zákulisí. Obnošené bavlněné tričko se mu vlnilo a nadouvalo. Jeho automatická pistole sebou trhla k nebi a ještě několikrát se ozval ten praskot prorážené lepenky. Přepadl na záda.
Dva ze tří mužů za ním se s trhnutím otočili po blondýnčině výkřiku. Jeden zmáčkl obě spouště své zbraně, starodávné remingtonky dvanáctky. Pažbu pušky neměl o nic opřenou - nesl ji po pravém boku - a když vystřelila se zvukem, jako když v malé místnosti zahřmí, vyletěla mu z rukou a servala z prstů kůži. Obličej jedné z žen, které na blondýnčin výkřik nezareagovaly, se rozstříkl v neuvěřitelnou sprška krve, a Frannie na moment zaslechla krev prší na zem, jako by přišla nějaká náhlá přeháňka. Jedno z očí zůstalo nepoškozené a zíralo skrz masku krve, kterou teď žena měla místo obličeje. Bylo omámené a nevědoucí. Pak žena upadla na silnici na břicho. Obytný vůz Country Squire, stojící za ní, byl pokropen broky. Z jednoho okna se stal vodopád mléčných střepů.
Blonďatá dívka se pustila do křížku s mužem, který se k ní otočil. Puška, již dosud držel, propadla mezi jejich těly. Jedna z dívek po ní hmátla.
Muž, který se k ženám neotočil, začal střílet na Fran. Frannie seděla obkročmo na motocyklu, pušku v rukou, a hloupě na něj mžourala. Byl to muž s olivovou kůží a vypadal jako Ital. Vedle levého spánku ucítila zabzučení kulky.
Harold konečně uvolnil jednu ze svých pistolí. Vytáhl ji a vystřelil po muži s olivovou pletí. Byl od něj asi patnáct kroků. Minul. Díra po kulce se objevila v laku růžového auta těsně vlevo od hlavy muže s olivovou pletí. Ten se podíval na Harolda a řekl: „A teď tě sabiju, ty šubší synu."
„To ne!" zaječel Harold. Odhodil pistoli a zvedl prázdné ruce.
Muž na Harolda třikrát vystřelil. Všemi třemi ranami minul. Třetí měla nejblíže k tomu, aby napáchala škodu; trefila výfuk Haroldovy yamahy. Ta se převrátila a shodila Harolda i Glena.
To už minulo dvacet sekund. Harold a Stu leželi, Glen seděl na silnici se zkříženýma nohama a ještě pořád vypadal, jako by přesně nevěděl, kde je a co se děje. Frannie se zoufale snažila zastřelit olivově zbarveného muže dříve, než zastřelí Harolda nebo Stua, ale její zbraň nefungovala, dokonce ani spoušť se ani nehnula, protože zapomněla odjistit. Blondýnka se neustále potýkala s druhým mužem a žena, která se vrhla po odhozené pušce, se o ni teď prala s jinou ženou.
Muž s olivovou pletí klel v cizím jazyce; byla to bezpochyby italština. Znovu zamířil na Harolda a pak Stu

vystřelil a muži s olivovou kůží se otevřelo čelo a on se sesul k zemi jako pytel brambor.
K tahanici o pušku se teď připojila další žena. Muž, kterému zbraň patřila, se ji pokusil odhodit stranou. Sáhla mu mezi nohy, hmátla mu do rozkroku džínů a stiskla. Fran viděla, jak jí vystoupily svaly od předloktí až ke kotníkům. Muž zaječel a ztratil o pušku zájem. Chytil se za přirození, předklonil se a odklopýtal.
Harold se odplazil ke své odhozené pistoli, ležící na silnici, a chňapl po ní. Zdvihl ji a začal střílet na muže s přirozením v hrsti. Vystřelil třikrát a pokaždé minul.
Je to jako v Bonnie a Clyde, pomyslela si Frannie. Ježíši, všude tu je krev!
Blondýnka s oškubanými vlasy prohrála s druhým mužem boj o pušku. Muž ji uvolnil a blondýnku nakopl. Nejspíš mířil na žaludek, ale místo toho ji těžkou botou trefil do stehna. Prudce couvla, zamávala rukama v marné snaze o udržení rovnováhy, a s mokrým mlasknutím si kecla na zadek.
Teď ji zastřelí, pomyslela si Frannie, ale druhý muž se otočil kolem vlastní osy jako opilý voják, který dělá čelem vzad, a začal rychle střílet do skupiny tří žen, které se dosud krčily u boku jedné z dodávek.
„Joooo! Vy kurvy!“ řval ten džentlmen. „Joooo! Vy kurvy!“
Jedna z těch žen se převážila a začala sebou na zemi plácat jako ryba na suchu. Další dvě ženy se rozběhly. Stu na střelce vystřelil a minul. Druhý muž vypálil na jednu z běžících žen a neminul. Vztáhla ruce k obloze a upadla. Další uskočila a zaběhla za růžový kamión.
Třetí muž, ten, který přišel o svou pušku a už ji nezískal, se ještě potácel a držel se za rozkrok. Jedna žena na něj namířila pušku a stiskla obě spouště, s očima přimhouřenýma a ústy sešklebenými v očekávání zahřmění. Ale zahřmění se neozvalo. Puška byla prázdná. Otočila ji, takže ji třímala za hlaveň, a mávla pažbou. Minula hlavu, ale zasáhla místo, kde se krk napojuje na rameno. Rána muže srazila na kolena. Zkoušel se odplazit. Žena, která na sobě měla mikinu s nápisem KENT STATE UNIVERSITY a rozedrané džíny, šla za ním a za chůze ho puškou mlátila. Muž se stále plazil a krev z něj už tekla proudem, a žena v tričku kentské univerzity jej nepřestávala řezat hlava nehlava.
„Joooo, vy kurvy!“ zaječel druhý muž a vystřelil na omámenou a mumlající ženu středního věku. Vzdálenost mezi ústím a ženou byla sotva metr; málem by mohla hmátnout před sebe a ucpat hlaveň svým růžovým prstíkem. Minul.
Znovu stiskl spoušť, ale puška tentokrát jen cvakla naprázdno.
Harold teď držel pistoli obouruč, jak to viděl u policajtů ve filmech. Stiskl spoušť a kulka muže trefila do lokte. Pustil pušku a začal poskakovat a cosi vysokým hlasem drmolit. Frannie se zdálo, že to zní trochu jako králík Roger se svým „P-P-Prossíííííím!“
„Dostal jsem ho!“ vykřikl Harold nadšeně. „Dostal jsem ho! Přísámbohu, já ho dostal!“
Frannie si konečně vzpomněla na páčku pojistky na své pušce. Odjistila palcem, právě když znovu vystřelil Stu. Druhý muž se zřítil a místo lokte si teď držel žaludek. Pořád křičel.
„Můj Bože, můj Bože,“ řekl Glen potichu. Složil hlavu do dlaní a rozplakal se.
Harold znovu vystřelil z pistole. Druhý muž poskočil. Přestal křičet.
Žena v tričku kentské univerzity znovu mávla pažbou pušky, a tentokrát hlavu plazícího se muže trefila dobře. Znělo to, jako když Wayne Gretzky na modré dělovkou dobře trefí puk. Praskly obě: pažba z ořechoviny i mužova lebka.
Chvíli bylo ticho. Cvikcvik ... cvikcvik ... cvikcvik, ozval se pták.
Pak dívka v tričku, která stála obkročmo nad tělem třetího muže, vyrazila dlouhý, pravěký triumfální skřek, který Fran Goldsmithovou pronásledoval do konce života.

Blondýnka se jmenovala Dayna Jurgensová a byla z Xenia v Ohiu. Dívka v tričku kentské univerzity byla Susan Sternová. Třetí žena, která rozmačkala střelci rozkrok, byla Patty Krogerová. Další dvě byly o něco starší. Dayna jim řekla, že nejstarší se jmenuje Shirley Hammetová. Neznaly jméno další ženy, která byla asi tak ve středních letech; když ji AI, Garve, Virge a Ronnie před dvěma dny nabrali v Archboldu, byla v šoku a bezcílně se potulovala.
Teď jich bylo devět. Sešli z dálnice a utábořili se na farmě někde na západ od Columbie, už za hranicemi státu Indiána. Všichni byli v šoku a Fran si později pomyslela, že jejich pochod přes pole od převráceného růžového tahače k farmě by nezávislému pozorovateli připadal jako vycházka, pořádaná

místním blázincem. Tráva, která byla vysoká po stehna a ještě mokrá nočním deštěm, jim brzy promáčela kalhoty. Bílí motýli, kteří se ve vzduchu ještě pohybovali jen líně, protože měli křídla těžká vlhkostí, se proti nim vrhali v táhlých kruzích a osmičkách. Slunce se snažilo prodrat mraky, ale zatím se mu to nepovedlo. Bylo jen světlou skvrnou a mdle ozařovalo stejnoměrně bílá oblaka, která se táhla od obzoru k obzoru. Ale bez ohledu na příkrov mraků byl den už horký, plný vlhkosti, a vzduch byl naplněn vířícími hejny vran a jejich drsnými, odpornými skřeky. Teď je více vran než lidí, pomyslela si Fran zmateně. Pokud si nedáme pozor, vyklovají nás z povrchu země. Pomsta vran. Nejsou vrány masožravé? Moc se bála, že jsou.

Za tímto neustálým proudem nesmyslů se jí v mysli znovu a znovu přehrávala ta přestřelka. Ženský obličej, roztříštěný při dopadu střely. Padající Stu. Okamžik naprosté hrůzy, když si byla jistá, že je mrtvý. Muž, co křičel Joooo, vy kurvy! a pak zněl jako králík Roger, když jej Harold trefil. Zvuk prorážené lepenky, který vydávala bradáčova pistole. Primitivní vítězný skřek Susan Sternové nad tělem nepřítele, zatímco jeho ještě teplý mozek vytékal z rozmlácené lebky.

Glen šel vedle ní a jeho jemný či spíše sardonický úsměv teď byl plný úzkosti, šedé vlasy mu kolem hlavy poletovaly, jako by napodobovaly motýly. Držel ji za ruku a křečovitě ji popleskával.

„Nesmíš si to tak brát," říkal jí. „Takové hrůzy ... se stávají. Nejlepší ochrana spočívá v množství. Společnost, však víš. Společnost je základním kamenem archy, které říkáme civilizace, a je jediným protijedem na nezákonnost. Musíš brát ... věci ... věci jako tohle ... jako problém vývoje. Tohle byla izolovaná událost. Mysli na ně jako na skřety. Ano! Skřety nebo stvůry nebo běsy. Genetické zmetky. Já to tak beru. Považuji je za zcela evidentní, za, dalo by se říci, sociokonstitucionální etnikum. Ha! Ha!"

Jeho smích byl zpola stenem. Zakončila každou z jeho eliptických vět slovy „Ano, Glene," ale zdálo se, že ji neslyší. Glen byl cítit maličko po zvratcích. Naráželi do nich motýli; pak zavířili a letěli po svých. Byli téměř u farmy. Boj netrval ani minutu. Ani minutu, ona ale věděla, že jí v paměti zůstane navždy. Glen jí popleskal ruku. Chtěla mu říci prosím nech toho, ale bála se, že by mohl začít plakat. Popleskávání dokázala vydržet. Nebyla si jistá, jestli by vydržela pohled na vzlykajícího Glena Batemana.

Stu šel s Haroldem po jedné straně a blonďatá Dayna Jurgensová po druhé. Susan Sternová a Patty Krogerová vedly neznámou katatonickou ženu, kterou nabrali v Archboldu. Shirley Hammetová, ta, kterou z několika decimetrů minul muž, jenž těsně před smrtí imitoval králíka Rogera, šla trochu vlevo, něco si brumlala a čas od času hrábla po motýlech. Skupina šla pomalu, ale Shirley Hammetová ještě pomaleji. Přes obličej jí nepořádně visely šedé vlasy a její zmatené oči hleděly na okolní svět, jako když ze skrýše zírá vystrašená kočka.

Harold znepokojeně pohlédl na Stua. „Ale dali jsme jim, co, Stu? Natřeli jsme jim to. Nakopali jsme jim prdel."

„Myslím, že jo."

„Ale, člověče, my jsme neměli na vybranou." řekl Harold vážně, jako by Stu tvrdil, že je to jinak. „Stálo to tak: buď my, nebo oni!"

„Ustřelili by vám hlavy," řekla Dayna Jurgensová potichu. „Byla jsem s dvěma kluky, když nás přepadli. Zastřelili Riche a Damona ze zálohy. A pak je střelili ještě jednou do hlavy, jen tak, pro jistotu. Neměli jste na vybranou. Jinak byste teď byli mrtví."

„Jinak bysme teď byli mrtví!" opakoval Harold Stuovi.

„Jasně," řekl Stu. „Klídek, Harolde."

„Jistě! Opačný pocení!" řekl Harold srdečně. Trhavě zašátral ve svém batohu, vytáhl čokoládovou tyčinku Payday, a když roztrhával obal, málem ji upustil. Hořce zaklel a pak ji začal hlučně hltat. Držel ji v obou rukách jako nějaké velké lízátko.

Došli k farmě. Když Harold jedl svou pochoutku, kradmo se ohmatával - ujišťoval se, že není zraněn. Bál se pohlédnout si do klína. Byl si naprosto jistý, že se počůral, když se ta slavnost u růžového tahače rozproudila.

Během úzkostiplné přesnídávky, kdy si čas od času někdo zobnul, ale nikdo doopravdy nejedl, většinou mluvily Dayna a Susan. Patty Krogerová, které bylo sedmnáct a byla velmi krásná, čas od času něco dodala. Bezejmenná žena se vmáčkla do nejvzdálenějšího rohu na zaprášenou kuchyňskou podlahu. Shirley Hammetová seděla u stolu, jedla okoralé medové sušenky a něco si mumlala.

Dayna opustila Xenii ve společnosti Richarda Darlisse a Damona Bracknella. Kolik dalších v Xenii přežilo chřipku? Pokud ví, tak jenom tři, velmi starý muž, žena a malá holčička. Dayna a její přátelé ty tři vybídli, aby se k nim připojili, starý muž je ale odmítl s tím, že „má v poušti něco na práci."
Osmého července začali Dayna, Richard a Damon trpět nočními můrami o jakémsi strašidelném muži. Děsivými sny. Nakonec Rich přišel s tím, že ten muž je skutečný, a že žije v Kalifornii. Napadlo jej, že s tím mužem - je-li to doopravdy muž - by se měli setkat v poušti. Ona a Damon se začali obávat o Richiho zdraví. Říkal tomu muži ze sna „tvrďák" a tvrdil, že shromáždí armádu tvrďáků. Řekl, že ta armáda brzy připochoduje ze západu a podrobí si všechny, kteří ještě zůstali naživu, nejdříve v Americe a pak ve zbytku světa. Damon s ní začal mluvit o tom, že by mohli někdy v noci Richimu utéct, a začal věřit tomu, že jejich vlastní můry jsou důsledkem působivých bludů Richiho Darlisse.
Ve Wiliamstownu narazili v zatáčce dálnice na velký náklaďák, otočený uprostřed silnice na bok. Poblíž bylo zaparkováno obytné auto a odtahovač.
„Mysleli jsme, že je to jen další bouračka," řekla Dayna a nervózně mezi prsty drtila grahamový cracker, „což samozřejmě bylo přesně to, co chtěli, abychom si mysleli."
Slezli z motorek a chtěli je provést kolem náklaďáku, a tehdy ti čtyři tvrďáci - aby použila Richiho slov - vyskočili z příkopu. Zavraždili Riche i Damona a Daynu zajali. Byla čtvrtým přírůstkem k tomu, čemu někdy říkali „zoo" a jindy „harém". Jednou z ostatních byla mumlající Shirley Hammetová, která tenkrát ještě byla téměř normální, i když byla opakovaně znásilňována, sodomizována a nucena provádět všem čtyřem felaci.
„A jednou," řekla Dayna, „se vzpírala, když ji jeden z nich chtěl odtáhnout do křoví, a Ronnie jí vytřel zadek klubkem ostnatého drátu. Krvácela z konečníku tři dny."
„Ježíši Kriste," řekl Stu. „Který to byl?"
„Ten s brokovnicí," řekla Susan Sternová. „Ten, co jsem mu rozmlátila palici. Přála bych si, aby tu teď ležel na podlaze a já mu to mohla udělat znovu."
Muže s pískovým vousem a slunečními brýlemi znaly jen jako „Doca". Spolu s Virgem patřil k vojenskému oddílu, který byl na začátku chřipky vyslán do Akronu. Jejich oborem byly „vztahy s masmédii", což byl armádní eufemismus pro „potlačování masmédií". Když se postarali o tohle, přešli na „zvládání davu", což byl armádní eufemismus pro střílení těch, co rabovali v obchodech a utíkali, a věšení těch, kteří neutíkali. Sedmadvacátého června, řekl jim Doc, měl už řetězec velení příliš mnoho děr, než aby fungoval. Spousta jejich vlastních mužů byla příliš nemocná, než aby mohla na stráž, ale tehdy to už nevadilo, protože akronští občané v té době byli příliš slabí, než aby četli nebo psali noviny, natožpak rabovali banky či klenotnictví.
30. června byl s jednotkou amen - její členové byli mrtví, umírali nebo se rozutekli. Doc a Virge byli v podstatě jediní, kdo přežili, a tehdy začali novou kariéru, kariéru ošetřovatelů zoo. Garvey přišel prvního července a Ronnie třetího. Tehdy se dohodli, že do svého podivného klubu nikoho dalšího nepřijmou.
„Ale po nějaké době jste musely mít početní převahu," řekl Glen.
K tomu se neočekávaně vyjádřila Shirley Hammetová.
„Pilulky," řekla, a zpoza šednoucí ofiny na ně zíraly její oči lapené kočky. „Každé ráno pilulky pro probuzení, každý večer pilulky na usnutí. Na probuzení a na usnutí." Hlas jí klesal a poslední věta byla sotva slyšet. Zmlkla, pak si znovu začala mumlat pro sebe.
Navázala Susan Sternová. Ji a jednu z těch mrtvých žen, Ráchel Carmodyovou, nabrali 17. července před Columbusem. Tehdy skupina cestovala v karavaně, složené ze dvou dodávek a odtahovače. Muži odtahovač používali k odklízení zátarasů na dálnici nebo k jejich vyrábění, podle potřeby. Doc měl lékárničku připnutou v kapsičce na opasku. Těžká sedativa na spaní; lehká na cestování; červené pilulky při odpočinku.
„Ráno jsem vstala, byla dvakrát nebo třikrát znásilněna, a pak čekala na Doca, až bude vydávat pilulky," řekla Susan věcně. „Tedy denní pilulky. Od třetího dne jsem měla odřenou ... no, vagínu, a jakýkoliv normální styk byl velmi bolestivý. Vždycky jsem doufala, že to bude Ronnie, protože Ronnie ho chtěl vždycky jen vykouřit. Ale po těch pilulkách jste byli velmi klidní. Ne ospalí, prostě klidní. Když jste se po pár těch modrých pilulkách ocitli jakoby v mlze, bylo vám celkem jedno, co se s vámi děje. Chtělo se vám jen sedět s rukama v klíně a pozorovat, jak kolem běží krajina, nebo sedět s rukama v klíně a

pozorovat, jak odtahovačem něco odklízejí z cesty. Jednoho dne se Garvey rozběsnil, protože jedna ta dívka, které nemohlo být víc než dvanáct, nechtěla ... já vám to nemůžu říct. Bylo to odporné. A tak jí Garvey ustřelil hlavu. Bylo mi to jedno. Byla jsem prostě ... klidná. Po nějaké době skoro přestanete přemýšlet o útěku. Více než utéct chcete tyhle modré pilulky.“
Dayna a Patty Krogerová přikyvovaly.
Zdálo se ale, že jim došlo, že osm žen je maximum, které zvládnou, řekla Patty. Když 22. července zavraždili padesátiletého muže, s kterým cestovala, a vzali ji s sebou, zabili velmi starou ženu, která byla „součástí zoo“ asi týden.
Když nabrali u Archboldy bezejmennou ženu, která teď seděla v rohu, zastřelili šilhavou šestnáctiletou dívku a nechali ji v příkopu. „Doc si z toho dělal legraci,“ řekla Patty. „Říkal: 'Neprocházím se pod žebříky, nenechávám si přes cestu přeběhnout černou kočku a nebudu cestovat ve třinácti lidech.'“
Devětadvacátého poprvé zpozorovali Stua a ostatní. Zoo tábořila na odpočívadle těsně za výjezdem z dálnice, právě když oni čtyři jeli kolem.
„Garveye jste velmi zaujala,“ řekla Susan a kývla k Frannie. Fran se otřásla.
Dayna se naklonila blíže k nim a potichu řekla: „A dávali jasně najevo, čí místo zaujmete.“ Téměř neznatelně pohnula hlavou k Shirley Hammetové, která si stále mumlala a jedla graham.
„Ubohá žena,“ řekla Frannie.
„To Dayna rozhodla, že jste naší nejlepší šancí,“ řekla Patty. „Nebo taky poslední šancí. Byli mezi vámi tři muži - viděla to ona i Helen Rogetová. Tři ozbrojení muži. A Doc začínal tomu triku s kamiónem, převráceným uprostřed silnice, trochu příliš věřit. Doc vždycky jednal jako nějaký úředník, a muži ve skupinách, které zastavili - pokud tam nějací byli - se podřídili. A byli zastřeleni. Fungovalo to jako nějaké kouzlo.“
„Dayna chtěla, abychom se pokusily dnes ráno své pilulky schovat,“ pokračovala Susan. „Taky si začali méně všímat, jestli jsme je opravdu snědly, a my věděly, že dnes ráno budou mít plno práce s odtažením toho velkého kamiónu na silnici a s jeho převrácením. Nikomu jsme to neřekly. Věděly to jen Dayna, Patty a Helen Rogetová ... jedna z těch dívek, kterou tam na silnici Ronnie zabil. A já, přirozeně. Helen řekla: 'Jestli nás nachytají, jak vyplivujeme pilulky do dlaně, zabijí nás.' A Dayna řekla, že nás zabijí tak či tak, a čím dříve se to stane, tím lépe, a samozřejmě měla pravdu. A tak jsme to udělaly.“
„Musela jsem tu svou chvíli držet v puse,“ řekla Patty. „Než jsem ji mohla vyplivnout, začala se už rozpouštět.“ Pohlédla na Daynu. „Myslím, že Helen to nakonec musela spolknout. Myslím, že proto byla tak pomalá.“
Dayna přikývla. Dívala se na Stua s očividnou vřelostí, která Fran znepokojovala. „Vyšlo by jim to znovu, kdybys nebyl dost mazaný, vzácný příteli.“
„Moc nechybělo, a bylo by mi to došlo dost pozdě,“ řekl Stu. „Příště budu mazanější.“ Povstal, přešel k oknu a vyhlédl ven. „To mě taky hodně děsí,“ řekl. „Jak jsme mazanější a mazanější.“
Fran se vůbec nelíbilo, jak mile se na něj Dayna dívá. Po tom, čím prošla, neměla žádné právo dívat se mile. A je mnohem hezčí než já, přes to všechno. A taky pochybuji, že by byla těhotná.
„Je to svět pro mazané, vzácný příteli,“ řekla Dayna. „Buď mazaný, nebo zemři.“
Stu se k ní otočil, vlastně poprvé si ji pořádně prohlédl. Fran ucítila bodnutí čiré žárlivosti. Čekala jsem příliš dlouho, pomyslela si. Můj Bože, čekala jsem příliš dlouho a prohrála.
Náhodou pohlédla na Harolda a spatřila, že se po straně směje a rukou si zakrývá ústa, aby to skryl. Vypadalo to jako smích, pramenící z ulehčení. Náhle zjistila, že by nejraději vstala, nenuceně k němu přešla a vyškrábala mu oči.
Nikdy, Harolde! ječela by přitom. Nikdy!
Nikdy?

Z deníku Fran Goldsmithové
19.července 1990

O Bože. Stalo se to nejhorší, co se mohlo stát. Když se to stane v knihách, tak se aspoň něco změní, ale v opravdovém životě to zřejmě pořád pokračuje dál a dál, jako v seriálu Dynastie, kde nikdy nic

doopravdy neskončí. Možná bych měla něco udělat, abych věci ujasnila, ale bojím se, protože by se mohlo něco stát mezi nimi a. Věta se nedá skončit slovem „a“, ale já se bojím napsat, co by za tou spojkou mohlo stát.
Něco ti svěřím, milý deníčku, i když to není žádný med - psát o tom. Nejradši bych na to ani nemyslela.
Glen a Stu jeli chvíli před soumrakem do města (té noci to byl Girard v Ohiu), aby se podívali po nějakém jídle, nejlépe koncentrátech a sušených polotovarech. Jsou lehké na nošení a některé z těch koncentrátů chutnají opravdu dobře, ale pokud vím, všechny ty sušené věci mají stejnou chuť - jako sušené kuřince. A kdypak jste naposledy jedli sušené kuřince, abyste to mohli posoudit? No nic, deníčku, některé věci zůstanou nevysloveny, ha-ha.
Zeptali se mě a Harolda, jestli půjdem s nimi, ale já řekla, že mám motorek pro dnešek plné zuby, jestli mě tedy nepotřebují, a Harold řekl ne, že obstará nějakou vodu a převaří ji. Nejspíš už to měl naplánované. Je mi líto, že z něj dělám takového intrikána, ale, po pravdě řečeno, on takový je.
[Poznámka: Z vařené vody je nám všem neskutečně zle, protože chutná mdle a není v ní ANI ŠPETKA kyslíku, ale Mark i Glen říkají, že továrny atd. nejsou dost dlouho mimo provoz, aby se potoky & řeky samy pročistily, zvlášť na průmyslovém severozápadě & v oblasti, které říkají Rezavý pruh, a tak ji pro jistotu převařujeme. Všichni doufáme, že někde narazíme na velkou zásobu minerální vody v láhvích, a určitě se to jednou stane - říká Harold - ale hodně jí jakoby zázrakem zmizelo. Stu si myslí, že spousta lidí se domnívala, že se nakazili z vody, a tak než umřeli, spotřebovali spoustu minerálek.]
No, Mark a Perion byli někde pryč. Nejspíš hledali lesní plody, aby zpestřili náš jídelníček, možná dělali něco jiného - jsou v tomhle dost zdrženliví & sláva jim, říkám já - a tak jsem nejdřív nasbírala dřevo a zapálila oheň pro Haroldův kotlík s vodou ... a on se s jedním docela brzy vrátil (byl u vody ale očividně dost dlouho, aby se vykoupal a umyl si vlasy). Pověsil ho na jaksetomuříká nad oheň. Pak si sedl vedle mě.
Seděli jsme na kládě a povídali si o tom a támhletom, když mě náhle objal a pokusil se mě políbit. Říkám pokusil se, ale jemu se to povedlo, alespoň tedy jednou, protože mě to překvapilo. Pak jsem se od něj odtrhla - s odstupem se to zdá docela legrační, i když jsem ještě naštvaná - a spadla z klády. Shrnula se mi přitom blůzka a já si odřela záda. Vyjekla jsem. Jak se tak historie opakuje, bylo to hodně podobné, jako když jsem tenkrát byla s Jessem na vlnolamu a kousla se do jazyka ... tak podobné, až to hezké není.
V příštím okamžiku klečel Harold vedle mě, rudý až po kořínky čerstvé umytých vlasů, a ptal se, jestli jsem v pořádku. Harold se někdy snaží být tak chladný, tak kultivovaný - někdy mi připadá jako znuděný mladý spisovatel, neustále hledající svou zasmušilou kavárnu na západním břehu Seiny, kde by mohl celý den zahálet a mluvit o Jean-Paulu Sartrovi a pít laciné čučo - ale pod tím je dobře schovaný teenager s mnohem méně dospělou fantazií. Aspoň myslím. Fantazie z filmů v sobotu odpoledne: Tyrone Power v Kapitánovi z Kastilie, Humphrey Bogart v Temné uličce, Steve McQueen v Bullittově případu.
V okamžicích stresu tahle stránka jeho osobnosti vždy vystoupí na povrch, možná proto, že ji v dětství příliš potlačoval, nevím. Tak či tak, když se uchýlí k Bogartovi, daří se mu jen připomenout mi toho chlapíka, co si na Bogarta hrál v tom filmu Woodyho Allena - Zahrej to znovu, Same.
A tak když si klekl vedle mě a řekl: „Jsi v pořádku, bejby?“, začala jsem se hihňat. Povídejte mi o tom, jak se historie opakuje! Ale ta situace nebyla jen směšná. Kdyby tomu tak bylo, dokázala bych to zastavit. Ne, šlo spíš o hysterii. Zlé sny, starosti o dítě, co s mými city ke Stuovi, každodenní cestování, strnulost, rozbolavělost, ztráta rodičů, všechny ty změny ... nejdříve jsem se hihňala, pak propukla v hysterický smích, který jsem nedokázala zastavit.
„Co je tu tak legračního?“ zeptal se Harold a vstal. Myslím, že to chtěl říct tím hrozně počestným hlasem, ale pak jsem přestala myslet na Harolda a v hlavě se mi objevila bláznivá představa Kačera Donalda. Kačera Donalda, kolébajícího se mezi ruinami západní civilizace a vztekle kejhajícího: Co je tu tak legračního? Co je tu tak legračního? Co je tu kurva tak legračního? Položila jsem si ruce na obličej & prostě se hihňala & vzlykala &; hihňala, takže si nakonec Harold musel začít myslet, že mi úplně prdlo v kouli.
Po chvíli se mi podařilo přestat. Setřela jsem si z tváře slzy a chtěla požádat Harolda, aby se podíval, jak moc mám zraněná záda. Ale neudělala jsem to, protože by to mohl považovat za DOVOLENÍ. Život,

dovolení a pronásledování Frannie, o-hó, to není moc legrační.
„Fran," řekl Harold, „těžko se mi to říká."
„Tak to snad radši neříkej," odpověděla jsem.
„Musím," prohlásil, a mně začalo docházet, že nebude „ne" považovat za odpověď
, jestli ji na něj nezakřičím. „Frannie," řekl, „miluji tě."
Myslím, že jsem celou dobu věděla, že je to tak. Bylo by jednodušší, kdyby se mnou jenom chtěl spát. Láska je nebezpečnější než šukání, a já byla v úzkých. Jak říct Haroldovi ne? Myslím, že existuje jen jediný způsob, bez ohledu na to, komu to musíte říct.
Řekla jsem: „Já tě nemiluji, Harolde."
Obličej se mu rozpadl na kousky. „To kvůli němu, že?" řekl a na obličeji mu vyvstala škaredá grimasa.
„Kvůli Stu Redmanovi, že jo?"
„Nevím," řekla jsem. Teď jsem měla náladu, kterou jsem nikdy nedokázala zvládnout - dědictví po mé matce, myslím. Ale srdnatě jsem s tím zápasila, protože šlo o Harolda. Stejně jsem ale cítila, jak se ta nálada vzpíná jako pes na vodítku.
„Já to vím." Jeho hlas byl pronikavý a sebelítostivý. „Je mi to jasný. Věděl jsem to, hned jak jsme ho potkali. Nechtěl jsem, aby s námi jel, protože jsem to věděl. A on řekl ..."
„Co řekl?"
„Že tě nechce! Že jsi moje!"
„Jako kdyby ti dal nový pár bot, tak, Harolde?"
Neodpověděl. Možná mu došlo, že zašel příliš daleko. S trochou námahy jsem si připomněla ten den ve Fabyanu. Haroldova okamžitá reakce na Stua byla reakcí psa na nového psa, cizího psa, který se objevil na jeho dvorku. V jeho rajónu. Málem jsem cítila, jak se Haroldovi vzadu na krku ježí srst. Chápala jsem, proč to Stu řekl. Řekl to, aby nás vyňal z řádu psů a dosadil zpět do řádu lidí. A není to to, o čem to celé je? To naše celé pekelné lopocení, kterým teď procházíme? Jestli ne, proč se vůbec snažíme a proč jsme k sobě slušní?
„Nepatřím nikomu, Harolde," řekla jsem.
Něco zamumlal.
„Cože?"
„Řekl jsem, že možná změníš názor."
Napadlo mě ostré odseknutí, ale neřekla jsem to. Haroldovy oči se toulaly někde daleko a jeho obličej byl velmi klidný a otevřený. Řekl: „Takovýho týpka jsem už viděl. Věř tomu, Fran. Je to záložník fotbalového týmu, který jen tak sedí ve třídě, odsekává učiteli a posmívá se všem kolem sebe, protože ví, že mu učitel dá aspoň čtyřku, aby mohl dál hrát ve školním týmu. Je to ten, co chodí vždycky se šéfkou povzbuzovaček a myslí si, že je sám Ježíš Kristus. Chlapík, který prdí, když ti učitel angličtiny řekne, abys přečetl svou anglickou kompozici, protože jsi ji napsal nejlíp ze třídy.
Jo, znám ty hajzly jako je on. Hodně štěstí, Fran."
Pak prostě odešel. Nebyl to ten VELKÝ, DŮSTOJNÝ ODCHOD, který chtěl předvést. To vím jistě. Bylo to mnohem spíš jako by měl nějaký tajný sen a já ho právě rozstřílela na kousky - sen, že věci se změnily, a ony se ve skutečnosti nezměnily vůbec. Cítila jsem se kvůli němu hrozně, Bůh ví, protože když odcházel, nehrál si na otupělého cynika, ale cítil OPRAVDOVÝ cynismus, nikoliv otupělý, ale ostrý & bolestný jako čepel nože. Byl vyčerpaný. Jenže Harold si nikdy neuvědomí, že to, co se musí aspoň trochu změnit nejdříve, je jeho vlastní hlava, že svět zůstane tak dlouho stejný, dokud bude stejný on. Schraňuje si svá odmítnutí stejně jako piráti své poklady ...
Tak. Teď jsou všichni zpátky, polévka je snědena, cigarety vykouřeny. Veronal byl vydán (svůj jsem dala do kapsy, místo aby se mi rozpouštěl v žaludku), všichni si stelou. Já s Haroldem jsme prošli bolestivou konfrontací, po které ve mě zůstal pocit, že se vlastně nic nevyřešilo, kromě toho, že teď sleduje Stua a mne, a pozoruje, co se stane. Jaké na to má právo? Jakým právem komplikuje už beztak mizernou situaci, ve které jsme?
Pamatuj: Je mi líto, deníčku. Musí to být tou náladou, ve které jsem. Nevzpomenu si vůbec na nic.
Když k němu Frannie přišla, Stu seděl na balvanu a kouřil doutník. Vyryl podpatkem do holé země důlek a používal jej jako popelník. Byl obrácen na západ, kde právě zapadalo slunce. Mraky se potrhaly dost

na to, aby dovolily slunci prokukovat. I když ty čtyři ženy potkali a přijali mezi sebe teprve včera, zdálo se to už dávno. Celkem bez problémů vytáhli z příkopu jeden stejšn a teď spolu s motorkami tvořili téměř karavanu, pomalu se sunoucí po dálnici na západ.
Vůně doutníku jí připomněla otce a jeho dýmku. To, co se jí vynořilo v paměti, byl smutek, který už téměř dozrál k nostalgii. Dostala jsem se přes to, že jsem o tebe přišla, tati, pomyslela si. Vím, že se na mě proto nezlobíš.
Stu se rozhlédl. „Frannie," řekl s nelíčenou radostí. „Jak se máš?"
Pokrčila rameny. „Střídavě oblačno."
„Nechceš si sednout vedle mě na balvan a pozorovat západ slunce?"
Poslechla ho a tep se jí trochu zrychlil. Ale po pravdě, proč sem přišla? Věděla, kudy odešel z kempu právě tak jako věděla, že Harold s Glenem a dvě z dívek odešli do Brightonu, aby se tam podívali po rádiu s vysílačkou (tentokrát Glenův nápad, ne Haroldův). Patty Krogerová byla v kempu a starala se o své dvě bojem unavené pacientky. Podle některých příznaků se Shirley Hammetová zvolna vynořovala z omámení, ale dnes ráno je vzbudila svými výkřiky ze spaní a mávala rukama ve vzduchu, jako by někoho odháněla.
Další žena, ta bezejmenná, se zdála vykazovat opačný vývoj. Seděla. Jedla, když ji někdo krmil. Vyměšovala. Neodpovídala. Doopravdy naživu byla, jen když spala. I po velké dávce Veronalu sténala a někdy křičela. Frannie měla za to, že ví, co se té ubohé ženě zdá.
„Zdá se, že před sebou ještě máme dlouhou cestu, že?" řekla.
Chvíli neodpovídal a pak řekl: „Je to dál, než jsme mysleli. Ta stará žena už v Nebrasce není."
„Já vím -" začala, a pak se kousla do jazyka.
Pohlédl na ni a zlehka se ušklíbl: „Vy neberete své léky, madam."
„Mé tajemství je vyzrazeno," řekla s bezvýrazným úsměvem.
„Nejsme v tom sami," řekl Stu. „Mluvil jsem dnes odpolene s Daynou" (pocítila uvnitř ten osten žárlivosti - a strachu - nad tím, jak důvěrně vyslovil její jméno) „a ta říkala, že to nechce brát ani ona, ani Susan."
Fran kývla. „Proč jsi přestal ty? Zdrogovávali tě v ... na tom místě?"
Odklepl popel do svého hliněného popelníku. „Lehký sedativa na noc, nic víc. Neměli proč mě nadrogovávat. Byl jsem zavřenej dobře a důkladně. Ne, nechal jsem toho před třemi dny, protože jsem cítil, že ... že ztrácím kontakt." Chvíli přemýšlel a pak dodal. „To, že šli Glen a Harold pro to rádio s vysílačkou, byl opravdu dobrý nápad. Abysme byli v kontaktu. Ten můj dávný kamarád z Arnette, Tony Leominster, měl jedno v autě. Výborná věc. Můžeš mluvit s lidma, můžeš si postěžovat nebo volat o pomoc, když jseš v zácpě nebo máš poruchu. Tyhle sny jsou, jako bychom měli rádio s vysílačkou v hlavě, jenomže je zřejmě porouchané vysílání a my jen přijímáme."
„Možná, že vysíláme," řekla Fran tiše.
Překvapeně na ni pohlédl.
Chvíli seděli mlčky. Pak slunce vykouklo mezi oblaky, jako by chtělo těsně před vklouznutím za obzor říci sbohem. Fran chápala, proč je primitivní lidé uctívali. Jak se den za dnem stupňovalo gigantické ticho téměř prázdné krajiny, zdálo se slunce - a i měsíc, když na to přijde - větší a důležitější. Osobnější. Ty velké nebeské koráby začínaly vypadat, jako by tam, kde jsi, bylo jejich dítě.
„V každém případě jsem je přestal brát," řekl Stu. „Poslední noci se mi znovu zdálo o tom černém muži. Bylo to zatím vůbec nejhorší. Odehrávalo se to někde v poušti. Las Vegas, myslím. A, Frannie, myslím, že ukřižovává lidi. Ty, kteří mu dělají problémy."
„Co že dělá?"
„Zdálo se mi to. Rady křížů podél silnice číslo 15, udělaných z prken od stodol a telefonních sloupů. Viseli na nich lidé."
„Jen sen," řekla znepokojeně.
„Možná." Kouřil a hleděl na zrudlá oblaka na západě. „Ale další dvě noci, než jsme natrefili na ty maniaky, co drželi ty ženy, se mi zdálo o ní - o té ženě, co si říká Matka Abagail. Seděla v kabině starého pickupu, zaparkovaného na kraji silnice číslo 76. Stál jsem na zemi a jednou rukou se opíral o okno a mluvil s ní tak přirozeně, jako teď mluvím s tebou. A ona mi řekla: 'Musíš je na západ víc popohnat, Stuarte; když to dokáže tak stará dáma jako já, tak by to velký chlap z Texasu jako ty měl

dokázat také.',„Stu se zasmál, odhodil doutník a zamáčkl jej podpatkem. Jaksi nepřítomně, jako by nevěděl, co dělá, objal Fran jednou rukou kolem ramen.
„Jedou do Colorada," řekla.
„No, myslím, že ano."
„Zdálo ... se o ní Susan nebo Dayně?"
„Oběma. A včera v noci se Susan zdálo o křížích. Jako mně."
„U té staré ženy je teď spousta lidí."
Stu souhlasil. „Dvacet, možná víc. Však víš, míjíme je skoro každý den. Prostě se přikrčí a čekají, až přejedem. Z nás mají strach, ale z ní ... myslím, že za ní dojdou. Svým tempem."
„Nebo k tomu druhému," řekla Frannie.
Stu kývl. „Jo, nebo k němu. Fran, proč jsi přestala brát Veronal?"
Roztřeseně vzdychla a přemýšlela, jestli mu to má říci. Chtěla to udělat, ale bála se jeho reakce.
„Jen těžko se vysvětluje, co ženy dělají," řekla nakonec.
„Jistě," přisvědčil. „Ale možná je způsob, jak zjistit, co si myslí."
„Co -" řekla a on ji umlčel polibkem.
Leželi na zádech v posledním záblesku soumraku. Zatímco se milovali, udělala křiklavě červená barva na nebi místo decentnější fialové. Frannie teď viděla skrze zbývající mraky první hvězdy. Zítra bude na cestování dobré počasí. S trochou štěstí přejedou přes většinu Indiany.
Stu líně mávl po moskytovi, který mu bzučel nad hrudníkem. Jeho košile visela poblíž na keři. Fran měla košili na sobě, nebyla ale zapnutá. Její ňadra se pod látkou dmula a ona si pomyslela: Zvětšují se mi, ještě jen maličko, ale dá se to poznat ... aspoň já to poznám.
„Chtěl jsem tě už dlouho," řekl Stu, aniž by se na ni podíval. „Myslím, že to víš."
„Chtěla jsem tě ušetřit problémů s Haroldem," řekla. „A je tu ještě něco, co -"
„Harold má před sebou dlouhou cestu," řekl Stu, „ale jestli bude pevnej, stane se z něj uvnitř správnej chlap. Máš ho přece ráda, ne?"
„To není to správné slovo. V angličtině neexistuje slovo pro to, co k Haroldovi cítím."
„Co cítíš ke mně?" zeptal se.
Pohlédla na něj a zjistila, že nemůže říci, že jej miluje, nemůže to vyslovit, i když chce.
„Ne," řekl, jako by jí odporoval, „jen se rád stavím k věcem zpříma. Myslím, že chceš, aby se to Harold dozvěděl co nejpozději. Mám pravdu?"
„Ano," řekla vděčně.
„Možná to tak bude lepší. Když budeme maličko lhát, třeba se to vyřeší samo. Viděl jsem, jak se dívá na Patty. Jsou zhruba stejně staří."
„Já nevím ..."
„Cítíš se mu zavázaná, viď?"
„Asi ano. Zbyli jsme v Ogunquitu sami, a -"
„To bylo štěstí, nic víc, Frannie. Přece se nebudeš k někomu vázat jen proto, že jste se čirou náhodou dali dohromady."
„Myslím, že ne."
„Asi tě miluji," řekl. „Není pro mě lehké to říci."
„Asi tě také miluji. Ale je tu ještě něco ..."
„To jsem si mohl myslet."
„Ptal ses mě, proč jsem přestala brát ty pilulky." Přitáhla si košili k tělu a neodvažovala se na něj pohlédnout. Rty měla nepřirozené suché. „Myslela jsem, že by to nebylo dobré pro dítě," zašeptala.
„Pro -" zmlkl. Pak ji chytil a otočil její obličej k sobě. „Ty jsi těhotná?"
Přikývla.
„A nikomus to neřekla?" „Ne."
„Harold. Harold to ví?"
„Nikdo kromě tebe."
„Krucipísekfix." Hleděl jí do tváře tak soustředěně, že ji to děsilo. Čekala jednu ze dvou reakcí: buď ji okamžitě opustí (jako by to bezpochyby udělal Jess, kdyby zjistil, že je těhotná s někým jiným) nebo ji

obejme a řekne to nic, o všechno se postarám. Naprosto neočekávala ten překvapený, zkoumavý pohled, a zjistila, že jí to připomíná noc, kdy to v zahradě řekla otci. Vypadal hodně podobně. Přála by si, aby to byla řekla Stuovi předtím, než se milovali. Možná by se pak vůbec nepomilovali, ale přinejmenším by neměla pocit, že je nějak zvýhodněn tím, že je ... jak je ten výraz? Nabouraná. Myslí si to Stu? Nevěděla.
„Stu?“ řekla hlasem, plným obav.
„Nikomu jsi to neřekla,“ opakoval.
„Nevěděla jsem jak.“ To už měla slzy na krajíčku.
„Kdy se to má narodit?“
„V lednu,“ řekla a rozplakala se.
Objal ji a aniž by cokoliv řekl, věděla, že je všechno v pořádku. Neřekl jí 'to nic' ani 'o všechno se postarám', ale znovu se s ní miloval a ona si pomyslela, že nikdy nebyla tak šťastná.
Ani jeden z nich si nevšiml Harolda, který vypadal jako obrys, jako sám temný muž. Stál v křoví a pozoroval je. Ani jeden z nich neviděl, jak se mu oči stáhly do malých, smrtonosných trojúhelníčků, když Fran vykřikla v okamžiku, kdy jí tělem projel slastný orgasmus.
Když skončili, byla úplná tma.
Harold tiše vyklouzl.

Z deníku Fran Goldsmithové
1. srpna 1990

Včera jsem nic nezapsala. Jsem příliš vzrušená, příliš šťastná. Jsem Stuova, Stu je můj.
Souhlasil s tím, že raději uchováme tajemství mého Osamělého jezdce co nejdéle, doufejme, že až do doby, než se usadíme. Jestli to bude v Coloradu, bude se mi to líbit. Při tom, jak se cítím teď, by mi vyhovovaly i hory na měsíci. Vypadám jako pobláznéná školačka? No - jestli dáma nemůže jako školačka vypadat ani ve svém deníku, tak kde?
Než ale opustím téma Osamělého jezdce, musím říct ještě něco. Má to co dělat s mými „mateřskými instinkty“. Existuje taková věc? Myslím, že ano. Asi za to můžou hormony. Už dlouho jsem nepocítila své staré já, ale je velmi těžké oddělit změny, způsobené těhotenstvím, od těch, za které může ta hrozná katastrofa, která postihla svět. Ale JE tu jakýsi pocit žárlivosti („žárlivosť“ není to správné slovo, ale je nejvýstižnější, které mě dnes v noci napadá), pocit, který vás posune o něco blíž ke středu vesmíru a k nutnosti hájit své postavení. Proto se mi Veronal zdál jako větší riziko než noční můry, i když můj racionální mozek ví, že Veronal vůbec dítěti ublížit nemůže - aspoň ne v tak malých dávkách, jak ho berou ostatní. A myslím, že žárlivé pocity jsou i částí lásky, kterou cítím k Stu Redmanovi. Cítím, že miluji - stejně jako jím - za dva.
Mimochodem, musím spěchat. Potřebuji spánek, bez ohledu na to, jak zlé budou sny. Neprojeli jsme Indianou tak rychle, jak jsme doufali - zdržela nás strašná zácpa na křižovatce v Elkhartu. Spousta těch vozidel patřila armádě. Byli tam mrtví vojáci. Glen, Susan Sternová, Dayna a Stu vzali všechny zbraně, které našli - asi dva tucty pušek, nějaké granáty a - ano, přátelé, je to tak - raketomet. Když to teď píšu, Harold a Stu se snaží přijít tomu raketometu, ke kterému mají 17 nebo 18 raket, na kloub. Prosím Boha, aby se nevyhodili sami do vzduchu.
Když mluvím o Haroldovi, milý deníčku, musím ti říct, že nemá SEBEMENŠÍ PODEZŘENÍ (zní to jako věta ze starého filmu s Bette Davisovou, že). Až se připojíme k partě Matky Abagailové, bude se mu to muset říct; nebylo by fér dál to skrývat, ať už se stane cokoliv.
Ale dnes byl veselejší & příjemnější, než jsem ho kdy viděla. Šklebil se tolik, že jsem si myslela, že mu popraská obličej! Byl jediný, kdo se nabídl, že Stuovi s tím nebezpečným raketometem pomůže, a - ale oni se už vracejí.
Dokončím to později.
Frannie spala hluboce a beze snů. Ostatní na tom byli stejně, vyjma Harolda Laudera. Někdy krátce po půlnoci vstal a tiše se přikradl tam, kde ležela Frannie, zastavil se a shlížel na ni. Čas od času měl pocit, že ten úsměv mu roztrhne obličej uprostřed a vyvrhne jeho zmítající se mozek. To by mohlo být řešení.

Stál tam a shlížel na ni a naslouchal cvrkotu cvrčků. Jsou to psí dny, pomyslel si. Psí dny, od pětadvacátého července do osmadvacátého srpna, jak říká Websterův slovník. Říká se jim tak, protože se předpokládá, že v té době se u psů nejvíce projevuje vzteklina. Shlížel na sladce spící Fran, která použila jako polštář svetr. Zavazadlo měla vedle sebe.
Každý pes má jednou svůj den.
Klekl si a při zvuku jeho praskajících kolen jej zamrazilo, ale nikdo se ani nehnul. Rozepnul její batoh, rozvázal šňůru a hmátl dovnitř. Blikl na obsah zavazadla tužkovou baterkou. Frannie ze spaní něco zamumlala, pohnula se a Harold zatajil dech. To, co chtěl, našel až na dně, pod třemi blůzkami a ohmataným svazkem cestovních map. Poznámkový blok. Vytáhl jej, otevřel na první straně a posvítil si na Franin drobný, ale naprosto čitelný rukopis.
6.července, 1990
Po troše přesvědčování pan Bateman souhlasil, že pojede s námi ...
Harold blok zavřel a odkradl se s ním ke svému spacímu pytli. Cítil se jako malý kluk, kterým kdysi byl, kluk, který má pár přátel (zažil krátké období krásného dětství asi tak do tří let; od té doby už byl jen tlustý a škaredý), ale spoustu nepřátel, kluk, kterého jeho rodiče víceméně berou jako něco samozřejmého - jejich oči byly od okamžiku, kdy se vydala na dlouhý výlet po dálnici jménem Miss Amerika, upřeny jen na Amy - chlapec, který se pro útěchu uchyloval ke knihám, chlapec, kterého nikdy nevybrali do baseballového mužstva a vždycky jej přehlíželi při karnevalu, když vybírali Long Johna Silvera nebo Tarzana nebo Philipa Kenta ... kluk, který se těmi postavami stával pozdě v noci s baterkou pod přikrývkou, kdy zíral na potištěné stránky, oči rozšířené vzrušením, sotva cítě vlastní noční pšouky; chlapec, který se teď vsoukal hluboko do spacáku s Franniným deníkem a baterkou.
Když zaměřil paprsek na obálku bloku, nastal okamžik prozření. Jen pouhou chvíli část jeho mozku křičela Harolde! Nech toho! tak hlasitě, že jím to otřáslo až k patám. A málem přestal. Na chvíli se zdálo možné přestat, strčit deník tam, kde jej našel, vzdát se jí, nechat ji jít vlastní cestou, než se stane něco hrozného a neodvolatelného. Na chvíli se zdálo, že by ten pohár hořkosti mohl odstrčit, vylít jej a naplnit ho tím, co jej ve světě čekalo, ať už to bylo cokoliv. Vzdej to, Harolde, žebral ten prozřetelný hlas, ale možná už bylo pozdě.
V šestnácti se vzdal Burroughse a Stevensona a Roberta Howarda ve prospěch jiných fantazií, fantazií, které miloval i nenáviděl - žádné rakety ani piráti, ale dívky v průhledných pyžamech, klečící před ním na saténových polštářích, zatímco se Velký Harold líně nahý opírá o svůj trůn a hotoví se je ztrestat koženým bičíkem se stříbrnou rukojetí. Byly to hořké fantazie, v nichž se dříve či později objevila každá hezká dívka z ogunquitské střední školy. Tohle denní snění vždycky končilo pohybem ve slabinách, výbuchem semenné tekutiny, který byl více trestem než potěšením. A pak usnul a sperma mu tuhlo na břiše. Každý pes má jednou svůj den.
A teď byl uprostřed těch hořkých fantazií, v těch starých zraněních, která se kolem něj hromadila jako žloutnoucí stránky, mezi těmi starými přáteli, kteří nikdy nezemřeli, jejichž zuby nikdy neotupěly, jejichž smrtelný vliv nikdy nezmizel.
Otočil na první stránku, zaměřil baterku na slova a začal číst.
Hodinu před rozbřeskem vrátil deník do Franina zavazadla a zapjal přezky. Nechoval se nijak zvlášť opatrně. Jestli se vzbudí, uvažoval chladnokrevně, zabije ji a uteče. Kam? Na západ. Ale nezastaví se v Nebrasce ani v Coloradu, kdepak.
Nevzbudila se.
Vrátil se do svého spacáku. Hořce masturboval. Když usnul, spal neklidně. Zdálo se mu, že umírá pod strmými skalami mezi obrovskými balvany. Vysoko nad ním v teplých nočních vzdušných proudech křižovali supi a čekali, až jim připraví žranici. Nebyl tam měsíc, nebyly tam hvězdy -
A pak se v temnotě otevřelo děsivé rudé Oko; liščí a tajemné. To Oko ho děsilo a přitahovalo jej. Pak mu to Oko pokynulo. Ukázalo mu na západ, kde se teď sbíraly stíny v soumračném tanci smrti.
Když se toho večera za západu slunce utábořili, byli západně od Joliet v Illinois. Mezi nimi byla bedýnka piva, dobrá nálada, smích. Cítili, že déšť nechali za sebou v Indianě. Každý si všímal zvláště Harolda, který nikdy předtím nebyl tak veselý.
„Víš, Harolde," řekla Frannie tenkrát večer, když party zvolna končila, „myslím, že jsem tě nikdy

neviděla v tak dobré náladě. Čím to je?“
Rozpustile na ni mrkl. „Každý pes má jednou svůj den, Fran.“
Trochu rozpačitě mu úsměv vrátila. Měla ale za to, že to je prostě Harold, který mluví pořád v hlavolamech. Důležité je, že nakonec je všechno v pořádku.
Té noci si Harold začal psát vlastní deník.

KAPITOLA 48

Vyklopýtal a vypotácel se nahoru po dlouhém svahu. Sálavé slunce mu svíralo žaludek a smažilo mozek. Kdysi býval Donaldem Merwinem Elbertem a teď byl už navždy a provždy Popeláčem a patřil k bájnému Městu, k Sedmi v jednom, k Cibole.
Jak dlouho cestoval na západ? Jak dlouho od té doby, co potkal Prcka? Bůh ví; Popeláč ne. Byly to už dny. Noci. Ó ano, na noci si vzpomíná!
Stál tam, pohupoval se ve svých hadrech, a shlížel dolů na Cibolu, na Město Zaslíbené, Město Snů. Byla z něj troska. Zápěstí, které si zlomil, když přeskočil zábradlí schodiště benzínového zásobníku Cherry Oil, mu srůstalo špatně a vypadalo jako směšná vyboulenina, zamotaná do špinavého, roztřepeného obinadla. Všechny kosti v prstech té ruky se nějak zkřivily a změnily ruku v quasimodovský pařát. Levá paže byla pomalu se uzdravující masou popálené tkáně, sahající od lokte k rameni. Už nepáchla ani nehnisala, ale nové maso bylo bez chlupů a růžové jako kůže levné panenky. Jeho rozšklebený šílený obličej byl spálený, loupal se, rašil na něm řídký vous a byl pokryt strupy od toho, jak přepadl na obličej, když se přední kolo jeho bicyklu potkalo s obrubníkem. Na sobě měl omšelou modrou pracovní košili poznamenanou stále širšími prstenci potu, a špinavé manšestrové kalhoty. Batoh, který byl ještě poměrně nedávno nový, teď přejal styl a podstatu svého vlastníka. Jeden popruh měl přetržený. Popeláč ho svázal, jak nejlépe uměl, a zavazadlo mu teď viselo na zádech nakřivo jako okenice ve strašidelném domě. Bylo zaprášené a záhyby mělo plné pouštního písku. Na nohách měl kecky, omotané motouzem, a z poškrábaných a pískem rozedřených kotníků mu visely cáry ponožek.
Zíral na město daleko před a pod sebou. Obrátil obličej k obloze barvy olova a k třeštícímu slunci, které jej zahalilo horkem jako z vysoké pece. Zakřičel. Byl to divošský, triumfální skřek, velmi podobný tomu, který vyrazila Susan Sternová, když roztříštila lebku králíka Rogera pažbou jeho vlastní brokovnice.
Začal v tom horku vířit ve vítězném tanci po zvlněném asfaltu mezistátní dálnice č. 15, zatímco pouštní široko hnal na silnici písek. Modravé vrcholy Pahranagatu a skvrnitého hřebene nezúčastněně cenily zuby k briliantové obloze jako to dělaly po tisíciletí. Na druhé straně silnice byly v písku téměř pohřbeny lincoln Continental a T-Bird. Za předním sklem bylo vidět jejich mumifikované pasažéry. Na Popeláčově straně ležel převrácený pickup, až na kola a blatníky zasypaný. Tančil.
Jeho nohy, obuté v rozedraných a vyboulených keckách, pleskaly sem a tam po dálnici v jakémsi opilém obkročáku. Za ním se vzdouvala rozedraná a nezasunutá košile. O batoh mu narážela polní láhev. Nezavázané konce obvazu vlály v horkém dechu větru. Růžová hladká zanícená tkáň se hrubě leskla. Na spáncích mu vystoupily pletence žil. Byl v té rozpálené pánvi už týden. Jel na jihozápad přes Utah, cíp Arizony, pak do Nevady, a byl dokonale šílený.
Když tančil, monotónně si prozpěvoval jedna a tatáž slova pořád dokola, na melodii, která byla populární v dobách, když byl v ústavu v Terre Haute. Ta píseň se jmenovala „Down to the Nightclub“ a zpívala ji černošská skupina Tower of Power. Ale slova byla jeho vlastní.
Zpíval: „Ci-a-bola, Ci-a-bola, bump-ty, bump-ty, bump! Ci-a-bola, Ci-a-bola, bump-ty, bump-ty, bump!“ Každé závěrečné „bump!“ bylo následováno drobným poskočením, dokud nebyl horkem celý zplavený, ostře jasná obloha nezešedla soumrakem a on se zpola v mdlobách nezhroutil na silnici. Přetížené srdce mu bláznivě bouřilo ve vyprahlé hrudi. Posledními zbytky sil se za bručení a šklebení přetáhl přes převrácený pickup, lehl si do jeho mizejícího stínu a třásl se horkem a bolestí.
„Cibola!“ zaskřehotal. „Bumpty-bumpty-bump!“
Zašátral na zádech pařátovitou rukou po své láhvi a zatřásl s ní. Byla skoro prázdná. Nevadí. Vypije ji do poslední kapky a zůstane tu ležet, dokud nezapadne slunce, a pak půjde po dálnici do Ciboly, zaslíbeného Města, Sedmi v jednom. Dnes v noci bude pít z věčně prýštících fontán, potažených zlatem. Ale až to vražedné slunce zapadne. Bůh je světluškou ze všech největší. Kdysi dávno chlapec jménem Donald Merwin Elbert spálil šek s penzí staré paní Sempleové. Tentýž chlapec spálil metodistický kostel

v Powtanville, a jestli v téhle skořápce i potom zbylo něco z Donalda Merwina Elberta, bylo to dozajista spáleno s benzínovými tanky v Gary v Indiáne. Bylo jich přes sto, a vybuchovaly jako rozkošná šňůra rachejtlí. Přesně na Čtvrtého července. Krása. A z toho probuzení ohně vyšel už jen Popeláč, s levou rukou sežehnutou a polámanou a uvnitř s žárem, který neměl nikdy vyjít ven ... dokud se z jeho těla nestane začernalý uhel.
A dnes v noci bude pít vodu Ciboly, ano, a ta bude chutnat jako víno.
Obrátil láhev a když mu poslední zbytky jako chcanky teplé vody žbluňkaly do žaludku, poskakoval mu ohryzek. Když ji dopil, odhodil láhev do pouště. Ležel a lehce se třásl křečí, která mu po vypití vody zachvátila žaludek.
„Cibola!“ mumlal si. „Cibola! Už jdu! Už jdu! Udělám, co budeš chtít! Dám za tebe život. Bumpty-bumpty-bump!“
Když teď trochu uhasil žízeň, začínala ho přepadat dřímota. Už skoro spal, když mu mozkem jako ledová čepel stiletu projela opačná myšlenka:
Co když byla Cibola jen přízrak.
„Ne,“ zamumlal. „Ne, ach, ne.“
Ale prostým zamítnutím tu myšlenku neodehnal. Čepel do něj šťourala a popichovala ho a nechávala spánek na dosah ruky. Co když vypil zbytek vody na oslavu přízraku? Své šílenství si jistým - svým vlastním - způsobem uvědomoval, a tohle byla věc, kterou šílenci dělávají, právě taková věc to byla. Jestli to byl jen přízrak, zemře tu v poušti a pochutnají si na něm supi.
Nakonec nebyl schopen tu nejistotu vydržet, vyškrábal se na nohy a vydal se zpět na silnici. Bojoval s návaly mdloby a nevolnosti, které jej chtěly stáhnout k zemi. V polovině kopce bojácně shlédl na dlouhou rovnou planinu pod sebou, zdobenou jukou, laskavcem a kaktusy. V hrdle se mu zarazil dech a pak se uvolnil v povzdech, jako když jehla projede napjatou látkou.
Je tam!
Cibola, dávno zaslíbená, hledaná mnohými, nalezená Popeláčem!
Daleko dole v poušti, obklopená modrými horami, sama modrá ve vzdáleném oparu, její věže a ulice se lesknou v pouštním dni. Jsou tam palmy ... vidí palmy ... a pohyb ... a vodu!
„Ó, Cibolo ...“ zabroukal si a odklopýtal do stínu pickupu. Je dál, než se zdá, to věděl. Dnes v noci, až Boží pochodeň zmizí z oblohy, půjde jako ještě nikdy. Dojde do Ciboly a úplně nejdřív se natáhne do první fontány, na kterou narazí. Pak najde jeho, muže, který mu nabídl, aby sem šel. Muže, který jej hnal přes planiny a hory a nakonec do pouště, všechno během jednoho měsíce a bez ohledu na jeho zraněnou ruku.
On je, kdo Je - temný muž, tvrďák. Čeká na Popeláče v Cibole a jeho jsou armády noci, jeho jsou jezdci s bílými tvářemi mrtvých, kteří se vynoří na západě a pojedou vstříc tváři samotného vycházejícího slunce. Půjdou zuřiví a budou se šklebit a páchnout potem a střelným prachem. Bude křik, a Popeláče křik zajímal jen málo, budou znásilnění a podrobování, o která se staral ještě méně, budou vraždy, které jsou nepodstatné - a bude Velký Oheň.
A o ten se zajímal velmi. Ve snech k němu přicházíval temný muž a z výšiny rozprostřel ruce a ukázal Popeláčovi zem v plamenech. Řeky Chicaga a Pittsburghu a Detroitu a Birminghamu, v nichž tekla hořící nafta. A temný muž mu ve snech vyprávěl velmi prostou věc, věc, která jej poháněla do běhu: Povýším tě do své artilerie. Jsi ten, koho chci.
Překulil se na stranu, tváře a víčka podřená a podrážděná od poletujícího písku. Ztrácel naději - ano, od té doby, co jeho bicyklu upadlo přední kolo, ztrácel naději. Zdálo se, že Bůh, Bůh šerifů, kteří zabíjejí otce, Bůh Carley Yatese, je silnější než temný muž. Ale přesto si uchoval víru a šel dál. A nakonec, když už se zdálo, že se v té poušti usmaží dříve, než dojde do Ciboly, kde čeká temný muž, nakonec ji uviděl pod sebou, snící ve slunci. „Cibola!“ zašeptal a usnul.
První sen k němu přišel více než před měsícem v Gary, poté, co si popálil paži. Té noci šel spát s tím, že dozajista zemře; nikdo se nemůže spálit tak hrozně jako on a zůstat naživu. V hlavě mu duněl refrén: Žij pochodní, zemři pochodní. Žij jí, zemři jí.
V malém městském parku mu nohy vypověděly službu a on upadl, levá ruka od něj odletěla jako nějaká neživá věc, rukáv měl spálený. Bolest byla obrovská, nesnesitelná. Nikdy se mu ani nesnilo, že by taková

bolest vůbec mohla existovat. Rozdováděně pobíhal od jedné řady benzínových zásobníků ke druhé a zapaloval primitivní časované rozbušky, vyrobené z ocelové trubky a parafínové směsi, oddělené ocelovou přepážkou od malého množství kyseliny. Když se kyselina prožrala přepážkou, parafín se vzňal a to způsobilo výbuch zásobníku. Plánoval, že dříve než první z nich vyletí do vzduchu, odejde na západní konec Gary, někam poblíž změti křižovatek různých silnic do Chicaga nebo Milwaukee. Chtěl pozorovat show, při níž celé město vzplane v jeden ohňostroj.
Asi ale v poslední rozbušce špatně odhadl dávky nebo ji špatně zkonstruoval. Vzňala se, právě když se snažil francouzákem otevřít víko výtokové trubice. Objevil se oslepivý bílý plamen, z trubky se vyhrnul hořící parafín a pokryl jeho levou paži ohněm. Tohle nebyl ten bezbolestný plamen, když vám na ruce hoří benzín do zapalovačů a vy zamáváte rukou a uhasíte jej jako sirku; tohle byla agónie, jako když strčíte ruku do sopky.
Ječel, divoce pobíhal po vrcholu cisterny a odrážel se od po pás vysokého zábradlí jako tenisák. Kdyby tam to zábradlí nebylo, přepadl by přes okraj a letěl v otáčkách dolů jako pochodeň vhozená do studny. Život mu zachránila jen náhoda; nohy se mu zapletly a on upadl na levačku, takže ji měl pod sebou a tak plameny udusil.
Posadil se, stále ještě pološílený bolestí. Později si myslel, že jej před upálením spasilo jen slepé štěstí - nebo záměr temného muže. Většina parafínového výtrysku jej minula. A tak byl vděčný - ale ten vděk přišel až později. V daném okamžiku mohl jen řvát a pohupovat se tam a zpět, když kůže uhelnatěla a praskala a smršťovala se.
Když z oblohy mizelo světlo, matně jej napadlo, že už spustil dobrý tucet rozbušek. Mohly kdykoliv vybuchnout. Zemřít a zbavit se toho strašného utrpení by bylo báječné; zemřít v plamenech by bylo děsivé.
Nějak se odplazil z cisterny dolů a klopýtal pryč, potácel se a přepadával přes zmrtvělá vozidla a držel si spečenou ruku od těla.
Když dorazil do malého parku poblíž středu města, byl západ slunce. Posadil se na trávu mezi dvěma kurty na metanou a pokoušel se vzpomenout, co se dělá se spáleninami. Dej si na to máslo, říkávala matka Donalda Merwina Elberta. Ale to se týkalo opařeniny nebo když tuk vyprskl příliš vysoko a postříkal jej. Nedokázal si představit, že by dal máslo na seškvařenou a zčernalou masu mezi loktem a ramenem; nedokázal si představit, že by se jí byť jen dotkl.
Zabij se. To je ono, to je ten recept. Uteče z toho utrpení jako starý pes -Náhle na jihu města vybuchla gigantická exploze, jako by se svět trhal vedví. Proti tmavnoucímu indigu soumraku vyrazil tekutý sloup ohně. Musel před ním zamhouřit oči do slzící, protestující štěrbiny.
Dokonce i v agónii jej to potěšilo - ba víc, nadchlo, naplnilo jej to. Oheň byl nejlepším lékem, dokonce lepším než morfin, který našel nazítří (jako mazák pracoval ve vězeňské nemocnici, knihovně i garáži, a znal morfin, Elavil i B-komplex). Svou agónii se sloupem ohně nespojoval. Věděl jen, že oheň je dobrý, oheň je krásný, oheň je něco, co potřebuje a bude potřebovat vždy. Úžasný oheň!
O pár chvil později explodovala druhá cisterna a on až tady, tři mile daleko, cítil horký dotek vzduchu. Další cisterna, a další. Krátká pauza, pak jich vyletělo do povětří šest za sebou a bylo příliš ostré světlo, než aby se mohl dívat, ale on se díval dál, šklebil se, oči měl plné žlutých plamenů, zraněná ruka byla zapomenuta - stejně jako myšlenky na sebevraždu.
Trvalo přes dvě hodiny, než vybuchly všechny, a mezitím se setmělo, ale nebyla tma, noc byla žlutá a oranžová a žhavá plameny. Celý východní oblouk obzoru tančil v ohni. Připomnělo mu to komiks, který měl v dětství, adaptaci Války světů H.G. Wellse. Teď, o mnoho let později, byl ten chlapec, kterému komiks patřil, pryč, byl tu ale Popeláč, a Popeloví patřilo úžasné, strašlivé tajemství marťanských paprsků smrti.
Byl čas odejít z parku. Teplota už stoupla aspoň o deset stupňů. Musel na západ, vzdálit se ohni, který založil v Powtanville, běžet po šířícím se oblouku zkázy. Ale nebyl s to běžet. A tak usnul na trávě, a na tváři unaveného, utýraného dítěte si pohrávalo světlo ohně.
Ve snu k němu přišel ten temný muž v obleku s kapuci, s neviditelnou tváří ... a přesto si Popeláč myslel, že jej už viděl. Když na něj tenkrát v Powtanville povykovali flákači z cukrárny a pivnice, zdálo se, že ten muž je mezi nimi, mlčí a přemýšlí.

Když pracoval v Lesk-Blesku (namydlit světla, odklopit stěrače, namydlit blatníky, přejete si to pane navoskovat?), na rukou gumové rukavice, dokud kůže pod nimi nevypadala jako bledé břicho leklé ryby a nehty nezískaly bílou barvu jako čerstvá slonovina, měl pocit, že vidí jeho žhnoucí obličej, šklebící se náměsíčnou radostí za zvlněným filmem vody, stékajícím po předním sklu. Když jej šerif poslal do cvokárny v Terre Haute, byl tím psychiatrem, který nad ním stál v místnosti, kde se dávaly šoky, a křenil se, ruce na ovladačích (Vypálím ti mozek, bejby, pomůžu ti změnit se z Donalda Merwina Elberta v Popeláče, přejete si to navoskovat?), připraven poslat mu zhruba tisíc voltů bzzzzzz do hlavy. Znal toho temného muže moc dobře, jeho obličej, který nikdy úplně nespatříš, jeho ruce, které zpod stolu tahají všechny trumfy, jeho oči za plameny, jeho škleb zpoza hrobu, v němž leží celý svět.
„Udělám, co budeš chtít," řekl vděčně v tom snu. „Můj život patří tobě!" Temný muž rozpřáhl ruce a jeho róba nabyla tvaru černého draka. Stáli na vyvýšeném místě, a pod nimi ležela Amerika v plamenech. Povýším tě do své artilerie. Jsi ten, koho chci.
Pak spatřil armádu tisíce sesbíraných vyvrženců a vyvrženkyň, ženoucích se na východ, ženoucích se přes poušť a přes hory, divokou bestiální armádu, jejíž čas konečně přišel; zaplnili náklaďáky a džípy a obytné vozy a karavany a tanky; všichni muži i ženy měli kolem krku temný kámen a hluboko v tom kameni byla červená puklina, která mohla být Okem nebo mohla být Klíčem. A za jejich auty, na vrcholu obrovského tankeru s traktorovými pneumatikami, viděl sám sebe, a věděl, že tanker je plný rosolovitého napalmu ... a za ním, v řadě, byly náklaďáky naložené tlakovými bombami a talířovitými minami a plastickou trhavinou; plamenomety a zápalnými pumami a raketami s infračerveným naváděním; granáty a kulomety a raketomety. Tanec smrti měl začít a už se kouřilo i ze strun skřipek a kytar a vzduch byl plný pachu síry a korditu.
Temný muž znovu vztyčil ruce, a když je spustil, bylo všechno studené a klidné, ohně byly pryč, popel studený, a on byl na chvíli zase jen Donaldem Merwinem Elbertem, malým, bázlivým a zmateným. Na chvíli si myslel, že je jen dalším pěšcem v obrovské šachové partii temného muže, že byl podveden.
Pak spatřil, že obličej temného muže už není skryt; v hlubokých důlcích, tam, kde mají být oči, planuly dva temněrudé uhlíky a osvětlovaly nos, úzký jako ostří nože.
„Udělám, co si jen budeš přát," řekl Popel ve snu vděčně. „Můj život je tvůj! Má duše je tvá!"
„Nechám tě podpalovat," řekl temný muž záhrobně. „Musíš přijít do mého města a tam si všechno vyjasníme."
„Kam? Kam?" Zmítal se v třeštění naděje a očekávání. „Na západ," řekl temný muž, když se rozplýval. „Za hory." Pak se probudil. Byla ještě noc a pořád bylo světlo. Plameny se zmenšily. Žár se zmírnil. Vybuchovaly domy. Hvězdy byly pryč, zahalené do tenké pokrývky benzínového kouře. Pršely jemné saze. Kurty na metanou pokrýval černý sníh.
Teď, když měl cíl, zjistil, že může jít dál. Kulhal na západ a čas od času potkával pár dalších, kteří odcházeli z Gary a přes rameno se ohlíželi na spáleniště. Blázni, pomyslel si Popel téměř laskavě. Shoříte. Až přijde čas, shoříte. Nijak si jej nevšímali; pro ně byl Popeláč jen dalším, kdo přežil. Vytratili se v kouři a Popeláč někdy po svítání překročil illinoiskou hranici. Chicago bylo na sever, Joliet na jihozápadě, oheň za ním se ztratil ve vlastním kouři. Bylo svítání 2. července.
Zapomněl na svůj sen o tom, že vypálí Chicago do základů - sen o dalších zásobnících nafty, cisternových vagónech, plných leteckého benzínu, odstavených na železnicích, sen o na troud vyschlých bytech. Ani za mák se nestaral o Větrné město. Toho odpoledne se vloupal do lékařské ordinace a ukradl tam balíček morfinových injekcí. Morfin trochu potlačil bolest, důležitější byl ale jeho vedlejší efekt: bylo mu jedno, jestli ho to bolí.
V noci si vzal v drogerii velkou plechovku vazelíny a zabalil si paži do třícentimetrové vrstvy masti. Měl velkou žízeň; pořád chtěl jenom pít. Mozkem mu jako masařky bzučely fantazie o temném muži. Když se za soumraku zhroutil, začínal si už myslet, že město, na nějž ho temný muž nasměroval, musí být Cibola, Sedm v Jednom, to Město, které je Zaslíbeno.
Té noci k němu znovu přišel temný muž a se sardonickým úšklebkem potvrdil, že je to tak.
Popeláč se z těch zmatených snů probral do pouštního chladu, jenž jím lomcoval. V poušti to tak je vždycky: led nebo oheň, nic mezi tím.
Za tichého sténání vstal a schoulil se, jak nejlépe dovedl. Nad hlavou se mu leskly miliardy hvězd,

zalévaly poušť svým chladným světlem čarodějnic a vypadaly, že jsou téměř na dotek blízko.
Vrátil se na silnici, sykal, kdykoliv se dotkl rozedřené a napjaté kůže a dalších ze spousty svých ran. Teď pro něj znamenaly málo. Na chvíli se zastavil a díval se na město, snící za noci (tu a tam se jako elektrické táborové ohně objevovaly malé jiskřičky světla). Pak se vydal na cestu.
Když oblohu o několik hodin později zbarvil úsvit, zdála se Cibola téměř stejně vzdálená, jako když ji viděl prve z vrcholu kopce. A on bláznivě vypil všechnu svou vodu, protože zapomněl, jak zvětšené se tu všechno zdá. Kvůli dehydrataci se neodvažoval jít dlouho po východu slunce. Než se ta žlutá koule rozpálí do plné síly, bude se muset znovu někam uložit.
Hodinu po rozbřesku došel k mercedesu, který byl za krajnicí s pravou stranou zabořenou až po podlahu dveří. Otevřel levé dveře a vytáhl oba svraštělé, opice připomínající pasažéry ven - starou ženu se spoustou šperků na rukou a starého muže s teatrálně vyhlížejícími bílými vlasy. Za neustálého mumlání vytáhl Popeláč klíčky ze zapalování, obešel auto a otevřel kufr. Jejich kufry nebyly zamčeny. Rozvěsil přes okna mercedesky různé šatstvo a zatížil je kameny. Teď měl chladnou, šerou jeskyni.
Vsoukal se dovnitř a usnul. Míle na západ se ve slunci blyštělo město Las Vegas.
Neuměl řídit auto, to ho ve vězení nenaučili, uměl ale jezdit na kole. 4. července, toho dne, kdy Larry Underwood našel předávkovanou mrtvou Ritu Blakemoorovou, si Popeláč vzal kolo s deseti převody a cestoval na něm. Nejdříve jel jen pomalu, protože měl problémy s levačkou. Toho prvního dne dvakrát spadl, jednou rovnou na spáleninu, což mu způsobilo hrozné utrpení. Tehdy spálenina skrz vazelínu volně hnisala a strašlivě páchla, čas od času myslel na gangrénu, nedovoloval si ale na ni myslet dlouho. Začal vazelínu míchat s antiseptickou mastí; nevěděl, jestli to pomůže, byl si ale jistý, že to neuškodí. Utvořilo to mléčnou, mazlavou šlichtu, která připomínala semeno.
Pozvolna si zvykal řídit kolo jen jednou rukou a zjistil, že může dosáhnout slušné rychlosti. Krajina se zploštila a po většinu času mohl jet závratně rychle. Navzdory spálenině a lehkému obluzení z morfinu jel bez přestávek. Vypil litry vody a neuvěřitelně mnoho toho snědl. Přemítal o slovech temného muže: Vyzdvihnu tě do své artilerie. Jsi ten, koho chci. Jak milá ta slova byla - chtěl ho vůbec někdo někdy předtím? Když v horkém středozápadním slunci šlapal do pedálů, přehrávala se mu ta slova v hlavě znova a znova. A začal si pod vousy pobrukovat melodii, zvanou „Down to the Nightclub“. Slova („Ci-a-bola! Bumpty - bumpty - bump!“) přišla sama. Nebyl ještě tak šílený, jak se měl stát, ale nabral správný směr.
8. července, když Nick Andros a Tom Cullen spatřili v Comanche County v Kansasu pasoucího se bizona, přejel Popeláč Mississipi u čtyřměstí Davenport, Rock Island, Bettendorf a Moline. Byl v Iowě. Čtrnáctého, když se Larry Underwood vzbudil u velkého bílého domu poblíž New Hampshire, Trashy přejel přes Missouri severně od Council Bluffs a dostal se do Nebrasky. Začal zlehka používat levou ruku, svaly na nohou mu zesílily a on šlapal a šlapal, protože cítil obrovskou potřebu spěchat.
Bylo to na západě Missouri, když Popeláče poprvé napadlo, že by se mezi Popeláče a jeho osud mohl vmísit sám Bůh. Na Nebrasce bylo něco špatného, něco smrtonosného. Něco, čeho se bál. Vypadala stejně jako Iowa ... ale nebyla. Každé předchozí noci k němu přicházel temný muž, ale když Popeláč vjel do Nebrasky, temný muž nepřišel.
Místo toho se mu začalo zdávat o staré ženě. V těch snech ležel na břiše v kukuřičném poli, téměř ochromený nenávistí a strachem. Bylo jasné ráno. Slyšel krákání hejna vran. Před ním se prostíral pohled na široké, mečovité kukuřičné listy. Nechtěl, ale nemohl se ovládnout; začal listy odhrnovat a zírat mezi nimi. Spatřil starý dům uprostřed mýtiny. Dům stál na stojanech nebo na čem. Byla tam stará jabloň s houpačkou z pneumatiky, visící na jedné větvi. A na verandě seděla stará černoška, hrála na kytaru a zpívala starý spirituál. Píseň se ode snu ke snu měnila a Popeláč je většinou znal, protože kdysi znával ženu, matku chlapce jménem Donald Merwin Elbert, která si většinu těch písniček zpívala při domácích pracích.
Ten sen byl noční můrou, ale nejen proto, že se na jeho konci stalo něco mimořádně strašného. Na první pohled se dalo říct, že na tom snu není nic děsivého - Kukuřice? Modrá obloha? Stařena? Houpačka z pneumatiky? Co na tom může být děsivého? Staré ženy přece neházejí kameny a neposmívají se, zvláště ne ty staré ženy, které zpívají staré, Ježíše vzývající písně jako „Za toho slavného probouzejícího se rána“ a „Sbohem, milý Pane, sbohem.“ Kameny vrhají Carley Yatesové tohoto světa.

Ale on byl chromý strachem dávno předtím, než sen skončil, jako by to nepokukoval po staré ženě, ale po nějakém tajemství, nějakém chatrně skrytém světle, které se jakoby hotovilo prodrat všude kolem ní, rozzářit se nad ní ohnivou září, která udělá s hořícími zásobníky nafty v Gary to, co se stává tolika svíčkám ve větru - září, která mu spálí oči na uhel. A během této části snu měl jen jedinou myšlenku: O prosím, dostaň mě odtud pryč, nechci tu být s tou starou ženskou, prosím, prosím, dostaň mě z Nebrasky. Pak, ať už hrála jakoukoliv píseň, skončila v rozladěném, zvonivém akordu. Podívala se přesně do toho místa, z něhož vyhlížel úzkou škvírou mezi širokými listy. Její tvář byla stará a rozbrázděná vráskami, vlasy měla tak řídké, že byla vidět hnědá lebka, ale oči měla jasné jako diamanty, plné světla, kterého se bál.
Starým, chraptivým, ale silným hlasem vykřikla: „V kukuřici jsou lasičky!“ a on ucítil změnu, která se s ním stala, a zjistil, že je z něj lasička, chlupatá, hnědočerná, plíživá věc; nos se mu prodloužil a ztenčil, oči se stáhly v černé korálky, prsty se změnily v drápy. Byl lasičkou, plížící se noční věcí, co se vrhá na slabé a malé.
Pak začal křičet a nakonec se vlastním křikem vzbudil, pokryt potem a s očima vytřeštěnýma. Rukama objímal vlastní tělo a ujišťoval se, že má lidskou podobu. Na konec tohoto panického průzkumu si tiskl hlavu a ujišťoval se, že je to ještě lidská hlava a ne něco dlouhého a plíživého a aerodynamického, chlupatého a střelhbitého.
Ve třech dnech urazil Nebraskou čtyři sta mil, a jel, poháněn neskutečnou hrůzou. Hranice Colorada přejel poblíž Julesburgu a sen začal matnět a vytrácet se.
(Co se Matky Abagail týče, vzbudila se 15. července v noci - krátce poté, co Popeláč projel severně od Hemingford Home - hrozně prokřehlá a se strachem i lítostí; lítostí nad tím, co nebo koho neznala. Myslela si, že možná snila o svém vnukovi Andersovi, který byl nesmyslnou nešťastnou náhodou zabit v šesti letech při honu.)
18.července byl jihozápadně od Sterlingu v Coloradu, pár mil od Brushe.
Tehdy potkal Prcka.

Popeláč se vzbudil, právě když padl soumrak. Navzdory šatům, které visely přes okna, bylo v mercedesu horko. Krk měl jako vyschlou studni, vyloženou smirkovým papírem. Ve spáncích mu bušilo. Vyplázl jazyk, a když si po něm přejel prstem, měl pocit, že se dotýká uschlé kůry. Posadil se, položil ruku na volant a ucukl s bolestným zasyčením. Aby se dostal ven, musel omotat kolem kliky dveří cíp košile. Myslel si, že prostě vystoupí, ale přecenil své síly a podcenil stupeň dehydratace, kterého toho srpnového večera dosáhl: zradily jej nohy a on se zřítil k zemi, která byla také rozpálená. Za sténání se odplazil do stínu mercedesu jako zmrzačený rak. Posadil se tam, ruce a hlava se mu kývaly mezi skrčenými koleny a supěl. Morbidně zíral na dvě těla, která vytáhl z auta: ona měla na scvrklých rukou náramky, on na mumifikovaném opičím obličeji chomáče teatrálně bílých vlasů.
Musí se do Ciboly dostat, než ráno vyjde slunce. Jestli to nedokáže, zemře ... na dohled cíli! Temný muž jistě nemůže být tak krutý - jistě ne!
„Můj život je tvůj,“ zašeptal Popeláč a když slunce zašlo za linii hor, získal vládu nad nohama a vydal se k věžím, minaretům a ulicím Ciboly, kde se měly brzy rozžehnout jiskry světla.
Když se denní horko změnilo v chlad noční pouště, zjistil, že je schopen chůze. Vyskočil a ovázané tenisky klapaly a plácaly o povrch I-15. Plahočil se, hlava se mu kymácela jako květ usychající slunečnice, a neviděl zelenou reflexní tabuli, kterou míjel. Stálo na ní LAS VEGAS 30.
Přemýšlel o Prckovi. Správně měl teď být Prcek s ním. Měli jet dolů do Ciboly spolu a výfuky oranžového Prckova kupé se měly ozývat pouští. Ale Prcek se ukázal bezcenným a Popeláč byl vyslán do divočiny sám.
Nohy se mu zdvíhaly z vozovky a dopadaly na ni. „Ci-a- bola,“ chraptěl. „Bumpty-bumpty-bump!“
Kolem půlnoci se zhroutil po straně silnice a neklidně podřimoval. Město bylo blíž.
Dokáže to.
Byl si naprosto jistý, že to dokáže.

Prcka slyšel už dlouho předtím, než jej zahlédl. Slyšel těžké, třaskavé výdechy neutlumeného výfuku.

Burácely k němu z východu, kde se již ohlašoval den. Zvuk přicházel po dálnici č. 34 od coloradské Yumy. Nejdříve se chtěl schovat, tak jako se před ostatními přeživšími schovával už od doby, co vyšel z Gary. Tentokrát jej ale něco přimělo zůstat stát na krajnici obkročmo nad bicyklem a bojácně hledět přes rameno.
Burácení bylo hlasitější a hlasitější a slunce se odráželo od chrómu a
(?? OHNĚ??)
něčeho světleoranžového.
Řidič si jej všiml. Zpomalil se salvou jako z kulometu, provázenou zášlehy ohně ze zadku jeho vozidla. Pneumatiky Goodyear se dřely o vozovku a nechávaly za sebou horké stopy. A pak stál vůz vedle něj, neodpočíval, ale odfukoval jako dravé zvíře, které se možná nechá zkrotit a možná taky ne. Řidič vystoupil, ale Trashcan měl oči jen pro auto. Znal auta, měl auta rád, ačkoliv se nikdy nezmohl ani na řidičský průkaz začátečníka. Tohle auto bylo výstavní kousek, auto, na kterém někdo po léta pracoval a vrazil do něj tisícovky dolarů, ten typ auta, který normální člověk vidí tak nanejvýš na výstavách kuriozit, výtvor lásky.
Bylo to dvojdvéřové kupé Ford 1932, ale jeho majitel nebyl skrblík a taky se nespokojil s obvyklým nadstandardním vybavením, které takové vozy mívají. Inovoval dál a dál, až z něj udělal parodii všech amerických vozů, lesknoucí se vůz ze science fiction s ručně malovanými plameny, tryskajícími z několika spřažených výfukových rour. Nalakován byl zlatou metalízou. Chromované trubky, které se táhly po téměř celé délce auta, se divoce leskly. Přední sklo mělo tvar vypouklé bubliny. Zadní pneumatiky byly obrovské - typu Goodyear Wide Ovals - a výřezy pro kola byla speciálně upraveny, aby se tam vůbec vešla. Z předku kapoty jako nějaký tajuplný teplovod vyrůstalo dmychadlo, ze střechy se tyčila ostře černá, rudě pokropená ocelová žraloci ploutev. Po obou stranách bylo napsáno jedno slovo, a to dozadu sešikmenými, rychlost značícími písmeny. PRCEK.
„Hej, vy všichni velký a škaredý," protáhl unyle řidič, a Trash přesunul pozornost ze šlehajících plamenů na řidiče této pojízdné bomby.
Mohl měřit tak asi stopětapadesát centimetrů. Vlasy měl načechrané, nakroucené, napomádováné a nabrilantinované. Samy vlasy mu na výšce přidávaly dobrých deset čísel. Všechny kadeře se mu nad límcem setkávaly v něčem, co nebyl jenom kohout, ale spíše ztělesnění všech kohoutů, které si kdy punkové a chuligáni tohoto světa pořídili. Na nohou měl černé boty s okovanými špičkami. Po stranách byly pogumovány. Díky podpatkům, které mu přidávaly dalších deset čísel, to Prcek dotáhl nakonec na úctyhodných stopětasedmdesát centimetrů. Jeho cvočkované, obnošené džíny byly tak těsné, že se daly číst hodnoty drobných, které měl Prcek v kapse. Zvýrazňovaly každou vypuklinku na jeho těle tak, že vypadalo jako jakási modrá plastika, a tak jeho rozkrok vyhlížel, jako by byl vycpán jelenicovým pytlíkem s golfovými míčky. Košili měl vyrudlou, kovbojského střihu, zdobenou žlutými lemy a knoflíky z imitace safírů. Manžetové knoflíky se zdály být z lakované kosti, a Popeláč později zjistil, že také jsou. Prcek jich měl dvě soupravy; jednu z lidských stoliček, druhou z řezáků dobrmana. Přes tuto podivuhodnou košili měl navzdory vedru černou koženou motocyklistickou bundu, na jejíchž zádech byl orel. Bylo na ní plno zipů; zuby se leskly jako diamanty. Na ramenních řemínčích a na opasku se mu klimbaly tři králičí pacičky. Jedna byla bílá, jedna hnědá, jedna světle zelená. Tahle bunda, ještě podivuhodnější než košile, byla hojně promaštěná a při každém pohybu samolibé povrzávala. Nad orlem, tentokrát vyšito bílou hedvábnou nití, svítilo slovo PRCEK. Obličej, který teď na Popeláče zíral mezi vysokou vlnou lesklých vlasů a vyhrnutým límcem lesklé bundy, byl drobný, bledý, připomínající obličej hračky, s masitými, ale bezchybně vysoustruhovanými sešpulenými rty, mrtvolné šedýma očima, širokým čelem beze stopy vrásek a podivnými naducanými tvářemi. Vypadal jako malý Elvis.
Přes ploché břicho měl zkřížené dva nábojové pásy a z obou pouzder, které měl po bocích, mu vyčuhovalo po velké pětačtyřicítce.
„Hele, chlape, cos říkal?" prohodil Prcek.
A jediná věc, kterou Trash mohl říct a na kterou dokázal vůbec myslet, byla: „Máte pěkný auto."
A to bylo správně. Možná to byla jediná správná věc, kterou mohl říci. O pět minut později seděl Popeláč na sedadle pro spolujezdce a kupé zrychlovalo na Prckovu cestovní rychlost, která byla tak kolem stočtyřicítky. Z bicyklu, na kterém Popel urazil celou cestu z východního Illinois, byl už jen obrys

na obzoru.
Popeláč nesměle poznamenal, že při takovéhle rychlosti Prcek neuvidí včas vrak nebo zácpu na silnici, pokud se k nějaké dostanou (co se toho týče, už se k několika dostali; Prcek kolem nich prostě prokličkoval bez ohledu na protestující široké zadní pneumatiky.
„Hele, chlapče," řekl Prcek, „já mám dobrý reflexy. Jsem rychlej. V desetině vteřiny. Věříš tomu?"
„Ano, pane," řekl Popel bezvýrazně. Připadal si jako chlápek, který právě píchl klackem do klubka hadů.
„Líbíš se mi, chlapče," řekl Prcek podivným, monotónním hlasem.. Zíral svýma maňáskovitýma očima na mihotavou silnici zpoza fluorescentně oranžového volantu. Na zpětném zrcátku se třepotala a houpala velká vrhací kostka s lebkami místo bodů. „Vem si pivo. Je na zadním sedadle."
Byla to značka Coors a bylo teplé a Popeláč pivo nenáviděl a jedno rychle vypil a řekl, jak bylo dobré.
„Hele, chlapče," řekl Prcek, „pivo Coors je jediný vopravdový pivo. Kdybych moh, tak bych Coors i chcal. Věříš tomu, kurva?"
Pope řekl, že kurva věří.
„Říkají mi Prcek. Sem ze Shreveportu v Lujzijáně. Znáš to tam? Tadleta potvora vyhrála tam dole na Jihu každou výstavu aut. Věříš tomu, kurva?"
Popeláč řekl, že ano, a vzal si další teplé pivo. Za daných okolností se mu to zdálo nejrozumnější.
„A jak říkaj' tobě, chlapče?"
„Popeláč."
„Jak?" Maňáščí oči na jeden hrozivý okamžik ulpěly na Popeláčově obličeji. „Děláš si ze mně prdel, chlapče? S Prckem žádná prdel néni. Tomu věř, kurva."
„Já tomu věřím," řekl Popeláč upřímně, „ale takhle mi opravdu říkají.
Zapaloval jsem lidem popelnice a poštovní schránky a tak. Podpálil jsem šek s penzí staré paní Sempleové. Poslali mě za to do polepšovny. Taky jsem podpálil v Powtanville v Indiane metodistický kostel."
„Fakt?" přeptal se potěšené Prcek. „Chlapče, ty budeš šílenej jak ratlík. To je fajn. Mám šílený lidi rád. Já sem taky šílenej. Jebe mi v kouli. Popeláč, jo? To je dobrý. Uděláme dvojku. Pojebanej Prcek a pojebanej Popeláč. Nazdar, Pope."
Prcek mu podal ruku a Popel mu s ní potřásl, jak nejrychleji uměl, aby ji Prcek zase mohl vrátit na volant. Svištěli právě zatáčkou, v níž téměř celou silnici zatarasil polootevřený bekins, a Popeláč si rukou zakryl obličej, připraven k okamžitému přesunu na hvězdný koráb. Prcek ani nemrkl. Kupé proletělo po levé straně dálnice jako vážka po hladině a sedřelo si o kabinu naklaďáku plátek laku.
„Těsně," řekl Popeláč, když cítil, že už může mluvit, aniž by se mu třásl hlas.
„Hele, chlapče," řekl Prcek bezvýrazně. Pak se jedno z jeho maňáscích očí přivřelo v náměsíčné pomrknutí. „Nic mi neříkej - mluvit budu já. Jaký je to pivo? Jako křen, co? Po šlapání na tom legračnim kole docela přijde k duhu,co?"
„To teda," řekl Popeláč a znovu si zhluboka hltl teplého Coorse. Byl šílený, ale ne tak šílený, aby odporoval Prckovi, když řídí. Ani náhodou.
„Hele, nebudem se prdolit kolem horký kaše," řekl Prcek a natáhl se na zadní sedadlo pro vlastní plechovku mydlin. „Myslím, že máme namířeno na stejný místo."
„Taky myslím," řekl Popel opatrně.
„Sem se rozjel," řekl Prcek, „na západ. Do tý zamrdaný nížiny. Věříš tomu, kurva?"
„Myslím, že jo."
„Měls sny o tom chlápkovi v černým lítacim vobleku, žejo?"
„Myslíš kněze."
„Dycky myslim přesně to, co řikám, a řikám přesné to, co myslim," řekl Prcek bezvýrazně. „Nic mi neřikej, blboune, já ti to řeknu. Má černej lítaci voblek, a taky letecký brejle. Jako v tom filmu Johna Waynea vo Velký dvojce. Letecký brejle tak velký, že nevidíš ten jeho zamrdanej vobličej. Pěknej čurák, co?"
„Jo," řekl Popeláč a usrkl si teplého piva. V hlavě mu začínalo bzučet.
Prcek se za volantem zaklonil a začal předvádět vojenského pilota - nejspíš jednoho z Velké dvojky - ve

stíhačce. Když předváděl výkruty, otočky a lopingy, kupé si to znepokojivě šněrovalo z jedné strany silnice na druhou.
„Heeeejáááá ... tatatatata ... dzum, dzum-dzum ... tu máš, ty zasranej skopčáku ... Trefa! Banditi vpředu! ... Otoč na ně ten kanón, ty kriple... ber ho ... berho ... berho - berho - berho! Dostali jsme je, pane! V pořádku ... BZŮŮŮA! Stáhněte se, kamarádi! BzůŮŮŮŮŮÁÁÁÁ!“
Zatímco prožíval své představy, jeho tvář zůstávala bez výrazu; když strhl auto zpět do svého pruhu, nepřepadl mu z účesu jediný promaštěný vlásek. Popeláčovi v hrudi zuřivě bušilo srdce.
Tělo mu potáhl tenký povlak potu. Dopil pivo. Potřeboval čurat.
„Ale mně strach nenažene,“ řekl Prcek, jako by se mezitím nic nestalo. „Kurva že ne. Je to tvrdej chlap, ale s takovejma si už Prcek poradil. Vošacuju je a pak s nima zametu, jak říká Boss. Věříš tomu, kurva?“
„Jistě,“ řekl Popel.
„Žereš Bosse?“
„Jistě,“ řekl Popel. Neměl nejmenší ponětí, kdo je nebo byl Boss.
„To bych ti taky radil. Koukej, víš, co udělám?“
„Pojedeš na západ?“ riskl to Popeláč. Zdálo se to bez nebezpečí.
Prcek vypadal netrpělivě. „Myslím, co udělám potom. Víš, co udělám potom?“
„Ne. Co?“
„Na chvilku si dám voraz. Prozkoumám situaci. Chápeš to, kurva?“
„Jistě,“ řekl Popel.
„Chápeš hovno. Nic mi kurva nepovídej, já ti to kurva povim. Prostě to prozkoumám. Prozkoumám toho velkýho chlápka. Pak ...“
„Pak co?“ zeptal se Popeláč váhavě.
„Pak ho voddělám. Pošlu ho na druhej břeh. Pošlu ho čuchnout ke kytičkám zespodu. Věříš?“
„Jo, jasně.“
„Dostanu ho,“ řekl Prcek důvěrně. „Sejmu ho a pošlu ho pod kytičky. Drž se mně, Popeláku nebo jak si to kurva říkáš. Nebudeme žrát žádný hovězí s fazolema. Budeme mít kuřat víc než kdo kdy viděl.“
Dvojdvéřové kupé se hnalo po dálnici a z výfuku mu šlehaly namalované plameny. Popeláč seděl na sedadle pro spolucestujícího, v klíně teplé pivo a v hlavě starosti.
Byl už skoro úsvit 5. srpna, když Popeláč vešel do Ciboly, obecně známé jako Las Vegas. Někde na posledních čtyřech mílích přišel o tenisku a teď jeho kroky zněly takhle: plác-DUS, plác-DUS, plác-DUS. Znělo to jako plácání píchlé pneumatiky.
V jednu chvíli už to málem měl za sebou, ale když se potácel po hlavní městské třídě, lemované zátarasy z aut a pár mrtvolami, vesměs oklovanými krkavci, přišel malý zázrak. Dokázal to. Byl v Cibole. Byl vyzkoušen a prošel.
Viděl stovky putyk. Byly tady tabule, které hlásaly VÝHERNÍ AUTOMATY, jiné s nápisem SVATEBNÍ KAPLE U MODRÉHO ZVONU a SVATBA ZA ŠEDESÁT SEKUND, ALE VYDRŽÍ NA CELÝ ŽIVOT! Viděl Rolls-Royce Silver Ghost, zpola zaraženého do výkladu knihkupectví pro dospělé. Viděl nahou ženu, visící hlavou dolů na kandelábru. Viděl, jak se po ulici honí dvě stránky lasvegasského listu Sun. Titulek, který se objevoval, když se stránky obracely, zněl EPIDEMIE SE STUPŇUJE. WASHINGTON MLČÍ. Viděl gigantický billboard, na němž stálo: NEIL DIAMOND! THE AMERICANA HOTEL 15. ČERVNA 30! Někdo na výkladní skříň klenotnictví, které se zřejmě specializovalo jen na snubní a zásnubní prsteny, naškrábal slova ZEMŘI LAS VEGAS! ZEMŘI ZA SVÉ HŘÍCHY! Viděl na ulici velké převrácené piano, které vypadalo jako mrtvý dřevěný kůň. Jeho oči přetékaly množstvím zázraků.
Šel dál, aby si prohlédl ty nápisy, jejichž neon byl letos v létě poprvé po letech vyhaslý. Flamingo. The Mint. Dunes. Sahara, Glass Slipper. Imperial. Ale kde jsou lidé? Kde je voda?
Stěží si uvědomoval, co dělá, a nechal nohy, aby si šly, jak se jim zachce. Popeláč zahnul z hlavní ulice. Hlava mu padala, bradou se opíral o hrudník. Klímal v chůzi. A když zakopl o obrubník, když upadl a rozedřel si o chodník nos, když vzhlédl a zjistil, co tam je, sotva tomu věřil. Z nosu mu na rozedranou modrou košili bez povšimnutí crčela krev. Bylo to, jako by ještě klimbal a tohle byl sen.

K pouštní obloze se tyčila vysoká bílá budova, pomník v poušti, jehla, pomník každým kouskem stejně velkolepý jako sfinga nebo pyramidy. V oknech její severní stěny se jako osudové znamení odráželo vycházející slunce. Před touto opuštěnou slonovinově bílou stavbou vroubily vchod dvě velké zlaté pyramidy. Nad baldachýnem nad vchodem byl velký bronzový medailon, do nějž byla v basreliéfu vryta lví hlava.
Nad tím, také z bronzu, byl jednoduchý, ale působivý nápis: MGM GRAND HOTEL.
To, co přitáhlo jeho oči, ale stálo na čtvercovém trávníku mezi parkovištěm a vchodem. Popeláč zíral a orgastické chvění jej na chvíli ovládlo natolik, že byl schopen jen opírat se na zakrvavených rukách, mezi nimiž povlávaly konce obinadla, a zírat prázdnýma oslněnýma modrýma očima na fontánu. Vycházelo z něj tiché úpění.
Fontána byla v provozu. Byla to oslnivá konstrukce z kamene a slonoviny, pozlacená a vyložená zlatem. Skrze vodní tříšť svítila barevná světla a zbarvovala ji fialově, pak žluto oranžově, pak červeně, pak zeleně. Bez přestání bylo slyšet, jak tříšť pleskavě dopadá na hladinu.
„Cibola," zamumlal a vydrápal se na nohy. Z nosu mu stále kapala krev. Rozklopýtal se k fontáně. Klopýtání se změnilo v poklus. Pak v běh, potom ve sprint a šílený trysk. Strupatá kolena se mu jako písty zdvihala téměř až ke krku. Z úst mu začalo tryskat slovo, slovo dlouhé jako papírová spirála, které se zdvíhalo k nebi a přivádělo lidi tam vysoko k oknům (a kdo je viděl? Možná Bůh nebo ďábel, ale určitě ne Popeláč). Slovo bylo stále výš a stále pronikavější, delší a delší, až dosáhlo fontány, a to slovo bylo: „CIIIIIIIIIBOLAAAAAAAAA!"
Závěrečné „aaaaah" znělo dál a dál, zvuk vší rozkoše, kterou poznali všichni, kteří kdy byli naživu, a skončilo, až když narazil do po ramena vysokého brlení fontány a vytáhl se na něj a přes něj a za něj a do lázně neuvěřitelného chladu a milosti. Cítil, jak jsou všechny póry jeho těla otevřeny jako miliony úst a nasávají vodu jako houba. Zaječel. Sklonil hlavu, ponořil ji do vody a vynořil se, kýchal a kašlal a na stěnu fontány dopadla sprška vody a krve. Sklonil hlavu a pil jako kráva.
„Cibola! Cibola!" křičel Popeláč přerývaně. Čubičkou obeplul fontánu, pak se vyšplhal přes okraj a s neohrabaným plácnutím dopadl na trávu.
Stálo to za to, všechno to stálo za to. Cítil křeče ve vodou rozepjatém žaludku a náhle začal s hlasitým říháním zvracet. Dokonce i zvracení mu dělalo dobře.
Vstal a znovu se napil, opíraje se přitom jednou rukou o okraj fontány. Tentokrát břicho přijalo ten dar s povděkem.
Uondaný jako nadmutá koza odklopýtal k alabastrovým schodům, které vedly ke vchodu do tohoto úžasného místa, schodům, které ležely mezi zlatými pyramidami. Když je minul, odvážně se opřel do skla před sebou. Dveře byly otáčivé a on musel vynaložit všechnu svou chabou sílu, aby je uvedl do chodu. Prošel jimi do vestibulu, vyloženého nóbl kobercem, jenž se zdál míle dlouhý. Byl tlustý, huňatý a barvy brusinek. Byla tam recepce, poštovní oddělení, recepce pokojské, okna pokladníků. Nikde nikdo nebyl. Napravo, za zdobnou mřížovanou přepážkou, bylo kasino. Popeláč na něj zíral s posvátnou bázní: vyrovnané řady jednorukých banditů stály jako vojáci na přehlídce, za nimi ruleta a stoly pro hru v kostky, za mramorovým zábradlím pak stoly na baccarat.
„Je tu někdo?" zachraptěl Popeláč, nikdo se ale v odpověď neozval.
Pak začal dostávat strach, protože tohle bylo místo duchů, místo, kde mohou číhat příšery, ale strach byl oslabován zemdleností. Sklopýtal po schodech a do kasina, minul Club Bar, kde v hlubokém stínu tiše seděl Lloyd Henreid, jenž ho pozoroval a v ruce držel sklenku polské vodky.
Došel ke stolu, potaženému zeleným suknem, na němž se skvěl mystický nápis KRUPIÉR MUSÍ DOSÁHNOUT 16 A NEPŘEJÍT PŘES 17. Popeláč na něj vylezl a okamžitě usnul. Brzy kolem otrhance, jenž byl Popeláčem, stál tucet mužů.
„Co s ním uděláme?" zeptal se Ken DeMott.
„Necháme ho spát," odpověděl Lloyd. „Flagg ho chce."
„Jo? Mimochodem, kde prokrista Flagg je?" zeptal se další.
Lloyd se otočil, aby na toho muže, který byl plešatý a dobře o třicet centimetrů vyšší než on, viděl. Bez ohledu na to před Lloydovým pohledem o krok ustoupil. Kámen, který Lloydovi visel na krku, byl jediným, který nebyl neposkvrněným černým jantarem; uprostřed něj se blyštělo malé a zneklidňující rudé

oko.
„Tak moc ho toužíš vidět, Hecu?“
„Ne,“ řekl plešatec. „Hele, Lloyde, víš že jsem ne -“
„Jasně.“ Lloyd shlédl na muže, spícího na stole na blackjack. „Flagg tu někde je,“ řekl. „Čekal tady na toho chlápka. On je něco zvláštního.“
Na stole spal Popeláč a bylo mu to jedno.
Popeláč a Prcek přenocovali 18. července v motelu v coloradském Goldenu. Prcek zabral dvě místnosti se spojovacími dveřmi. Ty byly zamčené. Prcek, který už byl pěkně namazaný, ten problém vyřešil odpálením zámku třemi kulkami z jedné ze svých pětačtyřicítek.
Pak vykopl jednou ze svých prťavých bot a rozrazil dveře. Rozletěly se dokořán v jemném modravém oparu střelného prachu.
„Dám ti kurva vybrat,“ řekl. „Kterou místnost? Vybírej, Popíku.“
Popeláč si zvolil místnost vpravo a chvíli tam byl sám. Prcek někam odešel. Popeláč zvolna nabýval přesvědčení, že nejlepší bude, když se prostě za soumraku vytratí - dříve, než se stane něco opravdu zlého. Zvažoval právě, jak vyřešit problém s dopravními prostředky, kterých se mu jaksi nedostávalo, když se náhle Prcek vrátil. Popeláč se polekal, když tu uviděl, že Prcek před sebou tlačí nákupní vozík, plný spousty balení piva Coors o šesti plechovkách. Maňáščí oči byly plné krve. Pompadúrský účes se rozmotal jako zlomená a vymrštěná hodinová pružina, a Prckovi teď visely mastné lokny přes oči a tváře, takže vypadal jako nějaký nebezpečný (jakkoliv absurdní) jeskynní člověk, jehož opustil nějaký cestovatel časem, který mu nechal koženou bundu, a on si ji oblékl. Na opasku bundy mu poskakovala zaječí tlapka.
„Je teplý,“ řekl Prcek, „ale komu to trhá žíly, mám pravdu?“
„Máš, absolutně,“ řekl Popeláč.
„Tu máš pivo, blboune,“ Prcek po něm hodil plechovkou. Když Popeláč vytrhl uzávěr, chrstla mu do tváře pěna a Prcek vypukl v podivný chichot a držel se přitom oběma rukama za ploché břicho. Trash se mdle usmíval. Rozhodl se, že později v noci, až ta malá příšerka podlehne spánku, zdrhne. Měl toho dost. A co Prcek řekl o temném knězi ... Říkat takové věci - dokonce i v žertu - je, jako bys sral na oltář v kostele nebo za bouřky zvrátil obličej k nebi a prosil, ať do tebe uhodí blesk. Nejhorší bylo, že Prcek asi nežertoval.
Popeláč neměl vůbec chuť jet do hor, kde čekaly nebezpečné serpentiny, s tímhle pomateným trpaslíkem, který celý den (a očividně i celou noc) chlastal a mluvil o svržení temného muže a nastolení sebe sama na jeho místo.
Mezitím do sebe Prcek ve dvou minutách obrátil dvě piva, zmačkal plechovky a nazdařbůh je pohodil na jednu polovinu dvojité postele, která byla v místnosti. Nerudně hleděl na barevnou televizi RCA, v levačce měl nové pivo a v pravačce pětačtyřicítku, kterou vystřelil zámek spojovacích dveří.
„Žádná zamrdaná elektrika, a tak taky žádná zamrdaná televize,“ řekl. Jak se postupně opíjel, zvýrazňoval se jižanský akcent a zamlžoval jeho slova. „To se mi hnusí. Jsem rád, že všici ti kurevníci zhebli, ale Jéžišku - plešatej - na - křížku, kde je Sportovní kanál? Kde sou ty zatracený zápasy? Kde je kanál Playboye? To bylo dobrý, Pope. Myslim tím, že nikdy nevokazovali, jak chlápci dou rovnou na věc a zakusujou se do chlupatejch koláčů, žmoulaj ty vousatý škeble, esli viš, co myslim, ale někerý z těch holek měly nohy až po bradu, esli vis, vo čem do piče mluvim?“
„Jasně,“ řekl Popeláč.
„Ale vis kurva hovno. Nic mi nepovidej, já ti to povim.“
Prcek zíral na tmavou televizi. „Ty zasraná němá kundo,“ řekl a zastřelil ji. Obrazovka vybuchla s velkým prázdným bouchnutím. Vysypal se z ní na koberec proud střepů. Popeláč zdvihl paže, aby si chránil oči, a jeho pivo se tím rychlým pohybem vylilo na zelený plyš.
„Koukni na to, ty blbá důro,“ vykřikl Prcek. Jeho tón byl plný zlovolné urážky. Pětačtyřicítka náhle mířila na Popeláče a hlaveň měla obrovskou a temnou jako komín zaoceánského parníku. Popeláč cítil, jak mu trnou slabiny. Pomyslel si, že se nejspíš pochcal, ale nevěděl to jistě.
„Myslim, že ti za todle provětrám myslivnu,“ řekl Prcek. „Nesmiš camrat pivo. Dyby to bylo ňáký jiný pivo, tak bysem to neudělal, ale tys vycamral Coors. Kdybych moh, chcal bych Coors, věříš tomu,

kurva?“
„Jistě,“ zašeptal Popeláč.
„A mysliš, že se Coors ještě dělá, Pope? Mysliš, že jo?“
„Ne,“ zašeptal Popeláč. „Myslím, že ne.“
„Se teda kurva nepleteš. Vohroženej druh.“ Zvolna pozdvihl hlaveň. Popeláč si pomyslel, že tohle je konec jeho života, dozajista konec jeho života. Pak Prcek pistoli sklonil ... zvolna. Měl v obličeji naprosto prázdný výraz. Trash měl za to, že tenhle pohled je příznakem hlubokého zamyšlení. „Něco ti povim, Pope. Dám ti ještě jednu plechovku a ty ji vyblafneš. Jestli ji vyblafneš celou, nepošlu tě pod kytky. Věříš tomu, kurva?“
„Co ... je to 'vyblafnout'?“
„Ježíši Kriste, ty ses blbej jako vantrok! Vypiješ celou plechovku najednou, to je vyblafnout! Kdes kurva celou dobu byl, v ňáký zajebaný Africe? Budeš to mít rychle z krku, Pope. Esli ji do tebe budu muset pustit, koupiš jí rovnou do voka. Je to naládovaný střelama dum-dum. Vletí do tebe a udělá z tebe kurva sváču pro švaby z tyhle zamrdaný díry.“ Gestikuloval pistolí a začervenalé oči upíral přímo na Popeláče. Na dolním rtu měl pivní pěnu.
Popeláč přešel ke kartónu, vybral si pivo a odtrhl vršek.
„Jedem. Do poslední kapky. A esli to vybleješ, ses na sračku.“
Popeláč zvrátil plechovku. Pivo vy bublalo ven. Křečovitě polykal a ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů jako opice na větvi. Když byla plechovka prázdná, upustil ji mezi nohy, vybojoval se svým žaludkem zdánlivě nekonečný boj a znovu získal život v dlouhém, rezonujícím říhnutí. Prcek trhl hlavou dozadu a pobaveně, zvonivě se rozesmál. Popeláč se zakolébal a pokřiveně se ušklíbl. Najednou byl hodně opilý, ne jen trochu.
Prcek zasunul pistoli do pouzdra.
„Okay. Dost dobrý, Popeláči. Vůbec ne kurva blbý.“
1.Prcek pokračoval v pití. Na motelové posteli se hromadily zmačkané plechovky. Popeláč držel mezi koleny plechovku Coorse a usrkával z ní, kdykoliv měl pocit, že na něj Prcek nesouhlasně hledí. Prcek si brumlal a brumlal, a jak se prázdné plechovky množily, měl hlas tišší a více zahlcený jižanským akcentem. Mluvil o místech, na nichž byl. O závodech, které vyhrál. O nákladu drog, který měl v dodávce prádelny s nadupaným motorem pod kapotou, s níž přejel přes mexické hranice. Všechno to zboží bylo pěkný svinstvo. Nikdy by se toho ani nedotkl, ale chlapečku, když provez pár nákladů ty sračky, moh' sis vytírat prdel zlatým hajzlpapírem. Nakonec se odmlčel, červená očka se mu přivírala na delší a delší chvilky, pak se mátožně nadzdvihl.
„Dostanu ho, Popíku,“ mumlal Prcek. „Vypadnu vocaď, prozkoumám to, budu mu líbat tu jeho zasranou prdel, dokavaď nezjistím, jak to všicko je. Ale Prckovi nikdo rozkazovat nebude. To teda kurva ne. Ne dlouho. Já nejsem ňákej příštipkář. Když sem na tahu, táhnu. To je prostě můj styl. Já nevim, kdo je nebo vodkáď je ani jak se dostává do těch našich zamrdanejch mysliven, ale vyjebu ho,“ - mocné zívnutí - „z města. Vodbachnu ho. Pošlu ho čuchat kytičky vodspoda. Drž se mě, Pometláči nebo kdo kurva seš.“
Pomalu se sesunul zpátky na postel. Z ochablé ruky mu vypadla čerstvě otevřená plechovka piva. Na plyšový koberec se rozkutálely další. Jedno celé balení bylo pryč a podle Popeláčova počítání do sebe Prcek naházel jednadvacet piv. Popeláč nechápal, jak může tak malý člověk vypít takovou spoustu piva, ale chápal, jaká chvíle nastala. Ta správná chvíle, aby odešel. Věděl to, ale cítil se opilý a slabý a bylo mu špatně. Nic nechtěl víc, než se na chvíli prospat. To bude bez problému, ne? Prcek bude spát jako dřevo celou noc a možná taky až do půlky dopoledne. Spousta času, aby si dal malého šlofíka.
A tak šel do druhé místnosti (navzdory Prckovu komatóznímu stavu pěkné po špičkách) a zavřel spojovačky tak dobře, jak jen mohl - což nebylo moc dobře. Střely je nějak zkroutily. Na šatníku byl natahovací budík. Popeláč jej natáhl, nařídil na půlnoc - i když nevěděl (a nestaral se) kolik doopravdy je - a pak nastavil buzení na pátou. Lehl si na jednu stranu manželské postele, aniž by si sundal tenisky. Během pěti minut usnul.
O něco později se vzbudil do tmavého hrobu rána a nad jeho obličejem se v malé vichřici honil pach piva a zvratků. Něco s ním bylo v posteli, něco horkého a hladkého a svíjejícího se. Jeho první panickou

myšlenkou bylo, že se lasička nějak dostala z nebraského snu do skutečnosti. Když zjistil, že zvíře, které je s ním v posteli, sice není moc velké, ale přece jen příliš, než aby to byla lasička, oddechl si. Z piva ho bolela hlava; nemilosrdně mu bušilo ve spáncích.
„Sáhni na mě," zašeptal ve tmě Prcek. Popeláč vztáhl ruku a dotkl se něčeho tvrdého, válcovitého a tepajícího jako píst. „Vyhoň mi ho. Dělej, vyhoň mi ho, víš jak na to, viděl jsem to, když jsem na tebe předtím koukal. Dělej, ty zamrdanej onane, vyhoň mi ho."
Popeláč věděl, jak na to. V mnoha ohledech to pro něj bylo úlevou. Věděl, jak na to, už od dob dlouhých nocí, strávených ve vězení. Říkali, že to není správné, že to jsou buzeranti, jenže to, co dělali buzeranti, bylo lepší než to, co dělali jiní, kteří noci trávili ostřením lžiček, a další, kteří jen leželi na kavalcích, luskali klouby a šklebili se na tebe.
Prcek položil Popeláčovu ruku na hlaveň, které Popeláč rozuměl. Obemkl ji dlaní a začal. Až to bude hotové, Prcek znovu usne. Pak uteče.
Prckův dech začal být přerývaný. Začal přirážet boky v rytmu Popeláčových tahů. Popeláč si zprvu nevšiml, že Prcek mu taky rozepnul opasek a spustil džíny a spodky ke kolenům. Popeláč ho nechal. Bylo jedno, jestli to do něj Prcek chtěl strčit. Už to zažil. Neumřeš z toho. Není to jed.
Pak mu ruka ztuhla. To, co mu náhle tlačilo do zadku, nebylo maso. Byla to chladná ocel.
A najednou věděl, co to je.
„Ne," zašeptal. Oči měl ve tmě rozšířené a vystrašené. Teď viděl v zrcadle matně obličej vražedné loutky, visel mu přes rameno s vlasy v rudých očích.
„Jo," zašeptal mu Prcek v odpověď. „A ty nevynecháš ani jeden tah, Popíku. Ani jeden zamrdanej tah. Jinak bysem taky moh na týdle věcičce zmáčknout spoušť. Vodstřelí ti to prdel do všech pekel a bude. Dum-dum, Popíku. Věříš tomu, kurva?"
Popeláč vzlykl a začal jej znovu třít. Když si v něm hlaveň pětačtyřicítky začala probíjet cestu, rotovat, dlabat a trhat, přešly jeho vzlyky v tiché bolestivé úpění. A že by jej to vzrušovalo? Ano, vzrušovalo jej to.
Konečně si jeho vzrušení všiml i Prcek.
„Líbí se ti to, co?" zasupěl. „Věděl sem, že se ti to bude líbit, ty hnuse. Líbí se, dyž to máš v prdeli, vid? Řekni jo, hnuse. Řekni jo, nebo deš do pekel."
„Jo," fňukl Popeláč.
„Chceš, abysem ti to uďál?"
Nechtěl. Vzrušený nebo ne, nechtěl. Ale věděl, co musí říci. „Jo."
„Nedotk bych se tvýho ptáka, ani dyby to byl diamant. Udělej si to sám. Proč si do boha myslíš, že máš dvě pracky?"
Jak dlouho to trvalo? Bůh ví; Popeláč to nevěděl. Minutu, hodinu, celý věk - záleželo na tom? V okamžiku Prckova orgasmu si byl jistý, že cítí zároveň dvě věci: horký rosol přísерčina semene na břiše a houbovitou agónii kulky dum-dum, probíjející se jeho přirozením. Poslední klystýr.
Pak Prckovy boky ztuhly a jeho penis se v Popeláčově ruce zazmítal. Popeláčova pěst byla kluzká, jako by byla v gumové rukavici. O okamžik později byla pistole venku. Po Popeláčových tvářích stekly tiché slzy úlevy. Nebál se smrti, přinejmenším ne ve službách temného muže, ale nechtěl zemřít v tomhle motelovém pokoji rukou psychopata. Ne, dokud nespatří Cibolu. Modlil se k Bohu, ale instinktivně věděl, že Bůh neskloní soucitné ucho k nikomu, kdo se svěřil temnému muži. A kromě toho, co Bůh pro Popeláče kdy udělal? Anebo pro Donalda Merwina Elberta, když už jsme u toho?
V tepajícím klidu se Prckův hlas pozdvihl k písni, falešné, chraptivé, vytrácející se do spánku.
„Mí kámoši a já se moc dobře známe ... jo, zlí hoši nás znaj a nechaj nás bejt ..."
Začal chrápat.
Teď zmizím, pomyslel si Popeláč, ale bál se, že když se pohne, vzbudí Prcka. Zmizím, jen co si budu jistý, že doopravdy usnul. Pět minut. Déle by to trvat nemělo.
Nikdo ale neví, jak dlouhých je pět minut, když je tma; dalo by se říci, že ve tmě taková věc jako pět minut neexistuje. Vyčkával. Usínal a probouzel se, aniž by věděl, že podřimoval. Už dávno sjel po skluzavce spánku.
Stál na temné silnici, která byla velmi vysoko. Hvězdy visely tak blízko, že se zdálo, že se stačí natáhnout

a dotknout se jich; zdálo se, že je prostě můžeš posbírat a nastrkat do kyblíku jako světlušky. Byla lezavá zima. Byla tma. Byl prokřehlý světlem hvězd a skrze to, co přerušovalo silnici, viděl živoucí kamenné obličeje.
A ve tmě k němu něco šlo.
A pak k němu odnikud, odevšad přišel jeho hlas: V horách ti dám znamení. Ukážu ti svou sílu. Ukážu ti, co se stane těm, kteří se proti mně postaví. Čekej. Dívej se.
Ve tmě se začaly otvírat rudé oči, jako by tam někdo zapálil tři tucty výstražných lamp se stínítky a teď z nich začal stínítka po dvou snímat. Byly to oči a obklopily Popeláče jako v tanci víl. Ze začátku si myslel, že jsou to oči lasiček, ale jak se kruh kolem něj zužoval, zjistil, že to jsou velcí šediví horští vlci, uši mají vztyčeny a z temných mord jim odkapává pěna.
Bál se.
Ti nečekají na tebe, můj dobrý a věrný služebníče. Chápeš?
A pak zmizeli. Jen tak. Oddychující, sytě šedí vlci prostě zmizeli.
Dívej se, řekl hlas.
Čekej, řekl hlas.
Sen skončil. Vzbudil se a zjistil, že do motelového pokoje okenním sklem září slunce. Prcek stál před oknem a zdálo se, že mu včerejší tah s dnes již zaniklou společností Coors nijak neuškodil. Vlasy měl vyčesány do původních kudrlin a vírů a obdivoval ve skle svůj odraz. Koženou bundu si přehodil přes opěradlo křesla. Na opasku se klimbala zaječí pacička jako drobné tělíčko ze šibenice.
„Hej, posero! Už sem myslel, že ti budu muset znova namastit pazouru, abys vstal. Poď, máme před sebou velkej den. Dnes se stane spousta velkejch věcí, mám pravdu? „
„To jistě máš," odpověděl s podivným úsměvem Popeláč.
Když se Popeláč večer 5. srpna pomalu probíral ze spánku, ležel pořád ještě na karetním stole v kasinu Grand hotelu MGM. Před ním seděl na židli obrácené opěradlem dopředu mladý muž se zplihlými světlými vlasy a zrcadlovými brýlemi na očích. První věcí, které si Popeláč všiml, byl kámen, který mu visel na řemínku v rozhalence košile. Byl černý, s rudou puklinou uprostřed. Jako vlčí oko v noci.
Pokusil se říci, že má žízeň, ale vyrazil ze sebe jen slabé zakrákání.
„Koukám, žes musel strávit pěknou chvilku na sluníčku," řekl Lloyd Henreid.
„Jsi to ty?" zašeptal Popeláč. „Jsi -"
„Kápo? Ne, to nejsem. Flagg je v L.A. Ale ví, že jsi tady. Mluvil jsem s ním dneska odpoledne vysílačkou."
„Přijde?"
„Co, jenom, aby se podíval na tebe? To určitě! Bude tady, až bude chtít." A opakoval otázku, kterou dnes ráno položil vysokému muži nedlouho poté, co Popeláč vklopýtal dovnitř. „Tak moc ho toužíš vidět?"
„Ano ... ne ... nevím."
„No, ať si vybereš, co chceš, budeš mít šanci."
„Žízeň ..."
„Jasně. Tady máš." Podal mu velkou termosku s třešňovou limonádou. Popeláč ji vypil na jeden zátah, pak se předklonil, držel se za břicho a sténal. Když křeč pominula, podíval se na Lloyda s němým vděkem.
„Myslíš, že bys něco sněd?"
„Jo, asi jo."
Lloyd se otočil k muži, který stál za ním. Muž znuděně otáčel kolem rulety a pouštěl do něj kuličku, která poskakovala a cvakala.
„Rogere, skoč za Whitneyem nebo Stephanie-Ann, ať mu udělaj nějaký hranolky a hamburgera. Ale ne, kurva, na co myslim. Celý by to tady poblil. Polívku. Přines mu polívku. Je to tak dobrý, člověče?"
„Jasně, cokoliv," řekl vděčně Popeláč.
„Máme tady chlapa," řekl Lloyd, „jmenuje se Whitney Horgan, bejvalej řezník. Je to tlustej a uřvanej blb, ale jak ten vaří! Ježíši! A tady je všechno. Když jsme se sem dostali, generátory ještě běžely a mrazáky byly plný. Zkurvený Vegas! No neni to to zatraceně nejlepší místo, kterýs kdy viděl?"

„Jo," řekl Popeláč. Už teď se mu Lloyd líbil, a to ani neznal jeho jméno. „Je to Cibola."
„Co to?"
„Cibola. Mnohými hledaná."
„Jo, celý léta ji plno lidí hledalo, ale většině bylo, když vodjížděli, líto, že ji našli. No, říkej tomu jak chceš, kámo - vypadá to, že ses skoro upek', než jsi sem dorazil. Jak se jmenuješ?"
„Popeláč."
Nevypadalo to, že by se Lloyd nad tím jménem pozastavil. „S takovým jménem jsi musel bejt motorkář, ne?" Napřáhl ruku. Bříška jeho prstů stále nesla matné známky pobytu ve phoenixské věznici, kde téměř zemřel hladem. „Já jsem Lloyd Henreid. Jsem rád, že tě poznávám, Popeláči. Vítej na palubě dobré lodi Lízátko."
Popeláč potřásl nabídnutou rukou a musel bojovat s tím, aby nezačal vzlykat vděčností. Pokud si pamatoval, tohle bylo poprvé, kdy mu někdo podal ruku. Byl tady. Byl přijat. Konečně byl uvnitř něčeho. Kvůli tomuto okamžiku by přešel dvakrát tak velkou poušť a spálil si i druhou ruku a obě nohy.
„Děkuji," zamumlal. „Děkuji, pane Henreide."
„Ale kurva, brácho - jestli mi nebudeš říkat Lloyde, tak tu polívku zrušíme."
„Tak teda Lloyde. Díky, Lloyde."
„To je lepší. Až se najíš, vezmu tě nahoru a ukážu ti tvůj pokoj. Zejtra tě do něčeho zapojíme. Kápo má pro tebe, myslím, něco speciálního, ale do tý doby je tady pro tebe práce habaděj. Část města už funguje, ale ještě je toho hodně před námi. Nahoře na přehradě jsou lidi a snažej se obnovit dodávku proudu. Druhá skupina maká na dodávkách vody. Máme taky zvědy, dáváme dohromady týmy po šesti, osmi lidech, ale toho tě chvilku ušetříme. Vypadá to, že máš sluníčka tak na měsíc dost."
„Asi jo," řekl Popeláč se slabým úsměvem. Už teď by za Lloyda Henreida položil život. Sebral odvahu a ukázal na kámen, který Lloydovi visel na krku. „Tohle -"
„Jo, my, co máme na starosti něco jako velení, je nosíme. To vymyslel on. Je to černej jantar. Není to opravdovej kámen. Něco jako olejová kapka."
„Myslím ... to červené světlo. Oko."
„Připadá ti to jako oko, co? To je trhlina. Je to přímo od něho. Nejsem ten nejchytřejší chlap, co je u něj, ani nejchytřejší tady ve Vegas, ani zdaleka. Ale jsem ... kurva, asi by se dalo říct jeho maskot."
Podíval se na Popeláče důkladně. „Možná, že ty taky, kdo ví. U Flagga nikdy nevíš. O tobě nám ale říkal. Mně a Whitneymu. To není moc obvyklé. Přichází příliš mnoho lidí, než abysme si všech všimli."
Odmlčel se. „I když si myslím, že on by to dokázal, kdyby chtěl. Myslím, že on by si všimnul každýho."
Popeláč přikývl.
„Umí kouzlit," řekl Lloyd a hlas mu zdrsněl. „Viděl jsem to. Nechtěl bych bejt v kůži těch, co stojej proti němu, víme?"
„Ano," řekl Popeláč. „Viděl jsem, co se stalo s Prckem."
„Jakým prckem?"
„S jedním člověkem, se kterým jsem dojel do hor." Otřásl se. „Nechci o tom mluvit."
„Dobrý, kámo. Á, tady je tvoje polívka. A Whitney ti udělal i hamburgra. Ten ti bude chutnat. Ten chlap dělá skvělý hamburgry, akorát se snaž nepoblejt se, oukej?"
„Oukej."
„Já teď musím někam zajít a na něco dohlídnout. Kdyby mě teď viděl můj starej kámoš Poke, nevěřil by tomu. Jsem ve větším kalupu než jednonohej chlap při soutěži v nakopávání prdelí. Uvidíme se pozdějc."
„Jasně," řekl Popeláč a pak téměř plaše dodal: „A děkuju."
„Mně neděkuj," řekl Lloyd roztomile. „Poděkuj jemu."
„To dělám," řekl Popeláč. „Každou noc." Ale hovořil jen sám k sobě. Lloyd už byl v hale a bavil se s mužem, který přinesl polévku a hamburger. Popeláč se za nimi láskyplně díval, dokud nebyli z dohledu, a pak začal hltat jídlo. Divoce se cpal, dokud téměř vše nesnědl. Bylo by mu dobře, kdyby se nepodíval do polévkové misky. Byla to rajská polévka a vypadala jako krev.
Odstrčil misku a jeho chuť k jídlu byla náhle pryč. Říct Lloydovi, že nechce o Prckovi povídat, bylo lehké; něco jiného ovšem bylo přestat na to, co se s ním stalo, myslet.
Přešel ke stolu s ruletou a usrkával ze sklenice mléka, kterou mu přinesli s jídlem. Nepřítomně roztočil

ruletu a vhodil do ní malou bílou kuličku. Kulička se koulela podél okraje, potom narazila na kolo a začala se odrážet sem a tam. Přemýšlel o Prckovi. Dumal, jestli někdo přijde a řekne mu, který pokoj je jeho. Přemýšlel o Prckovi. Zkoušel uhodnout, jestli se kulička zastaví na červeném nebo bílém poli ... ale hlavně přemýšlel o Prckovi. Poskakující kulička se zastavila na jednom políčku a už na něm zůstala. Kolo se dotočilo. Kulička ležela na dvojité nule.
Všechny sázky do banku.
Za bezmračného, teplého dne jeli z Goldenu na západ přímo do Skalistých hor po dálnici číslo 70. Prcek vyměnil Coors za láhev whisky Rebel Yell. Další dvě láhve ležely mezi sedadly, každá pěkně zastrčená do prázdné krabice od mléka, aby se nekoulely po voze a nerozbily se. Prcek si vždy usrkl z láhve, zapil to hltem pepsi a z plna hrdla zahulákal Ta PÍŠE! nebo jahůůů! Už se několikrát zmínil o tom, že by chcal Rebel Yell, kdyby mohl. Ptal se Popeláče, jestli tomu, kurva, věří. Popeláč, bledý strachem a s bolehlavem ze včerejších tří piv, odpovídal, že věří.
Po místních silnicích nemohl jet ani Prcek stočtyřicítkou. Snížil rychlost na sto a potichu si mumlal cosi o zasranejch zkurvenejch horách. Pak se rozzářil. „Až se dostanem na druhou stranu do Utahu a Nevady, naženem spoustu ztraceného času, Pope. Tadle malá holka udělá na rovině dvěstěpadesát. Věříš tomu, kurva?“
„Dyť je to bezvadný auto,“ řekl Popeláč s úsměvem nemocného psa. „Si teda piš.“ Usrkl Rebel Yell. Zapil to pepsi. Z plna hrdla zahulákal jahůůů!
Popeláč se chmurně díval na míjející scenérii, zalitou ranním sluncem. Dálnice byla vystřílena přímo do úbočí hor a občas jeli mezi vysokými skalními útesy. Takovými útesy, jaké viděl ve snu včera v noci. Otevřou se po setmění znovu ty červené oči?
Zachvěl se.
Za chvíli shledal, že jejich rychlost klesla ze stovky na šedesát kilometrů za hodinu. Pak na čtyřicet. Prcek neustále potichu klel. Kupé kličkovalo mezi stále houstnoucími řadami vozů, které tiše stály po celé silnici.
„Co to, kurva, je?“ zuřil Prcek. „Co tady dělaj'? Všichni se rozhodli zhebnout na posranejch třech kilometrech? Hej, debilové podělaný, táhněte do prdele! Slyšíte? Táhněte do prdele!“
Popeláč se přikrčil.
Projeli zatáčkou a ocitli se před ošklivou hromadnou havárií čtyř aut, která kompletně zablokovala západní pruh silnice 70. Na silnici ležel mrtvý muž pokrytý popraskanou krustou zaschlé krve. Jakýkoliv průjezd kolem vozů byl po levé straně blokován půldruhého metru vysokými svodidly. Napravo země končila v oblačné hlubině.
Prcek se napil z láhve Rebel Yell a zamířil k průrvě. „Drž se, Pope,“ zašeptal, „vobjedeme to.“
„Není tam dost místa,“ vydechl Popeláč. Připadalo mu, že má v hrdle pilník.
„Ale jo, akorát,“ řekl Prcek. Oči se mu třpytily. Natlačil se až na samotný okraj silnice. Kola na pravé straně zaskřípala ve štěrku krajnice.
„Mě vynech,“ řekl Popeláč spěšně a hmátl po klice.
„Seď,“ řekl Prcek, „nebo bude vo jednoho mrtvýho sráče víc.“
Popeláč se otočil a hleděl do ústí pětačtyřicítky. Prcek se nervózně zachichotal.
Popeláč zůstal sedět. Chtěl zavřít oči, ale nemohl. Na jeho straně auta zmizelo posledních deset centimetrů krajnice. Teď se díval přímo dolů na malé modrošedé borovice a obrovské zřícené balvany. Představoval si pneumatiky kupé osm centimetrů od kraje ... teď čtyři ...
„Estě dva centimetry,“ zachraptěl Prcek. Oči měl široce otevřené a ústa roztažená do obřího úsměvu. Na čele mu stály veliké krůpěje potu. „Už ... jenom ... jeden ...“
Skončilo to rychle. Popeláč cítil, jak pravá zadní strana vozu náhle sklouzla bokem a ostře dolů. Zaslechl padající kamínky, pak oblázky a nakonec velké kameny. Vykřikl. Prcek hrozivě, zaklel, zařadil jedničku a dupl na plyn. Z levé strany, kde se plížili podle převrácené mrtvoly mikrobusu VW, se ozvalo zaskřípání kovu o kov.
„Jeď!“ zařval Prcek. „Krucinál, jeď! JEĎ!“
Zadní kola kupé se protočila. Na chvilku se zdálo, že se sklon auta ze svahu zvětšuje. Pak vůz poskočil, vyhoupl se nahoru a najednou byli za barikádou a za nimi zůstal pruh spálené gumy.

„Já ti říkal, že to dokáže!“ zaječel vítězně Prcek. „Zatraceně! Tak co, projeli jsme to? Projeli jsme to, Pope, ty zkurvenej posero?“
„Projeli jsme to,“ řekl Popeláč tiše. Chvěl se po celém těle. Nedokázal to potlačit. A pak, podruhé od doby, kdy potkal Prcka, řekl nevědomky něco, co mu možná zachránilo život - kdyby to neřekl, Prcek by ho dozajista zabil; byl by to jeho podivný způsob oslavy. „Dobrá práce, šampióne,“ řekl. Až do dneška nikdy nikomu neřekl „šampióne“.
„Áááá ... nic extra,“ řekl Prcek blahosklonně. „Znám minimálně eště dva chlápky v zemi, který by to dokázali. Věříš tomu, kurva?“ „Když to říkáš ty, Prcku.“ „Mně nic neříkej, miláčku. Mluvit budu já. No tak, pojedem. Máme práci.“
Ale daleko se nedostali. Za patnáct minut se Prckovo auto zastavilo nadobro, osmnáct set mil od domova, od Shreveportu v Louisianě.
„To není možný,“ řekl Prcek. „To není ... doprdele ... MOŽNÝ!“ Rozrazil dveře a vyskočil. V ruce pořád držel ze čtvrtiny plnou láhev Rebel Yell.
„TÁHNĚTE MI Z CESTY!“ Prcek řval a poskakoval ve svých botách na groteskně vysokých podpatcích. „TÁHNĚTE MI Z CESTY! KRETÉNI, DYŤ JSTE MRTVÍ, MÁTE BEJT NA ZASRANÝM HŘBITOVĚ, TADY NEMÁTE CO DĚLAT, KURVAPRÁCE!“
Mrštil láhví Rebel Yell; plachtila vzduchem, otáčela se a trousila kapky jantarové tekutiny. Roztříštila se na tisíc kousků o bok starého porsche. Prcek ztichl, zhluboka oddychoval a houpal se na podpatcích.
Problém už nebyl tak jednoduchý jako barikáda ze čtyř aut. Bylo to mnohem horší. Pruhy směřující na východ zde byly od západního směru odděleny asi deset metrů širokým travnatým pruhem a s kupičkem by možná šlo přejet z jedné strany dálnice na druhou, ale stav obou pruhů byl stejný: čtyři pruhy dálnice ucpány šesti řadami aut, natlačených blatník na blatníku od jednoho kraje k druhému. Odstavné pruhy vypadaly stejně jako silnice. Někteří řidiči se dokonce pokusili použít travnatý pruh, i přesto, že byl nerovný a plný ostrých výčnělků skály, které prorážely tenkou vrstvu zeminy jako dračí zuby. Možná, že nějaká terénní vozidla by tudy projela, ale Popeláč viděl, že i dělící pruh je hřbitovem rozbitých, pomlácených a pomačkaných automobilů. Jako by všechny řidiče posedlo masové šílenství a všichni se rozhodli zúčastnit se apokalyptických dostihů nebo bláznivých závodů, vysoko ve Skalistých horách na dálnici číslo 70, myslel si Popeláč; viděl jsem, jak z nebe prší chevrolety. Téměř se zahihňal a rychle si přikryl ústa. Kdyby ho Prcek zaslechl, jak se směje, bylo by to nejspíš jeho poslední zasmání.
Prcek se vrátil. Jeho pečlivě vyčesané vlasy se leskly. Na tváři měl baziliščí výraz a oči mu svítily hněvem.
„Vod svýho auťáku se nehnu,“ řekl. „Slyšíš? Ani hovno. Nehnu se. Běž dopředu, Pope. Koukni se, jak daleko je to ucpaný. Možná, že je to jenom nějakej zasranej naklaďák v cestě, já nevím. Vím jenom, že se, kurva, vrátit nemůžeme. Krajnice je utržená. Slítli bysme. Ale jestli je to jenom uvázlej naklaďák, tak je to dobrý. Nastartuju tydle zasraný pekáče jeden po druhým a všechny je shodím dolů. Klidně to udělám a tomu, kurva, věř. Tak do práce, synku.“
Popeláč se nehádal. Vydal se opatrně po silnici a proplétal se mezi auty. Byl připraven skrčit se a utíkat, kdyby Prcek začal střílet. Ale Prcek nestřílel. Když Popeláč došel do bezpečné vzdálenosti (tedy asi na dostřel pistole), vyšplhal se na střechu tahače a ohlédl se. Prcek, miniaturní pekelný pobuda, se opíral o bok svého kupé a popíjel. Popeláč se rozhodoval, jestli mu má zamávat, ale pak si řekl, že to není ten nejlepší nápad.
Popeláč se na svůj pochod vydal asi v půl jedenácté dopoledne. Postup byl pomalý - často se musel škrábat přes kapoty a střechy aut a naklaďáků, jak na sebe byly namačkány - a než se dostal k první ceduli s nápisem TUNEL UZAVŘEN, bylo čtvrt na čtyři odpoledne. Ušel asi osmnáct kilometrů. Osmnáct kilometrů není moc - ne pro toho, kdo přejel pětinu země na kole - ale když vzal v úvahu všechny překážky, připadalo mu osmnáct kilometrů jako úžasný výkon. Už dávno se mohl vrátit k Prckovi a říci mu, že je to nemožné ... pokud tedy měl kdy v úmyslu vracet se. Což pochopitelně neměl.
Popeláč toho o dějinách nikdy moc nepřečetl (po elektrošokové terapii se mu čtení stalo jaksi obtížným), ale nepotřeboval vědět, že za starých časů zabíjeli králové a císařové velmi často v záchvatu hněvu posly špatných zpráv. To, co věděl, mu stačilo: Prcka si užil tolik, že už ho nikdy nechce vidět.
Stál a přemítavě hleděl na nápis, jenž tvořila černá písmena na oranžovém kosočtverci. Značka byla poražena a ležela na zemi pod koly patrně nejstaršího yuga na světě. TUNEL UZAVŘEN. Jaký tunel?

Zadíval se dopředu, zastínil si oči a zdálo se mu, že cosi rozeznává. Ušel dalších tři sta metrů, přelézal přes kapoty vozů, kde to jinak nešlo, až došel k divoké změti vozidel a těl.
Některé vozy a náklaďáky byly spálené až na kola. Mnoho mrtvol na sobě mělo khaki. Za touto bitevní scénou - Popeláč si byl jistý, že to nebylo nic jiného - zácpa pokračovala. A ještě dál se proud vozidel ztrácel ve dvou černých otvorech ve skále. Obrovský do skály vytesaný nápis oznamoval, že to je EISENHOWERŮV TUNEL.
Došel blíž, srdce mu bušilo a nevěděl, co přesně udělá. Tmavé otvory tunelu mu naháněly strach a jak se k nim blížil, strach přecházel v čistou hrůzu. Dokonale by chápal pocity Larryho Underwooda z Lincolnova tunelu; v tomto okamžiku byli nevědomými souvěrci, sdílejícími společný pocit čistého strachu.
Hlavní rozdíl mezi tunely byl v chodníku pro pěší. Zatímco v Lincolnově tunelu byl poměrně vysoko nad vozovkou, tady byl tak nízko, že se někteří řidiči pokoušeli projet po straně, jedním párem kol na chodníku. Tunel byl tři kilometry dlouhý. Dal se projít jedině pomalým plížením od jednoho vozu ke druhému v naprosté temnotě. Trvalo by to celé hodiny. Popeláč cítil, jak se mu vnitřnosti mění ve vodu. Stál a dlouho se na tunel díval. Larry Underwood před měsícem do tunelu vešel navzdory strachu. Popeláč se po dlouhém přemítání obrátil a pustil se zpět k Prckovi. Ramena měl svěšená a koutky úst se mu třásly. K návratu ho nepřimělo to, že v tunelu nebylo místo, kudy by se dalo lehce projít a neodradila ho ani délka tunelu (Popeláč, který žil celý život v Indianě, neměl ponětí, jak je Eisenhowerův tunel dlouhý). Larry Underwood byl poháněn (a možná i ovládán) jednoduchou logikou přežití: New York byl ostrovem a z něj se musel dostat. Tunel představoval nejrychlejší způsob. Proto ho prošel, jak nejrychleji to jen šlo; udělal to, jako když víte, že lék nebude dobrý: ucpete si nos a rychle polknete. Popeláč byl zlomený člověk a byl zvyklý přijímat rány od osudu i od své vlastní nevyzpytatelné povahy ... a přijímat je se skloněnou hlavou. Setkání s Prckem ho zlomilo ještě víc a téměř ho zbavilo uvažování. Prcek ho vozil v autě rychlostí, ze které dostával závrať. Hrozil mu, že ho zabije, jestli nevypije najednou celou plechovku piva nebo když se po ní pozvrací. Sodomizoval ho hlavní pistole. Málem ho shodil do třistametrové propasti. Jak mohl po tom všem sebrat odvahu a proplazit se dírou, vyvrtanou do úpatí hory, dírou, v níž se může v temnotě setkat s bůhvíjakými hrůzami? Nešlo to. Jiní by to možná dokázali, ale Popeláč ne. A v rozhodnutí vrátit se byla i jistá logika. Nedokonalá a pološílená, to je pravda, ale měla svou zvrácenou krásu. On nebyl na ostrově. I kdyby se měl vracet třeba po zbytek dne a celý zítřek, aby našel cestu, která vede kolem hor a nikoliv skrz ně, udělá to. Bude sice muset projít kolem Prcka, ale říkal si, že Prcek si to třeba navzdory svým prohlášením už rozmyslel a odešel. Mohl by být zpitý do němoty. Mohl by být dokonce (i když Popeláč hluboce pochyboval, že by mu štěstí mohlo tolik přát) prostě mrtvý. Přinejhorším, pokud tam Prcek pořád je a hlídá, může počkat na tmu a proplížit se kolem něj jako (lasička) nějaké malé zvíře v podrostu. Pak prostě půjde dál na východ, dokud nenajde cestu, kterou hledá.
Došel k náklaďáku, z jehož střechy naposledy Prcka a jeho mystické kupé viděl. Tentokrát na střechu nevylezl, protože by byl proti večerní obloze jasně viditelný. Místo toho se spustil na všechny čtyři a začal se plížit polem aut. Snažil se dělat co nejmenší hluk. Prcek může být ve střehu a hlídat. U člověka jako je Prcek jeden nikdy neví... a riskovat se nevyplácí. Shledal, že si vyčítá, proč si jen nevzal nějakou zbraň od mrtvých vojáků, přestože v životě žádnou zbraň nepoužil. Plížil se dál a do dlaní se mu bolestivě zapichovaly kamínky. Bylo osm hodin a slunce se ukrylo za hory.
Popeláč se zastavil za porschem, na které předtím Prcek hodil svou láhev, a opatrně zdvihl hlavu nad kapotu. Ano, Prckovo kupé tam bylo, se vším tím řvavým zlatým lakem, vypouklým čelním sklem a žraloci ploutví, a tyčilo se k temně modré obloze. Prcek seděl zhroucený za volantem, oči zavřené a ústa dokořán. Popeláčovi poskočilo srdce v hrudi. Namol! odťukávalo mu srdce ty dvě slabiky. Namol. Bože! Namol! Popeláč si pomyslel, že než se Prcek probere z opice, bude o dvacet mil dál.
Přesto byl stále opatrný. Přískoky se pohyboval od jednoho vozu k druhému jako vodoměrka přebíhající hladinu klidného jezírka. Kupé teď měl po levé straně, teď už kousek za zády, teď se od něj již vzdaloval. Ještě zvýšit vzdálenost mezi ním a tím šíleným -
„Ty mrzáckej sráči, zůstaň, kde seš.“
Popeláč ztuhl na všech čtyřech. Počůral se do kalhot a mozek se mu rozpustil v černé kaši paniky.

Pomaličku se otáčel a šlachy v šíji mu vrzaly jako zrezivělé panty strašidelného domu. A tam stál Prcek, v zářivě pestrobarevné košili a vybledlých džínsech. V každé ruce třímal jednu pětačtyřicítku a ve tváři měl výraz zuřivé nenávisti.
„Jenom jsem to tady k-kontroloval," slyšel Popeláč sám sebe. „Jestli je vzduch č-čistej."
„Jasně - na všech čtyřech jsi to kontroloval, debile. Já ti vyčistim vzduch, kurva. Vstaň."
Popeláč se nějak zvedl a opřel se o kliku auta, u kterého stál. Dvě černá ústí Prckových pistolí se dokonale podobala dvěma ústím Eisenhowerova tunelu. Díval se smrti do tváře. To věděl. Neexistovala už žádná slova, která by to odvrátila.
Začal se tiše modlit k temnému muži: „Prosím ... je-li to tvá vůle ... můj život patří tobě!"
„Co je to tam nahoře?" zeptal se Prcek. „Havarovaný auto?"
„Tunel. Úplně ucpanej. Proto jsem se vrátil, abych ti to řekl. Prosím -"
„Tunel," zasténal Prcek. „No, to mně teda poser, Ježíši Kriste!" Znovu se zamračil. „Nekecáš mi, ty hajzlíku posranej?"
„Ne! Přísahám, že ne! Je tam napsáno Ejsenhůvrův tunel. Myslím, že je to tak, i když mi dlouhý slova dělají problémy. Myslím -"
„Zavři pysk. Jak je to daleko?"
„Dvanáct kilometrů. Možná dál."
Prcek na chvíli ztichl a díval se na západ. Pak na Popeláče upřel žhavý pohled. „To mi chceš říct, že ta zácpa je dvanáct kilometrů dlouhá? Ty zkurvenej lháři!" Prcek napůl natáhl palci kohoutky pistolí. Popeláč, který nepoznal napůl natažený kohoutek od úplně nataženého a úplně natažený kohoutek od pytle s hady, zavřískal jako stará žena a přikryl si rukama oči.
„Nekecám!" křičel. „Nekecám! Přisahám! Přisahám!"
Prcek se na něj dlouho díval. Konečně povolil kohoutky.
„Zabiju tě, Pope," řekl s úsměvem. „Připravím tě vo ten tvůj zkurvenej život. Ale napřed se projdem k tomu prvnímu zátarasu, jak jsme se tam ráno protáhli. Strčíš ze skály tu dodávku. Já se pak vrátim a najdu si jinou cestu kolem. Svůj posranej auťák tady nenechám," dodal umíněně. „Ani náhodou."
„Prosím tě, nezabíjej mě," zašeptal Popeláč. „Prosím tě, nedělej to."
„Esli dostaneš ten volkswagen z cesty dřív než za patnáct minut, možná, že tě nechám bejt," řekl Prcek. „Věříš tomu, kurva?"
„Ano," řekl Popeláč. Ale dobře se podíval do jeho nepřirozeně zářících očí a nevěřil mu ani trochu.
Šli zpátky k zátarasu. Popeláč šel před Prckem a kymácel se na gumových nohách. Prcek si zeširoka vykračoval a jeho kožená bunda tiše vrzala. Na dívčích rtech mu pohrával slaboučký, slaďoučký úsměv.
Než došli k zátarasu, světlo soumraku téměř zmizelo. Mikrobus VW ležel na boku. Mrtvoly tří nebo čtyř pasažérů milosrdně zakrývala nadcházející tma. Prcek prošel kolem mikrobusu ke kraji cesty a prohlížel si místo, kudy se protáhli ani ne před deseti hodinami. Jedna stopa pneumatik tam pořád ještě byla, druhá zmizela spolu s kusem krajnice.
„Ne," řekl Prcek rozhodně. „Tadytudy už to nepude, esli s něčím kapánek nešoupneme. Mně nic neřikej - mluvit budu já."
Na kratičký okamžik se Popeláč zabýval myšlenkou, že by se rozběhl a pokusil se strčit Prcka dolů. Pak se Prcek otočil. Pistole měl v ruce a nedbale jimi mířil na Popeláčův žaludek.
„Ale ale, Pope. Že tys myslel na ošklivý věci? Nepokoušej se mi namluvit, že ne. Vidim do tebe jako do sklínky." Popeláč divoce vrtěl hlavou.
„Nehraj si se mnou, Pope. To je jediná věc na tomdle širým světě, kerou bych ti neradil. Teď se dej do strkání toho mikrobusu. Máš patnáct minut." Poblíž stál malý austin. Prcek otevřel dveře, nedbale vytáhl nafouklou mrtvolu mladé dívky (její paže mu zůstala v ruce a on ji odhodil na stranu s nepřítomným výrazem člověka, který právě okousal krocaní stehno), posadil se na sedadlo a vystrčil nohy ven. Vesele pokynul pistolemi k rozechvělému Popeláčovi, který tam stál jako hromádka neštěstí.
„Čas běží, kámo." Pohodil hlavou a zazpíval: „Jo ... tady kráčí Johny, v ruce svýho ptáka má, má jen jednu kouli a jde na ró-dé-Ó ... tak je to, Pope, ty podělanej srágoro, vopři se do toho, už jenom dvanáct minut ... a šimi šimi sem a šimi šimi tam, no tak, ty posero, hupni na to ..."
Popeláč se opřel do mikrobusu. Zapřel nohy a zatlačil. Mikrobus se pohnul možná o pět centimetrů k

okraji. V srdci mu opět začala vzkvétat naděje - ten nevykořenitelný plevel lidské duše. Prcek byl iracionální, impulzivní; Carley Yates a jeho hospodští kumpáni by řekli, že je pošahanej jako krysa v latríně. Kdyby dokázal odstrkat mikrobus a uvolnit tak cestu pro Prckovo drahocenné kupé, možná ho ten šílenec nechá naživu.
Možná.
Sklonil hlavu, zapřel se a zatlačil vší silou. V jeho čerstvě popálené ruce zaplála bolest a on věděl, že nová křehká tkáň brzy popraská. Bolest zesílí a bude, jako by ho pálili žhavým železem.
Vůz se pohnul o dalších pět centimetrů. Z Popeláčova obočí stékal pot a kapal mu do očí, kde ho štípal jako teplý olej.
„Jo, tady kráčí Johny, v ruce svýho ptáka má, má jen jednu kouli a jde na ró-dé-Ó!“ zpíval Prcek. „A, šimi šimi sem a šimi šimi ta -“
Píseň skončila, jako když utne. Popeláč bojácně vzhlédl. Prcek vstal ze sedadla austinu. Byl k Popeláčovi otočen profilem a díval se přes dělící pruh na druhou stranu dálnice. Za ním se tyčila zarostlá skalní stěna, která zastiňovala polovinu oblohy.
„Co to, kurva, bylo?“ zašeptal Prcek.
„Nic jsem neslyš - „
Vzápětí to ale uslyšel. Tiché zašramocení kamení na druhé straně dálnice. Náhle se mu s omračující jasností vybavil jeho sen a krev mu ztuhla v žilách. V ústech měl sucho jako na poušti.
„Kdo je tam?“ zavolal Prcek. „Koukejte vodpovědět! Vodpovězte, krucinál, nebo začnu střílet!“
A odpovědi se mu dostalo, ale nebyl to lidský hlas. Nocí se rozlehlo zavytí, které stoupalo jako chraplavá siréna a náhle kleslo do hlubokého vrčení.
„Ježíšikriste!“ řekl Prcek a hlas měl najednou velmi slabý.
Po skalnatém svahu na druhé straně dálnice sbíhali vlci, vychrtlí horští vlci s rudýma očima, a z rozevřených čelistí jim kapaly sliny. Bylo jich více než dvacet. Popeláč se v hrůzném ochromení opět počůral.
Prcek obešel austin, namířil pětačtyřicítky a začal střílet. Z hlavní šlehal oheň a výstřely se tříštily a odrážely od skalních stěn, takže to znělo jako hustá dělostřelecká palba. Popeláč zakřičel a nacpal si ukazováky do uší. Noční vánek roznášel horký a hustý dým výstřelů. Pach korditu ho štípal v nose.
Vlci se přibližovali rychlým krokem, nezpomalili ani nezrychlili. Jejich oči ... Popeláč shledal, že nemůže odtrhnout pohled od jejich očí. Nebyly to oči obyčejných vlků, o tom byl přesvědčen. Jsou to oči jejich Pána, říkal si. Jejich Pána a jeho Pána. Náhle si vzpomněl na svou modlitbu a strach ho opustil. Vytáhl prsty z uší. Nevšímal si vlhka, které se mu šířilo v rozkroku. Začal se usmívat.
Prcek vyprázdnil oba zásobníky a složil přitom tři vlky. Aniž by se je pokoušel dobíjet, zastrčil pistole do pouzder a obrátil se k západu. Uběhl asi deset kroků a zastavil se. Po dálnici přibíhali další vlci a kličkovali mezi temnými obrysy tichých automobilů jako cáry mlhy. Jeden zdvihl čenich k obloze a zavyl. K jeho volání se přidal druhý, třetí a vzápětí se ozval celý sbor. Pak se opět rozeběhli.
Prcek začal couvat. Pokoušel se dobít zbraně, ale náboje mu z jindy tak klidných prstů padaly na zem. Najednou toho nechal. Pistole mu vypadla z ruky a zachrastila o silnici. Jako by to byl signál, aby se na něj vlci vrhli.
Prcek vřískavě zaječel strachem a rozběhl se k austinu. Jak utíkal, druhá pistole mu vyklouzla z pouzdra a dopadla na zem. Nejbližší vlk hlasitě zavrčel a skočil přesně v okamžiku, kdy se Prcek vrhl do vozu a zabouchl dveře.
Stihl to jen tak tak. Vlk dopadl na dveře a odrazil se od nich. Divoce vrčel a oči se mu blýskaly. Přidali se k němu další a za okamžik byl austin obklopen vlky. Prckova tvář za oknem vypadala jako malý bílý měsíc.
Pak se jeden z vlků vydal se skloněnou hlavou k Popeláčovi. Oči mu svítily jako reflektory.
Můj život patří tobě ...
Popeláč se beze strachu vydal vlkovi naproti. Nastavil mu svou popálenou ruku a vlk ji olízl. Po chvilce se mu posadil u nohou a stočil si opelichaný ocas kolem zadních běhů.
Prcek na to zíral s ústy dokořán.
Popeláč se na něj usmál a ukázal mu prostředník.

Oba prostředníky.
A zařval: „Polib mi prdel! Jseš hotovej! Slyšíš? VĚŘÍŠ TOMU, KURVA? HOTOVEJ! NIC MI NEVYKLÁDEJ, MLUVIT BUDU JÁ!“
Vlkovy čelisti jemně sevřely Popeláčovu zdravou ruku. Podíval se dolů. Vlk stál a lehce ho tahal. Tahal ho na západ.
„Dobře,“ řekl Popeláč klidně. „Dobře, kamaráde.“
Vyrazil po dálnici a vlk ho následoval jako dobře vycvičený pes. Během chůze se k nim přidalo dalších pět vlků. Nyní šel s jedním vlkem vpředu, druhým za sebou a dvěma po každé straně jako celebrita s vojenskou eskortou.
Zastavil se a ohlédl se přes rameno. Na ten pohled nikdy nezapomněl: hlouček vlků sedících trpělivě v kruhu kolem austinu, bledý kruh Prckovy tváře, jeho ústa pohybující se za okenním sklem. Zdálo se, že se vlci na Prcka smějí. Jazyky jim visely z tlam. Zdálo se, že se vlci Prcka ptají, kdy že to sejme temného muže a pošle ho čuchat ke kytkám odspodu. Kdypak že to?
Popeláč přemítal, jak dlouho budou vlci u austinu sedět a cenit zuby. Odpověď byla jasná: tak dlouho, dokud bude třeba. Dva, tři, možná i čtyři dny. Prcek tam bude sedět a dívat se ven. Nic k jídlu (tedy pokud ta dívka neměla spolujezdce), nic k pití, odpolední teploty v malém autě se díky skleníkovému efektu mohou vyšplhat i na padesát stupňů. Pejsánci temného muže budou čekat, dokud Prcek neumře hladem nebo dokud nezešílí natolik, že se pokusí otevřít dveře a utéct. Popeláč se tiše uchechtl. Prcek není moc velký. Sotva tak sousto pro každého.
„Nemám pravdu?“ zakřičel a zachichotal se. „Mně to nevykládej, že tomu, kurva, věříš, to ti povídám JÁ!“
Jeho tajemní šediví společníci vedle něj tiše klusali a nevšímali si jeho křiku. Když dospěli k Prckovu kupé, šedý vlk, který šel Popeláčovi po boku, k němu přeběhl, očichal zadní pneumatiku a pak se sardonickým úsměvem zdvihl nohu a počůral ji.
Popeláč se rozesmál. Smál se, dokud mu z očí nevytryskly slzy, které stékaly po popraskaných, zarostlých tvářích. Jeho šílenství teď čekalo jako chutný smažený pokrm jen na pouštní slunce, aby se dodusilo a získalo poslední jemnou příchuť.
Popeláč a jeho eskorta šli dál. Jak zácpa houstla, vlci se buď plazili pod auty, nebo přeskakovali přes kapoty a střechy - zlověstní, tiší průvodci s rudýma očima a svítícími zuby. Když kolem půlnoci došli k Eisenhowerovu tunelu, Popeláč nezaváhal a vstoupil do temného chřtánu. Jak by se teď mohl bát? Jak by se mohl bát s takovými společníky?
Byla to dlouhá cesta a Popeláč hned zkraje ztratil pojem o čase. Slepě tápal od jednoho vozu k druhému. Jednou narazil do něčeho mokrého a odporně měkkého a zaplavila ho vlna páchnoucího plynu. Ani tehdy nezaváhal. Čas od času v temnotě zahlédl rudé oči, pokaždé vpředu, a ty mu neustále ukazovaly cestu.
Za nějakou dobu ucítil opět čerstvý vzduch a zrychlil. Jednou ztratil rovnováhu, sklouzl z kapoty jednoho auta a bolestivě si narazil hlavu o nárazník druhého. Nedlouho na to vzhlédl a spatřil hvězdy, které bledly před blížícím se úsvitem. Byl venku.
Jeho průvodci zmizeli. Ale Popeláč padl na kolena a vzdal díky v dlouhé, nesouvislé modlitbě. Viděl zásah ruky temného muže a viděl ho jasně.
Navzdory všemu, co prožil od včerejšího rána, kdy se probudil v pokoji motelu a spatřil Prcka, obdivujícího svůj účes, byl Popeláč příliš vzrušen, než aby usnul. Šel tedy dál a tunel nechal za sebou. Na druhé straně zácpa pokračovala, ale během tří kilometrů prořídla natolik, že mohl kráčet pohodlně. Na druhé straně dělícího pruhu čekala tichá nekonečná řada vozů, až bude moci projet tunelem.
V poledne scházel z průsmyku Vail do města stejného jména. V době, kdy se únavou sotva hýbal, se dostal k prvním domům a činžákům. Rozbil nějaké okno, otevřel si dveře a našel postel. To bylo vše. co si ráno druhého dne pamatoval.
Krása náboženské mánie je v tom, že má moc vysvětlit vše. Jakmile je Bůh (nebo Satan) přijat jako prvotní příčina všeho, co se děje v pozemském světě, nic jiného nemá šanci ... a nic se už nemění. Jakmile si osvojíte magické fráze jako „nyní vidíme skrze sklo jen nejasně“ nebo „tajemné jsou Jeho cesty, jimiž provádí své zázraky,“ logiku je možné vesele vyhodit z okna. Náboženská posedlost je

jedním z mála neselhávajících způsobů, jak reagovat na vrtochy světa, protože naprosto vylučuje náhodu. Podle náboženského blouznivce má všechno svůj účel.
Je pravděpodobné, že právě z těchto důvodů rozprávěl Popeláč nedaleko Vailu dvacet minut s vránou, přesvědčen, že je to buď nějaký vyslanec temného muže ... nebo dokonce temný muž sám. Vrána se na něj klidně dívala ze svého stanoviště na telefonním drátu, dokud ji to nezačalo nudit nebo nedostala hlad ... nebo dokud Popeláč nedokončil svou litanii díků a slibů věrnosti.
Poblíž Grand Junction si sehnal další bicykl a 25. července se hnal západním Utahem po silnici číslo 4, spojující mezistátní I-89 na východě s velkou I-15, která vede na jihozápad ze Salt Lake City až do San Bernardina v Kalifornii. A když se přední kolo jeho bicyklu náhle rozhodlo dát sbohem zbytku stroje a vyrazilo si do pouště na vlastní pěst, Popeláč byl vymrštěn přes řídítka a spadl na hlavu. Takový náraz mu podle všech pravidel měl rozbít lebku (v okamžiku havárie jel skoro šedesátkou a neměl helmu). Nicméně po patnácti minutách už vstal (po celé tváři měl krev z odřenin), a zatancoval si svůj šouravý tanec a zazpíval „Cii-a-bo-la, můj život pro tebe, Cii-a-bo-la, bumpty, bumpty, bump!“
Na ubitého ducha nebo rozbitou hlavu skutečně neúčinkuje nic tak dobře jako dobrá silná dávka léku jménem „Buď vůle Tvá“.
Sedmého srpna přišel Lloyd Henreid do pokoje, kam den předtím umístili dehydratovaného a pološíleného Popeláče. Byl to krásný pokoj ve třicátém patře hotelu MGM Grand. Byla tam kulatá postel s hedvábným prostěradlem a na stropě nad postelí kulaté zrcadlo, stejně velké jako postel. Popeláč se podíval na Lloyda.
„Jak se cítíš, Pope?“ zeptal se Lloyd,
„Dobře,“ řekl Popeláč. „Líp.“
„Nějaký jídlo a pití a odpočinek, to je to, co potřebuješ,“ řekl Lloyd. „Přinesl jsem ti nějaký čistý šaty. Velikosti jsem musel odhadovat.“
„Vypadají fajn.“ Popeláč si nikdy vlastní míry nezapamatoval. Vzal si džínsy a košili, které mu Lloyd podával.
„Přijď dolů na snídani, až se oblíkneš,“ řekl Lloyd. Hovořil téměř poníženě. „Většinou jíme v restauraci.“
„Dobře. Jasně.“
Restaurace hučela hovorem a Popeláč venku zaváhal, náhle zachvácen strachem. Až vejde dovnitř, všichni vzhlédnou. Vzhlédnou a začnou se smát. Někdo vzadu se začne hihňat, další se k němu přidá a nakonec bude celá restaurace plná řehotu a ukazujících prstů.
Hej, schovejte sirky, přichází Popeláč!
Hej, Popeláči! Co říkala stará paní Sempleová, když jí spálil šek s penzí?
Počůráváš si postel hodně, Popeláči?
Na kůži mu vyvstal pot a cítil se celý ulepený, i když se ráno sprchoval. Vzpomněl si na svou tvář v zrcadle koupelny, pokrytou pomalu se hojícími strupy, na své tělo, příliš vychrtlé, oči, příliš zapadlé. Ano, budou se smát. Naslouchal šumu hovoru a cinkotu příborů a říkal si, že by se měl prostě vypařit.
Pak pomyslel na to, jak ho vlk vzal za ruku, tak jemně, a odváděl ho od Prckovy kovové hrobky. Narovnal ramena a vešel.
Několik lidí na okamžik vzhlédlo a pak se vrátili ke svému jídlu a hovoru. Lloyd, který seděl u velkého stolu uprostřed, zamával a ukázal mu rukou. Popeláč kráčel mezi stoly pod ztemnělou elektronickou sázkovou deskou. U stolu seděli další tři lidé. Všichni jedli šunku s míchanými vajíčky.
„Poslouž si,“ řekl Lloyd. „Je to něco jako samoobsluha.“
Popeláč si vzal podnos a naložil si. Rozložitý muž za pultem, oblečený v bílé kuchařské zástěře, ho sledoval.
„Vy jste pan Horgan?“ zeptal se Popeláč plaše.
Horgan se usmál a odhalil prořídlé zuby. „Jo, ale kdybys mi říkal takhle, tak se nikam nedostaneme, chlapče. Říkej mi Whitey. Už je ti líp? Když jsi přišel, vypadals jako hněv Boží.“
„Daleko líp, jasně.“
„Naber si tydle vajíčka. Ty ti pomůžou. Taky brambůrky. Ty bych doporučil. Pečený brambory sou trochu tuhý. Jsme rádi, že seš mezi náma, chlapče.“
„Děkuju,“ řekl Popeláč.

Šel ke stolu, kde seděl Lloyd.
„Popeláči, tohle je Ken DeMotte. Ten chlápek s pleškou je Hector Drogan. A támdle to děcko, který se pokouší nechat si narůst na ksichtě to, co mu bují v zadku, si říká Divoký Eso."
Všichni mu pokývli.
„To je náš novej hoch," řekl Lloyd. „Jmenuje se Popeláč."
Všichni mu potřásli rukou. Popeláč se pustil do vajíček. Podíval se na mladíka s řídkými vousy a potichu ho požádal: „Mohl byste mi, prosím, podat sůl, pane Eso?"
Na chvilku nastalo překvapené ticho, když se všichni u stolu dívali jeden na druhého, a pak vybuchli smíchem. Popeláč na ně nejprve hleděl a cítil, jak mu se mu po těle rozlézá panika, a pak uslyšel smích, na vlastní uši, ne jenom v hlavě, a pochopil, že to není zlý smích. Tady se ho nikdo nezeptá, proč místo kostela radši nepodpálil školu. Nikdo mu nebude připomínat šek s penzí staré Sempleové. Mohl se smát také, pokud chtěl. A také se smál.
„Pane Eso," chechtal se Hector Drogan. „Uf, Eso, právě tě dostali. Pane Eso, to je dobrý. Paanee Eeesoo. Páni, to je prdel."
Divoké Eso podal Popeláčovi sůl. „Jenom Eso, kamaráde. Na to slyším. Neříkej mi pane Eso a já ti nebudu říkat pane Popeláči, dojednáno?"
„Jasně," řekl Popeláč s úsměvem. „To bude fajn."
„Ach, pane Esssooo?" řekl Hector Drogan plachou fistulí. Pak se opět rozesmál. „Eso, z tohodle se už nevyvlíkneš, dokud budeš živej."
„Možná že ne, aspoň si to užiju," řekl Divoké Eso a šel si přidat vajíčka. Když míjel Popeláče, stiskl mu krátce rameno. Ruka byla teplá a pevná. Byla to přátelská ruka, která nemačkala ani neštípala.
Popeláč si vychutnával vajíčka a uvnitř se cítil dobře a spokojeně. Takový pocit neznal, byl mu tak cizí, že mu připadal skoro jako nemoc. Snažil se ho při jídle rozluštit, porozumět mu. Vzhlédl, podíval se do tváří, které ho obklopovaly, a pomyslel si, že už možná ví, co to je.
Štěstí.
Jaká dobrá parta lidí, myslel si.
A k tomu: Jsem doma.
Ten den ho nechali, aby se vyspal, ale nazítří ho odvezli spolu s mnoha jinými autobusem na přehradu. Tam strávil den namotáváním měděného drátu na cívky spálených motorů. Pracoval na lavici s výhledem na přehradní jezero a nikdo na něj nedohlížel. Popeláč si říkal, že jestli tady není žádný mistr ani nikdo podobný, pak všichni ostatní musí svoji práci milovat stejně jako on.
Druhého dne se dozvěděl, že to tak není.
Bylo čtvrt na jedenáct dopoledne. Popeláč seděl na své lavici, namotával drát a v myšlenkách byl milion kilometrů daleko. Skládal v duchu žalm na oslavu temného muže. Přišlo mu, že by si měl opatřit velký sešit (spíše vlastně Knihu) a zapisovat si své myšlenky o něm. Byla by to Kniha, kterou si lidé jednou rádi přečtou. Lidé, kteří k němu mají stejný vztah jako on.
K lavici přišel Ken DeMott a pod opálením vypadal bledý a vystrašený. „Pojd," řekl. „Práce skončila. Vracíme se do Vegas. Všichni. Autobusy jsou venku."
„Co? Proč?" zamrkal Popeláč.
„Nevím. Je to jeho příkaz. Vzkazuje to Lloyd. Hni sebou, Pope. Když jde vo tvrďáka, nejlepší je se neptat."
Neptal se tedy. Venku stály tři školní autobusy; motory běžely. Muži a ženy nastupovali. Po cestě téměř nemluvili; cesta do Vegas v polovině dopoledne byla v protikladu s jejich obvyklým dojížděním. Nikdo nežertoval, hovor vázl a mezi muži a ženami se nekonalo žádné škádlení. Každý byl uzavřený do sebe.
Když se přiblížili k městu, uslyšel Popeláč, jak jeden muž na druhé straně uličky říká svému sousedovi: „Je to Heck. Heck Drogan. Zatraceně, jak se to ten strašák vždycky dozví?"
„Sklapni," řekl druhý a vrhl na Popeláče nedůvěřivý pohled.
Popeláč se jeho očím vyhnul a díval se z okna na ubíhající poušť. Zase jednou měl chmury na duši.
„Ach, Bože," řekla jedna žena, když vystoupili z autobusu, ale nikdo další už neřekl nic.
Popeláč se zmateně rozhlížel. Zdálo se, že tu je celá Cibola. Všichni byli povoláni, kromě několika průzkumníků, kteří mohli být kdekoliv od Mexika po západní Texas. Shromáždili se v půlkruhu kolem

fontány, v šesti, sedmi řadách. Bylo jich více než čtyři sta. Někteří lidé vzadu stáli na hotelových stoličkách, aby viděli, a dokud Popeláč nepřišel blíž, domníval se, že se všichni dívají na fontánu. Když natáhl krk, zahlédl, že na trávníku před ní něco leží, ale nerozeznával, co to je.
Loket mu stiskla nějaká ruka. Byl to Lloyd. Jeho tvář byla bílá a napjatá. „Hledal jsem tě. Později tě bude chtít vidět on. Mezitím tady máme tohle. Bože, mně se to tak hnusí. Pojď se mnou. Potřebuju pomoct a vybral jsem si tebe."
Popeláčovi se zatočila hlava. On ho chce vidět! On! Ale mezitím tady máme tohle ... i když nevěděl, co to „tohle" znamená.
„Co, Lloyde? Co je to?"
Lloyd neodpověděl. Pevně svíral Popeláčovu ruku a vedl ho k fontáně. Dav se před nimi rozestupoval, téměř se od nich odtahoval. Úzká ulička, kterou procházeli, jako by byla obložena strachem a odporem.
Před zástupem stál Whitney Horgan. Kouřil cigaretu. Nohou se opíral o tu věc, kterou předtím Popeláč nedokázal rozeznat. Byl to dřevěný kříž. Jeho vodorovné břevno bylo asi tři metry dlouhé.
Vypadal jako hrubé malé t.
„Jsou tady všichni?" zeptal se Lloyd.
„Jo," řekl Whitney, „hádám, že jo. Winky udělal prezenci. Devět chlápků je mimo stát. Flagg říkal, že to nevadí. Jak se držíš, Lloyde?"
„Bude to dobrý," řekl Lloyd. „No ... ne zrovna dobrý, ale však víš - přežiju to."
Whitey trhl hlavou k Popeláčovi. „Co vo tom ví tendle klučina?"
„Nevím nic," řekl Popeláč, zmatenější než předtím. Naděje, úžas a strach se v něm hlasitě svářily. „Co to tady je? Někdo říkal něco o Heckovi -"
„Jo, je to Heck," řekl Lloyd. „Šňupal koks. Zkurvenej fet. To zasraný svinstvo! No tak, Whitey, řekni jim, ať ho přivedou."
Whitey se vzdálil; překročil při tom čtvercovou díru v zemi. Otvor byl zalitý řídkým betonem a zdálo se, že by do něj konec kříže přesně zapadl. Whitney „Whitey" Horgan klusal po schodech před hotelem a Popeláč cítil, že mu vysychá v ústech. Otočil se, nejprve k tichému davu, který čekal v půlkruhu pod modrou oblohou, a potom k Lloydovi, který tam stál tichý a bledý, díval se na kříž a pomačkával si uhra na bradě.
„Ty ... my ... ho tam přibijeme?" vyrazil ze sebe konečně Popeláč. „Je to tak?"
Lloyd náhle sáhl do kapsy své vybledlé košile. „Vidíš, něco pro tebe mám. Dal mi to on, abych ti to odevzdal. Nemůžu tě nutit, aby sis to vzal, ale aspoň jsem ti to nabídnul. Chceš to?"
Z kapsy košile vytáhl tenký zlatý řetízek, na kterém byl pověšen černý kámen. V kameni byla malá rudá trhlina jako v tom, který měl Lloyd. Kýval se Popeláčovi před očima jako hypnotizérův amulet.
V Lloydových očích četl pravdu, byla tam vepsána příliš jasně, než aby ji nepochopil a Popeláč věděl, že nebude moci vzlykat a plazit se po zemi - před nim ne, před nikým, ale zvlášť ne před ním - a tvrdit, že nerozuměl. Vezmi si to a bereš si všechno, říkaly Lloydovy oči. A co je součástí toho všeho? Jistě, Heck Drogan. Heck a díra v zemi, vylitá betonem, právě tak velká, aby do ní zapadl konec Heckova kříže.
Pomalu po kameni natáhl ruku. Zaváhal těsně před tím, než se konečky prstů dotkly zlatého řetízku.
To je moje poslední šance. Poslední šance být Donaldem Merwinem Elbertem.
Ale jiný hlas, který hovořil s větší autoritou (ale přitom jaksi jemně, jako chladná ruka na rozpáleném čele), mu říkal, že čas výběru už dávno pominul. Pokud by si teď vybral Donalda Merwina Elberta, zemřel by. Hledal temného muže z vlastní vůle (pokud taková věc pro všechny Popeláče tohoto světa existuje) a přijal jeho laskavost. Temný muž ho zachránil před smrtí z Prckových rukou (to, že by temný muž mohl Prcka poslat právě za tímto účelem, Popeláče vůbec nenapadlo) a to jistě znamená, že teď temnému muži svůj život dluží ... muži, jemuž někteří říkají Velký Pěšák. Svůj život! Copak mu ho znovu a znovu nenabízel? Ale tvá duše ... nabídl jsi mu i svou duši? Když jsi řekl á, musíš říct i bé, pomyslel si Popeláč, do jedné ruky jemně vzal řetízek a do druhé sevřel temný Kámen. Kámen byl chladný a hladký. Chvíli ho držel v dlani, aby zkusil, jestli jej trochu ohřeje. Odhadoval, že se mu to nepovede, a měl pravdu. Navlékl si ho tedy na krk, kde mu spočinul na kůži jako kulička ledu.
Ale ten mrazivý pocit mu nevadil.
Mrazivý pocit vyvažoval oheň, který mu neustále hořel v hlavě. „Prostě si říkej, že ho neznáš," řekl

Lloyd. „Myslím tím Hecka. Já to dělám vždycky. Je to pak lehčí. Je -“
Dveře hotelu se s prásknutím otevřely. Dolehly k nim divoké výkřiky strachu. Dav vydechl.
Po schodech scházela skupina devíti mužů. Hector Drogan byl v jejich středu. Bojoval jako tygr, lapený do sítě. Jeho tvář byla kromě dvou svítivě rudých skvrn na tvářích mrtvolně bledá. Po celém těle mu stékaly potoky potu. Byl úplně nahý.' Pět mužů ho drželo. Jeden z nich byl Divoké Eso, mladík, kterého si Heck dobíral kvůli jménu.
„Eso!“ blábolil Hector. „Hele, Eso, co říkáš? Nechceš mi maličko pomoct? Řekni jim, ať toho nechaj', člověče - budu čistej, přísahám, budu zase čistej. Co ty na to? Pomoz mi! Prosím tě, Eso!“
Divoké Eso neřekl nic, pouze mu paži sevřel silněji. I to byla odpověď. Hector Drogan začal opět řvát. Byl neúprosně vlečen přes plochu k fontáně. Za ním vážným pochodem kráčeli tři muži jako pohřební průvod: Whitney Horgan s velkou brašnou, muž jménem Roy Hoopes s žebříkem a Winky Winks, plešatý chlapík, kterému se neustále chvěla víčka. Winky nesl složku s listem papíru.
Hecka přivlekli až k patě kříže. Vyzařoval z něj hrozný žluklý zápach strachu; koulel očima a odhaloval zakalené bělmo, jako kůň, kterého zapomněli za bouřky venku.
„Hej, Popeláči,“ řekl chraplavě, když za ním Roy Hoopes chystal žebřík. „Popeláči, řekni jim, ať se na to vykašlou, kámo. Řekni jim, že budu čistej. Řekni jim, že takovejhle strach je lepší než všecky odvykačky na světě. Řekni jim to, člověče.“
Popeláč hleděl do země. Jak ohnul krk, černý kámen se mu zhoupl do zorného pole. Zdálo se mu, že z něj rudá trhlina - oko - nespouští pohled. „Neznám tě,“ zamumlal.
Koutkem oka zahlédl Whiteyho, jak klečí na jednom koleně, cigareta mu visí z koutku úst a levé oko mhouří před kouřem. Otevřel brašnu. Vytáhl z ní ostré hřeby do dřeva. Popeláčovým vyděšeným zrakům připadaly velké jako stanové kolíky. Položil hřeby na trávu a vytáhl velkou dřevěnou palici. Navzdory všemu mumlání kolem pronikla Popeláčova slova přes závoj paniky k Droganovým uším. „Jak to myslíš, že mě neznáš?“ křičel divoce. „Snídali jsme spolu před dvěma dny! Tomudle klukovi jsi říkal pane Eso. Jak to myslíš, že mě neznáš, ty posranej lháři?“
„Prostě tě vůbec neznám,“ opakoval Popeláč, tentokrát o něco jasněji. A to, co pocítil, byla téměř úleva. Před sebou viděl jenom cizince, cizince, který vypadal trochu jako Carley Yates. Rukou stiskl kámen. Jeho chlad ho ještě víc uklidnil.
„Ty lháři!“ ječel Heck. Opět se začal vzpírat a svaly se mu napínaly a škubaly, po holé hrudi mu stékal pot. „Ty lháři! Ty mě přece znáš! Znáš mě, ty lháři!“
„Ne, neznám. Neznám tě a nechci tě znát.“
Heck začal znovu řvát. Čtyři muži, kteří ho drželi, napjali všechny síly a zhluboka oddychovali.
„Do toho,“ řekl Lloyd.
Strhli Hecka k zemi. Jeden z mužů, kteří ho vlekli, mu podrazil nohy. Dopadl napůl na kříž a napůl vedle. Mezitím již Winky začal z desek číst list papíru, který si přinesl. Četl vysokým hlasem, který se do Heckova řevu zařezával jako motorová pila.
„Pozor, pozor, pozor! Z rozkazu Randalla Flagga, Vůdce Lidu a Prvního Občana, je tento muž, Hector Alonso Drogan, odsouzen k trestu smrti ukřižováním pro zločin užívání drog.“
„Ne! Ne! Ne!“ křičel Heck jako v zoufalém kontrapunktu. Jeho levá ruka, kluzká potem, se vysmekla z rukou Divokého Esa. Popeláč instinktivně poklekl a přimáčkl ruku zpět na kříž. Okamžik nato klečel vedle Popeláče Whitey s palicí a dvěma hřeby. Z koutku úst mu stále visela cigareta. Vypadal jako muž, který se chystá k nějaké drobnější tesařské práci na dvoře.
„Jo, dobrý, takhle ho podrž, Pope. Já ho přicvaknu. Hned to bude.“
„Užívání drog není ve Společnosti Lidu povoleno, protože zmenšuje uživatelovu schopnost plně se oddat Společnosti Lidu,“ hlásal Winky. Mluvil rychle jako vyvolavač na dražbě a oči mu poskakovaly a kmitaly. „Konkrétně v tomto případě byl obžalovaný Hector Drogan přistižen, jak inhaluje ředidlo a velkou dávku kokainu.“
V tom okamžiku dosáhl Heckův jekot takové intenzity, že by z něho mohl popraskat křišťál, kdyby tam nějaký byl. Mrskal hlavou ze strany na stranu. Na rtech měl pěnu. Když šest mužů, včetně Popeláče, zdvihlo kříž do jámy, po pažích mu začaly stékat potůčky krve. Hector Drogan se rýsoval proti obloze s hlavou zakloněnou v bolestné křeči.

„-je vykonáno pro dobro Společnosti Lidu," křičel Winky neúnavně. „Toto sdělení končí vážným varováním a pozdravy všemu Lidu Las Vegas. Nechť je tato listina přibita nad hlavu ničemovu a označena pečetí Prvního Občana, RANDALLA FLAGGA. „
„Ach Bože, to BOLÍ!" řval nad jejich hlavami Hector Drogan. „Ach Bože můj Bože ach Bože Bože Bože!"
Zástup zůstal déle než hodinu; každý se bál, že bude označen za toho, kdo odešel první. Na mnoha tvářích bylo znechucení, na mnoha jakési unylé vzrušení ... ale měly-li nějakého společného jmenovatele, byl jím strach.
Popeláč se ale nebál. Proč by se měl bát. Vždyť toho muže neznal.
Vůbec ho neznal.
Bylo čtvrt na jedenáct večer, když se Lloyd vrátil do Popeláčova pokoje. Mrkl na něj a řekl: „Jsi oblečený. Dobrý. Myslel jsem, že sis už možná lehl." „Ne," řekl Popeláč. „Jsem vzhůru. Proč?"
Lloydův hlas se ztišil. „Je to teď, Pope. Chce tě vidět. Flagg."
„On-?"
„Jo."
Popeláč byl uchvácen. „Kde je? Můj život patří jemu, ano -"
„Poslední patro," řekl Lloyd. „Vrátil se zrovna potom, co jsme spálili Droganovo tělo. Z pobřeží. Byl tam, když jsme se s Whiteyem vrátili ze skládky. Nikdo ho nevidí přicházet a odcházet, Popeláči, všichni ale hned vědí, že je pryč nebo že se vrátil. Tak pojď, jdeme."
O čtyři minuty později dorazil výtah do posledního patra a Popeláč, tvář rozzářenou a oči vyvalené, vystoupil. Lloyd nikoliv.
Popeláč se na něj otočil. „Ty nejdeš?"
Lloyd vyloudil úsměv, ale byla to jen politováníhodná grimasa. „Ne, chce vidět jen tebe. Hodně štěstí, Pope."
A než mohl říci něco dalšího, dveře výtahu se zavřely a Lloyd byl pryč.
Popeláč se otočil. Byl v široké, přepychové hale. Byly tam dvoje dveře ... a jedny se pomalu otevíraly. Byla v nich tma. Ale Popeláč rozeznával obrys těla. A oči. Rudé oči.
Popeláč se zvolna vydal k obrysu. Srdce mu v hrudi pomalu bušilo a v ústech měl vyschlo. Jak šel, zdálo se, že vzduch je stále chladnější. Na opálených rukách mu naskočila husí kůže. Někde hluboko uvnitř jeho těla se ve svém hrobě obrátila mrtvola Donalda Merwina Elberta a zakřičela.
Pak byl opět klid.
„Popeláči," řekl tichý a příjemný hlas. „Jak je dobře, že jsi mezi námi.
Jak moc dobře."
Slova mu od úst padala jako prach: „Můj ... život za tebe." „Ano," řekl obrys ve dveřích konejšivě. Rty se roztáhly do úsměvu a odhalily bílé zuby. „Ale myslím, že to nedojde tak daleko. Pojď dál. Podíváme se na tebe."
Popeláč vstoupil dovnitř s očima doširoka rozevřenýma a s tváří ochablou jako obličej náměsíčníka. Dveře se zavřely a kolem zavládlo šero. Kolem Popeláčovy ledové ruky se sevřela jiná ruka, hrozivě horká ... a náhle se v něm rozhostil mír.
Flagg řekl: „Mám pro tebe práci v poušti, Popeláči. Skvělou práci. Jestli ji chceš."
„Cokoliv," zašeptal Popeláč. „Cokoliv."
Randal Flagg mu položil ruku na hubená ramena. „Pošlu tě pálit," řekl. „Pojď, napijeme se a popovídáme si o tom."
A na konci bylo pálení úžasné.
KAPITOLA 49
Když se Lucy Swannová probudila, podle jejích hodinek značky Pulsar zbývalo do půlnoci patnáct minut. Na západě se bezzvučně blýskalo nad horami - nad Skalistými horami, doplnila s mírným úžasem. Před touto cestou se nikdy nedostala dál na západ než do Filadelfie, kde bydlel její bratr. Bydlíval. Druhá polovina dvojitého spacího pytle byla prázdná; to ji probudilo. Řekla si, že se prostě překulí na druhou stranu a bude spát dál - však on se vrátí, až bude chtít - a pak tiše vstala a vydala se tam, kde nejspíš byl: na západní konec tábora. Pohybovala se pružně, nevyrušila ani jednoho spáče. Kromě

Soudce, pochopitelné; má hlídku od deseti do půlnoci, ale Soudce Farrise klímat na stráži prostě nenachytáte. Bylo mu sedmdesát a přidal se k nim v Jolietu. Teď jich už bylo devatenáct, patnáct dospělých, tři děti a Joe.
„Lucy?“ řekl Soudce potichu.
„Ano. Viděl jste -“
Tiché zachichtání. „Jasně, že ano. Je tam venku na silnici. Stejně jako včera, stejně jako předevčírem.“ Přišla k němu blíž a uviděla, že má na klíně otevřenou Bibli. „Zkazíte si oči.“
„Nesmysl. Světlo hvězd je pro tyhle věci světlem nejlepším. Možná jediným světlem. Co říkáš tomuhle? 'Zdali není člověk na zemi poroben v službu, nejsou jeho dny jako dny nádeníka? Jako baží otrok po stínu a jako nádeník čeká na výdělek, tak se mi dostaly dědictvím daremné měsíce, noci plné trápení se staly mým údělem. Když uléhám, ptám se: Kdy vstanu a noc bude pryč? Syt jsem toho na lůžku se převalovat do rozbřesku. „'
„Super,“ řekla Lucy bez velkého nadšení. „Opravdu pěkné, Soudce.“
„To není pěkné, to je Job. V knize Jobově není nic opravdu pěkného, Lucy.“ Zavřel Bibli. „'Syt jsem toho na lůžku se převalovat do rozbřesku.',To je tvůj mládenec, Lucy. To je Larry Underwood do posledního písmene.“
„Já vím,“ řekla a povzdychla si. „Kdybych tak jenom, věděla, co s ním je?“
Soudce, který měl jisté podezření, mlčel.
„Nemůže to být těmi sny,“ řekla. „Nikomu se už nezdají, nebo možná jenom Joeovi. A Joe je ... jiný.“
„Ano. To je. Ubohý chlapec.“
„A všichni jsou zdraví. Aspoň od doby, kdy umřela paní Vollmanová.“ Dva dny poté, co se k nim přidal Soudce, potkali dvojici, která se představila jako Dick a Sally Vollmanovi. Lucy si říkala, že je vysoce nepravděpodobné, že by chřipka ušetřila manželský pár a měla podezření, že jsou svoji jen podle zvykového práva a po velmi krátkou dobu. Bylo jim kolem čtyřiceti a očividně se hluboce milovali. Pak, asi před týdnem, když byli v Hemingford Home u domu Matky Abagail, Sally Vollmanová onemocněla. Tábořili tam dva dny a bezmocně čekali, jestli se její stav zlepší, nebo jestli zemře. Zemřela. Dick Vollman s nimi zůstal, ale už to byl jiný člověk - tichý, zamyšlený a bledý.
„Vzal si to moc k srdci, co?“ zeptala se soudce Farrise.
„Larry je člověk, který nalezl sám sebe poměrně pozdě,“ řekl Soudce a odkašlal si. „Tedy, alespoň mi to tak připadá. Lidé, kteří se naleznou pozdě, si nejsou nikdy jistí. Jsou přesně tím, co učebnice popisují jako dobré občany, oddaní, ale ne fanatičtí, respektují skutečnosti, dané situací, ale nikdy se jim nepoddávají, není jim milé vůdčí postavení, ale zřídkakdy dokáží odmítnout zodpovědnost, je-li jim nabídnuta ... nebo z ní těžit. V demokracii to jsou ti nejlepší vůdci, protože není pravděpodobné, že by se zamilovali do moci. Právě naopak. A když se stane něco zlého ... když zemře paní Vollmanová ... Mohla to být cukrovka?“ přerušil Soudce sám sebe. „Myslím, že je to možné. Namodralé zbarvení, rychlé upadnutí do kómatu ... možná, možná, Ale jestli ano, kde měla inzulín? Je možné, že zemřela záměrně? Sebevražda?“
Soudce zamyšleně zmlkl, ruce sepnuté pod bradou. Vypadal jako zadumaný orel.
„Říkal jste něco o tom, co se stane, když přijde něco zlého,“ napověděla mu jemně Lucy.
„Když se stane něco zlého - když zemře Sally Vollmanová na cukrovku nebo vnitřní krvácení nebo cokoliv jiného - člověk jako Larry hledá vinu v sobě. Lidé, které učebnice idealizují, zřídka končí dobře. Melvin Purvis, superšpión z třicátých let, se zastřelil vlastní služební pistolí v roce 1959. Když byl zavražděn Lincoln, byl to předčasně zestárlý muž a potácel se na kraji nervového zhroucení. Dívali jsme se, jak prezidenti měsíc po měsíci, ba i týden po týdnu, stárnou - kromě Nixona, jistě, ten z moci žil, podobně jako vampýři netopýři žijí z krve, a Reagana, který byl trochu příliš hloupý, aby zestárl. Řekl bych, že podobně to bylo i s Geraldem Fordem.“
„Myslím, že je v tom ještě něco,“ řekla Lucy smutně.
Tázavě na ni pohlédl.
„Jak to bylo? Syt jsem toho na lůžku se převalovat do rozbřesku?“
Přikývl.
Lucy řekla: „Docela dobrý popis zamilovaného, ne?“

Podíval se na ni, překvapen, že celou dobu ví to, co nechtěl říci. Lucy pokrčila rameny a hořce se usmála. „Ženy to poznají," řekla. „Ženy to skoro pokaždé poznají."
Než mohl odpovědět, tiše odešla k silnici, kde najde Larryho, jak sedí a přemýšlí o Nadine Grossové.

„Larry?"
„Tady," řekl krátce. „Jak to, že jsi vzhůru?"
„Byla mi zima," odpověděla. Larry seděl na kraji cesty se zkříženýma nohama, jako by meditoval.
„Vejdu se sem?"
„Jasně." O kousek se posunul. Kámen si ještě uchovával poslední zbytky žáru dne. Posadila se. Objal ji jednou paží. Podle Lucyiných odhadů byli asi sedmdesát kilometrů východně od Boulderu. Pokud se zítra vypraví do devíti hodin, mohou být v Boulderské Svobodné zóně na oběd.
Boulderskou Svobodnou zónou to nazýval ten člověk ve vysílačce; Ralph Brentner se jmenoval, a říkal (s jistými rozpaky), že Boulderská Svobodná zóna je hlavně volací znak, ale Lucy se to jméno líbilo už proto, jak znělo. Znělo tak nějak správně. Znělo jako nový začátek. A Nadine Grossová to jméno přijala s téměř nábožným zápalem, jako talisman.
Tři dny poté, co Larry, Nadine, Joe a Lucy dorazili do Stovingtonu a našli Epidemiologické centrum opuštěné, navrhla Nadine, aby si sehnali občanskou vysílačku a monitorovali všech čtyřicet kanálů. Larry ten nápad přijal s nadšením - stejně jako většinu jejích nápadů, pomyslela si Lucy. Nadine Grossové vůbec nerozuměla. Bylo zřejmé, že na ní Larry visí, ale Nadine s ním kromě obvyklých denních záležitostí nechtěla nic mít.
Vysílačka byla nicméně dobrým nápadem, i když pocházel z tak chladného mozku (který pookříval, jen když se to týkalo Joea). Bude to nejsnazší způsob, jak vystopovat ostatní skupiny a dohodnout se na setkání, řekla Nadine.
To v jejich skupině, která tehdy čítala šest lidí (po příchodu Marka Zellmana, který býval svářečem, a Laurie Constableové, šestadvacetileté zdravotní sestry), vedlo ke zmatené diskusi. Diskuse pak vyprovokovala další hádku ohledně snů.
Laurie namítla, že přece vědí přesně, kam mají namířeno. Sledují vynalézavého Harolda a jeho skupinu do Nebrasky. Kam by měli jet jinam. Síla snů byla příliš silná, než aby se dala ignorovat.
Po krátké slovní výměně neměla Nadine daleko k hysterii. Nezdají se jí žádné sny - opakuji: žádné zatracené sny. Pokud ostatní chtějí jeden na druhém zkoušet autohypnózu, dobrá. Dokud budou nějaké racionální důvody pro cestu do Nebrasky, jako třeba nápis u stovingtonského střediska, dobře. Ale chtěla, aby bylo jasno, že ona nepůjde nikam pouze na základě nějakých metafyzických keců. Jestli je to ostatním jedno, ona se bude řídit rádiem, ne vizemi.
Mark se k ní obrátil s přátelským úsměvem a řekl: „Jestli se ti teda nic nezdá, jak to, žes mě včera v noci probudila mluvením ze spaní?"
Nadine zbělela jako papír. „Chceš říct, že lžu?" téměř zaječela. „Jestli jo, tak by jeden z nás měl asi odejít!" Joe se k ní přitiskl a tiše skučel.
Larry rozepři urovnal a souhlasil s tím, že vysílačka je dobrý nápad. A začátkem minulého týdne nebo tak nějak začali chytat vysílání, ne z Nebrasky (která byla opuštěná ještě před tím, než se tam dostali; sny jim to pověděly, ale sny i tak už pomalu slábly a ztrácely na naléhavosti), ale z Boulderu v Coloradu, dalších devět set kilometrů na západ - signál byl vysílán Ralphovým silným rádiem.
Lucy si dobře vzpomínala na radostné, téměř nadšené výrazy v jejich tvářích, když se uprostřed šumění vynořil Ralphův nosový hlas s unylým oklahomským přízvukem: „Tady Ralph Brentner, Boulderská Svobodná zóna. Jestli mě slyšíte, odpovězte na kanále 14."
Ralpha slyšeli, ale v té době ještě neměli dost silnou vysílačku, aby se mohli ohlásit. Ale jak se posouvali blíže, dozvěděli se, že stará žena, Abagail Freemantleová (Lucy o ní vždy přemýšlela jako o Matce Abagail) a její skupina dorazili první, od té doby ale neustále přicházeli další, po dvou, po třech, i ve skupinách po třiceti. Když Brentnera uslyšeli poprvé, bylo v Boulderu dvě stě lidí; dnes večer, kdy spolu klábosili - jejich vysílačka už byla bezproblémově v dosahu - už jich tam bylo více než tři sta padesát. Jejich skupina posune celkový počet o pěkný kousek ke čtyřem stovkám.
„Na co myslíš?" zeptala se Lucy Larryho a položila mu ruku na paži.

„Přemýšlel jsem o hodinkách a smrti kapitalismu," řekl a ukázal na její pulsarky. „Dřív platilo hrabej a hamouni, nebo zemři - a ten, kdo hrabal nejvíc, si mohl dopřát červenomodrobílýho cadillaca a hodinky značky Pulsar. Teď je ta pravá demokracie. Každá dáma v Americe může mít pulsarky a modrýho norka." Zasmál se.
„Možná," řekla. „Ale něco ti povím, Larry. O kapitalismu toho moc nevím, ale vím něco o těchto hodinkách za tisíc dolarů. Vím, že jsou na prd."
„Jo?" Podíval se na ni s překvapeným úsměvem. Byl to nepatrný úsměv, ale nefalšovaný. Byla ráda, že se usmívá - usmívá se pro ni. „Pročpak?"
„Protože nikdo neví, kolik je hodin," řekla Lucy posměšně. „Před čtyřmi nebo pěti dny jsem se ptala pana Jacksona, Marka a tebe, jednoho po druhém. Všichni jste mi řekli něco jiného a ty jsi poznamenal, že se ti hodinky už minimálně jednou zastavily ... pamatuješ na to místo, kde určovali světový čas? Četla jsem o tom, když jsem pracovala v ordinaci. Bylo to neuvěřitelné. Měli čas na mikro-mikrovteřiny přesný. Měli tam kyvadla a solární hodiny a všechno. Když si teď na to někdy vzpomenu, tak bych se vztekla.
Všechny ty hodiny tam stojí a já mám hodinky za tisíc dolarů, které jsem sebrala v klenotnictví a které nedokážou určit čas na solární vteřinu, i když to mají dokázat. Kvůli chřipce. Zatracený chřipce."
Ztichla a chvíli tam seděli mlčky. Pak Larry ukázal na oblohu. „Podívej, tamhle!"
„Co? Kde?"
„Napravo nahoře. Támhle."
Dívala se, ale nic neviděla, dokud jí nevzal hlavu do teplých rukou a nenasměroval její pohled do správné části oblohy. Pak to uviděla a zastavil se jí dech. Jasné zářivé světlo, které rychle přelétalo nočním nebem z východu na západ.
„Bože," vykřikla, „to je letadlo, není, Larry? Letadlo?"
„Ne. To je satelit. Bude tam lítat dokola možná dalších sedm set let."
Seděli a sledovali ho, dokud se neztratil za tmavým hřebenem Skalistých hor.
„Larry?" řekla tiše. „Proč to Nadine nepřizná? To s těmi sny?"
Sotva znatelně ztuhl a Lucy si pomyslela, že to vůbec neměla vytahovat. Ale teď, když to bylo venku, byla rozhodnutá za tím jít ... pokud ji nějak neumlčí.
„Říká, že se jí žádné nezdají."
„Ale zdají se jí - Mark měl pravdu. A mluví ze spánku. Jednou vzbudila i mě."
Díval se na ni. Po chvíli se zeptal: „Co říkala?"
Lucy přemýšlela a snažila se všechno si vybavit. „Házela sebou ve spacáku a pořád dokola říkala 'Ne, prosím, je taková zima, nedělej to, nevydržím to, zima, taková zima,' a pak se začala ve spánku tahat za vlasy. A sténat. Dost mě to vyděsilo."
„Lidi můžou mít špatný sny, Lucy. To ale neznamená, že musí být ... no, o něm."
„Je lepší, když se o něm potmě moc nemluví, co?"
„Lepší, ano."
„Chová se, jako by se měla každou chvíli sesypat. Víš, jak to myslím?"
„Ano." Věděl to. V době, kdy dorazili do Hemingford Home, už měla pod očima hluboké hnědé kruhy, a to navzdory vlastnímu tvrzení, že se jí nic nezdá. Její těžké vlasy byly o poznání bělejší. A když jste se jí dotkli, trhla sebou. Uskočila.
Lucy řekla: „Miluješ ji, vid?"
„Ach, Lucy," řekl vyčítavě.
„Ne, já jenom chci, abys věděl..." Zavrtěla hlavou, když viděla, jak se zatvářil. „Musím to říct. Vidím, jak se na ni díváš ... jak se na tebe občas dívá ona, když máš zrovna nějakou práci. Miluje tě, Larry, ale bojí se."
„Čeho se bojí? Čeho?"
Vzpomněl si, jak se s ní pokusil pomilovat tři dny poté, co odjeli ze Stovingtonu. Od té doby byla stále tišší - pořád byla občas veselá, ale teď se viditelně namáhala, aby se tvářila bezstarostně. Larry si k ní přisedl a chvíli jen tak hovořili, ne o současné situaci, ale o starých věcech, bezpečných věcech. Larry se ji pokusil políbit. Odstrčila ho, odvrátila se, ale ještě předtím Larry pocítil to, o čem teď mluvila Lucy.

Zkusil to znovu, byl drsný a něžný zároveň, a tolik ji chtěl. A v jednu chvíli se mu poddala, ukázala mu, jaké by to bylo, kdyby ...
Pak se od něj odtrhla a odešla, tvář bledou, objímala se pažemi a hlavu měla skloněnou.
Už to nikdy nedělej, Larry. Prosím, už ne. Nebo budu muset vzít Joea a odejít.
Proč? Proč, Nadine? Proč to musí bejt tak zatraceně vážný?
Neodpověděla. Prostě tam stála s hlavou skloněnou a pod očima se jí už začínaly rýsovat kruhy.
Kdybych ti to mohla říci, udělala bych to, řekla konečně a odešla, aniž se ohlédla.
„Jedna moje přítelkyně se tak chovala," řekla Lucy. „Když jsem byla ve třeťáku na gymplu. Jmenovala se Joline. Joline Majorsová. Joline nebyla na střední škole. Nechala toho, aby si mohla vzít svýho kluka. Byl u námořnictva. Když se brali, byla těhotná, ale o dítě přišla. Její muž byl hodně pryč a Joline ... měla ráda zábavu a její muž byl hrozný žárlivec. Řekl jí, že jestli se někdy dozví, že dělá něco za jejími zády, zláme jí obě ruce a zhyzdí tvář. Umíš si představit, co to muselo být za život? Tvůj manžel přijde domů a řekne, „No, jedeme na moře, lásko. Dej mi pusu, pak se trochu pomuchlujeme, jo a mimochodem, jestli se vrátím a někdo mi řekne, že ses tady spouštěla, zpřerážím ti pazoury a pořežu tvář."
„Jo, to je blbý."
„No a po nějaké době potkala jednoho člověka," pokračovala Lucy. „Učil tělocvik na burlingtonské střední škole. Dali se dohromady, ale pořád si dávali pozor, aby je nikdo neviděl. Já nevím, jestli si její manžel najal někoho, aby ji špicloval, ale po nějaké době to bylo jedno. Za čas se Joline sesypala. Myslela si, že člověk, který čeká na rohu na autobus, je jedním z přátel jejího manžela. Nebo si to myslela o cesťákovi, který se za nimi přihlašoval do nějakého laciného hotelu. Myslela si to, i když byl ten motel na druhé straně státu. Nebo dokonce policajt, který jim radil na křižovatce. Došlo to už tak daleko, že vždycky vykřikla, když někde bouchly dveře a vyděsila se, když šel někdo po schodech. A protože bydlela v domě, kde bylo sedm partají, po schodech někdo chodil pořád. Herb se začal bát a nechal ji. Nebál se jejího muže - bál se jí. A těsně předtím, než se její manžel vrátil na dovolenou, se nervově zhroutila. Všechno proto, že měla milování trochu moc ráda ... a protože on byl šíleně žárlivý. Nadine mi tu dívku připomíná, Larry. Je mi jí líto. Nemám ji asi až tak moc ráda, ale určitě je mi jí líto. Vypadá hrozně."
„Chceš říct, že se mě Nadine bojí, jako se ta holka bála svýho muže?" Lucy řekla: „Možná. Řeknu ti jedno - ať je Nadinin manžel kde chce, tady není."
Neklidně se zasmál. „Měl bysme jít spát. Zítra bude těžký den." „Ano," řekla a pomyslila si, že nepochopil ani slovo z toho, co mu říkala. A náhle se rozplakala.
„No tak," řekl. „No tak." Pokusil se jí položit ruku na ramena. Odstrčila ji. „Dostaneš ode mě co chceš; tohle dělat nemusíš!" Bylo v něm pořád ještě dost starého Larryho, aby zapřemýšlel, jestli je není slyšet až v táboře.
„Lucy, ruku jsem ti nikdy kroutit nemusel," řekl navztekaně. „Ach Bože, ty jseš takovej blbec!" vykřikla a praštila ho do nohy. „Proč jsou chlapi takoví blbci, Larry? Jediný, co vidíš, je to, co je černý a bílý. Ne, ruku jsi mi nikdy kroutit nemusel. Já nejsem jako ona. Jí bys mohl kroutit ruku, jak bys chtěl, a stejně by ti plivla do očí a zkřížila by nohy. Muži mají jména pro holky, jako já, píšou je po záchodcích, jak jsem slyšela. Ale všechno to je jenom potřeba někoho vřelého, potřeba být vřelá. Potřeba lásky. Je to tak špatné?" „Ne. To ne. Ale Lucy -"
„Ale ty tomu nevěříš," řekla opovržlivé. „Tak běž, hoň se za svojí slečnou Nafrněnou a mezitím tu bude Lucy, aby sis mohl zarajtovat, když slunce zapadne."
Seděl tiše a pokyvoval hlavou. Byla to pravda, každé slovo. Byl příliš unavený, příliš zmlácený, aby se hádal. Zdálo se, že to Lucy vidí; tvář jí změkla a položila mu ruku na paži.
„Jestli ji chytíš, budu první, kdo ti hodí kytku. Nikdy jsem nebyla závistivá. Jenom ... snaž se nebýt příliš zklamaný."
„Lucy-"
Její hlas byl náhle nečekaně silný a drsný, až mu na rukách naskočila husí kůže. „Prostě si náhodou myslím, že láska je velmi důležitá, že jenom láska nás z toho dostane; proti nám stojí nenávist, nebo ještě hůř, prázdnota." Hlas jí klesl. „Máš pravdu. Je pozdě. Jdu si lehnout. Jdeš taky?"
„Ano," řekl a když vstal, vzal ji do náruče a bez jakýchkoliv kalkulací ji dlouze políbil. „Miluju tě, Lucy,

jak nejvíc můžu.“
„Já vím,“ řekla a unaveně se usmála. „Já to vím, Larry.“
Když jí položil ruku na ramena tentokrát, nechala ji tam. Došli spolu do tábora, ostýchavě se pomilovali a usnuli.
Nadine se probudila jako kočka ve tmě nějakých dvacet minut potom, co se Larry Underwood a Lucy Swannová vrátili do tábora, deset minut poté, co dokončili svůj akt lásky a usnuli.
V žilách jí pulsoval strach.
Někdo mě chce, myslela si a poslouchala, jak se trysk jejího srdce zpomaluje. Její oči, rozšířené a plné temnoty, hleděly nahoru, kde větve rozložitého jilmu rámovaly oblohu. To je to. Někdo mě chce. Je to tak.
Ale ... je mi taková zima.
Její rodiče a bratr zahynuli při automobilovém neštěstí, když jí bylo šest let. Tenkrát s nimi nejela podívat se na tetičku a strýčka, tehdy zůstala venku a hrála si s kamarády z ulice. Stejně měli bratra radši, to si pamatovala. Bratr nebyl jako ona, malý uzlík, sebraný z kolébky sirotčince ve věku čtyř a půl měsíce. Bratrův původ byl jasný. Bratr byl - fanfáru, prosím - jejich vlastní. Ale Nadine vždy a pořád patřila jen Nadine. Byla dítětem země.
Po nehodě žila se strýčkem a tetičkou, protože to byli jediní příbuzní. Bílé hory ve východním Novém Hampshiru. Vzpomínala si, jak ji na její osmé narozeniny vzali na výlet lanovkou na Mount Washington a v té výšce se jí z nosu spustila krev a oni na ni byli naštvaní. Strýček a tetička byli příliš staří, bylo jim už po padesátce, když jí bylo šestnáct, v tom roce, kdy běžela orosenou trávou za svitu měsíce - za noci vína, kdy sny houstly v měkkém vzduchu jako mléko fantazie. Za noci lásky. A kdyby ji chlapec chytil, dala by mu vše, co bylo k rozdávání, a co na tom záleželo, jestli ji chytil? Vždyť přece běželi, to bylo důležité.
Ale on ji nechytil. Přes měsíc se zatáhl mrak. Rosa začala být lepkavá a nepříjemná, strašidelná. Chuť vína v ústech se nějak změnila, maličko zkysla. Udala se jakási proměna, zrodil se v ní pocit, že musí počkat. A kde byl tenkrát on, její souzený, její temný ženich? Na jakých ulicích, na kterých vedlejších silnicích, v předměstské temnotě, zatímco uvnitř na večírcích zvonil chladný hovor, který rozděloval svět do úhledných a racionálních přihrádek? Které chladné větry ho omývaly? Kolik dynamitových patron měl ve svém batohu? Kdo ví, jak se jmenoval, když jí bylo šestnáct? Jak byl starý? Kde je jeho domov? Jaká matka ho kojila z prsu? Jistá si byla pouze tím, že byl sirotkem jako ona a jeho čas teprve přijde. Většinou kráčel po cestách, které ještě nebyly vytyčeny, zatímco ona se jich dotýkala pouze jednou nohou. Křižovatka, kde se potkají, je daleko vpředu. Byl to Američan, to věděla, muž, který bude mít rád mléko a jablkový koláč. Jeho domovem byla Amerika a jeho stezkami byly tajné stezky, skryté dálnice, podzemní železnice, kde směrovky byly napsány runovým písmem. Byl to ten jiný muž, jiná tvář, tvrďák, temný muž, Velký Pěšák a jeho ošlapané podpatky cvakaly po voňavých cestách letní noci. Kdož ví, kdy přijde ženich?
Čekala na něho, neporušená nádoba. V šestnácti letech téměř podlehla a pak ještě jednou na vysoké škole. Oba odešli rozzlobení a zmatení, tak jako teď Larry, cítili v ní její rozpor, jakési předem určené mystické rozcestí. Boulder byl tím místem, kde se stezky rozdělovaly. Její čas se blíží. On ji volá, nabádá ji, aby přišla.
Po vysoké škole se ponořila do práce; bydlela v pronajatém domě ještě s dvěma dalšími dívkami. Jakými dívkami? Co na tom, přicházely a zase odcházely. Jenom Nadine zůstávala. Byla příjemná k mládencům, které si její spolubydlící vodily, ale sama nikdy žádného neměla. Nejspíš si o ní povídaly, říkaly si, že je stará panna, možná se dohadovaly, že je velmi obezřetnou lesbičkou. Nebyla to pravda. Byla prostě -Neporušená. Čekala.
Někdy se jí zdálo, že přichází změna. Uklízela třeba po vyučování hračky v opuštěné třídě a náhle se zastavila, oči jí plály ostražitostí, v ruce držela zapomenutého medvídka. A myslela si: Přichází změna ... zavane silný vítr. Občas, když se taková myšlenka objevila, zjistila, že se ohlíží přes rameno, jako by ji někdo sledoval. Pak to pominulo a ona se nervózně zasmála.
Vlasy jí začaly šedivět v šestnácti letech, v roce, kdy byla pronásledována a nepolapena - nejprve několik proužků, ve vší té černi nesmírně výrazných; ale nebyly šedé, to nebylo to pravé slovo ... bílé,

byly bílé.
O mnoho let později se zúčastnila kolejního večírku. Bylo tam přítmí a po chvíli se lidé začali po dvojicích vytrácet. Mnoho děvčat - mezi nimi i Nadine - na svých ubytovnách nahlásilo, že budou tu noc spát jinde. Byla plně rozhodnuta si to odbýt ... ale cosi, pohřbené hluboko v ní, ji zadrželo. A druhého dne, ve studeném světle časného rána, se na sebe v koupelně podívala do zrcadla a zjistila, že bílá opět postoupila, zdánlivě přes noc -i když to bylo pochopitelně nemožné.
A tak ubíhaly roky, uplývaly jako období sucha a přicházely pocity, ano, pocity a občas se v temném hrobě noci probudila horkem i zimou naráz, zmáčená potem, všechny smysly příjemně zbystřené a myslela v jakémsi vulgárním vzrušení na podivný temný sex. Válela se v horké tekutině. Kousala a docházela vyvrcholení. A ráno šla k zrcadlu a připadalo jí, že bílé přibylo.
Během těch let byla navenek pouze Nadine Grossovou: milá, s dětmi to uměla, dobře vykonávala svou práci, byla svobodná. Kdysi by taková žena podněcovala řeči a zvědavost, ale časy se změnily. A její krása byla tak neobyčejná, že se zdálo naprosto normální, že je, jaká je.
Teď se časy měly změnit znovu.
Teď přicházela změna a ve snech začala poznávat svého ženicha, chápat ho, i když nikdy nezahlédla jeho tvář. Byl to ten, na kterého čekala. Chtěla k němu jít ... ale nechtěla. Byla pro něj určena, ale on ji děsil.
Pak přišel Joe a po něm Larry. Věci se nesmírně zkomplikovaly. Začala si připadat jako prsten uprostřed lana na přetahovanou. Věděla, že její čistota, její panenství, je pro temného muže důležitá. Pokud by se oddala Larrymu (nebo kterémukoliv jinému muži), temné okouzlení by zmizelo. A Larry ji přitahoval. Rozhodla se, že se mu oddá - opět s tím chtěla skoncovat. Ať si ji vezme, ať to skončí, ať to všechno skončí. Byla unavená a Larry měl pravdu. Čekala na toho druhého příliš dlouho, příliš mnoho suchých let.
Ale Larry nebyl ten správný ... aspoň tak jí to nejprve připadalo. Odmítla jeho prvotní pokusy s jistým opovržením jako klisna, která švihne ocasem po mouše. Vzpomínala si, že si pomyslela: Jestli je tohle všechno, o co mu jde, kdo by mně mohl vyčítat, že jsem ho odmítla?
Je ovšem pravda, že ho pronásledovala. Ale to byla dychtivá spojit se s dalšími lidmi, ne jenom kvůli Joeovi, ale také proto, že se dostala do stavu, kdy chlapce málem opustila a pustila se na západ na vlastní pěst, aby našla svého muže. Zabránil jí v tom hluboce zakořeněný pocit zodpovědnosti za děti, které byly svěřeny do její péče ... a vědomí, že by Joe, ponechán napospas, zahynul.
Způsobit smrt ve světě, kde tolik lidí zemřelo, je určitě ten nejhorší hřích.
Takže odešla s Larrym, který byl nakonec lepší než nic nebo nikdo.
Jenomže se ukázalo, že na Larrym je toho daleko víc než jenom to, že byl lepší než nic nebo nikdo - byl jako ta optická iluze (možná dokonce i sám pro sebe), kdy voda vypadá mělce, ale když do ní ponoříte ruku, máte ji náhle mokrou až po rameno.
To, jak poznal Joea, byla jedna věc. To, jak Joe k Larrymu přilnul, byla věc druhá, její žárlivost na rostoucí vztah těch dvou byla věcí třetí. U prodejny motocyklů ve Wellsu vsadil Larry na chlapce prsty obou rukou a vyhrál.
Kdyby tehdy nevěnovali veškerou svou pozornost krytu nádrže, viděli by, jak jí překvapením klesla brada. Stála tam a sledovala je, neschopna pohybu, pohled soustředila na lesklý obrys páčidla a čekala, že se tyč nejprve zachvěje a pak vyklouzne. Teprve potom si uvědomila, že čekala, kdy se ozve bolestivý křik.
Pak byl kryt nahoře a ona se musela vyrovnat se svým nesprávným úsudkem, tolik nesprávným, že to zasáhlo její nejhlubší city. V tomto případě odhadl Larry Joea lépe než ona, a to bez jakéhokoliv speciálního výcviku a po mnohem kratší době. Až později pochopila důležitost epizody s kytarou, to, jak rychle a od základu určila vztah Larryho a Joea. A co bylo centrem tohoto vztahu?
Závislost, pochopitelně - co jiného by mohlo způsobit žárlivost, která se v ní vzbouřila? Pokud by byl Joe závislý na Larrym, bylo by to přirozené a přijatelné. To, co ji rozladilo, bylo, že Larry byl jistým způsobem závislý na Joeovi, potřeboval ho, jinak než ona ... a Joe to věděl.
Učinila si o Larryho povaze špatný úsudek? Nyní už měla za to, že ano. Ten nervózní a samolibý vzhled byl jen povrchovou vrstvičkou, která se dlouhým užíváním začínala odírat. Už jenom ta skutečnost, že je na dlouhé cestě všechny udržel pohromadě, vypovídala o jeho odhodlání.

Závěr byl jasný. I v jejím odhodlání milovat se s Larrym byla část její mysli stále oddaná tomu druhému muži... a kdyby se s Larrym pomilovala, bylo by to jako zabít tu druhou část. Nebyla si jistá, zda by to dokázala.
Navíc nebyla jediná, komu se o temném muži zdálo.
Nejprve ji to rozzlobilo, potom dostala strach. Když si své zkušenosti mohla porovnat pouze s Larrym a Joem, byl to pouze strach; poté co potkali Lucy, která se jim svěřila, že měla stejný sen, strach se změnil v šílenou hrůzu. Už si dál nemohla namlouvat, že jejich sny jenom vypadaly podobně jako její. Co když se zdály všem, kteří zbyli? Co když čas temného muže konečně přišel - nejen pro ni, ale pro každého, kdo zůstal?
Tato myšlenka v ní vzbuzovala rozporuplné pocity naprosté hrůzy a silné přitažlivosti. Křečovitě se držela nápadu s cestou do Stovingtonu. Epidemiologické centrum pro ni představovalo symbol normálnosti a racionality, který stál proti přílivu černé magie, který kolem sebe cítila. Ale Stovington byl mrtvý, byl zesměšněním symbolu bezpečného přístavu, který si v mysli vystavěla. Ze symbolu normálnosti a racionality se stala márnice.
Jak se stěhovali na západ a přibírali další lidi, její naděje, že to pro ni všechno skončí bez konfrontace, pomalu umírala. Zemřela, když Larry přerostl její odhady. Larry teď spal s Lucy, ale co na tom záleželo? Ona byla zadaná. Ostatním se zdály dva odlišné sny: o temném muži a staré ženě. Zdálo se, že stařena zastupuje jakousi elementární sílu, stejně jako temný muž. Stará žena byla jádrem, kolem kterého se ostatní postupně sdružovali.
Nadine se o ní nezdálo nikdy.
Pouze o temném muži. A když sny těch druhých náhle odezněly, stejně nevysvětlitelně, jako se objevily, její sny naopak nabyly na síle a průzračnosti.
Věděla mnoho věcí, které druzí neznali. Temný muž se jmenuje Randall Flagg. Ti, kteří mu na Západě oponovali nebo šli proti němu, byli buď ukřižováni nebo nějak zbaveni zdravého rozumu a ponecháni ve vroucím pekle Údolí smrti. V San Francisku a Los Angeles byly malé skupinky techniků, ale to je pouze dočasné, brzy se přemístí do Las Vegas, kde se shromažďují další lidé. Nemusí spěchat. Léto se pomalu chýlí ke konci. Průsmyky ve Skalistých horách brzy zapadnou sněhem. I když zde jsou sněhové pluhy, nemá dost lidí, kteří by je řídili. Zima bude dlouhá a během té doby upevní své síly. A příští duben ... nebo květen ...
Nadine ležela ve tmě a dívala se na oblohu.
Boulder byl její poslední šancí. Stařena její poslední nadějí. Normálnost a racionalita, o kterých se domnívala, že je najde ve Stovingtonu, se začínaly utvářet v Boulderu. Jsou na straně dobra, myslela si; kdyby to mohlo být tak jednoduché i pro ni, polapenou v šílené síti protichůdných tužeb.
Pořád dokola, jako dominantní akord, jí v mysli vyvstávalo přesvědčení, že vražda je v tomto zdecimovaném světě nejhorším hříchem a srdce jí napovídalo, že řemeslem Randalla Flagga je nepochybně smrt. Ale jak nesmírně toužila po jeho chladném polibku - víc než po polibcích od svého středoškoláka i vysokoškoláka ... bála se, že dokonce i víc než po polibku a objetí Larryho Underwooda.
Zítra budeme v Boulderu, pomyslela si. Možná, že už budu vědět, jestli je má cesta u konce nebo ...
Po nebi přelétla padající hvězda a ona si po dětském způsobu něco přála.

KAPITOLA 50

Blížil se úsvit a jemnou růžovou barvil východní oblohu. Stu Redman a Glen Bateman seděli asi v polovině úbočí hory Flagstaff v západním Boulderu, kde se z plochých plání začínala zdvihat první předhůří Skalistých hor. V prvním ranním šeru si Stu říkal, že kmeny zakrslých borovic, plazící se mezi obnaženými a téměř kolmými skalními stěnami, vypadají jako žíly na obří ruce, která se vynořila ze země.
Kdesi na východě upadala Nadine Grossová do mělkého a málo osvěžujícího spánku.
„Odpoledne budu mít pěkný bolehlav," řekl Glen. „Myslím, že naposledy jsem celou noc pil ještě na vysoké."
„Východ slunce za to stojí," řekl Stu.
„To ano. Překrásné. Byl jsi někdy předtím ve Skalistých horách?"
„Ne," řekl Stu. „Ale jsem rád, že jsem se sem dostal." Pozvedl džbánek s vínem a spolkl doušek. „Už

jsem docela lízlej.“ Díval se chvíli tiše do kraje a pak se s drobným úšklebkem otočil ke Glenovi. „Co se bude dít teď?“
„Dít?“ nadzvihl Glen obočí.
„Jasně. Proto jsem sem přišel. Řekl jsem Frannie 'Nejdřív ho opiju a pak z něj vytahám rozumy.' Řekla 'fajn.'“
Glen se zakřenil.
„Byl jsi eso v sociologii. Studium skupinového chování. Tak učiň nějaký vzdělaný dohady.“
„Vlož mi do dlaně stříbrňák, ó aspirante vědění.“
„Kašli na stříbrňák, blonďáku. Zejtra tě vezmu do První národní banky v Boulderu a dám ti milion dolarů. Co ty na to?“
„Ne, vážně, Stu - co chceš vědět?“
„Asi to samý, co ten němej chlapík Andros. Co bude teď? Nevím, jak to líp vyjádřit.“
„Vznikne společnost,“ řekl pomalu Glen. „Jaká? To je nemožné odhadnout okamžitě. Jsou tady skoro čtyři stovky lidí. Podle tempa, kterým přibývají - každý den víc - odhaduji, že do prvního září jich tady bude patnáct set. Čtyři tisíce pět set do prvního října a možná až osm tisíc do doby, než začne v listopadu padat sníh a cesty budou neprůjezdné. Zapiš si to jako předpověď číslo jedna.“
Ke Glenově úžasu si Stu ze zadní kapsy kalhot skutečně vytáhl notýsek a zapsal si to.
„To je k neuvěření,“ řekl Stu. „Přejeli jsme celou zemi a neviděli jsme dohromady ani sto lidí.“
„Ano, ale přicházejí, nebo ne?“
„Ano ... trousej' se jako báby k přijímání.“
„Jako co?“ zeptal se s úsměvem Glen.
„Báby k přijímání. To říkala moje máma. Haníš snad způsob vyjadřování mé matky?“
„Toho bohdá nebude, abych ztratil tolik respektu k vlastní hroší kůži a haněl matky Texasanů, Stuarte.“
„No, jasně, přicházejí. Ralph je přes rádio v kontaktu s pěti nebo šesti skupinami, které nás na konci týdne znásobí na pět set.“
Glen se opět usmál. „Ano, a Matka Abagail tam sedí s ním v jeho 'radiostudiu', ale do vysílačky mluvit nechce. Bojí se, že by mohla dostat elektrickou ránu.“
„Frannie ji doslova miluje,“ řekl Stu. „Částečně proto, že toho ví tolik o rození dětí, ale částečně je to ... prostě láska. Chápeš?“
„Jistě. Tohle cítí většina lidí.“
„Osm tisíc lidí do zimy,“ vrátil se Stu k původnímu tématu. „No potěš pánbu.“
„Je to jenom matematika. Řekněme, že chřipka zabila devadesát devět procent populace. Možná to nebylo tak zlé, ale budeme zatím jako základ brát tuhle cifru. Pokud byla chřipka z devadesáti devíti procent smrtelná, to znamená, že vyhladila něco kolem dvou set osmnácti milionů lidí jenom v téhle zemi.“ Podíval se na Stuovu šokovanou tvář a pochmurně přikývl. „Možná to nebylo tak zlé, ale myslím, že to můžeme odhadnout docela dobře. Ve srovnání s tím byli nacisti docela žabaři, co?“
„Bože můj,“ řekl Stu zastřeně.
„Ale to pořád ještě zůstávají více než dva miliony lidí, pětina počtu obyvatel Tokia před nákazou, čtvrtina New Yorku. Jenom v této zemi. Domnívám se, že deset procent z oněch dvou milionů nejspíš nepřežilo následky nákazy. Lidé, kteří padli za oběť následnému šoku. Lidé jako chudák Mark Braddock s prasklým slepým střevem, ale také nehody, sebevraždy, a, ano, vraždy také. To nám nechává jeden celý, osm desetin milionu. Ale máme podezření, že je tu i Soupeř, že? Temný muž, o kterém se nám zdálo. Někde na západ od nás. Je tam sedm států, které můžeme oficiálně nazývat jeho teritoriem ... pokud opravdu existuje.“ „Myslím, že existuje,“ řekl Stu.
„Taky mám ten pocit. Ale má skutečně moc nad všemi lidmi tam na druhé straně? To asi ne, stejně jako nemá Matka Abagail nadvládu nad lidmi ve zbývajících dvaačtyřiceti státech kontinentálních Spojených států. Myslím si, že všechno je ve stadiu rozhodování, které se zvolna chýlí ke konci. Lidé se rozdělují. Když jsme se o tom bavili ještě v New Hampshiru, představoval jsem si desítky malých společenství. S čím jsem nepočítal - protože jsem o tom nevěděl - byla neodolatelná síla obou protichůdných snů. Byl to nový fakt, který nemohl nikdo předvídat.“
„Chceš říct, že nakonec skončíme s devíti sty tisíci lidí a on skončí s devíti sty tisíci lidí?“

„Ne. Za prvé, nadcházející zima si vybere daň. Stane se to i tady a daleko horší to bude v malých skupinách, které to sem nestihnou do prvního sněhu. Uvědomuješ si, že ve Svobodné zóně ještě nemáme doktora? Náš zdravotnický personál sestává z veterináře a samotné Matky Abagail, která z lidové medicíny zapomněla víc, než se ty kdy naučíš. Přesto by vypadalo roztomile, kdybys upadl a rozbil si spodinu lebeční a oni se ti pokoušeli voperovat ocelovou destičku do hlavy, co?“ Stu se zasmál.
„Odhaduji,“ pokračoval Glen, „že příští jaro by v Americe mohl být nějaký milion šest set tisíc lidí - a to je jenom předběžný odhad. Z toho množství, doufám, bychom mohli mít milion.“
„Milion lidí,“ řekl Stu užasle. Podíval se na město Boulder, které se rozkládalo pod nimi a bylo téměř prázdné. Začalo vystupovat ze stínu, jak se nad východním obzorem vylupovalo slunce. „To si nedokážu představit. Město bude praskat ve švech.“
„Do Boulderu se všichni nevejdou. Já vím, že to mate, když jdeš po prázdných ulicích, ale prostě to nepůjde. Kolem budou muset vyrůst menší komunity. Situace bude taková, že tady bude jedno obří společenství a země dál na východ bude úplně prázdná.“
„Proč si myslíš, že získáme většinu lidí?“
„Z jednoho velmi nevědeckého důvodu,“ řekl Glen a přejížděl si dlaní po lysině. „Chci si myslet, že většina lidí je dobrých. A věřím, že ten, kdo vede krám tam na západě, je skutečně zlý. Ale mám takový pocit ...“ Odmlčel se.
„No tak, vymáčkni se.“
„Dobře, protože jsem opilý. Ale zůstane to mezi námi, Stuarte.“ „Dobře.“ „Slibuješ?“ „Slibuju,“ řekl Stu.
„Myslím, že získá většinu techniků,“ řekl Glen nakonec. „Neptej se mě proč, je to jenom tušení. Kromě toho, technicky založení lidé většinou rádi pracují v atmosféře tuhé disciplíny a jasných cílů. Mají rádi, když vlak jede na čas. To, co je tady v Boulderu, je masový chaos, každý si běhá po svém a dělá si svoje věci ... a my bychom měli začít dělat něco, abychom to „dali do pucu“, jak by řekli moji studenti. Ale ten druhý ... vsadil bych se, že jemu vlaky na čas jezdí a má všechny husy v lajně. A technici jsou jenom lidé, jako my; půjdou tam, kam je to nejvíc táhne. Mám podezření, že jich náš Soupeř chce co nejvíc. Do hajzlu s farmáři, to si radši vybere pár chlapíků, kteří dokáží oprášit raketová sila v Idahu a uvést je do chodu. Následně i tanky a helikoptéry a možná jeden bombardér B-52; nebo dva, jen tak pro legraci. Pochybuji, že by byl už tak daleko - vlastně, jsem si jistý. To bychom už věděli. Právě teď se možná soustřeďuje na to, aby znovu rozjel elektrárny, obnovil komunikace ... možná že se musel i očistit od malověrných. Řím nebyl postaven za den a on to ví. Má čas. Ale když se dívám, jak se slunce sklání k západu - a tohle nejsou žádné kecy, Stuarte mám strach. Už nepotřebuji žádné špatné sny, aby mě strašily. Stačí mi pomyslet na ty na druhé straně Skalistých hor, jak jsou pilní jako včeličky.“ „Co bysme měli dělat my?“
„Mám ti dát seznam?“ odpověděl Glen s úsměvem.
Stuart ukázal na svůj notes. Na jeho ostře růžovém obalu byla nakreslená silueta dvou tanečníků a slova TANGO. „Jo,“ řekl.
„Děláš si blázny.“
„Ne, vůbec ne. To jsi řekl ty, Glene, že někde budeme muset začít dávat věci do pucu. Já si to myslím taky. Připozdívá se, každý den se připozdívá. Nemůžeme tady jenom sedět, honit si péro a poslouchat vysílačku. Jednoho rána se můžeme vzbudit a zjistit, že tvrďák pochoduje Boulderem v čele armády i s leteckou podporou.“
„Nečekej ho zítra,“ řekl Glen.
„To ne. Ale co takhle příští květen?“
„To je možné,“ řekl Glen tiše. „Ano, docela možné.“
„A co si myslíš, že se pak stane s námi?“
Glen neodpověděl slovy. Ukazováčkem pravé ruky naznačil stisknutí kohoutku a pak do sebe rychle hodil zbytek vína.
„Jo,“ souhlasil Stu. „Tak začnem s pucováním. Mluv.“
Glen zavřel oči. Jasnící se obloha mu osvětlovala čelo a tváře.
„Dobře,“ řekl. „Piš si, Stu. Za prvé: znovu obnovit Ameriku. Malou Ameriku. Čestně i nečestně. Organizace a vláda je na prvním místě. Pokud začneme teď, můžeme utvořit takovou formu vlády, jakou

budeme chtít. Pokud budeme čekat, až se obyvatelstvo ztrojnásobí, budeme mít vážné problémy. Řekněme, že ode dneška za týden svoláme shromáždění, to je tedy osmnáctého srpna. Zúčastní se ho každý. Před shromážděním bude muset být k tomu účelu sestaven organizační výbor, prozatímní výbor. Ad hoc. Řekněme výbor o sedmi lidech. Ty, já, Andros, Fran, možná Harold Lauder, a pár dalších. Starostí výboru bude vypracovat agendu pro shromáždění. A já ti můžu říci teď hned, jaké body by měly být na pořadu."
„Tak jeď."
„Zaprvé: čtení a ratifikace Deklarace nezávislosti. Za druhé: totéž s Ústavou. Za třetí: Listina práv. Veškeré ratifikace by měly být odhlasovány."
„Bože, Glene, vždyť jsme všichni Američani -"
„Ne, to nemáš pravdu," řekl Glen a otevřel oči. Vypadaly zapadle a začervenale. „Jsme banda přeživších bez jakékoliv vlády. Jsme pomíchaná sbírka ze všech věkových, náboženských a rasových skupin. Vláda je idea, Stu. To ti zbyde, když z toho otrháš byrokracii a kecy. Půjdu ještě dál. Je to vštípení, nic než paměťová rýha v mozku. To, co tady funguje, je dobíhání kultury. Většina těchto lidí pořád ještě věří na vládu a její reprezentaci - republiku - v to, co chápou jako 'demokracii'. Ale kulturní dobíhání nikdy netrvá dlouho, Stu. Po chvilce se u nich projeví základní emocionální reakce: prezident je mrtvý, Pentagon je k pronajmutí, v parlamentu debatují maximálně termiti a švábi. Našim lidem brzy dojde, že staré systémy jsou pryč a že můžou vytvořit společnost na jakémkoliv základě. Měli bychom -musíme - je předejít, dokud nepřijdou na něco šíleného." Ukázal prstem na Stua.
„Pokud na shromáždění osmnáctého srpna někdo vystoupí a navrhne, aby byla Matce Abagail dána veškerá moc a abychom byli já, ty a Andros jejími poradci, ti lidé to přijmou provoláváním slávy v blažené nevědomosti, že právě hlasovali pro první fungující diktaturu ve Spojených státech od dob Hueyho Longa."
„Ale ne, tomu nevěřím. Jsou tady vysokoškoláci, právníci, političtí aktivisté."
„Možná, že byli. Teď jsou jenom skupinou unavených, vystrašených lidí, kteří nevědí, co se s nimi bude dít. Někteří by možná reptali, ale zmlkli by, kdybyste jim slíbili, že Matka Abagail a její poradci obnoví do šedesáti dnů dodávku proudu. Ne, Stu, nejdůležitější je, abychom potvrdili ducha staré společnosti. To je to, co jsem myslel znovuobnovením Ameriky. Musí to tak být, pokud jsme pod přímou hrozbou toho, komu říkáme Nepřítel."
„Pokračuj."
„Dobře. Dalším bodem pořadu bude to, že navrhneme vládu, jaká byla v novoanglických městech. Dokonalá demokracie. Dokud je nás relativně málo, bude fungovat dobře. Jenom místo představenstva budeme mít sedm ... zástupců. Zástupců, kteří vytvoří Radu Svobodné zóny. Jak to zní?"
„Pěkně."
„Taky si myslím. A dohlédneme na to, aby se sedm zvolených zástupců shodovalo s výborem ad hoc. Budeme na lidi spěchat a získáme jejich hlasy, než budou mít čas navrhnout své přátele. Můžeme vybrat lidi, aby nás nominovali a podpořili. Hlasování pojede hladce jako hovno z kachny."
„To je pěkný," řekl Stu obdivně.
„Jasně," řekl Glen zasmušile. „Pokud chceš zkratovat demokratický proces, zeptej se sociologa."
„Co dál?"
„Tohle bude velmi populární. Bod bude znít: 'Rozhodnuto: Matce Abagail bude dáno absolutní právo vetovat jakékoliv rozhodnutí učiněné Radou.'"
„Bože! Bude s tím souhlasit?"
„Myslím, že ano. Ale těžko ho bude schopna kdy uplatnit, alespoň ne za okolností, které předpovídám. Nemůžeme očekávat, že budeme mít fungující vládu, pokud Abagail neučiníme její formální hlavou. Ona je tím, co máme všichni společné. Všichni jsme měli paranormální zážitky, které se motaly kolem ní. Když ji lidé popisují, pořád užívají stejná adjektiva: dobrá, laskavá, stará, moudrá, chytrá, příjemná. Těmto lidem se zdál jeden sen, který je k smrti děsil a jeden, který v nich vyvolával pocity bezpečí. Milují zdroj příjemného snu a věří mu; o to víc, že ten druhý sen děsil. A my jí můžeme objasnit, že je naším vůdcem pouze formálně. Myslím, že si to tak i přeje. Je stará, unavená..."
Stu vrtěl hlavou. „Je stará a unavená, ale vidí problém s temným mužem jako náboženskou křížovou

výpravu, Glene. A není jediná. To víš.“
„Myslíš, že by to chtěla vzít do rukou sama?“
„Možná by to ani nebylo tak špatné,“ mínil Stu. „Nakonec, zdálo se nám o ní, ne o Radě zástupců.“
Teď vrtěl hlavou Glen. „Ne, nemohu přijmout myšlenku, že jsme pěšáci v nějaké postapokalyptické hře mezi dobrem a zlem, sny nesny. Zatraceně, to je iracionální!“
Stu pokrčil rameny. „Hlavně ať se do toho teď nezamotáme. Myslím, že tvůj nápad s právem veta je dobrý. Vlastně, myslím si, že to není dost. Měla by dostat právo navrhovat, stejně jako zavrhovat.“
„Ale ne se stejnou výkonnou mocí,“ řekl rychle Glen.
„Ne, její návrhy by musely projít schválením Výboru,“ řekl Stu a dodal zchytrale: „Ale možná, že zjistíme, že fungujeme spíše jako razítko pro ni, a ne obráceně.“
Dlouho bylo ticho. Glen si opřel hlavu o dlaň. Konečně řekl: „Jo, máš pravdu. Nemůže být jenom loutkou ... přinejmenším musíme připustit, že také může mít vlastní nápady. A tady balím svoji zamlženou křišťálovou kouli, Východotexasáku. Protože ona je, jak říkáme my, co se pohybujeme v ranku sociologie, nasměrovaná jinam.“
„Co je to jinam?“
„K Bohu? Thorovi? Alláhovi? Pé Vé Hermannovi? Na tom nezáleží. Znamená to, že to, co říká, nemusí být nutně řízeno tím, co tato společnost potřebuje. Bude naslouchat jinému hlasu. Jako Jana z Arku. Ukázal jsi mi, že bychom tady taky mohli skončit u teokracie.“
„Teo-čeho?“
„Na cestě k Bohu,“ řekl Glen. Neříkal to nijak šťastně. „Když jsi byl kluk, Stu, myslil sis někdy, že bys mohl vyrůst v jednoho ze sedmi nejvyšších knězů stoosmileté černošky z Nebrasky?“
Stu na něj zíral. Nakonec řekl: „Je tam ještě nějaký víno?“
„Všechno pryč.“
„Kurva.“
„Ano,“ řekl Glen. Dívali se tiše jeden druhému do tváře a pak se najednou rozchechtali.
Byl to bezpochyby ten nejhezčí dům, v jakém kdy Matka Abagail žila. Když tu tak seděla na zasíťované verandě, vzpomněla si na cesťáka, který procházel kolem Hemingfordu někdy v roce 1936 nebo '37. No, byl to ten nejsladčeji mluvící chlápek, jakého kdy za celý svůj život potkala; vymámil by i tele z jalové krávy. Zeptala se toho mladíka, který se jmenoval Donald King, co chce od Abby Freematleové, a on odpověděl: „Mou prací, madam, je rozdávat radost. Rozdávat vám radost. Čtete ráda? Posloucháte rádio, někdy? Nebo si možná jen tak vyhodíte utahaný fajfky na stoličku a posloucháte, jak se po té kuželkárně vesmíru valí slova?“
Přiznala, že má ráda všechny ty věci, nepřiznala ale, že rádio před měsícem prodali, aby mohli zaplatit za devadesát žoků sena.
„No, a tohle jsou věci, které prodávám,“ řekl jí sladce hovořící cesťák. „Může se jim říkat třeba vakuový vysavač Electrolux se všemi doplňky, ale ve skutečnosti se jmenují jinak. Jmenují se Úspora času. Otevřou vám úplně nový pohled na vlastní odpočinek. A placení je téměř tak snadné, jak snadné budou vaše domácí práce.“
Bylo to hluboko v letech Velké krize a ona nebyla s to vyštrachat ani dvacet centů na stužku do vlasů, kterou by dala vnučce k narozeninám, natož na Electrolux. Ale stejně - jak ten pan Donald King z Peru v Indianě sladce mluvil! Nikdy ho už nepotkala, ale taky nikdy nezapomněla jeho jméno. Vsadila by se, že nakonec zlomil srdce nějaké bílé dámě. Vakuový vysavač neměla až do konce války s nacisty, kdy se najednou zdálo, že si všichni můžou dovolit všechno a dokonce i bílá chudina měla vzadu v kůlně schovaného forda Mercury.
A v tomhle domě, o němž jí Nick řekl, že stojí v Mapleton Hill u coloradské přehrady (Matka Abagail by se vsadila, že tady nahoře před tou morovou ranou moc černých nežilo), byl jeden každý přístroj, o němž kdy slyšela, a některé, o nichž ani neslyšela. Dva vysavače, pro každé patro jeden. Ve dřezu drtič odpadu. Mikrovlnná trouba. Pračka a sušička. V kuchyni byl stroj, který vypadal jako obyčejná ocelová krabice, a Nickův dobrý přítel Ralph Brentner jí řekl, že to je „lis na odpadky“, do kterého můžeš nacpat až padesát kilo špíny a ona se ti vrátí v malé krychličce odpadků o velikosti stoličky pod nohy. Zázraky se nikdy dít nepřestanou.

Ale když na to tak myslí, některé přestaly.
Seděla a houpala se na verandě. Zrak jí padl na elektrickou zásuvku, zapuštěnou do podlahové lišty. Asi aby tady lidi mohli v létě poslouchat rádio nebo dokonce koukat do té šikovné kulaté malé televize na baseball. Nic nebylo v celé zemi rozšířenější než tyhle malé zdířky s vidlicí a otvorem ve zdi. Byly dokonce i v její chatrči v Hemingfordu ... Těch zásuvek si vůbec nevšímáš ... dokud nepřestanou fungovat. Pak zjistíš, že na nich byla závislá sakra velká část lidského života. Všechen ten uspořený čas, který jí kdysi dávno vychvaloval Don King ... pocházel z těchto zásuvek, zapuštěných do zdi. Jakmile z nich odešla jejich síla, mohl jsi všechny ty věci, jako je mikrovlnná trouba a „lis na odpadky“, použít tak akorát na pověšení klobouku a kabátu.
Jářku! Její domek byl vybaven určitě lépe než tenhle, aby se vyrovnal se smrtí těch malých zásuvek. Sem jí někdo přinesl vodu, kterou táhli celou cestu z Boulder Creek, a před použitím ji bude třeba čistě z bezpečnostních důvodů převařit. Doma měla vlastní ruční pumpu. Sem museli Nick a Ralph přitáhnout škaredý přístroj, zvaný Port-0-San; polní záchodek. Dali ho na zadní dvorek. Doma měla vlastní venkovní záchod. Klidně by se vzdala pračkosušičky Maytag výměnou za své necky, ale přiměla Nicka, aby jí našel jiné, a Brad Kitchner jí někde obstaral valchu a trochu starého dobrého jádrového mýdla. Nejspíš si o ní mysleli, že je stará otrava, když chce sama prát - a navíc, když je toho tolik - ale čisté je Bohu libé, a ona si za celý život nikdy prát nepřestala a neměla v úmyslu přestat ani teď. Čas od času měla nějakou drobnou nehodu, jak se to tak starým lidem čas od času stává, ale dokud je schopna si prát, je to jen a jen její problém.
Jistě, jednou elektřina zase půjde. To byla jedna z věcí, které jí ukázal ve snu Bůh. Věděla o spoustě věcí, které se tu objeví - o některých díky snům, o jiných díky vlastním smyslům. Bylo to příliš propletené, než aby to dokázala určit přesně.
Všichni tihle lidé brzy přestanou pobíhat kolem jako kuřata s useknutými hlavami a semknou se. Nebyla sociolog jako ten Glen Bateman (který se neustále tvářil jako bookmaker, zírající na falešnou desetidolarovku), ale věděla, že lidé se po chvíli semknou vždycky. Kamarádství je kletbou i požehnáním lidské rasy. Jojo, když při záplavách plave po Mississsippi kostelní střecha a na ní šest lidí, sotva přistanou na mělčině, začnou spolu hrát bingo.
Nejdřív budou chtít vytvořit nějakou formu vlády. Nejspíš s tím přijdou za ní a budou chtít, aby stála v čele. Nebude smět svolit, i kdyby chtěla; Bůh si to nepřeje. Nechme je udělat všechno, co se s touto zemí musí stát. Chtějí znovu pustit elektřinu? Fajn. Úplně nejdřív vyzkouší ten „lis na odpadky“. Ať zase jde plyn, aby jim v zimě nezmrzly zadnice. Ať přijímají rozhodnutí a snovají plány, to je v pořádku. Do toho nebude strkat nos. Byla by ráda, aby se na tom podílel Nick, a možná Ralph. Ten Texasan se zdá být v pořádku, a když mu mozek zrovna neběží, umí držet pusu. Měla za to, že budou chtít, aby v tom jel ten tlustý kluk, ten Harold, a ona jim nebude říkat ne, ale ráda ho nemá. Harold ji znervózňuje. Pořád se jen kření, ale v očích úsměv nemá. Je příjemný, říká ty správné věci, ale jeho oči jsou jako dva studené křemeny, vyčuhující ze země.
Měla za to, že Harold má nějaké tajemství. Nějakou páchnoucí, šerednou věc, zastrčenou v zatuchlém šuplíku uprostřed srdce. Neměla sebemenší ponětí, co by to mohlo být; Bůh si nepřál, aby to viděla, a tak to nemůže být na závadu Jeho plánům, které s touto společností má. Ale stejně, pomyšlení, že ten tlouštík by mohl patřit do jejich rady nebo jak tomu budou říkat ... ale nic jim neřekne.
Její práce, řekla si už spokojeněji v houpacím křesle, její práce v jejich radách a úmyslech má co dělat jen s temným mužem.
Nemá jméno, i když mu dělá radost říkat si Flagg ... alespoň prozatím. A na druhé straně hor už začal se svou prací. Neznala jeho záměry; byly jejímu zraku zahaleny právě tak, jako ono tajemství v srdci tlouštíka Harolda. Ale nemusela znát všechny podrobnosti. Jeho cíl byl jasný a jednoduchý; všechny je zničit.
Způsob, kterým jej chápala, byl překvapivě důmyslný. Lidé, kteří byli přitahováni ke Svobodné zóně, sem za ní přicházeli, a ona je přijímala, i když ji někdy unavovali ... a všichni jí chtěli říci, že se jim zdálo o ní a o něm. Byli z něj vyděšení a ona pokyvovala a uklidňovala je a utěšovala je, jak jen uměla, ale soukromě si myslela, že většina z nich by Flagga ani nepoznala, kdyby jej potkali na ulici ... pokud by nechtěl být poznán. Možná by jej ucítili - ledové zamrazení jako když na tebe sáhne smrt, náhlý závan

horka jako v horečce nebo ostrou a vystřelující bolest v uších nebo spáncích. Ale tihle lidé se pletli, když si mysleli, že má dvě hlavy, šest očí nebo mu vyrůstají ze spánků velké špičaté rohy. Nejspíš se nijak zvlášť neliší od chlápka, co nosí mléko nebo poštu.
Měla za to, že pod vědomým zlem se skrývá podvědomá temnota. To bylo na pozemských dětech temna typické: neuměly věci dělat, ale jen je ničit. Bůh Tvůrce stvořil muže k obrazu Svému; a to znamená, že každý muž i žena, kteří kdy přebývali v Božím světle, byli svým způsobem tvůrci, osoby s puzením vztáhnout ruce a vytvarovat svět podle nějakého racionálního vzorce. Temný muž chce - je schopen - jen rozbíjet. Antikrist? Stejně dobře se dá říci Antitvůrce.
Samozřejmě, má své následovníky; to není žádná novinka. Je lhář a jeho otcem je Otec lží. Bude pro ně jako velký neónový nápis, visící vysoko na obloze, bude je oslňovat svým hvízdavým ohňostrojem. Nebudou dost bystří, tihle rozbíječští učni, aby si všimli, že temný muž podobně jako ten neónový nápis umí dělat jen tytéž věci stále dokola podle téhož jednoduchého vzorce. Nebudou dost bystří, aby zjistili, že když vypustíš z té složité soustavy trubic plyn, který vytváří ty krásné vzory, tiše odletí a zmizí, aniž by po sobě zanechal byť jen zápach.
Někteří časem vydedukují, že jeho království nebude královstvím míru. Hlídky a ostnatý drát na hranicích jeho říše budou sloužit k udržení konvertitů uvnitř právě tak, jako k udržení nájezdníků vně. Zvítězí? Neměla žádnou jistotu, že ne. Věděla, že si ji musí uvědomovat stejně, jako si ona uvědomuje jeho, a že by mu nic nepřineslo větší potěšení než pohled na její šlachovité černé tělo, visící na kříži nebo na telegrafním sloupu a připravené pro vrány. Věděla, že kromě ní se o ukřižování zdálo i několika dalším, ale jen několika. Měla za to, že jen těm, kteří jí to řekli, ale nikomu jinému. A nic z toho neodpovídalo na otázku: Zvítězí?
A neměla to vědět ani ona. Bůh pracuje diskrétně a tak, jak jej to těší. Těšilo jej, když děti Izraele po generace strádaly pod egyptským jhem. Těšilo jej poslat Josefa do otroctví a nechat mu z ramen strhnout jemný pestrobarevný plášť. Těšilo jej stíhat nešťastného Joba jednou ranou za druhou a nakonec dovolil, aby jeho jediného Syna pověsili na strom a nad hlavu mu napsali nepovedený vtip.
Bůh je hráč - kdyby byl smrtelný, vysedával by v Hemingfordu před koloniálem Popa Manna u šachovnice a hrál šachy i dámu. Domnívala se, že hra je mu nadevše. Nakonec má vždycky navrch a zvítězí. Ale nikoliv nutně letos nebo v tomhle tisíciletí ... a ona nijak nepřevyšovala um a mam temného muže. Je-li on neónovým plynem, je ona jen malým tmavým prachovým smítkem v dešťovém mraku, utvářejícím se nad vyprahlou krajinou. Jen dalším vojákem - dávno za věkem aktivní služby, pravda - ve službách Páně.
„Staň se vůle Tvá," řekla a sáhla do kapsáře pro balíček pražených buráků. Její poslední lékař, dr. Staunton, jí řekl, že by se měla varovat slaných potravin, ale co ten věděl? Od doby, kdy jí bylo šestaosmdesát, už přežila oba doktory, kteří si troufali jí radit, co se jejího zdraví týče, a když chce pár buráků, tak si dá. Sice jí z nich hrozně bolí dásně, ale jářku! jsou tak dobré!
Když je žmoulala, přišel k ní Ralph Brentner; klobouk s pérem za páskem měl znovu naražený na hlavě. Když zaťukal na dveře verandy, sňal jej.
„Jsi vzhůru, Matko?"
„To jsem," řekla s plnou pusou oříšků. „Pojď dál, Ralphe, já ty oříšky nežvýkám, já je 'žužlám', dokud je neužužlám."
Ralph se zasmál a vešel. „Za branou je pár lidí, kteří by se s tebou rádi přivítali, pokud nejsi příliš unavená. Přišli asi právě tak před hodinou. Docela fajn parta, řekl bych. Vede je jeden z těch vlasatců, ale vypadá dobrej. Jmenuje se Underwood."
„Tak je přiveď, Ralphe," řekla.
„Dobře," obrátil se k odchodu.
„Kde je Nick?" zeptala se jej. „Dnes jsem ho ještě neviděla a včera taky ne. Začínají mu být místní málo?"
„Je u přehrady," řekl Ralph. „Spolu s tím elektrikářem Bradem Kitchnerem prohlížejí elektrárnu."
Promnul si nos. „Byl jsem se ráno projít. Řek' jsem si, že všichni náčelníci mají nějakýho Indiána, kterej jim dělá poskoka."
Matka Abagail se uchichtla. Měla Ralpha ráda. Byla to prostá duše, ale mazaná. Měl cit pro to, jak věci

fungují. Nijak ji nepřekvapilo, že právě on uvedl do provozu to, čemu teď všichni říkají Rádio Svobodná zóna. Patřil k tomu typu mužů, kteří neváhají s pokusem o zalepení prasklé baterie na svém traktoru, a když se to povede, tak si prostě sundají klobouk bez obruby a poškrábou se po holé lebce a zubí se a zubí jako nějaké jedenáctileté dítě, které se vypořádalo s domácími pracemi a právě si přehazuje přes rameno rybářskou udici.
Byl to ten správný týpek, kterého je dobře mít s sebou, když věci nejdou zrovna nejlépe, a právě ten druh muže, který se vždycky ze všeho vyškrábe, i když se ostatní už dávno vzdali. Umí dát na vaši pumpičku správný ventilek, když ten, který máte, nepasuje na duši vašeho bicyklu, dokáže zjistit jediným pohledem, co vám to tak divně bzučí v troubě, ale když se má vypořádat s továrními píchačkami, vždycky si nějak píchne příchod pozdě a odchod brzy a zakrátko vyletí. Ví, že kukuřice se dá hnojit správně namíchanou prasečí kejdou, umí nakládat okurky, ale nikdy nepochopí smlouvu o zápůjčce vozu ani nepřijde na to, jak se dealerům vždycky podaří jej natáhnout. Pracovní smlouva, vyplněná Ralphem Brentnerem, vypadá, jako by prošla mixérem ... plná chyb, pomačkaná, poznamenaná kaňkami inkoustu a mastnými otisky prstů. Seznam jeho zaměstnání vypadá jako šachovnice, která se plavila kolem světa na nájemném parníku. Když se ale začaly hroutit pilíře světa, byli to Ralphové Brentnerové, kteří se nebáli říci: Dejme na to trochu tvrzeného lepidla a uvidíme, jestli to vydrží. A ono to většinou vydrží.
„Jsi dobrý chlap, Ralphe, víš to? Dobrý chlap.“
„No to ty taky, Matko. Teda ... ne, že bys byla chlap, ale však víš, jak to myslím. No, ten chlap Redman před chvíli přišel na místo, kde jsme pracovali. Chtěl s Nickem mluvit o nějakém výboru.“
„A co říkal Nick?“
„No, popsal spoustu papíru. Co se ale toho týče, mně se to bude líbit, když se to bude líbit Matce Abagail. Že?“
„Dobrá, ale co může stará dáma jako já k takovým věcem říct?“
„Spoustu,“ řekl Ralph tak vážně, že to bylo až šokující. „Ty jsi důvod, proč jsme tady. Myslím, že uděláme, cokoliv budeš chtít.“
„To, co chci, je žít svobodně, jako vždycky předtím, žít jako Američan.
Chci se dostat ke slovu, až přijde správný čas. Jako Američan.“
„No, to všechno budeš mít.“
„I zbytek to tak chce, Ralphe?“
„To si piš.“
„Pak je to fajn.“ Klidně se pohupovala. „Je čas, aby se všichni zase pustili do práce. Kolem se potloukají lidé. Vesměs jen čekají, až jim někdo řekne, kde mají přiložit ruku k dílu.“
„A pak můžu pokračovat?“
„V čem?“
„No, Nick a Stu mě požádali, jestli bych mohl najít tiskařský lis a zkusil ho uvést do provozu, až se jim podaří spustit elektřinu. Řekl jsem jim, že lis žádnou elektriku nepotřebuje. Prostě půjdu do té střední školy a vezmu největší cyklostyl, na který narazím. Chtějí udělat nějaké letáky.“ Pohodil hlavou. „Letáky! Sedm set. No, zatím nás je tu jen něco přes čtyři sta.“
„A devatenáct dalších u brány. Zatímco tu tak plkáme, oni nejspíš dostali úpal. Přiveď je.“
„Dobře.“ Ralph se obrátil k odchodu.
„A, Ralphe?“
Otočil se.
„Vytiskni jich tisíc,“ řekla.
Registrovali se u brány, kterou Ralph otevřel, a ona pocítila svůj hřích, ten, jejž měla za matku všech hříchů. Otcem hříchů je zlodějství, všechno z Desatera lze zhustit v „Nepokradeš.“ Vražda je krádeží života, nevěra krádeží manželky, chamtivost tajným, plíživým zlodějstvím, které se skrývá v jeskyni srdce. Rouhání je krádeží Božího jména, vyvlečeného z chrámu Páně a poslaného šlapat ulici jako běhna. Nikdy nebyla velkým zlodějem; nanejvýš čas od času drobným chmatákem.
Matkou hříchu je pýcha.
Pýcha je ženskou podobou Satana v lidské rase, skrytým vejcem hříchu, vždy plodným. Pýcha vyhnala Mojžíše z Kanaanu, kde byly citrusy tak velké, že je mužové museli nosit v sítích. Kdo snesl vodu ze

skály, když jsme žíznili? ptaly se děti Izraele, a Mojžíš odpověděl Já to byl.
Byla vždy pyšnou ženou. Pyšnou na podlahu, kterou myla vkleče a opírala se přitom o lokty (ale kdo jí dal kolena, lokty a vodu, již užívala k mytí?), pyšnou na děti, které se tak dobře vyklubaly - nikdo z nich nikdy nebyl ve vězení, žádné z nich není závislé na drogách nebo na flašce, o nikom z nich se nikdy nepsalo na stránkách, kde je černá kronika - ale matky dětí jsou Božími dcerami. Byla pyšná na svůj život, ona jej ale nestvořila. Pýcha je kletbou vůle, a jako žena i pýcha má své nástrahy. Ve svém úctyhodném věku ještě nepoznala všechno její mámení a nenaučila se vzdorovat vší její přitažlivosti.
A když se ohlašovali na bráně, pomyslela si: To za mnou sem přišli. A s tímto hříchem v její mysli nezvány rostly i řady rouhavých představ: jak procházejí bránou jako kajícníci před přijímáním, jejich mladý vůdce s očima povětšinou sklopenýma k zemi, po jeho boku světlovlasá žena, těsně za ním malý chlapec a tmavooká žena, jejímiž černými vlasy prokvétaly prstence šedi. Za nimi v řadě další.
Mladík vyšel po schodech k verandě, jeho dívka se ale zastavila u jejich paty. Vlasy měl dlouhé, tak, jak říkal Ralph, byly ale čisté. Měl úctyhodně dlouhou narezlou bradku a energický obličej s čerstvými zářezy ustaraných vrásek kolem úst a na čele.
„Tak doopravdy jsi," řekl tiše.
„No, vždycky jsem si myslela, že ano," řekla. „Jmenuji se Abagail Freemantleová, ale většina lidí tady mi říká prostě Matka Abagail. Vítejte u nás."
„Děkuji," řekl nezřetelně a ona spatřila, že zápasí se slzami. „Jsem ... jsme moc rádi, že jsme tu. Jmenuji se Larry Underwood."
Vztáhla ruku a on se jí jemně s bázlivou úctou dotkl. Znovu pocítila to hryznutí pýchy, tu nabubřelost. Bylo to, jako by si myslel, že Abbie v sobě má oheň, který jej může spálit.
„Já ... zdálo se mi o tobě," řekl neohrabaně.
Usmála se a pokývla a on se toporně otočil, div neklopýtl. Shrbeně sešel po schodech. On se uvolní, pomyslela se. Teď, když je tady, zjistí, že nemusí nést celou váhu světa na vlastních bedrech. Muž, který sám o sobě pochybuje, by neměl být pokoušen příliš dlouho, ne dokud nedozraje, a tenhle muž Larry Underwood je ještě trošku zelený a způsobilý k ohýbání. Jí se ale líbil.
Jeho žena, pěkná hezká dívka s očima jako fialky, přišla po něm. Hleděla na Matku Abagail směle, ne ale pohrdavě. „Jsem Lucy Swannová. Ráda vás poznávám." A i když na sobě měla kalhoty, předvedla drobné pukrle.
„Jsem ráda, že jste přišla, Lucy."
„Vadilo by vám, kdybych se zeptala ... no ..." Sklopila oči a začala rudnout.
„Podle posledního sčítání sto osm," řekla laskavě. „Někdy si připadám starší než na sto šestnáct."
„Zdálo se mi o vás," řekla Lucy a znovu upadla do jakýchsi rozpaků.
Pak přišla žena s tmavýma očima a chlapec. Žena na ni hleděla vážně a neústupně; chlapcův obličej vyjadřoval ryzí údiv. Chlapec byl v pořádku. Ale z něčeho v té ženě na ni šel smrtelný chlad. Je tady, pomyslela si, přišel sem v podobě téhle ženy ... neboť on přichází ve více podobách než jen ve své vlastní... v podobě vlka ... krkavce ... hada.
Zmocnil se jí strach a po jednu krátkou chvíli měla pocit, že ta podivná žena se sněhem ve vlasech hmátne před sebe, spíše ledabyle, a popadne ji za krk. Ten pocit chvíli vytrval a Matka Abagail viděla, že ženin obličej zmizel a ona hledí do díry v čase a prostoru, díry, z níž na ni zíraly dvě oči, temné a zatracené - oči, které byly opuštěné, divoké a bez naděje.
Ale ona byla ženou, ne jím. Temný muž se nikdy neodváží přijít sem k ní, dokonce ani v cizí podobě. Tohle je jen žena - a taky hodně pěkná - s výraznou, citlivou tváří a jednou paží kolem ramen malého chlapce. Ona se jen na chvíli zasnila. Nic víc v tom dozajista nebylo.
Pro Nadine Grossovou to byly okamžiky zmatku. Byla v pořádku, dokud Larry nezačal mluvit s tou starou dámou. Pak přišel pocit náhlé změny a hrůzy skoro až k omdlení. Ta stará žena dokáže ... dokáže co?
Dokáže vidět.
Ano. Bála se té staré ženy, protože ona do ní viděla, tam, kde už byla zaseta a bujně vzkvétala temnota. Bála se, že ta stará žena by se mohla zvednout ze své verandy a odsoudit ji, že bude chtít, aby opustila Joea a šla k těm (k němu), ke kterým patří.

Tak na sebe hleděly, každá plná vlastních kalných obav. Přeměřovaly se. Ta chvíle byla krátká, oběma se ale zdála velmi dlouhá.
Je tady - Ďáblův rarach, pomyslela si Abby Freemantleová.
Všechna jejich síla je právě tady, pomyslela si naopak Nadine. Ona je vším, co mají, i když si možná myslí něco jiného.
Joe sebou vedle ní neposedně mlel a tahal ji za ruku.
„Dobrý den," řekla přiškrceně a mdle. „Jsem Nadine Grossová."
Stará žena řekla: „Vím, kdo jste."
Ta slova zůstala viset ve vzduchu a pronikla ostatním hovorem. Lidé se otáčeli a umlkali ve snaze zjistit, co se děje.
„Víte?" zeptala se Nadine tiše. Náhle se zdálo, že její jedinou ochranou je Joe.
Pomalu chlapce posunula před sebe jako rukojmí. Joeovy záhadné oči barvy mořské vody vzhlížely k Matce Abagail.
Nadine řekla: „Tohle je Joe. I jej znáte?"
Oči Matky Abagail se nepřestávaly upírat do očí ženy, která si říkala Nadine Grossová, vzadu na krku jí ale vyrazily drobné kapičky potu.
„Myslím, že se nejmenuje Joe o nic více než já se jmenuji Cassandra," řekla, „a nemyslím, že byste byla jeho matka." Sklopila oči s jistým ulehčením k chlapci, neschopna potlačit podivný pocit, že ta žena nějak vyhrála - že mezi ně postavila chlapce a použila jej, aby jí zabránila učinit, co je její povinností ... ach, ale přišlo to tak náhle a ona na to nebyla připravena!
„Jak se jmenuješ, mládenče?" zeptala se chlapce.
Chlapec sebou zamlel, jako by jej v krku tlačila kost. „Neřekne vám to," řekla Nadine, a položila chlapci ruku na rameno. „Nemůže. Myslím, že si nepama -"
Joe ji setřásl a to zřejmě protrhlo blok. „Leo!" řekl s náhlou silou a zcela zřetelně. „Leo Rockway, to jsem já. Jmenuju se Leo!" A rozesmátý vskočil Matce Abagail do náručí. To vyvolalo v davu smích a potlesk. Nadine zůstala téměř nepovšimnuta a Abby pocítila, že ztratila životně důležité soustředění, že přišla o nějakou životně důležitou šanci.
„Joe," zavolala Nadine. Opět se kontrolovala. Její obličej vypadal nezúčastněně.
Chlapec se lehce odtáhl od Matky Abagail a pohlédl na Nadine.
„Vrať se," řekla, a teď nepokrytě hleděla na Abby a nemluvila s chlapcem, ale přímo s ní. „Je stará. Ublížíš jí. Je velmi stará a ... ne moc silná."
„Hm, myslím, že jsem dost silná, abych takového mládence, jako je on, trochu polaskala," ale její hlas zněl jejím vlastním uším podivně nejistě. „Vypadá, jako by měl za sebou těžkou cestu."
„Ano, je unavený. A vy vypadáte taky unaveně. Pojď, Joe." „Miluju ji," řekl chlapec, aniž by se pohnul.
Zdálo se, že Nadine před těmi slovy ucouvla. Hlas se jí přiostřil. „Vrať se, Joe!"
„Tak se nejmenuju! Leo! Leo! Tak se jmenuju!"
Malý zástup nově přibyvších poutníků se znovu ztišil. Uvědomovali si, že se stalo něco neočekávaného, že se to možná ještě děje, nevěděli ale, co to je.
Obě ženy zkřížily pohledy jako meče.
Vím, kdo jsi, říkaly Abbyiny oči.
Nadine odpověděla: Ano. A já znám tebe.
Tentokrát ale jako první sklopila zrak Nadine.
„Dobře," řekla. „Leo, nebo jak chceš. Prostě se vrať, než ji unavíš ještě více."
Vyprostil se z paží Matky Abagail, ale neochotně.
„Můžeš za mnou přijít, kdy se ti bude chtít," řekla Abby, ale nezvedla oči k němu ani k Nadine.
„Dobře," řekl chlapec a poslal jí vzdušný polibek. Nadinina tvář byla nehnuta jako kámen. Nemluvila.
Když scházela po schodech z verandy, vypadala její paže kolem chlapcových ramen spíše jako vlečný řetěz než jako konejšivé gesto. Matka Abagail pozorovala, jak odcházejí, a věděla, že znovu ztrácí soustředění. Když jí ženina tvář zmizela z dohledu, pocit zjevení v ní zmatněl. Přestávala si být jistá vlastními pocity. Je to jen další žena, jistě ... nebo ne?
Mladý muž, Larry Underwood, stál u paty schodiště a tvář měl zachmuřenou jako bouřková mračna.

„Proč jsi byla taková?“ zeptal se ženy, a ačkoliv ztišil hlas, Matka Abagail jej dokonale slyšela.
Žena si jej nevšímala. Prošla kolem něj beze slova. Chlapec na Underwooda úpěnlivě hleděl, na starosti jej ale měla žena, alespoň prozatím, a malý chlapec se jí nechal odvést, odvést pryč.
Nastala chvíle ticha a ona cítila rozpaky nad tím, že by ji měla naplnit, i když ji bylo třeba naplnit -
- bylo?
Je to jejím úkolem?
A hlas se jí tiše zeptal: Je to tvým úkolem? Proto tě sem přivedl Bůh? Abys byla Oficiálním vítacím výborem u bran Svobodné zóny?
Nemůžu přemýšlet, zaprotestovala. Ta žena měla pravdu: JSEM unavená.
Přichází ve více podobách, než jen své vlastní, neustával tichý vnitřní hlas. Vlk, krkavec, had ... žena.
Co to znamená? Co se tu stalo? Co, proboha?
Spokojeně jsem si tu seděla, čekala, až se mi budou kořit - ano, to jsem dělala, nemá smysl to popírat - a teď přišla ta žena a něco se stalo a já jsem to nepostřehla. Ale na té ženě něco je ... nebo ne? Jsi si jistá? Jsi si jistá?
Chvíli bylo ticho, jako by se na ni všichni dívali a čekali, až se vypořádá s vlastními myšlenkami. A ona to neudělala. Ta žena a chlapec jí zmizeli z dohledu; odešli, jako by oni byli opravdovými věřícími a ona ničím než ničemnou, šklebící se Sanhendrinou, kterou skrz naskrz prokoukli. Ale já jsem stará! To není fér!
A pak se vynořil jiný hlas, tichý a klidný a racionální, hlas, který nebyl její, a ten řekl: Ne tak stará, abys nevěděla, že ta žena je -
Pak před ni váhavě a uctivě předstoupil další muž. „Ahoj, Matko Abagail,“ řekl. „Jmenuji se Zellman. Mark Zellman. Z Lowville ve státě New York. Zdálo se mi o tobě.“
A ona před sebou náhle měla volbu, která byla jejímu tápajícímu mozku jasná jen chvíli. Může přijmout pozdrav tohoto muže, maličko s ním zažertovat, aby ho trochu uvolnila (ale ne příliš; to nechtěla), a pak se zaměřit na dalšího a dalšího a ještě dalšího, přijímat jejich pocty jako palmové listy, nebo jej i ty ostatní může ignorovat. Může sledovat nit svých úvah až do hlubin sebe sama a hledat, co si to Bůh přeje, aby věděla. Ta žena je -- co?
Záleží na tom? Je pryč.
„Měla jsem tam na severu v New Yorku prasynovce,“ řekla líně Marku Zellmanovi. „Ve městě jménem Rouse's Point. Je to poblíž vermontských hranic na Lake Champlain. Asis o tom místě nikdy neslyšel, viď?“
Mark Zellman řekl, že o tom místě samozřejmě slyšel; snad každý ve státě New York ho zná. Jestli tam někdy byl? Jeho tvář se tragicky svraštila. Ne, nebyl. Ale vždycky chtěl.
„Podle toho, co mi Ronnie psal ve svých dopisech, jsi o moc nepřišel,“ řekla a Zellman rozzářeně odešel.
I další vycházeli nahoru, aby dostáli slušnosti, tak jako ostatní před nimi, jako to udělali i ti, kteří přišli v následujících dnech a týdnech. Teenager jménem Tony Donahue. Chlápek jménem Jack Jackson, který je automechanikem. Mladá zdravotní sestra Laurie Constableová - ta přijde vhod. Starý muž jménem Richard Farris, kterému nikdo neřekne jinak než Soudce; prohlížel si ji tak pronikavě, že se málem znovu začala cítit nepříjemně. Dick Vollman. Sandy DuChiensová - pěkné jméno, francouzské. Harry Dunbarton, člověk, který jen před třemi měsíci musel prodat své brýle, aby přežil. Andrea Terminellová. Smith. Rennet. A spousta dalších. Mluvila se všemi, usmívala se, pokyvovala hlavou, uklidňovala je, ale potěšení, které jindy cítívala, bylo dnes pryč a ona jen cítila bolesti v zápěstích, prstech a kolenou plus hryzavé podezření, že by měla jít a použít polní záchod, a jestli to neudělá, potřísní si prádlo.
Tohle všechno a pocit, který pozvolna bledl (a se soumrakem navždy zmizí), že jí něco uniklo a mohlo by ji to později velmi mrzet.

Když psal, myslelo mu to lépe, a tak si nahrubo poznamenával všechno, co by mohlo být nějak důležité. Používal dva fixy: modrý a černý. Nick Andros seděl ve studovně domu na Baseline Drive, o který se dělil s Ralphem Brentnerem a Ralphovou ženou Elisou. Byla skoro tma. Dům byl krásný, posazený pod masou hory Flagstaff, ale kousek nad vlastním městem Boulder, takže se pod širokými okny obýváku rozprostíraly ulice, silnice a budovy města jako velký herní plán. Okno bylo zvenku pokryto jakousi

stříbřitou reflexní hmotou, takže majitel mohl vyhlížet ven, ale kolemjdoucí neviděl dovnitř. Nick odhadoval, že dům mohl stát mezi 450.000 a 500.000 dolary ... a jeho majitel tajemně zmizel i s rodinou. Během své cesty ze Shoyo do Boulderu, kterou šel nejdřív sám a pak s Tomem Cullenem a dalšími, projel a prošel desítky a stovky vesnic a měst, a všechna byla páchnoucími márnicemi. Nebyl důvod, aby byl Boulder jiný ... ale byl. Ano, byla tu mrtvá těla, tisíce mrtvých těl, a něco se s nimi bude muset udělat dříve, než skončí horké, suché dny a začnou deště, které způsobí rychlejší rozklad a možná nemoci... ale těch těl nebylo dost. Nicka by zajímalo, jestli si toho všiml ještě někdo kromě něj a Stua Redmana ... možná Lauder. Lauder si všimne skoro všeho.

Na každý dům nebo veřejnou budovu, které byly vystlány mrtvolami, tady připadalo deset takových, které byly zcela prázdné. Někdy během posledního záchvěvu nákazy opustila město většina boulderských občanů, nemocných i zdravých. Proč? No, měl za to, že je to vlastně jedno, a možná se to nikdy nedozví. Hrůzu nahánělo to, že Matce Abagail se nějak neviditelně podařilo je všechny zavést do možná jediného městečka ve Spojených státech, které bylo vyčištěno od obětí epidemie. Bylo to tak podivné, že dokonce i agnostik jako byl on se podivoval, kde tu informaci vzala.

Nick si zabral tři místnosti v přízemí, a byly to hezké pokoje, vybavené nábytkem ze sukovité borovice. Žádné Ralphovo naléhání už jej nepřimělo, aby si svůj obytný prostor rozšířil - už tak si připadal jako vetřelec, ale měl je rád ... a až do tohoto výletu ze Shoyo do Hemingford Home nevěděl, jak moc mu budou scházet jiné tváře. Ještě to neměl za sebou.

A tohle místo, tak, jak vypadá teď, je nejlepší ze všech, na kterých kdy žil. Má zezadu vlastní vchod a kolo si zaparkoval pod nízkým, převislým okapem, kde stálo po osu hluboko v generacích voňavých tlejících listů. Měl zárodek sbírky knih, něco, co vždycky chtěl, co ale po léta putování mít nemohl. Tenkrát býval velkým čtenářem (teď, v těchto dnech, nebylo mnoho příležitostí, kdy by si mohl sednout a dobře a dlouze rozprávět s knihou) a některé z knih v poličkách - které ještě byly vesměs prázdné - byly starými přáteli, které si většinou za dva centy na den půjčovával ve veřejných knihovnách; během posledních pár let nestrávil v žádném městě dost času na to, aby se vyplatilo pořizovat si řádnou výpůjční průkazku. Jiné knihy ještě nečetl, ale díky knihám, půjčeným v knihovnách, o nich věděl a pásl po nich. Když si tam sedl s fixem a papírem, jedna z těch knih ležela na stole po jeho pravé ruce - Zapal ten dům od Williama Styrona. Místo, kde přestal číst, si označil desetidolarovou bankovkou, kterou našel na ulici. Na ulicích byla spousta peněz; vítr je honil po škarpách a on byl znovu a znovu překvapován a pobaven tím, kolik lidí - a on mezi nimi - se ještě zastavovalo, aby je sebralo. A proč? Knihy teď byly zadarmo. Myšlenky byly zadarmo. Někdy ho ten fakt rozjařoval. Někdy ho děsil.

Papír, na nějž psal, pocházel z kroužkového bloku, do kterého ukládal všechny své myšlenky - blok byl zpola deníkem, zpola seznamem toho, co je třeba pořídit. Objevil v sobě vysoce vyvinutou schopnost k sestavování seznamů; měl za to, že některý z jeho předků musel být účetním. Zjistil, že když se ti zadrhává mozek, často se dá uvolnit právě sestavováním seznamů.

Vrátil se k bílé stránce, která před ním ležela, a bezcílně si čmáral po okraji.

Zdálo se mu, že všechny věci z minulého života, které chtějí nebo potřebují ze svých minulých životů, jsou uschovány v elektrárně ve Východním Boulderu jako zaprášené poklady ve tmavém kredenci. Zdálo se, že lidmi, kteří se shromáždili v Boulderu, probíhá jakýsi nepříjemný pocit, pocit ponořený těsně pod povrchem - jsou jako vyděšená parta dětí, co se potlouká po setmění kolem místního strašidelného domu. V mnoha směrech tohle místo je jako žluklé město duchů. Přetrvává pocit, že pobyt tady je jen dočasný. Je tady jeden muž, chlapík jménem Impening, který v Boulderu kdysi žil a pracoval v ochrance továrny IBM na křižovatce mezi Boulderem a Longmontem. Zdá se, že Impeningovi je souzeno vyvolávat neklid. Obchází kolem a říká lidem, že 14. září ve čtyřiaosmdesátém bylo v Boulderu na půldruhého prstu sněhu, a že v listopadu může být dost zima, aby zmrzly koule i mosazné opici. To je přesně ten druh řečí, kterému by Nick rád udělal rychlou přítrž. Je jedno, že kdyby byl Impening v armádě, byl by za takové řeči propuštěn; to je tupá logika, jestli to vůbec nějaká logika byla. Důležité je, že Impeningova slova by neměla žádnou moc, kdyby se lidé mohli přestěhovat do domů, kde fungují světla a kde kotle ústředního topení ženou horký vzduch do roštů na jedno stisknutí tlačítka. Nick se obával, že jestli se tohle nestane dříve, než uhodí první mrazy, lidé se prostě rozutečou a žádné schůze, zástupci a ratifikace celého světa je nezastaví.

Podle Ralpha toho v elektrárně nebylo moc porouchaného, alespoň na první pohled. Parta, která tam naposled pracovala, některé stroje zničila; jiné se zničily samy. Dvě ze tří turbín nefungovaly, nejspíš v důsledku nějaké závěrečné energetické vlny. Ralph řekl, že některá vedení se budou muset vyměnit, ale měl za to, že to spolu s Bradem Kitchnerem a asi tuctem dalších zvládne. Mnohem větší party bude třeba k odstranění roztaveného a zčernalého měděného drátu z porouchané turbíny generátoru a k instalaci nového. Ve skladu Denverských elektráren ho byla spousta; Ralph a Brad si to jednoho dne minulého týdne ověřili. Měl za to, že pomocí lidské síly se jim podaří světla znovu spustit na Labor Day.
„A pak uděláme ten největší sakra večírek, který kdy tohle město zažilo," řekl Brad.
Právo a Pořádek. Bylo tu ještě něco, co mu dělalo starosti. Může tu mimořádnou zátěž svěřit Stu Redmanovi? Nebude tu práci chtít, ale Nick si myslel, že by mohl Stua přesvědčit, aby to vzal ... a kdyby se cukal, mohl by to zvrátit Stuův přítel Glen. Co ho opravdu trápilo, byly vzpomínky, ještě příliš čerstvé a bolestné, než aby je přebíral více než krátce - vzpomínky na jeho krátkou a strastiplnou kariéru vězeňského dozorce v Shoyo. Umírající Vince a Billy, Mike Childress poskakuje po své večeři, křičí v zoufalém vzdoru: Držím hladovku! Posranou hladovku!
Bolelo ho, že možná budou potřebovat soudy a vězení ... možná dokonce kata. Kriste, tohle jsou lidé Matky Abagail, ne temného muže! Měl ale za to, že temný muž se nebude obtěžovat takovými trivialitami jako jsou soudy a vězení. Jeho tresty budou rychlé, jisté a těžké. Nepotřebuje hrozbu vězení, když věší těla na telefonní sloupy podél I-15, kde je oklovávají ptáci.
Nick doufal, že většina přestupků bude jen drobných. Už došlo k pár případům opilosti a výtržností. Jeden kluk, vlastně ještě příliš mladý, než aby směl řídit, jezdil tam a zpátky po Broadwayi s velkým tahačem a děsil lidi. Nakonec najel do pekařského náklaďáku a pořezal si čelo - a podle Nicka měl štěstí, že z toho vyvázl tak lacino. Lidi, kteří jej zahlédli, věděli, že je příliš mladý, ale nikdo z nich se necítil oprávněn ho zastavit.
Oprávnění. Organizace. Napsal ta slova do bloku a dal je do dvojitého kroužku. To, že jsou lidmi Matky Abagail, jim nedávalo žádnou ochranu před slabostí, hloupostí nebo špatnou společností. Nick nevěděl, zda jsou Božími dětmi nebo ne, ale věděl, že když Mojžíš sešel z hory, ti, kteří nebyli zaměstnáni uctíváním zlatého telete, hráli v kostky. A musejí čelit možnosti, že někdo někoho pořeže při kartách nebo někoho zastřelí kvůli ženě.
Oprávnění. Organizace. Znova ta slova zakroužkoval. Teď vypadala jako vězni za trojitou palisádou. Jak se k sobě hodila ... a jak uboze zněla.
Zanedlouho vešel Ralph. „Zejtra tady budeme mít další lidi, a pozejtří celý průvod. V ty druhý partě jich bude přes třicet."
„Dobře," napsal Nick. „Vsadil bych se, že tu zanedlouho budeme mít doktora. Říká to zákon velkých čísel."
„Jo," řekl Ralph. „Začíná se z nás stávat řádný město Boží."
Nick kývl.
„Bavil jsem se s chlápkem z té party, která dorazila dnes. Jmenuje se Larry Underwood. Chytrej chlap, Nicku. Chytrej jako pes."
Nick vytáhl obočí a napsal do vzduchu otazník.
„No, podívej," řekl Ralph. Věděl, že otazník znamená: řekni mi víc, jestli můžeš. „Je o šest nebo o sedům let starší než ty, Nicku, a tak o osm nebo devět mladší než Redman. Ale je to ten typ chlapa, kterého možná hledáme. Ptá se na ty správný věci."
?
„Nejdřív se ptal, kdo to tu má na starosti," řekl Ralph. „Potom, co se bude dít dál. A za třetí, kdo to udělá."
Nick přikývl. Ano - správné otázky. Ale je to ten správný muž? Ralph může mít pravdu. Ale nemusí.
„Pokusím se s ním setkat & pozdravit se s ním," napsal na čistý list papíru.
„Jo, to bys měl. Je v pořádku." Ralph pošoupnul nohama. „A chviličku před tím, než přišli, jsem mluvil s Matkou Abagail. Mluvil jsem s ní tak, jak jsi chtěl."
?
„Říkala, že bychom měli pokračovat. Pořád dál. Říkala, že se tu potulujou lidé a že potřebují někoho,

kdo by se o ně postaral a řekl jim, kde se mají utábořit a odpočinout si.“
Nick se opřel o opěradlo křesla a tiše se usmál. Pak napsal: „Byl jsem si docela jistý, že si to bude myslet. Zítra promluvím se Stuem a Glenem. Vytiskl jsi ty plakátky?“
„A jo! Ty! Doprdele, jasně,“ řekl Ralph. „Pro Kristovy rány, to jsem dělal skoro celý odpoledne.“
Ukázal Nickovi vzorek. Byla z něj cítit silná vůně cyklostylového inkoustu. Písmena byla velká a upoutávala na první pohled. Ralph se o grafiku postaral sám:

VŠEOBECNÉ SHROMÁŽDĚNÍ!!!
NOMINACE A VOLBY NAŠICH ZÁSTUPCŮ!

18.srpna 1990, 20:30

Kde: Park Canyon Boulevard & Bandshell, bude-li HEZKY
Sál Chautaqua v parku Chautaqua, bude-li ŠKAREDĚ
OBČERSTVENÍ BUDE PODÁVÁNO PO SCHŮZI

Pod tím byly dvě obrysové mapky pro nově přibyvší a pro ty, kteří se příliš neobtěžovali poznáváním Boulderu. Pod tím byla menšími typy jména, na kterých se Nick, Stu a Glen dříve toho dne shodli:

Prozatímní výbor

Nick Andros
Glen Bateman
Ralph Brentner
Richard Ellis
Fran Goldsmithová
Stuart Redman
Susan Sternová

Nick ukázal na řádek o občerstvení a tázavě povytáhl obočí.
„No jo, přišla Frannie a říkala, že by mohlo být dobrý, když tam něco takového bude. Že pak spíš přijdou opravdu všichni. Ona a její přítelkyně na to dohlídnou. Koláčky a limonády Za-Rex.“ Ralph udělal obličej. „
Kdybych musel volit mezi pitím Za-Rexu a kravích chcanek, musel bych si sednout a pořádně si to rozmyslet. Znáš mě, Nicky.“
Nick se zakřenil.
„Jediný, o čem jsem chtěl mluvit,“ zvážněl trochu Ralph, „je, že vy chlapi jste mě upíchli do toho výboru. Já vím, co to znamená. Znamená to: 'Gratuluji, budeš dělat všechnu tu dřinu.' Hele, nevadí mi to. Dřel jsem po celý svůj život. Ale ve výborech by měli být lidi s nápadama, a takovej já nejsem.“
Nick do svého bloku načrtl blesk na znamení elektřiny a rádiovou věž se symbolem signálů, vycházejících z jejího hrotu. „Jo, ale to je něco jinýho,“ řekl mrzutě Ralph. „Patříš tam,“ napsal Nick. „Věř tomu.“
„Když to říkáš ty, Nicku, tak to zkusím. Stejně si myslím, že lepší by byl ten chlápek Underwood.“
Nick zavrtěl hlavou a poklepal Ralpha po rameni. Ralph mu dal dobrou noc a vyšel nahoru. Když odešel, Nick se dlouze a přemítavě zadíval na plakát. Jestli to Stu a Glen viděli - a on si byl jistý, že už ano - zjistili, že svévolně vyškrtl ze seznamu členů výboru jméno Harolda Laudera. Nevěděl, jak to přijmou, ale to, že se ještě neukázali u jeho dveří, je nejspíš dobrým znamením. Možná by chtěli, aby nějaký handl provedl on, a kdyby to bylo nezbytné, udělal by to, jen aby nechal Harolda mimo. Když bude muset, dal by jim Ralpha. Ralph tam stejně nechce být, ačkoliv, zatraceně, Ralph má značný přirozený důvtip a téměř neocenitelnou schopnost vidět za roh problému. Byl by výborný ve stálém výboru, a Nick měl pocit, že Stu a Glen už nacpali výbor svými přáteli dost. Jestliže chtěl Laudera vyšoupnout, musel to udělat sám. Musí se se svou vedoucí pozicí vyrovnávat zlehka. Nesmí dojít k

rozmíškám. Řekni, mami, jak ten člověk dostal toho králíka z klobouku? No, synku, nejsem si jistá, ale možná na to šel tak, že použil ten starý trik, že odvedl jejich pozornost koláčky a Za-Rexem. Skoro vždycky to zabere.
Obrátil se zpět ke stránce, na kterou si čmáral v okamžiku Ralphova příchodu. Zíral na slova, která zakroužkoval - ne jednou, ale třikrát - jako by je tam chtěl udržet. Náhle pod ně napsal další - bylo na něj tak akorát místo. Teď slova v trojitém kroužku zněla: Oprávnění. Organizace. Politika.
Nepokoušel se ale Laudera vykopnout z plakátu jen proto, že by měl pocit, že se Stu a Glen Bateman pokoušejí míchat do jeho fotbálku. Jistě, cítil trochu popuzení. Bylo by nepřirozené, kdyby ho necítil. V jistém smyslu on, Ralph a Matka Abagail založili Boulderskou Svobodnou zónu.
Jsou tu stovky lidí a jestli má Bateman pravdu, další tisícovky na cestě, pomyslel si a poklepal perem na zakroužkovaná slova. Čím déle se na ně díval, tím škaredější se mu zdála. Ale když jsem sem přišel já a Matka a Tom Cullen a zbytek naší party, jedinými živými v tomhle městě byly kočky a vysoká, která se vydala ze státní rezervace vyplundrovat lidem zahrady ... a dokonce i obchody. Vzpomínáš, jak se jedno to zvíře dostalo do supermarketu v Table Mesa a pak se nemohlo dostat ven? Bylo jak šílené, pobíhalo po uličkách mezi regály, sráželo zboží, padlo, vstávalo a znovu pobíhalo.
Jasně, jsme pozdní příchozí a ještě před měsícem jsme tu nebyli, ale přišli jsme první! Takže mám trochu vztek, ale to není ten důvod, proč chci, aby tam Harold nebyl. Chci, aby tam nebyl, protože mu nevěřím. Pořád se jen směje, ale mezi jeho ústy a očima je něco jako vodotěsná
(smíchutěsná ?)
přepážka. Nějaký čas bylo mezi ním a Stuem jisté tření kolem Frannie, a teď všichni tři říkají, že už je to pryč, ale to bych se moc divil. Někdy zahlédnu Frannie, jak se na Harolda dívá a vypadá utrápeně. Vypadá, jako by se snažila zjistit, jak moc to „pryč“ je doopravdy. Je dost chytrý, ale připadá mi nespolehlivý.
Nick potřásl hlavou. To není všechno. Nejednou přemýšlel, jestli Harold Lauder není šílený.
Je to hlavně v tom úšklebku. Nechci se o tajemství dělit s někým, kdo se takhle šklebí a vypadá, jako by v noci moc dobře nespal.
Lauder ne. Budou se s tím muset vyrovnat.
Nick zaklapl kroužkový blok a zasunul ho do spodního šuplete psacího stolu. Pak vstal a začal se svlékat. Potřeboval sprchu. Připadal si nějak špinavý.
Svět, pomyslel si, ne podle Garpa, ale podle superchřipky. Tenhle krásný nový svět. Jemu se ale nezdál zvlášť krásný nebo zvlášť nový. Bylo to, jako by někdo do dětského kufříku s hračkami dal velkou červenou rachejtli. Ozvalo se velké bum a všechno bylo všude. Hračky jsou rozházené z jednoho konce místnosti na druhý. Některé jsou rozbité tak, že se s nimi už nedá nic dělat, jiné půjdou spravit, ale většina je jen tak rozházená bez ladu a skladu. Jsou ještě trochu moc horké, než aby se daly zvednout, ale jen co vychladnou, budou v pořádku.
Mezitím je třeba ty věci roztřídit. Odložit ty, které už k ničemu nejsou. Stranou dát věci, které se dají spravit. Sepsat všechno, co je ještě v pořádku. Najít nový kufřík, do kterého se ty věci dají, pěkný nový kufřík. Pevný kufřík. Je hrozné a ohavné - a přitažlivé - jak snadno se dají věci oddělovat. Třídit. Opravovat. Sepisovat. A ničit ty, které nejsou k ničemu, přirozeně. Jenže ... můžeš se vůbec přinutit vyhodit ty věci, které k ničemu nejsou? Nick se v půli cesty do koupelny zastavil, nahý, s šaty přes paži. Ach, noc je tak tichá ... ale nejsou všechny noci symfoniemi ticha? Proč mu náhle tělo obsypala husí kůže?
No, protože náhle pocítil, že v Radě Svobodné zóny se nebude zabývat hračkami, vůbec ne hračkami. Náhle pocítil, že se stal součástí nějakého bizarního pletacího kroužku lidského ducha - on a Redman a Bateman a Matka Abagail, ano, dokonce i Ralph se svým velkým rádiem a zesilovači, které do široka a do daleka vysílají signál Svobodné zóny po mrtvém kontinentu. Každý z nich potřebuje jehlu a snad vyrobí nějakou teplou deku, která by je ochránila před zimním chladem ... anebo možná po krátké pauze začali znovu vyrábět velký rubáš pro celé lidské pokolení, začali u špiček nohou a pomalu postupují vzhůru.
Stu po milování usnul. Už dlouho spal jen málo a celou minulou noc probděl s Glenem Batemanem, opíjel se a plánoval budoucnost. Frannie si natáhla župan a vyšla sem na balkon.

Dům, v němž žili, byl na předměstí, na rohu Pearl Street a Broadwaye. Jejich byt byl ve třetím patře a ona pod sebou viděla křižovatku, Pearl Street vedla z východu na západ, Broadway ze severu na jih. Líbilo se jí tu. Byl tu kompas. Noc byla teplá a bezvětrná, černá žula oblohy žhnula milionem hvězd. V jejich mdlém a mrazivém lesku viděla Fran na západě tyčící se vrcholy pohoří Flatirons.
Přejela si rukou od krku ke stehnům. Župan byl z hedvábí a pod ním už neměla nic. Zlehka si přejela po ňadrech a pak, místo aby zamířila přímo k jemnému hrbolku pohlaví, sledovala její ruka oblouk břicha, křivku, která ještě před dvěma týdny nebyla zdaleka tak výrazná.
Začínalo to být vidět, ještě ne moc, ale Stu se o tom dnes večer zmínil. Jeho otázka byla bezděčná, ba dokonce komická: Jak dlouho to ještě budeme moc dělat, aniž bych, éé, ho tlačil"?
Nebo ji, odpověděla pobaveně. Co takhle čtyři měsíce, šéfe?
To by šlo, odpověděl a s rozkoší do ní vklouzl.
Předtím hovořili vážněji. Krátce poté, co přišli do Boulderu, mluvil Stu o dítěti s Glenem a ten velmi opatrně nadhodil možnost, že zárodky nebo viry superchřipky by ještě mohly být životaschopné. Kdyby to byla pravda, mohlo by dítě zemřít. Byla to zneklidňující myšlenka (za Glenem Batemanem si můžeš pro jednu nebo dvě Zneklidňující Myšlenky přijít kdykoliv; nikdy nezklame, pomyslela si), ale když je imunní matka, tak dítě jistě ... ?
Jenže tady je spousta lidí, jejichž děti na epidemii zemřely.
Ano, ale to by znamenalo -
Znamenalo co?
No, jednak by to mohlo znamenat, že všichni ti lidé tady jsou jen epilogem lidské rasy, krátkým závěrem.
Nechtěla tomu věřit, nedokázala tomu věřit. Kdyby to byla pravda -
Někdo šel po ulici a právě zahnul na chodník, aby se protáhl kolem sklápěče, který stál dvěma koly na obrubníku u restaurace, zvané Pearl Street Kitchen. Přes rameno měl přehozené světlé sako a v ruce nesl cosi, co mohla být láhev nebo pistole s dlouhou hlavní. V druhé ruce měl list papíru, nejspíš - podle toho, jak zkoumal domovní čísla - s adresou. Nakonec se zastavil před jejich budovou. Díval se na dveře, jako by se rozhodoval, co dál. Frannie si pomyslela, že vypadá jako soukromý detektiv v nějakém starém televizním seriálu. Byla necelých šest metrů nad jeho hlavou a zjistila, že se nalézá v jedné z těch ošidných situací. Když na něj zavolá, mohla by ho vyděsit. Když to neudělá, nejspíš zaklepe a vzbudí Stuarta. A co chce s tou pistolí, co ji má v ruce ... jestli to tedy je pistole?
Náhle zaklonil hlavu a vzhlédl, nejspíš aby se podíval, jestli se v budově svítí. Frannie ještě shlížela dolů. Zírali si přímo do očí.
„Bože můj!“ vykřikl muž na obrubníku. Mimoděk o krok ucouvl, sklouzl z obrubníku do škarpy a tvrdě dosedl na zadnici.
„Oh,“ řekla v témže okamžiku Frannie a sama na balkoně couvla. Na podstavci za ní byl tchyní jazyk ve velkém kameninovém květináči. Frannie do něj strčila zadkem. Otřásl se, téměř se rozhodl žít dál, a pak se s hlasitým bouchnutím defenestroval na břidlicové tabulky pod balkonem.
Stu v ložnici zachrápal, převrátil se na druhý bok a zase ztichl.
Jak se dalo předpokládat, Frannie přemohl smích. Oběma rukama si zakryla ústa a zuřivě se kousala do rtů, hihňání z ní ale přesto vycházelo v sériích dušených vyhýknutí. Grácie je tu zas, pomyslela si, a bláznivě se rozřehtala do dlaní.
Kdyby měl kytaru, mohla jsem mu ten zatracenej květináč pustit na hlavu. O sole mio ... BUM! Snažila se potlačit smích, až ji z toho bolelo břicho.
Zpod ní se vznesl spiklenecký šepot: „Hej, vy ... vy na tom balkoně ... psst!“
„Psst,“ zašeptala si pro sebe Frannie. „Pssst, no to je teda něco.“ Měla by jít ven dřív, než začne hýkat jako osel. Když ji to popadlo, nebyla nikdy schopna v sobě smích udržet. Úprkem přeběhla setmělou ložnicí, z koupelnových dveří sundala teplejší - a střízlivější - župánek a cestou po chodbě si jej oblékala, zatímco se její tvář vlnila jako gumová maska. Musela se na odpočívadle dát do trysku a seběhnout jedno patro, než se toho smíchu zbavila. Poslední dvě patra se už jen divoce chichotala.
Ten muž - teď viděla, že mladý muž - se mezitím posbíral a oprašoval se. Byl hubený a dobře stavěný, většinu obličeje měl pokrytu vousem, který byl blond nebo na denním světle možná pískově červený. Pod očima měl tmavé kruhy, na jeho tváři ale byl kajícný úsměv.

„Co jsi to shodila?“ zeptal se. „Znělo to jako piáno.“ „Byl to květináč,“ řekla. „To ... to ...“ Ale pak ji opět zachvátilo hihňání a ona byla schopna na něj jen ukazovat prstem a vrtět hlavou a pak se znovu držet za bolavé břicho. Po tváři se jí kutálely slzy. „Vypadal jsi fakt hrozně legračně ... já vím, že to není vůbec to, co bych měla říct na přivítanou, ale ... ježišmarjá! Hrozně legračně!“
„Kdyby to bylo za starých časů,“ řekl a šklebil se, „v příštím okamžiku bych tě zažaloval nejméně o čtvrt milionu. A hotovo. Vaše Ctihodnosti, díval jsem se vzhůru a tato mladá žena na mě shlížela. Ano, myslím, že dělala obličej. Rozhodně měla obličej. Rozhodněmež ve prospěch žalující strany. Také ve prospěch soudního vykonavatele. Teď bude desetiminutová přestávka.“
Pak se chvilku smáli spolu. Mladík na sobě měl vybledlé modré džíny a tmavomodrou košili. Letní noc byla horká a klidná, a Frannie začínala být ráda, že šla ven.
„Nejmenuješ se náhodou Frannie Goldsmithová, co?“ „Náhodou ano. Nevím ale, kdo jsi ty.“
„Larry Underwood. Přišli jsme právě dnes. Vlastně jsem hledal chlápka, který se jmenuje Harold Lauder. Říkali, že bydlí v Pearl Street číslo 261, spolu se Stu Redmanem a Frannie Goldsmithovou a ještě několika dalšími.“ To v ní hihňání udusilo. „Harold tu byl, když jsme přišli do Boulderu, ale už před časem odešel. Je teď na Arapahoe Avenue, na západě města. Jestli chceš, dám ti adresu a vysvětlím ti, jak se tam dostaneš.“
„To bych rád. Myslím ale, že s tím počkám do zítřka. Nebudu podruhé pokoušet osud.“
„Ty Harolda znáš?“
„Znám a neznám - asi tak, jako znám a neznám tebe. Ačkoliv - měl bych být upřímný a přiznat, že nevypadáš tak, jak jsem si tě představoval. Viděl jsem tě jako valkýrskou blondýnu z obrazu Franka Frazetty, možná s pětačtyřicítkou po každém boku. Ale i tak jsem moc rád, že jsme se setkali.“ Napřáhl ruku a Frannie mu s ní s mírně zmateným úsměvem potřásla.
„Obávám se, že vůbec nechápu, co říkáš.“
„Tak si sedněme na chvilku na zídku a já ti to vysvětlím.“
Sedla si. Ulicí povívaly závany brízy, honily útržky papíru a pohybovaly korunami starých jilmů na trávníku před soudní budovou, která stála o tři bloky dál.
„Něco pro Harolda Laudera mám,“ řekl Larry. „Ale má to být překvapení, takže ani slovo, jestli ho uvidíš dřív než já.“
„Ujednáno,“ řekla Frannie. Byla zmatenější než kdy jindy.
Pozdvihl pistoli s dlouhou hlavní a vysvitlo, že to žádná pistole není; byla to vinná láhev s dlouhým hrdlem. Otočila nálepku ke světlu hvězd a s námahou přečetla velká písmena - nahoře BORDEAUX, dole datum: 1947.
„Nejlepší bordeaux, jaké se kdy v tomhle století urodilo,“ řekl. „Aspoň to tvrdil jeden můj starý přítel. Jmenoval se Rudy. Pokoj jeho duši.“
„Ale 1947 ... to je třiačtyřicet let. Není ... no, zkažené?
„Rudy říkával, že dobré bordeaux se nezkazí nikdy. V každém případě se s tím táhnu celou cestu z Ohia. Jestli je zkažené, je to zkažené víno z daleka.“
„A to je pro Harolda?“
„Tohle a hromada tohohle.“ Vytáhl něco ze saka a podal jí to. Nemusela to otáčet ke světlu, aby přečetla písmena. Rozesmála se. „Tyčinka Payday!“ prohlásila. „Haroldova nejoblíbenější ... ale jak to víš?“
„To je celá historie.“
„Tak mi to řekni!“
„Tak jo. Bylo nebylo, žil chlapík jménem Larry Underwood, který přišel z Kalifornie do New Yorku navštívit svou drahou starou máti. Nebyl to jediný důvod, proč tam šel, ale ty ostatní nebyly tak příjemné, ale mysleme si, že to byl hodný hoch, jo?“
„Proč ne?“ souhlasila Fran.
„A hle, Zlá Čarodějnice ze Západu nebo možná nějací pentagonští smradi postihli zemi strašným morem, a než jsi mohl říci: 'Toť Kapitán Trips,' byli v New Yorku skoro všichni mrtví. Včetně Larryho máti.“
„To je mi líto. Moje máma a táta jsou taky mrtví.“
„Jo - všechny mámy a tátové. Kdybychom si všichni posílali kondolence, žádné by nezbyly. Ale Larry byl jedním ze šťastlivců. Odešel z města s dámou jménem Rita, která se neuměla moc dobře vyrovnat s

tím, co se stalo. A naneštěstí, Larry se neuměl moc dobře vyrovnat s tím, že by jí měl pomoct.“
„Nikdo se s tím nejdřív neuměl vyrovnat.“
„Ale někteří to dokázali rychleji než ostatní. Tak či tak, Larry a Rita uháněli k pobřeží Maine. Dostali se až do Vermontu, a tam se ta dáma předávkovala pilulkami na spaní.“
„Ach, Larry, to je strašné.“
„Larry to nesl velmi těžce. Vlastně to nesl jako víceméně nadpřirozené odsouzení vlastního charakteru. A dále, jeden nebo dva lidi, které znával, mu řekli, že jeho nezlomný charakter je jen velkolepou snůškou sobectví, která jím prosvítá jako chromovaná madona na přístrojové desce cadillacu z roku'59.“
Frannie sebou na zídce trochu zavrtěla.
„Doufám, že tě neotravuju, ale tohle všechno se ve mně dlouho honilo, a týká se to Haroldovy části pohádky. Jo?“
„Jo.“
„Díky. Myslím, že od doby, kdy jsme sem dorazili a navštívili tu starou ženu, jsem hledal přátelský obličej, na který bych to mohl vychrlit. Jen jsem myslel, že bude patřit Haroldovi. V každém případě Larry pokračoval do Maine, protože nevěděl, kam jinam by měl jít. Měl tenkrát moc špatné sny, ale protože byl sám, nemohl vědět, že další lidé je mají taky. Prostě si myslel, že je to jen další příznak stupňujícího se duševního zhroucení. Nakonec se ale dostal do malého pobřežního městečka, které se jmenovalo Wells, a tam potkal ženu jménem Nadine Grossová a podivného chlapce, který, jak se nakonec ukázalo, se jmenuje Leo Rockway.“ „Wells,“ podivila se tiše.
„No, ti tři poutníci si hodili mincí, aby rozhodli, kterou cestou se vydají po US 1, a protože padl orel, dali se na jih, až nakonec došli do -“ „Ogunquitu!“ řekla Frannie potěšeně.
„Přesně tak. A tam, na stodole s velkými písmeny, jsem se poprvé potkal se stopou Harolda Laudera a Frances Goldsmithové.“ „Haroldův nápis! Ach, Larry, ten bude mít radost!“ „Jeli jsme podle instrukcí na stodole do Stovingtonu a podle stovingtonských instrukcí do Nebrasky a podle instrukcí na domu Matky Abagail do Boulderu. Po cestě jsme potkali další lidi. Jednou z nich byla dívka jménem Lucy Swannová, která je mým děvčetem. Budu rád, když se někdy setkáte. Myslím, že se ti bude líbit.
Tehdy někdy se stalo něco, co Larry vlastně nechtěl. Jejich malá čtyřčlenná partička se rozrostla na šestičlennou. Těch šest potkalo na severu státu New York další čtyři a větší skupinka pohltila menší. Když jsme se dostali k Haroldovu nápisu na zápraží Matky Abagail, bylo nás už šestnáct, a když jsme odcházeli, přibrali jsme další tři. Larry tu fajn partu vedl. Neproběhly žádné volby ani nic takového. Prostě to tak bylo. A on o tu zodpovědnost doopravdy nestál. Byla to otrava. Nemohl kvůli tomu v noci usnout. Začal zobat sedativa. Je ale legrační, jak se mozek pere s mozkem. Nemohl jsem se toho zbavit. Stala se z něj věc, která si žila po svém. A já - on - se pořád bál, že to pěkně posere, že jednoho dne ráno vstane a někdo bude ve svém spacím pytli mrtvý, tak jako Rita tenkrát ve Vermontu, a všichni budou stát kolem, budou ukazovat prstem a říkat: 'To je tvoje vina. Nedokázals to líp a je to tvoje vina' A to bylo něco, co jsem nemohl nikomu říct, ani Soudci ne -“
„Kdo je Soudce?“
„Soudce Farris. Starý pán z Peorie. Myslím, že byl někdy na začátku padesátých let doopravdy soudcem, okresním soudcem nebo tak něco, když ale přišla chřipka, byl už dlouho v penzi. Přesto je hodně bystrý. Když se na tebe podívá, přísahala bys, že má rentgenové oči. Ovšem Harold pro mě byl důležitý. Byl důležitější a důležitější, jak lidí přibývalo. V přímé úměře, dalo by říct.“ Uchichtl se. „Ta stodola, člověče! Poslední řádek toho nápisu, tvé jméno, musel podle mě napsat se zadkem vystrčeným do vzduchu.“
„Ano. Spala jsem, když to dělal. Jinak bych jej zastavila.“
„Začínal jsem mu rozumět,“ řekl Larry. „Našel jsem obal od Payday v podstřeší ogunquitské stodoly, a pak ten ornament na podpěře -“
„Jaký ornament?“
Ucítila, že si ji Larry ve tmě prohlíží, a přitáhla si šaty o něco těsněji ... ne z cudnosti, protože necítila v tom muži hrozbu, ale z nervozity.
„Jen iniciály,“ řekl Larry ledabyle. „H.E.L. Kdyby to bylo všechno, teď bych tu nebyl. Ale pak v prodejně motocyklů ve Wellsu -“

„Tam jsme byli!“
„Já vím. Všiml jsem si, že dvě motorky chybí. Co na mě udělalo ještě větší dojem, bylo, že Harold vysál z podzemní cisterny benzín. Musela jsi mu pomáhat, Fran. Málem jsem přišel o prsty.“
„Ne, to jsem nemusela. Harold slídil kolem, dokud nenašel něco, čemu říkal přečerpávací ventil -“
Larry zaúpěl a plácl se dlaní do čela. „Přečerpávací ventil! Já se vůbec nepodíval, kudy tu cisternu plní! Chceš říct, že jen tak slídil kolem ... odšrouboval ventil ... a zasunul hadici?“
„No ... ano.“
„Ach, Harolde,“ řekl Larry s takovým obdivem, jaký nikdy předtím neslyšela, alespoň ne ve spojení se jménem Harolda Laudera. „Tak tohle je jeden z triků, které mě nenapadly. No nic. Dostali jsme se do Stovingtonu. A Nadine byla tak zklamaná, že omdlela.“
„Já jsem plakala,“ řekla Fran. „Řvala jsem tak dlouho, jako bych nikdy nechtěla přestat. Já si prostě namlouvala, že jakmile tam přijdeme, někdo nás přivítá a řekne: 'Ahoj! Vstupte dovnitř. Dezinfekce vlevo, bufet vpravo.'“ Zavrtěla hlavou. „Teď to vypadá tak pitomě.“
„Mě to nevylekalo. Neohrožený Harold tam byl přede mnou, nechal nápis a šel dál. Cítil jsem se jako ten zelenáč Easterner, následující Indiána ve Stopaři. „
Jeho pohled na Harolda ji fascinoval a pobavil. Copak je od té doby, co vyjeli z Vermontu a vydali se do Nebrasky, nevedl Stu? Doopravdy si nebyla jistá. Tehdy nade vším převládly sny. Larry jí připomněl věci, na které už zapomněla ... nebo - a to by bylo horší - je považovala za samozřejmé. Harold riskoval život, aby napsal na stodolu ten nápis - zdálo se jí to jako bláznovský hazard, ale nakonec to posloužilo dobré věci. A to, že získal z té podzemní cisterny benzín ... to byla pro Larryho očividně těžká operace, zatímco Harold to pojal jako logický rébus. Cítila se z toho malá a provinilá. Všichni více či méně měli za to, že Harold není nic než rozšklebený přespočetný kluk. Ale Harold za těch šest týdnů přišel na spoustu věcí. Byla tak zamilovaná do Stua, že jí pravdu o Haroldovi musel říci tenhle naprostý cizinec? Ještě více ji zneklidňoval fakt, že jakmile se postavil na vlastní nohy, choval se naprosto dospěle - i ve vztahu k ní a Stuartovi.
Larry řekl: „Takže tam, ve Stovingtonu, byl další úhledný nápis, s kompletními čísly silnic, jo? A v trávě se třepotal další obal od čokolády. Cítil jsem se, jako bych místo polámaných stébel a sešlapané trávy sledoval Haroldovu stopu z tyčinek Payday. No, nejeli jsme celou cestu přesně podle vás. V Indianě jsme poblíž Gary odbočili, protože tam bylo ohnivé peklo a ještě to doutnalo. Zdálo se, jako by v tom městě vyletěly do vzduchu všechny ty zatracené benzínové zásobníky. No, na té objížďce jsme nabrali Soudce, pak jsme se zastavili v Hemingford Home - věděli jsme už, že odešla, z těch snů, však víš, ale stejně jsme to místo všichni chtěli vidět. Kukuřice ... houpačka z pneumatiky ... víš, co myslím?“
„Ano,“ řekla Fran potichu. „Ano, vím.“
„A celou tu dobu jsem šílel, myslel jsem, že se něco stane, že nás napadne motorkářský gang nebo něco, dojde nám voda, já nevím.
Docela by mi tenkrát bývala přišla vhod kniha, kterou měla má matka. Dostala ji od své babičky nebo tak. Jmenovala se V jeho šlépějích. A tam byly všechny ty povídky o chlápcích se strašnými problémy. Vesměs etickými problémy. A ten chlap, co tu knihu napsal, říkal, že když chceš nějaký problém vyřešit, musíš se jen zeptat: 'Co by dělal Ježíš?' To odstraní všechny obtíže. Víš, co myslím? Je to zenová otázka, ne opravdová otázka, ale spíš způsob, jak si pročistit mysl, jako když říkáš Óm a koukáš na špičku svého nosu.“
Fran se usmála. Věděla, co by o něčem takovém řekla její matka.
„A tak, když jsem začínal třeštit, Lucy - to je má dívka, říkal jsem ti to? - Lucy řekla: 'Tak rychle, Larry, zeptej se.“
„Co by dělal Ježíš?“ zeptala se pobaveně Fran.
„Ne, Co by dělal Harold?“ odpověděl vážně Larry. Fran byla blízka ohromení. Nemohla si pomoci, ale ráda by byla poblíž, až se konečně Larry s Haroldem setká. Jak proboha zareaguje?
„Tábořili jsme jedné noci u farmy a už jsme skoro neměli vodu. Byla tam studna, ale nebylo jak z ní dostat vodu ven, protože nešla elektřina a pumpa nefungovala. A Joe - pardon, Leo, ve skutečnosti se jmenuje Leo - Leo pořád chodil a říkal: 'Žízeň, Larry, mám hroznou žízeň.' Přivádělo mě to k šílenství. Cítil jsem, jak pěním, a měl jsem pocit, že jestli ke mně přijde ještě jednou, nejspíš ho uhodím. Dobrej

chlap, co? Takovej, co chce praštit postižené dítě. Ale člověk se nezmění celý najednou. Měl jsem spoustu příležitostí, abych si to sám na sobě ověřil.“
„Přivedls je všechny až z Maine bez úhony,“ řekla Frannie. „Jeden z našich zemřel. Zánět slepého střeva. Stu se jej pokusil operovat, ale nedopadlo to dobře. Takže, Larry, podle mě sis vedl moc dobře.“
„Já a Harold jsme si vedli moc dobře,“ opravil ji. „No, Lucy řekla: 'Rychle, Larry, zeptej se.' Tak jsem se zeptal. Byl tam větrný mlýn, který hnal vodu ke chlévům. Točil se dobře, ale z kohoutků ve chlévě žádná voda netekla. Tak jsem otevřel velkou skříň u základny mlýna, kde byla strojovna, a zjistil, že hlavní osa vypadla z čepů. Dal jsem ji zpátky a bingo! Vody, co jen hrdlo ráčilo. Studené a chutné. Díky Haroldovi.“
„Díky tobě. Harold tam ve skutečnosti nebyl, Larry.“
„No, byl v mé hlavě. A teď jsem tady a pozvu ho na víno a na čokoládové tyčinky.“ Po straně se na ni podíval. „Víš, nějak jsem si myslel, že by to mohl být tvůj muž.“
Zavrtěla hlavou a dívala se na své sepjaté prsty. „Ne. On ... Harold ne.“ Dlouho nic neříkal, cítila ale, že se na ni dívá. Nakonec řekl: „Hele, co jsem řekl špatně? To o Haroldovi?“
Povstala. „Musím teď jít dovnitř. Ráda jsem tě poznala, Larry. Přijď zítra a seznam se se Stuem. Přiveď s sebou Lucy, jestli bude mít čas.“ „Co je s ním?“ trval na svém a stál u ní.
„Já nevím,“ řekla přiškrceně. Náhle měla na krajíčku. „Mám z tebe pocit, jako ... jako bychom se k Haroldovi chovali dost mizerně a já nevím ... proč nebo jak ... můžu za to, že ho nemám ráda jako Stua? To má být moje provinění?“
„Ne, to jistě ne.“ Larry vypadal, že se stáhl. „Poslouchej, omlouvám se. Vymámil jsem to z tebe. Jdu.“
„Změnil se!“ vybuchla Frannie. „Nevím jak ani proč, a někdy si myslím, že to tak je možná lepší ... ale já ... já vážně nevím. A někdy se bojím.“
„Harolda?“
Neodpověděla; jen se dívala na špičky svých bot. Pomyslela si, že už řekla až moc.
„Řekneš mi, jak se tam dostanu?“ požádal ji jemně. „Je to snadné. Prostě běž rovnou po Arapahoe, dokud nedojdeš k parčíku ... myslím, že to je Park Eben G. Finea. Ten je napravo. Haroldův domek je vlevo, přímo naproti parku.“
„Fajn. Díky. Potkat tě byla radost, rozbitý květináč a všechno.“ Zasmála se, bylo to ale nucené. Všechna ta bláznivě dobrá nálada toho večera z ní vyprchala.
Larry pozdvihl láhev vína a obdařil ji svým nesouměrným úsměvem. „A jestli ho uvidíš dřív než já ... neprozraď to, jo?“ „Jasně.“
„Dobrou, Frannie.“
Vracel se cestou, kterou přišel. Pozorovala ho, dokud nezmizel z dohledu, pak vyšla po schodech a vklouzla ke Stuovi, který ještě spal jako dřevo.
Harold, pomyslela si a přitáhla přikrývku ke krku. Jak měla říci tomuhle Larrymu, který vypadal tak hezky a podivně zbloudile (ale nebloudili všichni?), že Harold Lauder je tlustý a mladistvý a sám zbloudilý? Měla mu říci, že jednoho dne, a ne tak dávno, se jí poštěstilo narazit na moudrého Harolda, vynalézavého Harolda a já nevím jakého ještě Harolda, jak v plavkách seká trávník a vzlyká? Měla mu říci, že někdy mrzutý, jindy vystrašený Harold, který přišel do Boulderu z Ogunquitu, se změnil v rozhodného politika, žoviálního týpka, nazdar kámo rád tě vidím, který se na tebe nicméně dívá přímým, neusměvavým pohledem zlé ještěrky?
Pomyslela si, že dnes bude nejspíš na spánek čekat dlouho. Harold se do ní beznadějně zamiloval a ona se beznadějně zamilovala do Stua Redmana, a to je ten starej tvrdej svět. A teď pokaždé, když Harolda potkám, jde mi z něj nějak po zádech mráz. I když se zdá, že zhubl tak o pět kilo a už nemá tolik uhrů, jde mi -
Slyšitelně se v ní zarazil dech a ona se s očima ve tmě rozšířenýma vztyčila na loktech.
Něco se v ní pohnulo.
Ruce se jí svezly k jemné vypuklině břicha. Jistěže je ještě brzy. Musí to být jen její představa, ledaže - Ledaže by nebyla.
Pomalu si zase lehla. Srdce jí bušilo. Málem vzbudila Stua, ale neudělala to. Kdyby tak to dítě do ní zasadil on a ne Jess. Kdyby to tak bylo, vzbudila by jej a o tu chvíli by se s ním podělila. U příštího dítěte

to tak bude. Pokud bude nějaké příští dítě, samozřejmě.
A pak se ten pohyb objevil znovu, tak nepatrný, že to mohly být jen větry. Jenže ona to věděla. Bylo to dítě. A bylo živé.
„Sláva," zamumlala si a přetáhla přes sebe pokrývku. Larry Underwood a Harold Lauder byli zapomenuti. Zapomenuto bylo všechno, co se jí stalo od doby, kdy onemocněla její matka. Čekala, jestli se pohne znovu, naslouchala té osobě uvnitř vlastního těla a přitom usnula. Její dítě bylo živé.
Harold seděl v křesle na trávníku domku, který si vybral, vzhlížel k obloze a myslel na starý rock and rollový song. Nenáviděl rock, ale tuhle písničku si pamatoval téměř řádek od řádku a znal dokonce i jméno skupiny, která ji zpívala: Kathy Youngová and the Innocents. Sólový zpěvák, tedy zpěvačka, měla vysoký, ječivý, pištivý hlas, který si nějak získal jeho soustředěnou pozornost. Stará dobrá, říkali jí diskžokejové. Závan minulosti. Deska, která přežila. Ta holka, co to zpívala, zněla tak na šestnáct, byla bledá, blonďatá a plochá. Znělo to, jako by zpívala fotce, kterou má dobře ukrytou pod prádlem v šatníku, fotce, kterou vytahuje jen pozdě v noci, když všichni ostatní doma už spí. Znělo to beznadějně. Fotka, které zpívala, byla nejspíš vytržená ze školního alba starší sestry, fotka Velkého Atleta, kapitána místního fotbalového týmu a prezidenta Studentské rady. Zatímco to Velký Atlet v nějaké zastrčené uličce strkal do předcvičovatelky povzbuzovaček, někde na předměstí tahle plochá holka s uhrem v koutku úst zpívala:
„Tisícovky hvězd na obloze ... mi řekly ... že jsi jediná láska, kterou mám ... řekni, že mě miluješ ... řekni, že jsi můj, jen můj ..."
Dnes v noci bylo na obloze o mnoho víc než jen tisícovka hvězd, ale nebyly to hvězdy milenců. Žádná jemná mlhovina Mléčné dráhy. Tady, míli nad hladinou moře, byly ostré a kruté jako miliony děr v nebeském sametu, rány božího ledového rapíru. Byly to hvězdy nenávistníků, a tak se Harold cítil oprávněn se k nim obracet. Přeji si, přeji si co chci, přeji si co si přeji dnes v noci. Chcípněte.
Seděl tiše s hlavou zvrácenou jako nějaký zadumaný astronom. Vlasy měl delší než kdykoliv předtím, nebyly ale už mastné, slepené a rozcuchané. Nepáchl už jako kravinec v kupce sena. Dokonce i pleť se mu spravila, když teď přestal mlsat. A díky vší té práci a pochodům ztratil pár kilo. Začínal vypadat dost dobře. V posledních několika týdnech se prošel kolem několika lesklých ploch, jen aby na sebe přes rameno mžikl, překvapený, jako by letmo spatřil nějakého cizince.
Zavrtěl se. V klíně měl knihu, tlustý svazek s mramorově modrou vazbou a přebalem z imitace kůže. Když byl pryč z domu, ukrýval ji pod uvolněným kamenem krbu. Kdyby tu knihu někdo našel, znamenalo by to pro něj v Boulderu konec. Na obalu knihy bylo zlatým písmem vytištěno jediné slovo, a to znělo ÚČETNICTVÍ. Byl to deník, jenž si začal psát poté, co si přečetl Franin. Zaplnil svým drobným rukopisem, který se táhl od okraje k okraji, už přes šedesát stránek. Nebyly tam odstavce, jen nepřerušovaný blok písmen, výron nenávisti, jako když z abscesu vytryskne hnis. Zdálo by se, že už všechen vyčerpal, ve skutečnosti jej ale teprve načal. Bylo to jako v tom starém vtipu. Proč byla země po poslední bitvě generála Custera bílá? Protože Indiáni byli hned hotoví ...
A proč on nenávidí?
Vzpřímil se, jako by ta otázka přišla z vnějšku. Na tu otázku bylo těžké odpovědět, ale pár, vybraných pár, by to možná dokázalo. Neřekl Einstein, že na světě je jen šest lidí, kteří chápou důsledky vzorce E=mc^2 ? A co ta rovnice uvnitř jeho lebky? Haroldova relativita. Rychlost sněti. Ach, mohl by zaplnit dvakrát více stran než dosud a byly by kalnější, tajemnější, dokud by se nakonec neztratil ve vlastním hodinovém strojku a pořád by nebyl ani náznakem poblíž hnacího péra. Možná se ... možná znásilňuje sám sebe. Je to tak? Rozhodně je to blízko. Obscénní a nepřetržitý akt sodomie.
Brzy opustí Boulder. Za měsíc nebo dva, ne později. Až se konečně rozhodne, jak vyrovnat skóre. Pak se vydá na západ. A až se tam dostane, otevře ústa a řekne jim o tomhle místě všechno. Řekne jim, co se dělo na veřejných schůzích, a - a to bude důležitější - co se dělo na soukromých schůzkách. Dozajista bude ve Výboru Svobodné zóny. Bude tam vítán, a ten chlap, co to vede tam, jej bude chtít... ne aby ukončil jeho nenávist, ale aby získal její dokonalý nástroj, cadillac Nenávist, Hroz-Royce, dlouhý a temně lesklý. Nastoupí do něj a to jej i jeho nenávist donese k nim. On a Flagg rozkopou tuhle mizernou osadu jako mraveniště. Ale nejdřív se vypořádá s Redmanem, který mu lhal a ukradl mu ženu.
Jasně, Harolde, ale proč nenávidíš?

Ne, na tohle nebyla uspokojivá odpověď, jen jakési ... schválení nenávisti samotné. Je to vůbec řádná otázka? Myslel si, že ne. Právě tak by ses mohl ptát ženy, proč porodila postižené dítě.
Byla chvíle, hodina nebo jen okamžik, kdy přemítal o tom, že nenávist zavrhne. To tehdy, když dočetl Franin deník a zjistil, že Fran je neodvolatelně spojena s Redmanem. To náhlé poznání na něj zapůsobilo jako když na slimáka vychrstneš kyblík studené vody a z něj se místo roztaženého, měkkého a slizkého organismu stane malá tuhá kulička. V té hodině nebo okamžiku si uvědomil, že by prostě mohl přijmout skutečnost, a to vědomí ho rozjařilo i vyděsilo. V tom časovém úseku věděl, že by se mohl změnit v nového člověka, čerstvého Harolda Laudera, vyšlechtěného z toho starého díky razantně zasahujícímu skalpelu epidemie superchřipky. Cítil ostřeji než kdokoliv jiný, že o tom celá Boulderská Svobodná zóna je. Lidé nejsou stejní jako předtím. Tahle malá městská komunita je jiná než kterákoliv americká komunita před epidemií. Oni to nevidí, protože na rozdíl od něj nejsou vně toho všeho. Muži a ženy spolu žijí bez viditelné touhy po znovunastolení institutu manželství. Celé skupiny lidí spolu přebývají v malých subkomunitách jako v komunách. Nejsou tu velké rozbroje. Zdá se, že všichni spolu vycházejí. A nejpodivnější na tom je, že nikdo se zřejmé nepodivuje nad hlubokými teologickými důsledky snů ... ani samotné epidemie. Sám Boulder je vyšlechtěnou komunitou, tabula tak rasa, že ani nevnímá vlastní novou, zvláštní krásu.
Harold ji vnímal a nenáviděl.
Daleko za horami je jiné vyšlechtěné stvoření. Vyšlechtěné z temné zhoubnosti, jediná divoká buňka, vyňatá z umírajícího těla staré politiky, osamělý zástupce rakoviny, která žrala starou společnost zaživa. Jediná buňka, ale už se začala reprodukovat a plodit další divoké buňky. Pro společnost to bude znamenat starý boj, pokus zdravé tkáně odrazit zhoubný vpád. Ale před každou jednou buňkou stojí stará, stará otázka, ta, která se vrací až do Rajské zahrady - sníš jablko, nebo ho necháš být? Tam, na západě, už jedí jablečné koláče a pijí jablečný mošt. Jsou tam asasinové Edenu, temní kopiníci.
A on sám, postaven před vědomí, že může přijmout skutečnost, tu novou příležitost odmítl. Uchopit ji by bylo jako zabít sám sebe. Proti tomu se vzpouzely přízraky všeho ponížení, které kdy zažil. Jeho zavražděné sny a ambice se probouzely do svého tajemného života a ptaly se, jestli na ně může tak snadno zapomenout. V nové Svobodné společnosti mohl být jen Haroldem Lauderem. Tam mohl být princem.
Zhouba jej zachvátila. Byl to temný karneval - ruské kolo se světly, otáčejícími se nad černou krajinou, malé stánky bez zavírací doby plné zmetků jako je on sám, a v hlavním stanu jedí lvi diváky. Doléhala k němu diskordantní hudba chaosu.
Otevřel deník a ve světle hvězd pevnou rukou napsal:

12. srpna 1990 (brzy ráno)
Říká se, že dvěma velkými lidskými hříchy jsou pýcha a nenávist. Je to tak doopravdy? Já je považuji za dvě velké ctnosti. Vzdát se pýchy a nenávisti znamená, že se změníš pro dobro světa. Přijmout je, dát jim průchod, je vznešenější; znamená to, že se svět musí změnit pro tvé dobro. Zažívám velké dobrodružství.
HAROLD EMERY LAUDER

Zavřel knihu. Šel do domu, strčil knihu do díry v krbu a pečlivě vrátil kámen na místo. Přešel do koupelny, dal lampu na umývadlo tak, aby osvětlovala zrcadlo, a po příštích patnáct minut cvičil úsměvy. Byl v tom docela dobrý.
KAPITOLA 51
Všude v Boulderu visely Ralphovy plakáty, ohlašující na osmnáctý srpen schůzi. Byla kolem nich spousta vzrušeného hovoru. Většina měla co dělat s dobrými a špatnými vlastnostmi sedmi členů čestného výboru.
Vyčerpaná Matka Abagail šla do postele ještě dřív, než z oblohy zmizelo světlo. Den byl nepřetržitým proudem návštěvníků a všichni chtěli znát její názor. Uznala, že většina vybraných je naprosto v pořádku. Lidé chtěli úzkostlivě vědět, jestli se ona stane členkou stálého výboru, bude-li na schůzi vytvořen. Odpovídala, že by to pro ni bylo trochu moc namáhavé, ale že zvolenému výboru samozřejmě pomůže, jak jen bude moci, bude-li o to on stát. Byla znovu a znovu ujišťována, že výbor, který by takovou

pomoc odmítl, by byl hromadně odvržen, a to pěkně rychle. Matka Abagail uléhala unavená, ale spokojená.
Stejně jako téže noci Nick Andros. Za jediný den se působením jediného nacyklostylovaného plakátu Svobodná zóna změnila z nespojité skupiny uprchlíků v potenciální voliče. Líbilo se jim to; dávalo jim to pocit místa, na němž se zastavili po dlouhém volném pádu.
Toho večera jej Ralph odvezl do elektrárny. On, Ralph a Stu se usnesli na předběžné schůzce v bytě Frannie a Stua, která se měla konat popozítří. Všem sedmi to dalo další dva dny, během nichž mohou poslouchat, co lidé říkají.
Nick se zasmál a poplácal se po neužitečných uších.
„Odezírání ze rtů je ještě lepší," řekl Stu. „Víš, Nicku, myslím, že to s těmi porouchanými stroji dokážeme. Ten Brad Kitchner je do práce opravdový ďas. Kdybychom měli deset takových, prvního září by perfektně šlapalo celé město."
Nick mu ukázal kroužek z palce a ukazováčku. Dovnitř vešli spolu.
Toho večera šel Larry Underwood s Leo Rockwayem po Arapahoe Avenue na západ k Haroldovu domu. Larry nesl batoh, který měl po celou cestu napříč zemí, teď v něm ale byla jen láhev vína a půltucet čokoládových tyčinek Payday.
Lucy byla se skupinou šesti lidí, kteří vzali dva odtahovací nákladďáky a začali čistit ulice a silnice kolem Boulderu od odstavených aut. Problémem bylo, že to dělali na vlastní vrub - byla to ojedinělá operace, která může probíhat, jen když se lidi cítí jako tým a chovají se tak. Odtahovací dýchánek namísto čajového, pomyslel si Larry a jeho oči zachytily jeden z plakátů, nadepsaný VŠEOBECNÉ SHROMÁŽDĚNÍ. Tenhle byl přibitý k telefonnímu sloupu. Možná, že tohle je odpověď. Sakra, lidi tady chtějí pracovat; potřebují jen někoho, kdo to bude koordinovat a říkat jim, co je třeba dělat. Myslel si, že nejvíce ze všeho chtějí vytěsnit vzpomínku na to, co se stalo na začátku léta (to už je konec léta?), jako když houbou smažete z tabule sprostá slova. Možná bychom to mohli provést od jednoho konce Ameriky k druhému, pomyslel si Larry, ale tady v Boulderu to snad zvládneme dřív, než napadne sníh - bude-li Matka Abagail spolupracovat.
Otočil se po zvuku rozbíjeného skla. Leo prohodil velký kámen z něčí zahradní skalky čelním sklem starého forda. Na nálepce na kufru stálo: POHNI ŘITÍ, KDYŽ SE ŘÍTÍŠ - COLD CREEK CANYON. „Nedělej to, Joe." „Jsem Leo."
„Leo," opravil se. „Nedělej to."
„Proč ne?" zeptal se Leo pokojně, a Larry dlouho nemohl vymyslet uspokojivou odpověď.
„Protože to dělá škaredý zvuk," řekl nakonec. „Aha. Dobře."
Pak pokračovali. Larry zastrčil ruce do kapes. Leo jej napodobil. Larry nakopl plechovku od piva. Leo sešel z cesty, aby mohl kopnout do kamene. Larry si začal hvízdat melodii. Leo vydával syčivě hvízdavý zvuk, aby jej doprovodil. Larry rozcuchal dítěti vlasy a Leo k němu vzhlédl těma podivnýma mongolskýma očima a zakřenil se. A Larry si pomyslel: Pro Kristovy rány, ještě se do něj zamiluju. To je teda gól.
Došli k parku, o němž se zmínila Frannie, a naproti němu byl zelený dům s bílými okenicemi. Bylo tam kolečko, plné cihel; stálo na betonové cestičce, která vedla ke vstupním dveřím. Vedle kolečka byl odpadkový koš, naplněný takovou tou instantní maltovou směskou, do které musíte jen přidat vodu. Vedle klečel zády k silnici širokoplecí chlapík s vykasanou košilí; na ramenou se mu trochu loupaly spáleniny od slunce. V ruce měl zednickou lžíci. Stavěl nízkou a šikmou cihlovou zídku kolem květinového záhonu.
Larry si vzpomněl na Franino: Změnil se ... Nevím jak ani proč ani jestli je to tak dobře ... a někdy mám strach.
Pak pokročil dopředu a řekl to přesně tak, jak si to za dlouhých dní cesty napříč zemí plánoval: „Harold Lauder, předpokládám?"
Harold sebou překvapeně trhl, pak se otočil se lžící v jedné ruce a cihlou v druhé. Obě věci zpola pozdvihl jako nějaké zbraně. Larry koutkem oka zahlédl, že Leo ucouvl. Úplně nejdřív si pomyslel, že Harold vůbec nevyhlíží tak, jak si jej představoval. Druhá myšlenka patřila lžíci: Bože můj, to mě tou věcí sejme? Haroldův obličej byl plný vzteku, oči měl úzké a temné. Dlouhé vlasy mu nad zpoceným čelem

utvořily táhlou vlnu. Rty měl sevřené a skoro bílé.
A pak se udala změna tak náhlá a naprostá, že Larry pak skoro nebyl s to uvěřit, že napjatého, neusměvavého Harolda s obličejem muže, který zednickou lžíci spíše než ke stavbě zídky kolem záhonu použije k zacementování někoho do základů domu, vůbec viděl.
Usmál se širokým a bezbranným úsměvem, který mu udělal v koutku úst důlky. Oči ztratily tu hrozivou pichlavost (byly lahvově zelené, a jak by mohly tak jasné a bezmocné oči vypadat hrozivě nebo dokonce temně?). Zapíchl zednickou lžíci do malty - mlask! - otřel si ruce o boky džínů a vykročil s napřaženou rukou. Larry si pomyslel: Můj ty Bože, je to ještě dítě, je mladší než já. Jestli je mu už osmnáct, sním, všechny svíčky na jeho příštím narozeninovém dortu.
„Myslím, že vás neznám," řekl Harold, když si třásli rukou, a křenil se. Měl pevný stisk. Zapumpoval Larrymu rukou nahoru a dolů přesně třikrát a pak ji pustil. Larrymu to připomnělo, jak si třásl rukou s Georgem Bushem, když se ten starý zálesák chtěl stát prezidentem. Bylo to na politickém shromáždění, kterého se zúčastnil na výzvu své matky před mnoha lety. Když si nemůžeš dovolit kino, běž do zoo. Když si nemůžeš dovolit zoo, běž se podívat na politika.
Ale Haroldův škleb byl nakažlivý, a Larry se musel také usmát. Děcko nebo ne, politické potřesení rukou nebo ne, ten úsměv na něj působil naprosto upřímně, a po vší té době, po všech těch papírcích od čokolády, tady stál Harold Lauder z masa a kostí.
„Ne, neznáte," řekl Larry. „Ale já už se s vámi seznámil."
„Ale!" prohlásil Harold a jeho úsměv se vystupňoval. Jestli ho ještě rozšíří, pomyslel si pobaveně Larry, potkají se koutky jeho úst vzadu a horní dvě třetiny hlavy mu odpadnou.
„Jel jsem podle vás přes celou zemi až z Maine," řekl Larry.
„Neblázněte! Fakt?"
„Fakt." Rozepjal zavazadlo. „Tady jsem vám něco přinesl." Vytáhl láhev bordeaux a vložil ji Haroldovi do ruky.
„Poslouchejte, to jste nemusel," řekl Harold a hleděl na láhev trochu udiveně. „Devatenáct set čtyřicet sedm?"
„Dobrý rok," řekl Larry. „A tohle."
Do druhé ruky Haroldovi vložil asi půltucet tyčinek Payday. Jedna z nich mu mezi prsty proklouzla na trávu. Harold se sehnul, aby ji zvedl, a tehdy Larry zahlédl ten dřívější výraz.
Pak se Harold znovu vztyčil a zase se usmíval. „Jak jste to věděl?"
„Jel jsem podle vašich nápisů ... a vašich obalů od čokolády."
„No to je teda něco. Pojďte dovnitř. Splkneme, jak rád říkával můj otec. Dá si ten váš chlapec kolu?"
„Jasně, co říkáš, Leo, ne -"
Rozhlédl se, ale Leo už vedle něj nestál. Byl na druhé straně cesty a prohlížel si nějaké puklinky na silnici, jako by jej strašlivě zajímaly.
„Hej, Leo! Chceš kolu?"
Larry zamumlal něco, čemu Larry nerozuměl.
„Mluv nahlas," řekl podrážděně. „K čemu ti dal Bůh hlas? Ptal jsem se, jestli chceš kolu."
Leo sotva slyšitelně řekl: „Myslím, že se půjdu podívat, jestli se vrátila mamka Nadine."
„Co se děje? Vždyť jsme teď přišli!"
„Chci jít zpátky!" řekl Leo a zvedl oči. Slunce se mu z nich odráželo příliš silně a Larry si pomyslel: Co to proboha je ? On skoro brečí. „Vteřinu," řekl Haroldovi. „Jistě," odpověděl Harold a zašklebil se. „Děti jsou někdy plaché. Já byl."
Larry přešel k Leovi a dřepl si, aby měli oči ve stejné úrovni. „Kde je problém, člověče?"
„Chci prostě zpátky," řekl Leo a nedíval se mu do očí. „Chci mamku Nadine."
„No, ty ..." Bezmocně se odmlčel.
„Chci zpátky." Krátce na Larryho pohlédl. Jeho oči zaletěly za Larryho záda, kde uprostřed trávníku stál Harold. Pak zpátky k betonu. „Prosím." „Harold se ti nelíbí? „
„Já nevím ... je dobrej ... chci prostě zpátky." Larry povzdechl. „Trefiš?" „Jasně."
„Dobře. Ale chtěl bych, abys šel dovnitř a dal si s námi kolu. Čekal jsem na setkání s Haroldem dlouho. To přece víš, ne?" „A-ano."

„A pak bychom mohli jít zpátky spolu."
„Nepůjdu do toho domu," zasyčel Leo a na chvíli z něj byl zase Joe, s očima prázdnýma a divokýma.
„Dobře," řekl Larry spěšně. Vztyčil se. „Běž rovnou domů. Zkontroluju, jestlis došel. A drž se mimo silnice."
„Budu." A náhle Leo zabreptal tím svým tichým, syčivým šepotem. „Proč nejdeš se mnou? Teď hned? Půjdem spolu. Prosím, Larry! Jo?" „Ježíši, Leo, co -"
„Nevadí," řekl Leo. A než mohl Larry říci ještě něco, Leo už spěchal pryč. Larry stál a hleděl za ním, dokud mu nezmizel z očí. Pak se s rozpačitým zamračením obrátil k Haroldovi.
„Hele, to je v pořádku," řekl Harold. „S dětmi je někdy sranda." „No, to určitě je, ale myslím, že na to má právo. Hodně zkusil." „Vsadil bych se, že jo," odpověděl Harold, a Larry na okamžik pocítil nedůvěru, pocit, že Haroldova rychlá sympatie k chlapci, kterého nikdy nepotkal, je umělá jako vejce v prášku.
„No, pojďme dovnitř," řekl Harold. „Víte, jste má první návštěva. Párkrát tu byla Frannie se Stuem, ale to se nepočítá." Úšklebek se změnil v úsměv, lehce smutný úsměv, a Larry k tomu chlapci náhle pocítil soucit - protože on byl doopravdy chlapec. Byl osamělý a tady stojí Larry, ten starý Larry, který pro nikoho nemá dobrého slova, a odvažuje se ho na potkání soudit. To není fér. Je čas, aby přestal být tak zatraceně nedůvěřivý. „Moc rád," odpověděl.
Obývací pokoj byl malý, ale pohodlný. „Dám sem nějaký nový nábytek, až se k tomu dostanu," řekl Harold. „Moderní. Chrom a kůže. Jak říkají reklamy: 'Kašli na rozpočet. Tady máš MasterCard.'"
Larry se srdečně rozesmál.
„Ve sklepě je nějaké dobré pití. Skočím pro něj. Myslím, že čokoládu vynechám, jestli vám to nebude vadit - se sladkostmi jsem skončil, pokouším se zhubnout, ale musíme zkusit víno, tohle je zvláštní příležitost. Prošel jste celou cestu z Maine za námi, co, a podle mých - našich - nápisů. To je fakt něco. Musíte mi o tom něco říct. Mezitím zkuste to zelené křeslo. Je tady z toho nejlepší."
Během tohoto výlevu Larrymu v hlavě bleskla poslední pochybovačná myšlenka: Dokonce mluví jako politik - hladce, rychle a vemlouvavé.
Harold odešel a Larry se usadil do zeleného křesla. Uslyšel otevírání dveří a pak Haroldovy těžké kroky na schodišti do sklepa. Rozhlédl se. Ne, nebyl to žádný extra obývák, ale s plyšovým kobercem a nějakým moderním nábytkem bude fajn. Nejlepší tu bylo kamenné ohniště a krb. Pěkná, pečlivá ruční práce. Ale na krbu byl jeden uvolněný kámen. Larrymu se zdálo, že vypadl a někdo ho vrátil zpátky trochu nedbale. Nechat to tak bylo jako nechat jeden díl skládačky špatně uložený nebo nechat viset obraz na zdi nakřivo.
Vstal a kámen vytáhl. Harold ještě šramotil dole. Larry chtěl kámen zasadit zpět, když v díře zahlédl knihu, vpředu lehce poprášenou kamenným prachem, ne ale dost, aby to zakrylo jediné slovo, které do ní bylo zlatě vyraženo: ÚČETNICTVÍ.
Cítil se trochu zahanbeně, jako by slídil, a zasadil kámen na místo, právě když Haroldovy kroky začaly stoupat po schodišti. Tentokrát to bylo dokonalé, a když se Harold vrátil do obýváku a v každé ruce - měl po baňaté sklenici, Larry znovu seděl v zeleném křesle.
„Chvíli mi trvalo, než jsem je dole umyl," řekl Harold. „Byly trochu zaprášené."
„Vypadají krásně," řekl Larry. „Podívejte, nemohl bych odpříséhnout, že to bordeaux se nezkazilo. Možná budeme pít vinný ocet."
„Kdo nehraje, nevyhraje," zašklebil se Harold.
Ten úšklebek ho zneklidnil a Larry najednou zjistil, že myslí na účetní knihu - jestli je Haroldova, nebo zda patřila původnímu majiteli. A jestli je Haroldova, co tam proboha může psát?
Odšpuntovali láhev bordeaux a k oboustrannému potěšení zjistili, že s vínem nic není. O půl hodiny později měli oba příjemnou špičku, Harold o maličko více než Larry. Přesto mu ten škleb vydržel; vlastně se ještě rozšířil.
S jazykem trochu ztěžklým vínem Larry řekl: „Ty plakáty. Ta velká schůze osmnáctého. Jak to, že tě nedali do toho výboru, Harolde? Myslel bych si, že chlapík jako ty tam patří."
Haroldův úsměv se prohloubil a vypadal blahosklonně. „No, jsem hrozně mladý. Podle mě si myslí, že nemám dost zkušeností."

„Myslím, že je to zatracená ostuda," Ale myslel si to doopravdy? Ten škleb. Ten temný, sotva postřehnutelný výraz podezření. Myslel si to? Nevěděl.
„No, kdo ví, co přinese budoucnost?" řekl Harold a doširoka se křenil. „Každý pes má svůj den."
Larry odešel kolem páté. Jeho rozloučení s Haroldem bylo přátelské; Harold mu potřásl rukou, zakřenil se a řekl mu, aby přišel častěji. Ale Larry nějak získal pocit, že Harold by dal cokoliv za to, aby se už nevracel.
Pomalu šel po betonové cestě. Na chodníku se otočil, aby zamával. Harold už byl uvnitř. Dveře byly zavřené. V domě byla dost zima, protože žaluzie byly staženy. Uvnitř to vypadalo normálně, ale když stál venku, náhle mu došlo, že to je jediný dům ve vnitřním Boulderu, kde jsou zataženy žaluzie i závěsy. Jistě, i v Boulderu byla ještě spousta domů, kde byly stažené rolety. To byly domy mrtvých. Když onemocněli, zatáhli před světem závěsy. Zatáhli je a zemřeli v soukromí, tak, jak je v posledním tažení vyhledává každý tvor. Živí - možná díky podvědomé znalosti tohoto faktu - doširoka rozevírají okenice a roztahují závěsy.
Z vína jej trošku bolela hlava a on se pokoušel namluvit si, že to mrazení je součástí lehké kocoviny, oprávněného to trestu za to, že vychlemtali dobré víno, jako by to byl levný muškát. Ale jen tím to nebylo - to ne. Prohlížel si ulici odshora dolů a pomyslel si: Díky Bohu za tunelové vidění. Díky Bohu za selektivní vnímání. Protože bez nich bychom všichni byli jako v Lovecraftově povídce.
Myšlenky se mu mátly. Náhle byl přesvědčen, že jej Harold pozoruje zpoza lišt okenic, otvírá a svírá pěsti ve rdousivém sevření a úsměv se mu změnil v kosý nenávistný pohled ... Každý pes má svůj den.
Zároveň si vzpomněl na noc v Benningtonu, kde spal v altánu a vzbudil se s tím strašným pocitem, že tam někdo je ... a pak slyšel (nebo se mu to jen zdálo?) ten prašný zvuk podpatků, mířících na západ.
Přestaň. Přestaň se strašit.
Hřbitov na Boot Hill, navázal volně jeho mozek. Pro Kristovy rány, vůbec jsem neměl myslet na ty mrtvé, na mrtvé lidi za všemi těmi zavřenými okenicemi a zataženými závěsy a roletami, v temnotě jako v tunelu, Lincolnův tunel, Kriste, co když se všichni začnou hýbat, proboha, vykašli se na to - A náhle zjistil, že myslí na výlet do bronxské zoo, kde byl jako malý kluk s matkou. Šli do pavilónu opic a tamější zápach byl jako hmotná věc, jako pěst, která ho napraštila přes nos, ale vrazila se mu dovnitř nosu. Otočil se, aby tamodtud utekl, ale matka ho zastavila.
Prostě normálně dýchej, Larry, řekla mu tenkrát. Během pěti minut ten škaredý zápach vůbec nebudeš vnímat.
A tak tam zůstal, i když jí nevěřil, a zápasil se zvracením (dokonce už v sedmi nenáviděl zvracení víc než cokoliv na světě) a ukázalo se, že měla pravdu. Když se příště podíval na hodinky, zjistil, že jsou v opičím pavilónu už půl hodiny, a nechápal, proč si dámy, které vcházejí, náhle rukou přikrývají nosy a vypadají znechuceně. Řekl to matce a Alice Underwoodová se rozesmála.
Ale jo, pořád to hrozně smrdí. Jenže ty to necítíš. Jak to, mami'?
Nevím. Je to tak u všech. Teď si řekni: „A teď ucítím, jak je ten opičí pavilón cítit DOOPRAVDY, a zhluboka se nadechni."
Udělal to a ten smrad tu byl zas, smrad ještě výraznější a horší, než když vešli, a jeho párek v rohlíku a třešňový koláč se mu znovu začaly vracet v jedné velké nechutné bublině, a on musel uhánět ke dveřím a na čerstvém vzduchu se mu - tak tak - podařilo to v sobě udržet.
To je selektivní vnímání, pomyslel si teď, a ona věděla, co to je, i když nevěděla, jak se tomu říká. Ta myšlenka se mu v mozku ještě ani neutvořila, když uslyšel znovu matčin hlas, jak říká: Prostě si řekni: „Teď znovu ucítím, jakou vůni Boulder DOOPRAVDY má." A on to cítil - právě tak, cítil to. Cítil, co je za zamčenými dveřmi a staženými roletami a zavřenými okenicemi, cítil pomalý rozklad, který probíhal i v tomhle městě, jež zemřelo téměř prázdné.
Šel rychleji, neběžel, ale byl běhu blíž a blíž, a cítil ten šťavnatý, mocný puch, který - jako všichni - vědomě přestal cítit, protože je všude, je ve všem, prosakuje jejich myšlenkami, a ty nestanuješ závěsy ani když se miluješ, protože za staženými závěsy leží mrtví a živí chtějí ještě vyhlížet na svět.
Chtělo to z něj vyletět, ne párek v rohlíku a třešňový koláč, ale víno a čokoládové tyčinky. Protože tohle je opičí pavilón, ze kterého se nikdy nedokáže dostat ven, ledaže by se přestěhoval na ostrov, kde nikdy nikdo nežil, a dokonce přesto, že pořád nenávidí zvracení víc než cokoliv, teď bude -

„Larry? Jsi v pořádku?“
Byl tak překvapený, že mu z hrdla uniklo tenké vykviknutí - Íííí! - a poskočil. Byl to Leo, seděl na zídce asi tři domy od Haroldova. Měl ping-pongový balónek a pinkal si jím o zem.
„Co tu děláš?“ zeptal se Larry. Jeho tep se zvolna vracel k normálu.
„Chtěl jsem jít domů s tebou,“ řekl Leo ostýchavé, „ale nechtěl jsem jít do domu toho chlapa.“
„Proč ne?“ zeptal se Larry. Posadil se na zídku vedle Lea.
Leo pokrčil rameny a vrátil se očima k balónku. Když ho házel na chodník a zase chytal, dělalo to tiché plonk! plonk!
„Nevím.“
„Leo?“
»Co?“
„Je to pro mě moc důležité. Protože mám Harolda rád ... a nemám ho rád. Mám z něj dvojí pocit. Měl jsi někdy z někoho dvojí pocit?“
„Já z něj mám jen jeden pocit.“ Plonk! Plonk!
„Jaký?“
„Bojím se,“ řekl Leo prostě. „Půjdeme domů za mamkou Nadine a mamkou Lucy?“
„Jasně.“
Chvíli šli po Arapahoe beze slova. Leo neustále házel pingpongovým balónkem a obratně jej chytal.
„Promiň, že jsem tě nechal tak dlouho čekat,“ řekl Larry.
„Ne, to je okay.“
„Ne, fakt, kdybych věděl, že na mě čekáš, hodil bych sebou.“ „Měl jsem co dělat. Našel jsem to na jeho trávníku. Pongpingový míček.“ „Pingpongový,“ opravil ho nepřítomně Larry. „Proč myslíš, že Harold nechává stažené rolety?“
„Aby nikdo neviděl dovnitř, nejspíš,“ řekl Leo. „Aby mohl dělat tajné věci. Je to jako u těch mrtvých lidí, že?“ Plonk! Plonk!
Šli dál, došli na roh Broadwaye a zahnuli na jih. Teď viděli na ulicích další lidi; ženu v šatech, vyhlížející z okna, muže s krumpáčem, který se odněkud vracel, jiného, který se v rozbité výloze obchodu se sportovními potřebami zběžně probíral rybářskými potřebami. Larry zahlédl Dicka Vollmana ze své skupiny, jak proti nim jede na bicyklu. Zamával jim. Opětovali pozdrav.
„Tajné věci,“ řekl si pro sebe zadumaně Larry, aniž by se vlastně pokoušel z Lea vytáhnout více.
„Možná se modlí k temnému muži,“ řekl ledabyle Leo, a Larry sebou trhl, jako by po něm přejeli nabitým drátem. Leo si toho nevšiml. Snažil se o dva odskoky: nejdříve hodil míčkem o chodník, ten se odrazil na zídku, a až pak jej Leo zachytil. Plonk! Píp!
„To si opravdu myslíš?“ zeptal se Larry a snažil se o nezúčastněný tón. „Nevím. Ale nemá nás rád. Moc se směje. Já si ale myslím, že v něm jsou červi, a ti ho rozesmívají. Ale tihle červi mu vyžírají mozek. Jako larvy.“ „Joe ... Leo, myslím -“
Leovy oči - temné, vzdálené a sešikmené - se náhle projasnily. Usmál se. „Koukej, támhle je Dayna. Mám ji rád. Hej, Dayno!“ zaječel a začal mávat.
„Máš žvejkačku?“
Dayna, která promazávala ložiska sportovního kola, se otočila a usmála. Sáhla do kapsy košile a vytáhla odtud pět kousků žvýkačky Juicy Fruit jako karty v pokeru. Leo se k ní se šťastným smíchem rozběhl, dlouhé vlasy za ním vlály, pingpongový balónek svíral v pěsti, a Larryho nechal, aby za ním zíral. Ta myšlenka o bílých červech za Haroldovým úsměvem ... kde Joe (Ne, Leo, jmenuje se Leo, nebo si to aspoň myslí) přišel na něco tak sofistikovaného - a tak hrozného? Chlapec byl v jakémsi polotransu. A nejel v tom sám; kolikrát už za těch pár dní, co tu je, Larry viděl, jak někdo prostě ztuhl na ulici, tupě chvíli hleděl do prázdna a pak zas pokračoval v chůzi? Věci se změnily. Celá soustava lidského vnímání se nejspíš posunula o ždibec výš.
Bylo to děsivé jako peklo.
Larry se přiměl jít dál a přešel k místu, kde se Leo s Daynou dělili o žvýkačku.
Toho odpoledne našel Stu Frannie, jak na malém dvorku za jejich domem pere prádlo. Naplnila nízké necky vodou, nasypala tam skoro půl krabice prášku a pak to míchala vařečkou, dokud se neobjevily

řídké mydliny. Pochybovala, že to dělá správně, ale bylo jí úplně jedno, jestli tím Matce Abagail předvede, jaký je ignorant. Naházela prádlo do vody, která byla ledově chladná, a pak do ní zachmuřeně skočila a začala v ní přešlapovat a podupávat, jako když Sicilián mačká citrusy. Takže nový model Reedo 5000, pomyslela si, metoda dvojnožní předpírky, a barvy se smějí, prádlo je jemné, a - Otočila se a přistihla svého muže, jak stojí mezi vraty na dvůr a pobaveně ji pozoruje. Frannie se zarazila. Byla trochu zadýchaná.
„Ha-ha, hrozná legrace. Jak dlouho tam stojíš, ty vyčuránku?“
„Pár minut. Hele, jak tomu říkáš? Zásnubní tanec divokých hus?“
„A znovu ha-ha.“ Chladně se na něj zadívala. „Ještě jeden takový vtípek a strávíš noc na gauči nebo za městem na Flagstaffu i se svým přítelem Glenem Batemanem.“
„Koukej, já to nemyslel -“
„Je tam i vaše prádlo, pane Stuarte Redmane. Možná jsi Otec Zakladatel a já nevím co ještě, ale sem tam necháš na trenkách šmouhu.“
Stu se zašklebil, škleb se rozšiřoval, a nakonec se musel smát. „To je surové, miláčku.“
„Teď zrovna se necítím zvlášť ostýchavá.“
„No, teď na chvilku vyskoč. Potřebuju s tebou mluvit.“
Byla ráda, i když si bude muset umýt nohy, než tam znovu vleze. Srdce jí bušilo, ne šťastně, spíše smutně, jako spolehlivá součástka stroje, který zneužívá někdo s pozoruhodným nedostatkem citu. Takhle to musela dělat moje pra-pra-pra-babička, pomyslela si Fran, a pak ji možná pustili do místnosti, z které se nakonec stal salón mé matky. Možná to považovala za rizikový příplatek nebo tak něco. Trochu bázlivě shlédla na své nohy a lýtka. Byl na nich ještě tenký povlak šedých mydlin. Znechuceně je setřela.
„Když moje manželka prala ručně,“ řekl Stu, „používala ... jak se to ... valcha, myslím. Vzpomínám si, že má matka měla asi tři.“
„Vím to,“ řekla Frannie podrážděně. „Prohledaly jsme kvůli tomu s June Brinkmeyerovou aspoň půl Boulderu. Technologie opět zabodovala.“
Znova se rozesmál.
Založila si ruce v bok. „Snažíš se mě namíchnout, Stuarte Redmane?“
„Ne, madam. Myslím, že vím, kde bych ti takovou valchu sehnal. I pro Juney, jestli bude chtít.“
„Kde?“
„Nejdřív pojď za mnou.“ Jeho úsměv se vytratil a on ji objal a položil své čelo na její. „Víš, že jsem rád, že mi pereš,“ řekl, „a já vím, že těhotná žena ví lépe než její muž, co může a nemůže dělat. Ale, Fran, proč se s tím trápíš?“
„Proč?“ užasle na něj pohlédla. „A co budeš nosit? Chceš chodit ve špinavých věcech?“
„Frannie, obchody jsou plné prádla a šatů. A já mám běžnou velikost.“
„Cože, vyhodit staré věci jen proto, že jsou špinavé?“
Pokrčil trochu rozpačité rameny.
„Tak to teda ne,“ řekla. „To je ten starý mrav, Stu. Jako s krabicemi, do kterých ti dávali Big Maca, nebo ty nevratné nezálohované láhve. To není nic, s čím by se mělo začít znovu.“
Zlehka ji políbil. „Dobře. Příště jsem na řadě já, slyšíš?“ „Jasně.“ Usmála se trochu lstivě. „A na jak dlouho? Dokud neslehnu?“ „Dokud zas nepůjde elektrika,“ řekl Stu. „Pak půjdu a vyberu ti tu největší, nejlesklejší pračku, jakou jsi kdy viděla, a sám ji zapojím.“
„Nabídka přijata.“ Pevně jej políbila a on jí polibek vrátil a svýma silnýma rukama jí neklidně čechral vlasy. Výsledkem byla šířící se horkost (žár, jen nebuď upejpavá, jsem rozpálená a vždycky jen žhnu, když mi tohle dělá), která jí nejdřív napřímila bradavky a pak se jí rozlila dole v podbřišku. „Radši toho nech,“ řekla a sotva popadala dech. „Chtěl jsi přece o něčem mluvit.“
„Tak si promluvíme později.“
„Ale prádlo -“
„Namáčení je dobré na zažranou špínu,“ řekl vážně. Rozesmála se a on ji umlčel polibkem. Když ji zdvihl, postavil na nohy a vedl dovnitř, udeřil jí do zad žár slunce a ona se podivila Bylo tak horko předtím? Tak moc? Vypálí to vyrážky na mých zádech do poslední... je to ultrafialovým zářením nebo

tím, že jsme tak vysoko? Je to tak každé léto? Je tak horko?
A pak to s ní začal dělat, přímo na schodech to s ní začal dělat, svlékl ji do naha, rozpálil ji a miloval se s ní.
„Ne, sedni si," řekl.
„Ale -"
„Opravdu, Frannie."
„Stuarte, srazí se to nebo tak něco. Nasypala jsem tam půl krabice prášku-,"
„Žádné strachy."
A tak se posadila pod převislou střechou domu do skládacího křesla. Když se vrátili dolů, rozložila dvě. Stu si sundal boty a ponožky a kalhoty si vyhrnul pod kolena. Když vstoupil do necek a začal důstojné podupávat po prádle, začala se bezmocně hihňat.
Stu se ohlédl a řekl: „Chceš strávit noc na gauči?" „Ne, Stuarte," řekla s vážně míněnou lítostí, a pak se začala hihňat znovu ... dokud se jí po tvářích nekoulely slzy a malé svaly kolem žaludku jí nezeslábly. Když se trochu ovládla, řekla: „Potřetí a naposled, o čem jsi se mnou chtěl mluvit?"
„A jo," pochodoval dopředu a dozadu a vyrobil celou vrstvu mydlin. K povrchu vyplaval pár modrých džínů a on je sešlápnul zpátky, takže mléčné bubliny vystříkly na trávník. Frannie si pomyslela: Vypadá to trochu jako ... ale ne, dost už, dost už s tím, nebo se prosměješ k potratu.
„Dnes večer budeme mít první schůzku Prozatímního výboru," řekl Stu.
„Mám dvě balení piva, sýrové křupky, sýrovou pomazánku, nějaké papričky. To by mohlo -"
„O to nejde, Frannie. Dnes přišel Dick Ellis a řekl, že chce odejít z výboru."
„Ano?" Překvapilo ji to. Dick na ni nepůsobil jako muž, který couvá před zodpovědností.
„Řekl, že bude moc rád dělat cokoliv, jen co získáme opravdového lékaře, ale právě teď to nejde. Dnes přišlo dalších pětadvacet lidí, a mezi nimi je jedna, která měla v noze gangrénu. Zřejmě si ji způsobila, když se drápala přes ohradu z rezavýho ostnatýho drátu."
„To je zlé."
„Dick ji zachránil ... Dick a ta sestra, která přišla s Underwoodem. Vysoká, pěkná dívka. Jmenuje se Laurie Constableová. Dick řekl, že bez ní bychom tu ženu ztratili. No, amputovali jí nohu v koleni a oba jsou vyčerpaní. Navíc mají chlapce se záchvaty křečí a Dick šílí snahou zjistit, jestli jde o epilepsii nebo zvýšený nitrolební tlak nebo snad cukrovku. Došlo k několika případům otravy u lidí, kteří snědli zkažené jídlo, a Dick říká, že na to brzy pár lidí zemře, pokud co nejdřív nevylepíme plakáty s instrukcemi, jak si mají vybírat zásoby. Kde jsem to skončil? Dvě zlomené ruce, jeden případ chřipky -"
„Můj Bože! Říkals chřipka?"
„Klídek. Normální chřipka. Aspirin horečku bez problémů srazí ... a bude to zase dobrý. Taky u toho nejsou žádné černé skvrny na krku. Ale Dick si není jistý, jaká antibiotika má použít, jestli vůbec nějaká, a studuje do noci, aby na to přišel. Taky se bojí, že se to rozšíří a lidi zpanikaří."
„Kdo ji má?"
„Paní jménem Rona Hewttová. Šla sem pěšky skoro celou cestu z Laramie ve Wyomingu, a Dick říká, že utekla hrobníkovi z lopaty."
Fran pokývla hlavou.
„Naštěstí pro nás se zdá, že ta Laurie Constableová je do Dicka zamilovaná, i když je mu asi dvakrát tolik co jí. Myslím, že je to dobře."
„Jak je od tebe velkorysé, že jim to dovolíš, Stuarte."
Usmál se. „No, Dickovi je osmačtyřicet a má problémy se srdíčkem. Teď zrovna má pocit, že si slabost nemůže dovolit ... prakticky studuje na doktora, pro Kristovy rány." Střízlivě se na Fran zadíval. „Chápu, proč to k němu Laurie cítí. Je mezi námi nejblíž k tomu, čemu se říká hrdina. Je to jen venkovský veterinář a je posraný strachy, že někoho zabije. A ví, že každý den přichází víc a víc lidí, a někteří z nich zranění."
„Takže potřebujeme do výboru ještě jednoho."
„Jo. Ralph Brentner agituje pro toho Larry Underwooda, a podle toho, jak mluvíš, udělal dobrý dojem i na tebe."
„Jo. Udělal. Myslím, že by byl dobrý. A dnes jsem ve městě potkala tu dívku, Lucy Swannovou. Je

hrozně příjemná a strašně si Larryho váží.“
„Hádám, že to takhle cítí každá žena. Ale, Frannie, budu k tobě upřímný - nelíbí se mi, že vyzvonil svůj životní příběh někomu, koho sotva poznal.“
„Myslím, že to bylo proto, že jsem byla od začátku s Haroldem. Nemyslím, že mu došlo, proč jsem s tebou a ne s ním.“
„Zajímalo by mě, co si o Haroldovi myslí.“
„Zeptej se ho a uvidíš.“
„Asi to udělám.“
„Přizveš ho do výboru?“
„Spíše ano než ne.“ Vstal. „Rád bych tam měl toho starýho chlápka, kterému říkají Soudce. Je mu ale sedmdesát, a to je zatraceně hodně.“
„Mluvils s ním o Larrym?“
„Ne, ale Nick ano. Nick Andros je pěkně bystrej hoch, Fran. Změnil už pár věcí beze mně i bez Glena. Glena to trochu vzalo, ale i on musel přiznat, že Nickovy nápady byly dobré. No, Soudce Nickovi řekl, že Larry je přesně ten, koho hledáme. Říkal, že Larry se zrovna dostal ke zjištění, že může být k něčemu dobrý, a taky říkal, že bude ještě o hodně lepší.“
„Tak tomu říkám doporučení.“
„Jo,“ řekl Stu. „Ale než ho posadím k nám do sedla, ještě si zjistím, co říká na Harolda.“
„Co máš pořád s Haroldem?“
„Právě tak bych se mohl zeptat, co mám s tebou, Fran. Pořád za něj cítíš zodpovědnost.“
„Ano? Já nevím. Ale můžu ti říct, že když na něj myslím, cítím se trochu provinile.“
„Proč? Protože jsi se mnou? Fran, chtěla jsi ho někdy?“
„Ne, Bože, ne.“ Málem se otřásla.
„Jednou jsem mu lhal,“ řekl Stu. „No ... vlastně to nebyla lež. Bylo to toho dne, kdy jsme se my tři potkali. Čtvrtého července. Myslím, že už tehdy cítil, co by se mohlo stát. Řekl jsem, že tě nechci. Jak jsem měl vědět, jestli tě chci nebo ne? Možná, že v knížkách píšou o lásce na první pohled, ale v opravdovém životě ...“
Zarazil se a na tváři se mu zvolna rozprostřel úsměv.
„Čemu se směješ, Stuarte Redmane?“
„Zrovna mě napadlo,“ řekl, „že v opravdovém životě mi to trvalo minimálně ...“ Hloubavě si promnul bradu. „No, řekl bych tak čtyři hodiny.“
Políbila ho na tvář. „To je od tebe hezké.“
„Je to pravda. Jenže já si myslím, že si dobře pamatuje, co jsem řekl, a nikdy mi to nezapomene.“
„Nikdy proti tobě neřekl křivého slova, Stu ... nebo proti komukoliv jinému.“
„Ne,“ přisvědčil Stu. „On se usmívá. A to se mi nelíbí.“
„Myslíš, že ... spřádá pomstu, nebo tak?“
Stu se zasmál a vstal. „Ne, Harold ne. Glen si myslí, že se kolem Harolda časem zformuje opoziční strana. To je v pořádku. Jen doufám, že se nepokusí pomrvit, co tu teď děláme.“
„Nezapomeň, že je vystrašený a osamělý.“
„A žárlivý.“
„Žárlivý?“ Uvažovala o tom, pak zavrtěla hlavou. „Nemyslím si to - opravdu ne. Mluvila jsem s ním a myslím, že bych to poznala. Možná se ale cítí odstrčený. Myslím, že čekal, že bude v čestném výboru -“
„To bylo jedno z Nickových jednostranných - říká se to tak? - rozhodnutí, se kterým jsme pak všichni souhlasili. Když na to přišlo, nebyl mezi námi nikdo, kdo by Haroldovi úplně věřil.“
„V Ogunquitu,“ řekla, „to bylo to nejnesnesitelnější dítě, jaké si jen můžeš představit. Myslím, že si tím z velké části vybíjel to, jak se k němu chovali doma ... jim se muselo zdát, že se vylíhl z kukaččího vejce nebo tak ... ale po chřipce se zdálo, že se změnil. Alespoň mně se to zdálo. Zdálo se, že se snaží být, no ... mužem. A pak se změnil znovu. Jakoby celý a najednou. Začal se pořád usmívat. Už se s ním nedalo doopravdy mluvit. Byl ... stažený do sebe. Jako když lidi změní náboženství nebo čtou -“ Náhle zmlkla a v očích měla překvapení, které se hodně podobalo strachu.
„Čtou co?“ zeptal se Stu.

„Něco, co změní jejich život," řekla. „Das Kapital. Mein Kampf. Nebo třebas jen cizí milostné dopisy."
„O čem to mluvíš?"
„Hm?" Tázavě se na něj podívala, jako by ji vytrhl z hlubokého snu. Pak se usmála. „O ničem. Nechtěl jsi jít za Larry Underwoodem?"
„Jistě ... pokud jsi v pořádku."
„Jsem víc než v pořádku - je mi nádherně. Tak běž. Padej! Schůze je v sedm. Když sebou hodíš, budeš mít akorát dost času ještě si sníst večeři."
„Dobře."
Byl právě u brány, která oddělovala zadní dvorek od předního, když za ním zavolala: „Nezapomeň se ho zeptat, co si myslí o Haroldovi."
„Neboj," řekl Stu. „Nezapomenu."
„A až bude odpovídat, dívej se mu do očí, Stu."
Když se jej Stu ledabyle zeptal na dojem, který má z Harolda (v tu chvíli se ještě nezmínil o volném místě v Prozatímním výboru), Larry zpozorněl.
„Fran ti pověděla o mé fixaci na Harolda, co?"
„Jo."
Larry a Stu seděli v obývacím pokoji malého domku na Table Mesa. Lucy v kuchyni cinkala nádobím a chystala večeři; ohřívala konzervy na malém plynovém grilu, který jí Larry opatřil. Při práci si prozpěvovala útržky z Honky Tonk Woman; zdálo se, že je šťastná.
Stu si zapálil. Svou spotřebu už snížil na pět, šest cigaret denně; nelákala ho představa, že by ho Dick Ellis operoval kvůli rakovině plic.
„No, celou dobu, co jsem šel v Haroldových stopách, jsem si říkal, že asi nebude vypadat tak, jak jsem si ho představoval. A taky nevypadal, ale pořád se snažím přijít na to, co to s ním je. Choval se příjemně. Dobrý hostitel. Otevřeli jsme láhev, kterou jsem přinesl, a připili jsme si na zdraví. Bavil jsem se. Ale ..."
„Ale?"
„Šli jsme za ním. Leo a já. Stavěl zídku kolem záhonu. Otočil se ... když jsme přišli, asi nás neslyšel, dokud jsem nepromluvil ... a chvilku jsem si říkal, 'Panebože, ten chlap mě zabije.'"
Lucy se objevila ve dveřích. „Stu, zůstaneš na večeři? Jídla je dost."
„Díky, ale čeká na mě Frannie. Zdržím se jenom tak čtvrt hodiny."
„Vážně?"
„Příště, Lucy, děkuju."
„Tak jo." Vrátila se do kuchyně. „Přišel ses jenom zeptat na Harolda?"
„Ne," řekl Stu a rozhodl se. „Přišel jsem se zeptat, jestli bys nechtěl do našeho Prozatímního výboru. Jeden člen - Dick Ellis - musel odmítnout." „Aha, tak je to," řekl Larry, přešel k oknu a díval se na tichou ulici. „Říkal jsem si, že by ze mě moh' být zase jenom pěšák."
„To záleží pochopitelně na, tobě. Potřebujem ještě jednoho. Byl jsi doporučen."
„Kým, jestli se můžu zeptat -"
„Poptávali jsme se. Fran si myslí, že by ses hodil. A Nick Andros si povídal - teda, on nemluví, ale však víš - s jedním člověkem, co přijel s tebou. Soudcem Farrisem-"
Larry vypadal potěšeně. „Soudce mě doporučil, jo? To je bezvadný. Víš, měli byste získat, jeho. Je chytrý jako opice."
„To říkal Nick taky. Ale taky mu je sedmdesát a naše zdravotní vybavení je trochu primitivní."
Larry se otočil na Stua a mírně se usmíval. „Tenhle výbor není až tak dočasný, jak to na první pohled vypadá, že ne?"
Stu se usmál a trochu se uvolnil. Pořád ještě nevěděl, co si má o Larrym myslet, ale bylo jasné, že ten člověk nespadl z višně. „No-o, dalo by se to tak říct. Chtěli bychom, aby výbor vydržel po celý volební období."
„A to pokud možno bez opozice," řekl Larry. Jeho oči se na Stua dívaly přátelsky, ale ostře - velmi ostře. „Dáš si pivo?"
„Radši ne. Před pár dny jsem toho s Glenem Batemanem vypil trochu moc. Fran je trpělivá holka, ale jen odsud posud. Tak co říkáš, Larry? Svezeš se s námi?"

„Asi ... ale sakra, jo. Myslel jsem si, že nebude nic lepšího, než až se sem dostanu a zbavím se svých lidí a nechám někoho jinýho, aby to řídil. Ale místo toho jsem se málem ukousal nudou."
„Dneska večer je u mě malá schůze. Chceme mluvit o velkém shromáždění, který má být osmnáctýho. Myslíš, že budeš moct přijít?"
„Jasně. Můžu vzít Lucy?"
Stu pomalu zavrtěl hlavou. „Ani o tom před ní nemluv. Jsou věci, který chceme nechat pod pokličkou."
Larryho úsměv se vypařil. „Já moc na tajnůstkaření nejsem, Stu. Radši to říkám dopředu, ať se vyhneme nedorozuměním. Domnívám se, že za to, co se stalo v červnu, můžou lidi, kteří si s tajnostmi hráli trochu moc. To nebyl žádný Boží hněv. To se jenom čistě posral lidskej faktor."
„O tomhle se s Matkou Abagail radši moc nepři," řekl Stu. Pořád se uvolněně usmíval. „Náhodou s tebou souhlasím. Ale cítil by ses stejně, kdyby byla válka?"
„Teď ti nerozumím."
„Ten muž, o kterém se nám zdálo. Pochybuju, že prostě odešel."
Larry vypadal překvapeně a uvažoval.
„Glen říká, že chápe, proč o tom už nikdo nemluví," pokračoval Stu, „i když jsme byli varováni. Lidé tady jsou pořád ještě v šoku. Mají pocit, že prošli peklem, aby se dostali sem. Chtějí si jenom lízat rány a pohřbívat své mrtvé. Ale jestli existuje Matka Abagail, on existuje také." Stu trhl hlavou k oknu, které mířilo k horám, strmým v letním oparu. „A mnoho z těch, kteří jsou tady, na něj nejspíš nemyslí, ale já bych vsadil poslední dolar, že on myslí na nás."
Larry se podíval ke dveřím do kuchyně, ale Lucy šla ven, aby si popovídala s Jane Hovingtonovou odvedle.
„Myslíš si, že po nás jde?" řekl tiše. „To ale je uklidňující myšlenka před večeří! Ta spraví chuť!"
„Larry, já si sám nejsem ničím jistý. Ale Matka Abagail říká, že to neskončí, dokud on nedostane nás nebo my jeho."
„Doufám, že to nerozhlašuje kolem. Tyhle lidi by zdrhli do Austrálie, ksakru."
„Myslel jsem, že nemáš rád tajnosti."
„Jo, ale tohle -" Larry zmlkl. Stu se shovívavě usmíval a Larry se také usmál, byť poněkud kysele. „Fajn. Jedna nula. Projednáme to a budeme mlčet."
„Fajn. Tak v sedm."
„Dobrý."
Šli spolu ke dveřím. „Poděkuj Lucy ještě jednou za pozvání," řekl Stu. „Brzo ho s Frannie přijmeme."
„Tak jo." Když se Stu natahoval po klice, řekl Larry: „Hej."
Stu se tázavě otočil.
„Přišel s náma chlapec," začal Larry pomalu, „až z Maine. Jmenuje se Leo Rockway. Měl to těžký. Lucy a já ho máme tak nějak dohromady s jinou ženou, Nadine Grossovou. Nadine taky není tak úplně normální, víš?"
Stu přikývl. O jejím podivném výstupu s Matkou Abagail už kolovaly zvěsti.
„Nadine se starala o Lea, než jsem se k nim přidal. Leo do lidí trochu vidí. Není sám, že. Takoví lidé existovali vždycky, ale od chřipky je jich nějak víc. A Leo ... nechtěl jít do Haroldova domu. Nechtěl dokonce ani zůstat před domem na zahrádce. To je ... trochu zvláštní, ne?"
„To je," souhlasil Stu.
Chvilku na sebe zamyšleně hleděli, potom Stu odešel domů na večeři. Fran se během jídla zdála zamyšlená a moc nemluvila. Právě když v plastikovém kbelíku z umělé hmoty domývala poslední talíře, začínala se scházet první schůze Prozatímního výboru Svobodné zóny.
Poté, co Stu odešel k Larrymu, vyběhla Fran nahoru do ložnice. V rohu přístěnku ležel spací pytel, který s sebou měla po celou cestu z Východního pobřeží. Vozila ho připoutaný na nosiči motocyklu. V boční kapse si schovávala své osobní potřeby. Většina z nich byla nyní rozmístěna po bytě, ve kterém se Stuem bydleli, pár jich ale stále nenašlo vhodné místo a zůstávalo na dně obalu. Bylo tam několik lahviček pleťového čistícího mléka - po smrti matky a otce se jí objevila vyrážka, která se ale už uklidnila - krabička minivložek, pro případ, kdyby začala krvácet (slyšela, že se to těhotným ženám občas stává), a dvě krabice laciných doutníků, jedna s nápisem JE TO KLUK! a druhá, označená JE TO HOLKA!

Posledním předmětem byl její deník.
Vytáhla ho a zamyšleně se na něj zadívala. Od doby, co přijeli do Boulderu, do něj psala jen asi osmkrát nebo devětkrát a zápisy byly vesměs velmi krátké. Dlouhé výlevy se objevovaly pouze, když byli na cestě. Poslední čtyři dny nenapsala vůbec nic a bála se, že by jí deník mohl z paměti úplně vyklouznout, byť byla rozhodnuta psát více, až se všechno trochu usadí. Kvůli dítěti. Teď na něj nicméně myslela ještě kvůli něčemu jinému.
Jako když lidi změní náboženství ... nebo čtou něco, co změní jejich život... jako cizí milostné dopisy ...
Náhle jí připadalo, že kniha ztěžkla a že když otevře tuhé desky, zpotí se námahou a ... a ...
Najednou se ohlédla přes rameno a srdce se jí divoce rozbušilo. Nepohnul se tam někdo?
Možná jenom myš, štrachající ve zdi. Určitě nic víc. Nejspíš to byl jen výplod její představivosti. Není důvod, vůbec žádný důvod, aby náhle myslela na muže v černém rouchu, na muže s hákem. Její dítě je živé a v bezpečí a tohle je jenom sešit a stejně se nedá zjistit, jestli jej někdo četl a i kdyby to šlo, nebylo by lze s jistotou říci, že tou osobou, která deník četla, je Harold Lauder.
I tak sešit otevřela a začala jím pomalu listovat. Před očima se jí objevovaly kratičké záblesky obrazů minulosti jako černobílé fotografie, pořízené amatérským fotografem.
Dnes večer jsme je obdivovali a Harold pořádal přednášku o barvě & struktuře & tónu a Stu na mě skepticky mrknul. A já, nehodná, jsem na něj taky mrkla ...
Harold bude mít pochopitelně námitky na základě obecných principů. Zatraceně, Harolde, kdy vyrosteš? ... a já viděla, že se chystá na nějakou svou patentovanou Chytrou Poznámku Harolda Laudera ...
Znáte ho ... pod vším tím naparováním ... a pompézními prohlášeními ... malý nejistý chlapec ...
To bylo 12. července. Přivřela oči a listovala rychle dál, ve snaze dostat se co nejrychleji na konec.
Pořád jí však před očima vyskakovaly fráze jako políčky: Harold dneska pro změnu docela voněl čistotou ... Dneska by Haroldův dech zahnal na útěk draka...
A další, téměř jasnovidné: Schraňuje si odmítnutí stejně jako piráti své poklady. Ale k čemu? Aby si přikrmoval svůj pocit tajné nadřazenosti a perzekuce? Nebo to je otázka odvety?
Píše si seznam ... jména na okraje ... aby pak věděl ... kdo hodný, kdo mrcha je ...
Potom, 1. srpna, před pouhými čtrnácti dny. Zápis začínal na konci stránky.
Včera jsem nic nezapsala. Byla jsem příliš šťastná. Byla jsem kdy tak šťastná? Asi ne. Stu a já jsme pár. My
Konec stránky. Obrátila dál. První slova na stránce byla jsme se milovali.
Ale sotva na ně pohlédla, zrak jí sklouzl po stránce dolů. Tam bylo vedle nějakého blábolení o mateřském instinktu něco, co ji okamžitě upoutalo a téměř zmrazilo.
Byl to tmavý, mastný otisk prstu.
V hlavě jí divoce vířilo: Jela jsem na motorce celý den, každý den. Jasně, myla jsem se, kde to šlo, ale ruce se umažou ...
Natáhla ruku a vůbec ji nepřekvapilo, že se třese. Položila na otisk palec. Otisk byl mnohem větší.
No jasně, říkala si, když něco rozmažeš, tak je to pochopitelně větší. Proto je to tak, to je všechno ...
Ale otisk nebyl tolik rozmazaný. Drobné linky a smyčky a závity byly poměrně zřetelné.
A nebyl to šmír ani olej, nemělo cenu si nic namlouvat.
Byla to uschlá čokoláda.
Payday, pomyslela si s odporem Fran. Čokoládové tyčinky Payday.
Chvíli se bála pohnout nebo se otočit - bála se, že by přes rameno mohla zahlédnout Haroldův úsměv, podobný úsměvu kočky Šklíby z Alenky. Haroldovy silné rty, které by říkaly: Každý pes má jednou svůj den, Frannie. Každý pes má jednou svůj den.
Ale i kdyby Harold nahlédl do jejího deníku, znamenalo to, že proti ní nebo Stuovi nebo ostatním kuje nějakou tajnou vendetu? Jistě, že ne.
Ale Harold se změnil, zašeptal její vnitřní hlas.
„Zatraceně, vždyť se nezměnil tak moc!“ zakřičela do prázdného pokoje. Při zvuku vlastního hlasu sebou trhla a pak se nervózně zasmála. Sešla dolů a začala chystat večeři. Najedí se brzo, kvůli schůzi ... ale náhle jí schůze nepřipadala tak důležitá jako předtím.
Výňatky ze zápisu ze schůze Prozatímního výboru 13. srpna 1990

Schůze se konala v bytě Stu Redmana a Fran Goldsmithové. Přítomni byli všichni členové Prozatímního výboru, tedy: Stuart Redman, Frances Goldsmithová, Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Susan Sternová a Larry Underwood ...
Stu Redman byl zvolen předsedajícím schůze. Frances Goldsmithová byla zvolena zapisovatelkou ...
Tyto poznámky (spolu s kompletní nahrávkou každého říhnutí, zakloktání a tak podobně, vše zaznamenáno na magnetofonových kazetách pro nějakého šílence, který by to chtěl poslouchat) budou uloženy v bezpečnostní schránce První boulderské banky ...
Stu Redman předvedl leták na téma otravy jídlem, který napsali Dick Ellis a Laurie Constableová (s poutavým nadpisem JESTLI JÍTE, MĚLI BYSTE SI PŘEČÍST TOHLE!). Řekl, že Dick Ellis by to rád nechal vytisknout a vylepit po celém Boulderu ještě před velkým shromážděním 18. srpna, protože už teď bylo v Boulderu patnáct případů otravy jídlem a dva byly docela vážné. Výbor odhlasoval v poměru 7:0, aby Ralph rozmnožil tisíc kopií Dickova letáku a sehnal si lidi. kteří by mu je pomohli roznést po celém městě ...
Susan Sternová přišla s dalším bodem, který Dick a Laurie chtěli předložit před výbor (všichni jsme litovali, že tady ani jeden z nich není). Oba mají pocit, že musí být ustaven Pohřební oddíl; Dick by chtěl, aby to bylo předneseno jako jeden z bodů na veřejném shromáždění a myslí si, že by to nemělo být prezentováno jako věc zdravotního rizika - protože to by mohlo způsobit paniku - ale jako „věc úcty a slušnosti“. Všichni víme, jak překvapivě málo je v Boulderu mrtvol, vezmeme-li v úvahu jeho velikost před nákazou, ale nikdo z nás netuší, proč tomu tak je ... ne tedy, že by na tom teď tolik záleželo. Ale pořád tu jsou tisíce těl a pokud tu chceme zůstat, je nutno se o ně postarat.
Stu se zeptal, jak vážný ten problém v současnosti je, a Sue odpověděla, že má za to, že to nebude kritické až do podzimu, kdy se horké a suché počasí změní ve vlhké.
Larry učinil návrh, aby byla Dickova připomínka zařazena na pořad jednání shromáždění 18. srpna. Návrh byl schválen poměrem 7:0.
Pak se přihlásil Nick Andros a Ralph přečetl jeho připravené poznámky, které zde zaznamenávám doslova:
„Jednou z nejdůležitějších otázek, kterou tento výbor musí řešit, je, zda souhlasí, aby byla Matce Abagail dána plná důvěra a bylo jí oznamováno vše, o čem se na našich schůzích hovoří, ať je to veřejné nebo tajné. Otázka by mohla být také položena obráceně: 'Bude Matka Abagail souhlasit s tím, že dá tomuto výboru - a stálému výboru, který z něj vzejde - naprostou důvěru a bude výboru sdělovat vše, co se děje při jejích setkáních s Bohem nebo kým ... a zvláště to tajné?'
Tohle může znít jako blábol, ale rád bych to vysvětlil, protože je to opravdu pragmatická otázka. Musíme ujasnit postavení Matky Abagail v naší komunitě okamžitě, protože naším úkolem není pouze 'postavit se opět na nohy.' Kdyby tomu tak bylo, vlastně bychom ji nepotřebovali. Jak všichni víme, je tu ještě jeden problém, a to muž, kterému někdy říkáme temný muž nebo, jak to říká Glen, Protivník. Můj důkaz jeho existence je velmi jednoduchý a domnívám se, že většina lidí v Boulderu by mou úvahu odsouhlasila - pokud by o tom ovšem vůbec chtěli přemýšlet. Tedy: 'Zdálo se mi o Matce Abagail a ona existuje; zdálo se mi o temném muži, musí tedy existovat rovněž, i když jsem ho nikdy neviděl.' Lidé tady Matku Abagail milují a já také. Ale nedostaneme se daleko - vlastně nikam - pokud se nebudeme zabývat jejím schválením toho, co uděláme.
Dnes odpoledne jsem ji navštívil a zeptal jsem se jí přímo: Půjdete s námi? Odpověděla, že ano - ale jen za určitých podmínek. Byla naprosto otevřená. Řekla, že máme volnou ruku při vedení společnosti ve 'světských otázkách' - to jsou její slova. Čištění ulic, přidělování domů, obnovení dodávky proudu. Vyjádřila se rovněž velmi jasně o tom, že chce být informovaná o všem, co se týká temného muže. Věří, že jsme součástí šachové partie mezi Bohem a Satanem; že Satanův hlavní agent je Protivník, který se jmenuje Randall Flagg ('jméno, které teď používá,' tak to řekla); že z důvodů známých pouze Bohu byla na Jeho stranu vybrána ona. Věří, a v tom s ní souhlasím, že se blíží zápas a že to bude stát prostě: buď my, nebo on. Domnívá se, že ten zápas je vůbec nejdůležitější a trvá na tom, že s ní musíme projednávat všechna rozhodnutí, která se toho týkají.
Nechci se zaplétat do náboženských debat nebo se dohadovat, jestli má pravdu nebo ne, je ale jasné, že jsme v situaci, se kterou se musíme nějak vyrovnat. Proto mám celou řadu návrhů.“

O Nickově výroku se rozproudila krátká diskuse.
Nick navrhl toto: Souhlasí výbor s tím, že na schůzích se nebudou probírat teologická, náboženská nebo nadpřirozená témata spojená s Protivníkem? Odhlasováním v poměru 7:0 souhlasil výbor se zákazem diskuse o těchto otázkách, přinejmenším pokud jde o „oficiální jednání."
Nick dále navrhl: Souhlasíme s tím, že hlavní tajná jednání budou ta, která se týkají otázky, jak se vypořádat se silou, známou jako temný muž, Protivník nebo Randall Flagg? Glen Bateman návrh podpořil a dodal, že čas od času se mohou vyskytnout další problémy - jako skutečný význam Pohřebního oddílu - které bychom měli nechat zaznít jen na uzavřených zasedáních. Návrh prošel poměrem 7:0.
Pak se Nick vrátil ke svému původnímu návrhu, abychom Matku Abagail informovali o veřejných i privátních rozhodnutích, která výbor učiní.
Návrh prošel poměrem 7:0.
Když se výbor vypořádal s problémem Matky Abagail, přesunul se na Nickovu žádost k otázce samotného temného muže. Nick navrhl, aby byli na západ vysláni tři dobrovolníci, kteří by se připojili k lidem temného muže a tak vyzkoumali, co se tam vůbec děje.
Okamžitě se nabídla Sue Sternová. Po vášnivé diskusi se přihlásil Glen Bateman a podal tento návrh: Usnášíme se, že nikdo z dočasného ani stálého výboru nebude coby dobrovolný průzkumník přicházet v úvahu. Sue Sternová chtěla znát důvod.
Glen: „Všichni respektujeme tvou upřímnou snahu pomoci, Susan, ale skutečnost je taková, že nevíme kdy, v jakém stavu a jestli vůbec se vrátí lidé, které tam pošleme. Mezitím budeme mít spoustu práce v Boulderu, abychom město dostali do funkčního stavu. Pokud půjdeš ty, budeme muset najít na tvé místo někoho nového, koho budeme muset zasvětit do všeho, co tady již proběhlo. Myslím, že si prostě nemůžeme dovolit ztratit tolik času."
Sue: „Asi máš pravdu ... nebo to alespoň dává smysl ... ale někdy si říkám, jestli je to totéž. Ty vlastně říkáš, že nemůžeme poslat nikoho z výboru, protože jsme tak zatraceně nenahraditelní. Takže prostě ... prostě ... já nevím ..."
Stu: „Hodíme nohy na stůl?"
Sue: „Jo, díky. To je to, co myslím. Hodíme si nohy na stůl a někoho tam pošleme, aby ho třeba ukřižovali na telegrafním sloupu nebo možná něco ještě horšího."
Ralph: „Co by, sakra, mohlo bejt horšího?"
Sue: „Já nevím, ale pokud to někdo ví, tak je to Flagg. Prostě se mi to nelíbí."
Glen: „Možná se ti to nelíbí, ale naši situaci jsi vystihla velmi pregnantně. Jsme politici. První politici nového věku. Musíme pouze doufat, že náš případ je ospravedlnitelnější než jiné, předchozí, kdy politici posílali lidi na pravděpodobnou smrt."
Sue: „Nikdy jsem si nemyslela, že budu politik." Larry: „To nejsi sama."
Glenův návrh, že nikdo z Prozatímního výboru nebude moci dělat průzkumníka, byl schválen - za pochmurné nálady - poměrem 7:0. Fran Goldsmithová se pak zeptala, podle čeho budeme vybírat budoucí tajné agenty a co by měli případně zjistit.
Nick: „Nebudeme vědět, co můžou zjistit, dokud se nevrátí. Pokud se vrátí. Problém je v tom, že naprosto nemáme představu, co tam temný muž zamýšlí. Jsme v podstatě rybáři, kteří používají lidskou návnadu."
Stu řekl, že by bylo dobré, aby výbor navrhl lidi, kteří by měli být osloveni a všichni s tím souhlasili. Odhlasovalo se, aby od tohoto bodu byla většina diskuse přepsána do záznamu z pásku slovo od slova. Zdálo se důležité, abychom měli stálý záznam našeho rokování o otázce zvědů (nebo špiónů), protože se to ukázalo jako velmi citlivá a nesnadná záležitost.
Larry: „Mám jméno, které bych rád navrhl k nominaci, jestli můžu. Předpokládám, že těm, kteří ho neznají, to bude připadat jako šílenství, ale myslím, že to není tak špatné. Chtěl bych poslat Soudce Farrise." Sue: „Cože, toho starce? Larry, ty ses zbláznil!"
Larry: „Je to ten nejbystřejší stařík, kterého jsem potkal. Je mu jenom sedmdesát, aby bylo jasno. Ronald Reagan byl prezidentem v ještě vyšším věku."
Fran: „Tak tohle bych nepovažovala za zrovna nejlepší doporučení." Larry: „Ale je zdravý jako buk. A

taky si říkám, že temný muž nebude předpokládat, že bychom poslali takového stařík, aby ho špehoval ... a s jeho podezíravostí musíme taky počítat. Takový krok musí předpokládat a vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby měl na hranicích stráže, které kontrolují lidi, jestli to nejsou špehové. A - tohle bude znít brutálně, zvlášť pro Fran - pokud o něj přijdeme, neztratíme někoho, kdo před sebou má ještě padesát let.“
Fran: „Máš pravdu. Zní to brutálně.“
Larry: „Ještě chci dodat, že si jsem jistý, že Soudce bude souhlasit. Skutečné chce pomáhat. A já si myslím, že by to mohl dokázat.“ Glen: „To je výstižné. Co si myslí ostatní?“
Ralph: „Já si nemyslím ani tak ani tak, protože toho člověka neznám. Ale nemyslím si, že bychom měli vyřazovat člověka jenom proto, že je starej. Nakonec, podívejte se, kdo to tady vede - stará žena, který je hodně přes sto.“
Glen: „Taky výstižné.“
Stu: „Připomínáš mi tenisovýho rozhodčího, blonďáku.“
Sue: „Poslouchej, Larry. Co když oblafne temného muže a potom po cestě zpátky zemře na infarkt?“
Stu: „To může potkat každýho. Nebo nehoda.“
Sue: „Souhlasím ... ale u starého muže jsou šance o hodně vyšší.“
Larry: „To je pravda, ale ty Soudce neznáš, Sue. Kdybys ho znala, viděla bys, že výhody daleko převáží nevýhody. Je doopravdy chytrej. Obhajoba končí.“
Stu: „Myslím, že má Larry pravdu. Je to něco, co Flagg možná nebude čekat. Návrh podporuji. Kdo je pro?“
Výbor hlasoval v poměru 7:0.
Sue: „No, hlasovala jsem s tebou, Larry - možná, že budeš při mém návrhu stát při mně.“
Larry: „Jo, to je politika. [Všeobecný smích.] Kdo je to?“
Sue: „Dayna.“
Ralph: „Jaká Dayna?“
Sue: „Dayna Jurgensová. Má víc odvahy než všechny ženský, který jsem znala. Vím, že jí není sedmdesát, ale myslím, že když jí předložíme návrh, půjde do toho.“
Fran: „Ano - pokud tohle musíme dělat, tak myslím, že bude dobrá. Podporuji její nominaci.“
Stu: „Dobrá - byla navrženo a podpořeno, abychom oslovili Daynu Jurgensovou. Kdo je pro?“
Výbor souhlasil poměrem 7:0.
Glen: „Dobře - kdo je číslo tři?“
Nick (čtený Ralphem): „Jestli se Fran nelíbilo to, co říkal Larry, obávám se, že se jí absolutně nebude líbit to, co navrhuji já. Nominuji -“
Ralph: „Nicku, ty ses zbláznil! To nemyslíš vážně!“
Stu: „No tak, Ralphe, přečti to.“
Ralph: „No ... tady stojí, že nominuje ... Toma Cullena.“
[Vřava ve výboru.]
Stu: „Dobře, dobře. Slovo má Nick. Psal celou dobu jako šílenec, takže to radši přečti, Ralphe.“
Nick: „Tak nejdříve: znám Toma stejně dobře, jako zná Larry Soudce, a možná líp. Miluje Matku Abagail. Podstoupil by pro ni cokoliv, včetně opékání na rožni. To myslím vážně - žádné přehánění. Klidně by se zapálil, kdyby ho požádala.“
Fran: „Nicku, to nikdo nepopírá, ale vždyť je -“
Stu: „Počkej, Fran - slovo má Nick.“
Nick: „Můj druhý argument se shoduje s tím, který použil Larry o Soudci. Protivník nečeká, že pošleme jako špióna retardovaného. Vaše jednoznačná reakce je možná nejlepším argumentem na podporu návrhu.
Mou třetí - a poslední - myšlenkou je to, že Tom je možná zaostalý, ale není to idiot. Jednou mi zachránil život před tornádem a reagoval daleko rychleji než kdokoliv jiný, koho znám. Tom je dětinský, ale i dítě se naučí dělat určité věci, pokud se cvičí a učí a zase cvičí. Nevidím žádný problém v tom, aby se naučil jednoduchý příběh. Nakonec si řeknou, že jsme ho poslali pryč, protože -“
Sue: „Protože by nám mohl zaneřádit náš genový rybníček? No, tak to je teda dobrý.“

Nick: „- protože je retardovaný. Může dokonce říci, že je na lidi, kteří ho odvrhli, naštvaný, a že se jim chce pomstít. Jediná věc, která do něho musí být natlučena, je, že za žádných okolností nesmí změnit svůj příběh."
Fran: „Ale ne, já prostě nevěřím -"
Stu: „No tak, Nick má slovo. Udržujme v tom řád."
Fran: „Ano - omlouvám se."
Nick: „Někdo si může myslet, že - jelikož je Tom zaostalý - vytáhnout z něj pravdu bude snazší než z někoho s vyšší inteligencí, ale -"
Larry: „Jo."
Nick: „- ale ve skutečnosti je pravdou pravý opak. Jestli řeknu Tomovi, že se prostě musí držet příběhu, který mu řeknu, držet se ho, ať se děje, co se děje, tak to udělá. Takzvaně normální osoba dokáže vydržet jenom určitý počet hodin vodního mučení nebo jen určitý počet elektrických šoků nebo jenom tolik jehel pod nehty -"
Fran: „Takhle daleko to nepůjde, že ne? Že ne! Tedy, nikdo si opravdu nemyslí, že to půjde takhle daleko, co?"
Nick: „- než řekne 'Fajn, vzdávám se. Řeknu vám, co vím.' Tom to prostě neudělá. Pokud si svůj příběh bude procházet pořád dokola, nebude jej jenom umět nazpaměť; začne tomu téměř věřit. Nikdo z něj nedostane nic jiného. Chci jenom ozřejmit, že si myslím, že ve spoustě věcí je Tomova zaostalost při takovém poslání spíš plus. 'Poslání' zní jako okázalé slovo, ale nic jiného to není."
Stu: „Je to všechno, Ralphe?"
Ralph: „Je toho tady ještě trochu."
Sue: „Pokud začne skutečně svůj vymyšlený příběh žít, Nicku, jak se ksakru dozví, že je čas se vrátit?"
Ralph: „Promiň, ale vypadá to, že o tom je tady ještě něco napsáno."
Sue: „Aha."
Nick (čtený Ralphem): „Tomovi můžeme dát posthypnotický rozkaz, než ho vyšleme. Zase: to není jenom nějaký výmysl; když mě to napadlo, zeptal jsem se Stana Nogotnyho, jestli by se nepokusil zhypnotizovat Toma. Slyšel jsem, že to Stan dělával jako trik na večírcích. Stan si myslel, že to nepůjde ... ale Tom upadl do spánku za šest vteřin."
Stu: „To já bych taky. Stan ví, jak na to, co?"
Nick: „Důvod, proč si myslím, že by Tom mohl být ultra citlivý na hypnózu je z doby, kdy jsem ho potkal v Oklahomě. Očividné si za dlouhou dobu vypěstoval schopnost do určité míry zhypnotizovat sám sebe. Pomáhá mu to spojovat si určité věci. Nevěděl, o co mi jde, tenkrát, když jsme se potkali - proč si s ním nepovídám, proč mu neodpovídám. Dával jsem si ruku na ústa a na krk, abych ukázal, že jsem němý, ale vůbec mu to nedocházelo. Pak se najednou vypnul. Neumím to vysvětlit líp než takhle. Naprosto znehybněl. Oči mu pluly někde daleko. Pak se probudil, naprosto stejně, jako když se někdo probouzí z hypnózy. A věděl. Zničeho nic. Obrátil se do sebe a vrátil se s odpovědí." Glen: „To je úžasné." Stu: „To teda jo."
Nick: „Když jsme to asi před pěti dny zkoušeli, nechal jsem Stana, aby mu dal posthypnotický příkaz. Příkaz byl, že až Stan řekne: 'Moc rád bych viděl slona,' Tom pocítí velké nutkání jít do kouta a postavit se na hlavu. Stan to na něj vybalil asi půldruhé hodiny poté, co se Tom z hypnózy probral, a Tom odpelášil do kouta a udělal stojku. Všechny hračky a kuličky mu vypadaly z kapes. Pak se posadil a zasmál se na nás a řekl: 'To bych rád věděl, proč Tom Cullen šel a udělal tohle.' Glen: „Jako bych ho slyšel."
Nick: „Takže, tohle složité povídání o hypnóze je jenom úvod ke dvěma jednoduchým myšlenkám. Za prvé, můžeme mu dát posthypnotický příkaz, aby se vrátil v určitou dobu. Očividně nejsnazší to bude podle měsíce. Podle úplňku. Za druhé, když ho po návratu uspíme, dostaneme z něj téměř dokonalý výčet všeho, co viděl."
Ralph: „To je všechno, co Nick napsal. Uf."
Larry: „Trochu mi to připomíná ten starý film - Mandžuský kandidát. „Stu: „Cože?" Larry: „Nic."
Sue: „Mám dotaz, Nicku. Naprogramoval bys Toma - řekla bych, že to je asi tak nejvýstižnější slovo - aby neposkytoval žádné informace o tom, co tady děláme?"

Glen: „Nicku, já to zkusím za tebe. Pokud to nebude dobře, zavrť hlavou. Řekl bych, že Tom vůbec nepotřebuje být naprogramovaný. Ať jim o nás řekne všechno, co ví. Stejně držíme všechno, co se týká Flagga, za zavřenými dveřmi a neděláme o moc víc než to, co by si sám mohl domyslet... i kdyby jeho křišťálová koule zrovna nefungovala.“ Nick: „Přesně.“
Glen: „Fajn - podpořím Nickův návrh teď hned. Myslím, že nemáme co ztratit. Je to odvážná a originální myšlenka.“
Stu: „Byl předložen návrh a byl podpořen. Můžeme se o tom ještě trochu pobavit, ale ne moc. Budeme tady celou noc, jestli sebou nehodíme. Takže, chcete o tom ještě diskutovat?“
Fran: „To si piš, že jo. Řekl jsi, že nemáme co ztratit, Glene. No, a co takhle Toma? Co takhle naše vlastní zatracený duše? Vás možná nerozhází představa někoho, jak vráží ... něco ... Tomovi pod nehty a pouští do něj elektriku, ale mně to rozhodně vadí. Jak můžete být tak chladnokrevní? A Nicku, zhypnotizovat ho, aby se choval jako ... kuře se zakrytýma očima! Měl by ses stydět! Myslela jsem, že je to tvůj přítel!“ Stu: „Fran -“
Fran: „Ne, teď budu mluvit já. Neumyju si nad výborem ruce, ani za sebou neprásknu dveřma, když mě přehlasujete, ale řeknu, co chci říct. Opravdu chcete vzít toho milého chlapce a přeměnit ho na lidské letadlo U-2? Copak nechápete, že je to totéž jako začít celý ten posraný kolotoč znovu? Co uděláme, když ho zabijí, Nicku? Co uděláme, když je zabijí všechny? Vypěstujeme něco lepšího? Vylepšenou verzi Kapitána Tripse?“ Chvilku byla pauza, během níž Nick psal svou odpověď. Nick (čtený Ralphem): „To, co říkala Fran, na mě hluboce zapůsobilo, ale za svou nominací si stojím. Ne, nedělalo mi radost, když stál Tom na hlavě a nedělá mi radost, že ho posílám do situace, v níž může být mučen nebo zabit. Jenom znovu zdůrazňuji, že to bude dělat pro Matku Abagail a její ideje a jejího Boha, a ne pro nás. Také věřím, že musíme použít všech prostředků, které máme k dispozici, abychom ukončili hrozbu, kterou toto stvoření představuje. Ukřižovává tam lidi. O tom jsem z mých snů přesvědčen a vím, že se to zdálo i některým z vás. Matce Abagail se to také zdálo. A vím, že Flagg představuje zlo. Pokud někdo vyvine nový kmen Kapitána Tripse, bude to on, Frannie, a udělá to proto, aby ho použil proti nám. Chtěl bych ho zastavit, dokud to jde.“
Fran: „To je všechno pravda, Nicku. Nemůžu to zpochybňovat. Vím, že je špatný. Pokud vím, je to nejspíš Satanův rarach, jak říká Matka Abagail. Ale my se chystáme zatáhnout za stejnou páku, jakou používá on, abychom ho zastavili. Pamatujete si Farmu zvířat? 'Dívali se z prasat na lidi a nepoznali rozdíl.' Myslím, že to, co od tebe chci slyšet - i když to bude číst Ralph - je to, že pokud musíme zatáhnout za tu páku ... pokud musíme ... že až bude po všem, budeme schopni zase ji pustit. Můžeš to říct?“ Nick: „Asi ne. Nejsem si jistý.“
Fran: „Pak hlasuji proti. Pokud musíme poslat někoho na Západ, tak by to měli být lidé, kteří chápou, o co jde.“
Stu: „Někdo další?“
Sue: „Já jsem také proti, ale z praktičtějších důvodů. Pokud to takhle půjde dál, skončíme se starcem a blbečkem. Promiňte mi ten výraz, já mám Toma také ráda, ale nic jiného není. Jsem proti a teď už mlčím.“
Glen: „Tak se zeptej, Stu.“
Stu: „Tak jo. Jedeme kolem stolu. Já hlasuji pro. Fran?“
Fran: „Proti.“
Stu: „Glen?“
Glen: „Pro.“
Stu. „Sue?“
Sue: „Proti.“
Stu: „Nick?“
Nick: „Pro.“
Stu: „Ralph?“
Ralph: „No - mě se to taky moc nelíbí, ale jestli je pro to Nick, tak já taky. Pro.“
Stu: „Larry?“
Larry: „Chcete, abych byl upřímný? Myslím si, že to tak smrdí, že si připadám jako veřejnej záchodek.

Tohle je asi to, co dostanete, když se ocitnete na vrcholu. Super místečko, kurva. Hlasuju pro.“
Stu: „Návrh prošel poměrem 5:2.“
Fran: „Stu?“
Stu: „Ano?“
Fran: „Chtěla bych změnit hlas. Jestli do toho Toma skutečně navezeme, tak ať to uděláme dohromady. Promiň, že jsem kolem toho dělala takový rozruch, Nicku. Vím, že tě to bolí - vidím ti to na obličeji. To je k zbláznění! Proč se muselo něco takového stát? Tohle teda není jako výbor na uspořádání maturitního plesu, to vám povím. Frannie hlasuje pro.“
Sue: „Já teda taky. Spojená fronta. Nixon pevně stojí na svém; říká: nejsem darebák. Za.“
Stu: „Pozměněný výsledek je tedy 7:0. Tady máš kapesník, Fran. A rád bych, aby záznam prokázal, že tě miluju.“
Larry: „To bychom schůzi měli teď odročit.“
Sue: „Tento návrh podpořím.“
Stu: „Méďa Béďa a jeho máma navrhli, aby schůze byla odročena. Kdo je pro, ať zvedne ruku, kdo je proti, ať se připraví na plechovku piva ve vlasech.“
Hlasování skončilo poměrem 7:0.
„Jdeš do postele, Stu?“
„Jo. Je už pozdě?“
„Půlnoc. Dost pozdě.“
Stu přišel z balkonu. Na sobě měl šortky a nic víc; jejich bělost byla proti opálené kůži téměř oslepující. Fran ležela v posteli, na nočním stolku svítila plynová lampa. Zjistila, že ji znovu a znovu udivuje, jak hluboce jej miluje.
„Myslíš na schůzi?“
„Ano, přemýšlel jsem o tom.“ Nalil si ze džbánku sklenici vody a ušklíbl se nad tou bezvýraznou, převařenou chutí.
„Myslím, že jsi byl skvělý předseda. Glen tě požádal, jestli bys to nevzal i na veřejném shromáždění, viď? Vadí ti to? Odmítl jsi?“
„Ne, řekl jsem, že to udělám. Myslím, že to svedu. Myslel jsem na ty tři, co je chceme poslat přes hory. Je to špinavá věc, posílat špióny. Měla jsi pravdu, Fran. Jediná potíž je, že ji měl i Nick. Co v takovýmhle případě uděláš?“
„Hlasuj, jak ti káže svědomí a pak se pokus co nejlíp usnout.“ Natáhla se po vypínači lampy. „Můžu zhasnout?“
„Jo.“ Zhasla a on se uložil vedle ní. „Dobrou noc, Frannie,“ řekl. „Miluju tě.“
Ležela a dívala se na strop. S Tomem se už vyrovnala, ale na mysli jí zůstal čokoládový otisk prstu. Každý pes má jednou svůj den, Fran.
Možná bych o tom měla říci Stuovi hned, pomyslela si. Ale jestli je to problém, je to její problém. Bude prostě muset počkat ... dívat se ... a sledovat, jestli se něco nestane.
Trvalo dlouho, než usnula.

KAPITOLA 52

Matka Abagail v časných ranních hodinách bděla v posteli. Pokoušela se modlit.
Vstala ve své bílé noční košili, ani si nerozsvítila a poklekla. Přitiskla čelo k Bibli, která byla otevřena na stránkách Skutků Apoštolů. Obrácení starého Saula na cestě do Damašku. Byl oslepen světlem a na cestě mu spadly šupiny z očí. Skutky Apoštolů jsou poslední knihou Bible, v níž je doktrína potvrzována zázraky. A co jiného byly zázraky než božská ruka Páně, která konala svou vůli na zemi?
Ach, na jejích očích jsou šupiny a ona neví, zda se jich kdy zbaví.
Jedinými zvuky v pokoji bylo slabé syčení lampy, tikání jejích starých hodin a její vlastní tichý hlas.
„Ukaž mi můj hřích, Pane, já ho neznám. Vím, že jsem propásla něco, co jsi mi ukazoval. Nemůžu spát, nemůžu na záchod a necítím Tě, Pane. Zdá se mi, že se modlím do hluchého telefonu a na něco takového je teď příliš zlá doba. Jak jsem Tě urazila? Naslouchám, Pane. Naslouchám tichému, klidnému hlasu svého srdce.“
Snažila se poslouchat. Položila si své artritidou zkroucené prsty na oči, předklonila se ještě hlouběji a

pokoušela se vyprázdnit mysl. Ale byla tam jen tma, stejně tmavá jako její kůže, tmavá jako hlína, čekající na dobré osivo.
Prosím Tě, Bože, můj Bože, prosím Tě, Bože -
Ale obrazem, který se jí zjevil, byla dlouhá prašná cesta v moři kukuřice. Byla tam žena s ruksakem, plným čerstvě zabitých kuřat. A přišly lasičky. Vrhaly se vpřed a snažily se uchopit ruksak. Cítily krev - starou krev hříchu a čerstvou krev oběti. Slyšela, jak stará žena prosí Boha, ale její hlas byl slabý a ukňouraný, rozmrzelý, neprosil pokorně, aby se stala Jeho vůle, ale naléhal, aby ji Bůh zachránil, aby mohla dokončit práci ... svou práci ... jako by znala Boží mysl a mohla ji změnit. Jeho vůli podle své.
Lasičky byly stále drzejší; ruksak se začínal trhat, jak na něj neustále dorážely. Její prsty byly příliš staré, příliš slabé. A až budou kuřata snědena, lasičky budou mít pořád hlad a přijdou si pro ni. Ano. Přijdou -
A náhle se lasičky rozprchly, mizely s pištěním do noci, zanechaly obsah ruksaku napůl sežraný a ona si s jásotem říkala: Bůh mě nakonec zachránil! Chvalte Jeho jméno! Bůh zachránil svého dobrého a věrného služebníka!
Ne Bůh, stařeno. Já.
Ve svém vidění se obrátila a hrdlo jí sevřel palčivý strach s pachutí mědi. Kukuřicí přicházel jako otrhaný stříbrný duch obrovský horský vlk, čelisti měl pootevřené v sardonickém šklebu a oči mu hořely. Kolem krku měl stříbrný obojek, který se leskl jakousi barbarskou krásou, a z něho visel malý kus nejčernějšího jantaru ...a v jeho středu byla červená puklina; připomínala oko. Nebo klíč.
Pokřižovala se a pak udělala kříž proti tomu strašnému znamení ďábelského oka, ale vlčí čelisti se jen roztáhly do širšího úsměvu a mezi nimi se klátil nahý růžový jazyk.
Jdu si pro tebe, Matko. Ne teď, ale bude to brzo. Uštveme tě, jako psi uštvou vysokou. Jsem vše, na co myslíš, ale jsem i víc. Jsem kouzelník. Jsem člověk, který hovoří za moderní věk. Tvoji vlastní lidé mě znají nejlépe. Říkají mi Jan Dobyvatel.
Jdi! Nech mě být ve jménu Boha Všemohoucího!
Byla ale tolik vyděšená! Nebála se ale o lidi, kteří byli v jejím snu představováni kuřaty, ale o sebe. Bála se v hloubi duše, bála se o svou duši.
Tvůj Bůh nade mnou nemá žádnou moc, Matko. Jeho loď je křehká.
Ne! To není pravda! Má síla je silou deseti, vzlétnu s křídly orlů -
Ale vlk se jen usmál a popošel blíž. Odtáhla se před jeho dechem, který byl těžký a divoký. Cítila ochromující hrůzu. A vlk se stále usmíval a začal hovořit dvěma hlasy, ptal se a vzápětí si odpovídal.
„Kdo snesl vodu ze skály, když jsme žíznili?“
„Já,“ odpověděl vlk nedůtklivým, krákavým hlasem.
„Kdo nás zachránil, když jsme umdlévali?“ zeptal se vlk s úsměvem; jeho čenich byl od ní jen pár centimetrů a dech mu páchl po krvi.
„Já,“ zakvílel vlk a přiblížil se ještě o kousek, rozšklebená tlama byla plná ostré smrti, oči měl rudé a pyšné. „Ach, padni a chval mé jméno, já přináším vodu z pouště, chval mé jméno, já jsem dobrý a věrný služebník, který přináší vodu z pouště, a mé jméno je i jménem mého Pána -“
Vlčí čelisti se rozevřely, aby ji pozřely.
„... mé jméno,“ mumlala. „Chvalme jméno, chval Boha, z něhož pramení všechno požehnání, chvalte Ho, nízká stvoření...“
Zdvihla hlavu a s užaslým výrazem se rozhlédla po pokoji. Bible spadla na podlahu. Do oken obrácených k východu se dralo první světlo úsvitu.
„O, můj Bože,“ vykřikla rozechvělým hlasem.
„Kdo snesl vodu ze skály, když jsme žíznili?“
Bylo to proto? Dobrý Bože, bylo to proto? Proto mi šupiny přikrývají oči a zakrývají mi věci, které mám vědět?
Z očí se jí vyřinuly hořké slzy a ona pomalu, s bolestí vstala a přešla k oknu. Artritida jí do kyčlí a kolen vrážela tupé jehly.
Vyhlédla ven a věděla, co má dělat.
Šla k prádelníku a přetáhla si noční košili přes hlavu. Hodila ji na zem. Byla teď nahá a odhalovala tělo, které bylo tak pokryté vráskami, že vypadalo jako zbrázděné dno řeky času.

„Buď vůle Tvá," řekla a začala se oblékat.
O hodinu později šla pomalu na západ po Mapleton Avenue směrem k hustým lesům a úzkým soutěskám, které začínaly za městem.
Když se dovnitř vřítil Glen, byl Stu v elektrárně spolu s Nickem. Glen bez nějakého úvodu řekl: „Matka Abagail. Je pryč."
Nick se na něj ostře podíval.
„O čem to mluvíš?" zeptal se Stu a zároveň Glena odváděl od skupiny lidí, která navíjela měděný drát na jednu ze spálených turbín.
Glen přikývl. Celých pět mil sem jel na kole a stále ještě lapal po dechu. „Šel jsem k ní, abych jí pověděl o včerejší schůzi a abych jí přehrál pásek, kdyby ho chtěla slyšet. Chtěl jsem, aby se dozvěděla o Tomovi, protože mi z toho všeho nebylo moc dobře ... to, co říkala Fran, mi ráno nedalo spát. Chtěl jsem to udělat co nejdřív, protože Ralph říkal, že dnes přijíždějí další dvě skupiny a ty víš, že je vždycky chce přivítat. Přišel jsem tam asi v půl deváté. Na klepání neotvírala, tak jsem šel dovnitř. Myslel jsem, že kdyby spala, tak bych prostě zase šel ... ale chtěl jsem se ujistit, že není ... mrtvá, nebo tak ... je už tak stará."
Nick nespouštěl oči z Členových rtů.
„Ale vůbec tam nebyla. Tohle jsem našel na jejím polštáři." Podal jim ubrousek. Na něm byla velkými a roztřesenými písmeny napsána tato zpráva:

Musím teď na nějakou dobu odejít. Hřešila jsem a domnívala jsem se, že znám Boží mysl. Mým hříchem byla PÝCHA a On chce, abych opět našla své místo v Jeho konání. Bude-li to Jeho vůle, brzy se vrátím.

Abby Freemantleová

„To jsem z toho magor," řekl Stu. „Co budeme dělat? Co myslíš, Nicku?"
Nick si vzal vzkaz a znovu si ho přečetl. Podal ho zpátky Glenovi. Divoký výraz v očích mu pohasl a vypadal už jen smutně.
„To asi budeme muset posunout shromáždění na dnešek," řekl Glen.
Nick zavrtěl hlavou. Vytáhl papír, chvilku psal a pak list odtrhl. Podal ho Glenovi. Stu mu četl přes rameno.
„Člověk míní a Bůh mění. Matka A. měla tohle přísloví ráda a často ho říkávala. Glene, ty jsi sám říkal, že je nasměrována jinam; k Bohu nebo ke své duši nebo k vlastní vidině nebo kam. Co se dá dělat? Je pryč. My to nezměníme."
„Ale to pozdvižení -" začal Stu.
„Jasně, vyvolá to pozdvižení," řekl Glen. „Nicku, neměli bychom alespoň uspořádat schůzi výboru a prodiskutovat to?"
Nick naškrábal: „Na co? Proč dělat schůzi, která nic nevyřeší?"
„No, možná bysme měli dát dohromady pátrací skupinu. Nemohla se dostat daleko."
Nick dvakrát zakroužkoval slova Člověk míní a Bůh mění. Pod to napsal: „I kdybyste ji našli, jak ji přivedete nazpět? V řetězech?"
„Ježíši, to ne!" vyrazil Stu. „Ale Nicku, my ji nemůžeme nechat jen tak bloumat kolem! Posedla ji bláznivá myšlenka, že urazila Boha. Co když bude chtít odejít do zatracený divočiny jako nějakej pošuk ze Starýho zákona?"
Nick napsal: „Jsem si téměř jistý, že přesně tohle udělala."
„No tak vidíš!"
Glen položil ruku na Stuovo rameno. „Počkej chvilku, Východotexasane. Podívejme se na důsledky toho všeho."
„Jdi do háje s důsledkama! Jaký důsledky plynou z toho, že necháme starou ženu bloudit dny a noci lesem, dokud neumře vysílením?"
„Ona není jenom tak nějaká stará žena. Je to Matka Abagail a tady je něčím jako papežem. Když se papež rozhodne jít do Jeruzaléma, budeš se s ním, když jsi dobrý katolík, hádat?"

„Zatraceně, to není totéž a ty to víš!“
„Ale je to totéž. Je. Aspoň tak to budou brát lidé ve Svobodné zóně. Stu, chceš říci, že si jsi jistý, že jí Bůh neřekl, aby šla do lesů?“
„No-o, to ne ... ale ...“
Nick mezitím psal a teď papír ukázal Stuovi, který měl trochu problémy přečíst některá slova. Nickův rukopis byl většinou úhledný, ale tohle psal ve spěchu a snad i netrpělivě.
„Stu, tohle nic nezmění, kromě toho, že to poškodí morálku Svobodné zóny. A nejsem si jistý ani tím. Lidé se nerozprchnou jenom proto, že je pryč. Znamená to, že s ní nemůžeme hned teď projednat naše plány. Možná je to tak lepší.“
„Už asi blázním,“ řekl Stu. „Jednou o ní mluvíme jako o něčem, co překáží a musíme to obejít, jako by byla nějakou bariérou na silnici. Jednou o ní mluvíme jako by byla papežem a nedokázala nic udělat špatně, ani kdyby chtěla. A já ji úplně náhodou mám rád. Co chceš, Nicku? Aby na podzim někdo zakopl v jednom z těch kaňonů za městem o její tělo? Chceš po nás, abysme ji tam nechali, aby mohla být ... svatou potravou vránám?“
„Stu,“ řekl měkce Glen. „Bylo to její rozhodnutí, že šla pryč.“
„Ach, krucifix, to je ale binec.“

Během dvanácti hodin se zpráva o zmizení Matky Abagail rozšířila po komunitě. Jak Nick předpovídal, vzbudilo to spíše nešťastnou rezignaci než poplach. Ve společnosti převládal pocit, že odešla do ústraní, aby se modlila „o radu,“ aby jim pomohla vybrat správnou cestu, kterou by po všeobecném shromáždění následovali.
„Nechci se rouhat a nazývat ji Bohem,“ řekl Glen při obědě v parku, „ale ona je něco jako jeho zplnomocněný zástupce. Sílu víry společnosti můžeš měřit tím, o kolik zeslábne, když jí vezmeš empirický objekt.“
„Mohl bys to na mě vychrlit ještě jednou?“
„Když Mojžíš rozbil zlaté tele, Izraelité je přestali uctívat. Když povodeň odnesla Baalův chrám, řekli si, že to nejspíš nebude až tak bezva bůh. Ale Ježíš si odskočil už na dva tisíce let a lidé nejenomže následují jeho učení, oni žijí a umírají ve víře, že se vrátí, a že to pak bude jako dřív. Zrovna tak se chová Svobodná zóna ve spojení s Matkou Abagail. Lidé jsou naprosto přesvědčeni, že se vrátí. Mluvil jsi s nimi?“
„Jo,“ řekl Stu. „Nemůžu tomu uvěřit. Stará žena se tam někde toulá a každý říká jenom 'No jo, to jsem zvědavej, jestli přinese na shromáždění Deset přikázání vytesaných do kamene.“
„Možná, že ano,“ řekl Glen ponuře. „Ale ne každý říká 'no jo'. Ralph Brentner si málem rve vlasy.“
„Dobře mu tak.“ Podíval se zpříma na Glena. „A co ty, blonďáku? Jakpak si stojíš ty?“
„Byl bych rád, kdybys mi tak neříkal. Není to moc uctivé. Ale povím ti jedno ... je to legrační. Ukazuje se, že starej dobrej Texasan je mnohem odolnější vůči Evangeliu, které Abagail uvalila na společnost, než starý agnostický sociolog. Myslím si, že se vrátí. Prostě to tak cítím. Co si myslí Frannie?“
„Nevím. Neviděl jsem ji celý dopoledne. Klidně by tam někde s Matkou Abagail mohla chroustat kobylky a jíst med divokejch včel.“ Díval se na hory v namodralém odpoledním oparu. „Bože, Glene, jenom doufám, že stará dáma je v pořádku.“
Fran ani nevěděla, že je Matka Abagail pryč. Dopoledne strávila v knihovně a četla o zahradničení. Nebyla tam sama. Viděla ještě další tři nebo čtyři lidi s knihami o farmaření, mladíka s brýlemi s knihou jménem Sedm nezávislých zdrojů energie pro váš dům a hezkou, asi čtrnáctiletou dívku s otrhaným paperbackem, nazvaným 600 jednoduchých receptů.
Z knihovny odešla kolem poledne a vykračovala si po Walnut Street. Byla v půli cesty domů, když potkala Shirley Hammettovou, starší ženu, která cestovala s Daynou, Susan a Patty Krogerovou. Od té doby se Shirley neuvěřitelně zotavila. Teď vypadala jako čiperná a pěkná městská panička.
Zastavila se a pozdravila se s Fran. „Kdy myslíš, že se vrátí? Ptám se každého. Kdyby tady byly noviny, vypsala bych veřejný průzkum. Jako 'Co si myslíte o postoji senátora Bunghola k čerpání zásob ropy?' Něco takového.“
„Kdy se vrátí kdo?“

„Matka Abagail pochopitelně. Kdes byla, děvče, ve vězení?“
„O co jde?“ zeptala se Fran polekaně. „Co se stalo?“
„To je to. Nikdo to vlastně neví.“ A Shirley řekla Fran všechno, co se dělo, zatímco Fran byla v knihovně.
„Ona prostě ... odešla?“ zeptala se Fran zamračeně.
„Ano. Pochopitelně se vrátí,“ dodala Shirley s důvěrou v hlase. „Tak to stálo na vzkaze.“
„'Pokud to bude Boží vůle?“
„To je jistě jen takový obrat,“ řekla Shirley a podívala se na Fran s nádechem chladu.
„No ... to doufám. Díky, žes mi to řekla, Shirley. Pořád tě bolí hlava?“
„Ne, ne. Už je to pryč. Budu pro tebe hlasovat, Fran.“
„Hmmm?“ Její mysl byla ještě pořád mimo, zabývala se novou informací a na chvilku neměla potuchy, o čem to Shirley hovoří.
„Do stálého výboru!“
„Aha. No, děkuju. Ani nevím, jestli to místo chci.“
„Budeš dobrá. Ty i Sue. Už musím jít, Fran. Ahoj.“
Rozešly se. Frannie pospíchala domů. Chtěla zjistit, jestli Stu ví něco víc. To, že zmizení staré ženy přišlo tak brzo po jejich schůzi, jí sevřelo srdce jakýmsi pověrčivým strachem. Nelíbilo se jí, že jí nebudou moci postoupit svá rozhodnutí - jako vyslání zvědů - ke konečnému soudu. Když byla Abagail pryč, cítila Fran na svých ramenou příliš mnoho zodpovědnosti.
Když došla domů, byl byt prázdný. Minula se se Stuem asi o čtvrt hodiny. Na vzkaze pod cukřenkou stálo pouze: „Návrat do 9:30. Jsem s Ralphem a Haroldem. Neboj se. Stu.“
Ralphem a Haroldem? pomyslela si a pocítila náhlý záchvěv hrůzy, který neměl s Matkou Abagail nic společného. Proč by se měla bát o Stua? Bože, kdyby se Harold pokusil udělat něco ... no, něco divného ... Stu by ho roztrhl vejpůl. Pokud ... by se Harold nějak nepřiplížil zezadu nebo tak, a ...
Objala si lokty, bylo jí náhle zima a přemýšlela, co by mohl Stu dělat s Ralphem a Haroldem.
Návrat do 9:30.
Bože, ještě taková doba.
Ještě chvilku stála v kuchyni a mračila se na svůj batůžek, který si položila na linku.
Jsem s Ralphem a Haroldem.
Takže Haroldův malý domek na Arapahoe Avenue bude až do půl desáté prázdný. Pokud ovšem nejsou tam, a to by se k nim přidala a ukojila svou zvědavost. Na kole tam bude za chvilku. Jestli tam nikdo nebude, možná najde něco, co ji uklidní ... nebo ... ale o tom nechtěla přemýšlet.
Něco, co tě uklidní? posmíval se jí vnitřní hlásek. Nebo spíš poblázni? Co když OPRAVDU najdeš něco divného? Co pak? Co s tím uděláš?
Nevěděla. Vlastně neměla ani náznak nějakého nápadu.
Neboj se. Stu.
Ale ona se bála. Otisk prstu v jejím deníku znamenal, že se má čeho bát. Protože člověk, který vám ukradne deník a vykrade vaše myšlenky, je člověk bez zásad a skrupulí. Takový člověk se může připlížit za někým, koho nenávidí, a shodit ho odněkud z výšky. Nebo použít kámen. Nebo nůž. Nebo pistoli.
Neboj se. Stu.
Ale kdyby Harold udělal něco takového, tak by v Boulderu skončil. Co by dělal potom ?
Ale Fran věděla, co potom. Nevěděla, jestli Harold je tím člověkem, kterého si vydedukovala - ještě ne, ne jistě - ale v srdci věděla, že pro takové lidi tu jedno místo je. Ach ano, je.
Rychlým pohybem si nahodila batůžek zpátky na záda a přešla ke dveřím. Tři minuty nato jela v jasném odpoledním slunci po Broadwayi na kole směrem k Arapahoe Avenue a myslela si: Budou sedět v Haroldově obýváku, popíjet kávu a prostě si vykládat o Matce Abagail a všechno bude fajn. Prostě fajn.
Ale Haroldův dům byl tmavý, opuštěný ... a zamčený. V Boulderu už to samo o sobě bylo podivné. Za starých časů jste zamykali, když jste šli ven, aby vám nikdo neukradl televizi, stereosoupravu, šperky vaší ženy. Ale teď byly televize a magnetofony zadarmo - bez proudu vám ale moc neposloužily - a co se týče šperků, klidně jste si mohli zajet do Denveru a nabrat si jich plný pytel.
Pročpak si zamykáš dveře, Harolde, když je všechno zadarmo? Protože nikdo se tak nebojí krádeže,

jako zloděj? Je to tak?
Nebyla tím, kdo bez problému vyháčkuje každý zámek. Už se chystala k odchodu, když ji napadlo zkusit okna do sklepa. Byla v úrovni země a zaprášená tak, že přes ně nebylo vidět. První, do kterého šťouchla, se na kolejničkách neochotně odsunulo stranou, a na podlahu sklepa se z něj sesypala trocha prachu.
Fran se rozhlédla, ale svět kolem byl tichý. Kromě Harolda se tak daleko na Arapahoe ještě nikdo neusadil. To bylo taky podivné. Harold se může usmívat, dokud mu nepukne hlava a plácat lidi po zádech a trávit čas s ostatními, může ochotně nabízet pomoc, kdykoliv jí je potřeba a někdy i sám od sebe, může se chovat tak, že ho lidé mají rádi - a je pravda, že si ho v Boulderu považují. Ale to, kde si vybral dům ... to je už něco jiného, ne? To odhaluje mírně odlišný aspekt Haroldova pohledu na společnost a jeho místo v ní ... možná. Nebo prostě možná má rád klid.
Protáhla se okýnkem, zamazala si při tom celou halenku, a seskočila na zem. Teď bylo sklepní okénko ve výši jejích očí. Nebyla lupičem a nebyla ani gymnastkou; až se bude dostávat ven, bude si muset něco přistavit pod nohy.
Fran se rozhlédla. Suterén byl upraven jako hudební místnost. O něčem takovém pořád mluvil tatínek, ale nikdy se k tomu nedostal, pomyslila si s náhlým návalem bolesti. Stěny byly vyloženy dřevem a do nich byly zabudovány kvadrofonní reproduktory; velká bedna byla plná skládaček a knih, byl tam i elektrický vláček a autodráha. Taky kulečníkový stůl, na který Harold lhostejně postavil bednu s kolou. Býval to dětský pokoj a po stěnách byly rozvěšené plakáty - největší z nich, teď už starý a otřepaný, znázorňoval George Bushe, vycházejícího z kostela v Harlemu, ruce vysoko nad hlavou, na tváři široký úsměv. Text pod obrázkem byl vysázen velkými rudými písmeny: NECHOĎTE S BOOGIE-WOOGIE NA KRÁLE ROCK AND ROLLU!
Najednou pocítila obrovský smutek, větší než ... no, než kdy dřív, aby řekla pravdu. Zažila otřesy a strach a naprostou hrůzu a otupující sevření zármutku, ale tento hluboký bolestný smutek představoval něco nového. Spolu s ním přišel i stesk po domově, po Ogunquitu, po oceánu, po starých kopcích a borovicích v Maine. Bez zřejmého důvodu si vzpomněla na Guse, hlídače parkoviště na ogunquitské veřejné pláži, a chvíli si myslela, že jí srdce pukne steskem a smutkem. Co tady dělá, mezi prériemi a horami, které dělí zem na dvě části? Tohle není její místo. Nepatří sem.
Unikl jí jeden vzlyk a zněl tak postrašeně a osaměle, že si oběma rukama zakryla ústa. Už dost, Frannie, ty plačko. Přes něco tak velkého se nepřeneseš rychle. Pěkně po troškách. Jestli musíš brečet, breč potom, ne teď, ne ve sklepě domu Harolda Laudera. Napřed práce.
Po cestě ke schodům minula plakát, a když procházela kolem usměvavé a neúnavně rozveselené tváře George Bushe, zahrál jí na rtech hořký úsměv. Přece jenom na tebe přišli s boogie-woogie, pomyslela si. Když se dostala na horní plošinu schodů, byla si náhle jistá, že dveře budou zamčené. Otevřely se ale bez problémů. Kuchyně byla uklizená a čistá, talíře od oběda umyté a narovnané v odkapávači, malý plynový vařič se blýskal ... ale mastný pach smažení stále visel ve vzduchu jako duch Haroldova starého já, duch toho Harolda, který se uvedl do této části jejího života tak, že k ní přijel cadillacem Roye Brannigana, právě když ona pohřbívala svého otce.
Byla bych v pěkné šlamastyce, kdyby se teď Harold rozhodl vrátit se, pomyslela si. Ta myšlenka ji přiměla náhle se ohlédnout přes rameno. Napůl očekávala, že ve dveřích do obýváku bude stát Harold a bude se na ni usmívat. Nikdo tam nebyl, ale srdce jí začalo v hrudi divoce bušit.
V kuchyni nic nebylo a tak přešla do obývacího pokoje.
Byl tmavý, tak tmavý, že znervózněla. Harold nejenom zamykal dům, také stahoval rolety. Opět měla pocit, že je svědkem podvědomé vnější manifestace Haroldovy osobnosti. Proč by někdo stahoval rolety ve městě, kde takovým způsobem živí poznávají a označují domy mrtvých?
Obývací pokoj byl stejné jako kuchyň stroze uklizený, ale nábytek byl těžký a trochu ošumělý. Na pokoji byl nejhezčí krb, veliká kamenná stavba s ohništěm tak velkým, že by se v něm dalo sedět. Na chvilku si skutečně sedla a pod zadkem ucítila uvolněný kámen. Už už vstávala, aby se na něj podívala, když někdo zaklepal na dveře.
Strach ji zahltil jako dusivá vrstva peří. Znehybněla náhlou hrůzou. Přestala dýchat a až později přišla na to, že se maličko pomočila.

Zaklepání se ozvalo znovu.
Můj Bože, myslela si. Aspoň, že jsou rolety dole, díky Bohu za to.
Za touto myšlenkou přišla náhlá jistota, že nechala svoje kolo venku, kde ho každý uvidí. Nechala?
Zoufale se snažila přemýšlet, ale dlouhou chvíli se nedokázala soustředit a v hlavě se jí honilo pouze nesmyslné žvatlání a blábolení, které jí bylo nepříjemně známé: Nejprve vyjmi ze svého oka trám, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra -
Zaklepání se ozvalo znovu a k tomu ženský hlas: „Je někdo doma?“
Fran seděla jako zkamenělá. Najednou si vzpomněla, že kolo zaparkovala za domem, u sušáku na prádlo. Zepředu není vidět. Ale jestli se Haroldova návštěva rozhodne zkusit zadní dveře - Knoflík předních dveří - Frannie na ně viděla přes krátkou chodbu - ze začal otáčet v nervózních půlkruzích.
Ať je, to kdokoliv, doufám, že to se zámky neumí líp než já, myslela si Frannie a pak si na ústa musela přitisknout obě ruce, aby se ubránila šílenému smíchu. Podívala se totiž na své bavlněné šortky a zjistila, jak moc se lekla. Aspoň jsem se strachem nepodělala, pomyslela si. Ještě ne. Hysterický a ustrašený smích opět vybublal a chvěl se těsně pod povrchem.
Potom s nepopsatelnou úlevou zaslechla, jak se kroky vzdalují od dveří a cvakají po betonovém chodníčku.
To, co Fran provedla poté, nebylo z žádného vědomého rozhodnutí. Tiše proběhla halou k předním dveřím a přiložila oko ke štěrbině mezi roletou a rámem okna. Zahlédla ženu s dlouhými tmavými vlasy, které byly protkány bílými pramínky. Nasedla na malý skútr vespa, který stál u obrubníku. Když zavrčel motor, odhodila si vlasy dozadu a sepnula si je.
To je ta Grossová - ta, co přijela s Larry Underwoodem! Ona Harolda zná?
Nadine zařadila rychlost. S malým poskočením vyrazila a za okamžik byla z dohledu. Fran si zhluboka vydechla a nohy jí dokonale zeslábly. Otevřela ústa, aby pustila z uzdy smích, který ještě stále měla na krajíčku. Věděla přesně, jak bude znít - roztřeseně a úlevně, ale namísto toho se rozplakala.
Po pěti minutách, příliš vynervovaná, než aby hledala dál, již prolézala sklepním okénkem. Pod ně si přitáhla proutěné křesílko. Jakmile byla venku, odstrčila křesílko tak daleko, aby nebylo znát, že je někdo použil jako stupínek. Nebylo sice na svém místě, ale lidé si takových věcí všímají zřídka ... a nezdálo se, že by Harold používal sklep na něco jiného než na skladování koly.
Zavřela okno a došla ke kolu. Pořád se cítila slabá a nervózní, z leknutí jí stále ještě bylo nevolno.
Aspoň, že mi uschly šortky, pomyslela si. Příště, až se půjdeš vloupávat do domů, Fran, si nezapomeň vzít plenkové kalhotky.
Vyrazila od Haroldova domu. Při první příležitosti z Arapahoe Avenue odbočila. Jela k centru po Canyon Boulevard. Po čtvrthodině byla doma.
Byt byl naprosto tichý.
Otevřela deník, hleděla na špinavý otisk a dumala, kde by Stu mohl být.
Přemýšlela, jestli je s ním Harold.
Ach, Stu, prosím, pojď domů. Potřebuji tě.
Po obědě Stu odešel od Glena domů. Netečně seděl v obývacím pokoji a přemítal, kde by mohla Matka Abagail být. Přemýšlel, jestli mají Glen s Nickem pravdu, že by se to celé mělo nechat tak, když někdo zaklepal.
„Stu?“ zavolal Ralph Brentner. „Haló, Stu, jseš doma?“
Byl s ním Harold Lauder. Jeho úsměv byl dnes přitlumený, i když zcela nezmizel; vypadal jako rozpustilý pozůstalý, který se při pohřbu snaží vypadat vážně.
Ralph, který byl celý ustaraný ze zmizení Matky Abagail, Harolda potkal před půldruhou hodinou. Harold předtím pomáhal ve skupině, která přivážela vodu od Boulderského potoka, a byl na cestě domů. Ralph měl Harolda rád, protože se zdálo, že si vždycky najde čas na vyslechnutí cizích stesků, ať už si stěžoval kdokoli... a vždycky nezištně. Ralph mu vyprávěl všechno o zmizení Matky Abagail, včetně svých obav, že by mohla dostat srdeční záchvat nebo si zlomit nějakou kost nebo zemřít prochlazením, kdyby venku zůstala přes noc.
„A víš, že prší skoro každý zatracený odpoledne,“ řekl Ralph, když Stu naléval kávu. „Jestli promokne, určitě se nachladí. A co pak? Nejspíš zápal plic.“

„Co s tím můžeme dělat?“ zeptal se Stu. „Nemůžeme ji nutit k návratu, když nebude chtít.“
„No, to ne,“ připustil Ralph, „ale Harold měl opravdu dobrej nápad.“ Stu se obrátil na Harolda. „Jak se máš, Harolde?“ „Docela dobře. Ty?“ „Fajn.“
„A Fran? Staráš se o ni dobře?“ Haroldův pohled neuhnul a zůstával v něm veselý a příjemný výraz, ale Stu měl na okamžik pocit, že Haroldovy oči jsou jako slunce na hladině Brakemanova lomu u nich v Texasu - voda vypadala příjemně, ale klesala hloub a hloub, do temných hlubin, kam slunce nikdy nedosáhlo, a v Brakemanově lomu, který vypadal tak příjemně, přišli během let o život čtyři chlapci.
„Jak nejlíp umím,“ řekl. „Co jsi vymyslel, Harolde?“ „No, podívej. Chápu Nicka i Glena. Uvědomují si, že Svobodná zóna v Matce Abagail spatřuje teokratický symbol ... a oni teď svým způsobem Zónu zastupují, že?“
Stu srkal kávu. „Co tím myslíš, 'teokratický symbol'?“ „Já bych to označil za světský symbol smlouvy, uzavřené s Bohem,“ řekl Harold a jeho oči se maličko zamlžily. „Něco jako svaté přijímání nebo posvátné krávy v Indii.“
To Stua nadchlo. „Jo, to je dobrý. Ty krávy ... nechají je chodit si, kudy chtějí, a ucpávat silnice, že jo? Můžou chodit do obchodů nebo se rozhodnout, že město prostě opustí.“
„Ano,“ souhlasil Harold. „Ale většina z těch krav je nemocná, Stu. Potácejí se na hranici smrti hladem. Některé mají tuberkulózu. To všechno proto, že představují symbol. Lidé jsou přesvědčeni, že se o ně Bůh postará, zrovna tak, jako jsou naši lidé přesvědčeni, že se Bůh postará o Matku Abagail. O takovém Bohu, který říká, že je v pořádku, když se ubohá hloupá kráva někde potácí v bolestech, si myslím svoje.“
Ralph vypadal na okamžik rozpačitě a Stu věděl, co cítí. Měl stejný pocit, díky němuž mohl poznat, jaký má vztah k Matce Abagail. Cítil, že se Harold pohybuje na hranici rouhání.
„Takže,“ řekl Harold živě a opustil téma posvátných indických krav, „to, co k ní lidi cítí, nezměníme -“
„A ani nechceme,“ dodal Ralph rychle.
„Správně,“ souhlasil Harold. „Nakonec, svolala nás dohromady a ne na krátkých vlnách. Napadlo mě, že bychom mohli osedlat naše věrné motocykly a strávit odpoledne průzkumem západní části Boulderu. Pokud zůstaneme blízko při sobě, budeme moci udržovat kontakt přes přenosné vysílačky.“
Stu přikyvoval. Něco takového chtěl udělat hned od začátku. Svaté krávy sem, svaté krávy tam, bůh nebůh, není prostě správné nechat ji chodit samotnou. Tohle nemá s náboženstvím nic společného; tohle je necitlivé přezírání.
„A pokud ji najdeme,“ řekl Harold, „zeptáme se jí, jestli něco nepotřebuje.“
„Jako třeba svézt do města,“ dodal Ralph.
„Aspoň budeme vědět, kde je,“ řekl Harold.
„Dobrý,“ řekl Stu. „Myslím, že je to sakra dobrej nápad, Harolde. Jenom napíšu vzkaz Fran.“
Ale když škrábal svůj lísteček, měl neustálé nutkání ohlédnout se - aby viděl, co dělá Harold, když je k němu zády, a jaký výraz má v očích.
Harold si vybral klikatou cestu mezi Boulderem a Netherlandem, protože se domníval, že je to nejméně nadějná oblast. Říkal si, že ani on by nedošel z Boulderu do Netherlandu za jeden den, natož ta bláznivá stará pizda. Ale bude to příjemná projížďka a poskytne mu čas na rozmyšlenou.
Teď, ve tři čtvrtě na sedm, byl už na cestě zpět. Jeho honda parkovala na odpočívadle a Harold seděl u piknikového stolku a zapíjel kousky sladkostí kolou. Vysílačka visela přes řídítka hondy a ozýval se z ní praskavý hlas Ralpha Brentnera. Byly to vysílačky s krátkým dosahem a Ralph byl někde na hoře Flagstaff.
„... v přírodním amfiteátru ... ani stopa ... tady bouřka ...“
Pak se ozval hlas Stua, silněji. Byl v parku Chatauqua, jenom čtyři míle od Harolda. „Opakuj to, Ralphe.“
Ralph se ozval znovu, teď už křičel. Možná ho klepne mrtvice. To by bylo příjemné zakončení dne. „Ani stopa! Jedu dolů, než bude tma! Přepínám!“
„Deset-čtyři,“ řekl znechuceně Stu. „Harolde, jsi tam?“ Harold vstal a otřel si ruce mastné od cukroví do kalhot. „Harolde! Volám Harolda Laudera! Slyšíš mě, Harolde?“
Harold namířil na vysílačku svůj prostředníček - jebu tě, jak tomu říkali neandrtálci na střední škole v

Ogunquitu; pak stiskl tlačítko a řekl příjemným hlasem, zabarveným přesně odměřenou dávkou zklamání: „Příjem. Byl jsem kousek od motorky ... myslel jsem, že jsem něco viděl v příkopu, ale byl to jenom starý kabát. Přepínám."
„Jo, dobrý. Nechceš přijet sem do Chatauquy, Harolde? Počkáme tady na Ralpha."
To máš rád, rozkazovat, co, kriple? Možná pro tebe něco mám. Ano, ano, možná.
„Harolde, slyšíš mě?"
„Ano. Promiň, Stu. Zamyslel jsem se. Můžu tam být za čtvrt hodiny."
„Slyšel jsi to, Ralphe?" zahulákal Stu, až sebou Harold trhl. Ukázal vysílačce ještě jednou prostředník a přitom se lehce usmíval. Tohle si poslechni, ty sráči z divokého západu.
„Rozumím, jedu do parku Chatauqua," ozval se v šumění slabý hlas Ralpha. „Jedu. Přepínám, konec."
„Já taky jedu," řekl Harold. „Přepínám, konec."
Vypnul vysílačku, zatáhl anténu a pověsil ji zpět na řídítka. Ještě chvíli seděl na motocyklu, ale nestartoval. Na sobě měl leteckou bundu; její silná podšívka byla pro jízdu na motocyklu ve výšce nad dva tisíce metrů jako dělaná. I v srpnu. Ale bunda měla ještě jeden účel. Bylo na ní velké množství kapes na zip a v jedné byla pistole Smith & Wesson ráže .38. Harold ji vytáhl a otáčel ji v rukách. Byla plně nabitá a těžká, jako by si uvědomovala své nebezpečné poslání: smrt, destrukce, zabíjení. Dnes? Proč ne?
Inicioval tuhle výpravu, aby mohl být se Stuem sám tak dlouho, aby to mohl udělat. Teď to vypadalo, že bude mít šanci v parku Chatauqua, a to už za patnáct minut. Jeho cesta měla ještě jeden účel.
Neměl v úmyslu jet až do Netherlandu, malého zavšiveného městečka, ležícího vysoko nad Boulderem, jehož jedinou slavnou chvílí byla doba, kdy tam údajně na svém útěku žila Patty Hearstová. Ale jak jel stále vzhůru, honda mu měkce předla mezi stehny a chladný vzduch ho řezal do tváře svým tupým ostřím, něco se stalo.
Když na jeden konec stolu položíte magnet a na druhý ocelový valounek, nestane se nic. Pokud budete po malých kouskách přibližovat valounek k magnetu (v duchu si ten obraz představoval a připomínal si, aby si ho zaznamenal večer do deníku), nastane okamžik, kdy se po vašem postrčení valounek posune o něco dále, než by měl. Zastaví se, ale bude se zdát, že to dělá neochotně, jako by oživl, jako by odmítal fyzikální zákon o setrvačnosti. Další jedno nebo dvě malá postrčeni a téměř vidíte - a možná, že to tak skutečně je - jak se valounek na stole chvěje, třese se a vibruje jako ty skákavé mexické fazole, které můžete koupit v obchodech s kuriozitami, ty fazole, které vypadají jako malé dřevěné součky, ale ve skutečnosti je v nich živý červ. Ještě jedno postrčeni a rovnováha mezi třením a přitažlivostí magnetu se začne přechylovat. Valounek, zcela oživlý, se pohybuje sám, stále dál a dál, až se skokem přilepí na magnet a zůstane tam. Hrozivý, fascinující proces.
Když letos v červnu nastal konec světa, nebyl magnetismus jako fyzikální veličina ještě pořádně pochopen, i když se Harold domníval (nikdy se moc nezabýval racionální vědou), že fyzici, kteří tyhle věci studovali, měli za to, že je to v zásadě spojené s gravitací, a gravitace je základním kamenem vesmíru.
Po cestě do Netherlandu, když jel na západ a vzhůru a díval se na bouřková mračna, která se kupila nad vysokými vrcholky hor za Netherlandem, Harold cítil, že v něm začíná vznikat přesně stejný proces. Blížil se k bodu rovnováhy ... a kousek za ním se dostane do místa, odkud se začne posunovat. Byl ocelovým valounkem přesně v té vzdálenosti od magnetu, kdy jej každé postrčeni posune o kousek dál, než kam by ho tatáž síla dopravila za normálních okolností. Sám v sobě cítil chvění.
Byl to ten nejposvátnější zážitek, který si pamatoval. Mládí odmítá svatost, protože přijmout ji znamená přijmout i eventuální smrt všech empirických objektů. Harold ji rovněž odmítal. Domníval se, že ta stará žena je něco jako médium a tímtéž je Flagg, temný muž. Jsou dvěma lidskými vysílačkami, nic víc. Jejich skutečná síla má být ve společenství, které přilákají jejich odlišné signály. To si alespoň myslel.
Ale když stál na konci ubohé hlavní třídy v Netherlandu a na přístrojovém panelu hondy mu svítil indikátor neutrálu jako kočičí oko, když naslouchal kvílení větru v korunách borovic a osik, cítil něco víc než jen magnetickou přitažlivost. Cítil ohromnou, nepochopitelnou sílu, která přicházela ze západu, a cítil, že kdyby o ní začal důkladně přemýšlet, zešílel by. Cítil, že kdyby se odvážil příliš daleko na rameno vah, ztratil by veškerou vlastní vůli. Jel by, tak jak byl teď, s prázdnýma rukama.

A za to, byť by to nebyla jeho vina, by ho temný muž zabil.
Obrátil se a pocítil chladnou úlevu člověka, který se chystal spáchat sebevraždu a který se právě vzdálil od hluboké propasti. Ale mohl by jet ještě dnes, kdyby chtěl. Ano, mohl by zabít Redmana jedinou kulkou z bezprostřední blízkosti. Pak jenom počkat, v klidu, dokud se neobjeví ten sedlák z Oklahomy. Další rána do spánku. Výstřely nikoho nepoplaší, vysoké zvěře je spousta a mnoho lidí střílí po kusech, které zabloudily až do města.
Teď je sedm. S oběma by mohl být hotov do půl osmé. Fran poplach neztropí dřív než v půl desáté nebo později a to už bude dávno pryč, na cestě na západ s deníkem v batohu. Ale jestli tady bude sedět na motorce a plýtvat časem, tak se mu to asi nepovede. Honda naskočila na druhé našlápnutí. Byla to dobrá motorka. Harold se usmál. Harold se zakřenil. Harold zářil dokonale dobrou náladou. Rozjel se k parku Chatauqua.
Zvolna začínal padat soumrak, když Stu uslyšel Haroldovu hondu vjíždět do parku. Za okamžik zahlédl reflektor, jenž se míhal za stromy, které lemovaly strmé stoupání. Viděl Haroldovu hlavu v přílbě, jak se otáčí ze strany na stranu a rozhlíží se po něm.
Stu, který seděl na kamenném stole, vstal, zamával a zakřičel. Po chvilce ho Harold zahlédl, mávl mu v odpověď a pomalu k němu dojížděl na druhý rychlostní stupeň.
Po odpoledni, které strávili ve třech, měl Stu o Haroldovi o poznání lepší mínění ... vlastně nejlepší od doby, kdy se poprvé setkali. Haroldův nápad byl zatraceně dobrý, byť z něj nic nebylo. A Harold trval na tom, že objede cestu do Netherlandu ... muselo mu být dost zima, i když měl na sobě tlustou bundu.
Když k němu Harold přijel, Stu viděl, že jeho permanentní úsměv vypadá spíš jako škleb; tvář měl napjatou a bledou. Rozčarovaný, že to nevyšlo líp, hádal Stu. Pocítil náhle vlnu viny za to, jak se k němu s Fran chovali, jako by jeho stálý úsměv a přehnaně přátelské chování byly jen jakousi kamufláží. Pokusili se vůbec vzít v úvahu, že ten člověk se možná pokouší obrátit list na novou stránku, že na to jen může jít trochu divně, protože nic takového dříve nedělal? Stu měl za to, že asi ne.
„Vůbec nic, co?“ zeptal se Harolda a pružně seskočil se stolu.
„Nic,“ řekl Harold. Úsměv se mu na obličej vrátil, ale byl to pouze automatický reflex. Jeho tvář byla stále podivně bledá. Ruce měl vraženy v kapsách bundy.
„To nevadí. Byl to dobrej nápad. Co víme, jestli se zatím nevrátila domů? A jestli ne, můžeme pokračovat zítra.“
„To už budeme třeba hledat jenom tělo.“
Stu si povzdechl. „Možná ... jo, možná. Nechceš si k nám zajít na večeři, Harolde?“
„Cože?“ Zdálo se, že Harold couvá do rostoucího šera pod stromy. Jeho úsměv byl nervóznější než obvykle.
„Večeře,“ řekl Stu trpělivě. „Hele, Fran bude taky ráda, že tě uvidí. Nekecám. Fakt.“
„No, možná,“ řekl Harold a stále vypadal, že není ve své kůži. „Ale ... no, víš jak to s ní a mnou bylo. Možná bude lepší, když to ... pro teď necháme. Nic ve zlém. Vám dvěma to klape. Toho jsem si všimnul.“ Do úsměvu se vrátila jistota. Byl nakažlivý a Stu se musel usmát také.
„Jak chceš, Harolde. Ale dveře jsou pořád otevřené.“
„Díky.“
„Ne, poděkovat musím já tobě,“ řekl Stu vážně.
Harold zamrkal. „Mně?“
„Žes nám pomáhal hledat, když si všichni ostatní řekli, že to nechají na přírodě. I když z toho nic nebylo. Můžu ti potřást rukou?“ Stu napřáhl paži. Harold na ni chvilku tupě zíral a Stu si už myslel, že jeho gesto nepřijme. Potom Harold vytáhl pravou ruku z kapsy - vypadalo to, že se o něco zachytila, možná o zip - a krátce si se Stuem potřásl. Jeho ruka byla teplá a trochu zpocená.
Stu udělal pár kroků před něj a díval se na příjezdovou cestu. „Ralph by tady už měl být. Doufám, že se nevyboural, když sjížděl z tý blbý hory. Protože ... á, tady je.“
Stu přešel na kraj cesty; reflektor kličkoval po cestě a zopakoval hru na schovávanou mezi stromy.
„Jo, to je on,“ ozval se za ním Harold podivně plochým hlasem.
„Někdo s ním je.“
„Co-cože?“

„Támhle," ukázal Stu na druhý reflektor.
„Aha." Opět ten podivný plochý tón. Stua to přimělo otočit se.
„Jsi v pořádku, Harolde?"
„Jenom unavený."
Druhý motocykl patřil Glenu Batemanovi; byl to malý moped, subtilní stroj, vedle kterého by Nadinina vespa vypadala jako harley. Za Ralphem jel na tandemu Nick. Nick je všechny zval, aby s ním jeli do domu, ve kterém bydlel s Ralphem, na kávu a trochu brandy. Stu přijal, ale Harold se omluvil. Pořád vypadal napjatě a unaveně.
Je tak hrozně zklamaný, pomyslel si Stu. Uvědomil si, že to je asi první sympatie, kterou kdy k Haroldovi pocítil. Pokusil se Harolda přemluvit, ale ten jen zavrtěl hlavou a řekl, že je dočista odrovnaný. Nejspíš půjde domů a trochu se vyspí.
Než se Harold dostal domů, třásl se tolik, že se klíčem sotva trefil do zámku. Když dveře konečně otevřel, skočil dovnitř, jako by měl strach, že se za ním plíží nějaký maniak. Zabouchl, zamkl a zavřel závoru. Pak se na chvíli se zavřenýma očima opřel o dveře. Byl na pokraji záchvatu hysterického pláče. Když se trochu vzchopil, protápal chodbou do obývacího pokoje a rozsvítil tři plynové lampy. Pokoj se rozzářil a Haroldovi se udělalo lépe.
Posadil se do svého oblíbeného křesla a zavřel oči. Když se mu srdce uklidnilo, přešel ke krbu, vytáhl uvolněný kámen a vzal si své ÚČETNICTVÍ. Kniha ho uklidnila. V účetní knize si vedete záznamy o dluzích, účtech a nahromaděných úrocích. Ke všem účtům nakonec připíšete: splaceno.
Posadil se, nalistoval poslední záznam, zaváhal a napsal: „14. srpna 1990." Psal skoro hodinu a půl; pero se míhalo po papíře ze stránky na stránku. Jak psal, měnil se i výraz jeho tváře, od divoce zaníceného k temně počestnému, od vystrašeného k veselému, od ublíženého k zarputilému. Když dopsal, přečetl si, co napsal („Toto jsou mé dopisy světu, který mi nikdy neodepsal...") a nepřítomně si mnul bolavou pravou ruku.
Vrátil knihu na místo a přikryl ji kamenem. Byl klidný; ze všeho se vypsal, přemístil svůj hněv a svou hrůzu na bílé stránky a jeho rozhodnost neutrpěla. To je dobré. Občas ho psaní ještě více rozechvělo a tehdy věděl, že psal falešně nebo beze snahy vybrousit tupou hranu pravdy do ostří tak, aby řezala - aby tekla krev. Ale dnes večer může knihu odložit s klidnou a vyrovnanou myslí. Zuřivost, strach a frustrace byly přeneseny do deníku, který bude bezpečně ležet pod kamenem a on bude spát.
Harold vytáhl jednu roletu a vyhlédl na tichou ulici. Když se díval na hřeben Flatirons, přemýšlel, jak blízek byl toho, aby se do nich přese všechno pustil, prostě vytasil osmatřicítku a všechny čtyři zkosil. To by jim ten jejich smradlavý svatouškovský Prozatímní výbor pěkně upravilo. Až by byl hotov, nebyli by ani usnášení schopní.
Ale v posledním okamžiku ho zastavilo jakési chladné hnutí mysli. Dokázal pustit zbraň a potřást tomu špinavému zrádci rukou. Jak, to nevěděl, ale díky bohu, že to dokázal. Genialita se projevuje schopností vyčkávat - a proto se udržel.
Byl ospalý; byl to dlouhý a rušný den.
Když si rozepínal košili, zhasl dvě lampy a nechal svítit jenom jednu, kterou si odnesl do ložnice. Když procházel do kuchyně, zůstal stát jako přimrazený.
Dveře do sklepa byly otevřené.
Šel k nim, lampu držel nahoře a sešel po prvních třech schodech. Do srdce se mu zakousl strach a vyhnal odtamtud klid.
„Kdo je tam?" zavolal. Nic se neozvalo. Viděl kulečníkový stůl. V rohu na druhé straně ve stojánku sadu vesele pruhovaných palic na kroket.
Sešel po dalších třech schodech. „Je tam někdo?"
Ne, cítil, že ne. To jeho strach ale nezmírnilo.
Sešel až dolů a lampu držel vysoko nad hlavou. Na druhé straně místnosti udělal Haroldův stín, obrovský, monstrózní jako opice v Rue Morgue, totéž.
Není tady něco na podlaze? Ano. Je.
Prošel kolem autodráhy pod okno, kterým vlezla Fran. Na podlaze byl slabý poprašek špinavého prachu. Harold položil lampu na podlahu. Uprostřed prachu byl otisk podrážky sportovní boty, jasný

jako otisk prstu ... nebyl to kostičkovaný nebo zubatý vzorek, ale skupinky kroužků a pruhů. Zíral na něj, vpaloval si ho do mozku a pak prach rozkopl a otisk zničil. Jeho tvář ve světle plynové lampy vypadala jako obličej oživlé voskové figuríny.
„Za to zaplatíš!“ zavolal tiše. „Zaplatíš, ať jsi kýmkoliv z nich! To si pamatuj!“
Vyšel po schodech, procházel domem z jednoho konce na druhý a hledal stopy zneuctění. Žádné nenašel. Skončil v obývacím pokoji a už se mu vůbec nechtělo spát. Zrovna si říkal, že se tam někdo - možná dítě - vloupal ze zvědavosti, když mu v mysli vybuchl obraz účetní knihy jako světlice na noční obloze. Motiv vloupání byl tak jasný, tak hrozný, že ho docela přehlédl.
Běžel ke krbu, vytáhl kámen a vyňal ÚČETNICTVÍ. Poprvé si plně uvědomil, jak je ta kniha nebezpečná. Kdyby ji někdo nalezl, bylo by po všem. On to věděl nejlépe; copak to všechno nezačalo kvůli Franinu deníku?
ÚČETNICTVÍ. Otisk podrážky. Znamenalo to, že byla kniha objevena? To jistě ne. Ale jak si mohl být jistý? Neexistoval žádný způsob, jak se ujistit, a to byla čistá a hrozná pravda.
Vrátil kámen na místo a deník si s sebou vzal do ložnice. Dal si ho pod polštář spolu se Smith & Wessonem; říkal si, že by ho měl spálit a věděl, že to nikdy neudělá. Mezi jeho deskami se skrývalo to nejlepší, co kdy napsal, jediné dílo, které vzniklo jako výsledek víry a osobního obětování.
Ležel v posteli a smířil se s myšlenkou na noc beze spánku. Jeho mysl neklidně hledala možné úkryty. Pod uvolněným prknem? Za kredencem? Měl by snad vytáhnout starý trik s ukradeným dopisem a nechat ho drze na polici mezi ostatními knihami, po boku se svázanými výtisky Výběru Reader's Digestu z jedné strany a Totální ženou z druhé? Ne - to bylo příliš troufalé; nikdy by nebyl schopen v klidu opustit dům. Co takhle bezpečnostní schránka v bance? Ne, to by nebylo dobré - chtěl mít svazek při sobě, aby se na něj mohl dívat.
Nakonec začal klímat a jeho myšlenky, osvobozené přicházejícím spánkem, klouzaly bez vědomého řízení jako zpomalená kulečníková koule, odrážející se mezi ostatními.
Musí to být ukryto, to je důležité ... kdyby si Frannie schovala ten svůj líp ... kdybych si nepřečetl, co si o mně skutečně myslí... její pokrytectví ... kdyby jen ...
Posadil se se slabým výkřikem zprudka na posteli a oči třeštil do tmy.
Seděl tak dlouho a po chvíli se začal třást. Věděla to? Byl to otisk Franiny boty? Záznamníky ... deníky ... účetní knihy ...
Konečně si opět lehl, ale trvalo dlouho, než usnul. Neustále přemýšlel, jestli Fran nosila sportovní boty. A jestli ano, jak vypadala jejich podrážka?
Když usnul, zdály se mu neklidné sny a několikrát do tmy zoufale vykřikl, jako by chtěl odehnat něco, co už do sebe nechal navždy vstoupit.
Stu se vrátil domů ve čtvrt na deset. Fran byla stočená na jejich dvojité posteli a na sobě měla jednu ze Stuových košilí - sahala jí skoro po kolena - a četla si knihu s názvem Padesát přátelských rostlin. Když vstoupil, zvedla se.
„Kde jsi byl? Měla jsem o tebe strach!“
Stu jí vysvětlil Haroldův nápad podívat se po Matce Abagail, aby na ni případně mohli aspoň dohlížet. O posvátných krávách se nezmínil. Když si rozepínal košili, dodal: „Vzali bychom tě s sebou, ale bylas pryč.“
„Byla jsem v knihovně,“ řekla a dívala se, jak si svlékl košili a hodil ji do pytle na prádlo, který visel za dveřmi. Byl dost chlupatý, na hrudi i na zádech, a Fran přemýšlela o tom, že do doby, než potkala Stua, jí zarostlí muži připadali odporní. Řekla si, že z úlevy už trošičku blbne.
Harold četl její deník, tím si byla jista. Hrozně se bála, že se Harold pokusí zůstat se Stuem o samotě a ... něco mu udělat. Ale proč teď, dnes, zrovna, když na to přišla? Pokud to Harold nechal spát až do dneška, nebylo logičtější předpokládat, že se na to úplně vykašlal? A nebylo zrovna tak možné, že přečtením Franina deníku si Harold uvědomil zbytečnost svého snažení? Při zprávách o zmizení Matky Abagail k tomu všemu by viděla zlověstná znamení i ve vnitřnostech kuřete, ale pravda je, že Harold přečetl pouze její deník, a ne doznání zločinů. A kdyby řekla Stuovi, na co přišla, udělala by ze sebe pouze hlupáka a Stu by se možná na Harolda naštval... a na ni asi také, pro její hloupost.
„Nebylo po ní ani stopy, Stu?“

„Ne“
„Jak vypadal Harold?“
Stu si svlékal kalhoty. „Dost zničeně. Bylo mu líto, že jeho nápad moc nepomohl. Pozval jsem ho na večeři, kdykoliv se mu bude chtít. Doufám, že ti to nevadí. Víš, já si myslím, že bych toho bastarda mohl mít i rád. Ovšem, kdybys mi tohle tvrdila tehdy, když jsme se potkali v New Hampshiru, nevěřil bych ti. Neměl jsem ho zvát?“
„Ale ano,“ řekla po chvíli uvažování. „Já chci být s Haroldem zadobře.“ Sedím doma a říkám si, že by mu Harold mohl ustřelit hlavu, myslela si, a on ho zve na večeři. Vykládejte mi něco o nápadech těhotných žen!
Stu řekl: „Pokud se Matka Abagail do zítřka neukáže, myslím, že se Harolda zeptám, jestli by se po ní se mnou ještě nepodíval.“
„Taky bych ráda jela,“ řekla Fran rychle. „A určitě se najde i pár dalších, kteří nejsou tak úplně přesvědčeni, že jí jídlo přinesou havrani. Třeba Dick Vollman. Larry Underwood taky.“
„Tak jo, fajn,“ řekl a lehl si k ní. „Hele, co to máš pod tou košilí?“
„Velký silný chlap jako ty by to měl zjistit i bez mé pomoci,“ řekla Fran škrobeně.
Ukázalo se, že tam nemá nic.
Druhého dne vyrazila pátrací skupina v osm hodin ráno ve skromném počtu šesti lidí - Stu, Fran, Harold, Dick Vollman, Larry Underwood a Lucy Swannová. Před polednem jich bylo už dvacet a za soumraku (doprovázeni obvyklou sprškou a mírným hřměním v horách) pročesávalo lesy již padesát lidí. Brouzdali se potoky, prolézali kaňony a pletli se ve vysílačkách jeden druhému do hlášení.
Včerejší přijetí faktu Matčina zmizení postupně vystřídal podivný rezignovaný strach. Navzdory mocné síle snů, která Matce Abagail zajistila v Zóně status polosvětce, většina lidí byla po svých zkušenostech v otázce jejího přežití dost skeptická. Je jí hodně přes sto a byla venku celou noc sama. A teď se blíží další noc.
Jeden člověk, který došel do Boulderu z Louisiany s dalšími dvanácti, to odhadl dokonale. Dorazil se svými lidmi v poledne předešlého dne. Když mu bylo řečeno, že Matka Abagail zmizela, praštil tenhle chlapík, Norman Kellog, svou baseballovou čapkou o zem a řekl: „No nemám já to kurva, štěstí ... kdo ji hledá?“
Charlie Impening, který se stal něčím jako zvěstovatelem zkázy (byl to on, kdo rozšířil veselé noviny o sněhu v září) začal vykládat ostatním, že jestli se Matka Abagail spakovala a vypadla, je to znamení, aby se i oni spakovali a zmizeli. Nakonec, Boulder je zatraceně blízko. Blízko čeho? To nic, však vy víte čeho, a v New Yorku nebo Bostonu by se synáček Mavis Impeningové Charlie cítil zatraceně bezpečněji. Nikdo ho moc neposlouchal. Lidé byli unaveni a chtěli si odpočinout. Pokud bude zima a nebude topení, možná se přestěhují, ale dřív ne. Potřebují se zotavit. Impening byl zdvořile dotázán, zda plánuje odchod. Impening řekl, že počká, až se rozbřeskne více lidem. Glen Bateman se nechal slyšet, že má za to, že by Charlie Impening byl pěkně mizerným Mojžíšem.
„Rezignovaný strach“ byl podle Glena tím nejzazším stadiem, kam se mohou pocity lidí ze Zóny dostat, protože to jsou ještě pořád racionálně založení lidé, navzdory všem snům, navzdory hluboko zakořeněnému strachu z toho, co se může odehrávat na druhé straně Skalistých hor. Pověrčivost potřebuje, stejně jako skutečná láska, čas, aby mohla dozrát. Když postavíš stodolu, řekl Nickovi, Stuovi a Fran poté, co jejich pátrání ukončila tma, pověsíš nad vchod obrácenou podkovu, aby se uvnitř drželo štěstí. Ale když vypadne jeden hřebík a podkova se převrátí, stodolu neopustíš.
„Možná přijde den, kdy my nebo naše děti opustí stodolu, když se z podkovy vyleje štěstí, ale to bude trvat ještě roky. Teď se cítíme trochu podivně a ztraceně. A to nejspíš brzy přejde. Pokud je Matka Abagail mrtvá - a Bůh ví, že doufám, že ne - pravděpodobně to nemohlo přijít pro duševní zdraví komunity ve vhodnější čas.“
Nick napsal: „Ale pokud měla být protihráčem našeho Protivníka, jeho druhým pólem, někým, kdo by udržoval misky v rovnováze ...“
„Ano, já vím,“ řekl Glen zasmušile. „Já vím. Dny, kdy na podkovách nezáleželo, možná pomalu odcházejí. Věř mi, že to vím.“
Frannie řekla: „To nemyslíš vážně, že naši pravnuci budou pověrčiví domorodci, viď že ne, Glene? Že

budou upalovat čarodějnice a plivat si skrz prsty pro štěstí?“
„Nevidím do budoucnosti, Fran,“ řekl Glen a ve světle lampy vypadala jeho tvář stará a unavená - možná jako tvář kouzelníka, jenž selhal. „Dokonce jsem ani nedokázal přesně odhadnout vliv, který měla Matka Abagail na společnost, dokud mě na to Stu onehdá na Flagstaffu neupozornil. Ale vím jedno: v tomto městě jsme kvůli dvěma věcem. Superchřipce, kterou můžeme přičíst na vrub stupiditě lidské rasy. Nezáleží na tom, jestli jsme to udělali my nebo Rusové nebo Lotyši. To, kdo vylil zkumavku, ztrácí důležitost vedle obecné pravdy: Na konci každého racionalismu je masový hrob. Zákony fyziky, zákony biologie, matematické axiomy, to vše jsou součásti pochodu smrti, protože jsme, jací jsme. Kdyby to nebyl Kapitán Trips, bylo by to něco jiného. Bylo módou svádět to na 'techniku', ale 'technika' je kmenem stromu, nikoliv kořenem. Kořen se jmenuje racionalismus, který bych definoval takto: 'Racionalismus je víra, že dokážeme pochopit na současném stavu věcí vše.' Je to pochod smrti. Vždycky byl. Takže můžete svádět superchřipku na racionalismus, jestli chcete. Ale tím druhým důvodem jsou sny, a sny jsou iracionální. Dohodli jsme se nemluvit o této jednoduché skutečnosti na schůzích výboru, ale teď na schůzi nejsme. Takže shrnu vše, o čem víme, že je to pravda: jsme zde na základě působení sil, které nechápeme. Pro mě to znamená, že bychom mohli začít přijímat - zatím pouze podvědomě a s častými kroky zpět, kvůli dobíhání starého chápání kultury - odlišnou definici existence. Vědomí, že nikdy nebudeme schopni rozumět ničemu ze současného stavu věcí. A je-li racionalismus pochodem na smrt, iracionalismus může dobře být cestou života ... pokud se ovšem nepotvrdí něco jiného.“
Stu řekl velmi pomalu: „No, já mám svý pověry. Smáli se mi kvůli nim, ale mám je. Vím, že se nic nestane, když se jednou sirkou zapalujou dvě nebo tři cigarety, ale dvě mě neznervózní a tři jo. Nepodcházím žebříky a nestojím o to, aby mi přes cestu chodily černý kočky. Ale žít bez vědy ... možná uctívat slunce ... myslet si, že když hřmí, hrajou na oblacích obři kuželky ... nemůžu říct, že by se mi něco takového zamlouvalo, blonďáku. Mně to připadá jako druh otroctví.“
„Ale co když to bude pravda?“ řekl Glen tiše.
„Co?“
„Řekněme, že věk racionalismu pominul. Já sám si jsem téměř jistý, že ano. Přijde a odejde dřív, než si toho všimneš; v šedesátých letech, v takzvaném Věku Vodnáře, nám málem odešel a ve středověku si vybral zatraceně dlouhou dovolenou. A řekněme ... řekněme, že když racionalismus odejde, bude to, jako když pomine oslepující záře a my uvidíme ...“ Odmlčel se a vypadal nepřítomně.
„Uvidíme co?“ zeptala se Fran.
Podíval se jí do očí; byly šedé a vzdálené, jako by zářily svým vlastním vnitřním světlem.
„Temnou magii,“ řekl tiše. „Vesmír zázraků, kde voda teče vzhůru, v hlubokých lesích žijí skřeti a pod horami přebývají draci. Jasné zázraky, bílá moc. 'Lazare, povstaň.' Voda ve víno. A ... možná ... vymítání ďábla.“
Odmlčel se a potom se usmál.
„Cesta života.“
„A co temný muž?“ zeptala se potichu Fran.
Glen pokrčil rameny. „Matka Abagail mu říká Satanův rarach. Možná je to poslední čaroděj racionálních myšlenek, který proti nám vrší nástroje techniky. A možná, že je v tom něco jiného, mnohem temnějšího. Já jenom vím, že je, a už si nemyslím, že ho sociologie nebo psychologie nebo jakákoliv jiná ologie zastaví. Myslím, že to dokáže jen bílá magie ... a náš bílý kouzelník bloudí někde tam, osamělý.“ Glenovi se téměř zlomil hlas; rychle pohlédl na zem.
Venku byla jenom tma a vítr, který vanul z hor, vrhal na okno Stuova a Franina obýváku spršky deště. Glen si zapálil dýmku. Stu v kapsách našel nějaké drobné a třepal jimi v dlaních. Vždycky dlaň otevřel, aby viděl, kolik padlo hlav a kolik orlů.
Nick ve svém bloku vyráběl složité ornamenty a v duchu viděl prázdné ulice Shoyo a slyšel - ano, slyšel - hlas, který šeptal: Jde si pro tebe, němej. Už je blízko.
A když Stu a Glen rozdělali v krbu oheň, všichni beze slov pozorovali plameny.
Poté, co odešli, se Fran cítila skleslá a nešťastná. Stu byl také zadumaný. Vypadá unaveně, pomyslela si. Měli bychom zítra zůstat doma, prostě tady zůstat a povídat si a odpoledne si zdřímnout. Žádné honění.

Podívala se na plynovou lampu a zatoužila po elektrickém světle, jasném elektrickém světle, které se rozsvítí stisknutím vypínače.
Ucítila v očích tlak slz. Říkala si rozzlobeně, aby nezačínala, nepřidělávala další starosti, ale část její mysli, která ovládala vodní potrubí, ji moc neposlouchala.
Pak se Stu náhle rozjasnil. „Ach Bože! Dyť já, krucinál, málem zapomněl!“
„Zapomněl na co?“
„Ukážu ti to! Zůstaň tady!“ Vyšel ze dveří a cválal po schodech dolů. Vstala a za okamžik ho slyšela jít zpátky nahoru. Měl něco v rukách a bylo to ... byla to ...
„Stuarte Redmane, kde jste přišel k tomuhle?“ řekla příjemně překvapena.
„V obchodě s lidovými hudebními nástroji.“ řekl s úsměvem.
Vzala si od něj valchu a otáčela ji v rukou. Třpytilo se na ní světlo.
„V lidových -“
„Na konci Ořechové ulice.“
„Valcha v obchodě s hudebními nástroji?“
„Jo. Byly tam taky bezvadný necky, ale do těch už někdo navrtal díru a udělal z nich basu.“
Začala se smát. Položila valchu na gauč, přešla k němu a objala ho. Jeho ruce se jí přitiskly na ňadra a ona ho zmáčkla ještě silněji. „Doktor říká, zahrejte mu živou muziku,“ zašeptala.
„Co?“
Přitiskla mu tvář na krk. „Zdá se, že mu to dělá dobře. Tak je to aspoň v té písničce. Můžeš mi udělat dobře, Stu?“
S úsměvem ji zdvihl. „No,“ řekl, „přinejmenším se o to můžu pokusit.“
Ve čtvrt na tři odpoledne druhého dne vrazil do pokoje bez zaklepání Glen. Fran byla v domě Lucy Swannové a pokoušely se spolu zadělat kynuté těsto. Stu si četl nějaký western od Maxe Branda. Vzhlédl a uviděl Glena, s tváří bledou a šokovanou, oči doširoka rozevřené. Hodil knihu na podlahu.
„Stu,“ řekl Glen. „Ach, člověče, Stu. To jsem rád, že jsi doma.“
„Co se stalo?“ zeptal se Stu ostře. „Je to ... našli ji?“
„Ne,“ řekl Glen. Prudce se posadil, jako by mu nohy vypověděly službu. „Není to špatná zpráva, je to dobrá zpráva. Ale je to hrozně divné.“
„Co? Co je to?“
„Kojak. Po obědě jsem si zchrupnul a když jsem se probudil, na verandě byl Kojak a tvrdě spal. Je příšerně zřízený, Stu, vypadá, jako kdyby prošel mixérem s tupýma břitama, ale je to on.“
„Ty myslíš psa? Toho Kojaka?“
„Jo, toho.“
„Jseš si jistej?“
„Tatáž známka, kde stojí Woodsville, N.H. Stejný červený obojek. Stejný pes. Je hodně vyzáblý a někde se serval. Dick Ellis - Dick byl radostí bez sebe, že může spravovat zase nějaké zvíře - říká, že nadobro přišel o jedno oko. Ošklivé škrábance na bocích a břiše, některé zanícené, ale Dick se o ně postaral. Dal mu sedativum a ovázal mu břicho. Dick říkal, že to vypadá, jako by bojoval s vlkem, a možná ne s jedním. Ale žádná vzteklina. Je čistý.“ Glen pomalu zavrtěl hlavou a po tvářích mu sklouzly dvě slzy. „Ten zatracený pes za mnou přišel, Stu. Říkám si, proč jsem ho pro Krista nechal šlapat celou tu cestu. Cítím se tak mizerně.“
„Nešlo to, Glene. Na motorkách ne.“
„Ano, ale ... on mě vystopoval, Stu. O něčem takovém čteš v časopisech ... Věrný pes šel za svým pánem dva tisíce mil. Jak mohl něco takového dokázat? Jak?“
„Možná stejně jako my. I psům se zdají sny, že jo? - určitě. Neviděls nikdy psa, jak spí a třese packama? V Arnette byl starej chlap, Vic Palfrey, a ten říkal, že psi mají dva sny, dobrej a špatnej. Dobrej je, když se jim třepou nohy. Špatnej je, když vrčí. Když probudíš psa ze špatnýho snu, klidně tě kousne, ať tě má rád nebo ne.“
Glen zmámeně vrtěl hlavou. „Ty chceš říct, že se mu zdál sen -“
„Není to o nic divnější než to, co jsi říkal včera ty,“ opáčil Stu.
Glen se usmál a přikývl. „Ach, o takových věcech můžu mluvit hodiny a hodiny. Jsem jeden z největších

kecalů všech dob. Horší to je, když se něco skutečně stane.“
„Prorok, vyděšenej vlastním proroctvím.“
„Jdi se bodnout, Texasáku. Chceš se se mnou jít podívat na mýho psa?“
„To si piš.“
Glenův dům byl na Spruce Street, asi dva bloky od hotelu Boulderado. Popínavý břečťan na laťkovém mřížoví byl povětšinou uschlý, stejně jako trávníky a většina květin v Boulderu - bez denního zalévání suché podnebí zvítězilo.
Na verandě stál malý kulatý stolek se sklenicí ginu s tonikem („Dá se ta břečka vůbec pít, bez ledu?“ zeptal se Stu a Glen odvětil: „Po třetím to stejně ani nepoznáš.“) Vedle sklenice byl popelník s pěti dýmkami, výtisky Zen a umění motocyklové údržby, Koule číslo čtyři a Rychlá je má zbraň, všechny otevřené. Ležela tam také krabice sněhových pusinek.
Kojak spal na verandě a jeho rozbitý čenich spočíval mírumilovně na předních packách. Pes byl vyhublý a pokousaný, ale Stu ho poznal, i když ho předtím viděl jen krátce. Sedl si na bobek a pohladil ho po hlavě. Kojak se vzbudil a šťastně se na Stua zahleděl. Vypadalo to, že se po psím způsobu usmívá.
„Ano, to je hodný pejsek,“ řekl Stu a v krku ucítil podivný knedlík. V hlavě mu jako rychle míchané karty probíhaly obrazy všech psů, které měl od doby, kdy mu matka dala Spika. To bylo Stuovi pět. Spousta psů. Možná ne tolik, jako karet v balíčku, ale spousta psů. Mít psa je dobrá věc a pokud věděl, Kojak je jediný pes v Boulderu. Podíval se na Glena a rychle se zase otočil. Říkal si, že ani starý proplešatělý sociolog, který čte tři knihy najednou, by nechtěl být přichycen při tom, jak mu tečou slzy.
„Hodný pes,“ opakoval a Kojak poklepal ocasem na prkennou podlahu verandy a nejspíš přitakával, že je opravdu hodný pes.
„Jdu na chvilku dovnitř,“ řekl Glen zastřeně. „Musím na záchod.“
„Jo,“ řekl Stu a nevzhlédl. „No, Kojaku, kamaráde, není Kojak hodný pes, co? Není, co?“
Kojak souhlasně poklepal ocasem.
„Umíš se překulit? Udělej mrtvý. Mrtvý.“
Kojak se poslušně překulil na záda, zadní nohy roztažené, přední vytrčené do vzduchu. Stu se zatvářil ustaraně a jemně přejel přes harmoniku obvazů od Dicka Ellise. Nad nimi viděl zarudlé a podebrané škrábance, které se pod obvazy určitě rozšiřovaly do hlubokých brázd. Něco po něm šlo a nebyl to jenom nějaký další toulavý pes. Pes by šel po čenichu nebo po krku. Tohle Kojakovi udělalo něco nižšího než pes. Něco plíživějšího. Možná vlčí smečka, ale Stu pochyboval, že by Kojak vyvázl ze spárů celé smečky. Nicméně měl štěstí, že ho nerozpárali.
Síťové dveře bouchly a Glen se vrátil na verandu.
„Ať se do něj pustilo cokoliv, jeho důležitý orgány to o moc neminulo,“ řekl Stu.
„Rány byly hluboké a ztratil hodně krve,“ souhlasil Glen. „Prostě se nemůžu vyrovnat s tím, že jsem to byl já, kdo ho v tom nechal.“
„A Dick říkal vlci.“
„Vlci nebo možná kojoti ... ale říkal, že není moc pravděpodobné, že by kojoti udělali něco takového, a já s tím souhlasím.“
Stu popleskal Kojaka po stehně a pes se převalil zpátky na břicho. „Jak to, že skoro všichni psi jsou pryč a na jednom místě se najde dost vlků - a navíc na východ od Skalistých hor - aby se pustili do takovýho dobrýho psa?“
„To se asi nikdy nedozvíme,“ řekl Glen. „Stejně jako nebudeme vědět, proč nákaza zabila koně a ne krávy a většinu lidí, ale nás ne. Nebudu o tom dokonce ani přemýšlet. Prostě si lehnu do velké hromady hamburgrů a budu ho krmit.“
„Jo.“ Stu se zadíval na Kojaka, který měl zavřené oči. „Je potrhaný, ale nářadí má v pořádku - všimnul jsem si toho, když ležel na zádech. Neuškodilo by, kdybychom se mu poohlédli po fence, co říkáš?“
„Ano, to jistě,“ řekl Glen zamyšleně. „Dáš si teplý gin s tonikem, Východotexasane?“
„Kruci, to ne. Možná jsem se nedostal dál než do prváku na průmyslovce, ale barbar nejsem. Máš pivo?“
„No, myslím, že bych tam plechovku našel. Ovšem teplé.“
„Beru.“ Pustil se za Glenem, u síťových dveří se zastavil a ohlédl se na spícího psa. „Pěkně spi,

kamaráde," řekl mu. „Fajn, že jseš tady."
Pak šli s Glenem dovnitř.
Ale Kojak nespal.
Byl někde mezi bděním a spánkem, kde většina živých tvorů tráví dlouhé chvíle, když jsou vážně zraněni, ale ne tak vážně, aby se nacházeli ve stínu smrti. Hluboko v břiše ho to svědivě pálilo, a to byl příznak hojení. Glen bude muset strávit dlouhé hodiny, až mu bude odvádět pozornost od svědění, aby si nestrhal obvazy, znovu neotevřel rány a nezanesl do nich infekci. Ale to bude až později. V tuto chvíli byl Kojak (který o sobě občas přemýšlel jako o Velkém Steveovi, což bylo jeho původní jméno) spokojen s tím, že pluje někde mezi bděním a spánkem. Vlci si pro něj přišli v Nebrasce, když stále ještě sklíčeně čenichal kolem domu na heverech v malém městě Hemingford Home.
Pach ČLOVĚKA - pocit ČLOVĚKA - ho zavedl až sem a pak zmizel. Kam zmizel? Kojak nevěděl. A pak se z kukuřice vynořili čtyři vlci jako otrhaní duchové mrtvých. Jejich oči se blýskaly a ohrnuté pysky odhalovaly zuby. Vydávali tiché, drásavé vrčení. Kojak se před nimi stáhl, také vrčel a packy měl ztuhlé, jak prchal přes dvůr Matky Abagail. Nalevo visela houpačka ze staré pneumatiky a vrhala mělký kulatý stín. Vedoucí vlk zaútočil právě v okamžiku, kdy Kojakův zadek mizel ve stínu verandy. Vlk zaútočil nízko, šel Kojakovi po břichu a ostatní se vrhli za ním. Kojak povyskočil přes vlkovy cvakající čelisti, nabídl mu podbřišek a když vlk začal kousat a škrábat, Kojak ho uchopil za krk, stiskl, a zuby se zabořily hluboko, krev vytryskla a vlk zavyl a pokusil se uvolnit; jeho odvaha byla náhle pryč. Jak se vlk pokoušel vytrhnout, Kojak se mu bleskurychle zahryzl do měkkého čumáku a vlk vyrazil táhlý, zoufalý výkřik, když se jeho nos roztrhl a visely mu z něj šlachy a kusy kůže. Utekl a křičel bolestí, škubal hlavou ze strany na stranu, rozstřikoval kapky krve a díky jednoduché telepatii, kterou sdílí všechna příbuzná zvířata, mohl Kojak jasně číst opakovanou myšlenku:
(vosy ve mně ó vosy v mé hlavě vosy jsou v mé hlavě ó)
A pak se na něj vrhli ostatní, jeden zprava, druhý zleva, jako velké tupé kulky, třetí se plížil po zemi, šklebil se a byl připraven jít mu po vnitřnostech.
Kojak skočil vpravo, chraplavě štěkal a chtěl se nejprve vypořádat s jedním, aby se mohl stáhnout pod verandu. Kdyby se tam dostal, mohl by se jim ubránit, možná napořád. Když teď ležel na verandě, bitvu znovu prožíval v jakémsi zpomaleném záběru: vrčení a vytí, výpady a úskoky, pach krve, který se mu zaryl do mozku a postupně jej změnil v bojující stroj, který si neuvědomoval vlastní rány. To mělo přijít až později. Poslal vlka na pravé straně tam, kam prvního, se slepýma a oteklýma očima a s pravděpodobně smrtelnou ranou na krku. Ale vlk udělal na oplátku svoje; většina škrábanců byla povrchních, ale dvě rány byly velmi hluboké, rány, které se zhojí do hrubé jizvy, která bude vypadat jako t. Dokonce i později, až bude Kojak starý, velmi starý pes (a Kojak žil ještě dalších šestnáct let, ještě dlouho po Glenově smrti), budou ho jizvy za deště bolet a bude mu v nich škubat.
Vymanil se ze sevření, vlezl pod verandu a když se jeden ze zbývajících dvou vlků, zaslepený touhou po krvi, vrhl za ním, Kojak na něj skočil a roztrhl mu hrdlo. Poslední vlk odběhl na okraj kukuřice a neklidně kňučel. Kdyby za ním Kojak vyběhl, uprchl by s ocasem staženým mezi nohama. Ale Kojak nevyběhl, tenkrát ne. Byl vyřízený. Mohl jen ležet na boku, rychle dýchat, lízat si rány a vrčet, kdykoliv se přiblížil stín posledního vlka. Pak byla tma a zamžený měsíc putoval přes nebraskou oblohu. Pokaždé, když poslední vlk zaslechl Kojaka živého a zřejmě připraveného k boji, stáhl se a kňučel. Někdy po půlnoci zmizel a nechal Kojaka o samotě, aby přežil nebo zemřel. V časných ranních hodinách ucítil přítomnost nějakého jiného zvířete, něčeho hrozného, co jej přimělo tiše kňučet. Byla to věc v kukuřici, věc kráčející kukuřicí, která ho možná pronásledovala. Kojak ležel, chvěl se a čekal, jestli ho ta věc najde, ta hrozná věc, která byla cítit jako Člověk a Vlk a Oko, nějaká temná věc, jako prastarý krokodýl v kukuřici.
O nějakou dobu později, když už měsíc zapadl, cítil, že je věc pryč. Usnul. Ležel pod verandou tři dny a vycházel jen, když ho vyhnala žízeň nebo hlad. Pod ústím pumpy byla pořád kaluž vody a v domě byly všelijaké dobré zbytky, mnoho z nich pocházelo z jídla, které Matka Abagail připravila pro Nicka a jeho skupinu. Když Kojak cítil, že může dál, věděl, kam má jít. Nebyl to pach, který mu to prozradil; byl to hluboký pocit žáru, horká kapsa na západ od něj. A tak šel, většinu posledních pěti set mil kulhal na třech nohách a v břiše mu hryzala bolest. Čas od času ucítil ČLOVĚKA a tak věděl, že je na správné

stezce. A konečně je tady. ČLOVĚK je tady. Nejsou tu žádní vlci. Jídlo je tady. Žádný náznak temné Věci ... Člověka s pachem Vlka a pocitem Oka, který tě může vidět na míle daleko. Pro teď je všechno v pořádku. A při této myšlence (pokud psi mohou myslet při svém vztahu ke světu, téměř výhradně vnímanému pocity) sklouzl Kojak hlouběji do opravdového spánku a do snu, do dobrého snu, během nějž honil králíky v poli jetele, který sahal až po břicho a byl mokrý chladivou rosou. Jmenoval se Velký Steve. Byl doma. A, ach, králíci byli všude, za toho šedého, nekonečného jitra -
Když snil, třepaly se mu tlapy.
KAPITOLA 53
Výňatky ze Zápisu ze schůze Prozatímního výboru 17. srpna 1990
Tato schůze se konala u Larry Underwooda na South Street ve čtvrti Table Mesa. Zúčastnili se všichni členové výboru ...
První, čím se výbor zabýval, byl způsob, jímž by dosáhl svého zvolení za stálou Radu Boulderu. Slovo dostala Fran Goldsmithová.
Fran: „Já i Stu jsme si mysleli, že nejlepší, nejsnadnější cestou by bylo, kdyby celý výbor schválila Matka Abagail. Ušetřilo by nám to problém dvaceti lidí, které navrhnou jejich přátelé a kteří by nám mohli udělat čáru přes rozpočet. Teď to ale budeme muset udělat jinak. Nechci navrhovat nic, co by bylo nedemokratické, a vy všichni ten plán stejně znáte, chci jen znovu zdůraznit, že každý se musí ujistit, že má někoho, kdo jej navrhne a dalšího, kdo jej bude podporovat. Nemůžeme to udělat navzájem - to by vypadalo příliš mafiánsky. A jestli si nenajdete jednoho, který vás navrhne, a druhého, který vás podpoří, můžete to rovnou vzdát."
Sue: „Uf! To je intrikánské, Fran!"
Fran: „Ano - je, trochu."
Glen: „Opět jsme sklouzli k problému morálky výboru, a i když jsem si jistý, že všichni toto téma považujeme za nekonečně fascinující, byl bych rád, abychom jej na příštích pár měsíců odložili. Myslím, že se prostě všichni zavážeme jednat v nejlepším zájmu Svobodné zóny a necháme to být."
Ralph: „Zníš trochu naštvaně, Glene."
Glen: „Já jsem trochu naštvanej. Přiznávám to. Sám fakt, že se nad tímto problémem tak dlouho užíráme, dost jasně ukazuje, co je v našich srdcích."
Sue: „Cesta do pekla je dlážděna -"
Glen: „Dobrými úmysly, jo, a protože se všichni o povahu svých úmyslů tak hrozně staráme, jsme najisto na dálnici do nebe."
Pak Glen řekl, že měl v úmyslu výbor upozornit na problém zvědů nebo špiónů nebo jak jim budou říkat, ale místo toho by teď rád navrhl, abychom se k diskusi o tomto tématu sešli devatenáctého. Stu se jej zeptal, proč to.
Glen: „Protože tu devatenáctého nemusíme být všichni. Někdo nemusí být zvolen. Je to nepravděpodobná možnost, ale nikdo doopravdy neví, co udělá velká skupina lidí, když se shromáždí na jednom místě. Musíme být tak opatrní, jak to jen jde."
Potom následovala hodná chvíle ticha, a pak výbor odhlasoval všemi sedmi hlasy, že se sejde devatenáctého už jako stálá Rada, aby probral zvědy ... nebo špióny.
Stu si vzal slovo, aby výboru přednesl třetí téma, týkající se Matky Abagail.
Stu: „Jak víte, z nějakého vlastního důvodu odešla. Nechala vzkaz, že 'teď musí na nějakou dobu odejít', což je dost mlhavé, a že se vrátí, 'bude-li to Jeho vůle'. To není moc veselé. Před třemi dny jsme vyslali pátrací oddíl a ten nenašel vůbec nic. Nechceme ji přivléct zpátky; ne když nebude chtít, ale jestli někde leží se zlomenou nohou nebo v bezvědomí, je to něco jiného. Problém zčásti spočívá v tom, že nás prostě není dost, abychom tu divočinu kolem dokázali pročesat. Další částí problému ovšem je, že to výrazně zpomalí naši práci na elektrárně. Takže bych prosil o dovolení navrhnout Pátrací oddíl na pořad zítřejší velké schůze, spolu s elektrárnou a Pohřebním oddílem. A rád bych, aby jej vedl Harold Lauder, protože to byl především jeho nápad."
Glen řekl, že si nemyslí, že jakýkoliv pátrací oddíl po uplynulém týdnu přijde s nějakou dobrou zprávou. Koneckonců, jde o stoosmiletou dámu. Výbor jako celek s tím souhlasil a pak jednomyslně hlasoval ve prospěch Stuova návrhu. Aby tento záznam byl co možná nejvěrnější, musím připojit, že došlo k

několika vyjádřením pochybností nad tím, zda je dobré to Haroldovi svěřit ... ale jak Stu uvedl, byl to jeho nápad, a kdyby mu nesvěřili velení Pátracího oddílu, byl by to jasný políček do tváře.
Nick: „Stahuji svou námitku o Haroldovi, ale ne své zásadní pochybnosti. Prostě se mi nějak nelíbí.“
Ralph Brentner požádal, aby Stu nebo Glen sepsal Stuův návrh o Pátracím oddíle a on jej pak mohl zařadit do programu, který chce dnes v noci vytisknout. Stu řekl, že to rád udělá.
Larry Underwood pak navrhl, abychom schůzi odročili, Ralph to podpořil a ostatní jednohlasně schválili.
Frances Goldsmithová, tajemnice

Návštěvnost shromáždění byla následujícího večera téměř absolutní, a Larry Underwood, který byl v Zóně teprve týden, poprvé získal představu, kolik lidí už v Boulderu je. Jedna věc je vidět je, jak chodí po ulicích, a druhá vidět je shromážděné na jednom místě - v Chatauqua Auditoriu. Hala byla plná. Všechna sedadla byla obsazena, další lidé seděli v uličkách a stáli vzadu. Byl to podivně klidný dav, brumlal, ale nežvanil. Poprvé za celou dobu, co byli v Boulderu, celý den pršelo, jemně mžilo, a zdálo se, že voda visí ve vzduchu a spíše vás zamlží než zamokří. Dokonce i za přítomnosti více než šesti set osob bylo slyšet tiché bubnování deště na střechu. Nejhlasitějším zvukem uvnitř bylo konstantní šustění papíru, když si lidé prohlíželi nacyklostylované programy, které byly na hromádkách na dvou karetních stolcích mezi dveřmi.
Program zněl:

BOULDERSKÁ SVOBODNÁ ZÓNA
Program zahajovacího shromáždění
18. srpna 1990

1.Zjistit, zda Svobodná zóna odsouhlasí a ratifikuje Ústavu Spojených států amerických.
2.Zjistit, zda Svobodná zóna odsouhlasí a ratifikuje Listinu lidských práv jako součást Ústavy Spojených států amerických.
3.Zjistit, zda Svobodná zóna nominuje a zvolí sedm zástupců Svobodné zóny, kteří by sloužili jako vládní orgán.
4.Zjistit, zda Svobodná zóna bude souhlasit s právem veta pro Abagail Freemantleovou, jež se týká jakéhokoliv a všech problémů, které budou zástupci Svobodné zóny projednávat.
5.Zjistit, zda Svobodná zóna ustaví Pohřební oddíl o nejméně dvaceti členech, pověřených důstojně pohřbít ty, kteří v Boulderu zemřeli za epidemie superchřipky.
6.Zjistit, zda Svobodná zóna ustaví Oddíl pro elektřinu o nejméně šesti osobách, pověřených znovu spustit elektrárnu dříve, než se ochladí.
7.Zjistit, zda Svobodná zóna ustaví Pátrací oddíl o nejméně patnácti osobách, a to za účelem zjistit cokoliv o Abagail Freemantleové.

Larry zjistil, že jeho nervózní ruce tento program, jejž znal téměř slovo od slova, skládají do papírové vlaštovky. Být v čestném výboru bylo docela zábavné, jakási hra - děti si hrají v něčím obýváku na parlament, posedávají po místnosti, pijí kolu a jedí koláč, který udělala Frannie, a mluví. Dokonce i diskuse o vyslání zvědů přes hory a rovnou do náruče temného muže se zdála jako hra; částečně proto, že si nedovedl představit, že by to dokázal udělat sám. Aby ses postavil tváří v tvář takovéhle živoucí noční můře, musel bys ztratit poslední zbytky zdravého rozumu. Ale na jejich uzavřených schůzkách v místnosti příjemně osvětlené petrolejkami se všechno zdálo okay. A i kdyby Soudce nebo Daynu Jurgensovou nebo Toma Cullena měli chytit, nezdálo by se to - alespoň na těchto uzavřených schůzkách - o nic důležitější, než když v šachové partii přijdeš o věž nebo o dámu.
Ale teď, když seděl uprostřed sálu s Lucy po jednom boku a Leem po druhé (Nadine celý den neviděl a ani Leo zřejmě nevěděl, kde je; bez zájmu odpověděl: „Venku.“) mu došla celá pravda, a na jeho útroby to zapůsobilo jako buchar v plném provozu. Tady je pět set osmdesát lidí a většina z nich ani netuší, že Larry Underwood není vůbec fajn, ani že první osoba, již měl po epidemii Larry Underwood na starosti, zemřela na předávkování léky.

Ruce měl vlhké a studené. Znova se pokoušely složit program do vlaštovky a on je zarazil. Lucy ho za jednu vzala, stiskla ji a usmála se na něj. Dokázal jí odpovědět jen jakousi grimasou, a uvnitř slyšel hlas své matky: Jako by v tobě Bůh něco vynechal, Larry.
Když na to pomyslel, pocítil paniku. Je z toho cesta ven, nebo věci už zašly příliš daleko? Nestál o tenhle milník. Na uzavřené schůzce už podal návrh, který mohl Soudce Farrise poslat na smrt. Pokud nebude zvolen a na jeho místo zasedne někdo jiný, budou muset o vyslání Soudce znovu hlasovat, nebo ne? Jistěže ano. A zvolí někoho jiného. Až mě Laurie Constableová navrhne, prostě vstanu a odmítnu to. Jistě, nikdo mě nemůže nutit, že? Ne, když se rozhodnu, že nechci. A kdo kurva stojí o takovouhle otravu?
Wayne Stukey na té dávné pláži říká: Protože je v tobě něco houževnatýho.
Lucy tiše řekla: „Zvládneš to."
Trhl sebou: „Eh?"
„Říkám, že to zvládneš. Že jo, Leo?"
„Jo," řekl Leo a pokýval hlavou. Oči nespouštěl ze shromáždění, jako by ještě nebyl schopen zrakem vstřebat informaci o jeho velikosti do mozku. „Zvládne."
Ty to nechápeš, ženská pitomá, pomyslel si Larry. Držíš mě za ruku a nechápeš, že můžu udělat špatné rozhodnutí a oba vás zabít. Jsem na dobré cestě zabít Soudce Farrise a on podpoří moji zasranou nominaci. Co se z toho stalo za guláš! Z hrdla mu unikl tichý zvuk.
„Říkal jsi něco?" zeptala se Lucy.
„Ne nic."
Pak Stu přešel k pódiu a jeho zářivě čisté modré džíny a červený svetr byly ozářeny drsným světlem nouzových světel, jež napájel generátor honda, který se podařilo v elektrárně nahodit Bradu Kitchnerovi a jeho lidem. Někde uprostřed haly začal potlesk, Larry se nikdy nedozvěděl přesně kde, a cyničtější část jeho osobnosti zůstala navždy přesvědčena, že to byla klaka, zorganizovaná Glenem Batemanem, jejich oficiálním expertem pro davovou manipulaci. V podstatě to ale bylo jedno. Prvních pár osamělých plácnutí se přelilo v hromový aplaus. Vpředu se Stu zastavil u pódia a vypadal komicky překvapeně. Potlek byl doprovázen pozdravy a pronikavým pískotem.
Pak všichni v hale vstali, zvuk potlesku se začal podobat průtrži mračen, a lidé volali: „Bravo! Bravo!"
Stu vzpažil, oni ale neumlkli; stalo-li se vůbec něco, tedy se zdvojnásobila intenzita zvuku. Larry pohlédl stranou na Lucy a spatřil, že horlivě tleská, oči má upřeny na Stua, ve tváři rozechvělý, ale triumfální úsměv. Plakala. Po jeho druhém boku tleskal i Leo. Srážel ruce k sobě znovu a znovu s takovou silou, že si Larry pomyslel, že jestli mu to vydrží ještě chvilku, obě mu upadnou. V radosti Lea opustil jeho těžce znovunabytý slovník, tak jako angličtina občas opustí člověka, který se ji naučil jako svůj druhý jazyk. Byl schopen jen nadšeně a hlasitě houkat.
Brad a Ralph generátorem napájeli i zvukovou aparaturu. Stu foukl do mikrofonu a promluvil: „Dámy a pánové -"
Ale potlesk se valil dál.
„Dámy a pánové, zaujměte prosím své místa a -"
Oni ale ještě nebyli připraveni je zaujmout. Potlesk bouřil a bouřil, a Larry se podíval na své rozbolavělé ruce a zjistil, že tleská stejně zuřivě jako ostatní.
„Dámy a pánové -"
Potlesk burácel a násobil se. Nad jejich hlavami bláznivě tam a zpátky, nahoru a dolů poletovala rodinka vlaštovek, která se na tomto krásném a klidném místě ubytovala po úderu epidemie, a teď šílela touhou zmizet někam pryč, kde žádní lidé nejsou.
Tleskáme sami sobě, pomyslel si Larry. Tleskáme faktu, že jsme živí a pohromadě. Možná zdravíme celé naše uskupení jako takové, nevím. Ahoj, Bouldere. Konečně. Je fantastické tu být, je fantastické být naživu.
„Dámy a pánové, kdybyste zaujali svá místa, prosím, byl bych vám za to velmi vděčný."
Potlesk se kousek po kousku utišoval. Teď bylo slyšet, jak ženy - a taky někteří muži - popotahují. Ozývalo se troubení a frkání. Šeptání. To známé šramocení haly, v níž si lidé sedají na svá místa.
„Jsem rád, že jste tu," řekl Stu. „Jsem rád, že jsem tu já." Ozvalo se zavytí zpětné vazby a Stu zamumlal:

„Ale sakra.“ Ozval se smích a Stu znachověl. „Myslím, že časem se s tím všichni naučíme znovu zacházet,“ řekl; vyvolalo to další výbuch potlesku.
Když se vytratil, řekl Stu: „Pro ty z vás, kteří mě neznají, jsem Stuart Redman, původně z texaského Arnette, i když se to už zdá strašně dávno.“ Odkašlal si, krátce zaječela zpětná vazba a Stu opatrně o krok ustoupil od mikrofonu. „Jsem tady nahoře dost nervózní, tak se mnou mějte -“
„Budem mít, Stu!“ zaječel Harry Dunbarton a ozval se souhlasný smích. Je to jako na táborovém shromáždění, pomyslel si Larry. Za chvíli začnou zpívat gospely. Kdyby tady byla Matka Abagail, už by zpívali.
„Naposled na mě hledělo tolik lidí, když se naše malá koedukovaná střední školička dostala do fotbalového play-off, a tenkrát se museli koukat taky na dalších jednadvacet maníků, nemluvě o pár dívkách v těch jejich těsných krátkých sukýnkách.“ Srdečný smích.
Lucy pohladila Larryho po krku a zašeptala: „Čeho se bál? Je úplně přirozený!“
Larry přikývl.
„Ale jestli se mnou budete mít trpělivost, nějak se tím prokoušu,“ řekl Stu.
Znovu potlesk.
Tihle lidi by tleskali i Nixonově abdikační řeči a ještě by jej požádali o přídavek na piano, pomyslel si Larry.
„Nejdříve vám chci vysvětlit, jak vznikl Prozatímní výbor a proč jsem tady za tím pultem,“ řekl Stu. „Sedm z nás se sešlo a naplánovalo toto shromáždění, abychom se mohli nějak zorganizovat. Máme na práci spoustu věcí a já bych vám teď rád představil každého jednotlivého člena našeho výboru a doufám, že jste si nechali v zásobě nějaký potlesk i pro ně, protože se všichni smolili s programem, který právě teď držíme v race. Za prvé. Slečna Frances Goldsmithová. Vstaň, Frannie, a ukaž, jak hezky vypadáš v šatech.“
Fran povstala. Měla na sobě hezké, ostře zelené šaty a skromnou šňůru perel, která mohla za starých časů stát kolem dvou tisíc dolarů. Byla pozdravena potleskem, a potlesk byl doprovázen několika dobře míněnými vlčími zavytími.
Fran se posadila, mocně se zardívajíc, a než mohl potlesk zcela odumřít, Stu pokračoval: „Pan Glen Bateman. z Woodswille, New Hampshire.“
Glen povstal a oni mu zatleskali. Vystrčil z obou zaťatých pěstí vítězná véčka, a dav zahučel na souhlas.
Stu představil Larryho jako předposledního. Povstal a uvědomoval si, že Lucy se na něj usmívá a pak se ztratil v horkém přívalu potlesku. Kdysi, pomyslel si, v jiném světě, bývaly koncerty, a takovýhle aplaus byl vyhrazen pro vrcholné číslo show, malé nic, melodii zvanou „Holka, můžeš chápat svýho kluka?“ Tohle bylo lepší. Stál pár sekund, ale zdálo se mu to mnohem delší. Věděl, že svou nominaci neodmítne.
Jako posledního Stu představil Nicka, ten sklidil nejdelší a nejhlasitější potlesk.
Když aplaus odumřel, Stu řekl: „Tohle v programu není, ale možná bychom mohli začít národní hymnou. Myslím, že si slova a melodii všichni pamatujete.“
Ozval se chrastivý, šoupavý zvuk povstávajících. Další pauza, kdy všichni čekali, až někdo začne. Pak se vzduchem rozlehl lahodný dívčí hlas, který měl sólo jen po prvních pět slabik: „Ó řekni, vidíš -“ Byl to Frannin hlas, ale Larrymu se na okamžik zdálo, že ji doprovází další hlas, jeho vlastní, a není v Boulderu, ale nahoře ve Vermontu a je Čtvrtého července, republice je dvěstě čtrnáct let a Rita leží ve stanu za ním mrtvá a ústa má plná zelených zvratků a v tuhnoucí ruce svírá lahvičku léků.
Náhle mu naskočila husí kůže a on ucítil, že jsou pozorováni, pozorováni něčím, co - slovy staré písně skupiny The Who - vidí na míle a míle a míle. Něčím hrozivým a temným a nepřátelským. Na moment cítil puzení z tohoto místa utéct, prostě utíkat a nikdy se nezastavit. To, co tu hrají, není žádná hra. Tohle je vážné; vážně jde o kejhák. Možná ještě hůř.
Pak se připojily další hlasy. „- vidíš za světla úsvitu“ a Lucy zpívala, držela jej za ruce, znovu plakala, a další plakali, většina jich plakala, plakala kvůli tomu, co bylo pryč a chutnalo to trpce, uhánějící americký sen, pochromovaný, s turbodmychadlem, a vybočil přes střední pruh, a náhle se mu nevybavovala Rita, mrtvá ve stanu, ale on sám a matka na stadionu Yankees - bylo 29. září, Yankees byli jen jeden a půl hry za Red Sox a nic ještě nebylo rozhodnuto. Na stadiónu bylo pětapadesát tisíc lidí, všichni stáli, v poli hráči s čepičkami na srdcích, Guidry uprostřed na nadhazovačově náspu, Rickey Henderson stál v levém

zadním poli („- za posledního záblesku soumraku -“), a ve fialovém lesku se třepotaly zástavy, na ně zlehka naráželi noční motýli a můry, a kolem nich se hemžil New York, město noci a světla.
Larry se připojil ke zpěvu, a když skončili a znovu se rozlehl potlesk, sám trochu plakal. Rita je pryč. New York je pryč. Amerika, je pryč. Dokonce i když dokáží porazit Flagga, cokoliv stvoří, nebude nikdy stejné jako svět tmavých ulic a jasných snů.
Stu lehce zpocený pod jasnými nouzovými světly, ohlásil první témata: přednesení a ratifikace Ústavy a Listiny práv. I na něj hluboce zapůsobil zpěv hymny. Nebyl sám, dobře polovině publika, a spíše většině, stékaly po tváři slzy.
Nakonec jej nikdo o přečtení ani jednoho dokumentu nepožádal - což by bylo jejich právo - a Stu za to byl hluboce vděčný. Text byl občany Svobodné zóny přijat. Povstal Glen Bateman a navrhl, aby oba dokumenty byly přijaty jako nejvyšší zákon Svobodné zóny.
Hlas vzadu řekl: „Připojuji se!“
„Navrženo a podpořeno,“ řekl Stu. „Ti, kdož jsou pro, řeknou 'ano'.“
„ANO!“ zaburácelo až ke krovům. Kojak, který spal u Glenova křesla, vzhlédl, zamžoural a pak položil tlamu zpět na packy. O chvíli později vzhlédl k davu znovu; to když uštědřil sám sobě ohlušivý potlesk.
Hlasování se jim líbí, pomyslel si Stu. Dává jim to pocit, že konečně zase mají nad něčím kontrolu. Bůh ví, že ten pocit potřebují. Všichni jej potřebujeme.
Když byly předběžné formality vyřízeny, pocítil Stu, jak se mu ve svalech šíří napětí. Teď, pomyslel si, uvidíme, jestli na nás čekají nějaká šeredná překvapení.
„Třetím bodem našeho programu je,“ začal, a pak si musel znova odkašláním pročistit krk. Zavyla na něj zpětná vazba a on se zpotil ještě víc. Frannie na něj konejšivě vzhlédla a kývla na něj, aby pokračoval.
„Zní: 'Zjistit, zda Svobodná zóna nominuje a zvolí sedm reprezentantů Svobodné zóny.' To znamená -“
„Pane předsedající? Pane předsedající!“
Stu vzhlédl od svých načmáraných poznámek a pocítil opravdový náraz strachu, doprovázený jakousi předtuchou. Byl to Harold Lauder. Harold byl oblečen do obleku, měl kravatu a hladce sčesané vlasy. Stál zhruba uprostřed prostřední uličky. Glen kdysi řekl, že kolem Harolda by se mohla semknout opozice. Ale takhle brzy? Doufal, že ne. Chvíli divoce přemítal, zda má Haroldovi vůbec udělit slovo - ale Nick i Glen jej varovali před nebezpečím, které hrozí, když to tu bude působit jako zinscenovaná záležitost. Přemýšlel, jestli se spletl, když měl za to, že Harold obrátil list. Zdálo se, že to zjistí právě teď a tady.
„Uděluji slovo Haroldu Lauderovi.“
Hlavy se otočily, krky natáhly ve snaze lépe vidět na Harolda.
„Chci navrhnout, abychom uznali členy Prozatímního výboru in toto za Stálou radu. Pokud to tedy přijmou.“
Následoval okamžik ticha. Stu si bláznivě pomyslel: Toto? Toto? Nebyl to ten pes v Čaroději ze země Oz?
Pak se znovu rozlehl potlesk, naplnil místnost, a vzletěly tucty výkřiků: „Připojuji se!“ Harold se klidně posadil, usmíval se a mluvil s lidmi, kteří jej poklepávali po rameni.
Stu musel nechat šestkrát dopadnout kladívko a žádat o klid.
On si to tak naplánoval, pomyslel si Stu. Tihle lidé nás zvolí, ale Harolda si zapamatují. Ale stejně, přišel tomu na kloub způsobem, který nikoho z nás nenapadl, dokonce ani Glena, ne. Má to zatraceně blízko k mistrovskému tahu génia. Tak proč je tak otrávený? Je snad žárlivý? Jsou jeho kladné závěry, které o Haroldovi udělal teprve včera, už pryč?
„Je tu návrh z auditoria,“ zaryčel do mikrofonu a tentokrát zpětnou vazbu ignoroval. „Návrh z auditoria, lidé!“ Uhodil kladívkem a oni se ztišili do tichého bručení. „Bylo navrženo a podpořeno, abychom uznali členy Prozatímního výboru, tak, jak stojí, za Stálou radu Svobodné zóny. Než se dostaneme k diskusi nebo k hlasování, musím se zeptat, zda někdo, kdo patří do výboru, má námitky nebo chce odstoupit.“
Ticho v sále.
„Velmi dobře,“ řekl Stu. „Diskuse o návrhu?“
„Myslím, že žádná není třeba, Stu,“ řekl Dick Ellis. „Je to výborný nápad. Hlasujme!“
To prohlášení bylo přivítáno potleskem a Stu už nenaléhal. Charlie Impening třepotal rukou, aby dostal

slovo, ale Stu jej ignoroval - dobrý příklad selektivního vnímání, řekl by Glen Bateman - a přednesl výzvu.
„Ti, kteří podporují návrh Harolda Laudera, ať to potvrdí slovem 'ano'."
„Ano!" zaburáceli a znovu uvedli vlaštovky do stavu zuřivosti.
„Je někdo proti?"
Nikdo, dokonce ani Charlie Impening ne - alespoň ne nahlas. Nikdo v sále neřekl ne. A tak Stu přešel k dalšímu bodu. Cítil se trochu zblblý, jako by se za něj někdo - jmenovitě Harold Lauder - připlížil a uštědřil mu jednu plyšovým perlíkem.

„Slezem a chvilku je budeme tlačit, jo?" poprosila Fran. Měla unavený hlas.
„Jasně." Sestoupil z kola a šel vedle ní. „Jsi v pořádku, Fran? Miminko zlobí?"
„Ne. Jsem prostě unavená. Je čtvrt na jednu po půlnoci, jestli sis nevšiml."
„Jo, je pozdě," souhlasil Stu, a pak tlačili bicykly bok po boku v družném tichu. Shromáždění skončilo až před hodinou. Většina diskusí se soustřeďovala na pátrání po Matce Abagail. Zbylé body prosvištěly s minimem diskusí, ačkoliv Soudce Farris nabídl fascinující informaci, vysvětlující, proč je v Boulderu tak málo mrtvých těl. Podle posledních čtyř výtisků Camery, boulderského deníku, město zachvátila pověst, že superchřipka vznikla v Ústavu pro sledování kvality ovzduší, který se nalézal na Broadwayi. Mluvčí ústavu - jeden z mála, který ještě byl schopen udržet se na nohou - protestoval proti tomuto holému nesmyslu s tím, že kdokoliv pochybuje o jeho slovech, může ústav navštívit; nenajde tam nic nebezpečnějšího než měřiče emisí a indikátory síly a směru větru. Navzdory tomu pověsti přetrvaly, nejspíše živeny hysterickou náladou oněch strašlivých červnových dní. Ustav pro sledování kvality ovzduší byl vyhozen do vzduchu nebo vypálen a většina boulderské populace prchla.
Pohřební oddíl i Oddíl pro elektřinu byly schváleny s dodatkem Harolda Laudera - jenž se zřejmě na shromáždění tvrdě připravoval - že oba výbory budou rozšířeny o další dva členy vždy, když počet obyvatel Svobodné zóny vzroste o sto.
Pátrací výbor byl zvolen také bez námitek, protáhla se ale diskuse o zmizení Matky Abagail. Glen Stuovi před mítinkem radil, aby diskusi na toto téma nijak neomezoval, dokud to nebude naprosto nutné; všem to dělalo starosti, zvláště myšlenka, že jejich duchovní vůdkyně věří, že se dopustila něčeho jako hříchu. Nejlepší bude nechat je, ať se z toho vypovídají.
Na zadní stranu svého vzkazu stará žena naškrábala dva odkazy na Bibli: Kniha Přísloví 11: 1-3 a Kniha Přísloví 21: 28-31. Soudce Farris je vyhledal s pečlivou pílí právníka, připravujícího se na slyšení, a na počátku diskuse povstal a přečetl je svým chraptivým, apokalyptickým stařeckým hlasem. Verše jedenácté kapitoly Přísloví zněly: „Falešné váhy jsou Hospodinu ohavností, kdežto v přesném vážení má zalíbení. Za zpupností přichází hanba, kdežto s umírněnými je moudrost. Přímé vede bezúhonnost, kdežto věrolomné zahubí jejich pokřivenost." Citát z třiadvacáté kapitoly se nesl v podobném duchu: „Lživý svědek zahyne, ale muž, který vypoví, co slyšel, bude mít poslední slovo. Svévolník vstupuje s nestoudnou tváří, přímý však jde cestou rovnou. Žádná moudrost, žádná rozumnost, žádný úradek nic nesvedou proti Hospodinu. Kůň je strojen pro den boje, ale vítězství je u Hospodina."
Hovor, který následoval po Soudcových orátech (jinak se to nazvat nedalo) těchto dvou biblických lahůdek, se rozprostřel doširoka a často nabíral komických rozměrů. Jeden muž zlověstně tvrdil, že když se sečtou čísla kapitol, vyjde třicet jedna, počet kapitol v Knize Zjevení. Znovu povstal Soudce Farris, aby řekl, že Kniha Zjevení má jen dvaadvacet kapitol, alespoň tedy v jeho Bibli, a kromě toho, jednadvacet a jedenáct dává dohromady dvaatřicet, ne jednatřicet. Adept numerologie brblal, ale mlčel. Jiný chlapík prohlásil, že v noci před zmizením Matky Abagail viděl na obloze světla a že prorok Izajáš potvrdil existenci létajících talířů ... takže bychom si to radši měli všichni zapsat za uši, jo? Ještě jednou povstal Soudce Farris, aby poukázal na fakt, že předřečník zaměnil Izajáše za Ezechiela, a že doslovný odkaz není na létající talíře, ale na „kolo jedoucí bez kola," a že Soudce sám zastává názor, že jediné létající talíře, jejichž existence je prokázána, svištívají vzduchem při manželských neshodách.
Většina diskuse se točila kolem přemílání snů, které teď odezněly, alespoň pokud shromáždění lidé věděli, a teď už se jim spíše zdávaly jen sny jako takové. Jeden za druhým povstávali, aby protestovali proti obvinění, které na sebe Matka Abagail vložila, proti obvinění o pýše. Mluvili o její laskavosti, o

schopnosti uklidnit pouhým slovem nebo větou. Ralph Brentner, který se zdál vystrašen velikostí davu a měl téměř zkamenělý jazyk - ale také byl rozhodnut říci své - povstal a mluvil v tomto duchu téměř pět minut, aby na konci dodal, že nepoznal lepší ženu od doby, kdy zemřela jeho matka. Když se posadil, zdálo se, že má na krajíčku.
Bráno kolem a kolem, Stuovi teď vyznění diskuse přišlo neuspokojivé. Ukázalo mu, že ve svých srdcích už jsou na půli cesty k tomu, aby ji oželeli. Kdyby se teď vrátila, zjistila by, že je vítána, vyhledávána, že jí naslouchají ... ale také by zjistila, pomyslel si Stu, že její postavení se lehce změnilo. Kdyby došlo k rozepři mezi ní a Radou Svobodné zóny, není už nadevše jasné, že zvítězí právě ona, právo veta sem, právo veta tam. Odešla, a společnost nadále existuje. Společnost na to nezapomene a její členové už zpola zapomněli na sílu snů, které krátce vládly jejich životům.
Po shromáždění se něco kolem pětadvaceti lidí rozesadilo na trávníku za halou; přestalo pršet, mraky se trhaly a večer byl příjemně chladný. Stu a Frannie seděli s Larrym, Lucy, Leem a Haroldem.
„Sakra, málem jsi nás vyboxoval z ringu," řekl Larry Haroldovi. Šťouchl do Frannie loktem. „Říkal jsem ti, že je zatraceně dobrej, ne?"
Harold se mile usmál a skromně pokrčil rameny. „Jen pár nápadů. Vás sedm dalo věci zase do pohybu. Měli byste mít možnost dohlédnout na to, jak se to všechno rozběhne."
Teď, patnáct minut poté, co se jejich improvizovaná schůzka rozešla a ještě dobrých deset minut cesty domů před sebou, Stu zopakoval: „Určitě se cítíš dobře?"
„Ano. Mám jen trochu unavené nohy, to je všechno."
„Neměla by ses tak honit, Frances."
„Neříkej mi tak, víš, že to nesnáším."
„Omlouvám se. Už to neudělám, Frances."
„Všichni muži jsou bastardi."
„Budu se snažit a určitě se polepším, Frances - myslím to vážně."
Vyplázla na něj jazyk, čímž nastala lákavá situace, ale viděl, že nemá náladu na vtipy, tak toho nechal. Byla bledá a spíše apatická, v překvapivém kontrastu k Frannie, která jen před pár hodinami zpívala s takovým zápalem národní hymnu.
„Něco tě rozesmutnilo, miláčku?"
Zavrtěla hlavou, on měl ale pocit, že se jí v očích lesknou slzy.
„Co to je? Pověz."
„Nic. A to je ono. Nic, co by mě trápilo. Je to pryč, konečně mi to došlo, a to je všechno. Ani ne šest set lidí zpívalo 'Prapor s hvězdami a pruhy.' Prostě to bylo, jako bych najednou dostala ránu. Žádné stánky s hot dogy. Dnes v noci se na Coney Islandu nebude točit ruské kolo. Nikdo si v Seattlu nedá ve Space Needle pohárek na dobrou noc. Někdo konečně přišel na to, jak vyčistit bostonskou bojovou zónu od drog a Times Square od prostitutek. Byly to hrozné věci, mám ale pocit, že lék byl horší než nemoc. Víš, co myslím?"
„Ano, vím."
„V deníku mám malý oddíl, nazvaný 'Pamatuj:'. A tak to dítě bude znát ... ne, všechny věci nikdy ne. A to mě rozesmutňuje, když na to myslím. Měla jsem to nazvat: 'Věci, co jsou pryč.' Tiše vzlykla a zastavila kolo, aby si mohla hřbetem ruky ucpat ústa.
„Každý to tak cítil," řekl Stu a ovinul ji paží. „Spousta lidí dnes půjde spát s pláčem. Věř tomu."
„Nevím, jak se dá truchlit pro celou zemi," řekla a plakala více a více, „ale myslím, že to jde. Tyhle ... tyhle maličkosti se mi honí hlavou. Prodavači aut. Frank Sinatra. Pláž Old Orchard v červenci, plná lidí, vesměs lidí z Quebecu. Ten blbec z MTV - myslím, že se jmenoval Randy. Ty doby ... můj Bože, plácám jako v nějaké přiblblé ufňukané básni Roda McKuena!"
Objal ji a poklepal po zádech. Vzpomínal, jak se jeho teta Betty rozplakala nad nějakým chlebem, který nevykynul - nosila už drahnou dobu jeho malou sestřeničku Laddie, byla asi tak v sedmém měsíci - a Stu si pamatoval, jak si utírala oči cípem utěrky a říkala mu, že to nic, že všechny těhotné ženy jsou jen tak dvoje dveře od oddělení psychiatrie, protože všechny ty šťávy, které vydávají jejich žlázy, jsou smíchané do šíleného zmatku.
Po chvíli Frannie řekla:

„Fajn. Fajn. Je to lepší. Pojďme.“
„Frannie, miluju tě,“ řekl. Znovu se opřeli do svých kol.
Zeptala se jej: „Co si pamatuješ nejlépe? Co to je - a řekni jen jednu věc.“
„No, víš -“ řekl, přestal mluvit a tiše se rozesmál.
„Ne, nevím, Stuarte.“
„Je to trhlý.“
„Řekni to.“
„Já nevím, jestli mám. Možná bys pak chtěla zavolat chlápky se sítěmi.“
„Řekni mi to!“
Viděla Stua už v nejrůznějších náladách, ale takhle zvláštně, rozpačitě neklidného ještě ne.
„Nikdy jsem to nikomu neřekl,“ rozhovořil se, „ale posledních pár týdnů jsem na to myslel. V roce 1982 se mi něco stalo. Tenkrát jsem dělal u čerpadla na benzínce Billa Hapscomba. Když mě propustili z továrny na kalkulačky, dával mi práci, kdykoliv mohl. Najímal mě na částečný úvazek, od jedenácti v noci do zavíračky, která tenkrát byla ve tři. Když nabrali benzín lidi, kteří se vraceli z odpolední směny v Dixieho papírně, už moc práce nebylo ... po spoustu nocí tam mezi dvanáctou a třetí nezastavilo jediné auto. Sedával jsem tam a četl si knihu nebo časopis, a hodněkrát jsem nad tím zadřímal, znáš to.“
„Jo.“ Znala to. Dokázala si ho představit, muže, který se za spoustu času a prapodivných okolností měl stát jejím mužem, širokoplecího muže, spícího v plastikovém křesle nad otevřenou knihou s hlavou složenou na loktech. Viděla ho, jak spí na ostrově bílého světla, ostrově obklopeném mořem texaské noci. Milovala tuto jeho představu jako jej milovala ve všech představách, které se jí kdy honily mozkem.
„No, a tyhle noci bylo něco po čtvrt na tři, a já seděl s nohama na Hapově stole a četl nějaký western - Louise L'Amoura, Elmore Leonarda nebo tak něco - a ke stojanům zajel takovej ten velkej starej pontiac se všema okýnkama staženýma a kazeťákem, který vyřvával Hanka Williamse jako šílenej. Pamatuju si dokonce i tu písničku - bylo to 'Moving On'. Ten chlápek nebyl mladej ani starej. Vypadal dobře, ale takovým tím způsobem, kterej trochu nahání děs - myslím tím, že by mohl provádět děsný věci, aniž by o nich nějak moc přemýšlel. Měl hustý kudrnatý vlasy. Dole pod nohama měl láhev vína a ze zrcátka mu visely dvě polystyrénový vrhací kostky. Řekl:
'Plnou,' a já řek' 'jasně', ale asi minutu jsem tam jen tak stál a koukal na něj. Protože jsem měl pocit, že ho znám. Snažil jsem se ten obličej zařadit.“
To už byli na rohu; jejich dům byl naproti. Zastavili tam. Frannie se na něj zblízka zadívala.
„A tak jsem řekl: 'Neznám vás? Nejste odněkud seshora z Corbettu nebo Maxinu?' Ve skutečnosti jsem ale neměl pocit, že bych jej znal z některého z těch dvou měst. A on řek': 'Ne, ale jednou jsem Corbettem se svou rodinou projížděl, to jsem byl ale ještě dítě. Nejspíš jsem projel všemi městy, když jsem byl dítě. Můj táta byl u vojenského letectva.'
A tak jsem šel ke stojanu a natankoval mu plnou, a celou tu dobu jsem o něm přemýšlel, snažil se ten obličej zařadit, a najednou mi to došlo. Najednou jsem to věděl. A málem jsem se pochcal strachy, protože ten chlap za mnou měl být mrtvý.“
„Kdo to byl, Stuarte? Kdo to byl?“
„Ne, nech mě, ať ti to povyprávím po svém, Frannie. Protože každá strašidelná historka má mít svůj začátek a konec. Šel jsem zpátky k okýnku a řekl: 'Dělá to šest dolarů a třicet centů.' Dal mi dvě pětidolarové bankovky a řekl, že si mám drobné nechat. A já řek': 'No, myslím, že už vím, odkud vás znám.' A on na to: 'No, možná že jo,“ a tak nějak mrazivě, tajuplně se na mě usmál. A celou tu dobu zpíval Hank Williams, jak si vyrazí do města. Já řek': 'Jestli ste, kdo si myslim, že ste, máte bejt mrtvej.' A on povídá: 'Člověče, nemůžete věřit všemu, co si přečtete.' Já říkám: 'Vám se líbí Hank Williams?' Nic jiného jsem nedokázal vymyslet. Protože, Frannie, já věděl, že jestli nic neřeknu, prostě vytáhne to okýnko a odpálí po silnici ... a já chtěl, aby odpálil, ale zároveň nechtěl. Ještě ne. Ne, dokud si nebudu jistý. Tenkrát jsem ještě nevěděl, že člověk si není jistý ve spoustě věcí a je jedno, jak moc mu na tom záleží. Povídá: 'Hank Williams je jedním z nejlepších. Mám rád muziku pro řidiče.' Pak říká: 'Jedu do New Orleansu, pojedu celou noc, pak budu celej den spát, a pak celou noc chlastat. Je to tam stejný? V New Orleansu?' A já na to: 'Stejný jako kde?' A on říká: 'No, však víte.' A já povídám: 'No, jste furt na

Jihu, ale tam dál je určitě víc stromů.' To ho rozesmálo. Povídá: 'Možná se ještě uvidíme.'
Ale já už se s ním nechtěl vidět. Protože měl oči muže, který se dlouho snažil hledět do temnoty a možná už začal rozeznávat, co tam vidí. Myslím, že jestli někdy uvidím toho Flagga, mohly by jeho oči být trochu podobné."
Stu pohodil hlavou. Tlačili kola přes ulici, pak je zaparkovali. „Potom jsem o tom přemýšlel. Myslel jsem na to, že bych si pořídil pár jeho desek, ale nechtěl jsem je. Jeho hlas ... má dobrý hlas, ale mně z něj jde po zádech mráz."
„Stuarte, o kom to mluvíš?"
„Pamatuješ si na rockovou skupinu, která se jmenovala The Doors? Ten muž, co tenkrát v noci zastavil v Arnette nabrat benzín, byl Jim Morrison. Jsem si tím jistý."
Poklesla jí čelist. „Ale ten zemřel! Zemřel ve Francii! Ten přece -" A pak zmlkla. Protože na Morrisonově smrti bylo něco divného, nebo ne? Něco tajemného.
„Že zemřel?" zeptal se Stu. „To bych se divil. Možná, že ano, a ten muž, co jsem ho viděl, se mu jen podobal, ale -"
„Opravdu si myslíš, že to byl on?" zeptala se.
Teď seděli na schodech svého domu a dotýkali se rameny, jako když malé děti čekají, až je máma zavolá k večeři.
„Jo," řekl. „Jo, myslím. A až do letošního léta jsem si myslel, že je to ta nejdivnější věc, která se mi kdy stala. To jsem se ale splet."
„A tys to nikdy nikomu neřekl," žasla. „Viděl jsi Jima Morrisona roky potom, co měl zemřít, a nikdys to nikomu neřekl. Stuarte Redmane, když tě Bůh posílal na svět, dal ti místo úst zámek z trezoru."
Stu se usmál. „No, léta plynula, jak se říká v knihách, a kdykoliv jsem na tu noc myslel - a já na ni čas od času myslel - byl jsem si jistější a jistější, že to přece jen nebyl on. Prostě to byl jen někdo, kdo vypadal trochu jako on. Co se tady té věci týkalo, zavelel jsem svému mozku pohov. Ale v posledních pár týdnech jsem zjistil, že to zas přemílám. A víc a víc si myslím, že to byl on. Ksakru, může být naživu ještě teď. To by bylo fakt legrační, ne?"
„Jestli je naživu," řekla, „není tady."
„Ne," přitakal Stu. „Nečekal bych, že by byl tady. Viděl jsem jeho oči, však víš."
Položila mu ruku na paži. „To je teda historka!"
„To jo, a v téhle zemi je tak dvacet milionů lidí s podobnou ... jenže o Elvisi Presleym nebo Howardu Hughesovi."
„Teď už jich tolik není."
„Ne - teď už ne. Harold byl dnes večer dokonalý, co?"
„Myslím, že tomuhle se říká změna tématu."
„Myslím, že máš pravdu."
„Jo," řekla, „to teda byl."
Usmál se nad jejím ustaraným tónem a jemnou vráskou, která jí svraštila obočí. „Trochu tě to trápí, co?"
„Ano, ale takhle bych to říct nechtěla. Teď máš v Haroldovi spojence."
„Hele, to není fér, Fran. I mě to trápí. Měli jsme dvě přípravné schůzky, všechno přemílali až po nejmenší podrobnosti... aspoň jsme si to mysleli... a pak přijde Harold. Ťukne semhle a ťukne támhle a povídá: 'Nemyslíte náhodou tohle?' A my povídáme: 'Jo, díky, Harolde. Přesně to.'" Stu zavrtěl hlavou. „Hromadné volby, jak to, že jsme na to nepřišli, Frannie? To bylo mazané. A my jsme o tom ani nemluvili."
„Hele, nikdo z nás nevěděl, jaká nálada tam bude. Myslela jsem - zvláště potom, co odešla Matka Abagail - že budou rozladění, možná dokonce naštvaní. Ten Impening, co mluvil jako sýček -"
„Přemýšlím, jestli by se mu nějak neměla zavřít huba," řekl Stu přemítavě.
„Ale bylo to jinak. Byli tak ... bujní z prostého faktu, že jsou spolu. Cítil jsi to?"
„Ano, cítil."
„Bylo to skoro jako náboženské shromáždění. Nemyslím, že si to Harold tak naplánoval. Prostě vystihl správný okamžik."
„Prostě nevím, co si o něm mám myslet," řekl Stu. „Ten večer, kdy jsme se honili za Matkou Abagail, mi

ho bylo fakt líto. Když přijeli Glen a Ralph, vypadal vysloveně děsivě, jako by měl omdlít nebo tak něco. Ale když jsme si teď povídali venku na trávníku a všichni mu gratulovali, vypadal nafouknutý jako ropucha. Jako by se navenek smál a uvnitř si říkal: 'Cha, však vy i s tím vaším výborem ještě uvidíte, vy bando pitomců.' Je jako jeden z těch hlavolamů, kterés jako dítě nikdy nemohla vyřešit. Ježek v kleci, kterého vytáhneš, jen když s ním otáčíš správně.“
Fran se vztyčila a pohlédla na své nohy. „Když už mluvíme o Haroldovi, je něco zábavného na mých nohách, Stuarte?“
Stu na ně přemítavě pohlédl. „Ne. Jen snad že na nich máš ty legrační zdravotní boty z toho obchodu přes ulici. A jsou neskutečně veliké, teda.“
Plácla ho. „Zdravotní boty dělají nohám moc dobře. Píše se to ve všech časopisech. A náhodou mám číslo pět, pro tvou informaci. To je v podstatě drobná nožka.“
„Tak co je s tvýma nohama? Je už pozdě, miláčku.“ Znovu začal tlačit kolo a ona šla vedle něj.
„Nic, myslím. Jenže Harold na mé nohy pořád hleděl. Když jsme po shromáždění seděli na trávníku a povídali si.“ Zavrtěla hlavou a trochu se otřásla. „Co má co Harolda Laudera zajímat na mých nohách?“ zeptala se.
Larry a Lucy šli domů ruku v ruce. Chvíli předtím Leo odešel do domu, kde bydlel s „mámou Nadine“. Teď, když přicházeli ke dveřím, Lucy řekla: „To bylo ale shromáždění. Nikdy bych si nepomyslela -“
Slova jí zamrzla v krku, protože ze stínu jejich verandy se vyloupl temný stín. Larry cítil, jak mu hrdlem stoupá strach. To je on, pomyslel si panicky. Jde si pro mě ... uvidím jeho obličej.
Pak se ale divil, jak si to mohl myslet, protože to byla jen Nadine Grossová. Na sobě měla šaty z nějakého namodrale šedého materiálu, v tmavých vlasech přadena nejčistší běloby.
Jako by Lucy vedle ní vypadala jako nějaký použitý vůz na vrakovišti, pomyslel si dříve, než si uvědomil, co si vlastně myslí, a nenáviděl se za to. To promluvil starý Larry ... starý Larry? Stejně dobře by se dalo říci starý Adam.
„Nadine,“ řekla Lucy roztřeseně, s rukou přitisknutou ke krku. „Lekla jsem se tě jako nikdy v životě. Myslela jsem ... no, vlastně nevím, co jsem si myslela.“
Vůbec si Lucy nevšímala. „Můžu s tebou mluvit?“ zeptala se Larryho.
„Co? Teď?“ Podíval se stranou na Lucy, nebo si aspoň myslel, že se na ni podíval ... později si nedokázal vzpomenout, jak Lucy v tom okamžiku vypadala. Jako by byla zastíněna, ale ne jasnou hvězdou, spíše temnou.
„Teď. Musí to být teď.“
„Ráno by snad -“
„Musí to být teď, Larry. Nebo nikdy.“
Znovu pohlédl na Lucy a tentokrát ji viděl, viděl na jejím obličeji výraz rezignace, s nímž hleděla z Larryho na Nadine a zpět. Viděl její bolest.
„Budu hned zpátky, Lucy.“
„Ne, nebudeš,“ řekla hluše. V očích se jí třpytily slzy. „Ne. Pochybuji.“
„Deset minut.“
„Deset minut, deset let,“ řekla Lucy. „Přišla, aby si tě odvedla. Přinesla sis obojek a náhubek, Nadine?“
Pro Nadine Lucy Swannová neexistovala. Její oči, ty temné, široké oči, byly upřeny na Larryho. Pro Larryho to byly ty nejpodivnější, nejkrásnější oči, jaké kdy viděl, takové oči, které se ti vrací, klidné a hluboké, když máš bolest nebo problémy nebo jsi prostě bez sebe žalem.
„Přijdu, Lucy,“ řekl automaticky.
„Ona -“
„Běž dovnitř.“
„Ano, myslím, že půjdu. Je tu. Já jako bych nebyla.“ Vyběhla schody, na nejvyšším zavrávorala, znovu získala rovnováhu, otevřela dveře, zabouchla je za sebou s prásknutím, které přehlušilo vzlyky.
Nadine a Larry na sebe dlouho hleděli jako v transu. Takhle se to stává, pomyslel si. Když zachytíš přes celou místnost něčí pohled a nikdy jej nezapomeneš, nebo někoho zahlédneš na druhé straně zaplněného nástupiště metra, někoho, kdo by mohl být tvým dvojníkem, nebo slyšíš na ulici smích, který by mohl být smíchem dívky, s kterou ses poprvé miloval -

Ale v ústech měl jakousi hořkost.
„Pojďme k rohu a zpět," řekla Nadine tichým hlasem. „Mohl bys to pro mě udělat?"
„Měl bych jít za ní dovnitř. Vybrala sis zatraceně špatnou dobu, kdy přijít."
„Prosím? Jen na roh a zpátky? Jestli chceš, kleknu si a budu žebronit. To chceš? Jo?"
A k jeho zděšení si klekla, povytáhla si trošku sukni, aby to mohla udělat, ukázala mu nahé nohy, a on si byl jaksi podivně jistý, že všechno ostatní je nahé úplně stejně. Proč si to myslel? Nevěděl. Dívala se na něj a jemu z toho vířilo v hlavě a měl nevolnost vzbuzující vjem síly, která tu někde byla, obsažena v ní na kolenou, s ústy na úrovni -
„Vstaň!" řekl drsně. Vzal ji za ruku, vytáhl ji na nohy a pokoušel se nevšímat si, jak se jí sukně povytáhla ještě víc než předtím; její stehna měla krémovou barvu, ten odstín bílé, který není bledý a mrtvolný, ale silný, zdravý a lákavý.
„Tak pojď," řekl skoro bez sebe.
Šli na západ, směrem k horám, které se zlověstně tyčily v dáli, trojúhelníkovité skvrny temnoty, zastiňující hvězdy, které vyšly po dešti. Vždy, když k těmto horám v noci šel, cítil jakousi podivnou úzkost, ale také jakési dobrodružství, a teď, s Nadine po boku, s její rukou zlehka zavěšenou v jeho, se tyto pocity vystupňovaly. Vždycky míval živé sny a před třemi nebo čtyřmi dny se mu zdálo právě o těchto horách; zdálo se mu, že tam jsou trollové, ohyzdné kreatury se světlezelenýma očima, přerostlými hlavami hydrocefalických kreténů a mocnýma rukama s krátkými prsty. Čekají, až přijde jeho čas - čas temného muže.
Po ulici zavanula jemná bríza a hnala před sebou papíry. Prošli kolem cukrárny; na velkém parkovišti stálo pár prodejních aut jako mrtvé sentinely. To mu připomnělo Lincolnův tunel. V Lincolnově tunelu byli trollové. Byli mrtví, ale to neznamenalo, že trollové v jejich novém, světě jsou mrtví všichni.
„Je to těžké," řekla Nadine, a její hlas byl stále tichý. „Udělala mi to těžké, protože měla pravdu. Chci tě. A bojím se, že už je pozdě. Chci tu zůstat."
„Nadine -"
„Ne!" řekla divoce. „Nech mě to dořící. Chci tu zůstat, copak mi nerozumíš? A když budeme spolu, tak to dokážu. Jsi moje poslední šance," řekla a hlas se jí zlomil. „Joe je pryč."
„Ne, není," řekl Larry a cítil se pomalý, hloupý a zmatený. „Vysadili jsme ho u tvého domu. On tam není?"
„Ne. V jeho posteli spí chlapec, který se jmenuje Leo Rockway."
„Cosi-"
„Poslouchej," řekla. „Poslouchej, co říkám, neumíš poslouchat? Dokud jsem měla Joea, byla jsem v pořádku. Mohla jsem ... být tak silná, jak bylo třeba. Ale on už mě nepotřebuje. A já potřebuji, aby mě někdo potřeboval."
„On tě potřebuje!"
„Jistěže ano," řekla Nadine, a Larry znovu pocítil obavy. Ona už nemluvila o Leovi; nevěděl, o kom mluví. „On mě potřebuje. A toho se bojím. Proto jsem za tebou přišla." Postavila se před něj a s roztřesenou bradou vzhlédla. Jasně cítil její tajemnou vůni a chtěl ji. Ale jedna jeho část se obrátila k Lucy. To byla ta jeho část, kterou potřeboval, měl-li v Boulderu přežít. Kdyby ji nechal jít a šel s Nadine, mohl se právě tak dnes v noci vykrást z Boulderu. To by byl jeho konec. Triumf Starého Larryho.
„Musím jít domů," řekl. „Je mi líto. Musíme se s tím poprat každý sám, Nadine." Poprat se s tím každý sám - nejsou tohle slova, která lidem tak či onak říkal po celý svůj život? Proč se mu vybavila, když ví, že má pravdu, a stejně jsou v něm a zmítají se v něm a uvádějí jej do pochybností?
„Pomiluj se se mnou," řekla, a začala se o něj otírat - do stran, nahoru a dolů, jemně se o něj třela.
„Pomiluj se se mnou a všechno skončí. Budu v bezpečí. Bezpečí. Budu v bezpečí."
Vymanil se a později neuměl pochopit, jak to dokázal, když mohl na tři pohyby a jedno vniknutí být uvnitř jejího žáru, ale nějak se jí vymanil a roztrhl jí ruce a odstrčil ji s takovou silou, že zavrávorala a téměř upadla. Vydralo se z ní tiché zaúpění.
„Larry, kdybys věděl -"
„No tak to nevím. Proč mi to neřekneš, místo abys ... aby ses mně snažila znásilnit?"

„Znásilnit!“ opakovala a pronikavě se smála. „Och, to je legrační! Co to říkáš! Já! Znásilnit tebe! Ach, Larry!“
„Cokoliv ode mne chceš, mohlas mít. Mohlas to mít minulý týden, nebo předminulý. Předminulý týden jsem ti to nabízel. Chtěl jsem, aby sis to vzala.“
„To bylo příliš brzy,“ zašeptala.
„A teď je příliš pozdě,“ řekl, neschopen ovládnout svůj brutální hlas, za nějž se nenáviděl. Touhou po ní se ještě celý třásl, tak jak mohl znít? „Co se dá dělat, he?“
„Dobrá. Sbohem, Larry.“
Otočila se. V tom okamžiku se k němu navždy obrátilo zády více žen než jen Nadine. Taky orální hygienička. Taky Yvonne, s níž bydlel v L.A. - nasrala ho a on jen vklouzl do svých bot z toulavýho telete a nechal ji, ať platí nájem. Taky Rita Blakemoorová.
A nejhorší bylo, že se k němu zády otočila i jeho matka.
„Nadine?“
Neotočila se. Byla černým stínem, odlišitelným od ostatních černých stínů jen tehdy, když přecházela ulici. Pak se ztratila na černém pozadí hor. Znovu zavolal její jméno a ona neodpověděla. Ve způsobu, jímž ho opustila, v tom, jak se prostě rozplynula na černém pozadí, bylo něco děsivého.
Stál naproti cukrárně se založenýma rukama, v obočí měl navzdory večernímu chladnu perly potu. Jeho přízraky teď byly s ním, a on konečně věděl, jak zaplatíš, když nejsi fajn kluk: nikdy si nejsi jistý, proč co děláš, nikdy nejsi schopen vyvážit bolest a pomoc a nikdy nejsi schopen se zbavit trpké pachuti pochybností v ústech a -
Potřásl hlavou. Oči se mu rozšířily tak, že mu div nevypadly z důlků. Znovu zavál vítr a podivně zahoukal v nějakém prázdném vchodu, a odněkud z dálky slyšel, jak nocí rázují podpatky. Běžely někde na úpatí hor, hnaly se k němu v mrazivém závanu téhle jitřní brízy.
Špinavé podpatky, rázovaly si cestou do hrobu na západě.
Lucy jej slyšela, jak vešel, a srdce se jí divoce rozběhlo. Přikazovala mu, aby se zastavilo, že si nejspíš jen přišel pro věci, ale nezastavilo se. Vybral si mě, byla myšlenka, která jí bušila v mozku, poháněná tryskem jejího srdce. Vybral si mě -
Navzdory svému vzrušení a naději, jež nedokázala ovládnout, ležela ztuhle na zádech na posteli, čekala a hleděla do stropu. Říkala pravdu, když mu jednou řekla, že největší vinou dívek jako byla ona a její přítelkyně Joline je jen to, že příliš potřebují lásku. Vždycky ale byla věrná. Nepodváděla. Nepodváděla manžela a nikdy nepodvedla Larryho, a jestli v letech, než je potkala, nebyla zrovna jeptiška ... ta doba je pryč. Nemůžeš prostě odvrhnout věci, které jsi udělal, a provést je znovu jinak. Takovou moc mají snad bohové, nebyla ale dána mužům a ženám, a to je nejspíš dobře. Kdyby tomu tak nebylo, lidé by nejspíš umírali stářím a ještě se snažili přepsat svou pubertu.
Když víš, že minulost je mimo tvou moc, můžeš snad zapomenout.
Po tvářích jí stékaly slzy.
Dveře klaply a ona jej uviděla, jen obrys.
„Lucy? Jsi vzhůru?“
„Jo.“
„Můžu rozsvítit lampu?“
„Jestli chceš.“
Slyšela chvíli syčení plynu a pak se rozžalo světlo, stažené jen na malý plamínek, který jej osvětloval. Vypadal sinale a otřeseně.
„Musím ti něco říct.“
„Nemusíš. Prostě si lehni.“
„Musím to říct. Já ...“ Přitiskl si ruku na čelo a pak si jí prohrábl vlasy.
„Larry?“ Posadila se. „Jsi v pořádku?“
Mluvil, jako by ji neslyšel, a mluvil, aniž by na ni pohlédl. „Miluji tě. Jestli mě chceš, máš mě mít. Ale nevím, jestli ti to stojí za to. Nikdy nebudu ten pravý.“
„Já to risknu. Pojď do postele.“
Udělal to. A udělali to. A když se pomilovali, řekla mu, že ho miluje a byla to pravda, Bůh ví, že to byla

pravda, a zdálo se, že přesně to chtěl, potřeboval slyšet, ale neměla pocit, že spal dlouho. Jednou se v noci vzbudila (nebo měla pocit, že se vzbudila), a zdálo se jí, že Larry je u okna, hledí ven, hlavu má skloněnou v póze naslouchajícího, a čáry světla a stínu dodávají jeho obličeji vzhled divošské masky. Ale za denního světla si byla víceméně jistá, že to byl jen sen; za denního světla se zdál být zase sám sebou.
Jen o tři dny později se dozvěděli, že Nadine se přestěhovala k Haroldu Lauderovi. Tehdy se zdálo, že Larrymu ztuhla tvář, ale byla to jen chvilka. A i když se za to Lucy neměla ráda, díky Ralphově novince se jí dýchalo o něco snadněji. Zdálo se jí, že už je to pryč.
Domů došla jen chvíli poté, co se rozešla s Larrym. Vstoupila dovnitř, šla do svého obývacího pokoje a rozžala lampu. Zdvihla ji do výšky a přešla do zadní části domu. Zastavila se jen na chvíli, aby nechala světlo krátce ozářit chlapcův pokoj. Chtěla vědět, zda řekla Larrymu pravdu. Řekla.
Leo ležel jak široký tak dlouhý ve změti ložního prádla, oblečený jen do spodků ... ale rány a škrábance vybledly, v mnoha případech úplně zmizely, a vybledla i jeho celková snědost, kterou získal díky tomu, že chodíval prakticky nahý. Ale víc než to, pomyslela si. Změnilo se něco v jeho obličeji - viděla tu změnu, i když spal. Zmizel ten výraz němého divocha, který potřebuje pomoc. Už to nebyl Joe. Tohle byl jen chlapec, spící po namáhavém dni.
Myslela na noc, když už skoro spala a náhle se probrala vědomím, že neleží vedle ní. To bylo v North Berwicku v Maine - skoro celý světadíl odsud. Šla za ním k domu, na jehož verandě spal Larry. Larry spal uvnitř, Joe stál venku a s němou divokostí mával svým nožem. Nebylo mezi nimi nic než tenká a snadno proniknutelná síť. A ona ho přinutila odejít.
Nadine s náhlým zášlehem zasáhla nenávist a vykřesala jasné jiskry, jako když narazí křemen na kov. Petrolejka se jí v ruce třásla a v jejím světle divoce tančily a skákaly stíny. Měla ho to nechat udělat! Sama měla Joeovi otevřít dveře a nechat jej bodat a párat a řezat a píchat a ničit. Měla -
Ale pak se chlapec převrátil a zasténal, jako by se probouzel. Pozvedl ruce a tloukl do vzduchu, jako by zaháněl černý stín snu. A Nadine odstoupila a ve spáncích jí mocně bušil puls. Na chlapci bylo stejně ještě pořád něco divného a jí se nelíbilo, že se pohnul právě nyní, jako by nějak zachytil její myšlenky. Teď musí pokračovat. A musí spěchat.
Šla do vlastního pokoje. Na podlaze ležel koberec. Byla tu jediná úzká postel - staropanenská postel. To bylo vše. Nevisel tam dokonce ani obraz. Ta místnost neměla naprosto žádného ducha. Otevřela dveře šatny a hrabala za zavěšenými šaty. Klečela a potila se. Vytáhla barevnou krabici s fotografií smějících se dospělých na víku, dospělých, kteří hráli nějakou skupinovou hru. Hru, která byla nejméně tři tisíce let stará.
Našla to v předměstském obchodě s kuriozitami, ale neodvážila se to použít v domě, ne, když tu je chlapec. Vlastně se magickou desku, určenou pro okultistické experimenty, neodvážila použít vůbec ... dosud. Něco ji do toho obchodu hnalo, a když ji uviděla v té vesele křiklavé krabici, rozpoutal se v ní hrozný boj - ten boj, kterému psychologové říkají kompulze/averze. Tenkrát se potila jako teď a chtěla zároveň dvě věci: utéct z toho obchodu a neohlížet se, a popadnout krabici, tu hroznou krabici, a odnést si ji domů. To druhé ji děsilo více, protože se zdálo, že to není její vlastní přání.
Nakonec krabici vzala.
To bylo před čtyřmi dny. Každého dne to puzení vzrůstalo, až dnes v noci, pološílená strachem, který nechápala, šla k Larrymu a na sobě měla modrošedé šaty a pod nimi nic. Šla tam, aby tomu strachu učinila přítrž. Když na ně čekala u verandy, až půjdou ze shromáždění, byla si jistá, že konečně udělala správnou věc. Byl v ní pocit, ten lehce opojný, hvězdný pocit, který neměla od té doby, co běžela přes orosený trávník a za ní uháněl chlapec. Jenže tentokrát ji ten chlapec chytí. Nechá se chytit. A to bude konec.
Ale když ji chytil, nechtěl ji.
Nadine povstala, přitiskla si krabici k hrudi a zhasla lampu. Pohrdl jí, a neříká se, že peklo nezná většího vzteku -? Odkopnutá žena může dobře vyjít s ďáblem ... nebo jeho pomahačem.
Zastavila se jen proto, aby ze stolu v hale vzala velkou baterku. Hlouběji v domě chlapec ze spánku vykřikl a ona ztuhla a zježily se jí vlasy.
Pak vyšla ven.
U obrubníku byla její vespa, ta vespa, s níž si před pár dny vyjela k domu Harolda Laudera. Proč tam

jela? Od doby, co přišli do Boulderu, s Haroldem neprohodila ani tucet slov. Ale ve zmatku, který cítila nad tou krabicí a v hrůze ze snů, které měla i nadále, i když nikdo jiný už ne, se jí zdálo, že o tom s Haroldem musí mluvit. Začala se toho nápadu taky bát, vzpomínala, když vkládala klíček do zapalování. Stejně jako u toho náhlého puzení sebrat krabici (Pobavte své přátele! Osvěžte své schůzky! stálo na ní), se zdálo, že i tahle myšlenka přišla odněkud zvenčí. Jeho myšlenka, možná. Ale když se poddala a přišla k Haroldovi, nebyl doma. Dům byl zamčený, jediný zamčený dům v Boulderu, o kterém věděla, a závěsy byly stažené. Spíš se jí to líbilo než nelíbilo a pocítila chvilkové hořké zklamání nad tím, že tam Harold není. Kdyby byl, mohl ji pustit dovnitř a zamknout za ní. Mohli by jít do obýváku a promluvit si nebo se pomilovat nebo spolu dělat nevyslovitelné věci, a nikdo by to nevěděl.
Haroldův dům představoval soukromí.
„Co se to se mnou stalo? „ zašeptala do tmy, ale tma jí neodpověděla. Nastartovala vespu; zdálo se, že rovnoměrné brumlání motoru noc znesvěcuje. Přidala plyn a rozjela se. Na západ.
Když jela a po tváři jí proudil chladný noční vzduch, cítila se konečně lépe. Odfoukni pavučiny, noční větře. Umíš to přece. Když ti vezmou všechny možnosti volby, co uděláš? Vezmeš, co zbylo. Zvolíš, ať už pro tebe to temné dobrodružství znamená cokoliv. Necháš Larryho s jeho blbou dorotou v upnutých kalhotách a jejím jednoslabičným slovníkem a mozkem čtenářky filmových magazínů. Vymaníš se jim. Riskuješ ... ať už dáváš v sázku cokoliv.
Většinou riskuješ sám sebe.
Před ní v maličkém světle předního reflektoru vespy uháněla silnice. Když začala stoupat, přeřadila na dvojku; byla teď na Baseline Road, mířící k horám. Ať si mají svá shromáždění. Zabývají se tím, jak znovu získat elektřinu; její milenec se zabývá světem.
Motor vespy se namáhal a kašlal, a nějak běžel dál. Zachvátil ji hrozný strach, který ji ale zároveň vzrušoval, a vibrující sedadlo motorky ji tam dole začínalo rozpalovat (no, ty jsi teda nadržená, Nadine, pomyslela si v pronikavě dobrém rozmaru, neslušná, neslušná, NESLUŠNÁ). Po pravici měla příkrý sráz. Tam dole nic než mrtvo. A nahoře? No, uvidíme. Bylo už pozdě, aby se vrátila, a ta myšlenka jí dala paradoxní a rozkošný pocit volnosti.
O hodinu později byla v Amfiteátru východu slunce (jak se říkalo přírodnímu amfiteátru nad Boulderem) - ale východ slunce měl přijít až za tři nebo více hodin. Amfiteátr byl těsně pod vrcholkem hory Flagstaff, a skoro každý ze Svobodné zóny si udělal výlet až nahoru do kempinkové oblasti jen chvíli nato, co dorazil. Za jasného dne - a v Boulderu byla většina dnů jasná, alespoň za letní sezóny - bylo vidět Boulder, silnici I-25, táhnoucí se jižně k Denveru a pak v oparu dál do Nového Mexika, které je dvě stě mil daleko. Na východě byla rovina, rozprostírající se k Nebrasce, a blíže byl Boulder Canyon, řezná rána úpatím hor, které pokrývaly pinie a jedle. Na konci léta bývaly proudy teplého vzduchu nad Amfiteátrem východu slunce plné kluzáků; připomínaly hejna ptáků.
Teď Nadine viděla jen to, co odhalovalo světlo šestičlánkové baterky, kterou položila na piknikový stolek poblíž srázu. Velký náčrtník měla otočený na čisté stránce, a na ní stála trojúhelníkovitá okultistická destička, podobná třírohému klobouku. Z jejího bříška jako pavouci žihadlo trčelo pero a zlehka se dotýkalo papíru.
Nadine se nacházela v horečnatém stavu, který byl zpola euforií a zpola hrůzou. Přijela sem na hřbetě srdnatě se lopotící vespy, která vůčihledně nebyla stavěna pro horské túry. Cítila, co cítil Harold v Nederlandu. Cítila jej. Ale zatímco Harold to cítil spíše jaksi precizně a technologicky, jako kus kovu, přitahovaný magnetem, lákaný, Nadine to cítila jako mystický zážitek, přestoupení hranic. Bylo to, jako by v těchto horách, při jejichž úpatí stála, bylo území nikoho mezi dvěmi sférami vlivu - Flagg na západě, stará žena na východě. A tady kouzla proudila oběma směry, mísila se a tvořila koktejl, který nepatřil Bohu ani Satanovi, který byl naprosto pohanský. Cítila, že je na strašidelném místě.
A destička ...
Odhodila ostře potištěnou krabici nazdařbůh do větru. Sama destička byla jen mizerně potištěnou překližkou nebo sádrou. Ale to je jedno. Jde jen o nástroj, který použije jen jednou - který se odváží použít jen jednou - a dokonce i mizerně vyrobený nástroj může splnit účel: otevřít dveře, zavřít okno, napsat Jméno.
Slova na krabici doporučovala: Pobavte své přátele! Osvěžte své večírky!

Co to bylo za píseň, kterou Larry čas od času vyřvával ze sedla své hondy, když jeli? Haló, centrálo, co se to děje s telefonem? Rád bych mluvil -
S kým? O to jde, že?
Vzpomínala si, jak destičku použila na koleji. To už je přes dvanáct let ... ale stejně dobře to mohlo být včera. Šla do třetího patra, aby požádala dívku jménem Ráchel Timmsová o zadání úkolů z doporučeného cvičení z literatury, na nějž obě chodily. V místnosti bylo plno dívek, nejméně šest nebo osm, hihňaly se a smály. Nadine si vzpomínala, že si pomyslela, že se chovají, jako kdyby byly sjeté - zkouřené nebo si dokonce něco šlehly.
„Nechte toho!“ řekla Ráchel a sama se také smála. „Jak s námi může duch komunikovat, když se chováte jako stádo oslů?“
Představa smějících se oslů jim přišla rozkošně zábavná a pokojem chvíli zuřila rozjařená ženská vichřice. Destička byla tenkrát na tom místě, kde je teď, trojúhelníkovitý pavouk na třech špalkovitých nožkách, s perem směřujícím dolů. Zatímco se smály, Nadine sebrala hromadu obrovských listů z malířského skicáku a probírala se „zprávami z astrálních krajin“, které už došly.
Tommy říká, že už jsi zase používala jahodovou sprchu.
Máti říká, že je fajn.
Chunga! Chunga!
John říká, že nebudeš tolik prdět, když přestaneš jíst ty FAZOLE Z AUTOMATŮ!!!!!!
A další, stejně praštěné.
Pak se hihňání utišilo natolik, že mohly zase začít. Na posteli seděly tři dívky a každá z nich měla špičky prstů položeny na jedné straně destičky. Chvíli se nic nedělo. Pak se destička zachvěla.
„Tos udělala ty, Sandy!“ vykřikla Ráchel.
„Já ne!“
Sššš!
Deska se znovu otřásla a dívky ztichly. Pohnula se, zastavila, znovu pohnula. Udělala písmeno O.
„Och ...“ řekla dívka jménem Sandy.
„Opice seš,“ řekl někdo jiný a znovu se rozhihňaly.
„Šššš!“ řekla Ráchel vážně.
Destička se začala hýbat rychleji a vyznačila písmena T, E, a C.
„Otče drahý, tvá dcerka je tu,“ řekla Patty Nějak-nebo-jinak, a zahihňala se. „Musí to být můj otec, zemřel na infarkt, když mi byly tři.“
„Píše to ještě něco,“ řekla Sandy.
Ř, Í, K, Á, vy hláskovala pracně destička.
„Co se děje?“ zašeptala Nadine vysoké dívce s koňským obličejem, kterou neznala. Dívka s koňským obličejem vzhlédla. Měla ruce v kapsách a na tváři otrávený výraz.
„Parta holek si hraje s něčím, čemu nerozumějí,“ řekla ta holka. „To se děje.“ Šeptala ještě tišeji.
„OTEC ŘÍKÁ PATTY,“ přečetla Sandy. „Je to tvůj drahý mrtvý otec, jasně, Pats.“
Další výbuch smíchu.
Dívka s koňským obličejem měla brýle. Teď vytáhla ruce z kapes overalu, který měla na sobě, a sundala brýle z obličeje. Vyleštila je, a pořád šeptem pokračovala ve vysvětlování. „Ta destička je nástrojem, který používají okultisti a média. Kinesteologové -“
„Jací ologové?“
„Vědci, kteří studují pohyby a interakce svalů a nervů.“
„Aha.“
„Tak ti tvrdí, že destička vlastně reaguje na neznatelné pohyby svalů, pravděpodobně vyvolané spíše podvědomě než vědomě. Jistě, okultisti a média tvrdí, že destičkou pohybují entity ze světa duchů -“
Od děvčat, namačkaných kolem destičky, se ozval další výbuch hysterického smíchu. Nadine se podívala přes rameno děvčete s koňským obličejem a četla: OTEC ŘÍKÁ PATTY PŘESTAŇ.
„- chodit tak často do koupelny,“ navrhla dívka z okruhu diváků a všichni se smáli ještě více.
„Tak či tak, zahrávají si,“ řekla dívka a pohrdavě nakrčila nos. „Je to velmi nemoudré. Média i vědci se shodují v tom, že automatické psaní může být nebezpečné.“

„Duchové jsou dnes v noci nepřátelští, nemyslíš?“ zeptala se potichu Nadine.
„Duchové jsou nejspíš nepřátelští vždycky,“ řekla dívka s koňským obličejem a střelila po ní pohledem. „Nebo přitom možná dostáváš zprávu ze svého podvědomí, již naprosto nejsi připravena přijmout. Existují zdokumentované případy automatického psaní, které se zcela vymkly kontrole, víš. Lidi se zbláznili.“
„Ale, to se zdá hrozně přehnané. Vždyť je to jen hra.“
„Hry se někdy velmi vážně zvrhnou.“
Než mohla Nadine odpovědět, ozval se dosud nejhlasitější výbuch smíchu. Dívka jménem Patty Nějak-nebo-jinak spadla z postele a lehla si na zem, držela se za břicho a ochable vykopávala do vzduchu. Kompletní zpráva zněla: OTEC ŘÍKÁ PŘESTAŇ CHODIT TRTKAT S LEONARDEM KATZEM.
„To ty!“ řekla Patty Sandy a konečně se posadila.
„Já ne, Patty! Čestně!“
„Byl to tvůj otec! Ze Záhrobí! Tamodtud!“ řekla jiná dívka hlasem Borise Karloffa, který, jak si Nadine pomyslela, byl docela povedený. „Prostě si to zapamatuj, až si budeš příště na zadním sedadle Leonardova dodge sundávat kalhotky.“
Tu poznámku přivítal další výbuch smíchu. Když utichal, Nadine se protlačila k Ráchel a chytila ji za paži. Chtěla ji požádat o zadání úlohy a pak se tiše vytratit.
„Nadine!“ vykřikla Ráchel. Oči se jí leskly šibalstvím. Na tváři jí vykvetl ruměnec. „Posaď se. Podíváme se, jestli mají duchové nějakou zprávu i pro tebe!“
„Ne, fakt, přišla jsem si jen pro úlohu a -“
„Ale, vykašli se na celou úlohu! Tohle je důležité, Nadine! Tohle je velký okamžik! Musíš to zkusit. Tady, sedni si vedle mě. Janey, ty to chyť z druhé strany.“
Janey se usadila naproti Nadine a po opakovaném naléhání Ráchel Timmsové Nadine zjistila, že se zlehka opírá osmi prsty o destičku. Z nějakého důvodu se ohlédla po dívce s koňským obličejem. Ještě jednou na Nadine zavrtěla hlavou, zcela záměrně, a stropní zářivky se jí odrazily ve sklech brýlí a změnily její oči v pár záblesků světla.
Když teď stála a hleděla na jinou duchařskou destičku ve světle šestičlánkové baterky, vzpomněla si, že na okamžik pocítila záchvěv strachu, ale znovu se jí vybavila poznámka, kterou řekla té dívce - je to jen hra, pro boží rány, a jaká strašná věc by se mohla stát uprostřed hejna hihňajících se dívek? Jestli existovala méně přátelská atmosféra pro produkci ryzích duchů, nepřátelských nebo jiných, Nadine nevěděla, jaká by měla být.
„Teď budou všichni ticho,“ přikázala Ráchel. „Duchové, máte zprávu pro naši sestru, slaďounkou Nadine Grossovou?“
Tabulka se nepohnula. Nadine se cítila lehce v rozpacích.
„Abra-dabra-enyky-kliky,“ řekla dívka, která imitovala Borise Karloffa, podobně povedeným hlasem vlka Goofyho. „Nechť duchové promluví!“
Další hihňání.
„Šššš!“ přikázala Ráchel.
Nadine se rozhodla, že jestli ostatní dvě dívky brzy nezačnou hýbat s destičkou, aby vyslabikovaly nějakou bláznivou zprávu, kterou pro ni měly, udělá to sama - bude s ní posouvat tak, aby vyhláskovala něco krátkého a legračního, jako BŮŮŮŮU!, a ona mohla sebrat úlohu a jít.
Zrovna s tím chtěla začít, když sebou destička pod jejími prsty ostře škubla. Pero zanechalo na prázdném listu tmavočernou šikmou rýhu.
„Hej! To není fér, duchové,“ řekla Ráchel lehce nespokojeným tónem. „Tos udělala ty, Nadine?“
„Ne“
„Janey?“
„Ne-e. Čestně.“
Destička sebou znovu trhla, téměř se jim vytrhla zpod prstů, a cukla sebou k levému hornímu rohu papíru. „Ouha,“ řekla Nadine. „Cítily jste -“
Cítily to, všechny to cítily, i když s ní o tom Ráchel ani Jane Fargoodová později nemluvily. A ona se po

té noci nikdy v jejich pokoji necítila zvlášť vítaná. Zdálo se, jako by se po tom zážitku bály být jí příliš nablízku.
Destička se náhle začala pod jejími prsty třást; bylo to, jako byste se zlehka dotýkali blatníku auta běžícího na volnoběh. Vibrace byly stálé a zneklidňující. Nebyl to ten pohyb, který můžete způsobit, aniž byste o tom věděli.
Děvčata se utišila. Tváře všech vyjadřovaly podivnou zvědavost, výraz společný obličejům všech lidí, kteří navštívili seanci, na níž se stalo něco neočekávaně nevysvětlitelného - kde začal tančit stůl, na zeď klepaly neviditelné klouby nebo médium začalo z nozder vypouštět kouřově šedou ektoplazmu. Je to sinalý výraz očekávání, zpola vyjadřující přání, aby to, co začalo, už skončilo, a zpola, aby to pokračovalo ... a když nesou ten zvláštní výraz, vypadají lidské tváře spíše jako lebky, které jinak leží jeden a půl centimetru pod kůží.
„Nechtě toho!“ zakřičela dívka s koňským obličejem. „Hned teď toho nechtě nebo vás to bude mrzet!“
A Jane Fargoodová zakřičela hlasem plným strachu: „Nemůžu z toho sundat prsty!“
Někdo vydal tiché chroptivé zaúpění. V tomtéž okamžiku Nadine zjistila, že i ona má prsty přilepené k destičce. Svaly jejích paží se smrštily v pokusu odtrhnout prsty od destičky, ty ale zůstaly, kde byly.
„Fajn, konec žertů,“ řekla Ráchel tenkým, vystrašeným hlasem. „Kdo -“
A náhle začala destička psát.
Pohybovala se šílenou rychlostí a táhla za sebou jejich prsty a škubala jim pažemi tam a zpět, dopředu a dokola způsobem, který by byl legrační, kdyby nebylo bezmocného, polapeného výrazu na třech dívčích obličejích. Nadine si později myslela, že to bylo, jako by měla paže spoutány ve cvičebním stroji. Ty nápisy předtím byly napsány obrovskými, kostrbatými písmeny - jako by je napsalo sedmileté dítě. Tohle písmo bylo hladké a energické ... velká, šikmá tiskací písmena, vyrytá do bílé stránky. Bylo v nich něco nemilosrdného i neřestného.
NADINE, NADINE, NADINE, psala duchařská deska. JAK TĚ MILUJI NADINE BUDEŠ MOU KRÁLOVNOU BUDEŠ MOU LÁSKOU KDYŽ TY KDYŽ PRO MĚ ZŮSTANEŠ NEDOTČENÁ KDYŽ PRO MĚ ZŮSTANEŠ ČISTÁ KDYŽ PRO MĚ BUDEŠ MRTVÁ BUDEŠ destička se střemhlav snesla dolů a načala další řádek MRTVÁ I S TĚMI OSTATNÍMI JSI V KNIZE MRTVÝCH I S TĚMI OSTATNÍMI NADINE JE MRTVÁ I S NIMI NADINE HNIJE I S NIMI DOKUD DOKUD
Zastavilo se to. Zatřáslo. Nadine si pomyslela, zadoufala - ach, jak doufala - že už to skončilo, a pak to bleskurychle poskočilo na okraj papíru a začalo znovu. Jane zoufale vykřikla. Obličeje ostatních děvčat se svraštily do ó údivu a hrůzy.
SVĚT SVĚT BRZY SVĚT BUDE MRTVÝ A MY MY MY NADINE NADINE JÁ JÁ JÁ MY MY MY BUDEME MY BUDEME MY
Teď se zdálo, že písmena na stránkách řvou:
MY BUDEME V DOMU MRTVÝCH NADINE
Poslední slovo vylo na stránce na palec vysokými tiskacími písmeny a pak se destička vířivě vznesla ze skicáku a nechala za sebou dlouhou čáru tuhy jako výkřik. Dopadla na podlahu a rozlomila se vedví.
Nastal okamžik šokovaného, nehybného ticha, a pak Jane Fargoodová propukla ve vysoké hysterické vytí. Celá věc skončila příchodem vrátné, která se chtěla podívat, co se děje. Nadine si vzpomínala, že právě chtěla zavolat pro Jane pohotovost, když se dívka trochu sebrala.
Během celé té doby seděla Ráchel Timmsová na posteli, klidná a bledá. Když vrátná a většina ostatních děvčat (včetně té s koňským obličejem, která měla bezpochyby pocit, že doma není nikdo ctěným prorokem) odešly, zeptala se Nadine plochým, podivným hlasem: „Kdo to byl, Nadine?“
„Nevím,“ odpověděla Nadine po pravdě. Neměla ani nejmenší ponětí. Tehdy ne.
„Nepoznala jsi rukopis?“
„Ne“
„No, možná bude lepší, když si vezmeš ten ... ten vzkaz ze záhrobí nebo odkud přišel ... a vrátíš se do svého pokoje.“
„Ty jsi chtěla, abych se tam posadila!“ vypálila po ní Nadine. „Jak jsem měla vědět, že se stane něco ... něco takového? Udělala jsem to, abych neurazila, proboha!“

Ráchel měla dost vychování, aby se na to začervenala; dokonce se i trochu omluvila. Ale Nadine už potom ty dívky mockrát nepotkala, a to byla Ráchel Welchová jednou z děvčat, ke kterým měla po první tři semestry hodně blízko.
Od té doby se téhle trojúhelníkové destičky z lisované lepenky nikdy nedotkla.
Ale ta doba se ... no, nakonec přišla, nebo ne?
Jistěže ano.
S hlasité bušícím srdcem se Nadine posadila na skládací křeslo a zlehka přitlačila prsty na dvě ze tří stran destičky. Téměř okamžitě ucítila, jak se pod bříšky jejích prstů hýbe, a pomyslela na auto s motorem předoucím na volnoběh. Ale kdo je řidič? Kdo to je, vážně? Kdo nastoupí, zabouchne dveře a položí sluncem zčernalé ruce na volant? Čí nohy, brutální a těžké, obuté do starých a zaprášených kovbojských bot sešlápnou plyn a odvezou ji ... kam? Pane řidiči, kam to s námi jedete?
Nadine, mimo dosah naděje či pomoci, se v křesílku na hřebenu hory Flagstaff vzpřímila, oči měla široké a v sobě pocit, že je hranicím blíže než kdy předtím. Zírala na východ, ale cítila jeho přítomnost; vynořovala se za ní, tvrdě na ni dotírala, stahovala ji k zemi jako závaží, připevněná k nohám mrtvé ženy: Flaggova temná přítomnost, přicházející v rovnoměrných, neochvějných vlnách.
Někde za hranicemi noci byl temný muž a ona vyslovila jedno slovo jako zaklínání všech černých duší, které kdy byly - zaklínání a výzvu:
„Promluv.“
A destička pod jejími prsty začala psát.
KAPITOLA 54
Výňatky ze Zápisu zasedání Stálé rady Svobodné zóny 19. srpna 1990
Toto zasedání se konalo v bytě Stuarta Redmana a Fran Goldsmithové. Zúčastnili se všichni členové Rady Svobodné zóny.
Stu Redman blahopřál všem včetně sebe ke zvolení do Stálé rady. Navrhl, aby byl napsán děkovný dopis Haroldu Lauderovi a ten podepsali všichni členové Rady. Jednomyslně schváleno.
Stu: „Než se začneme zabývat starými problémy: Glen Bateman má pár věcí. Nevím, o co jde, o nic víc než vy, ale myslím, že něco z toho má co dělat s další veřejnou schůzí. Tak, Glene?“
Glen: „Čekám, až dostanu slovo.“
Stu: „No to je typické. Rozdíl mezi starým mazavkou a univerzitním profesorem je v tom, že profesor čeká, až dostane slovo. Pak vám vymluví bubínky z uší.“
Glen: „Děkuji za tyto perly moudrosti, Východotexasane.“
Fran řekla, že jí je jasné, že by si to Glen se Stuem mohli krásně užít, ale že by ráda věděla, jestli by se mohli dostat k věci, protože její oblíbený televizní seriál začíná v devět. Tato poznámka byla přivítána s větším veselím, než si snad zasloužila.
Prvním opravdovým tématem byli naši zvědové na západě. Abychom to znovu shrnuli, Rada se o to rozhodla požádat Soudce Farrise, Toma Cullena a Daynu Jurgensovou.
Stu navrhl, aby ten, kdo někoho navrhl, danou osobu také kontaktoval - to znamená, že Larry Underwood požádá Soudce, Nick promluví s Tomem - s pomocí Ralpha Brentnera - a Sue promluví s Daynou.
Nick řekl, že práce s Tomem může zabrat pár dní a Stu prohlásil, že to navozuje otázku, kdy je vyšleme. Larry řekl, že je nemůžeme poslat všechny najednou, protože by je taky mohli najednou chytit. Dále řekl, že Soudce i Daynu nejspíš napadne, že neposíláme jen jednoho zvěda, ale dokud nebudou znát jména, nebudou moci nic vyžvanit. Fran řekla, že vyžvanit je příliš tvrdé slovo - stačí uvážit, co by jim mohl temný muž udělat - je-li to muž.
Glen: „Na tvém místě to neviděl tak pochmurně, Fran. Přiznáme-li našemu Protivníkovi byť jen průměrnou inteligenci, bude vědět, že nedáme našim - operativcům, tak bychom jim myslím mohli říkat - žádnou informaci, o níž bychom si mysleli, že by pro něj mohla být životně důležitá. Bude vědět, že by mu mučení nijak neposloužilo.“
Fran: „Chceš snad říct, že je jen tak poplácá po rameni a řekne jim, aby to už nedělali? Mám takový pocit, že by je mohl mučit jen proto, že se mu mučení líbí. Co ty na to?“
Glen: „Na to se myslím nedá říct nic.“

Stu: „To rozhodnutí už padlo, Frannie. Všichni jsme odsouhlasili, že naše lidi pošleme do nebezpečí, a všichni víme, že to rozhodnutí nebyla žádná legrace."
Glen navrhl, abychom všichni schválili tento rozvrh: Soudce půjde šestadvacátého srpna, Dayna sedmadvacátého a Tom osmadvacátého, aniž by kdokoliv z nich věděl o ostatních, a s tím, že každý se vydá jinudy. To nám dá dost času pro práci s Tomem, dodal.
Nick řekl, že s výjimkou Toma Cullena, kterému bude cesta vysvětlena pomocí posthypnotické sugesce, se budou muset ostatní o návratu rozhodnout sami, svou roli ale může sehrát i počasí - už v prvním říjnovém týdnu může být na horách spousta sněhu. Nick navrhl, aby všem poradili nebýt na západě déle než tři týdny.
Frannie řekla, že by to mohli vzít přes jih, napadne-li sníh brzy, ale Larry nesouhlasil a prohlásil, že budou mít v cestě Sangre de Cristo, pokud by to ovšem nevzali až přes Mexiko. A kdyby to udělali, nedostali by se sem nejspíš až do jara.
Larry řekl, že v tom případě by měli Soudce poslat v předstihu. Navrhl 21. srpen, což je pozítří.
Tím bylo téma zvědů ... nebo špiónů, chcete-li ... uzavřeno.
Pak dostal slovo Glen, a teď budu citovat z magnetofonové nahrávky:
Glen: „Chci navrhnout, abychom další veřejné shromáždění svolali na pětadvacátého, a rád bych předestřel pár věcí, které bychom tam měli projednat.
Chci začít něčím, co vás možná překvapí. Shodli jsme se, že v Zóně může být kolem šesti set lidí, a Ralph nám poskytl obdivuhodný přesné záznamy o počtu velkých skupin, které dorazily, a na těch jsme založili své odhady. Lidé ale přicházejí i po troškách, dobře deset denně. A tak jsem dnes s Leo Rockwayem prošel auditorium v Chataqua parku, a spočítali jsme sedadla v hale. Je jich tam šest set sedm. Nic vám to neříká?
Sue Sternová řekla, že se to tak nedá brát, protože když lidé nenajdou místo, postaví se dozadu a posadí se do uliček. Pak nám všem došlo, o co Glenovi jde, a dalo by se říci, že do Rady jako když uhodí hrom.
Glen: „Není způsob, jak dostatečně odhadnout, kolik je dalších míst ke stání a sezení, ale na shromáždění si vzpomínám dost jasně a můžu říct, že stovka je docela konzervativním odhadem. Takže, jak vidíte, máme v Zóně o něco víc než sedm set lidí. Takže jako výsledek mých a Leových objevů navrhuji, abychom na program dalšího velkého shromáždění zařadili Komisi pro sčítání lidu."
Ralph: „Jsem to ale debil! Za tohle můžu já."
Glen: „Ne, to není tvoje vina. Máš přes tucet želízek v ohni, Ralphe, a myslím, že se všichni shodném na tom, že je obracíš dobře a -"
Larry: „No to bych řek'."
Glen: „- ale i kdyby přišli jen čtyři sólisti denně, dá to za týden skoro třicet. A já myslím, že jich přichází tak dvanáct až čtrnáct. Prostě přijdou k někomu z nás a ohlásí se, však víte, a co odešla Matka Abagail, není jak je po příchodu spočítat."
Fran Goldsmithová pak podpořila Glenův návrh, aby Rada zařadila na program shromáždění 25. srpna Komisi pro sčítání lidu, jež se ujme zodpovědnosti za seznam všech členů Svobodné zóny.
Larry: „Jsem pro všechno, co má nějaký dobrý, praktický důvod. Ale ...
Nick: „Ale co, Larry?"
Larry: „No ... nemáme dost jiných věcí na práci, že se chceme srát s nějakou byrokracií?
Fran: „Já vidím nejméně jeden dobrý důvod, Larry."
Larry: „A to?"
Fran: „No, jestli má Glen pravdu, budeme muset pro schůze přizpůsobit větší halu. To za prvé. Jestli tu pětadvacátého bude osm set padesát lidí, nedokážeme je nacpat do haly v Chataqua Auditorium."
Ralph: „Ježíši, to mě vůbec nenapadlo. Já vám říkal, že se na tuhle práci nehodím."
Stu: „Klídek, Ralphe, vedeš si dobře."
Sue: „Tak kde bude to zatracené shromáždění?"
Glen: Moment, moment. Jedno po druhém. Máme tady návrh, zatraceně!"
V poměru 7:0 bylo schváleno, aby byla na pořad příští veřejné schůze zařazena Komise pro sčítání lidu.
Stu pak navrhl, aby se shromáždění 25. srpna konalo v Munzingerově posluchárně coloradské univerzity,

která má větší kapacitu - možná přes tisícovku.
Pak se přihlásil Glen a znovu dostal slovo.
Glen: „Než půjdeme dál, rád bych poukázal na další důvod, proč mít Výbor pro sčítání lidu, který je o trochu vážnější než jen vědět, kolik chipsů a nápojů je třeba na večírek přinést. Měli bychom vědět, kdo přichází ... ale taky bychom měli vědět, kdo odchází. Myslím na to, jací lidi jsou, však víte. Možná je to jen paranoia, ale přísahal bych, že tu byly obličeje, které už nepotkávám. Například: když jsme odešli z Chataqua Auditorium, šli jsme s Leem do domu Charlie Impeninga. A hádejte, co jsme našli? Dům je prázdný, Charlieho věci jsou pryč, a právě tak Charlieho motorka."
Mírný rozruch v Radě, a také kletby, které, ať už jakkoliv barvité, nemají v tomto zápisu místo.
Ralph se pak zeptal, k čemu nám může být dobré vědět, kdo odešel. Prohlásil, že když lidé jako Impening chtějí odejít k temnému muži, lze to považovat za úlevu. Někteří z Rady Ralphovi zatleskali, a on, mohu-li to sem napsat, zčervenal jako školačka.
Sue: „Ne, já to vidím jako Glen. To by byl soustavný odtok informací."
Ralph: „No a co můžeme dělat? Vsadit je do vězení?"
Glen: „Ať už to zní jakkoliv hnusně, myslím, že bychom to měli pečlivě zvážit."
Fran: „Ne, pane. Vyslat zvědy ... to skousnu. Ale zavírat lidi za to, že se jim nelíbí, jak to vedeme? Ježíši, Glene! To je policejní režim!"
Glen: „Ano, k tomu by mohlo dojít. Ale naše postavení tady je mimořádně nejisté. Stavíš mě do pozice obhájce represí a to je myslím dost nefér. Táži se, jestli chceš dovolit odliv mozků - ve světle Protivníka, kterého máme."
Fran: „Stejně se mi to nelíbí. V padesátých letech měl Joe McCarthy komunismus. My máme temného muže. Jak úžasné."
Glen: „Fran, jsi připravena vyrovnat se s možností, že někdo vynese ven klíčovou informaci? Třeba že je Matka Abagail pryč?"
Fran: „To mu může říct Charlie Impening. Jaké jiné klíčové informace máme, Glene? Nemluvíme o něčem, co nemáme?"
Glen: „Chceš mu sdělit naši sílu nebo počet? Jak jsme na tom technicky? Nebo že ještě nemáme ani doktora?"
Fran řekla, že raději to, než začít zavírat lidi za to, že nesouhlasí se způsobem, jímž to tady probíhá. Stu pak navrhl, abychom celou myšlenku se zavíráním lidí odložili z důvodu neslučitelných názorů. Přijato, proti hlasoval Glen.
Glen: „Raději si zvykněte na myšlenku, že se s tím dříve či později - a spíš dříve - budete muset vyrovnat. Dost zlé je už to, že Flaggovi všechno vyklopí Charlie Impening. Musíte se prostě zeptat sami sebe, zda chcete znásobit to, co ví Impening, teoretickým koeficientem x. Dobrá, odhlasovali jste, že to odložíme. Ale je tu další věc ... jsme zvoleni na neurčito, myslel na to někdo z vás? Nevíme, jestli budeme tuhle funkci vykonávat šest týdnů, šest měsíců nebo šest let. Já bych navrhoval rok ... to by nás mělo dovést na konec začátku, abych použil Haroldovy fráze. Rád bych tu věc s jedním rokem viděl na programu příštího veřejného shromáždění.
Ještě poslední věc a máte ode mě pokoj. Vláda pomocí městských shromáždění - což je v zásadě naše situace, přičemž my jsme městští zastupitelé - bude nějaký čas fajn, dokud nás tu nebudou asi tak tři tisíce, ale až se všechno stane příliš velkým, většina lidí, kteří budou chodit na veřejná shromáždění, vytvoří kliky a budou mít pěkně nabroušené jazyky ... díky fluorizaci budeme sterilní, lidi, kteří chtějí nějaký určitý druh vlajky, a tak. Navrhuji, abychom se všichni poctivě zamysleli nad tím, jak změnit Boulder někdy na konci zimy, nebo začátku jara, v republiku."
O posledním Glenově návrhu se diskutovalo, na dané téma ale nebylo na této schůzi nic přijato. Slovo dostal Nick a dal Ralphovi něco přečíst.
Nick: „Tohle píšu devatenáctého ráno jako přípravu na noční zasedání, a dám to Ralphovi přečíst až úplně nakonec. Být němý je někdy dost těžké, ale snažil jsem se promyslet všechny možné důsledky toho, co navrhuji. Rád bych na programu příštího veřejného shromáždění viděl tohle: 'Zjistit, zda Svobodná zóna vytvoří Útvar práva a pořádku se Stu Redmanem v čele.',,
Stu: „To je na mě zatraceně hrrr, Nicku."

Glen: „Zajímavé. A jsme tak trochu tam, kde jsme byli před chvílí. Nech ho to dokončit, Stuarte - taky se dostaneš na řadu.“
Nick: „Sídlo tohoto Útvaru práva a pořádku by bylo v Boulderském soudním dvoře. Stu by měl právo podle vlastní vůle velet mužům do počtu třiceti, při akcích, kde jich bude potřeba přes třicet, bude velet se souhlasem většiny Rady Svobodné zóny, a bude-li jich přes sedmdesát, se souhlasem většiny na veřejném shromáždění Svobodné zóny. To je výsledek, který bych rád zařadil do příštího programu. Samozřejmě můžeme hlasovat, dokud nezmodráme, a bude to houby platné, když Stu nesvolí.“
Stu: „To teda!“
Nick: „Už je nás dost, abychom nějaké právo potřebovali. Jinak se všechno začne hroutit. Je tu ten případ Gehringerovic kluka, který jezdil s rychlým autem sem a tam po Pearl Street. Nakonec se naboural a může být zatraceně rád, že odešel po svých a jen s boulí na čele. Mohl zabít sebe nebo někoho jiného. A každý, kdo ho viděl, věděl, že z toho můžou být jen trable, no P-Á-N-I, no nebudou to trable, jak by řekl Tom. Ale nikdo neměl pocit, že ho může zastavit, protože k tomu nikdo neměl oprávnění. To je jedna věc. Pak je tu Rich Moffat. Někteří z vás nejspíš vědí, kdo Rich je, ale pro ty z vás, kdo ho ještě nepotkali: Rich je ve Svobodné zóně nejspíš jediný aktivní alkoholik. Když je střízlivý, je docela slušný, ale když je opilý, není vůbec odpovědný za to, co dělá, a on tráví pitím spoustu času. Před třemi nebo čtyřmi dny se sťal a rozhodl se, že rozbije všechny výlohy na Arapahoe. Když vystřízlivěl, mluvil jsem s ním - tedy po svém, však víte, pomocí bloku - a on se hrozně styděl. Ukázal na cestu a řekl: „Podívej se na to. Podívej, co jsem udělal. Sklo na všech chodnících! Co když si na tom nějaké dítě ublíží? Bude to moje vina!“
Ralph: „Vůbec mi ho není líto. Vůbec.“
Fran: „Ale no tak, Ralphe. Každý ví, že alkoholismus je nemoc.“
Ralph: „Hovno nemoc. Čuňáctví je to.“
Stu: „A oba jste mimo pořadí. Nechte toho, vy dva.“
Ralph: „Promiň, Stu. Vrátím se k tomu, co Nick napsal.“
Fran: „A já budu zticha nejméně dvě minuty, pane předsedající. Slibuji.“
Nick: „Abych to zkrátil, našel jsem Richimu koště a on uklidil většinu nepořádku, který nadělal. Oháněl se s tím docela dobře. Měl ale právo zeptat se, proč ho nikdo nezastavil. Za starých časů chlápci jako Rich nemohli nikde v okolí dostat vysokoprocentní alkohol; byli jen na víně. Ale teď je tu obrovské množství lihovin, které čekají, až je někdo vytáhne z regálů. A navíc si vážně myslím, že se Ralph vůbec neměl dostat dál než za druhou výlohu. On ale rozbil všechny na jižní straně ulice v délce tří bloků. Přestal jen proto, že byl unavený. A je tu ještě jeden příklad: máme tu případ muže, jehož nechci jmenovat, který zjistil, že jeho žena, kterou taky nechci jmenovat, strávila odpolední odpočinek ve společnosti třetího. Myslím, že všichni víme, o kom je řeč.“
Sue: „Jo, myslím, že jo. Velkej svalnatej chlap.“
Nick: „No, a muž, o němž je řeč, zbil toho třetího a pak i ženu. Myslím, že nikomu z nás nejde o to, kdo byl v právu a kdo ne -“
Glen: „Tady se pleteš, Nicku.“
Stu: „Nech ho to dočíst, Glene.“
Glen: „Nechám, ale k tomuhle se chci vrátit.“
Stu: „Dobře. Pokračuj, Ralphe.“
Ralph: „Jo. Už to bude končit.“
Nick: „- protože to, o co jde, je, že muž, o němž je řeč, se dopustil těžkého zločinu, napadení a ublížení na těle, a chodí si na svobodě. Ze všech tří uvedených případů řádné občany nejvíce trápí tenhle poslední. Máme tu společnost nasbíranou ze všech stran a vrstev, opravdový mišmaš, a dojde k všemožným konfliktům a třenicím. Pomyslete na situaci, kdyby muž, o němž je řeč, sebral někde v zastáváme pětačtyřicítku a oba je nezbil, ale zastřelil. Pak by se nám tu volně procházel vrah.“
Sue: „Můj Bože, Nicky, co je tohle? Myšlenka pro tento den?“
Larry: „Jo, je to škaredý, ale má pravdu. Je staré přísloví, námořnické, myslím, které říká: 'Když se něco může pokazit, tak se to taky pokazí.'“
Nick: „Stu je už náš veřejný i privátní moderátor, což znamená, že jej lidé vnímají jako oprávněnou

osobu. A osobně já si myslím, že Stu je dobrý člověk.“
Stu: „Děkuji za ta milá slova, Nicku. Určitě sis nikdy nevšiml, že nosím boty se zvýšenou podrážkou. Ale vážně - přijmu tu nominaci, když budete chtít. Nestojím o tu zatracenou práci - z toho, co jsem viděl v Texasu, spočívá policejní práce vesměs v očišťování košile od cizích zvratků, které na tebe hodí lidi jako Rich Moffat, nebo shrabování pitomečků, jako je ten Gehringerovic kluk, ze silnice. Chci se jen zeptat, jestli to na shromáždění předestřeme s týmž jednoletým funkčním údobím, jako má naše Rada. A chci, aby bylo jasné, že po tom roce jdu od toho. Jestli je to přijatelné, tak okay.“
Glen: „Myslím, že můžu za všechny říct, že to je přijatelné. Chci Nickovi za tento návrh poděkovat, a ať v záznamu stojí, že si myslím, že je v něm kus génia. A připojuji se k návrhu.“
Stu: „Dobře, návrh je v auditoriu. Diskuse?“
Fran: „Ano. Mám otázku. Co když ti někdo vystřelí mozek z hlavy?“
Stu: „Já si nemyslím -
Fran: „Ne, ty nemyslíš. No, co mi přijde Nick říct, když se to, co si myslíš, ukáže špatné? 'Ach, je mi líto, Fran?' Tohleto řekne? 'Tvůj muž leží v soudním dvoře s kulkou v hlavě a mně se zdá, že jsme udělali chybu?' Ježíšmarjájosef, já budu mít dítě a vy chcete, aby z něj byl Pat Garrett!“
Následovalo dalších deset minut diskuse, jejíž valná část je irelevantní; a Fran, vaše způsobná tajemnice, se rozplakala a pak se znovu ovládla. Hlasováním bylo v poměru 6:1 schváleno ustavení Stua Redmana šerifem Zóny, a tentokrát Fran svůj hlas nestáhla. Glen požádal o slovo, ještě než bude schůze rozpuštěna.
Glen: „Tohle je znovu jen věc k uvážení, ne návrh, nic na hlasování, ale něco bychom si měli přebrat. Vraťme se k Nickovu třetímu příkladu problémů s právem a pořádkem. Popsal celý případ a skončil s tím, že se nemusíme dohadovat, kdo byl v právu a kdo ne. Myslím, že se plete. Věřím, že Stu je jedním z nejlepších lidí, jaké jsem kdy potkal. Ale uplatňováni spravedlnosti bez soudního systému není právo. Je to jen svévole, právo pěsti. Teď předpokládejme, že chlápek, kterého všichni známe, měl pětačtyřicítku a zabil svou ženu a jejího milence. A dále předpokládejme, že Stu, jakožto náš šerif, půjde ven, nasadí mu obojek a vsadí ho do krimu. A co pak? Jak dlouho ho tam budeme držet? Legálně ho tam nesmíme držet vůbec, alespoň podle Ústavy, kterou jsme včera v noci přijali na shromáždění, protože podle tohoto dokumentu je člověk nevinný, dokud není jeho vina prohlášena soudem. Nicméně, po pravdě řečeno, všichni víme, že ho necháme zavřeného. Když bude chodit po ulicích, nebudeme se cítit bezpeční! A tak to uděláme, i když to bude očividně neústavní, protože stojí-li proti sobě bezpečnost a ústavnost, musí zvítězit bezpečnost. Sluší se ale, abychom bezpečnost a ústavnost učinili synonymy, a to co nejrychleji. Musíme přemýšlet o soudním systému.“
Fran: „To je velmi zajímavé a já souhlasím s tím, že bychom o tom měli přemýšlet, ale právě teď navrhuji, abychom schůzi uzavřeli. Je pozdě a já jsem hrozně unavená.“
Ralph: „Jo, podporuji návrh. Bavme se o soudech příště. V hlavě toho teď mám tolik, že je kulatější a kulatější. Tohle znovu vynalézání státu je o hodně těžší, než se zdálo.“
Larry: „Amen.“
Stu: „V auditoriu je návrh k rozpuštění schůze. Co vy na to, vážení?“
Návrh byl přijat v poměru 7:0.
Frances Goldsmithová, tajemnice
„Proč zastavuješ?“ zeptala se Fran, když Stu přejel přes obrubník a sundal nohu ze šlapky. „Je to o blok dál.“ Oči měla ještě rudé od pláče, kterému se neubránila na shromáždění, a Stu si pomyslel, že ji nikdy neviděl tak unavenou.
„Ta věc se šerifem -“ začal.
„Stu, já o tom nechci mluvit.“
„Někdo to dělat musí, miláčku. A Nick měl pravdu. Logicky to připadá na mě.“
„Seru na logiku. A co já a miminko? V tom žádnou logiku nevidíš, Stu?“
„Měl bych vědět, co chceš pro dítě,“ řekl jemně. „Neříkala jsi mi to tolikrát? Chceš ho přivést do světa, který není úplně šílený. Chceš pro něj bezpečí - nebo pro ni. Já taky. Ale to jsem nechtěl říct. Je to mezi tebou a mnou. Ty a dítě jste dva hlavní důvody, proč jsem řekl okay.“
„Vím to,“ řekla tiše a chraptivě.

Prsty jí zvedl bradu. Usmál se na ni a ona se pokusila mu úsměv vrátit. Byl to nucený úsměv a po tvářích se jí koulely slzy, ale bylo to lepší než žádný úsměv.
„Všechno bude fajn," řekl.
Pomalu potřásla hlavou a několik slz odlétlo do horkého letního vzduchu.
„Já si to nemyslím," řekla. „Ne, vážně si nemyslím, že bude."
Dlouho nemohla usnout a myslela na to, že teplo může přijít jen s ohněm - Prométheovi kvůli tomu vydloubli oči - a že láska je vždy splacena krví.
A náhle se v ní rozprostřela podivná jistota, ochromující jako plíživá anestézie, že se nakonec budou brodit v krvi. Díky té myšlence si v ochranném gestu sevřela břicho a poprvé po týdnech myslela na svůj sen, na temného muže se šklebem ... a hákem z ramínka na šaty.
Harold Lauder spolu se skupinou dobrovolníků hledal Matku Abagail a ve zbývajícím čase se účastnil i práce Pohřebního oddílu. A tak 21. srpen strávil na korbě náklaďáku s pěti dalšími muži. Všichni měli holínky, ochranné obleky a těžké gumové rukavice. Šéf Pohřebního oddílu Chad Norris byl jinde, na místě, kterému s až příšerným klidem říkal Pohřební prostor č. 1. Byl deset mil jihozápadně od Boulderu v oblasti vytěžených uhelných dolů. To místo bylo v pálivém srpnovém slunci pusté a bezútěšné jako měsíční pohoří. Chad to místo neochotně přijal, protože kdysi pracoval v pohřebním ústavu v Morristownu v New Jersey.
„Tohle není žádné pohřbívání," řekl toho rána na autobusovém nádraží Greyhoundu mezi Arapahoe a Walnutem, který byl operační základnou Pohřebního oddílu. Zapálil si dřevěnou sirkou winstonku a zašklebil se na dvacet kolemsedících mužů. „Tedy, je to pohřbívání, ale ne pohřebnické pohřbívání, jestli chcete vědět, co si o tom myslím."
Odpovědí bylo pár napjatých úsměvů, z toho Haroldův nejširší. V břiše mu neustále kručelo, protože se neodvážil nasnídat. Když zvážil práci, která jej čeká, nebyl si jistý, zda by jídlo udržel v sobě. Mohl vytrvat v hledání Matky Abagail a nikdo by nezamumlal slůvko protestu, přestože každému myslícímu člověku v Zóně (je-litu ovšem kromě něj ještě někdo myslící - sporná to otázka) muselo být jasné, že hledat ji s patnácti muži na tisících mil pustých lesů a planin kolem Boulderu je spíše parodií než pátrací operací. A, samozřejmé, ona vůbec Boulder opustit nemusela, ale to nikoho z nich nenapadlo (což Harolda vůbec nepřekvapovalo). Mohla by sedět v domě třeba jen kousek za středem města a oni by ji nikdy nenašli, pokud by nezačali pročesávat jeden dům po druhém. Redman a Andros nic nenamítali, když Harold navrhl, aby Pátrací oddíl byl víkendovou a odpolední záležitostí, což Haroldovi prozradilo, že i oni to považují za uzavřenou věc. Mohl v tom pokračovat, ale kdo je v jakékoliv komunitě nejoblíbenější? Komu se nejvíce důvěřuje? No tomu, kdo dělá špinavou práci, samozřejmě, a dělá ji s úsměvem. Tomu, kdo dělá práci, k níž by ses sám nepřiměl.
„Bude to jako zakopávat metrové dříví," řekl jim Chad. „Jestli se dokážete přesvědčit o tomhle, budete v pořádku. Někteří z vás možná budou ze začátku zvracet. To není žádná hanba; jen se snažte jít někam, kde se na to ostatní nebudou muset dívat. Až se vyblijete, bude pro vás snazší na to myslet takhle: metrové dříví. Jenom metrové dříví." Muži po sobě rozpačitě pokukovali.
Chad je rozdělil do tří šestičlenných jednotek. On a další dva zbylí muži odjeli připravit místo, kam budou mrtvoly ukládat. Každá ze tří skupin dostala přidělenu vlastní operační oblast. Haroldův náklaďák celý den jezdil po čtvrti Table Mesa a pomalu se posouval na západ od výjezdu z dálnice Denver-Boulder. Po Martin Drive ke křižovatce s Broadwayí. Po Devětatřicáté ulici a pak zpátky po Čtyřicáté, předměstské domy staré tak třicet let, pocházející z období boulderského populačního boomu, domy s obytným přízemím a prvním patrem.
Chad obstaral z místní zbrojnice Národní gardy plynové masky, nemuseli je ale použít až do oběda (oběd? jaký oběd? Harold snědl jen plechovku jahodové dětské výživy; nic víc se nepřinutil do sebe dostat), kdy vešli do kostela Svatých Posledních dnů v dolní části Table Mesa Drive. Přišli sem, plní nemoci, a zemřeli tady, přes sedmdesát lidí, a zápach byl neskutečný.
„Metrový dříví," řekl jeden z Haroldových druhů vysokým, znechuceným, směšným hlasem, a Harold se otočil a vyklopýtal podél něj ven. Zašel za roh úhledné cihlové budovy, která kdysi bývala volebním místem, a vrhl dětskou přesnídávku a zjistil, že Norris měl pravdu: opravdu se bez ní cítil lépe.
Vyprázdnit kostel je stálo dvě cesty a většinu odpoledne. Dvacet mužů, pomyslel si Harold, kteří mají

zbavit celý Boulder mrtvol. Je to skoro legrační. Slušná část předešlé boulderské populace utekla jako králíci, vyděšená fámou o Laboratoři pro sledování kvality ovzduší, ale stejně ... Harold předpokládal, že i když se Pohřební oddíl rozroste se zvyšujícím se počtem obyvatelstva, bude s bídou možné, aby pohřbili většinu těl do prvního většího sněhu (ne že by čekal, že tu v té době ještě bude) a většina lidí se nikdy nedozví, jak vážné bylo nebezpečí nové epidemie - k níž by nebyli imunní.
Rada Svobodné zóny přetéká pronikavými myšlenkami, pomyslel si pohrdavě. Rada bude v pohodě ... dokud budou mít starého dobrého Harolda Laudera, který se postará, aby měli dobře zavázané tkaničky, ovšem. Starého dobrého Harolda dost dobrého tady na to, ne ale dost, aby se stal členem jejich zasrané Stálé rady. To ne, šmarjá. Nikdy nebyl dost dobrý, dokonce ani dost dobrý, aby ho někdo pozval na třídní večírek v ogunquitské střední škole, dokonce ani když chtěl přinést hérák. Dobrý Bože, Harold ne. Pamatujte si, lidi, že když se dostaneme na to příslovečné místo, kde medvědovití savci vyprazdňují své měchýře do pohanky, už to není analytická, logická záležitost, dokonce ani záležitost obecného povědomí. Když se dostaneme až k jádru věci, není to nic jiného než soutěž krásy.
No, někdo si to pamatuje. Někdo si pamatuje skóre, děti. A jméno toho někoho je - prosím zavíření bubnů, maestro - Harold Lauder.
A tak se vrátil do kostela, utřel si ústa, šklebil se jak nejlépe dovedl a přikyvoval, že může pokračovat. Někdo ho poplácal po zádech a Haroldův škleb se rozšířil a on si pomyslel: Za tohle o tu ruku jednou přijdeš, ty sráči.
Poslední jízdu absolvovali v 16:15. Korba naklaďáku byla plná zbylých těl Svatých Posledních dnů. Ve městě se musel naklaďák opatrné proplétat mezi odstavenými vozidly, ale na silnici Colorado 119 celý den pracovaly tři odtahovače a stahovaly auta do příkopů. Ležela tam jako převržené hračky nějakého obrátka.
V pohřebním prostoru už parkovaly ostatní dva oranžové naklaďáky. Muži stáli kolem, gumové rukavice měli stažené, prsty bílé a jejich špičky po dni pocení uvnitř gumy vylouhované. Kouřili a roztěkaně hovořili. Většina jich byla velmi bledá.
Norris a jeho dva pomocníci to pojali racionálně. Rozprostřeli na kamenité zemi velkou igelitovou plachtu. Norman Kellogg z Louisiany, který řídil Haroldův naklaďák, zacouval k okraji igelitu. Postranice se sesula a na plachtu jako podivně ztuhlé hadrové panenky dopadla první těla. Harold se chtěl otočit, bál se ale, že by si to ostatní mohli vyložit jako projev slabosti. Nevadil mu tolik ten pohled; špatně mu dělal ten zvuk. Zvuk, který mrtvoly vydávaly, když klouzaly do svého rubáše.
Tón motoru sklápěče se prohloubil a když se korba začala zdvíhat, ozvala se hydraulika. Teď se těla valila jako groteskní lidský déšť. Harold pocítil okamžik lítosti tak hluboké, že až bolela. Metrové dříví, pomyslel si. Jak moc měl pravdu. To je všechno, co zbylo. Jen ... metrové dříví.
„Stop!“ vykřikl Chad Norris a Kellogg popojel s naklaďákem dopředu a vypnul motor. Chad a jeho pomocníci vstoupili na igelit s hráběmi v rukou a teď se Harold otočil, předstíraje, že vyhlíží déšť, a nebyl sám - ale slyšel zvuk, který jej bude pronásledovat ve snách, a byl to zvuk drobných, které vypadávaly z kapes mrtvých žen a mužů, na nichž Chad s pomocníky pracoval; rovnoměrně je rozhrabovali. Mince, dopadající na plastik, Haroldovi absurdně připomněly dětskou hru v blechy. Vzduchem se šířil zatuchle sladký puch rozkladu.
Když se ohlédl, ti tři stahovali okraje igelitu k sobě, chroptěli námahou a svaly se jim napínaly. Pár dalších mužů - Harold mezi nimi - okraje spojovalo. Chad Noris přinesl velkou průmyslovou nastřelovací pistoli. O dvacet minut později byla tahle část práce hotova a igelit ležel na zemi jako velká želatinová kapsle. Norris vyšplhal do kabiny velkého žlutého buldozeru a nastartoval. Otlučená radlice se spustila k zemi. Buldozer se rozjel.
Muž jménem Weizak, který také jezdil s Haroldem, odešel ze scény trhavými krůčky jako špatně ovládaná loutka. Mezi prsty se mu třásla cigareta. „Člověče, já se na to nemůžu dívat,“ řekl, když míjel Harolda. „Je to fakt svým způsobem legrační. Až do dneška jsem si vůbec neuvědomoval, že jsem Žid.“
Buldozer odtlačil a nahrnul mohutný igelitový pytel do velkého pravoúhlého zářezu v zemi. Chad odcouval, vypnul motor, vystoupil. Řekl mužům, ať se shromáždí, přešel k jednomu z počišťovacích vozů a položil jednu nohu v holínce na stupačku.
„Žádné jupí,“ řekl, „ale vedli jste si zatraceně dobře. Odhaduji, že jsme dnes odklidili skoro tisíc

jednotek.“
Jednotek, pomyslel si Harold.
„Vím, že tahle práce člověka něco stojí. Rada slíbila, že nám do konce týdne přidělí další dva muže, ale vím, že to nijak nezmění to, jak se cítíte - nebo jak se cítím já, co se toho týče. Říkám jen, že kdybyste toho měli dost, měli pocit, že už to další den nesnesete, nemusíte se mi pak na ulici vyhýbat. Ale jestli to nebudete moct vydržet, je hrozně důležité, abyste našli někoho na své místo. Pokud vím, je to teď v Zóně nejdůležitější práce. Zatím to není tak hrozné, ale jestli tenhle měsíc z Boulderu neodklidíme dvacet tisíc mrtvol dříve, než začne vlhké počasí, začnou být lidé nemocní Jestli se na to budete cítit, uvidíme se zítra na autobusovém nádraží.“
„Budu tam,“ řekl někdo.
„Já taky,“ řekl Norman Kellogg. „Ale dnes v noci se budu koupat šest hodin.“ Ozval se smích.
„Můžeš se mnou počítat,“ přidal se Weizak.
„I se mnou,“ řekl Harold tiše.
„Je to špinavá práce,“ řekl Norris tichým, pohnutým hlasem. „Jste dobří chlapi. Pochybuji, že si ostatní vůbec uvědomují, jak dobří jste.“
Harold pocítil jakousi sounáležitost, kamarádství, a bojoval s tím, náhle vyplašený. Tohle nebylo v plánu.
„Uvidíme se zítra, sokole,“ řekl Weizak a stiskl mu rameno.
Haroldův škleb byl překvapený a obranný. Sokole? Co to je za, vtip. Blbej vtip, samozřejmě. Laciný sarkasmus. Volám tlustého, uhrovitého Harolda Laudera Sokola. Pocítil, jak v něm roste stará černá nenávist, tentokrát namířená na Weizaka, pak ji ale náhle převážil zmatek. Už nebyl tlustý. Dokonce se o něm ani nedalo říct, že by byl zavalitý. V posledních sedmi týdnech mu zmizely všechny uhry. Weizak nemohl vědět, že byl kdysi školním šaškem. Weizak nevěděl, že se Harolda otec kdysi zeptal, jestli není homosexuál. Weizak netušil, že Harold byl jen přívažkem své oblíbené sestry. A pokud mu bylo známo, Weizak by na to nejspíš zvysoka kálel.
Harold vylezl na zadek jednoho naklaďáku a jeho mysl se bezmocně zmítala. Zcela najednou se všechny staré zášti, staré a nesplacené křivdy zdály stejně bezcenné jako všechny bankovky, ucpávající veškeré pokladny Ameriky. Může to být pravda?
Může to vůbec být pravda? Cítil paniku, osamění, strach. Ne, rozhodl se nakonec. To nemůže být pravda. Protože - uvažuj. Když jsi měl dost silnou vůli, abys vydržel špatné mínění ostatních, kteří si mysleli, že jsi teplouš nebo trapasník nebo prostě jen srágora, pak musíš mít taky dost dost silnou vůli, abys vydržel ...
Vydržel co?
Jejich dobré mínění?
Není to snad logické ... no, tahle logika je náměsíčná, ne?
V zubožené mysli se mu vynořil starý citát, odpověď nějakého generála Američanovi japonského původu, který byl internován během II. světové války. Když tento muž generálovi zdůraznil, že na západním pobřeží, kde žilo nejvíce naturalizovaných Japonců, nedošlo k jedinému aktu sabotáže, generál řekl: „Sám fakt, že nedošlo k žádné sabotáži, je zlověstný a alarmující.“
Je taky takový?
Je?
Jejich naklaďák zajel na parkoviště nádraží. Harold přeskočil postranici a zaregistroval, že i jeho koordinace pohybů se zlepšila nejméně o tisíc procent, buď díky váze, kterou shodil, nebo díky téměř nepřetržitému cvičení, nebo díky obojímu.
Pak se znovu vynořila ta myšlenka; byla houževnatá a odmítala se nechat pohřbít: Mohl bych být téhle komunitě prospěšný.
Ale oni ho vyloučili.
To nevadí. Mám dost rozumu, abych našel zámek ve dveřích, které mi přibouchli před nosem. A věřím, že seberu dost odvahy, abych je otevřel, když už budou odemčené.
Ale-
Už toho nech! Nech toho! Stejně dobře bys mohl nosit okovy a řetězy s tímhle slovem, vyrytým do jejich železa. Ale! Ale! Ale! Nemůžeš toho nechat, Harolde? Nemůžeš pro Kristovy rány slézt z toho svého

zasraného vysokého sedla?
„Hele, člověče, jsi v pořádku?“
Harold leknutím poskočil. Byl to Norris. Přicházel z dispečerovy kanceláře, v níž se usídlil. Vypadal unaveně.
„Já? Cítím se dobře. Jen jsem přemýšlel.“
„Jo, to umíš. Vypadá to, že když se do toho pustíš, vždycky z toho vyleze něco dobrýho.“
Harold zavrtěl hlavou. „Není pravda.“
„Ne?“ Chad to nechal být. „Můžu tě někam hodit?“
„Ne-e. Mám. tady motorku.“
„Chceš něco vědět, Sokole? Myslím, že většina těch chlápků zítra opravdu přijde.“
„Jo. Já taky.“ Harold odešel ke svému motocyklu a nasedl. Zjistil, že proti své vůli vychutnává nové jméno.
Norris zavrtěl hlavou. „Nikdy bych tomu nevěřil. Měl jsem za to, že až uvidí, co ta práce doopravdy obnáší, budou mít najednou na práci spoustu jiných věcí.“
„Řeknu ti, co si myslím,“ řekl Harold. „Myslím, že je snazší dělat špinavou práci sám pro sebe než pro někoho jiného. Někteří z těch chlápků pracovali sami pro sebe poprvé v životě.“
„Jo, na tom myslím něco je. Uvidíme se zítra, Sokole.“
„V osm,“ přisvědčil Harold a vyjel po Arapahoe k Broadwayi. Po pravé straně se skupina, složená převážně z žen, lopotila s tahačem a jeřábem a odklízela tirák, který se převrátil a částečně zablokoval silnici. Dali dohromady úctyhodnou partičku. Tohle místo vzrůstá a vzrůstá, pomyslel si Harold. Polovinu těch lidí neznám.
Šel ke svému domu, mozek ustaraný a přemílající problém, o němž si myslel, že jej už dávno vyřešil. Když dorazil, byla u obrubníku zaparkována malá vespa. A na schodech seděla žena.
Když Harold přišel, povstala a napřáhla ruku. Byla to jedna z nejzvláštnějších žen, jaké kdy viděl - jistě, viděl ji už předtím, ale zřídkakdy takhle zblízka.
„Jsem Nadine Grossová,“ řekla. Její hlas byl tichý, skoro chraptivý. Úsměv měla pevný a chladný. Haroldovy oči mimovolně po chvíli utkvěly na jejím těle, což byl zvyk, o němž věděl, že jej dívky nenávidí, ale neuměl s ním přestat.
Zdálo se, že téhle to nevadí. Měla na sobě pár tenkých bavlněných pruhovaných legin, které lnuly k jejím dlouhým nohám, a bezešvou blůzu z nějakého modrého hedvábného materiálu. Pod tím žádná podprsenka. Jak je stará? Třicet? Pětatřicet? Možná je mladší. Předčasně šediví.
Všude ? přeptala se věčně nadržená (a evidentně věčně panická) část jeho mysli, a srdce mu začalo bušit o něco rychleji.
„Harold Lauder,“ řekl s úsměvem. „Přišla jste se skupinou Larryho Underwooda, že?“
„Ano, to je pravda.“
„Jeli jste za Stuem, Frannie a mnou přes celou Velkou prázdnotu, jak jsem pochopil. Larry za mnou minulý týden přišel a přinesl láhev vína s tyčinkami Payday.“ Jeho slova zněla oběma zvonivě a falešně a on si byl najednou jistý, že ta žena ví, že ji hodnotil a svlékal očima. Cítil puzení olíznout si rty a zvítězit ... alespoň dočasně. „Je to docela fajn chlap.“
„Larry?“ pousmála se a vydala podivný a jaksi záhadný zvuk. „Jo, Larry je výborný.“
Chvíli na sebe zírali, a Harold nikdy neviděl ženu, jejíž oči by byly tak otevřené a přemýšlivé. Znovu si uvědomil své vzrušení, horkou nervozitu v podbřišku.
„No,“ řekl. „Co pro vás dnes odpoledne mohu udělat, slečno Grossová?“
„Pro začátek si tykejme. Říkej mi Nadine. A můžeš mě pozvat na večeři. Tak se dostaneme o kousek dál.“
Pocit nervozity se začal šířit. „Nadine, chtěla bys zůstat na večeři?“
„Moc,“ řekla a usmála se. Když mu položila roku na předloktí, cítil zachvění, jako by dostal slabý elektrický šok. Hleděla mu přímo do očí a neuhýbala. „Děkuji.“
Zašátral klíči v zámku a pomyslel si Teď se mě zeptá, proč zamykám dveře, a já budu breptat a breptat a zakoktávat se, hledat odpověď a vypadat jako blázen.
Ale Nadine se nikdy nezeptala.

Večeři nedělal; vařila ona.
Harold považoval za nemožné připravit z konzerv alespoň částečně slušné jídlo, ale Nadine si vedla výborně. Náhle si uvědomil, co celý den dělal, a polekal se. Zeptal se jí, jestli by se mohla na dvacet minut zabavit sama (stejně tu je jen z nějakého velmi praktického důvodu, připomínal si úzkostlivě), zatímco se on bude mýt.
Když se vrátil - řádně vydrhnutý a po sprše ze dvou kbelíků - Nadine rejdila po kuchyni. Na plynovém sporáku vesele bublala voda. Právě když vcházel, vyklopila do hrnce půl sáčku kolínek. Něco voňavého se dusilo na pánvičce a on ucítil aroma francouzské cibulové polévky, červeného vína a žampionů. Zakručelo mu v žaludku. Dozvuky odporné denní práce náhle nad jeho chutí k jídlu ztratily moc.
„Voní to fantasticky," řekl. „Nemělas to dělat, ale nestěžuju si." „To je hovězí a la Stroganoff," řekla a otočila se k němu s úsměvem. „Je to čistě co dům dal, bohužel. Když se tohle dělá v nejvyhlášenějších restauracích, není hovězí ve vlastní šťávě právě doporučovanou ingrediencí, ale -" Pokrčila rameny, aby naznačila, v jak svízelných podmínkách tu všichni pracují.
„Je to od tebe pěkné."
„Vůbec ne." Opět se na něj zkoumavě zahleděla. Stála k němu bokem a kolem jejího levého ňadra se napjala hedvábná látka a zdůraznila tak jeho obrysy. Pocítil nával horka, který mu stoupal hrdlem vzhůru, a toužebně si přál, aby teď nedostal erekci. Bál se, že jeho vůle na ten úkol nebude stačit. Vlastně měl podezření, že to vůle už prohrála. „Myslím, že z nás budou velmi dobří přátelé," řekla. „Z nás ... dvou?"
„Ano." Otočila se zpět ke kamnům a zdálo se, že tím to považuje za uzavřené. Harold zůstal vězet v houštině představ.
Pak se jejich konverzace soustředila jen na triviality ... převážně klepy Svobodné zóny. Byla jich už bohatá zásoba. Během jídla se ještě jednou pokusil zjistit, co ji sem přivedlo, ona se ale jen usmála a zavrtěla hlavou. „Ráda se dívám, jak muž jí."
Harold si chvíli myslel, že mluví o někom jiném; pak si uvědomil, že myslí jeho. A on opravdu jedl; přidal si dvakrát a neměl pocit, že by konzervy jídlu nějak ublížily. Rozhovor běžel jakoby samovolně a on mohl v klidu tišit lva ve svém žaludku a pozorovat ji.
Je úchvatná, myslel si. Krásná. Zralá a krásná. Vlasy, které si vzadu volně svázala, aby jí nepřekážely při vaření, měla protkány čistě bílými nitkami a nikoliv šedivými, jak si původně myslel. Její oči byly vážné a temné a když se na něj bez rozpaků zahleděly, Harolda se zmocňovala závrať. Hlas měla tichý a důvěrný. Jeho zvuk na něj začínal působit trochu nepříjemně a zároveň téměř nesnesitelně slastně.
Když se najedli, povstal, ale ona ho předběhla. „Kávu nebo čaj?" „Ne, vážně, já bych -"
„Ty bys, ale nebudeš. Kávu nebo čaj ... nebo mě?" Usmála se, ale ne jako někdo, kdo právě pronesl choulostivou narážku („Košilatou" řekla by jeho dobrá matka a ústa by se jí zkřivila do nesouhlasné grimasy); byl to zvolna se šířící úsměv, plný jako kopec šlehačky na přeslazeném dortu. A zase ten zkoumavý pohled.
Harold, kterému začala hlava vířit v divokých kruzích, odvětil s bláznivou samozřejmostí: „Ty poslední dvě věci," a jen s největším úsilím v sobě udržel výbuch puberťáckého smíchu.
„Dobře, tak začneme s čajem pro dva," řekla Nadine a šla ke sporáku. V okamžiku, kdy se k němu otočila zády, se krev, horká jako láva, nahrnula Haroldovi do hlavy. Cítil, že je rudý jako ředkvička. No to jsi tedy frajer, horečnatě se v duchu peskoval. Naprosto špatně sis vyložil dokonale nevinnou poznámku jako nějaký blázen, a nejspíš jsi všechno zkazil. A patří ti to! Patří ti to!
Když ke stolu přinesla kouřící šálky, ruměnec mu ve tváři trochu opadl. Už se zase ovládal, Omámení se rychle změnilo ve zklamání a cítil (a ne poprvé), že jeho tělo i mysl byly nezávisle na jeho vůli nacpány do vozíku horské dráhy, který se řítil mezi emocemi. Nelíbilo se mu to, ale neměl sílu, aby vystoupil.
Pokud se o mě zajímala (a Bůh ví, proč by to měla dělat, dodal si pro sebe zasmušile), tak jsem ji určitě odradil tím, jak jsem stavěl na odiv svoje chytrolínství.
No, takové věci se mu stávaly už dřív a říkal si, že to přežije i tentokrát.
Pila a přes šálek na něj upírala znepokojivě otevřený pohled. Znovu se usmála. Vratký náznak duševní vyrovnanosti, kterého dosáhl s takovou námahou, okamžitě zmizel.
„Mohu ti s něčím pomoct?" zeptal se. Znělo to jako nějaký neotesaný dvojsmysl, ale něco říci musel, protože její návštěva měla nějaký důvod. Cítil, jak mu jeho obranný úsměv zmateně poskakuje na rtech.

„Ano," řekla a položila šálek. „Ano, to můžeš. Možná si můžeme pomoci navzájem. Můžeme jít do obýváku?"
„Jistě." Třásla se mu ruka; když odkládal šálek, trochu čaje vylil. Šel za ní do pokoje a všiml si, jak hladce jí kalhoty přiléhají k hýždím. Obrys kalhotek většinou ruší hladký vzhled kalhot, četl někde - možná v jednom z časopisů, které schovával ve skříni za krabicí od bot - a v tom časopisu dále říkali, že pokud ženy touží po záhyby nerušeném vzhledu, měly by nosit malé kalhotky se šňůrkou - nebo vůbec žádné.
Polkl; tedy, alespoň se o to pokusil. V krku měl jakýsi veliký knedlík. Obývací pokoj byl setmělý, osvětlen pouze září slunce, cezenou přes rolety. Bylo už po půl sedmé a venku se blížil soumrak. Harold se vydal k jednomu z oken, aby roletu vytáhl a pustil dovnitř více jasu, když tu mu položila ruku na paži. Otočil se k ní a v ústech měl sucho. „Ne. Líbí se mi to tak. Je to takové soukromější."
„Soukromější," zachrčel Harold. Jeho hlas připomínal přestárlého papouška.
„Abych mohla udělat tohle," řekla a nenuceně mu vklouzla do náruče.
Její tělo se k němu úplně přimklo; bylo to poprvé v životě, kdy se mu něco takového stalo, a jeho úžas byl dokonalý. Přes bavlněné tričko cítil tlak jejích ňader. Břichem, pevným a přece zranitelným, nijak neuhýbala jeho erekci. Sladce voněla, možná parfémem, možná svou vlastní vůní, která mu připadala jako vyzrazené tajemství. Prsty nalezl její vlasy a zabořil je do nich.
Konečně se od sebe jejich ústa odtrhla, ale její tělo se k němu dál tisklo jako jemný plamen. Byla skoro o sedm centimetrů menší a musela se na něj dívat se zakloněnou hlavou. Matně ho napadlo, že to je jedna z nejzábavnějších ironií jeho života: když k němu přišla láska - nebo její napodobenina - je to, jako by vklouzl do love story nějakého nablýskaného ženského časopisu. Autoři takových příběhů, prohlásil jednou v dopise vydavatelům Červené knihovny, jsou jedním z mála opravdu přesvědčivých argumentů, svědčících ve prospěch povinné genetické kontroly populace.
Ale teď k němu vzhlížela její tvář, rty měla vlahé a pootevřené, oči jasné a téměř ... téměř ... ano, téměř zářivé. Jediným detailem, který se právě neshodoval se stereotypem Červené knihovny, byla jeho erekce, která byla vskutku úžasná.
„A teď," řekla, „na gauč."
Nějak se tam dostali a pak se proplétali a její vlasy se rozpustily a spadly jí na ramena; její vůně byla všude. Jeho ruce jí spočívaly na prsou a jí to nevadilo; vlastně se svíjela a otáčela, aby k ní lépe mohly. Nehladil ji; uchvácen svou šílenou potřebou ji drtil.
„Ty jsi panic," řekla Nadine. Nebyla to otázka ... a bylo to lehčí, než muset lhát. Přikývl.
„Tak nejprve uděláme tohle. Příště to bude pomalejší. Lepší."
Rozepnula knoflík jeho džínsů a přejela mu ukazovákem přes břicho těsně pod pupkem. Harold se zachvěl a při tom doteku sebou trhl.
„Nadine -"
„Pššš!" Tvář měla zakrytu vodopádem vlasů a on neviděl, jaký je na ní výraz.
Stáhla zip a jeho Směšná věc, která byla ještě směšnější v bílé bavlně (díky bohu, že si po sprše vyměnil spodky), vyskočila jako čertík z krabičky. Směšná věc si nebyla vědoma svého komického vzezření, protože její poslání bylo smrtelně vážné. Poslání paniců je vždy smrtelně vážné - nikoliv požitek, ale zkušenost.
„Moje blůza --"
„Smím-?"
„Ano, tak to chci. A pak se o tebe postarám."
Postarám. Slova mu rezonovala v mysli jako kamínky vhozené do hluboké studny, a pak dychtivě sál její ňadra a hltal jejich slanou a sladkou chuť.
Zhluboka se nadechla. „Ach, Harolde, to je nádhera."
Postarám, ta slova mu řinčela a duněla hlavou.
Ruce jí vklouzly za pásek spodků a džínsy spadly na zem. Klíče v kapsách zachřestily.
„Nadzdvihni se," zašeptala a on poslechl.
Netrvalo to ani minutu. Při vyvrcholení hlasitě křičel, nemohl si pomoci. Bylo to, jako by mu kdosi rozpálil celé předivo nervů těsně pod kůží, nervů, které vedly hluboko a tvořily v jeho slabinách síť.

Pochopil, proč tolik autorů přirovnávalo orgasmus ke smrti.
Pak si lehl na záda, utopen v šeru, hlavu položil na pohovku, hrudník se mu zdvíhal a dýchal otevřenými ústy. Bál se podívat dolů. Měl pocit, že na všem musejí být litry semene.
Mladíku, narazili jsme na ropu!
Podíval se na ni ostýchavě a cítil se trapně, že byl hotov tak rychle. Ale ona se pouze usmívala a dívala se na něj těma klidnýma, temnýma očima, které jakoby věděly vše, očima mladičké dívky z viktoriánského obrazu. Dívky, která toho ví o svém otci snad až příliš.
„Promiň," zamumlal.
„Proč? Co?" Oči se na něj stále upíraly.
„Moc jsi z toho neměla."
„Au contraire, jsem velmi spokojená." Ale říkal si, že takhle to přesně nemyslel. Než o tom mohl začít přemýšlet, pokračovala. „Jsi mladý. Můžeš to opakovat, kolikrát budeš chtít."
Podíval se na ni a neřekl nic, nebyl mocen slova.
„Ale musíš vědět jednu věc." Položila na něj zlehka ruku. „Říkal jsi mi, že jsi panic? Já jsem také panna."
„Ty -" Jeho užaslý výraz musel vypadat legračně, protože pohodila hlavou a zasmála se.
„Copak ve tvé filozofii není místo pro panenství, Horácio?"
„Ne ... ano ... ale -"
„Jsem panna. A taky pannou zůstanu. Protože ... zbavit mě panenství ... je úkolem někoho jiného."
„Koho?"
„Ty víš, koho."
Zíral na ni. Zmocnil se jej náhlý chlad. Hleděla na něj klidně.
„Jeho?"
Napůl se odvrátila a přikývla.
„Ale mohu ti ukázat věci ..." řekla a pořád se dívala jinam. „Můžeme dělat věci ... Věci, o kterých se ti ... ne, to beru zpět. Možná se to o nich zdálo, ale nikdy sis nemyslel, že bys je sám prováděl. Můžeme si hrát. Můžeme se tím opájet. Můžeme v tom tonout. Můžeme ..." Zmlkla a konečně se na něj podívala, tak smyslně, že cítil, jak se opět chvěje. „Můžeme dělat cokoliv - všechno - kromě jedné maličkosti. A ta vlastně není ani tak důležitá, co?"
V hlavě mu divoce vířily obrazy. Hedvábné šátky ... vysoké boty ... kůže ... guma. Ach, Bože. Školákovy fantazie. Podivný druh sexuálního pasiáns. Ale bylo to všechno jako sen - nebo ne? Fantazie vyvolaná fantazií, dítě temného snu. Chtěl všechny ty věci, chtěl ji, ale chtěl i víc.
Otázka byla, jak daleko s ním půjde.
„Můžeš mi říct všechno," řekla. „Budu tvá matka nebo sestra nebo děvka nebo otrokyně. Jen mi to musíš říct, Harolde."
Jak tohle všechno souznělo s jeho myslí! Jak ho to opájelo!
Otevřel ústa a hlas, který se ozval, byl bezbarvý jako zvonění prasklého zvonu. „Ale není to zadarmo. Je to tak? Nic není zadarmo. Ani teď, kdy se všechno válí kolem a čeká, kdy to někdo zvedne."
„Chci to, co chceš ty," řekla. „Vím, co je ve tvém srdci."
„To neví nikdo."
„Co je ve tvém srdci, je i ve tvé účetní knize. Mohla bych si ji přečíst - vím, kde je - ale nepotřebuji to."
Trhl sebou a divoce a provinile na ni hleděl.
„Bývala pod tím uvolněným kamenem tamhle," řekla a ukázala na krb, „ale už jsi ji přemístil. Teď je za izolační deskou na půdě."
„Jak to víš? Jak to víš?"
„Vím to, protože mi to řekl On ... dalo by se říci, že mi napsal dopis. A co je důležitější, pověděl mi o tobě, Harolde. Jak tě ten kovboj připravil o ženu a pak tě vystrnadil z Rady Svobodné zóny. On chce, abychom byli spolu, Harolde. A je velkorysý. Ode dneška až do doby, kdy odsud odejdeme, máme volné ruce."
Pohladila ho a usmála se.
„Odteď až do doby odchodu je čas na hraní. Rozumíš?"
„Já -"

„Ne," odpověděla, „ty ne. Ještě ne. Ale budeš, Harolde. Budeš."
Napadla ho potrhlá myšlenka, že chce, aby mu říkala Sokole.
„A potom, Nadine? Co bude chtít potom?"
„To, co chceš ty. A já. To, co jsi téměř provedl Redmanovi tehdy, když jste hledali stařenu ... ale v mnohem větším měřítku. A až to bude hotovo, půjdeme za ním. Budeme moct být s ním. Budeme u něj moci zůstat." Její oči se zpola zavřely jako v extázi. Paradoxní skutečnost, že miluje jiného, ale oddá se jemu - a možná se jí to bude líbit - opět rozpálila jeho touhu.
„Co když řeknu ne?" Jeho rty byly chladné a drsné.
Pokrčila rameny a při tom pohybu se její prsy půvabně zhouply. „Život půjde dál, Harolde. Pokusím se přijít na jiný způsob, jak udělat to, co musím. Ty půjdeš dál. Dříve či později najdeš tu, která pro tebe udělá ... tu maličkost. Ale ta maličkost je po nějaké době velmi únavná. Velmi únavná."
„Jak to víš?" zeptal se a pokřiveně se na ni usmál.
„Vím to, protože sex je vlastně život v malém a život je únavný - život je čas, prožitý v nejrůznějších čekárnách. Možná zažiješ krátké okamžiky slávy, Harolde, ale k čemu nakonec budou? Jako celek to bude jednotvárné klouzání životem a ty budeš pořád vzpomínat na mě, jak jsem měla svlečenou košili a budeš se dokola ptát, jak bych vypadala úplně nahá. Budeš přemýšlet, jaké by to bylo, kdybych na tebe mluvila sprostě ... nebo na tebe lila med ... a pak ho slízala ... a budeš přemýšlet -" „Nech toho," řekl. Chvěl se po celém těle.
Ale ona mluvila dál.
„Myslím, že budeš přemýšlet, jaké by to bylo na jeho straně světa," řekla. „O tom možná ze všeho nejvíc." „Já-" „Rozhodni se, Harolde. Mám si zase obléct košili, nebo si mám svléknout zbytek?"
Jak dlouho přemýšlel? To nevěděl. Později si ani nebyl jistý, jestli vůbec přemýšlel. Ale když promluvil, slova mu v ústech chutnala jako smrt: „Do ložnice. Pojďme do ložnice."
Usmála se na něj s takovým výrazem triumfu a slastného příslibu, že se zachvěl.
Vzala ho za ruku.
A Harold se podvolil svému osudu.

KAPITOLA 55

Ze Soudcova domu bylo vidět na hřbitov.
Soudce seděl s Larrym po večeři na verandě; kouřili a dívali se, jak se zapadající slunce nad horami mění ve velký pomeranč.
„Když jsem byl chlapec," řekl Soudce, „bydleli jsme kousek od nejlepšího hřbitova v Illinois. Jmenoval se Vrch naděje. Každý večer po jídle chodil můj otec, kterému bylo tehdy něco přes šedesát, na procházku. Někdy jsem chodil s ním. A když jsme došli až k té dokonale udržované nekropoli, ptával se: 'Co myslíš, Teddy? Je nějaká naděje?' A odpovídal si: 'Je tady Vrch naděje,' a pokaždé se rozesmál, jako by to bylo poprvé. Někdy jsem si myslel, že kolem toho krchova chodíme jenom proto, aby mohl říct ten vtip. Byl bohatý, ale tohle byl nejspíš ten nejveselejší vtip, který znal."
Soudce kouřil a seděl shrbeně s hlavou skloněnou.
„Zemřel v roce 1937, když jsem dospíval," pokračoval. „Pořád mi schází. Chlapec nepotřebuje otce, pokud to není dobrý otec, ale dobrý otec je nenahraditelný. Žádná naděje kromě 'Vrchu naděje'. Jak se mi to líbilo! Bylo mu sedmdesát osm, když umřel. Odešel jako král, Larry. Seděl na trůně v nejmenší místnůstce našeho domu a na klíně měl noviny."
Larry si nebyl jistý, jak reagovat na tuto podivnou vzpomínku a tak mlčel.
Soudce si povzdechl. „Tady bude ještě hodně práce," řekl. „Tedy, pokud dokážete obnovit dodávku elektřiny. Pokud ne, lidé znervózní a začnou odcházet na jih, dřív než přijde špatné počasí a uvězní je tady."
„Ralph a Brad tvrdí, že to dokážou. Já jim věřím."
„Pak doufejme, že tvá důvěra má pevné základy, co? Možná, že je lepší, když tu ta stará žena není. Třeba věděla, že to takhle bude snazší. Možná by lidé měli sami posuzovat, čím jsou ta světla na nebi a jestli má strom tvář nebo je to jen hra světel a stínů. Chápeš, co myslím, Larry?"
„Ne," přiznal se Larry. „Myslím, že ne."
„Říkám si, jestli budeme muset znovu vymýšlet všechny ty únavné záležitosti kolem bohů a spasitelů a

všech dalších předtím, než znovu vymyslíme splachovací záchod. To mám na mysli. Přemýšlím, jestli je ta pravá doba pro bohy.“
„Myslíte, že je mrtvá?“
„Je pryč už šest dní. Pátrací oddíl po ní nenašel jedinou stopu. Ano, myslím, že je mrtvá, ale ani teď si nejsem zcela jistý. Byla to úžasná žena, naprosto se vymykala všem běžným normám. Možná, že jedním z důvodů, proč jsem radši, že je pryč, je to, že jsem takový racionální bručoun. Chci jenom dodržovat svůj denní řád, zalévat zahradu - všiml sis, jak se vzpamatovaly ty begónie? na to jsem hrdý - číst si knihy, psát si poznámky pro svou vlastní knihu o nákaze. Chci tohle všechno udělat a pak si dát skleničku vína před spaním a jít spát s veselou myslí. Ano. Nikdo z nás netouží po zázracích a osudových znameních a je jedno, jak rádi máme své duchařské historky a strašidelné filmy. Nikdo z nás nechce ve skutečnosti vidět Hvězdu na východě nebo ohnivý sloup. Chceme mír a racionálno a pravidelný režim. Pokud spatříme Boha ve tváři staré ženy, nejspíš nám to připomene, že na každého boha tu připadá jeden ďábel - a náš ďábel je blíž, než by se nám líbilo.“
„Proto jsem tady,“ řekl Larry nejistě. Hrozně litoval, že se Soudce zmínil o své zahradě a knihách a poznámkách a sklenici vína před spaním. Na setkání s přáteli dostal nápad, který mu připadal skvělý, a bezstarostně ho předložil. Teď přemýšlel, jestli je vůbec možné mluvit dál, aniž by zněl jako kruťas a oportunistický pablb.
„Já vím, proč jsi tady. Přijímám.“
Larry sebou trhl a proutěná židle pod ním zavrzala. „Kdo vám to řekl? Tohle mělo být tajné, Soudce. Jestli se někdo z Výboru prokecnul, tak jsme v pěkný bryndě.“
Soudce pozvedl ruku s jaterními skvrnami a zarazil jej. V unaveném obličeji mu svítily pouze oči.
„Pomalu, chlapče - pomalu. Nikdo z vašeho Výboru se nepodřekl, alespoň o ničem nevím, a to dávám velký pozor. Ne, pošeptal jsem si to tajemství sám. Proč jsi dnes večer přišel? Tvoje tvář je učebnice sama, Larry. Doufám, že nehraješ poker. Když jsem hovořil o svých několika radostech, viděl jsem, jak ti poklesla čelist ... byl to docela komický výraz -“
„Je to tak komické? Co jsem měl dělat, tvářit se vesele, když ... když ...“
„Když mě chcete poslat na západ,“ řekl tiše Soudce. „Provádět menší špionáž. Je to tak?“
„Přesně tak.“
„Přemýšlel jsem, jak dlouho to bude trvat, než to někoho napadne. Je to pochopitelně nesmírně důležité, nesmírně důležité, pokud má být Svobodná zóna ujištěna o tom, že má šanci přežít. Nemáme vlastně potuchy, co má za lubem. Zrovna tak by mohl být na odvrácené straně měsíce.“
„Pokud tam je.“
„Ale ano, je tam. V té nebo oné formě, ale je tam. O tom jsem nikdy nepochyboval.“ Vytáhl z kapsy kalhot kleštičky a začal si stříhat nehty. Jeho řeč podtrhovalo tiché cvakání. „Pověz mi, došel Výbor k nějakému závěru, co dělat, pokud by se nám tam zalíbilo? Kdybychom se rozhodli tam zůstat?“
Larry byl ohromen. Řekl Soudci, že pokud ví, tohle vůbec nikoho nenapadlo.
„Myslím, že jemu už elektřina jde,“ řekl Soudce zdánlivě nedbale. „To má svou přitažlivost, víš? Ten chlap Impening to tak očividně cítil.“
„Chvála bohu, že je ten šmejd pryč,“ řekl Larry ponuře a Soudce se srdečně rozesmál.
Když se uklidnil, řekl: „Vyrazím zítra. Vezmu si asi landrover. Na sever do Wyomingu a pak na západ. Díky Bohu pořád ještě umím dobře řídit! Vezmu to přímo přes Idaho a do severní Kalifornie Může to trvat čtrnáct dní a ještě déle zpět. Po cestě zpátky může už být sníh.“
„Ano, o tom jsme mluvili.“
„A jsem starý. Stáří má sklony k srdečním potížím a k hlouposti. Předpokládám, že posíláte i další.“
„No...“
„Ne, o tom se nemluví. Beru otázku zpět.“
„Podívejte, můžete odmítnout,“ vyhrkl Larry. „Nikdo vám pistoli u hla-“
„Chceš se zprostit zodpovědnosti, kterou za mě máš?“ zeptal se Soudce ostře.
„Možná. Možná, že jo. Možná si myslím, že vaše šance vrátit se je jedna k deseti a vrátit se s informacemi, které budou pro naše rozhodování co platné, je jedna ku dvaceti. Možná se snažím říci, že jsem se mohl splést. Třeba jste moc starý.“

„Jsem příliš starý na dobrodružství," řekl Soudce a odložil kleštičky, „ale doufám, že nejsem tak starý, abych nemohl udělat to, co pokládám za správné. Tam někde venku je stará žena, která nejspíš došla bídné smrti jen proto, že udělala něco, co pokládala za správné. Hnána náboženským fanatismem, o tom nepochybuji. Ale lidé, kteří se ze všech sil snaží dělat dobré věci, vypadají vždycky jako blázni. Pojedu. Bude mi zima. Střeva mi nebudou pracovat dobře. Budu sám. Bude se mi stýskat po begóniích. Ale ..." podíval se na Larryho a oči mu v šeru svítily. „Taky budu chytrý."
„Myslím, že ano," řekl Larry a v koutcích očí ucítil pálení slz.
„Jak se má Lucy?" zeptal se Soudce a očividně tím uzavřel diskusi na téma svého odjezdu.
„Dobře," řekl Larry. „Oba se máme dobře."
„Žádné problémy?"
„Ne," řekl a pomyslel na Nadine. Něco na jejím zoufalství tenkrát, když ji viděl naposledy, ho hluboce trápilo. Jsi moje poslední šance, řekla. Podivná slova, téměř sebevražedná. A kdo jí tady mohl pomoci? Psychiatr? To je k smíchu, když tím nejlepším, kdo jim může poskytnout lékařskou pomoc, je koňský ranhojič. Neexistuje už ani Linka důvěry.
„Je dobře, že jsi s Lucy," řekl Soudce, „ale mám dojem, že máš starosti o tu druhou ženu."
„To mám." Co následovalo, bylo nesmírně těžké, ale když to ze sebe dostal a vypovídal se někomu jinému, ulevilo se mu. „Bojím se, že by mohla uvažovat, no, o sebevraždě." Rychle pokračoval: „Není to jenom kvůli mně, nemyslím si, že by se nějaká dívka zabíjela kvůli tomu, že nemůže mít toho sexy Larryho Underwooda. Ale chlapec, o kterého se starala, vylezl z ulity a myslím, že se cítí osaměle, když už na ní nikdo není závislý."
„Pokud se její deprese prohloubí v chronickou, vracející se záležitost, tak by se skutečně mohla zabít," řekl Soudce s chladnou lhostejností.
Larry se na něj trochu pohoršeně podíval.
„Ale můžeš být jen jedním mužem," řekl Soudce. „Je to tak?"
„Ano."
„A vybral sis?"
„Ano."
„Napořád?"
„Ano."
„Tak s tím žij," řekl Soudce důrazně. „Pro Boha svatého, Larry, buď dospělý. Vypěstuj si trochu pokrytectví. Není to nic pěkného, ale je nezbytné, abys ho ve vhodných dávkách používal na své pochybnosti! Pro duši je to něco jako ochranný faktor v opalovacím krému. Ovládat můžeš pouze vlastní duši a i to občas zpochybní nějaký vyčůraný psycholog. Buď dospělý! Lucy je dobrá žena. Brát na sebe zodpovědnost za víc než jen za její a vlastní duši je příliš velké břímě a velká břemena jsou jedním z nejoblíbenějších lidských způsobů, jak si koledovat o neštěstí."
„Rád si s vámi povídám," řekl Larry a oba dva překvapila otevřená upřímnost této poznámky.
„Asi proto, že ti říkám přesně to, co chceš slyšet," řekl Soudce klidně. „Je spousta způsobů, jak spáchat sebevraždu, víš?"
Za nějakou dobu si měl Larry na tuto poznámku vzpomenout za velmi ošklivých okolností.
Ve čtvrt na devět opouštěl Haroldův nákladák autobusové nádraží a vyjel do čtvrti Table Mesa. Harold, Weizak a dva další muži seděli na korbě. Norman Kellogg a ještě jeden člověk byli v kabině. Dostali se na křižovatku Arapahoe a Broadwaye, když potkali zbrusu nový landrover, který jel naproti.
Weizak zamával a zakřičel: „Kampak, Soudce?"
Soudce, který vypadal ve vlněné košili a vestě poněkud komicky, zastavil. „Rád bych si vyrazil na den do Denveru," řekl zdvořile.
„Dojedete tam s tímhle?" zeptal se Weizak.
„Doufám, pokud se vyhnu hlavním tahům."
„No, až pojedete kolem kšeftu s pornografií, nechcete mi přivézt plnej kufr?"
Po této poznámce vybuchli všichni - i Soudce - rozjařeným smíchem. Jen Harold se nesmál. Dnes ráno vypadal nažloutle a vyčerpaně; jako by špatně spal. Ve skutečnosti nespal skoro vůbec. Nadine dodržela slovo; minulou noc se mu vyplnila spousta snů. Snů širokého záběru, řekněme. Už se těšil na dnešní večer

a Weizakovu poznámku o pornografii ocenil pouze slabým úsměvem, teď, když už měl nějaké ty zkušenosti z první ruky. Když odcházel, Nadine spala. Než asi ve dvě hodiny odpadli, řekla mu, že si chce přečíst jeho deník. Řekl jí, ať si poslouží, jestli má zájem. Možná se jí vydával na milost a nemilost, ale byl příliš zmatený, než aby si to přesně uvědomoval. Ale bylo to to nejlepší, co kdy napsal a rozhodující faktor byl, že chtěl - že potřeboval - aby si jeho dobrou práci přečetl někdo jiný.
Kellogg se vykláněl z kabiny náklaďáku a volal na Soudce: „Buďte opatrný, otče. Na cestách jsou dneska různý lidi."
„To vskutku jsou," řekl Soudce se zvláštním úsměvem. „A opravdu budu opatrný. Přeju dobrý den, pánové. A vám taky, pane Weizaku."
To vyvolalo další vlnu smíchu a s tím se rozjeli každý jiným směrem.
Soudce nemířil do Denveru. Když se dostal na silnici šestatřicítku, přejel ji a pokračoval po sedmičce. Ranní slunce bylo jasné a měkké a na této vedlejší silnici nebylo tolik opuštěných aut, která by blokovala cestu. Ve městě Brightonu to bylo horší; v jednom místě musel sjet ze silnice a jet přes fotbalové hřiště místní střední školy, aby se vyhnul kolosální zácpě. Jel dál na východ, dokud nedorazil k I-25. Kdyby zatočil doprava, dostal by se do Denveru. Namísto toho zahnul doleva - na sever - a rozjel se dolů po nájezdové rampě. Uprostřed rampy vyřadil na neutrál a podíval se vlevo, na západ, kde se majestátně tyčily Skalisté hory.
Řekl Larrymu, že je na dobrodružství příliš starý, ale, Bůh mu odpusť, to byla lež. Jeho srdce nebilo tak vzrušeně už nejméně dvacet let, vzduch nechutnal tak sladce, barvy nebyly tak pestré. Pojede po I-25 do Cheyenne a potom se obrátí na západ, vstříc tomu, co ho za horami čeká. Jeho kůže, byť vyschlá věkem, se při této myšlence pokryla husí kůží. Po I-80 na západ do Salt Lake City a pak přes Nevadu do Rena. Pak pojede opět na sever, ale na tom moc nezáleží. Protože někde mezi Salt Lake City a Renem, možná i dřív, bude zastaven, dotazován a možná poslán někam jinam, aby byl znovu dotazován. A možná, že mu bude nabídnuto i pozvání.
Nebylo dokonce vyloučeno, že by se mohl setkat se samotným temným mužem.
„Tak jedem, stařiku," řekl si potichu.
Zařadil rychlost a vjel na dálnici. Severním směrem byla tříproudová a relativně prázdná. Jak odhadl předem, dopravní zácpa a řetězové havárie v Denveru dopravu efektivně zablokovaly. Na druhé straně dálnice bylo aut mnohem víc - ubozí blázni, kteří měli namířeno na jih, neboť se domnívali, že na jihu to bude lepší - ale na sever se jelo dobře. Alespoň prozatím.
Soudce Farris vyrazil a byl rád, že je na cestě. Včera v noci se mu spalo špatně. Dnes pod hvězdami, zabalen do dvou spacích pytlů, bude spát lépe. Přemýšlel, jestli kdy opět spatří Boulder a řekl si, že naděje není moc velká. I přesto byl vzrušený.
Byl to jeden z nejhezčích dnů jeho života.
Brzy odpoledne jeli Nick, Ralph a Stu na kolech do Severního Boulderu. V malém domku tam bydlel Tom Cullen. Tomův dům se pro boulderské „starousedlíky" již stal pojmem. Stan Nogotny prohlašoval, že to je jako by se katolíci, baptisti a adventisté sedmého dne spojili s demokraty a mooniovci, aby vytvořili náboženstvo - politický Disneyland.
Trávník před domem byl jedním podivným živým obrazem ze soch. Byl tam tucet Panen Marií, z nichž některé očividně krmily hejno růžových plastikových plameňáků. Největší plameňák byl vyšší než Tom sám a stál na jedné noze, která byla v zemi zakotvena metrovým bodcem. Byla tam obrovská umělá studna s velkým Ježíšem, který ve tmě světélkoval a stál na ozdobném vědru s rukama roztaženýma ... v jednoznačném gestu požehnání plameňákům. Vedle studny byla velká sádrová kráva, která pila z ptačí fontánky.
Přední dveře se s prásknutím rozletěly a Tom vyšel ven, aby je pozdravil, do půl těla svlečený. Když ho člověk viděl z dálky, myslel si Nick, řekl by si, že je to nějaký skvěle urostlý malíř nebo spisovatel, se svýma modrýma očima a hustými, nazrzlými vousy. Když se přiblížil, možná byste ten odhad vyměnili za nějakou méně intelektuální profesi ... možná řemeslník, který nahradil originalitu kýčem. A když přišel až k vám, usmíval se a v jednom kuse šveholil, došlo vám, že na Tomově majáku to poněkud šplouchá.
Nick věděl, že jeden z důvodů, proč se s Tomem cítí spřízněn, je to, že i o něm si lidé myslívali, že je zaostalý; nejprve proto, že mu jeho postižení nedovolovalo naučit se číst a psát, později proto, že lidé

prostě předpokládali, že hluchoněmý zkrátka musí být zároveň mentálně retardován. Slyšel už snad všechny slangové výrazy. Má to nahoře vykradené. Zaspal, když rozdávali rozum. Má o kolečko míň. Nemá všech pět pohromadě. Vzpomněl si na večer, kdy se zastavil na pár piv u Zacka, ve výčepu na okraji Shoyo - ten večer, co ho přepadl Ray Booth a jeho kumpáni. Barman stál na druhém konci baru, nakláněl se a důvěrně cosi říkal jednomu zákazníkovi. Rukou si zakrýval ústa, takže Nick zachytil pouze fragmenty toho, co říkal. Víc ale stejně nepotřeboval. Hluchoněmej ... asi i retardovanej ... skoro všicky takovýdle jsou retardovaný ...

Ale mezi všemi těmi ošklivými výrazy pro mentálně zaostalé byl jeden, který se na Toma hodil. Sám Nick ho pro Toma soucitně používal. Výraz zněl: Nehraje se všemi kartami. To na Toma přesně sedělo. V tom to bylo. A v Tomově případě byla škoda, že jich chybí tak málo a hlavně nízké karty - kárová dvojka, křížová trojka, tak něco. Ale bez těchto karet není možné zahrát pořádnou hru. Bez těchto karet není možné vyhrát ani pasiáns.

„Nicky!“ hulákal Tom. „To jsem rád, že tě vidím! Svatá dobroto! Tom Cullen je tak rád!“ Rozpřáhl ruce a Nicka objal. Nick cítil, že se mu do očí tlačí slzy. „A Ralpha také! A tohohle. Ty jsi ... počkej ...“

„Já jsem -“ začal Stu, ale Nick ho zarazil rychlým gestem ruky. Zkoušel s Tomem pracovat na mnemotechnice a zdálo se, že to funguje. Pokud si dokážete spojit něco, co znáte, se jménem, které si chcete zapamatovat, velmi často to zapadne do správných kolejí a zafixuje se to. To ho naučil Rudy, před mnoha dlouhými roky.

Vytáhl z kapsy blok a něco napsal. Pak list podal Ralphovi, aby ho přečetl.

Ralph se trochu zamračil a četl: „Kdo chodí po letadle a pomáhá cestujícím? „

Tom ztuhl. Z tváře se mu vytratil život. Spodní čelist mu volně klesla; teď vypadal jako ukázkový vzorek idiota.

Stu se neklidně zavrtěl a řekl: „Nicku, nemyslíš, že bysme -“

Nick si dal prst na ústa a ztišil ho. V témže okamžiku Tom opět obživl.

„Stevard,“ řekl a poskakoval a smál se. „Ty jsi Stuart! Stu!“ Podíval se na Nicka pro potvrzení a Nick mu ukázal véčko na znamení vítězství. „P-Á-N-I, no není to Stu? Tom Cullen to ví, každý to ví!“

Nick ukázal na dveře Tomova domu.

„Chcete jít dál? Svatá dobroto, ano! Všichni půjdeme dál. Tom si dům vyzdobil.“

Ralph a Stu si vyměnili pobavené pohledy a šli za Tomem a Nickem ke schodům na verandu. Tom neustále „zdobil.“ Dům si „nezařizoval,“ protože byl pochopitelně už zařízený, když se do něj nastěhoval. Jít dovnitř bylo jako vstupovat do bláznivého panoptika.

Ve vstupních dveřích visela velká ptačí klec se zeleným vycpaným papouškem, pečlivě přidrátovaným k bidýlku. Nick se pod ní musel sklonit. Tomova výzdoba, myslel si, není jen tak nakupená bez ladu a skladu. To by to v domě pak vypadalo jen jako v nějakém skladišti. Ale tady bylo něco navíc, něco, v čem se dal nalézt určitý vzorec. Nad krbem v obývacím pokoji visely cedule se značkami kreditních karet, pečlivě vycentrované a připevněné. RÁDI PŘIJMEME VAŠI KARTU VISA. ŘEKNĚTE JEN MASTERCARD. AMERICAN EXPRESS. DINER'S CLUB. Otázka zněla: Jak Tom ví, že tyto nápisy patří dohromady? Neuměl číst, ale nějak vycítil jednotící vzorec.

Na odkládacím stolku stál velký polystyrénový požární hydrant. Na okenní římse, kde mohl nejlépe odrážet na zeď modré světlo, stál policejní maják.

Tom je provedl po celém domě. Herna v suterénu byla plná vycpaných ptáků a zvířat, které Tom našel v taxidermickém obchodě; ptáky pověsil na téměř neviditelný vlasec, takže to vypadalo, že se vznáší, sovy a jestřábi a dokonce i bělohlavý orel bez jednoho oka a s křídly prožranými od molů. V jednom rohu stál na zadních nohách svišť, ve druhém sysel, ve třetím skunk a ve čtvrtém lasička. Uprostřed pokoje stál kojot a zdálo se, že zraky ostatních zvířat jsou na něj upřeny.

Zábradlí do přízemí bylo olepeno modrými a červenými proužky papíru, takže vypadalo jako tyč, označující holičství. V horní polovině byla na dalších vlascích pověšena stíhací letadla - fokkery, spady, stuky, spitfiry, zera, messerschmitty. Podlaha koupelny zářila jasně modrou barvou a na ní byla rozmístěna Tomova rozsáhlá sbírka lodiček, které křižovaly po emailovém moři kolem čtyř porcelánových ostrovů a jednoho porcelánového kontinentu: nožičekvany a záchodu.

Nakonec je Tom zavedl zpět do přízemí; posadili se pod mozaiku kreditních karet. Dívali se na

trojrozměrný obraz Johna a Roberta Kennedyových, kteří stáli na pozadí zlatě orámovaných mraků. Legenda pod nimi říkala: BRATŘI SPOLU NA NEBESÍCH.
„Líbí se vám Tomova výzdoba? Co říkáte? Pěkné?“
„Velmi pěkné,“ uznal Stu. „Řekni, ti ptáci dole ... nejdou ti někdy na nervy? „
„Svatá dobroto, ne!“ řekl Tom ohromeně. „Jsou plní pilin!“
Nick podal Ralphovi lísteček.
„Tome, Nick chce vědět, jestli by ti vadilo, kdyby jsme tě zase zhypnotizovali. Jako to udělal Stan. Teď je to důležité, není to hra. Nick ti to potom vysvětlí.“
„Klidně,“ řekl Tom. „Chcee ... seee ... mi ... spáááát ... jo ?“ „Jo, to je ono,“ řekl Ralph.
„Chcete, abych se zase díval na hodinky? To mi nevadí. Víš, jak se kývají dopředu a dozadu. Moooc ... spáááát ...“ Tom se na ně pochybovačně zadíval. „Jenomže mně se spát nechce. Svatá dobroto, ne. Šel jsem spát brzo. Tom Cullen chodí vždycky spát brzo, protože se nemůže dívat na televizi.“
Stu řekl tiše: „Tome, chtěl bys vidět slona?“
Tomovy oči se okamžitě zavřely. Hlava mu volně klesla dopředu. Dýchání se prohloubilo do dlouhých nádechů a výdechů. Stu se na to díval překvapeně. Nick mu prozradil klíčovou větu, ale Stu nevěděl, zda to vůbec bude fungovat. A už vůbec nečekal, že to zabere tak rychle.
„Jako když strčíš kuřeti hlavu pod křídlo,“ řekl užasle Ralph. Nick předal Stuovi „scénář“, přichystaný pro tuto příležitost. Stu se na Nicka chvíli díval. Potom Nick vážně pokýval hlavou na znamení, že Stu může začít.
„Tome, slyšíš mě?“ zeptal se Stu.
„Ano, slyším tě,“ řekl Tom. Při zvuku jeho hlasu Stu ostře vzhlédl.
Zněl jinak než obvykle, ale Stu nedokázal přesně určit, čím se liší. Připomnělo mu to něco, co se stalo, když mu bylo osmnáct a vycházel ze střední školy. Byl s ostatními chlapci v šatně před závěrečným ceremoniálem. Se všemi chlapci, se kterými chodil do školy ... s některými vlastně už od první třídy a s ostatními skoro stejně dlouho. A na krátký okamžik viděl, jak moc se jejich tváře od té doby změnily, od prvních dnů do tohoto okamžiku prozření, kdy stáli na dlaždičkách a přes ruku měli přehozené dlouhé černé róby. Ta vidina změny byla tak silná, že se zachvěl. Tváře, na které se díval, už nebyly dětské ... ale ještě to nebyly tváře mužů. Byly to tváře v zemi nikoho, zachycené mezi dvěma přesně definovanými stadii. A tenhle hlas, přicházející ze země stínů Tomova podvědomí, ty tváře připomínal, byl jen nekonečně smutnější. Stu si pomyslel, že to je hlas muže, který nikdy mužem nebude.
Ale čekali, že bude pokračovat, takže musel dál.
„Jsem Stu Redman, Tome.“
„Ano, Stu Redman.“
„Je tady Nick.“
„Ano, Nick je tady.“
„Ralph Brentner je tady také.“
„Ano, Ralph také.“
„Jsme tví přátelé.“
„Já vím.“
„Chtěli bychom, abys něco udělal, Tome. Pro Zónu. Je to nebezpečné.“
„Nebezpečné ...“
Přes Tomovu tvář přeběhl stísněný výraz jako stín mraku, který pomalu pluje přes kukuřičné pole.
„Budu se muset bát? Budu muset ...“ Zmlkl a vzdychl.
Stu se ustaraně podíval na Nicka.
Nick kývl.
„Jde o něho,“ řekl Tom a těžce si povzdechl. Znělo to jako rezavý prosincový vítr svištící holými větvemi stromů. Stu pocítil opět to známé vnitřní zachvění. Ralph zbledl.
„O koho, Tome?“ zeptal se měkce Stu.
„O Flagga. Jmenuje se Randy Flagg. Temný muž. Chcete, abych ...“ A znovu ten těžký dlouhý povzdech.
„Jak ho znáš, Tome?“ Tohle ve scénáři nebylo.

„Sny ... vídám jeho tvář ve snech."
Vídám jeho tvář ve snech.
Ale nikdo z nich jeho tvář neviděl. Byla vždy zakrytá.
„Ty ho vidíš?"
„Ano..."
„Jak vypadá, Tome?"
Tom dlouho mlčel. Stu si řekl, že už asi neodpoví a chystal se pokračovat podle „scénáře", když Tom řekl: „Vypadá jako kdokoliv, koho potkáváte na ulici. Ale když se usměje, ptáci padají mrtví z telefonních sloupů. Když se na vás určitým způsobem podívá, vaše prostata zbobtná a močení vás pálí. Tráva zežloutne a uschne tam, kam si odplivne. Pořád je venku. Přišel z jiného času. Nezná sám sebe. Má jméno tisíce démonů. Ježíš ho jednou shodil do stáda prasat. Jeho jmen je nespočet. Bojí se nás. My jsme uvnitř. Umí kouzlit. Může zavolat vlky a žít ve vránách. Je to král nicoty. Ale bojí se nás. Bojí se ... toho, co je uvnitř."
Tom zmlkl.
Všichni tři na něj zírali, bílí jako stěna. Ralph si z hlavy sňal klobouk a křečovitě ho mačkal v rukách. Nick si zakryl oči. Stuovo hrdlo bylo jako skelný papír.
Jeho jmen je nespočet. Je to král nicoty.
„Můžeš nám o něm říct ještě něco?" zeptal se tiše Stu.
„Jen to, že se ho také bojím. Ale udělám, co chcete. Ale Tom ... se tolik bojí." Opět hrozivý povzdech.
„Tome," zeptal se náhle Ralph. „Nevíš, jestli je Matka Abagail ... ještě naživu? „Ralphova tvář byla zoufale napjatá jako tvář muže, který vše vsadil na jednu kartu.
„Je naživu." Ralph se opřel do opěradla a mohutně si oddechl. „Ale ještě není přímo s Bohem," dodal Tom.
„Není přímo s Bohem? Proč ne, Tome?"
„Je v divočině, Bůh ji v divočině chrání a ona se nebojí ničeho, co létá o polednách, ani toho, co se plíží s půlnocí ... neuštkne ji had ani ji nebodne vosa ... ale ještě není přímo s Bohem. Nebyla to ruka Mojžíšova, která svedla vodu ze skály. Nebyla to ruka Abagail, která zahnala lasičky s prázdnými břichy. Bůh se nad ní slituje. Prohlédne, ale příliš pozdě. Přijde smrt. Jeho smrt. Ona zemře na druhé straně řeky. Ona -"
„Zastav ho," zasténal Ralph. „Nemůžeš ho zastavit?"
„Tome,"řekl Stu.
„Ano."
„Jsi stejný Tom, kterého Nick potkal v Oklahomě? Jsi stejný Tom, kterého známe, když jsi vzhůru?"
„Ano, ale jsem více než ten Tom."
„Nerozumím."
Maličko se zavrtěl, jeho spící tvář zůstala klidná.
„Jsem Boží Tom."
Stu, naprosto vynervovaný, téměř upustil Nickovy poznámky.
„Říkáš, že uděláš, co budeme chtít."
„Ano."
„Ale vidíš ... myslíš, že se vrátíš?"
„To nemohu vidět nebo říci. Kam mám jít?"
„Na západ, Tome."
Tom zasténal. Stuovi se z toho zježily vlasy na zátylku. Kam ho to posíláme? Ale možná to ví. Možná, že tam byl i sám, jenomže to bylo ve Vermontu, v bludišti chodeb, kde ozvěna vzbuzovala pocit, že se za vámi někdo plíží. A je blíž a blíž.
„Na západ," řekl Tom. „Na západ, ano."
„Posíláme tě, aby ses díval, Tome. Aby ses díval a viděl. Pak se vrátíš."
„Vrátím a povím."
„Můžeš to udělat?"
„Ano. Ledaže by mě chytili a zabili."

Stu sebou trhl; všichni sebou škubli.
„Půjdeš sám, Tome. Pořád na západ. Najdeš západ?“
„Tam, kde zapadá slunce.“
„Ano. A když se tě někdo zeptá, proč jsi tam, řekneš tohle: Vyhnali mě ze Svobodné zóny-“
„Vyhnali mě. Vyhnali Toma pryč. Poslali ho na cestu.“
„- protože jsi slabomyslný.“
„Vyhnali Toma pryč, protože Tom je slabomyslný“
„- a protože bys mohl mít ženu a žena by mohla mít debilní děti.“
„Debilní děti jako Tom.“
Stuovi se z toho zdvihal žaludek. Hlavu měl jako ze železa. Jako by ho sužovala hrozná, drtivá kocovina.
„Teď opakuj, co řekneš, když se tě někdo zeptá, proč jsi na západě.“
„Vyhnali Toma, protože je slabomyslný. Svatá dobroto, ano. Báli se, že bych mohl mít ženu, tak, jak se to dělá v posteli. Že by mohla mít děti idioty.“
„Správně, Tome. Tak je to -“
„Vyhnali mě,“ řekl tichým, lítostivým hlasem. „Vyhnali Toma z jeho pěkného domu a poslali ho pryč.“
Stu si roztřesenou rukou přejel přes obličej. Podíval se na Nicka. Viděl ho dvojmo, pak i trojmo.
„Nicku, nevím, jestli to dokážu dokončit,“ řekl bezmocně.
Nick pohlédl na Ralpha. Smrtelně bledý Ralph jen zavrtěl hlavou. „Dokončit,“ řekl Tom nečekaně.
„Nenechávejte mě tady ve tmě.“ Stu se přinutil pokračovat. „Tome, víš, jak vypadá úplněk?“ „Ano ... velký a kulatý.“ „Ne půlměsíc, ani skoro celý měsíc.“
„Ne,“ řekl Tom.
„Až uvidíš ten velký kulatý měsíc, vrátíš se na východ. Zpátky k nám. Zpátky do svého domu, Tome.“
„Ano, až ho uvidím, vrátím se,“ souhlasil Tom. „Vrátím se domů.“ „A až se budeš vracet, půjdeš v noci a ve dne budeš spát.“ „Jít v noci a spát ve dne.“
„Správně. A pokud to půjde, ať tě nikdo neuvidí.“
„Ne“
„Ale Tome, někdo tě může zahlédnout.“
„Ano, někdo by mohl.“
„Pokud tě uvidí jen jedna osoba, Tome, zabiješ ji.“
„Zabiju,“ řekl Tom pochybovačně.
„Pokud jich bude víc, utečeš.“
„Uteču,“ řekl Tom už jistěji.
„Ale snaž se, aby tě neviděli vůbec. Můžeš to všechno opakovat?“
„Ano. Vrátit se, až bude měsíc v úplňku. Ne půlměsíc, ne skoro celý měsíc. Jít v noci, spát ve dne. Nikdo mě nesmí vidět. Jestli mě uvidí jedna osoba, zabiju ji. Jestli víc, uteču. Ale budu se snažit, aby mě nikdo neviděl.“
„Velmi dobře. Chci, aby ses za pár vteřin vzbudil, dobře?“
„Dobře.“
„Až se tě zeptám na slona, vzbudíš se, dobře?“
„Dobře.“
Stu se opřel a dlouze si vydechl. „Díky Bohu je to za námi.“
Nick očima přisvědčil.
„Věděl jsi, že by se něco takového mohlo stát, Nicku?“
Nick zavrtěl hlavou.
„Jak to, že ví takový věci?“ zamumlal Stu.
Nick si posunkem vyžádal svůj blok. Stu mu ho dal a byl rád, že se ho zbavil. Stránka, na níž byly Nickovy pokyny, byla mokrá od potu. Nick psal a pak blok podal Ralphovi. Ralph si to přečetl, pohyboval přitom rty, pak blok předal Stuovi.
„V historii se někteří lidé domnívali, že nepříčetní a retardovaní mají blízko k Bohu. Nevím, jestli nám řekl něco, co nám bude k užitku, ale vyděsil mě pořádně. Kouzla, řekl. Jak se dá bojovat s kouzly?“
„Na tohle nemám, to vím,“ zamumlal Ralph. „To, co řekl o Matce Abagail ... nechci na to vůbec myslet.

Vzbuď ho, Stu, a rychle odsud vypadneme.“ Ralph neměl daleko k pláči.
Stu se předklonil. „Tome?“ „Ano.“
„Chtěl bys vidět slona?“
Tomovy oči se okamžitě otevřely a on se po nich rozhlédl. „Říkal jsem vám, že to nepůjde,“ řekl. „Svatá dobroto, ne. Tomovi se přes den nechce spát.“
Nick podal Stuovi papír. Stu na něj mrkl a pak se obrátil k Tomovi.
„Nick říká, že sis vedl dobře.“
„Opravdu? A stál jsem na hlavě jako posledně?“
Nicka zahryzalo svědomí a pomyslel si: Ne, Tome, tentokrát jsi předvedl daleko lepší kousky.
„Ne,“ řekl Stu. „Tome, přišli jsme se tě zeptat, jestli nám pomůžeš.“
„Já? Pomůžu? Jasně! Já rád pomáhám!“
„Tohle je nebezpečné, Tome. Chceme, abys šel na západ a pak se vrátil a řekl nám, cos viděl.“
„Tak jo, dobře,“ řekl Tom bez váhání, ale Stu se domníval, že zahlédl kratičký záblesk stínu, který přeběhl přes Tomovu tvář ... a na okamžik se usadil za Tomovýma nevinnýma očima. „Kdy?“
Stu položil Tomovi něžně ruku kolem ramen a říkal si co tady, krucinál, vůbec dělá. Jak jste měli řešit takové věci, když jste nebyli Matkou Abagail a neměli horkou linku do nebe? „Už brzy,“ řekl tiše.
„Brzy.“
Když se Stu vrátil domů, Fran zrovna chystala večeři.
„Byl tady Harold,“ řekla. „Pozvala jsem ho na večeři, ale vymluvil se.“
„Aha.“
Podívala se na něj přísně. „Stuarte Redmane, copak tě kouslo?“
„Tom Cullen, nejspíš.“ A řekl jí všechno.
Posadili se k večeři. „Co to znamená?“ zeptala se Frannie. Její tvář byla bledá a vlastně ani nejedla, jenom honila jídlo z jedné strany talíře na druhou.
„Zatraceně, to kdybych věděl,“ řekl Stu. „Je to něco jako ... vize, řek' bych. Nevím, proč bysme se měli vyhýbat představě, že Tom Cullen měl vidění, když byl v hypnóze, zvlášť po snech, které se nám zdály po cestě sem. Pokud to nebylo něco jako vize, tak nevím, co to bylo.“
„Ale zdá se to už tak dávno ... teda aspoň mně.“
„Jo, mně taky,“ souhlasil Stu a uvědomil si, že i on si s jídlem jenom hraje.
„Podívej, Stu - já vím, že jsme se dohodli nemluvit o schůzích Výboru, pokud to půjde. Říkal jsi, že bysme se jenom hádali, a měl jsi asi pravdu. O tom, že z tebe bude šerif, jsem neřekla ani slovo, nebo jo?“
Krátce se usmál. „Ne, neřekla, Frannie.“
„Ale musím se zeptat, jestli si pořád myslíš, že poslat Toma na západ je dobrý nápad. Po tom, co se stalo odpoledne.“
„Nevím,“ řekl. Odstrčil talíř. Většina jídla zůstala nedotčena. Vstal, šel ke skříni na chodbě a našel balíček cigaret. Snížil svou spotřebu na tři nebo čtyři denně. Zapálil si, nasál drsný kouř zatuchlého tabáku hluboko do plic a vyfoukl ho. „Pozitivní je, že jeho příběh je jednoduchý a důvěryhodný. Vyhnali jsme ho, protože je idiot. To z něj nikdo nevymlátí. A jestli se vrátí, můžeme ho zhypnotizovat - usne dřív, než luskneš prstama - a řekne nám všechno, co viděl, důležitý věci i nedůležitý. Je možné, že se ukáže být lepším pozorovatelem než ti ostatní. O tom nepochybuji.“ „Jestli se vrátí, že jo?“
„Jo, jestli. Nařídili jsme mu, aby po cestě na východ cestoval jen v noci a ve dne se schovával. Jestli uvidí víc než jednoho člověka, aby utekl. Ale pokud ho uvidí jenom jeden člověk, tak ho má zabít.“ „Stu, to jste přece neudělali!“
„Jasně, že jo!“ řekl rozzlobeně a otočil se k ní. „Nehrajeme paci paci pačičky, Frannie! Přece víš, co se mu stane, když ho ... nebo Soudce ... nebo Daynu ... když je tam chytí! Proč bys jinak proti tomu tak protestovala?“ „Dobrý,“ řekla tiše. „Dobrý, Stu.“
„Ne, není to dobrý,“ řekl a prudce udusil čerstvě zapálenou cigaretu v popelníku, ze kterého vylétla sprška jisker. Několik mu jich spadlo na hřbet ruky a on je rychlým, divokým gestem smetl. „Není dobrý posílat zaostalýho kluka, aby šel bojovat za tebe a není dobrý manipulovat s lidma jako nějakýma pěšcema na posraný šachovnici a není dobrý vydávat rozkazy k zabití jako boss v nějaký mafii. Ale

nevím, co mužem dělat jinýho. Prostě nevím. Jestli nezjistíme, co má v plánu, máme proklatě slušnou šanci, že někdy příští jaro promění celou Svobodnou zónu v houbovitej oblak kouře.“ „Dobře. Tak jo, dobře.“
Pomalu sevřel pěsti. „Křičel jsem na tebe. Promiň. Neměl jsem na to právo, Frannie.“
„To je v pořádku. Ty jsi Pandořinu skřínku neotevřel.“ „Asi ji otevíráme všichni,“ řekl tupě a z balíčku ve skříni si vzal další cigaretu. „Jo, ale když jsem mu dal ten ... jak se tomu říká? Když jsem mu řekl, aby zabil ty, kteří se mu postaví do cesty, objevilo se mu ve tváři něco jako zamračení. Bylo to hned pryč. Ani nevím, jestli to Ralph nebo Nick zahlédli. Ale já jo. Bylo to, jako kdyby si myslel 'Fajn, rozumím, co chceš říct, ale až přijde ten čas, pořádně si to rozmyslím.'“
„Četla jsem, že člověku ani v hypnóze nemůžeš přikázat něco, co by za plného vědomí neudělal. Člověk nemůže jít proti svým morálním zásadám jenom proto, že mu to řekli v hypnóze.“ Stu přikývl.
„Jo, na to jsem myslel. Ale co když má ten Flagg linii hlídačů po celé délce východní hranice? Kdybych byl na jeho místě, tak bych ji zřídil. Pokud jim Tom vběhne do rukou, má svůj příběh, který jim řekne. Ale jestli ho chytí, jak se vrací na východ, bude to zabij, nebo buď zabit. A pokud nebude zabíjet Tom, bude možná mít smůlu.“
„Možná si s tím děláš příliš velké starosti,“ řekla Frannie. „Teda, pokud tam má pohraničníky, nebude jejich linie dost řídká?“
„Jo. Jeden člověk na padesát mil nebo tak. Pokud nemají pětkrát tolik lidí co my.“
„Takže pokud nepoužívají nějaké moderní vymoženosti, radar a infračervené vidění a všechny ty věci, co ukazují ve špiónských filmech, nemá Tom šanci, že prostě projde?“
„V to doufáme. Ale -“
„Ale začalo tě hryzat svědomí,“ řekla jemně.
„Je to v tom? No ... možná. Co chtěl Harold, miláčku?“
„Nechal tady celou hromadu map. Oblasti, které jeho Pátrací oddíl už prohledal. Harold ale dělá i u Pohřebního oddílu, spolu s tím, že dohlíží na pátrání. Vypadal unaveně, ale povinnosti nejsou tím jediným důvodem. Zdá se, že dělá ještě na něčem jiném.“
„Co to má být?“
„Harold má ženu.“
Stu zvedl obočí.
„Proto se také omluvil z večeře. Jestlipak uhodneš, kdo to je?“
Stu se podíval ke stropu. „No, s kým by mohl Harold tak vyšukávat? S kým -“
„To je opravdu krásně řečeno! Co si myslíš, že děláme my?“ Laškovně naznačila políček a on se s úsměvem uhnul.
„Sranda, co? Nechám se poddat. Kdo je to?“
„Nadine Grossová.“
„Ta s těma bílýma vlasama? „
„Ta.“
„No nazdar, vždyť musí být dvakrát starší.“
„Pochybuju,“ řekla Fran, „že to v tomhle stadiu vztahu Haroldovi vadí.“
„Ví to Larry?“
„Nevím a je mi to jedno. Ta Grossová už není Larryho dívka. Pokud kdy byla.“
„Jo,“ řekl Stu. Byl rád, že si Harold našel jiný zájem, ale jinak ho to nijak zvlášť nezajímalo.
„Mimochodem, co si Harold myslí o Pátracím oddílu? Říkal ti něco?“
„Ale, vždyť ho znáš. Pořád se směje, ale ... ne moc nadějně. Proto asi tráví většinu času v Pohřebním oddílu. Víš, že mu říkají Sokol?“
„Fakt?“
„Dneska jsem to slyšela. Nevěděla jsem, o kom se baví, dokud jsem se nezeptala.“ Na chvilku se zadumala a pak se zasmála.
„Co je tady k smíchu?“ zeptal se Stu.
Zdvihla nohu, která byla obutá do nízkých sportovních bot. Na podrážkách byl vzorek kružnic a pruhů.
„Pochválil mi moje tenisky,“ řekla. „Není to pošahaný?“

„Ty jseš pošahaná," řekl s úsměvem Stu.
Harold se vzbudil chvilku před východem slunce s tupou, ale ne doslova nepříjemnou bolestí v rozkroku. Když vstal, maličko se zachvěl. Rána byla o poznání chladnější, byť bylo teprve 22. srpna a podzim byl ještě celý měsíc daleko.
Ale v podbřišku mu sídlil žár, to ano. Jenom pohled na tu rozkošnou křivku jejích hýždí v průsvitných kalhotkách ho povážlivě rozehřál. Nevadilo by jí, kdyby ji probudil ... no, možná by jí to vadilo, ale neprotestovala by. Pořád ještě nevěděl, co se může skrývat za těma tmavýma očima a pořád se jí trochu bál.
Místo toho, aby ji probudil, se rychle oblékl. Nechtěl si s Nadine začínat tolik, jak by měl chuť. Potřeboval jít někam, kde by byl sám a přemýšlet.
U dveří se zastavil; byl úplně oblečený a boty nesl v rukách. V chladném pokoji ho během prozaického aktu oblékání touha přešla. Cítil pach, který se v pokoji vznášel, a nebyl to pach dvakrát přitažlivý.
Je to jen drobnost, povídala, a bez té se prý obejdou. Možná to je pravda. Dokázala dělat ústy a rukama věci, které byly těžko uvěřitelné. Ale pokud to je jen taková maličkost, proč je pokoj cítit zatuchlým a drobátko kyselým pachem, který se mu spojuje s osamělou rozkoší jeho špatných let?
Možná, že chceš, aby to bylo špatné.
Nehezká myšlenka. Vyšel ven a tiše za sebou zavřel dveře.
Nadine otevřela oči v okamžiku, kdy dveře zaklaply. Posadila se, dívala se zamyšleně na dveře a pak si opět lehla. Tělem jí probíhaly pomalé a monotónní vlny bolestné touhy. Bylo to skoro jako menstruační křeče. Jestli to je taková maličkost, pomyslela si (a netušila, jak podobné byly její myšlenky Haroldovým), proč se cítí takhle? Včera v noci si musela v jednu chvíli kousat rty, aby nekřičela: Přestaň si hrát a VRAŽ ho do mě! Slyšíš? VRAŽ ho do mě, NACPI mi ho tam! Myslíš si, že to, co děláš, mi něco přináší? Vraž ho do mě, ať proboha ukončíme tuhle šílenou hru!
Ležel tam, hlavu měl mezi jejíma nohama a vydával podivné zvuky chtíče, zvuky, které mohly být komické, kdyby nebyly tak naléhavé, tak divoké. A ona vzhlédla, ta slova se jí chvěla na rtech a v okně zahlédla (nebo si alespoň myslela, že zahlédla) tvář. Její horká touha byla v mžiku zchlazena na studený popel.
Byla to jeho tvář, která se na ni divoce usmívala.
Hrdlem jí stoupal výkřik ... a pak byla tvář pryč, zůstal po ní jen mihotavý vzorek stínů na skle, který se mísil se šmouhami prachu. Už žádný bubák, jehož si dítě představuje v šatníku nebo lstivě ukrytého v rohu za krabicí s hračkami.
Nic víc.
Jenomže to bylo něco víc a ani teď, za prvního racionálního světla chladného úsvitu, nemohla předstírat, že ne. Bylo by nebezpečné předstírat, že je to jinak. Byl to on a varoval ji. Budoucí manžel hlídá svou nastávající. A zneuctěná nevěsta se nepřijímá.
Dívala se do stropu a myslela si: Kouřím mu ptáka, ale to není zneuctění. Nechávám ho dělat mi to do zadku, ale to také není zneuctění. Oblékám se kvůli němu jako laciná pouliční štětka, ale to je naprosto v pořádku.
To stačí k tomu, abyste se zamyslili, co je to vlastně zač, ten váš snoubenec.
Nadine zírala na strop velmi, velmi dlouho.

Harold si udělal instantní kávu, s úšklebkem ji vypil, pak si vzal dva kousky koláče na přední schody. Posadil se a jedl, zatímco se rozbřesk rozléval krajem.
V retrospektivě mu posledních pár dní připadalo jako bláznivá karnevalová jízda. V duchu se mu míhaly obrazy oranžových náklaďáků, Weizaka, který ho plácá po zádech a říká mu Sokole (už mu tak říkají všichni), mrtvých těl, nekonečný plesnivý proud, a pak návraty domů od vší té smrti k nekonečnému proudu bizarního sexu. Bylo toho dost, aby vám to zamotalo hlavu.
Ale teď, když seděl na schodech, chladných jako mramorový náhrobek, s šálkem příšerné instantní kávy v žaludku, mohl přežvykovat tyhle kousky koláče, který chutnal jako piliny, a přemýšlet. Cítil, že má v hlavě po té sezóně šílenství jasno a pořádek. Přišlo mu, že na člověka, který se cítil být cromagnoncem mezi tlupou neandrtálců, v poslední době zatraceně málo přemýšlel. Někdo ho tahal, ale ne za nos; za

penis.
Vrátil se v duchu k Frannie Goldsmithové. To ona byla tehdy v jeho domě, to teď věděl jistě. Pod záminkou si zašel do bytu, kde bydlela s Redmanem; ve skutečnosti doufal, že se bude moci podívat na její boty. Ukázalo se, že má na nohách tenisky, jejichž otisk se shodoval s tím, jejž nalezl ve sklepě na podlaze. Kruhy a pruhy namísto obvyklých čtverečků nebo zubů. Jasné jako den.
Říkal si, že by to mohl dát dohromady bez většího úsilí. Nějak přišla na to, že četl její deník. Musel v něm nechat šmouhu nebo otisk, a možná ne jen jeden. Tak si zašla do jeho domu a dívala se po něčem, co by jí napovědělo, jak se cítil. Něco napsaného.
Byla tady, pochopitelně, jeho účetní kniha. Ale nenašla ji, o tom byl na sto procent přesvědčen. V deníku se jasně říkalo, že má v plánu zabít Stuarta Redmana. Pokud by našla něco takového, řekla by mu to. A i kdyby to zatajila, nevěřil, že by mohla být tak klidná a přirozená jako včera.
Dojedl poslední kousek koláče a zašklebil se nad chutí studené polevy a ještě studenější marmelády uvnitř. Rozhodl se, že na nádraží půjde pěšky namísto obvyklé jízdy na kole; Teddy Weizak nebo Norris ho můžou po cestě domů svézt. Vyrazil a zapnul si bundu až k bradě. Bylo docela chladno; to bude ovšem během hodiny pryč. Procházel kolem prázdných domů se staženými roletami a asi o šest bloků dál po Arapahoe se začaly objevovat křížky, nakreslené na dveřích. To byl opět jeho nápad. Pohřební oddíl kontroloval všechny domy, kde se tato značka objevila, a odvezl těla, která byla k odvezení. X, zaškrtnuto. Lidé, kteří žili v těchto domech, odjeli napořád. Za další měsíc budou křížky po celém Boulderu a budou ohlašovat konec jednoho věku.
Je čas začít přemýšlet a přemýšlet pečlivě. Připadalo mu, že od okamžiku, kdy potkal Nadine, nadobro přestal přemýšlet ... ale možná přestal už dříve.
Četl jsem její deník, protože jsem byl raněný a žárlivý, myslel si. Pak se vloupala do mého domu, nejspíš hledala můj vlastní deník, ale nenašla jej. Ale jenom ten šok, že tam někdo byl, by jako pomsta stačil. Každopádně ho to povážlivě vyvedlo z míry. Možná teď bylo skóre vyrovnané a už to stačilo.
Ve skutečnosti už Fran nechce, nebo ano? ... Nebo ano? V hrudi ucítil horký vzdorný uhlík nelibosti. Možná ne. Ale to nic nemění na tom, že ho vyloučili. I když se Nadine o tom, proč přišla k němu, nijak nerozšiřovala, Harold měl za to, že byla také nějakým způsobem vyloučena, odmrštěna, odmítnuta. Jsou párkem vyděděnců a vyděděnci kují pikle. Možná, že pouze to je udržuje při zdravém rozumu. (Nezapomeň si to poznamenat do deníku, pomyslel si Harold ... už tomu skoro přišel na kloub.)
Na druhé straně hor byla celá společnost vyděděnců. A když se na jednom místě sejde dostatečný počet vyděděnců, dojde k tajemné osmóze a najednou jsi uvnitř. Uvnitř, tam, kde je teplo. Je to jenom maličkost, být uvnitř, kde je teplo, ale ve skutečnosti je to obrovská věc. Jedna z nejdůležitějších vůbec.
Možná, že vlastně nechce mít vyrovnané skóre a nechat toho. Možná mu remíza nestačí, možná nechce budovat kariéru a dostávat nesmyslné dopisy díků za své nápady a čekat pět let, až Bateman odejde z jejich převzácného Výboru do důchodu, aby se do něj mohl dostat ... a co když se rozhodnou znovu ho přeskočit? Klidně by mohli, protože to není otázka věku. Vzali tam toho zatraceného hluchého, a ten je starší jen o pár let.
Uhlík nelibosti už svítil docela jasně. Mysli, jasně, mysli - to se lehko řekne a někdy to dokonce i lehké je ... ale k čemu je myšlení, když jediné, co ti to od neandrtálců, kteří vládnou světu, vyneslo, je výsměch nebo ještě hůř, děkovný dopis?
Došel k autobusovému nádraží. Bylo brzo a nikdo tam ještě nebyl. Na dveřích byl plakát, který oznamoval, že dvacátého pátého bude další veřejné shromáždění. Veřejné shromáždění? Veřejná hromadná masturbace.
Čekárna byla ověšena reklamními plakáty cestovních kanceláří a informacemi o dlouhodobých jízdenkách Greyhoundu s obrázky velkého všivého autobusu, který projíždí Atlantou, New Orleansem, San Franciscem, Nashvillem a kdo ví, kudy všudy. Posadil se a chladným ranním pohledem zíral na potemnělé hrací automaty a na automat na nápoje a kávu, který také kdysi vydával instantní polévku, která mírně páchla jako mrtvá ryba. Zapálil si cigaretu a zápalku hodil na zem.
Přijali Ústavu. Jupií. Jak velmi - velmi a nesmírně - nesmírně. Dokonce i zpívali Prapor s hvězdami a pruhy, pro Boha svatého. Ale co kdyby povstal Harold Lauder, ne aby učinil několik konstruktivních návrhů, ale aby jim připomenul životní skutečnosti tohoto prvního roku po nákaze?

Dámy a pánové, jmenuji se Harold Emery Lauder a jsem tu, abych vám oznámil, řečeno slovy staré písně, že časy se mění, ale základní věci zůstávají. Jako Darwin. Příště, až povstanete a budete zpívat národní hymnu, popřemýšlejte o tomhle: Amerika je mrtvá, mrtvá jako Jacob Marley, Buddy Holly a Harry S. Truman, ale principy předložené panem Darwinem jsou pořád živé. Když už rozjímáte nad krásou ústavní vlády, zkuste věnovat myšlenku Randallu Flaggovi, Muži Západu. Hluboce pochybuji, že by měl tolik času, aby ho ztrácel s takovými stupiditami jako jsou veřejná shromáždění, schvalování a debaty o významu meruňky z liberálního pohledu. Namísto toho se soustřeďuje na základy, na Darwina a chystá se setřít velký umakartový stůl Vesmíru vašimi mrtvými těly. Dámy a pánové, dovolte mi skromně podotknout, že zatímco my se snažíme obnovit funkci elektrické sítě a čekáme na doktora, který by se přidal k našemu šťastnému bzučícímu úlu, on nejspíš netrpělivě shání lidi s pilotními průkazy, aby mohl podnikat lety nad Boulderem v nejlepší tradici Francise Garyho Powerse. V době, kdy diskutujeme palčivou otázku, kdo bude v Počišťovacím oddíle, on již pravděpodobně ustavil Komisi pro čištění zbraní, nemluvě o kanónech, raketových silech a možná dokonce i centrech biologických zbraní. Ovšemže víme, že v této zemi nejsou žádná centra biologických zbraní, proto je naše země tak skvělá - čí že to země, ha, ha - ale myslím, že byste si měli uvědomit, že zatímco my máme plné ruce práce s postavením našich krytých vozů do kruhu, on -

„Hej, Sokole, honíš přesčasy?“

Harold s úsměvem vzhlédl. „Jo, říkal jsem si, že si něco naženu,“ řekl Weizakovi. „Píchnul jsem si, když jsem přišel.“

Weizak se zasmál. „Ty seš číslo, Sokole, to ti povim.“

„To jsem,“ souhlasil Harold a pořád se usmíval. Začal si zavazovat boty. „Velký číslo.“

KAPITOLA 56

Stu strávil další den v elektrárně, namotával cívky motorů a po práci jel domů na kole. Dojel k malému parku naproti První národní bance, když na něj zavolal Ralph. Zaparkoval kolo a šel k altánu, kde Ralph seděl.

„Tak trochu jsem na tebe čekal, Stu. Máš chvilku?“

„Ale fakt jenom chvilku. Už jedu pozdě k večeři a Fran bude mít starost.“

„Jo. Podle rukou hádám, že jsi byl nahoře v elektrárně a motal drát.“

Ralph vypadal nepřítomně a ustaraně.

„Jo. Ani pracovní rukavice moc nepomáhaj. Mám ruce úplně sedřený.“

Ralph přikývl. V parku mohlo být asi půl tuctu dalších lidí, někteří si prohlíželi úzkorozchodný vlak, který kdysi jezdil mezi Boulderem a Denverem. Tři mladé ženy si na trávě roztáhly ubrus a večeřely. Stu zjistil, že je velmi příjemné jen tak sedět s bolavýma rukama v klíně. Možná, že být šerifem nebude tak špatné, pomyslel si. Alespoň mě to vyřadí z té zatracené montážní linky ve Východním Boulderu.

„Jak to tam jde?“ zeptal se Ralph.

„Já ani nevím - dělal jsem jen pomocný práce, jako ostatní. Brad Kitchner říká, že to jede jako po másle. Říká, že elektrika zase půjde koncem prvního týdne v září, možná i dřív, a koncem měsíce bude i teplo. Jasně, je dost mladej, než aby mohl dělat takový předpovědi ...“

„Já bych na Brada vsadil,“ řekl Ralph. „Věřím mu. Má teď hodně toho, čemu se říká učení za pochodu.“

Ralph se pokusil zasmát; ale smích se změnil v povzdech, který vycházel z největších hlubin jeho duše.

„Proč jseš tak skleslej, Ralphe?“

„Dostal jsem nějaký noviny po rádiu,“ řekl Ralph. „Některý dobrý a některý ... no, ne tak dobrý, Stu. Chci, abys to věděl, protože není šance, že by se to udrželo v tajnosti. Spousta lidí v Zóně má vysílačky. Vím, že někteří asi poslouchali, když jsem si povídal s novou skupinou, která přichází.“

„Kolik jich je?“

„Asi čtyřicet. Jeden z nich je doktor, jmenuje se George Richardson. Vypadá to, že je to dobrej chlap. Rozumnej.“

„Ale to je skvělý!“

„Je z Derbyshiru v Tennessee. Většina lidí ve skupině jsou napůl z jihu. Vypadá to, že měli těhotnou ženu a její čas přišel před deseti dny, třináctýho. Tenhle doktor je rodil - měla dvojčata - a byly v pořádku. Nejdřív byly v pořádku.“ Ralph zmlkl a ústa se mu pohybovala naprázdno.

Stu ho chytil za ruku. „Umřely? Ty děti umřely? To se mi snažíš říct? Ze umřely? Mluv, krucinál!“
„Umřely,“ řekl tiše Ralph. „Jedno vydrželo dvanáct hodin. Vypadalo to, že se prostě udusilo. Druhý žilo o dva dny dýl. Nic, co Richardson dělal, jim nepomáhalo. Ta žena se zcvokla. Pořád blouzní o smrti a destrukci a o tom, že nebudou žádný další děti. Měl by ses postarat, aby byla Fran pryč, až přijedou. To jsem ti chtěl říct. A že bys jí o tom měl říct teď hned. Protože když jí to neřekneš ty, řekne jí to někdo jinej.“
Stu pomalu pustil Ralphovu košili.
„Tenhle Richardson chtěl vědět, kolik těhotných tady máme a já mu řekl, že jenom, jednu, o který zatím víme. Ptal se, jak dlouho je těhotná a já řek' čtyři měsíce. Je to tak? „
„Je teď v pátém. Ale Ralphe, je si jistý, že ty děti umřely na superchřipku? Je si jistý?“
„Ne, to není, a to musíš Fran taky říct, aby to věděla. Říkal, že to mohlo bejt cokoliv ... matčina strava ... něco dědičnýho ... respirační infekce ... a možná to prostě byly defektní děti. Říkal, že to mohl být Rh faktor, ani nevím, co to je. Prostě to nedokázal odhadnout, protože se narodily uprostřed pole vedle zatracený silnice. Říkal, že on a ještě asi tři další, kteří jsou v čele skupiny, seděli dlouho do noci a vykládali si o tom. Richardson jim řekl, co by to mohlo znamenat, kdyby to byl Kapitán Trips, co ty děti zabilo, a jak je důležitý to zjistit.“
„Povídali jsme si o tom Glenem,“ řekl Stu zachmuřeně, „tenkrát, když jsme se potkali. Bylo to čtvrtýho července. Zdá se to tak dávno ... takže, jestli ty děti zabila chřipka, tak to asi znamená, že za čtyřicet, padesát let tady zabalíme krám a necháme ho krysám a mouchám a vrabčákům.“
„Hádám, že tohle jim Richardson říkal taky. No, byli asi čtyřicet mil od Chicaga a on je přemluvil, aby se druhej den otočili a vzali těla do nemocnice, kde by mohl provést pitvu. Říkal, že bude moct určit přesně, jestli to byla chřipka. Prej toho ke konci června viděl dost. To asi všichni doktoři.“
„Jo.“
„Ale ráno byly děti pryč. Ta ženská je pohřbila a neřekla kam. Strávili dva dny kopáním, mysleli si, že nemohla jít moc daleko od tábora nebo je zakopat moc hluboko, sotva po porodu a vůbec. Ale nenašli je a ona jim to neřekla, ať se jí to snažili vysvětlovat sebevíc. Chudák ženská byla prostě úplnej magor.“
„To bych dokázal pochopit,“ řekl Stu a myslel na to, jak moc Fran to dítě chce.
„Doktor povídal, že i kdyby to byla superchřipka, tak by možná dva imunní lidi dokázali zplodit imunní dítě,“ řekl Ralph s nadějí v hlase.
„Šance, že otec Franina dítěte je imunní, je tak jedna k miliardě,“ řekl Stu. „Takže určitě není.“
„Jo, taky jsem si říkal, že to asi není možný. Je mi líto, že to na tebe takhle nakládám, Stu. Ale říkal jsem si, že bys to měl vědět. Abys jí to mohl říct.“
„Moc se na to netěším,“ řekl Stu.
Ale když přišel domů, zjistil, že to už udělal někdo jiný.

„Frannie?“
Nic. Večeře byla na sporáku - z velké míry spálená - ale byt byl tmavý a tichý.
Stu šel do obýváku a rozhlédl se. Na malém stolku byl popelník s dvěma nedopalky, ale Fran nekouřila a jeho značka to nebyla.
„Miláčku?“
Přešel do ložnice a tam ji našel. Ležela tiše na posteli a dívala se na strop. Tvář měla oteklou a uplakanou. „Ahoj, Stu,“ řekla tiše.
„Kdo ti to řekl?“ zeptal se zuřivě. „Kdo se nemohl dočkat, až roznese tu dobrou zprávu? Ať to byl, kdo chtěl, zlámu mu pazoury.“
„Byla to Sue Sternová. Slyšela to od Jacka Jacksona. Má vysílačku a poslouchal, jak si ten doktor povídá s Ralphem. Myslela si, že by mi to radši měla říct ona, než to někdo hloupě vyplácne. Ubohá malá Frannie. Zacházejte opatrně. Neotevírat až do Vánoc.“ Trochu se zasmála. Znělo to tak zničeně, že z toho Stuovi bylo do pláče.
Došel k posteli, lehl si vedle ní a odhrnul jí vlasy z čela. „Miláčku, není to jisté. Vůbec to není jisté.“
„Já vím, že ne. A možná bysme i tak mohli mít děti spolu.“ Otočila se, aby na něj viděla, a její oči byly zarudlé a nešťastné. „Ale já chci tohle. Je na tom něco špatného?“

„Ne. Jasně, že ne.“
„Ležím tady a čekám, až se pohne nebo něco. Od té doby, kdy se Larry přišel zeptat na Harolda, jsem ho necítila. Pamatuješ?“
„Ano.“
„Ucítila jsem, jak se pohnul a nevzbudila jsem tě. Teď lituju, že jsem to neudělala. Moc toho lituju.“
Začala zase plakat a položila si paži přes obličej, aby ji neviděl.
Stu jí paži odtáhl, natáhl se vedle ní a políbil ji. Křečovitě ho objala a potom se o něj apaticky opřela. Když promluvila, její slova byla napůl přitlumená tím, jak se mu opírala o krk.
„To, že si člověk není jistý, to dělá ještě horší. Teď musím jenom sedět a čekat. Připadá mi to hrozně dlouhá doba, po kterou mám jen sedět a čekat, jestli mé dítě umře po dni stráveném mimo moje tělo.“
„Nebudeš čekat sama,“ řekl.
Znovu ho pevně objala. Ještě dlouho tam tak nepohnutě leželi.
Nadine Grossová byla v obývacím pokoji svého starého bytu a už skoro pět minut si sbírala svoje věci, než si ho všimla, jak sedí v křesle v rohu a až na spodky je nahý. Žmoulal v ústech palec a prohlížel si ji svýma šedozelenýma mongoloidníma očima. Tak se vylekala - jednak vědomím, že tam seděl celou dobu a jednak tím, jak ho nečekaně spatřila - že jí srdce v hrudi zděšeně poskočilo a ona vykřikla. Paperbacky, které se chystala nacpat do ruksaku, se sesypaly na zem.
„Joe ... teda Leo ...“
Položila si ruku na hruď, jako by chtěla utišit šílené bušení srdce. Ale srdce se ještě zklidnit nehodlalo, ani s rukou, ani bez ní. Pohled na něj ji vyděsil, ale pohled na to, jak je oblečený a jak se chová - stejně jako když se setkali v New Hampshiru - byl snad ještě horší. Byl to náhlý příval minulosti, jako by ji nějaký iracionální bůh prohodil časovou smyčkou a odsoudil ji prožít posledních šest neděl znovu.
„Vyděsil jsi mě k smrti,“ dokončila potichu.
Joe nic neříkal.
Pomalu k němu přešla a napůl čekala, že v jeho rukách uvidí dlouhý kuchyňský nůž jako tenkrát, ale jeho druhá ruka byla prázdná a bezostyšně spočívala v rozkroku. Viděla, že jeho tělo ztratilo své opálení. Staré škrábance a strupy byly pryč. Ale oči byly stejné ... oči, které vás děsí. Předtím v nich cosi bylo, ode dne, kdy přišel k ohni naslouchat Larryho kytaře, a s postupem času toho stále přibývalo, ale teď to bylo pryč. Oči měl stejné jako v den, kdy ho našla, a to ji naplnilo plíživým děsem.
„Co tady děláš?“
Joe neřekl nic.
„Proč nejsi s Larrym a mamkou Lucy?“
Žádná odpověď.
„Tady zůstat nemůžeš,“ snažila se ho rozumně přesvědčit, ale než pokračovala, pokusila se odhadnout, jak dlouho tady vlastně už sedí.
Je ráno 24. srpna. Předchozí dvě noci strávila u Harolda. Říkala si, že tady klidně mohl sedět v křesle s palcem v puse posledních čtyřicet hodin. Byl to nesmyslný nápad, musí jíst a pít (musel by?), ale ta myšlenka jí nešla z hlavy. Opět jí projel záchvěv strachu a s pocitem zoufalství si uvědomila, jak moc se sama musela změnit: kdysi spávala vedle tohoto malého divocha beze strachu, a tenkrát byl ozbrojen a nebezpečný. Teď žádné zbraně neměl, ale ona se ho hrozila. Myslela si, že se
(Joe? Leo?)
svého bývalého já už čistě a dokonale zbavil. A teď je tam, kde předtím. A je tady.
„Tady zůstat nemůžeš,“ řekla. „Já jsem se vrátila, jenom abych si vzala nějaké věci. Stěhuji se pryč. Stěhuji se ... k jednomu muži.“
Ale je Harold skutečně muž? rýpl si nějaký vnitřní hlas. Myslela jsem, že je to jen nástroj, pomůcka pro ukončení tady toho všeho.
„Leo, poslouchej -“
Zavrtěl hlavou, slabě, ale viditelně. Jeho vážné, lesklé oči se na ni zahleděly.
„Ty nejsi Leo?“
Opět to slabé zavrtění hlavou.
„Jsi Joe?“

Slabé kývnutí.
„No tak dobře. Ale musíš pochopit, že je jedno, kdo vlastně jsi," řekla trpělivě. Šílený pocit, že se motá v časové smyčce, že je opět ve fázi číslo jedna, přetrvával. Připadala si neskutečně a bála se. „Ta doba - ta část života, kdy jsme spolu byli sami - je pryč. Změnil ses, já jsem se změnila, stalo se to a už to nejde odestát."
Jeho oči se na ni nepohnutě dívaly, jako by to popíraly.
„A přestaň na mě tak zírat," řekla ostře. „Je velmi nezdvořilé takhle na někoho civět."
Teď se zdálo, že se mu v očích objevilo obvinění. Jako by říkaly, že je zrovna tak nezdvořilé nechávat lidi samotné a ještě nezdvořilejší odmítat lásku lidem, kteří ji potřebují a jsou na ní závislí.
„Ty přece nejsi sám," řekla, otočila se a začala sbírat knihy, které upustila. Neobratně si klekla a v kolenou jí přitom hlasitě luplo. Začala cpát knihy bez ladu a skladu do ruksaku, na vložky a léky a spodní prádlo - obyčejné bavlněné prádlo, naprosto jiné než to, které si oblékala kvůli Haroldově divoké potěše.
„Máš Larryho a Lucy. Ty je chceš a oni chtějí tebe. Tedy, Larry tě chce, a to je důležité, protože ona chce všechno co on. Je jako kus kopíráku. Pro mě je teď všechno jiné, Joe, a není to moje vina. Vůbec to není moje vina. Tak bys mě mohl přestat probodávat pohledem."
Pokoušela se zapnout přezky ruksaku, ale prsty se jí neovladatelně třásly; dalo jí to hodně práce. Ticho kolem nich bylo stále hustší.
Konečně vstala a hodila si batoh na záda.
„Leo." Pokusila se mluvit klidně a rozumně, tak, jak hovořívala ve škole k postiženým dětem, když dostaly záchvat. Ale nešlo to. Chvěl se jí hlas a jeho slabé zavrtění hlavou při jménu Leo to ještě zhoršilo.
„Není to Larry a Lucy," řekla Nadine divoce. „Kdyby to tak bylo, tak bych to pochopila. Ale tys mě opustil kvůli té staré krávě, vid? Kvůli té stupidní stařeně v houpacím křesle, která se kření na celý svět falešnýma zubama. Ale teď je fuč a tak jsi přiběhl zase za mnou. Ale já už nehraju, slyšíš? Nehraju!"
Joe neřekl nic.
„A když jsem žebrala u Larryho ... klekla jsem si na kolena a žebrala ... bylo mu to jedno. Měl moc práce s tím, aby si hrál na dospělého. Tak vidíš, nic z toho není moje vina. Nic!"
Chlapec na ni jen apaticky zíral.
Hrůza se pomalu začala vracet a zatlačovala její zlost. Začala od něj couvat ke dveřím a za zády hmatala po klice. Konečně ji našla a prudce otevřela dveře. Chladný závan vzduchu zvenčí přišel jako smilování.
„Běž za Larrym," zamumlala. „Sbohem, prcku."
Nešikovně vycouvala a na chvíli se zastavila na schodech; pokoušela se vzpamatovat. Náhle jí přišlo, že to celé mohla být jenom halucinace, vyvolaná jejím pocitem viny ... z toho, že chlapce opustila, z toho, že nechala Larryho čekat příliš dlouho, z toho, co dělali s Haroldem a z daleko horších věcí, které na ni čekaly v budoucnu. Možná v domě žádný skutečný chlapec nebyl. Možná byl stejně skutečný jako Poeovy fantazie - bušení starcova srdce, které znělo jako tikot hodin zabalených v hadru, nebo havran usazený na bustě Pallas Athény.
„Ozvalo se zaklepání, zaklepání na dveře," zašeptala nahlas, aniž by o tom přemýšlela a pak vyrazila hrozivý, krákavý smích, patrně nepříliš odlišný od opravdového havraního hlasu.
Musela se ovšem přesvědčit.
Šla k oknu vedle předních dveří a podívala se do obývacího pokoje svého bývalého domu. Ne, že by kdy byl její, to ne. Když někde bydlíte a všechno, co si odtamtud chcete odnést, když odcházíte, se vejde do jednoho batohu, tak to sotva můžete nazývat svým domem. Dívala se dovnitř a viděla koberec nějaké mrtvé ženy a závěsy a tapety, stojánek na dýmky nějakého mrtvého manžela a výtisky Sports Illustrated, nedbale pohozené na stolku. Obrázky mrtvých dětí na krbu. A v křesle v rohu sedí chlapec nějaké mrtvé ženy, oděn pouze do spodků, sedí, tiše sedí, jeho póza nemění se -
Nadine utekla, zakopla o drátěný plůtek kolem záhonu a téměř upadla. Skočila na vespu a nastartovala. Několik bloků se řítila bezhlavou rychlostí, kličkovala mezi opuštěnými auty, která stále ještě blokovala vedlejší ulice, ale po chvilce se uklidnila.
Když dojela k Haroldovi, už se docela ovládala. Ale věděla, že ve Svobodné zóně bude muset brzo skončit. Pokud si má udržet zdravé uvažování, musí brzy odsud.

Shromáždění v Munzingerově posluchárně probíhalo dobře. Opět začali zpěvem národní hymny, tentokrát však zůstaly oči většiny z nich suché; byla to prostě součást toho, co se brzy stane zavedeným rituálem. Rutinně byla zvolena Komise pro sčítání lidu pod vedením Sandy DuChiensové. Se svými pomocníky okamžitě začala procházet řady, počítat přítomné a zapisovat jména. Na konci shromáždění za všeobecného jásotu oznámila, že ve Svobodné zóně je nyní osm set čtrnáct duší a přislíbila (nepředloženě, jak se ukázalo), že do příštího shromáždění bude mít kompletní „adresář" - seznam, který, jak doufala, bude aktualizovat každý týden; bude obsahovat jména v abecedním pořadí, věk, boulderskou adresu, předchozí adresu a předchozí povolání každého obyvatele Zóny. Ukázalo se, že příliv lidí do Zóny byl tak mohutný a nevyrovnaný, že byla stabilně asi dva týdny pozadu.
Bylo předloženo téma volebního období Výboru Svobodné zóny a po několika výstředních návrzích (jeden byl deset let, druhý doživotně a Larry všechny rozesmál poznámkou, že mu to připadá spíš jako soudní rozsudek za trestný čin než jako navržená délka volebního období) bylo odhlasováno roční trvání mandátu. Vzadu v sále se zdvihla ruka Henryho Dunbartona a Stu mu udělil slovo.
Aby byl Harry slyšet, musel dost křičet: „Možná, že i rok je příliš dlouho. Nemám nic proti dámám a pánům ve Výboru, myslím, že odvádějí zatraceně dobrou práci" - potlesk a hvízdání - „ale brzo se to vymkne z ruky, pokud nás bude pořád přibývat."
Glen zdvihl ruku a Stu mu dal slovo.
„Pane předsedající, není to sice na programu, ale domnívám se, že pan Dunbarton přišel s výbornou myšlenkou."
Bodejť by ses nedomníval, plešoune, pomyslel si Stu, vždyť jsi s tím minulý týden sám přišel.
„Rád bych navrhl, abychom, zřídili Zástupní vládní výbor, abychom mohli skutečně znovu uvést Ústavu do chodu. Myslím, že by Harry Dunbarton mohl plnit funkci předsedy výboru a já bych v něm rovněž byl rád, pokud to někdo ovšem nebude pokládat za střet zájmů."
Další aplaus.
V poslední řadě se Harold otočil k Nadine a zašeptal jí: „Dámy a pánové, právě probíhají slavnosti veřejné lásky."
Věnovala mu dlouhý temný pohled a jemu se zatočila hlava.
Stu byl s bouřlivým souhlasem zvolen šerifem Svobodné zóny.
„Budu se snažit pracovat, jak nejlíp budu umět," řekl. „Někteří z vás, kteří mi teď tleskají, mohou později trochu otočit, až je chytnu při něčem, co se nedělá. Slyšíš, Richi Moffate?"
Bouřlivý smích. Rich, který byl opilý jak zákon káže, se vesele přidal.
„Ale nevidím žádný důvod, proč bychom tady měli mít problémy. Hlavní prací šerifa, jak to vidím já, by mělo být bránit lidem, aby se vzájemně zraňovali. A k tomu nikdo z vás nemá sklony. Už bylo dost lidí zraněno. A to je tak všechno, co jsem. chtěl říct."
Dlouhé ovace vestoje.
„Další bod," řekl Stu, „trochu souvisí s úřadem šerifa. Potřebujeme asi tak pět lidí, kteří by byli v Právním výboru, jinak se nebudu cítit v právu někoho zavírat, když na to přijde. Takže chcete někoho nominovat?"
„Co takhle Soudce?" zvolal někdo.
„Jo, Soudce, jasně!" ozval se někdo druhý.
Hlavy se otáčely v očekávání, že Soudce povstane a přijme funkci svým obvyklým rokokovým stylem. Lidé odkládali programy a chystali se na potlesk. Stu a Glen se po sobě utrápeně podívali: tohle měl Výbor předpokládat.
„Není tady," řekl někdo.
„Viděl ho někdo?" zeptala se Lucy Swannová zneklidněně. Larry se po ní znepokojeně podíval, ale Lucy se rozhlížela po hale a hledala Soudce.
„Já ho viděl."
Zamumlání v davu, když vzadu v sále povstal Teddy Weizak. Byl nervózní a křečovitě si šátkem čistil brýle.
„Kde?"
„Kdes ho viděl, Teddy?"

„Ve městě?“
„Co dělal?“
Teddy Weizak se viditelně polekal přívalu otázek.
Stu zaklepal kladívkem. „No tak, lidi, klid.“
„Viděl jsem ho před dvěma dny,“ řekl Teddy. „Pořídil si landrovera. Říkal, že jede na den do Denveru. Neříkal proč. Trochu jsme vtipkovali. Vypadal, že má fakt dobrou náladu. To je všechno, co vím.“
Posadil se, pořád si ještě čistil brýle a byl červený jako rak.
Stu znovu kladívkem utišoval dav. „Je mi líto, ale Soudce není přítomen. Domnívám se, že by byl přesně tím pravým člověkem pro tuhle práci, ale protože tady není, jsou nějaké jiné návrhy?“
„Moment, takhle to nemůžeme nechat!“ protestovala Lucy a povstala. Měla na sobě džínové šaty, na které se mužská část publika se zaujetím zahleděla. „Soudce Farris je starý člověk. Co když se mu v Denveru něco přihodilo a nemůže se vrátit?“
„Lucy,“ řekl Stu. „Denver je velké město.“
V sále se rozhostilo podivné ticho, jak o tom každý přemýšlel. Lucy si sedla a byla bledá a Larry ji objal kolem ramen. Jeho oči se setkaly se Stuovýma a Stu uhnul.
Byl podán vlažný návrh, aby bylo jednání o Právním výboru odloženo, dokud se Soudce nevrátí, a po dvacetiminutové diskusi byl zamítnut. Navrhli dalšího právníka, Ala Blundella, který přijel teprve toto odpoledne se skupinou doktora Richardsona. AI Blundell nabízené předsednické místo přijal. Řekl, že doufá, že během příštího měsíce nikdo neudělá nic strašného, protože přibližně tak dlouho bude trvat vypracování fungujícího tribunálního systému. Soudce Farris byl v nepřítomnosti schválen za člena výboru. Pak přišel na pódium bledý a nervózní Brad Kitchner, který vypadal v obleku trochu legračně, upustil připravené poznámky a rozházel si pečlivě nachystané pořadí bodů. Spokojil se tedy s prohlášením, že čekají a doufají, že elektřina opět půjde druhého nebo třetího září.
Jeho poznámka byla přivítána takovou bouří nadšení, že našel dost sebedůvěry, aby svou zprávu dokončil, a když scházel z pódia, vyšlapoval si téměř pyšně.
Pak přišel na řadu Chad Norris a Stu pak Fran řekl, že se svého tématu chopil přesně tím správným způsobem: pohřbívali mrtvé kvůli zachování obecné úcty, nikdo z nich nebude spokojený, dokud to nebude hotovo a život nebude moci pokračovat, a když skončí do začátku podzimních dešťů, budou se cítit o to lépe. Požádal o další dobrovolníky a přihlásilo se mu skoro čtyřicet lidí. Zakončil tím, že vyzval každého člena Kopáčské skvadry (jak jim říkal), aby povstal a uklonil se.
Harold Lauder vstal jen velmi nakrátko a hned si zase sedl, a našli se takoví, kteří si při odchodu vykládali, jak je chytrý a skromný. Ve skutečnosti mu Nadine šeptala cosi do ucha a on se neodvažoval udělat víc, než rychle povstat a přikývnout. Vypadalo to, že mu kdosi v rozkroku kalhot postavil docela slušně velký stan.
Když Chad Norris odešel, zaujal jeho místo Ralph Brentner. Oznámil, že mají konečně doktora. George Richardson povstal (dlouhý potlesk) a řekl, že pokud ví, v průběhu několika dalších dnů se Zóna rozroste o dalších asi šedesát lidí.
„Tak, to jsou všechny body programu,“ řekl Stu. Přehlédl shromážděné lidi. „Chci požádat Sandy DuChiensovou, aby přišla sem nahoru a řekla nám, kolik nás je, ale ještě předtím - máte ještě něco, co bychom měli dnes projednat?“
Čekal. V davu viděl Glena i tváře Sue Sternové, Larryho, Nicka a pochopitelně Fran. Všichni vypadali napjatě. Pokud někdo chce nanést otázku Flagga a zeptat se, co s tím Výbor dělá, pak to udělá teď. Ale bylo ticho. Po patnácti vteřinách předal Stu slovo Sandy, která večer zakončila stylové. Když lidé začali opouštět sál, Stu si pomyslel: No, tak jsme tomu zase utekli.
Přišlo mu pogratulovat několik lidí a jedním z nich byl i nový doktor. „Zvládnul jste to velmi dobře, marshalle,“ řekl Richardson a Stu se skoro ohlédl, aby zjistil, komu to povídá. Pak se upamatoval a náhle dostal strach. Muž práva? Vždyť byl podvodník.
Jeden rok, řekl si. Jeden rok a konec. I tak měl strach.
Stu, Fran, Sue Sternová a Nick šli do centra společně a když přecházeli přes areál univerzity směrem k Broadwayi, jejich kroky dutě cvakaly po betonovém chodníku. Kolem nich proudily další lidé, tiše si povídali a rozcházeli se do svých domovů. Bylo skoro půl dvanácté.

„Je chladno," řekla Fran. „Měla jsem si ke svetru vzít i bundu."
Nick přikývl. I jemu bylo chladno. Večery v Boulderu byly vždy chladnější, ale dnes večer mohlo být tak deset stupňů. Připomnělo mu to, že se letošní podivné a hrozné léto chýlí ke konci. Nikoliv poprvé litoval, že Bohu Matky Abagail nebo Múze nebo co to bylo se nelíbilo víc v Miami nebo New Orleansu. Ale možná by to ani nebylo tak dobré, když o tom tak přemýšlel. Vysoká vlhkost, hodně dešťů ... a hodně mrtvých. V Boulderu bylo alespoň sucho.
„Málem jsem se podělal leknutím, když chtěli Soudce do Právního výboru," řekl Stu. „Měli jsme s tím počítat."
Frannie přikývla a Nick rychle psal do bloku: „Jasně. Budou postrádat i Toma a Daynu. To je život."
„Myslíš, že je lidi budou podezřívat, Nicku?" zeptal se Stu.
Nick přikývl. „Budou se dohadovat, jestli neodešli na západ. Doopravdy."
Všichni se nad tím zamysleli, zatímco Nick vytáhl zapalovač a spálil papír se svou poznámkou.
„To je drsný," řekl nakonec Stu. „Fakt si to myslíš?"
„Jasně, má pravdu," řekla Sue zasmušile. „Co jiného by si mohli myslet? Že si Soudce Farris šel zajezdit na horskou dráhu na pouť?"
„Dneska jsme měli štěstí, že jsme se vyhnuli všeobecné diskusi o tom, co se děje na západě," řekla Fran.
Nick napsal: „To teda ano. Příště se na to asi budeme muset připravit. Proto bych rád odložil velké shromáždění až na co nejpozději. Možná o tři týdny. 15. září?"
Sue řekla: „Můžeme to zdržovat, než Brad obnoví přívod elektřiny."
„Myslím, že to zvládne," řekl Stu.
„Já jdu domů," řekla Sue. „Zítra je velký den. Dayna odjíždí. Pojedu s ní do Colorado Springs."
„Myslíš, že je to bezpečné, Sue?" zeptala se Fran.
Pokrčila rameny. „Bezpečnější pro mě než pro ni."
„Jak to vzala?" zeptala se jí Fran.
„No, ona je tak trochu zvláštní. Na vejšce sportovala. Hlavně tenis a plavání, ale dělala skoro všechno. Byla na malé univerzitě někde v Georgii, ale první dva roky chodila se svým klukem ze střední školy. Byl to takovej ten svalnatej týpek v kožené bundě, já Tarzan, ty Jane, tak maž do kuchyně a koukej umejt nádobí. Pak ji spolubydlící, velká feministka, přitáhla na pár schůzí ženského spolku."
„A nakonec se z ní stala zanícenější feministka než její spolubydlící," hádala Fran.
„Nejdřív feministka, potom lesbička," řekla Sue.
Stu se zastavil, jako by do něj udeřil blesk. Frannie se po něm podívala se zakrývaným pobavením. „No tak, krasavče," řekla. „Porouchaly se ti panty na puse."
Stu s klapnutím ústa zavřel.
Sue pokračovala: „Vybalila to na svého jeskynního muže všechno najednou. Ruplo mu v šišce a vytáhl na ni pistoli. Odzbrojila ho. Říká, že to byl klíčový okamžik jejího života. Povídala mi, že vždycky věděla, že je silnější a hbitější než on. Ale musela to udělat, aby si to skutečně uvědomila." „Chceš říct, že muže nenávidí?" zeptal se Stu. Susan zavrtěla hlavou. „Teď je bi." „Bi-?" řekl nechápavě Stu.
„Že jí vyhovují obě pohlaví, Stuarte. A doufám, že nezačneš ve Výboru navrhovat, aby se spolu s 'Nezabiješ' zavedly i puritánské zákony."
„Mám dost vlastních starostí, než abych se ještě staral o to, kdo spí s kým," zamumlal Stu a všichni se zasmáli. „Ptal jsem se proto, že nechci, aby někdo chápal cestu na západ jako křížovou výpravu. Potřebujeme zvědy, ne partyzány. Tohle je práce pro lasičku, ne pro lva."
„Ona to ví," řekla Sue. „Fran chtěla vědět, jak to vzala, když jsem se jí zeptala, jestli to pro nás udělá. Vzala to velmi dobře. Jednak mi připomněla, že kdybychom byly zůstaly s těmi muži ... pamatuješ, jak jste nás našli, Stu?"
Stu přikývl.
„Kdybychom s nima zůstaly, skončily bysme buď mrtvé nebo tak jako tak na západě, protože tam měli namířeno oni ... tedy když byli natolik střízliví, že dokázali přečíst silniční ukazatele. Řekla, že přemýšlela, jaké je její místo v Zóně a přišla na to, že je možná mimo Zónu. A taky řekla ..."
„Co?" zeptala se Fran.
„Že se pokusí vrátit," dodala Sue rychle a víc se k tomu nevracela. To, co Dayna Jurgensová říkala dál,

bylo mezi nimi a neměli to slyšet dokonce ani členové Výboru. Dayna šla na západ s dvaceticentimetrovou čepelí, připevněnou na zápěstí na pružinové úchytce. Když ruku rychle ohnula, pružina vyskočila a hop, simsalabim, narostl jí šestý prst, dvacet centimetrů dlouhý a s dvojitým ostřím. Měla pocit, že by to většina z nich - mužů - nepochopila.
Pokud je dostatečně velký diktátor, je možná tím jediným, co je drží pohromadě. Kdyby byl pryč, možná by se začali hádat a prát mezi sebou. Kdyby zemřel, mohlo by to znamenat jejich konec. A jestli se dostanu do jeho blízkosti, Susie, pak ať při něm stoji jeho strážný ďábel. Zabijou tě, Dayno.
Možná. Možná ne. Možná by to stálo za pohled na jeho vnitřnosti na podlaze.
Susan by ji asi dokázala zadržet, ale nepokusila se o to. Spokojila se s tím, že z ní vydolovala slib, že pokud se jí nenaskytne téměř dokonalá příležitost, bude se držet původního scénáře. S tím Dayna souhlasila a Sue si říkala, že se jí taková šance stejně sotva naskytne. Flagg bude dobře střežen. Ale přesto měla Sue poslední tři dny, od doby, kdy Dayně předložila návrh jít na západ, těžké spaní.
„Tak jo," řekla ostatním. „Peláším do postele. Dobrou, lidi."
Odkráčela s rukama v kapsách bundy.
„Vypadá starší," poznamenal Stu.
Nick něco napsal a ukázal jim to.
To vypadáme všichni, stálo tam.
Druhého dne ráno byl Stu na cestě do elektrárny, když potkal Sue a Daynu, jak jedou na motocyklech po Canyon Boulevard. Řekl si, že ještě nikdy neviděl Daynu tak hezkou. Vlasy měla vzadu svázané jasně zeleným šátkem, na sobě měla kožený kabát a pod ním džíny a pestrou košili. Za sebou měla připnutý spacák.
„Stuarte!" zavolala a s úsměvem na něj zamávala.
Lesbička? pomyslel si nejistě.
„Hádám, že jedeš na malý výlet," řekl.
„Jasně. A tys mě vůbec neviděl."
„Kdepak," řekl Stu. „Nikdy. Cigaretu?"
Dayna si vzala jednu marlborku a rukou si zakryla plamen jeho zapalovače.
„Bud opatrná, holka."
„Budu."
„A vrať se."
„Doufám, že jo."
Dívali se na sebe za jasného rána pozdního léta.
„Dávej pozor na Fran, siláku."
„Budu."
„A s tím šerifováním to nepřeháněj."
„To rozhodně ne."
Zahodila cigaretu. „Tak co, Suze?"
Susan přikývla, zařadila rychlost a napjatě se usmála.
„Dayno?"
Podívala se na něj a Stu ji zlehka políbil na ústa.
„Hodně štěstí."
Usmála se. „To mi musíš dát dvě, abych měla velký štěstí. To jsi nevěděl? „
Políbil ji znovu, pomaleji a důkladněji. Lesbička? zapochyboval znovu.
„Frannie je šťastná žena," řekl Dayna. „A můžeš mě citovat."
Stu se usmál a nevěděl, co by ještě řekl. Ustoupil a neřekl nic. O dva bloky dál zaburácel na křižovatce jeden z oranžových náklaďáků Pohřebního oddílu jako osudové znamení a chvilka jejich souznění byla přervána.
„Tak jedeme," řekla Dayna. „Do sedel, chlapci." Stu stál na chodníku a díval se, jak odjíždějí.
Sue Sternová se vrátila za dva dny. Sledovala Daynu, jak odjíždí z Colorado Springs na západ, dívala se za ní, dokud nebyla maličká jako tečka, která splynula s tichou krajinou. Pak si trochu poplakala. První noc tábořila u Monumentu a vzbudila se v noci, vyděšená tichým kvílivým zvukem, který vycházel z

kanálu pod silnicí, u které spala.
Nakonec sebrala odvahu a posvítila si baterkou do roury. Objevila vyhublé a roztřesené štěně. Mohlo být tak půl roku staré. Uhýbalo před její rukou a ona byla příliš velká, aby do roury vlezla. Nakonec odjela do Monumentu, rozbila sklo v obchodě s potravinami a vrátila se s plným ruksakem psích laskomin. To stačilo. Štěně s ní jelo zpátky, bezpečně zavřené v jedné ze sedlových brašen jejího motocyklu.
Dick Ellis se ze štěněte mohl zbláznit. Byla to fenka irského setra, buď čistokrevná, nebo téměř čistokrevná. Byl si jistý, že až bude starší, bude se jí Kojak dvořit. Novina se bleskem rozšířila po Boulderu a ve vzrušení nad psími Adamem a Evou byla na chvíli zapomenuta i Matka Abagail. Susan Sternová se stala hrdinkou dne a pokud se výbor doslechl, nikdo se nepozastavil nad tím, co dělala v Monumentu, který byl dost daleko na jih od Boulderu.
Stu si ale to ráno, kdy se za nimi díval, jak odjížděly k dálnici mezi Boulderem a Denverem, dobře zapamatoval. Protože ve Svobodné zóně už nikdy nikdo Daynu Jurgensovou neviděl.
27. srpna; soumrak; na nebi zářila Venuše.
Nick, Ralph, Larry a Stu seděli na schodech domu Toma Cullena. Tom poletoval po trávníku a prohánět kroketové koule drátěnými brankami.
Je čas, napsal Nick.
Stu se tiše zeptal, jestli ho budou muset znovu hypnotizovat a Nick zavrtěl hlavou.
„To je dobře," řekl Ralph. „Nevím, jestli bych to znovu snesl." Nahlas zavolal: „Tome! Hej, Tommy! Pojď sem!"
Tom přiběhl a vesele se šklebil.
„Tommy, je čas vyrazit," řekl Ralph.
Tomův úsměv zmizel. Zdálo se, že si teprve teď uvědomil, že se skoro setmělo.
„Jít? Teď? Svatá dobroto, ne! Když se setmí, chodí Tom do postele. P-Á-N-I, to tedy do postele. Tomovi se nelíbí zůstat venku po setmění. Kvůli strašidlům. Tom ... Tom ..."
Ztichl a ostatní na něj neklidně hleděli. Tom znehybněl. Pak se probral ... ale jinak než obvykle. Nedošlo k náhlému oživení, kdy se mu obličej rozzářil, jako když stisknete vypínač. Bylo to pomalé, téměř neochotné, smutné probuzení.
„Jít na západ?" řekl. „Myslíš, že je ten čas?"
Stu mu položil ruku na rameno. „Ano, Tome. Jestli můžeš."
„Na cestu."
Ralph vyrazil přidušený, tlumený zvuk a odešel do zahrady. Tom si toho ani nevšiml. Jeho pohled přeskakoval mezi Stuem a Nickem.
„Jít v noci. Spát ve dne." Velmi pomalu dodal: „A vidět slona."
Nick přikývl.
Larry přinesl Tomův batoh. Tom si ho zasněně hodil na záda.
„Musíš být opatrný, Tome," řekl Larry zastřeně.
„Opatrný. Svatá dobroto, to ano."
Stu si se zpožděním pomyslel, jestli Tomovi neměli dát i stan pro jednoho, ale pak to zavrhl. Tom by zbabral i postavení malého stanu.
„Nicku," zašeptal Tom. „Musím to opravdu udělat?"
Nick položil ruce kolem Tomových ramenou a pomalu přikývl.
„Tak dobře."
„Drž se pořád čtyřproudové dálnice, Tome," řekl Larry. „Té, jak je na ní napsáno 70. Ralph tě sveze za město na motocyklu."
„Ano, Ralph." Odmlčel se. Ralph přišel ze zahrady. Otíral si oči šátkem.
„Jseš připravenej, Tome?" zeptal se chraplavě.
„Nicku? Bude to pořád můj dům, až se vrátím zpátky?"
Nick prudce pokýval hlavou.
„Tom má ten dům rád. Svatá dobroto, ano."
„My to víme, Tommy." Stu cítil, že i jemu se do očí derou slzy.

„Tak jo. Už jdu. S kým to jedu?“
„Se mnou, Tome,“ přihlásil se Ralph. „Na silnici 70, pamatuješ?“
Tom přikývl a vydal se k Ralphově motorce. Ralph se k němu za okamžik přidal. Ramena měl svěšená. Dokonce i pírko na jeho klobouku vypadalo sklesle. Posadil se na motocykl a nastartoval ho. O chvilku později vyjel na Broadway a zabočil na východ. Stáli tam spolu a dívali se, jak se motocykl ztrácí v purpurovém soumraku, až z něj bylo vidět jen světlo reflektoru. Pak se světlo ztratilo za budovou kina a bylo pryč.
Nick odešel s hlavou skloněnou a rukama v kapsách. Stu se k němu chtěl přidat, ale Nick téměř nazlobeně zavrtěl hlavou a gestem ho odmítl. Stu se vrátil k Larrymu.
„A je to,“ řekl Larry a Stu stísněně přikývl.
„Myslíš, že ho ještě někdy uvidíme, Larry?“
„Jestli ne, tak nás sedm - no, Fran možná ne, ta proti tomu byla od samého začátku - tak zbytek nás s tím bude žít do konce života.“ „A Nick víc než kdo jiný,“ řekl Stu. „Jo. Nick víc než kdo jiný.“
Dívali se na Nicka, jak se plouží po Broadwayi a pomalu se ztrácí ve stínech, které kolem něj houstly. Pak se zahleděli na Tomův ztichlý dům.
„Pojďme odsud,“ řekl Larry náhle. „Vzpomněl jsem si na ty jeho vycpaný zvířata ... a najednou mi z toho přeběh' po zádech pěknej mráz.“
Když odešli, Nick pořád ještě stál kousek od Tomova domu, ruce měl v kapsách, hlavu skloněnou.

George Richardson, nový doktor, se usadil ve zdravotním centru Dakota Ridge, protože nebylo daleko od městské nemocnice a jejího vybavení, velké zásoby léků a operačních sálů.
28. srpna už byl docela zaběhaný a pomáhali mu Laurie Constableová a Dick Ellis. Dick požádal o dovolení opustit svět medicíny a nedostalo se mu ho. „Děláš tady dobrou práci,“ řekl Richardson. „Hodně ses naučil a naučíš se ještě víc. Kromě toho je tady pro jednoho příliš mnoho práce. Zblázníme se z toho i za současného stavu, jestli do měsíce nebo dvou nedostaneme dalšího doktora. Takže ti, Dicku, gratuluju, stal ses prvním paramedikem Svobodné zóny. Laurie, dej mu pusu.“
Laurie ráda poslechla.
Kolem jedenácté hodiny přišla do čekárny Fran a zvědavě a trochu nervózně se rozhlédla. Laurie seděla za přepážkou a četla si starý výtisk magazínu pro ženy.
„Ahoj, Fran,“ řekla a vyskočila. „Říkala jsem si, že tě dříve nebo později uvidíme. George tam má teď Candy Jonesovou, ale hned se ti bude věnovat. Jak se cítíš?“
„Docela dobře, dík,“ řekla Fran. „Říkám si -“
Dveře jedné z ordinací se otevřely a vyšla Candy Jonesová, následovaná vysokým, přihrbeným mužem v manšestrových kalhotách a sportovní košili. Candy se nedůvěřivě dívala na lahvičku růžové masti, kterou držela v ruce.
„Jste si jistý, že tohle pomůže?“ zeptala se pochybovačně Richardsona. „Nikdy předtím jsem to neměla. Myslela jsem, že jsem imunní.“
„No, asi nejste a teď to máte,“ řekl George s úsměvem. „Nezapomeňte na škrobové koupele a vyhýbejte se vysoké trávě.“
Smutně se usmála. „Jack to má taky. Má sem taky přijít?“
„Ne, ale můžete ze škrobových koupelí udělat rodinný zvyk.“
Candy posmutněle přikývla a pak zahlédla Fran. „Ahoj, Fran, jak je?“
„Fajn. Co ty?“
„Hrozný.“ Zdvihla lahvičku a Frannie si přečetla nálepku se slovem CALADRYL. „Vyrážka z jedovatýho břečťanu. A neuhádneš, kde ji mám.“ Tvář se jí rozjasnila. „Ale vsadím se, že uhádneš, kde ji má Jack, „
Pobaveně se dívali, jak odchází. Pak George řekl: „Slečna Goldsmithová, není-liž pravda? Výbor Svobodné zóny. Je mi potěšením.“
Napřáhla ruku a potřásli si. „Jenom Fran, prosím. Nebo Frannie.“
„Dobře, Frannie. Tak co máte za problém?“
„Jsem těhotná,“ řekla Fran. „A zatraceně vyděšená.“ A pak se bez nejmenšího varování rozplakala.

George ji objal kolem ramen. „Laurie, budu tě potřebovat tak za pět minut."
„Dobře, doktore."
Odvedl ji do ordinace a posadil na čalouněný stůl.
„Tak. Pročpak ty slzy? Kvůli dvojčatům paní Wentworthové?"
Frannie zničeně přikývla.
„Byl to těžký porod, Fran. Matka byla těžká kuřačka. Děti byly maličké, dokonce i na dvojčata. Narodily se pozdě večer, velmi nečekaně. Neměl jsem žádnou příležitost udělat posmrtné ohledání. O Reginu Wentworthovou se stará pár žen z naší skupiny. Věřím - doufám - že se dostane ze stavu amnézie, ve kterém se teď nachází. Ale i tak můžu říci, že to ty děti měly od začátku hodně ztížené. Příčinou smrti mohlo být cokoliv."
„Včetně superchřipky."
„Ano, včetně ní."
„Takže prostě počkáme a uvidíme."
„Ksakru, to jistě ne. Udělám vám teď kompletní předporodní vyšetření. Budu vás průběžně kontrolovat, stejně jako všechny ostatní ženy, které jsou nebo budou těhotné. Společnost General Electric měla slogan: 'Pokrok je naším nejdůležitějším produktem.' V Zóně jsou naším nejdůležitějším produktem děti a podle toho se s nimi bude zacházet."
„Ale stejně nic nevíme."
„Ne, to ne. Ale snažte se udržovat se v dobré náladě, Fran."
„Tak jo, pokusím se."
Ozvalo se krátké zaklepání na dveře a vešla Laurie. Podala Georgovi desky s formulářem a George začal Frannie klást otázky, týkající se jejího zdravotního stavu.
Když bylo vyšetření hotovo, George na chvíli odešel vedle. Laurie zůstala a Fran se oblékala.
Zapínala si blůzu, když jí Laurie tiše řekla: „Víš, že ti závidím? I přes tu nejistotu a všechno. Dick a já se pokoušíme o dítě jako šílení. Je to sranda - kdysi jsem nosívala placku s heslem NULOVÁ POPULACE. Myslela jsem tím nulový přírůstek populace, pochopitelně, ale když si na tu placku teď vzpomenu, běhá mi mráz po zádech. Ach, Frannie, tvoje bude první. A já vím, že bude v pořádku. Musí být."
Frannie se jen usmála a nechtěla jí připomínat, že její dítě nebude první.
Dvojčata paní Wentworthové byla první.
A dvojčata paní Wentworthové zemřela.
„Fajn," řekl George o půl hodiny později.
Fran zdvihla obočí, protože se nejprve domnívala, že jen špatně vyslovil její jméno. Bůhvíproč si vzpomněla, že malý Mikey Post ze sousedství jí říkal až do třetí třídy Fan.
„Dítě. Je v pořádku."
Fran našla papírový kapesníček a pevně ho držela. „Cítila jsem, že se pohnulo ... ale to už je nějaká doba. Od té doby nic. Bála jsem se ..."
„Je živé, to ano, ale vážně pochybuji, že jste cítila jeho pohyb. Spíš to byly větry."
„Bylo to dítě," řekla Fran tiše.
„No, ať to bylo, co to bylo, bude se to brzo hýbat hodně. Mám vás poznamenanou na začátek až polovinu ledna. Co vy na to?"
„Dobrý."
„Jíte správně?"
„Ano, myslím - snažím se."
„Dobře. Je vám špatně?"
„Bývalo mi, trochu, na začátku. Už to přešlo."
„Krása. Máte dost pohybu?"
Na jeden hrůzný okamžik se Fran vybavilo, jak kope otci hrob. Vidinu rychle zahnala. To bylo za jiného života. „Ano, spoustu."
„Přibrala jste?"
„Asi tři kila."

„To je v pořádku. Můžete přibrat dalších šest. Dnes jsem velkorysý."
Usmála se. „Vy jste doktor."
„Ano, a býval jsem gynekolog, takže jste ve správných rukách. Poslouchejte svého doktora a dostanete se daleko. A teď k bicyklům, motorkám a mopedům. Nic z toho po, řekněme, patnáctém listopadu. Stejně na nich v tu dobu nebude nikdo jezdit. Bude pěkná zima. Nekouříte nebo nepijete přespříliš, že ne?"
„Ne.
„Pokud si dáte skleničku před spaním, myslím, že to bude naprosto v pořádku. Dám vám vitamínové tablety; ty si můžete vyzvednout v kterékoliv lékárně ve městě -"
Fran vyprskla smíchy a George se zatvářil nejistě.
„Řekl jsem něco veselého?"
„Ne. Jenom to vyznělo za současných podmínek trochu směšně."
„Aha! Jasně, jo. No, aspoň si už nikdo nebude stěžovat na drahé léky, co? Ještě poslední věc, Fran. Měla jste někdy zavedené nitroděložní antikoncepční tělísko?"
„Ne, proč?" zeptala se Fran a zčistajasna si vzpomněla na svůj sen: temný muž s hákem z ramínka.
Zachvěla se. „Ne," opakovala.
„Dobře. To je všechno." Vstal. „Nebudu vám říkat, abyste si nedělala starosti -"
„Ne," souhlasila. Smích se jí z očí vytratil. „To neříkejte."
„Ale požádám vás, abyste je omezila na minimum. Přílišná úzkost může vést k narušení činnosti žláz. A to pro dítě není dobré. Nechci těhotným ženám předepisovat sedativa, ale jestli si myslíte -"
„Ne, to nebude nutné," řekla Fran, ale když vycházela do poledního jasu, věděla, že celou druhou polovinu těhotenství ji budou pronásledovat myšlenky na dvojčata paní Wentworthové.
Devětadvacátého srpna dorazily tři skupiny, jedna o dvaadvaceti členech, další o šestnácti a jedna o pětadvaceti. Sandy DuChiensová obešla všech sedm členů Rady, aby jim řekla, že Svobodná Zóna už má přes tisíc obyvatel.
Boulder už nevypadal tolik jako město duchů.
Třicátého večer stála Nadine Grossová v suterénu Haroldova domu, pozorovala jej a cítila se stísněně. Jako by Harold, když dělal cokoliv, co se netýkalo toho prapodivného sexu, který spolu provozovali, odcházíval na jakési privátní místo, kde nad ním nemá žádnou kontrolu. Když tam byl, zdál se chladný; víc než to, zdálo se, že jí opovrhuje, a že opovrhuje i sám sebou. Jediná věc, která se neměnila, byla nenávist ke Stu Redmanovi a ostatním v Radě.
V suterénu byl kulečníkový stůl a Harold něco kutil na jeho měkkém povrchu. Vedle něj ležela otevřená kniha. Na nalistované straně byl diagram. Chvíli se na něj díval, potom pohlédl na aparát, na němž pracoval, a pak s ním něco udělal. Při pravé ruce měl úhledně rozprostřeny nástroje z příruční dílny svého motocyklu. Po desce stolu byly poházeny malé kousky drátu.
„Víš," řekl nepřítomně, „měla by ses projít."
„Proč?" Pocítila bodnutí urážky. Harold měl napjatý a neusměvavý obličej. Nadine chápala, proč se Harold tolik směje; protože když to nedělal, vypadal šíleně. Měla za to, že je šílený, nebo přinejmenším blízko šílenství.
„Protože nevím, jak starý tenhle dynamit je," řekl Harold.
„Jak to myslíš?"
„Starý dynamit se potí, srdíčko," řekl a vzhlédl k ní. Viděla, že celý jeho obličej je pokryt potem, jako by tím chtěl své prohlášení ilustrovat. „Perspiruje, abych byl spisovný. A to, co perspiruje, je čistý nitroglycerín, jedna z nejnestabilnějších látek na světě. Takže jestli je starý, je dost slušná šance, že nás tahle vymyšlenost vyhodí do vzduchu a my poletíme přes vršek hory Flagstaff až do země Oz."
„No, nemusíš kvůli tomu být tak sprostý," řekla Nadine.
„Nadine? Má chére?"
„Co?"
Harold se na ni díval klidně a bez úsměvu. „Zavři tu svou zasranou klapačku."
Zavřela ji, ale na procházku nešla, i když chtěla. Jistě; jestli je to Flaggova vůle (a destička jí řekla, že Harold je Flaggovým člověkem, který se postará 0 Výbor), dynamit starý nebude. A i kdyby byl,

neexploduje, dokud nebude čas na explozi ... nebo ano? Kolik kontroly nad událostmi Flagg má?
Dost, řekla si, má jí dost. Ale nebyla si jistá a její neklid rostl. Vrátila se do svého domu a Joe byl pryč - tentokrát nadobro. Šla navštívit Lucy a snášela její chladné chování dost dlouho, aby zjistila, že od doby, kdy se nastěhovala k Haroldovi, se Joe (Lucy mu přirozeně říkala Leo) „trochu potopil zpátky".
Lucy ji vinila očividně i z toho ... ale kdyby se z Flagstaffu zřítila lavina nebo Pearl Street zničilo zemětřesení, byla by v Lucyiných očích vinna i tím. Ne snad, že by nebylo dost věcí, ze kterých by ji a Harolda brzy vinit mohli.
I tak byla hořce zklamána skutečností, že Joea ještě jednou nespatřila ... aby ho políbila na rozloučenou. Ona ani Harold si ve Svobodné zóně už dlouho nepobudou.
Nevadí, teď, když jedeš v těch oplzlostech, bude nejlepší, když ho necháš úplně na pokoji. Jen bys mu uškodila ... a nejspíš i sama sobě, protože Joe ... vidí věci, ví věci. Ať si přestane být Joem, ať klidně přestanu být mámou Nadine. Nech ho navždy být Leem.
Ale ten paradox byl neúprosný. Nevěřila, že kdokoliv ve Svobodné zóně má před sebou více než rok života, a to včetně chlapce. Není jeho vůlí, aby žili ...
... no tak řekni pravdu, není to jen Harold, kdo je jeho nástrojem. Ty taky. Ty, která jsi kdysi za jediný neprominutelný hřích ve světě po epidemii označila vraždu ...
Náhle zjistila, že si přeje, aby dynamit byl starý, aby vybuchl a skoncoval s nima oběma. Milosrdný konec. A pak zjistila, že přemýšlí, co se stane, až odejdou za hory, a ucítila v podbřišku známé vlhké horko.
„Tak," řekl Harold jemně. Položil svůj přístroj do krabice od bot a odložil ji stranou. „Hotovo?" „Ano. Hotovo." „Bude to fungovat?"
„Chceš to snad vyzkoušet?" V jeho slovech byl hořký sarkasmus, jí to ale nevadilo. Haroldovy oči ji zpracovávaly tím chlapecky chtivým, kradmým pohledem, který se už naučila rozpoznávat. Vrátil se z toho vzdáleného místa - místa, na němž napsal to, co stálo v knize, již si přečetla a pak pečlivě vrátila pod uvolněný kámen krbu, kde byla původně. Teď s ním mohla manipulovat. Teď už jeho řeči byly jen řečmi.
„Chtěl bys vidět, jak si to dělám?" zeptala se. „Jako včera v noci?" „Jo,"řekl. „Fajn. Dobře."
„Tak pojďme nahoru." Hodila po něm pohledem. „Půjdu první." „Jo," řekl chraptivě. V obočí mu vystoupily drobné kapičky potu, tentokrát je ale nevyvolal strach. „Běž první."
A tak šla první a cítila jeho pohled pod krátkou námořnickou sukénkou, kterou měla na sobě. Pod ní nic.
Dveře se zavřely a ta věc, kterou Harold vyrobil, byla uložena v šeru v otevřené krabici od bot. Byla tam baterií napájená vysílačka. Její zadní kryt byl odstraněn. K vysílačce bylo přidrátováno osm svazků dynamitu. Kniha byla ještě otevřená. Pocházela z boulderské veřejné knihovny a nadpis zněl Vítězové Národního vědeckého veletrhu. Na diagramu byl domovní zvonek, přidrátovaný k vysílačce podobné té v krabici na boty. Legenda zněla: Třetí cena, 1977, Národní vědecký veletrh, vyrobil Brian Ball z Vermontu. Řekni slovo a zazvoň - odkudkoliv v okruhu dvaceti mil!
Toho večera o pár hodin později se Harold vrátil do suterénu, přiklopil krabici víkem a opatrně ji vynesl nahoru. Položil ji do vrchní přihrádky příborníku. Ralph Brentner mu odpoledne řekl, že Výbor Svobodné zóny pozval na své příští zasedání Chada Norrise. Kdy to má být? zeptal se Harold jakoby mimochodem. 2. září, řekl Ralph.

KAPITOLA 57

Larry seděl s Leem na obrubníku před domem. Larry popíjel zteplalé pivo, Leo zteplalou oranžádu. V těch dnech se dalo v Boulderu sehnat k pití cokoliv, pokud se to vyrábělo v plechovkách a nevadilo vám, že je to teplé. Zpoza, domu vycházelo rovnoměrné, chraplavé vrčení sekačky. Lucy žala trávu. Larry jí nabízel, že to udělá, ale Lucy zavrtěla hlavou. „Zjisti, co se stalo Leovi, jestli to dokážeš."
Byl poslední srpnový den.
Toho dne, kdy se Nadine nastěhovala k Haroldovi, nepřišel Leo na snídani. Larry našel chlapce v jeho pokoji, oblečeného jen do spodků a s palcem v puse. Byl nekomunikativní a nepřátelský. Larry byl vyděšenější než Lucy, protože ta nevěděla, jaký Leo byl, když se s ním Larry setkal poprvé. Tenkrát se jmenoval Joe a mával kolem sebe zabijákem.
Od té doby už uplynula většina týdne a Leův stav se trochu zlepšil, ale nebyl úplně stejný jako předtím, a

neřekl nic o tom, co se stalo.
„Má to něco společného s tou ženskou," řekla Lucy, když zašroubovávala víčko nádrže sekačky.
„Nadine? Proč si to myslíš?"
„No, nechtěla jsem to říct. Ale toho dne, kdy jste s Leem šli rybařit na Cold Creek, chtěla vidět chlapce. Byla jsem moc ráda, že jste pryč."
„Lucy -"
Letmo jej políbila, on jí vjel rukou pod blůzku a přátelsky ji stiskl. „Předtím jsem ti křivdila," řekla. „Myslím, že mě to bude mrzet až do konce života. Ale nikdy nebudu mít ráda Nadine Grossovou. Je na ní něco špatného."
Larry neodpověděl, ale pomyslel si, že Lucyin odhad nejspíš docela sedí. Té noci u cukrárny se chovala jako pomatená.
„Je tu ještě jedna věc - když tu byla, nemluvila o něm jako o Leovi. Říkala mu Joe."
Když startovala sekačku, prázdně na ni zíral.
Teď, půl hodiny poté, pil pivo a pozoroval Joea, jak si hází s pingpongovým balónkem, který našel onoho dne, kdy spolu šli k Haroldovu domu, v němž teď bydlela Nadine. Malý bílý míček byl plný skvrn, nebyl ale prasklý. Ťuk-ťuk-ťuk o chodník. Házu-míčkem-dokola-kdopak-na-mě-zavolá.
Leo (teď to je Leo - nebo ne?) toho dne nechtěl do Haroldova domu vejít.
Do domu, kde teď žije máma Nadine.
„Chceš jít na ryby, chlapče?" nabídl mu zničehonic Larry.
„Ryby ne," řekl Leo. Pohlédl na Larryho svýma podivnýma, jako mořská voda zelenýma očima. „Znáš pana Ellise?"
„Jistě."
„Říká, že až se ryby vrátí, budeme moct pít vodu. Pít bez -" Zahoukal a zamával mu prsty před očima.
„Však víš."
„Bez vaření?"
„Ano."
Ťuk-ťuk-ťuk.
„Mám Dicka rád. Jeho a Laurie. Vždycky mi dá najíst. Bojí, že nebude moct, já si ale myslím, že bude."
„Co bude?"
„Moct udělat dítě. Dick si myslí, že by mohl být moc starý. Ale já myslím, že není."
Larry se jej chtěl zeptat, jak se k tomuhle dostali, ale neudělal to. Odpovědí by přirozeně bylo, že nijak. Dick by s malým chlapcem o něčem tak osobním, jako je dělání dětí, nikdy nemluvil. Leo to prostě ... prostě věděl.
Ťuk-ťuk-ťuk.
Ano, Leo věci ví... nebo je vycítí. Nechtěl vejít do Haroldova domu a řekl něco o Nadine ... nemohl si vzpomenout, co to přesně bylo ... ale ten rozhovor si vybavoval a když slyšel, že se Nadine k Haroldovi nastěhovala, cítil znepokojení. Bylo to, jako by chlapec byl v transu, jako by -
(- ťuk-ťuk-ťuk -)
Larry pozoroval odrážený pingpongový míček a náhle pohlédl Leovi do tváře. Jeho oči byly temné a vzdálené. Sekačka zdálky hučela a ukolébávala ke spánku. Slunce zářilo a pálilo. A Leo byl znovu v transu, jako by přečetl Larryho myšlenky a prostě na ně zareagoval.
Leo odešel, aby se podíval na slona.
Larry velmi nenucené řekl: „Ano, myslím, že můžou mít dítě. Dick nevypadá na víc než pětapadesát. Gary Grant jedno měl, když mu bylo skoro sedmdesát, myslím."
„Kdo je Gary Grant?" zeptal se Leo. Míč létal nahoru a dolů, nahoru a dolů.
(Operace spodnička, Na sever severozápadní dráhou)
„Neznáš ho?" zeptal se Lea.
„Byl to ten herec. Hrál v Operaci spodnička. A Na severozápad."
(Na sever severozápadní dráhou)
„Teda Na sever severozápadní dráhou," řekl Leo souhlasným tónem. Jeho oči neopouštěly dráhu pingpongového míčku.

„To je pravda," řekl. „Jak je mámě Nadine, Leo?"
„Říká mi Joe. Jsem pro ni Joe."
„Och." Larrymu po zádech pomalu přešel mráz.
„Je to s ní teď zlé."
„Zlé?"
„S oběma je to zlé."
„S Nadine a -"
(Haroldem?)
„Jo, s tím." „Nejsou šťastní?"
„On je pobláznil. Oni si myslí, že on je chce." „On?" „On."
To slovo viselo v tichém letním vzduchu. Ťuk-ťuk-ťuk.
„Půjdou na západ," řekl Leo.
„Ježíši," zamumlal Larry. Teď mu byla hrozná zima. Popadl jej starý strach. Chce o tom opravdu slyšet ještě víc? Je to, jako když hledíš na dveře hrobky, které se pomalu otvírají na tichém hřbitově, a vidíš vynořující se ruku -
Ať už je to cokoliv, nechci to slyšet. Nechci o tom vědět. „Máma Nadine si chce myslet, že je to tvoje vina," řekl Leo. „Chce si myslet, žes ji odehnal k Haroldovi. Ona ale čekala schválně. Čekala, až budeš příliš milovat mámu Lucy. Čekala, dokud si nebyla jistá. Je to, jako by jí vymazával tu část mozku, která rozeznává správné od špatného. Kousek po kousku ji vymazává. A až ji vymaže, bude tak šílená jako všichni ostatní na západě. Možná ještě šílenější."
„Leo -" zašeptal Larry, a Leo okamžitě zareagoval: „Říká mi Joe. Jsem pro ni Joe." „Mám ti říkat Joe?" zeptal se Larry pochybovačně. „Ne." V Leově hlase byla prosba. „Ne, prosím ne." „Tobě mamka Nadine chybí, vid?" „Je mrtvá," řekl Leo s mrazivou jednoduchostí. „To kvůli tomu jsi zůstal včera v noci venku?" „Ano."
„A proto jsi nemluvil?" „Ano."
„Ale teď mluvíš."
„Musím mluvit s tebou a mamkou Lucy."
„Ano, jistě -"
„Ale nebudu!" řekl chlapec divoce.„Nebudu, dokud si nepromluvíš s Frannie. Frannie to ví! Promluv s Frannie!" „O Nadine?" „Ne!"
„O čem? O tobě?"
Leův hlas sílil a byl ještě pronikavější. „Všechno je to sepsané! Ty to víš! Frannie to ví! Promluv s Frannie!" „Výbor-"
„Ne Výbor! Výbor ti nepomůže, nepomůže nikomu, výbor je starý způsob, on se směje vašemu Výboru, protože to je starý způsob a staré způsoby jsou jeho způsoby, ty to víš. Frannie to ví, když si promluvíte, budete moct -"
Leo mrštil balónkem silné - PRÁSK - a ten mu vyskočil nad hlavu, dolů, a pak se odkutálel.
Larry to pozoroval, v ústech sucho a v hrudi nepříjemně bušící srdce. „Utekl mi míček," řekl Leo a rozběhl se za ním. Larry seděl a pozoroval jej. Frannie, pomyslel si.
Seděli spolu na vyvýšené podezdívce altánku a komíhali nohama ve vzduchu. Bylo hodinu před setměním a parkem se procházelo pár lidí, z nichž někteří se drželi za ruce. Hodina Večerníčka je také hodinou milenců, pomyslela si Frannie roztržitě. Larry jí dovyprávěl všechno, co mu Leo v transu řekl, a ona o tom uvažovala.
„Tak co si o tom myslíš?" zeptal se Larry.
„Nevím, co si o tom mám myslet," řekla tiše, „snad jen to, že z toho, co se stalo, se mi nelíbí vůbec nic. Vizionářství. Stará žena, která je chvíli Božími ústy a pak odejde do divočiny. Teď malý chlapec, který je zřejmě telepatem. Je to jako bychom žili v pohádce. Někdy si myslím, že nás superchřipka sice nechala naživu, ale všichni jsme z ní zešíleli."
„Řekl, že si s tebou mám promluvit. Tak to dělám." Neodpověděla.
„No," řekl Larry, „kdyby tě něco napadlo ..."
„Sepsané," řekla tiše. „Mělo pravdu, to dítě. To je kořen celého problému, myslím. Kdybych nebyla tak

pitomá, tak domýšlivá, a nesepisovala to ...“ Larry na ni pobaveně zíral. „O čem to mluvíš?“
„O Haroldovi,“ řekla, „a bojím se. Stuovi jsem to neřekla. Styděla jsem se. Psát si deník bylo tak blbé ... a teď Stu ... on má vlastně Harolda rád ... všichni ve Svobodné zóně mají Harolda rádi, včetně tebe.“
Zasmála se a její smích překrývaly vzlyky. „Koneckonců, byl tvým ... duchovním průvodcem, když jste sem šli, ne?“
„Teď ti moc nerozumím,“ řekl Larry pomalu. „Můžeš mi říct, čeho se bojíš?“
„Prostě - já nevím. „Podívala se na něj a v očích měla slzy. „Myslím, že ti spíš řeknu, co vím. Musím to někomu říct a Stu ... Stu možná není ten, kdo by to měl vědět. Nebo by aspoň neměl být první.“
„Pokračuj, Fran. Povídej.“
Pověděla mu to. Začala červnovým dnem, kdy Harold přijel v cadillacu Roye Brannigana po příjezdové cestě jejího domu v Ogunquitu. Když mluvila, změnilo se jasné denní světlo v namodralý stín. Z parku se začínali vytrácet milenci. Vyšel úzký srpek měsíce. Ve vysokých domech na Canyon Boulevard se rozžaly první plynové lampy. Vyprávěla mu o nápisu na stodole a o tom, jak spala, když Harold riskoval život, aby tam napsal i její jméno. O setkání se Stuem ve Fabianu a o Haroldově ječivé reakci a la „vypadni vod mý kosti.“ Řekla mu o deníku a o otisku palce, který v něm našla. Když skončila, bylo po deváté a zpívali cvrčci. Padlo mezi ně ticho a Frannie bázlivě čekala, až je Larry protrhne. Ten se ale zdál hluboce pohroužen v přemýšlení.
Nakonec řekl: „Jak moc jseš si jistá s tím otiskem prstu? Nepochybuješ ani v nejmenším, že to byl Harold?“
Zaváhala jen na okamžik. „Ne. Sotva jsem to uviděla, věděla jsem, že patří Haroldovi.“
„Ta stodola, co na ni napsal ten nápis,“ řekl Larry. „Vzpomínáš, jak jsme se potkali a já ti řekl, že jsem byl nahoře? A že Harold do nosníku vyřezal své iniciály?“
„Ano.“
„Nebyly tam jenom jeho iniciály. Taky tvoje. V srdíčku. Takovým tom, co ho zamilovaní kluci vyrývají do školních lavic.“
Položila ruce na oči a promnula si je. „To je hrůza,“ řekla ochraptěle.
„Nejsi zodpovědná za činy Harolda Laudera, holka.“ Sevřel do obou dlaní její ruku a pevně ji držel. „Nemůžeš to obrátit proti sobě. Protože když to uděláš ...“ Jeho sevření zesílilo až k bolestivosti, ale obličej zůstával něžný. „Když to uděláš, tak se doopravdy zblázníš. Je dost těžký, aby se člověk postaral sám o sebe, natož ještě o někoho jinýho.“
Odtáhl ruce a chvíli byli ticho.
„Myslíš, že Harold nenávidí Stua až k smrti?“ řekl nakonec. „Myslíš, že je to tak zlé?“
„Ano,“ řekla. „Doopravdy si myslím, že je to možné. Možná nenávidí celou společnost. Ale já nevím, co -“
Ruka dopadla na její rameno, pevně je stiskla a umlčela ji. Přesedl si ve tmě, oči se mu rozšířily. Jeho rty se bezhlesně pohybovaly.
„Larry? Co -“
„Když šel dolů,“ zamumlal Larry. „Šel dolů pro vývrtku nebo pro co.“
„Co?“
Pomalu se k ní otočil, jako by se jeho hlava pohybovala na zrezivělých pantech. „Víš,“ řekl, „možná je způsob, jak to vyluštit. Nemůžu to zaručit, protože jsem tu knihu neviděl, ale ... dává to tak dokonale smysl... Harold přečetl tvůj deník a nedostal jen co proto, ale taky nápad. Ksakru, možná dokonce žárlil, že to napadlo tebe. Copak si všichni světoznámí spisovatelé nepsali deník?“
„Chceš říct, že Harold si píše deník?“
„Když šel do suterénu, toho dne, kdy jsem přinesl víno, rozhlížel jsem se po jeho obýváku. Říkal, že si to zařídí chromem a kůží, a já se pokoušel představit si, jak to bude vypadat. A všiml jsem si toho uvolněného kamene na krbu -“
„Ano!“ vykřikla tak hlasitě, že sebou trhl. „Toho dne, co jsem se tam vkradla ... a přišla Nadine Grossová ... seděla jsem u krbu ... a vzpomínám si na ten uvolněný kámen.“ Znovu pohlédla na Larryho. „Zase. Jako by nás něco tahalo za nos a vedlo k tomu ...“
„Shoda náhod,“ řekl, ale znělo to nejistě.

„Že by? Oba jsme byli v Haroldově domě. Oba jsme si všimli uvolněného kamene. A oba jsme teď tady. Je to náhoda?“
„Nevím.“
„Co pod tím kamenem bylo?“
„Účetní kniha,“ řekl zvolna. „Aspoň to bylo vytištěné na obálce. Nedíval jsem se do ní. V té době jsem si myslel, že by mohla právě tak jako Haroldovi patřit předchozímu majiteli. Ale kdyby to tak bylo doopravdy, copak by ji Harold nenašel? Oba jsme si uvolněného kamene všimli. Takže řekněme, že ji našel. Dokonce i kdyby ji ten chlápek, co tam žil předtím, nacpal svými malými tajemstvími - kolik našidil na daních, sexuálními fantaziemi o své dceři a já nevím čím ještě - nebyla by tahle tajemství Haroldovými tajemstvími. Nemyslíš?“
„Ano, ale -“
„Nepřerušujte dedukce inspektora Underwooda, vy dech beroucí krasotinko. Takže kdyby ta tajemství nebyla Haroldovými tajemstvími, proč by strkal účetní knihu zpět pod kámen? Protože to jsou jeho tajemství. Je to Haroldův deník.“
„Myslíš, že tam ještě je?“
„Možná. Myslím, že se půjdeme podívat.“
„Teď?“
„Zítra. Bude venku s Pohřebním oddílem a Nadine bude zítra odpoledne pomáhat v elektrárně.“
„Dobře,“ řekla. „Myslíš, že bych o tom měla říct Stuovi?“ „Proč bychom nepočkali? Nebudeme čeřit vodu, dokud si nebudeme jistí, že je to doopravdy důležité. Kniha už tam nemusí být. Nemusí tam být nic než seznam věcí, které je třeba udělat. Může být plná dokonale nevinných věcí. Nebo Haroldův mistrovský politický plán. Nebo to může být šifrované.“
„To mě nenapadlo. Co uděláme, když tam bude ... něco důležitého?“ „Pak to myslím budeme muset předložit Výboru Svobodné zóny. O důvod víc k rychlému jednání. Zasedání je druhého. Výbor si s tím poradí.“ „Poradí?“ „Ano, myslím, že ano,“ řekl Larry, ale i on myslel na to, co o Výboru řekl Leo.
Sklouzla z podezdívky altánku na zem. „Je mi líp. Díky, žes přišel, Larry.“
„Kde se sejdeme?“
„V tom parčíku naproti Haroldovu domu. Co takhle v jednu odpoledne?“
„Fajn,“ řekl Larry. „Uvidíme se tam.“
Frannie šla domů a srdce měla lehčí než po týdny předtím. Jak řekl Larry, alternativy byly teď jasné. Účetní kniha může ukázat, že jejich obavy nemají žádný podklad. Ale jestli ukáže opak ...
No, jestli ukáže opak, ať rozhodne Výbor. Jak jí Larry připomněl, druhého večer je zasedání, v bytě u Nicka a Ralpha poblíž Baseline Road.
Když přišla domů, seděl Stu v ložnici, v jedné ruce měl fix a v druhé objemný v kůži vázaný svazek. Na obálce bylo zlatě vyraženo Úvod ke Coloradskému zákoníku kriminálního práva.
„Těžké čtení,“ řekla a políbila jej na ústa.
„Grrr.“ Mrštil knihou napříč místností a ta s bouchnutím přistála na prádelníku. „Přinesl to AI Buridell. On a jeho Právní komise se do toho opravdu zabrali. Chce pozítří promluvit před Výborem Svobodné zóny. Copak jste měla na práci, krásná dámo?“
„Mluvila jsem s Larry Underwoodem.“
Na chvíli se na ni zadíval pozorněji. „Fran - tys plakala?“ „Ano,“ řekla a pohlédla mu pevně do očí, „ale už je mi líp. O moc líp.“ „Kvůli dítěti?“ „Ne.“
„Tak proč?“
„Řeknu ti to zítra v noci. Řeknu ti všechno, co se mi honí hlavou. Do té doby žádné otázky, ano?“ „Je to vážné?“ „Stu, já nevím.“
Dlouho, dlouho na ni hleděl. „Dobrá, Frannie. Miluji tě.“ „Já vím. Já tě taky miluju.“ „Do postele?“
Usmála se. „Budu tam dřív.“
Úsvit prvního září byl šedivý a deštivý, den, na který každý rád zapomene - na nějž ale nezapomene jediný obyvatel Svobodné zóny. Byl to den, kdy se do Boulderu vrátila elektřina ... byť jen nakrátko.
V poledne ve velíně elektrárny Brad Kitchner pohlédl na Stua, Nicka, Ralpha a Jacka Jacksona, kteří stáli za ním. Brad se nervózně usmál a prohlásil: „Svatá Maria milostiplná, pomož mi s touhle záležitostí.“

Trhl dvěma velkými vypínači. Za ním, ve velké, jeskyni podobné hale začaly příst dva zkušební generátory. Všech pět mužů přešlo ke stěně z polarizovaného skla a shlíželo na asi sto lidí, stojících dole. Všichni měli na Bradův příkaz ochranné brýle.
„Jestli jsme něco udělali špatně, budu radši, když do vzduchu vyletí místo dvaapadesáti jen dva," řekl jim Brad už dříve.
Generátory začaly příst hlasitěji.
Nick šťouchl loktem do Stua a ukázal na strop kanceláře. Stu vzhlédl a začal se usmívat. Zářivky začínaly zvolna doutnat. Zvuk generátoru byl vyšší a vyšší, až se ustálil. Dav dole shromážděných dělníků propukl ve spontánní potlesk. Někteří z nich při něm sykali bolestí; ruce měli poškrábané a rozedřené hodinami dřiny s namotáváním měděného drátu.
Zářivky teď svítily normálně a jasně.
Nickův pocit byl přesně protikladný hrůze, kterou poznal, když v Shoyo zhasla světla - nikoliv jako při pohřbu, ale jako při vzkříšení.
Tyto dva generátory zásobovaly elektřinou malou část Severního Boulderu v okolí North Street. V té oblasti byli lidé, kteří o dnešním testu nevěděli, a mnozí z nich utekli, jako by je honil ďas.
Na televizorech se objevilo zrnění. V domě na Sprunce Street se rozběhl mixér a pokoušel se rozmixovat směs sýra a vajec, která se už dávno srazila. Motor mixeru se brzy zavařil a spálil. V opuštěné garáži se se zavytím probrala k životu elektrická pila a vychrlila ze svých útrob piliny. Začaly žhnout elektrické sporáky. Z reproduktorů obchodu se starými deskami, zvaného Wax Museum, se ozval Marvin Gaye; slova, vyrážená v diskotékovém rytmu, se zdála jako sen minulosti: Tančeme ... a křičme ... a funkujme a co chtít víc ... tančeme ... a křičme ...
Na Maple Street shořel transformátor; na trávu dopadla svítivá spirála fialových jisker, zaplápolala a pohasla.
Generátory v elektrárně začaly výt ve vyšší, zoufalejší tónině. Zakouřilo se z nich. Lidé ustoupili a neměli blízko k panice. Kolem se začal šířit nepříjemně sladký pach ozónu. Pronikavě se ozval bzučák.
„Je to moc," zachraptěl Brad. „Přetáhli jsme to, kurva. Přetížení!" Protlačil se místností a stáhl oba vypínače. Vytí generátorů začalo odumírat, ale ještě předtím se ozvalo hlasité třesknutí a zdola výkřiky, přitlumené bezpečnostním sklem.
„Dobrý Bože," řekl Ralph. „Jeden hoří."
Zářivky nad nimi vybledly do chmurného poblikávání, pak zhasly úplně. Brad trhnutím otevřel dveře velínu a vyběhl na plošinu. Jeho slova se ve velkém otevřeném prostoru ploše odrážela. „Nastříkejte na to pěnu! Fofrem!" Na generátor zamířilo několik hasicích přístrojů a oheň zhasl. Ve vzduchu ještě visela vůně ozónu. Ostatní se shromáždili kolem Brada na plošině. Stu mu položil ruku na záda. „Člověče, mrzí mě, že to tak dopadlo," řekl. Brad se k němu s úšklebkem otočil. „Mrzí? Co?" „No, chytilo to, ne?" přeptal se Jack.
„Jasně, kurva! Chytlo to! A někde kolem North Street se do mrtě spálil transformátor. Zapomněli jsme na to, zatraceně, zapomněli! Onemocněli, umřeli, ale neobešli domy, aby předtím vypnuli spotřebiče! Jsou tam zapnuté televize, trouby, elektrické dečky, všude v Boulderu. Veletok elektřiny. Tyhle generátory byly postaveny, aby vyrovnávaly tok proudu, když je na jednom místě zatížení vysoké a na druhém nízké. Ten jeden se to pokusil zvládnout, ale všechny ostatní byly vypnuté, že jo?" Brad se třásl vzrušením. „Gary! Vzpomínáte si na Gary v Indiáne? Jak bylo vypálené do základů? „Přikyvovali.
„Není to jisté, nikdy si nebudeme jistí, ale mohlo se tam stát to, co se stalo tady. Možná, že elektrika nevypnula včas. Za příhodných podmínek by stačila jediná elektrická přikrývka a kraťas. Tyhle generátory se snažily vyrovnávat napětí, ale neměly to s čím vyrovnávat. A tak shořely. Buďme rádi, že se to stalo, myslím - a přísahám na to." „Když říkáš," odpověděl Ralph pochybovačně.
Brad řekl: „Musíme to celé udělat znovu, ale jen s jedním strojem. Budeme mít co dělat. Ale -" Brad si začal v nevědomém gestu vzrušení zalamovat prsty. „Nemůžeme si dovolit pustit šťávu, dokud si nebudeme úplně jistí. Můžu dostat další pracovní oddíl? Tak dvanáct mužů?" „Myslím, že určitě," řekl Stu. „Na co?"
„Vypínací oddíl. Parta chlapů, která prostě bude procházet Boulderem a vypínat všechno, co zůstalo zapojené. Nemůžeme se odvážit pustit šťávu, než bude tohle hotové. Nemáme žádné požárníky,

chlapci.“ Brad se trochu bláznivě zasmál.
„Zítra v noci je zasedání Výboru Svobodné zóny,“ řekl Stu. „Přijď tam a vysvětli jim, proč ty lidi chceš, a dostaneš je. Jseš si ale jistej, že k tomu přetížení nedojde znovu?“
„Jo, zatraceně jistej. Nestalo by se to ani dnes, kdyby nebylo tolik přístrojů pod proudem. Když už o tom mluvím, někdo by se měl vydat do Severního Boulderu a zjistit, jestli tam nehoří.“
Nikdo si nebyl jistý, jestli Brad žertuje nebo ne. Jak se později ukázalo, došlo k několika malým ohýnkům, vesměs od rozžhavených přístrojů. Žádný z nich se díky malé dešťové přeprše nerozšířil dál. A tak si lidé v Zóně 0 prvním září 1990 pamatovali, že to byl den, kdy znovu šla elektřina - i když jen asi po třicet sekund.
O hodinu později Fran šlapala do pedálů svého kola parkem Ebena G. Finea, který byl naproti Haroldovu domu. Na severním konci parku, za piknikovými stolky, jemně bublal Boulderský potok. Ranní přepršku se změnila v jemnou mlhu.
Rozhlédla se po Larrym - neviděla jej - a zaparkovala bicykl. Prošla orosenou trávou k houpačkám a hlas řekl: „Tady, Frannie.“
Překvapeně pohlédla k domku, který skrýval pánské a dámské toalety, a na okamžik pocítila ryzí zmatek a strach. Uprostřed krátké pasáže, která vedla prostředkem domečku, stála ve stínu vysoká postava, a ona si okamžik myslela ...
Pak postava popošla a byl to Larry, oblečený do ošoupaných džínů a khaki košile. Fran se uvolnila.
„Polekal jsem tě?“ zeptal se.
„Polekal, trochu.“ Posadili se na jednu z houpaček a jí se tep vrátil k normálu. „Viděla jsem jen stín, stojící ve tmě ...“
„Omlouvám se. Myslel jsem, že to bude bezpečnější, i když sem není od Harolda vidět. Viděl jsem, že jsi taky přijela na kole.“
Přikývla. „Jsem sralbotka.“
„Svůj jsem schoval támhle.“ Kývl k otevřené zastřešené budově u hřiště.
Frannie odtlačila kolo mezi houpačkami a skluzavkou do skrýše. Uvnitř bych zatuchlý puch. Pomyslela si, že na tohle místo si nejspíš chodila zalaškovat děcka příliš mladá nebo příliš opilá, než aby mohla řídit. Bylo tu plno prázdných láhví od piva a cigaretových nedopalků. Ve vzdálenějším rohu ležely zmačkané kalhotky, v bližším zbytky ohýnku. Zaparkovala své kolo vedle Larryho a rychle vyšla ven. V těchto stínech, s dotírajícím puchem dávno mrtvých pohlavních výměšků, bylo velmi snadné představit si temného muže, jak stojí těsně za ní a v ruce má svůj hák.
„Hotovej Holiday Inn, ne?“ zeptal se Larry suše.
„Není to zrovna má představa ideálního hotelu,“ řekla Fran a lehce se otřásla. „Ať už to dnes dopadne jakkoliv, večer to řeknu Stuovi, Larry.“
Larry přikývl. „Jo, a nejen proto, že je ve Výboru. Taky je šerif.“
Fran se na něj v rozpacích podívala. Poprvé doopravdy pochopila, že tahle výprava může skončit tím, že se Harold ocitne ve vězení. Chtěli se mu vkrást do domu bez jakéhokoliv oprávnění a hrabat se mu tam.
„Ach jo,“ řekla.
„Nic moc, viď?“ souhlasil. „Chceš to odpískat?“
Dlouho přemýšlela a pak zavrtěla hlavou.
„Dobře. Myslím, že musíme být pevně rozhodnuti - ať už jakkoli.“
„Jsi si jistý, že oba odešli?“
„Ano. Brzy ráno jsem viděl Harolda, jak řídí jeden z naklaďáků Pohřebního oddílu. A všichni, kteří byli v Oddílu pro elektřinu, byli pozváni na zkoušku.“
„Určitě tam šla?“
„Vypadalo by to divně, kdyby to neudělala, nemyslíš?“
Frannie to zvážila a pak kývla. „Asi jo. Co se toho týče, Stu říká, že doufají, že šestého bude elektrifikována většina města.“
„To bude ohromný den,“ řekl Larry a pomyslel si, jak by bylo hezké sedět u Shannona nebo v Broken Drum s velkým Fenderem a ještě větším zesilovačem a něco hrát - cokoliv, když to bude mít pořádný grády - s vytavenou hlasitostí. Možná „Gloria“ nebo „Walkin the Dog.“ Vlastně cokoliv, kromě „Holka,

můžeš chápat svýho kluka?“
„Možná,“ řekla Frannie, „bychom měli mít připravenou nějakou výmluvu. Co kdyby.“
Larry se křivě ušklíbl. „Jestli se někdo z nich vrátí, chceš říct, že prodáváme předplatné na časopisy?“
„Ha-ha, Larry.“
„No, můžeme říct, že jsme jí přišli říct to, cos mi právě povídala - kdy znovu půjde šťáva. Když tam bude.“
Fran přikývla. „To by šlo.“
„Nic si nenalhávej, Fran. Podezřívala by nás, i kdybychom jí řekli, že se právě zjevil Ježíš Kristus a prochází se sem a tam po hladině městské nádrže.“
„Pokud za něco může.“
„Ano. Pokud za něco může.“
„No nic,“ řekla Fran po chvíli přemýšlení. „Pojďme.“
Žádné záminky nebylo třeba. Hlasité a dlouhé klepání na přední a pak i na zadní dveře je přesvědčilo, že Haroldův dům je opravdu prázdný. Frannie si pomyslela, že je to dobře - čím více přemýšlela o výmluvě, kterou vymysleli, tím chabější se jí zdála.
„Jak ses dostala dovnitř?“ zeptal se Larry.
„Sklepním okénkem.“
Přešli k jiné zdi domu a zatímco Fran dávala pozor, Larry zatlačil a zatáhl bezúspěšně za okno.
„Možná tenkrát,“ řekl, „ale teď je zavřené.“
„Ne, jen přiražené. Já to zkusím.“
Ale nevedlo se jí o nic lépe. Někdy mezi jejím prvním a tímhle tajným výletem musel Harold okno zavřít.
„Co budeme dělat?“ zeptala se.
„Rozbijeme ho.“
„Larry, on si toho všimne. „
„Tak ať. Jestli nemá co skrývat, bude si myslet, že to byla jen parta dětí, která rozbíjí okna v prázdných domech. Vypadá prázdný, se všemi těmi staženými okenicemi. A jestli má co skrývat, způsobí mu to spoustu starostí, které si jen zaslouží. Ne?“
S pochybami na něj pohlédla, ale nezastavila jej, když si sundal košili, omotal si ji kolem pěsti a předloktí a vytlačil sklo. Vysypalo se dovnitř. Zašátral po západce.
„Tajdle.“ Uvolnil ji a okno se otevřelo. Larry vklouzl dovnitř a obrátil se, aby jí pomohl. „Opatrně, holka. Žádný potrat v Haroldově sklepě, prosím.“
Chytil ji v podpaží a vtáhl dovnitř. Rozhlédli se po zaneřáděné místnosti.
Osamělá kroketová souprava. Deska stolního kulečníku byla pokryta malými ústřižky barevného drátu.
„Co je tohle?“ zeptala se, když jeden kousek sebrala. „To tu předtím nebylo.“
Pokrčil rameny. „Možná si Harold staví zdokonalenou past na myši.“ Vylovil krabici, která byla pod stolem. Na víku stálo: DELUXE REALISTICKÁ VYSÍLAČKA. BATERIE NEPŘILOŽENY. Larry otevřel krabici, i když mu už její váha říkala, že je prázdná.
„Místo pastiček na myši si staví vysílačku,“ řekla Fran. „Ne, tohle nebyla stavebnice. Tahle věc se kupuje už hotová. Možná ji nějak upravoval. To by bylo Haroldovi podobné. Pamatuješ, jak Stu brblal o vysílačce, když spolu s Haroldem a Ralphem hledali Matku Abagail?“ Přikývla, ale na těch ústřižcích drátu bylo něco, co jí vadilo. Larry položil krabici zpátky na podlahu a řekl něco, co mu o hodnou dobu později připadalo jako nejmylnější věta celého jeho života: „To je jedno. Pojďme.“
Vyšli po schodech, ale tentokrát byly dveře ze sklepa zavřené. Podívala se na něj a Larry pokrčil rameny. „Už jsme tady, ne?“ Fran přikývla.
Larry několikrát vrazil ramenem do dveří, až ucítil, kde je závora, a pak se do nich opřel silněji. Ozval se zvuk lámaného kovu a dveře se rozletěly. Larry se sehnul a sebral ze země součástky závory. „Dokážu to dát zpátky, aniž by si něčeho všiml. Tedy, pokud je tu šroubovák.“ „Proč si trhat žíly? Uvidí rozbité okno.“
„To je pravda. Ale když bude západka na svém místě, tak ... čemu se směješ?“
„No, dej závoru zpátky, když chceš. Ale jak ji tam připevníš ze sklepní strany dveří?“
Zamyslel se a pak řekl. „Jéžiš, nejvíc ze všeho nenávidím mazaný ženský.“ Pohodil závoru na

kuchyňskou polici. „Podívejme se pod ten krbový kámen.“
Šli do zastíněného obývacího pokoje a Fran ucítila, jak v ní začínají hlodat obavy. Posledně Nadine neměla klíče. Jestli přijde tentokrát, tak je mít bude. A jestli přijde, budou přistiženi při činu. Jestli prvním Stuovým činem ve funkci šerifa bude zatčení vlastní ženy za vloupání, bude to hořký žert.
„To je on, ne?“ zeptal se Larry a ukázal na kámen.
„Jo, ale dělej co nejrychleji.“
„No, dost dobře možná, že to dal jinam.“ A taky že ano. To Nadine deník vrátila pod uvolněný kámen. Larry a Fran o tom nic nevěděli, ale když Larry vytáhl uvolněný kámen, kniha ležela pod ním a na ní se jemně leskla zlatá písmena ÚČETNICTVÍ. Oba na ně zírali. Náhle se zdálo, že v místnosti je větší horko, více zatuchlo a větší tma.
„No,“ řekl Larry, „budeme ji obdivovat, nebo si to přečteme?“
„Ty,“ řekla Fran. „Já se toho ani nedotknu.“
Larry ji vytáhl z díry a automaticky z ní otřel bílý prach. Začal jí namátkou listovat. Bylo v ní psáno fixem, který se prodával pod obchodním názvem Hardhead. Dovolovalo to Haroldovi psát dokonalým, tenkým rukopisem - rukopisem extrémně pečlivého člověka. Nebyl rozčleněn do odstavců. Zachovával jen okraje po obou stranách, ty ale byly tak rovné, tak přesné, jako by je narýsoval pravítkem.
„Trvalo by mi tři dny, než bych to přečetl,“ řekl Larry a nalistoval začátek knihy.
„Drž to,“ řekla Fran a sáhla mu přes rameno, aby otočila pár stránek. Tam byl nepřetržitý proud slov přerušen tučně obtaženou oblastí. To v rámečku vypadalo jako nějaké motto:

Následovat něčí hvězdu znamená uznat něčí větší Moc, něčí Prozřetelnost; není ale možné, že sám akt následování je kořenem ještě větší Moci? Tvůj BŮH, tvůj ĎÁBEL má klíče k majáku; v posledních dvou měsících jsem se s tím potýkal tak dlouho a tak těžce; ale každý z nás nese svou zodpovědnost za NAVIGACI.
HAROLD EMERY LAUDER

„Promiň,“ řekl Larry. „Já nevím. Pochopilas to?“
Fran pomalu potřásla hlavou. „Myslím, že je to Haroldův způsob, jak říct, že následovat je stejně vznešené jako vést. Ale jako motto to asi heslo 'Neplýtvej, šetři' z žebříčku popularity nevytlačí.“
Larry dál listoval na začátek knihy, až došel k dalším čtyřem nebo pěti zarámovaným aforismům. Všechny tiskacím písmem připsány Haroldovi.
„Hoho,“ řekl Larry. „Podívej na tenhle, Frannie!“

Říká se, že dvěma velkými lidskými hříchy jsou pýcha a nenávist. Je to tak doopravdy? Já je považuji za dvě velké ctnosti. Vzdát se pýchy a nenávisti znamená, že se změníš pro dobro světa. Přijmout je, dát jim průchod, je vznešenější; znamená to, že se svět musí změnit pro tvé dobro. Zažívám velké dobrodružství.
HAROLD EMERY LAUDER

„To je výtvor hluboce narušeného mozku,“ řekla Fran. Cítila chlad.
„Je to ten druh myšlení, díky kterému jsme se ocitli tady v té hrůze,“ přisvědčil Larry. Rychle listoval na začátek knihy. „Čas běží. Podívejme se dál.“
Nikdo z nich přesně nevěděl, po čem pátrají. Nepřečetli vlastně nic kromě dvou zatržených mott a jedné nebo dvou příležitostných frází, vesměs vyvedených v Haroldově spletitém stylu (zdálo by se, že souřadně-podřadné souvětí vzniklo jen proto, že jednou bude existovat Harold Lauder), které znamenaly jen málo nebo nic.
To, co uviděli na začátku účetní knihy, je zcela šokovalo.
Deník začínal na první straně nahoře. Byla úhledně označená zakroužkovanou jedničkou. Bylo tam odsazení, a pokud si Frannie všimla, tak jediné odsazení v celé knize, nepočítáme-li zarámovaná motta. Četli tu větu s knihou mezi sebou jako děti, dělící se ve sboru o noty, a Fran řekla tichým, přiškrceným hlasem „Oh!“, ustoupila a přitiskla si ruku na ústa.
„Fran, tu knihu musíme vzít s sebou,“ řekl Larry.

„Ano -“
„A ukázat ji Stuovi. Nevím, jestli měl Leo pravdu v tom, že ti dva jsou na straně temného muže, ale Harold je přinejmenším velmi těžce postižen. To vidíš sama.“
„Ano,“ řekla znovu. Cítila se na omdlení, slabá. Tak k tomuhle ty deníky vedly. Jako by to věděla, jako by to věděla od okamžiku, kdy spatřila tu velkou skvrnu od palce, a musela si říkat neomdlívej, neomdlívej.
„Fran? Frannie? Jsi v pořádku?“
Larryho hlas. Zdaleka.
První věta v Haroldově deníku: Mým velkým potěšením za tohoto rozkošného postapokalyptického léta bude zabít pana Psího Čuráka Stuarta Redmana; a možná, že dokonce zabiju i ji.

„Ralphe? Ralphe Brentnere, jsi doma? Holá-holá, je někdo doma?“
Stála na schodech a prohlížela si dům. Na, dvoře nebyly žádné motorky, jen pár kol po stranách. Ralph by ji slyšel, je třeba ale ještě počítat s tím němým. Hluchoněmým. Můžeš hulákat, až zmodráš, a on ti neodpoví a stejně tam může být.
Přehodila si nákupní tašku z jednoho ramene na druhé. Zkusila dveře a zjistila, že není zamčeno. Vstoupila ze zamlženého rána dovnitř. Byla v malém foyer. Do kuchyně vedly čtyři schody, jiné mířily do suterénu, kde, jak řekl Harold, má byt Andros. Nadine nasadila svůj nejpříjemnější výraz a přemílala si v mozku výmluvu.
Přišla jsem sem, protože jsem si myslela, že neslyšíš, když klepu. Někteří z nás by rádi věděli, jestli bude noční směna, abychom mohli navinout ty dva motory, které dnes shořely. Neříkal ti něco Brad?
Dole byly jen dvě místnosti. Jednou z nich byla ložnice, jednoduchá jako mnišská cela. Druhou byla studovna. Byl tam stůl, velké křeslo, odpadkový koš, knihovna. Na stole byla poházena spousta papíru a ona ji líně prohlédla. Většina jí nedávala valný smysl - domnívala se, že je to něco z Nickovy konverzace (Taky myslím, ale neměli bychom se ho zeptat, jestli by to nešlo nějak jednodušeji? stálo na jednom z nich). Jiné vypadaly jako osobní poznámky, postřehy, myšlenky. Pár z nich jí připomnělo oddíly v Haroldově deníku, nazvané „Průvodce k lepšímu životu“, což v ní vyvolalo sarkastický úsměv.
Jeden zněl: Promluvit s Glenem o obchodu. Ví někdo z nás, jak obchod začal? Kvůli nedostatku zboží? Možná úmyslně vyvolaného? Schopnosti. To by mohlo být klíčové slovo. Co když se Brad Kitchner rozhodne je prodávat, a ne dávat? Nebo doktor? Čím budeme platit? Hmmm. Jiný: Ochrana společnosti představuje, dvousečnou zbraň. Jiný: Pokaždé, když mluvíme o zákonech, mívám noční můry o Shoyo. Jak umírají. Jak Childress rozhazuje svou večeři po cele. Zákon, zákon, co s tím zatraceným právem máme dělat? Hrdelní trest. Legrační myšlenka. Až Brad nahodí elektřinu, jak dlouho bude trvat, než po něm budou chtít, aby zapojil elektrické křeslo?
Odvrátila se od útržků - neochotně. Bylo fascinující prohlížet si papíry, které tu nechal muž, jenž mohl celistvě přemýšlet jen pomocí psaní (jeden z jejích kolegů říkával, že proces myšlení nemůže být kompletní bez artikulace), ale to, co tady dole chtěla zjistit, už zjistila. Nick tu není, nikdo tu není. Zůstávat tu déle by znamenalo pokoušet štěstí.
Vrátila se nahoru. Harold jí řekl, že se setkají nejspíš v obýváku. Byla to velká místnost, pokrytá tenkým kobercem vínové barvy; dominoval jí osamoceně stojící krb, jehož kamenný komín se zdvíhal ke střeše. Celá západní stěna byla ze skla a poskytovala velkolepý výhled na pohoří Flatirons. Zdálo se jí, že je tu vystavená pohledům okolí jako brouk na zdi. Věděla, že vnější strana termoplexu je jodizována, takže zvenku je vidět jen zrcadlovitý odraz, ale její psychologický pocit to nezměnilo. Chtěla to mít rychle za sebou.
Na jižní straně místnosti našla, co hledala: hluboký šatník, který Ralph nevyklidil. Visela v něm spousta kabátů a v předním rohu byla hromada bot a rukavic a zimních punčoch, vysoká dobře metr.
Rychle vytáhla ze své nákupní tašky potraviny. Byla to jen kamuflážní vrstva. Pod konzervami rajčatové šťávy a sardinek byla krabice na boty, uvnitř níž spočíval dynamit a přenosná vysílačka.
„Bude to fungovat, i když to dám do šatníku?“ zeptala se. „Neztlumí ta zeď výbuch?“
„Nadine,“ odpověděl Harold, „jestli to bude fungovat, a já nemám důvod tomu nevěřit, vyhodí to do vzduchu celý dům a většinu okolního svahu. Dej to kamkoliv, kde to až do té jejich schůze nezpozorují.

Šatník bude fajn. Ta zeď vyletí do vzduchu a bude jako šrapnel. Věřím tvému úsudku, drahá. Bude to jako v té staré pohádce o krejčím a mouchách. Sedm jednou ranou. Jenže v tomhle případě máme co do činění s partou politických švábů."
Nadine odsunula boty a šály, udělala si tak místo a vsunula tam krabici od bot. Znovu ji zakryla a zavřela šatník. Tak. Hotovo. Ať už to dopadne jakkoliv.
Rychle odešla z domu, aniž by se ohlížela, a pokoušela se ignorovat hlas, který neumlkal, který jí teď říkal, aby se vrátila a vytrhla dráty, které vedou mezi výbušninou a vysílačkou, říkal jí, aby to vzdala, než se z toho zblázní. Protože není bláznovství to, co leží někde před ní, teď možná méně než dva týdny před ní? Není šílenství konečným logickým závěrem?
Hodila tašku potravin do nosiče vespy a nastartovala. Po celou dobu, kdy jela, ten hlas pokračoval: Ty to tam přece nenecháš, nebo ano? Nenecháš tam tu bombu, nebo ano?
Ve světě, kde tolik lidi umírá -
Naklonila se v zatáčce a jen stěží viděla, kam vlastně jede. Oči měla rozmazané slzami.
- je největším hříchem vzít lidský život.
Sedm životů. Ne, více než to, protože Výbor má vyslechnout zprávy vedoucích několika podvýborů.
Zastavila na rohu Baseline a Broadwaye. Myslela na to, že se otočí a vrátí. Celá se klepala.
A nikdy později nebyla schopna Haroldovi přesně vysvětlit, co se stalo - po pravdě, nikdy se o to nepokusila. Byl to předkrm hrůz, které měly přijít.
Cítila, jak se nad jejím viděním rozprostírá temnota.
Přišla pomalu jako tmavá opona, povlávající v mírném vánku. Chvilkami vánek zesílil, opona zavlála prudčeji a ona pod jejím lemem zahlédla kousek denního světla, malý kousíček této opuštěné křižovatky. Ale opona její vidění zahalovala dál a brzy se v ní zcela ztratila. Byla slepá, byla hluchá a neměla hmat. Myslící stvoření, Nadine-ego, zabalené v černém kokonu jako v mořské vodě, jako v amniotické tekutině.
A ona cítila, jak do ní vniká.
Vyrostl v ní výkřik, ona ale neměla ústa, kterými by křičela.
Penetrace: entropie.
Nevěděla, co ta slova takhle dohromady znamenají; věděla jen, že jsou správná.
Nebylo to jako nic, co kdy cítila předtím. Později se jí vybavovaly metafory, jimiž by to popsala, a ona je jednu za druhou odmítala:
Plaveš, a náhle, uprostřed teplé vody, vpluješ do kapsy hlubokého, znecitlivujícího chladu.
Dostaneš mezokain a dentista ti trhá zub. Cítíš jen bezbolestné škubnutí. Vyplivneš krev do bílé emailové emitky. Je v tobě díra; vydlabali ji do tebe. Můžeš do ní vklouznout jazykem, tam, kde před chvílí žila část tebe sama.
Zíráš do zrcadla na svou tvář. Dlouho. Pět minut, deset, patnáct. Ani nemrkneš. Zíráš s jakousi intelektuální hrůzou, jak se tvá tvář mění jako tvář Lona Chaneye, Jr., v příběhu o vlkodlakovi. Je z tebe někdo cizí, Doppelgänger s olivovou pletí, psychotická Vampíra s bledou pletí a rybíma očima.
Ve skutečnosti to nebylo jako nic z toho, ale byla v tom příchuť toho všeho.
Vstoupil do ní temný muž, a byl chladný.
Když Nadine otevřela oči, její první myšlenkou bylo, že se vrátila z pekla.
Peklo znamenalo čistotu, tezi k antitezi temného muže. Viděla bílo, slonovinu, vybělenou nicotu.
Bílá-bílá-bílá. Bylo to bílé peklo, a bylo všude.
Zírala na bělost (bylo nemožné zírat do ní), fascinována, v agónii, minuty předtím, než zjistila, že cítí sedlo vespy mezi nohama a že na periferii jejího vidění je ještě jiná barva. Zelená.
Se škubnutím vytrhla oči z prázdného, zakletého stavu. Znova zírala kolem sebe. Ústa měla ochablá a roztřesená; oči omámené a zhlouplé děsem. Temný muž byl v ní, byl v ní Flagg, a když přišel, odvedl ji od oken jejích pěti smyslů, jejích průzorů do reality. Odvedl ji, jako když muž řídí náklaďák. A odnesl ji ... kam?
Pohlédla k bělobě a spatřila, že je to velké promítací plátno drive-in kina. Rýsovalo se na bílém pozadí oblohy brzkého odpoledne. Když se otočila, spatřila snackbar. Byl natřen křiklavou růžovou. U vchodu bylo napsáno: VÍTEJTE V HOLIDAY TWIN! UŽIJTE SI ZÁBAVY POD NOČNÍMI HVĚZDAMI!

Temno se na ni sneslo na křižovatce Baseline a Broadwaye. Teď byla daleko tamodtud, na Osmadvacáté ulici, skoro na hranici města směrem k ... Longmontu, je to tak?
Ještě pořád v ní byla jeho příchuť, daleko vzadu v mysli, jako studená šmouha někde na podlaze.
Byla obklopena sloupy, ocelovými sloupy, které stály jako strážní. Každý byl metr a půl vysoký a visely na něm kryté reproduktory. Pod nohama měla štěrk, ale prorůstala jím tráva a pampelišky.
Odhadovala, že v Holiday Twin se tak od poloviny června kšefty moc nehýbaly. Dalo by se říct, že tohle byla pro zábavní průmysl svým způsobem mrtvá sezóna.
„Proč jsem tady?“ zašeptala.
Byla to jen hlasitá věta, samomluva; neočekávala odpověď. Takže když se ozvala, vydral se jí z hrdla výkřik hrůzy.
Všechny reproduktory spadly na travnatý štěrk najednou. Vydaly obrovské, hlasité DUNK! - zvuk mrtvého těla, dopadajícího na štěrk.
„NADINE,“ zavřeštěly reproduktory a byl to jeho hlas, a ona hrozně vykřikla! Ruce jí vyletěly k hlavě, dlaněmi si zacpala uši, ale mluvily všechny reproduktory najednou, a před tím obrovským hlasem, který byl plný strašlivé veselosti a děsivě komické chlípnosti, nebylo úkrytu.
„NADINE, NADINE, ACH, JAK MILUJI MILOVAT SE S NADINE, MŮJ MAZLÍČKU, MÁ KRÁSNÁ -“
„Mlč, „zavřeštěla v odpověď a hlasivky měla napjaté silou výkřiku, a přesto byl ve srovnání s tím hlasem nad ní nepatrný. A přesto ten hlas okamžitě zmlkl. Bylo ticho. Spadlé reproduktory vzhlížely ze štěrku jako krabaté oči gigantického hmyzu.
Nadine zvolna spustila ruce z uší.
Začínáš bláznit, uklidňovala se. To je všechno. Napětí z čekání... a Haroldovy hrátky ... a nakonec uložení výbušniny ... to všechno tě zahnalo na hranu, drahoušku, a zbláznila ses. Nejspíš to tak je.
Ona ale nezešílela, a věděla to.
Tohle bylo horší než zešílet.
Jako by to chtěly dokázat, zaduněly reproduktory vážným, ale skoro důvěrným hlasem ředitele střední školy, který rozhlasem kára studenty za nějakou zlomyslnost, na níž se všichni podíleli: „NADINE. ONI TO VĚDÍ.“
„Oni to vědí,“ papouškovala. Nebyla si jistá, kdo jsou ti oni, ani co vědí, ale bylo jisté, že to není dobré.
„BYLAS HLOUPÁ. BŮH MOŽNÁ HLOUPOST MILUJE. JÁ NE.“
Ta slova zapraskala a odvalila se do pozdního odpoledne. Šaty jí náhle přilnuly ke kůži, vlasy jí zplihle visely přes tvář a ona se začala třást.
Hloupá, pomyslela si. Hloupá, hloupá. Vím, co ta slova znamenají. Myslím. Myslím, že to znamená smrt.
VĚDÍ VŠECHNO ... KROMĚ KRABICE NA BOTY. KROMĚ DYNAMITU.
Reproduktory. Všude reproduktory. Zíraly na ni z bílého štěrku, pokukovaly po ní z trsů pampelišek, zavřených před deštěm.
„BĚŽ DO AMFITEÁTRU VÝCHODU SLUNCE. ZŮSTAŇ TAM. AŽ DO ZÍTŘEJŠÍ NOCI, AŽ SE SEJDOU. A PAK MŮŽEŠ I S HAROLDEM PŘIJÍT. PŘIJÍT ZA MNOU.“
Teď začala Nadine cítit prostý, zářivý vděk. Byli hloupí ... ale on jim dal ještě jednu šanci. Jsou dost důležití, aby měli přímluvu jistou. A brzy, velmi brzy, bude s ním ... a pak bude šílená, byla si tím naprosto jistá, a tohle všechno bude úplně jedno.
„Amfiteátr je možná příliš daleko,“ řekla. Měla nějak poraněné hlasivky; dokázala jen chraptět. „Možná je příliš daleko pro ...“ Pro co? Ach! Ano! Správně! „Pro vysílačku. Signál.“
Bez odpovědi.
Reproduktory ležely na štěrku a zíraly na ni. Stovky reproduktorů.
Stiskla startér vespy a malý motůrek se se zakašláním probral. Ze zvuku ozvěny ji zamrazilo. Znělo to jako výstřel z pušky. Chtěla odejít z tohoto strašlivého místa, pryč od zírajících reproduktorů.
Musí odejít.
Když míjela stánek, skútr se převážil. Kdyby byla na pevném povrchu, vyvážila by jej, ale přední kolo vespy podklouzlo v sypkém štěrku a ona s bouchnutím spadla a do krve si prokousla rty.
Zvedla se, oči měla rozšířené a plaché, a jela dál. Celá se klepala.

Teď byla v uličce, kterou projížděla auta, aby se dostala k pokladně a dovnitř do kina. Pokladna připomínala malou budku na výběr mýta a byla přímo před ní. Vyjížděla ven. Odjížděla pryč. Ústa se jí chvěla vděčností.
Za ní vybuchlo najednou sto reproduktorů, a ten hlas vyzpěvoval, hrůzně, falešně vyzpěvoval:
„POTKÁM TĚ ... NA VŠECH TĚCH ZNÁMÝCH MÍSTECH ... KDE JSEM OBJÍMAL SVÉHO MILÁČKA ... PO VŠECHNY TY ...
Nadine vyrazila ochraptělý výkřik.
Pak přišel mohutný, monstrózní smích, temné a sterilní zapraskání, které jako by vyplnilo zem.
„VEĎ SI DOBŘE, NADINE," zaburácel ten hlas, „VEĎ SI DOBŘE, MŮJ KULÍŠKU, MÁ DRAHÁ."
Pak vjela na silnici a uháněla do Boulderu nejvyšší rychlostí, kterou z vespy vymáčkla, a nechala netělesný hlas a zírající reproduktory za sebou ... ale nesla si je s sebou v srdci, protentokrát, provždy.
Čekala na Harolda na rohu autobusového nádraží. Když ji uviděl, ztuhl a zrudl mu obličej. „Nadine -" zašeptal. Z ruky mu vypadl chlebník a klepl o chodník.
„Harolde," řekla. „Oni to vědí. Musíme -"
„Tvé vlasy, Nadine, můj Bože, tvé vlasy -" Zdálo se, že jeho obličej se skládá jen z očí.
„Poslouchej!"
Zdálo se, že se trochu sebral. „Do-dobře. Co je?"
„Šli do domu a našli tvůj deník. Odnesli ho."
Na Haroldově tváři sváděly válku emoce: vztek, hrůza, stud. Kousek po kousku odplouvaly a pak, jako když se z hluboké vody vynoří nějaká hrozná mrtvola, se na Haroldově obličeji poskládal ztuhlý škleb:
„Kdo? Kdo to udělal?"
„Nevím o tom všechno a stejně je to jedno. Jednou z nich byla Fran Goldsmithová, tím jsem si jistá. Možná Bateman nebo Underwood, nevím. Ale přijdou si pro tebe, Harolde."
„Jak to víš?" Surově ji uhodil do zad, protože si vzpomněl, že to ona vrátila deník pod kámen. Praštil do ní jako do loutky, ale Nadine se na něj dívala beze strachu. Stála toho dlouhého, předlouhého dne tváří v tvář hroznějším věcem, než je Harold. „Ty čubko, jak to víš?"
„On mi to řekl."
Haroldovy ruce klesly.
„Flagg?" zašeptal. „On ti to řekl? On s tebou mluvil? A tohle je z toho?" Jeho škleb byl příšerný jako škleb Smrtky na koni.
„O čem to mluvíš?"
Stáli naproti prodejně elektrospotřebičů. Znovu ji vzal za ramena a otočil ji obličejem ke sklu. Nadine se dlouho dívala na svůj odraz.
Zbělely jí vlasy. Úplně zbělely. Nezůstal jediný černý pramen.
Ach, jak miluji milovat se s Nadine.
„Pojďme," řekla. „Musíme z města."
„Teď?"
„Po setmění. Do té doby se schováme a sebereme tábornické potřeby, které budeme potřebovat na cestu."
„Na západ?"
„Ještě ne. Ne do zítřejší noci."
„Třeba tam už nechci," zašeptal Harold. Pořád se díval na její vlasy.
Položila mu na ně ruku. „Pozdě, Harolde," řekla.
KAPITOLA 58
Fran a Larry seděli u kuchyňského stolu v bytě Stua a Fran a usrkávali kávu. Dole Leo ladil kytaru, kterou mu Larry pomohl vybrat v místních hudebninách.
Byl to hezký Gibson za šest set dolarů s ruční povrchovou úpravou. Jako nadávek chlapec dostal baterií napájený gramofon a asi tucet folkbluesových alb.
Teď s ním byla Lucy, a k nim doléhala překvapivě dobrá imitace „Backwater Blues" od Dave van Ronka.
„Jo pršelo pět dní

a obloha se setměla jako noc ...
A je těžký zakotvit
u řeky v tuhle noc.“
Obloukovým průhledem, který vedl až do obýváku, viděli Fran a Larry Stua, sedícího ve svém oblíbeném pohodlném křesle s otevřeným Haroldovým deníkem na kolenou. Seděl tak od čtyř odpoledne.
Teď bylo devět a byla už skoro tma. Odmítl večeři. Když se na něj Frannie dívala, otočil na další stránku.
Dole Leo dozpíval „Backwater Blues“ a nastalo ticho.
„Hraje dobře, co?“ zeptala se Fran.
„Líp, než jsem kdykoliv hrál nebo budu hrát já,“ řekl Larry. Usrkl kávy.
Zdola se náhle ozval známý postup, tónový běh, který nebyl úplně pravověrně bluesový, a Larry přestal srkat kávu. A pak Leův hlas, tichý a vemlouvavý, začal zpívat v pomalém a strhujícím rytmu:

Hele holka, přišel jsem dnes v noci
a nepřišel jsem se rvát
Chci jen abys řekla
jen řekni a já pokoj dám
Holka, můžeš chápat svýho kluka?
je to dobrej chlap
Holka, můžeš chápat svýho kluka?

Larry vybryndal kávu.
„Juupps,“ řekla Fran a vstala pro utěrku.
„Já to udělám,“ řekl. „Co jsem spálil, taky sním.“
„Ne, jen seď.“ Přinesla utěrku a pečlivě utřela skvrnu. „Tuhle si pamatuju. Těsně před chřipkou to byl hit. Musel to vzít někde v obchodě s deskama.“
„Nejspíš.“
„Jak se ten člověk jmenoval? Ten, co to zpíval?“
„Nevzpomínám si,“ řekl Larry. „V popmusic se všechno tak rychle mění.“
„To jo, ale tenhle je mi nějak známý,“ řekla a vyždímala utěrku do dřezu. „Je to legrační, když máš něco jen jen na jazyku a nemůžeš to říct, viď?“
„Jo,“ řekl Larry.
Stu zaklapl knihu a přicházel do kuchyně a Larrymu se ulevilo, když se přestala zajímat o píseň a podívala se na Stua. Nejdříve sklouzla pohledem k pistoli po jeho boku. Nosil ji od svého zvolení šerifem a dělal spoustu vtípků o tom, že si jednou prostřelí nohu. Frannie neměla pocit, že ty žertíky jsou až tak vtipné.
„Takže?“ zeptal se Larry.
Stuův obličej byl ustaraný. Položil deník na stůl a posadil se. Fran mu začala nalévat kávu, on ale zavrtěl hlavou a položil jí ruku na předloktí. „Ne, díky, miláčku.“ Nepřítomně, roztržitě se zadíval na Larryho.
„Celé jsem to přečet a teď mě z toho pěkně bolí palice. Nejsem zvyklý tolik číst. Poslední kniha, ke které jsem si sedl a celou ji na jeden zátah přečetl, byla ta o králících. Daleká cesta za domovem. Koupil jsem ji pro synovce a prostě ji začal číst ...“
Na chvíli zmlkl a zamyslel se.
„Četl jsem ji,“ řekl Larry. „Výborná kniha.“
„Byla tam parta králíků,“ řekl Stu, „a ti byli v klidu. Byli velcí a dobře živení a pořád žili na stejném místě. Něco tam bylo zlého, nikdo z nich ale nevěděl, co to je. Jako by to ani nechtěli vědět. Jen ... hele, byl tam ten farmář ...“
Larry řekl: „Nechával jejich nory na pokoji, aby si mohl upéct králíka, kdy se mu zachce. Možná je i prodával. V každém případě měl svou vlastní malou králičí farmu.“
„Jo. A byl tam jeden králík, Zlatobýl, a ten sepisoval básně o lesklém drátu - o oku, do kterého je farmář

chytal, myslím. Tím okem je chytal a škrtil. Zlatobýl o tom psal básně.“ Pomalu a nedůvěřivě zavrtěl hlavou. „A to mi připomíná Harolda. Králík Zlatobýl.“
„Harold je nemocný,“ řekla Fran.
„Jo.“ Stu si zapálil cigaretu. „A nebezpečný.“
„Co uděláme? Zavřeme ho?“
Stu poklepal deník. „On a ta Grossová plánují udělat něco, díky čemu budou na západě vítáni. Ale kniha neříká, co to je.“
„To je signál, že není až tak šílený,“ řekl Larry.
„Zavřeme ho?“ zeptala se Fran znovu.
„Já prostě nevím. Chtěl bych si o tom nejdříve promluvit se zbytkem Výboru. Co zítra v noci, Larry?“
„No, shromáždění se dá rozdělit na veřejnou a neveřejnou část. Brad chce mluvit o Vypínací jednotce. AI Blundell chce přednést předběžnou zprávu o činnosti Právního výboru. Moment ... George Richardson o ordinačních hodinách v Dakota Ridge, pak Chad Norris. Potom odejdou a je to na nás.“
„Když tam s námi pak zůstane AI Blundell a my ho zasvětíme do problému s Haroldem, můžeme si být jistí, že udrží jazyk za zuby?“
„Jsem si jista, že ano,“ řekla Fran.
Stu řekl podrážděně: „Přál bych si, aby tu byl Soudce. Přilnul jsem k němu.“
Na chvíli bylo ticho, během nějž mysleli na Soudce, na to, kde asi dnes v noci je. Zdola se ozval Leo; hrál „Sister Kate“ jako Tom Rush.
„Ale když to má být AI, ať je to on. Stejně vidím jen dvě možnosti. Musíme ty dva odklidit. Ale nechci je vsadit do vězení, ksakru.“
„Co zbývá?“ zeptal se Larry.
Odpověděla Fran: „Vyhnanství.“
Larry se k ní otočil. Stu pomalu pokyvoval a hleděl na svou cigaretu.
„Prostě ho vyhnat?“ zeptal se Larry.
„Ji taky. Oba,“ řekl Larry.
„Ale přijme je pak Flagg?“ zeptala se Fran.
Tehdy na ni Stu vzhlédl. „Miláčku, to není náš problém.“
Přikývla a pomyslela si: Ach Harolde, nechtěla jsem, aby to takhle dopadlo. Dala bych cokoliv za to, aby to dopadlo jinak.
„Máte někdo tušení, co by mohli plánovat?“ zeptal se Stu.
Larry pokrčil rameny. „Měl by se nad tím zamyslet celý Výbor, Stu. Ale pár věcí mě napadá.“
„Co třeba?“
„Elektrárna. Sabotáž. Pokus o vraždu tebe a Frannie. To mě napadlo jako první.“
Frannie byla bledá a vyděšená.
Larry pokračoval: „Ačkoliv to není nikde jasně řečeno, myslím si, že chodil hledat Matku Abagail s tebou a Ralphem jen proto, že doufal, že s tebou bude sám a bude tě moci zabít.“
Stu řekl: „Měl tu možnost.“
„Možná se posral.“
„Nechte toho, můžete?“ poprosila je mdle Frannie. „Prosím.“
Stu vstal a vrátil se do obývacího pokoje. Byla tam občanská stanice s akumulátorovou baterií. Po krátkých problémech se spojil s Bradem Kitchnerem.
„Brade, ty pse! Stu Redman. Poslouchej, můžeš poslat pár chlapů, aby strážili dnes v noci elektrárnu?“
„Jistě,“ ozval se Bradův hlas, „ale proč, proboha?“
„No, je to svým způsobem citlivé, Bradley. Tady a támhle jsem zaslechl, že by se nám tam někdo mohl pokusit vyvést nějakou neplechu.“
Bradová odpověď byla plná rouhání.
Stu pokývl k mikrofonu a trochu se usmál. „Vím, jak se cítíš. Pokud vím, platí to jen pro dnešek a zítřejší noc. Pak se to myslím urovná.“
Brad mu řekl, že může postavit dvanáct mužů z Oddílu pro elektřinu, aniž by musel jít dál než přes dva bloky, a že jedenkaždý z nich s chutí vykleští každého sabotéra. „Má to něco společného s Richem

Moffatem?“
„Ne, není to Rich. Hele, promluvíme si o tom pak, jo?“
„Fajn, Stu. Budou na hlídce.“
Vypnul vysílačku a vrátil se do kuchyně. „Lidé vás nechají tak tajemného, jak jen chcete. Děsí mě to, víte? Ten starý plešatý sociolog má pravdu. Kdybychom chtěli, mohli bychom se tu prohlásit za krále.“
Frannie ho vzala za ruku. „Chci, abyste mi něco slíbili. Oba dva. Slibte mi, že tohle projednáme zítra v noci přede všemi. Chci, aby to už skončilo.“
Larry přikývl. „Vyhnanství. Jo. Nikdy mě to nenapadlo, ale mohlo by to být řešení. No, vyzvednu Lucy a Lea a půjdu domů.“
„Uvidíme se zítra,“ řekl Stu.
„Jo.“ Odešel.
2. září hodinu před soumrakem stál Harold na okraji Amfiteátru Vychodu slunce a shlížel pod sebe. Město bylo příkopem plným tmy. Nadine spala za ním v malém stanu pro dva, který vzali s dalšími kempnikovými potřebami, když se kradli z města.
Ale stejně se vrátíme. Budeme řídit válečné vozy.
Ale hluboko, tajně v srdci, o tom Harold pochyboval. Temnota ho zahalovala více než jen jedním způsobem. Ti hnusní bastardi mu vzali všechno - Frannie, sebeúctu, pak jeho deník, pak naději. Cítil, že jde ke dnu.
Vítr zesílil, cuchal mu vlasy a třepotal tenkými závěsy stanu tam a zpátky, takže vydávaly rovnoměrný zvuk, který zněl jako dávka z kulometu. Za ním Nadine ze spánku zasténala. Bylo to děsivé. Harold si pomyslel, že je stejně ztracená jako on, možná ještě víc. Sténání, které vydávala ze spaní, nesvědčilo o šťastných snech.
Ale já to můžu přečkat. Jestli sejdu dolů k tomu, co mě čeká - ať už je to cokoliv - s myslí nedotčenou, bude to něco. Ano, něco.
Zajímalo by jej, jestli jsou právě teď tam dole, Stu a jeho přátelé, kolem jeho domku, jestli čekají, až přijde, aby jej mohli zatknout a zavřít do chládku. Byl by zapsán v dějinách - pokud zbyde někdo z těch ubožáků, kdo by je napsal - jako první vězeň Svobodné zóny. Vítejte v tvrdých časech. SOKOL ZATČEN, vrz, vrz, stálo by tam, a to by bylo všechno. No, na to si ještě počkají. Vydal se do dobrodružství, a vzpomínal si až příliš jasně na Nadine, jak pokládá jeho ruku na své bílé vlasy a říká Pozdě, Harolde. A její oči byly jako oči mrtvoly.
„Dobře,“ zašeptal Harold. „Zvládneme to.“
Nad ním a kolem něj bušil temný zářijový vítr do korun stromů.
Výbor Svobodné zóny byl svolán do obývacího pokoje domu Ralpha Brentnera a Nicka Androse o zhruba čtrnáct hodin později. Stu seděl v pohodlném křesle a hranou pivní plechovky poklepal na desku stolu. „Fajn, lidi, tak snad začneme.“
Glen seděl s Larrym na oblé obrubě krbu a zády byli obráceni k mírnému ohni, který rozdělal Ralph. Nick, Susan Sternová a sám Ralph seděli na gauči. Nick třímal své nerozlučné pero a poznámkový blok. Brad Kitchner stál ve dveřích s plechovkou Coorse v ruce a mluvil s Alem Blundellem, který se napájel skotskou se sodou. George Richardson a Chad Norris seděli u prosklené stěny a pozorovali západ slunce nad Flatirons.
Frannie seděla zády pohodlně opřená o dveře šatníku, do něhož Nadine uložila bombu. Batoh s Haroldovým deníkem uvnitř jí spočíval mezi koleny.
„Klid, povídám, klid!“ řekl Stu a poklepal do stolu silněji. „Kazeťák nahrává, blonďáku?“
„Jasně,“ řekl Glen. „Koukám, že máš hubu taky pěkně rozjetou, Texasáku.“
„Trochu jsem ji promazal a teď funguje slušně,“ řekl Stu s úsměvem. Pohlédl na jedenáct lidí ve velké jídelně kombinované s obývákem. „Fajn ... máme spoustu na práci, ale nejdřív myslím poděkujeme Ralphovi, že nám poskytl přístřeší a pití a sušenky -“
Dostal se do toho opravdu dobře, pomyslela si Frannie. Pokoušela se posoudit, nakolik se Stu změnil ode dne, kdy jej spolu s Haroldem potkala, ale nevedlo se jí to. Když posuzuješ chování lidí, ke kterým máš blízko, jsi příliš subjektivní, rozhodla se nakonec. Věděla ale, že když se poprvé setkali, byl by Stu myšlenkou, že by měl předsedat setkání o téměř tuctu lidí, krajně sklíčený ... a nejspíš by vyskočil až do

nebe, kdyby mu řekli, že má vést shromáždění více než tisícovky obyvatel Svobodné zóny. Dívala se na Stua, který by bez epidemie vůbec nebyl.
Osvobodilo tě to, miláčku, pomyslela si. Mohu oplakávat ostatní a přesto na tebe být pyšná a tolik, tolik tě milovat-
Trochu se posunula a opřela se pevněji o dveře šatníku.
„Nejdříve necháme mluvit naše hosty," řekl Stu, „a pak budeme mít krátké uzavřené zasedání. Nějaké námitky?"
Žádné nebyly.
„Dobře," řekl Stu. „Uděluji slovo Bradu Kitchnerovi, a vy ho poslouchejte pozorně, protože tenhle chlapík vám má během tří dnů znovu obstarat led do bourbonu."
To vyvolalo srdečný potlesk. Brad přešel do středu místnosti, divoce se rděl a potahoval se za pásek. Po cestě málem přepadl přes klekátko, o nějž zakopl.
„Jsem. Opravdu. Šťastný. Že jsem. Tady," začal Brad rozechvěle a monotónně. Vypadal ale, že by byl šťastnější kdekoliv jinde, dokonce i na Jižním pólu, a že by raději mluvil ke shromáždění tučňáků. „Hm ... uff ..." Odmlčel se, listoval poznámkami, a pak se rozzářil. „Elektřina!" prohlásil s výrazem mužem, který učinil epochální objev. „Elektřina už je skoro spuštěna. Tak."
Znovu trochu zašustil poznámkami a pokračoval.
„Včera jsme spustili dva generátory a jak víte, jeden z nich se přetížil a spálil koblížky. Abych tak řekl. Chci říct, že se přetížil. Teda přetížil. No ... však víte, co myslím."
Proběhla jimi vlna chichotu a zdálo se, že to Brada trochu uvolnilo.
„Stalo se to, protože když udeřila epidemie, spousta přístrojil zůstala zapnutá a zbytek generátorů nefungoval, takže nemohly přetížení vyrovnat. Můžeme tomuhle nebezpečí předejít tím, že spustíme zbylé generátory - už tři nebo čtyři by to bez problémů zvládly - ale to nevyřeší nebezpečí požáru. Sporáky, elektrické dečky, všechny tyhle věci. Takže jsem přemýšlel takhle: nejrychlejší by asi bylo jít do každého domu a prostě vytáhnout z hlavního rozvaděče pojistky. Jo? Teď, když můžeme jít dál, bychom myslím měli přijmout nějaká základní protipožární opatření. Chtěl bych dovolení vyzkoušet hasičskou stanici v East Boulderu, a ..."
Oheň v klidu vyřešíme. Bude to v pořádku, řekla si Fran. Harold a Nadine vzali bez dalšího do zaječích, a možná je to tak nejlepší. Vyřeší to ten problém a Stu je před nimi v bezpečí. Chudáku Harolde, je mi tě líto, ale nakonec cítím víc než lítost. Lítost ve mně ještě je a bojím se toho, co by se ti mohlo stát, ale jsem ráda, že dům je prázdný a ty i Nadine jste navždy odešli. Jsem ráda, žes nás nechal na pokoji.
Harold seděl na počmáraném piknikovém stolku jako nějaká postava z náměsíčné zenové knihy. Nohy měl křížem, oči zamlžené, vzdálené, rozjímavé. Odešel na tohle studené a nepřátelské místo, kam za ním Nadine nemohla, protože se bála. V rukou držel duplikát vysílačky, která spočívala v krabici na boty. Hory před ním sestupovaly v dech beroucích spádech a piniemi pokrytých stržích. Míle na východ - možná deset, možná čtyřicet - se země zklidňuje do amerického středovýchodu a uhání k tmavomodrému obzoru. Za ním právě zmizelo slunce mezi horami a obtáhlo jejich obrys zlatem, které zvolna vybledne.
„Kdy?" zeptala se Nadine. Byla hrozně rozrušená a zatraceně potřebovala sprchu.
„Už brzy," řekl Harold. Jeho škleb se změnil v jemný úsměv. Nabral výraz, který nemohla hned zařadit, protože jej na Haroldově obličeji ještě nikdy neviděla. Pár minut jí to trvalo. Harold vypadal šťastně.
Rada odhlasovala v poměru 7:0, že Brad je oprávněn shromáždit pro Vypínací jednotku dvacet mužů a žen. Ralph Brentner souhlasil s tím, že naplní dva hasičské vozy ze zbrojnice vodou z Boulderské nádrže a bude s nimi v okamžiku opětného spuštění generátorů čekat u elektrárny.
Dalším na řadě byl Chad Norris. Potichu, ruce zastrčené v kapsách bavlněných kalhot, mluvil o práci, kterou Pohřební oddíl udělal za poslední tři týdny. Řekl jim, že pohřbili neuvěřitelných pětadvacet tisíc lidí, více než osm tisíc týdně, a že mají za to, že už jsou za vodou.
„Buď jsme šťastlivci, nebo vyvolení," řekl. „Tenhle masový exodus - a jinak se to označit nedá - udělal většinu práce za nás. V jiném městě o velikosti Boulderu bychom potřebovali rok, než bychom s tím byli hotoví. Očekáváme, že do prvního října odklidíme dalších dvacet tisíc obětí epidemie, a o jednotlivé mrtvoly budeme nejspíš zakopávat ještě dost dlouho, ale rád bych, abyste věděli, že tu věc zvládnem a

že si podle mě nemusíme dělat starosti s nemocemi, klíčícími v nepohřbených tělech.“
Fran změnila posez, aby se mohla podívat na poslední záchvěv dne. Zlato, které obklopovalo vrcholy, už vybledlo do méně okázalé citrónové žluti. Pocítila náhlou vlnu stesku po domově, která byla zcela neočekávaná a svou silou téměř omračující.
Bylo za pět minut osm.
Kdyby neodběhla do keříků, pomočila by se do kalhotek. Oběhla je, čapla si a nechala to téct. Když se vrátila, Harold seděl na piknikovém stolku a vysílačku volně svíral v ruce. Vytáhl anténu.
„Harolde,“ řekla. „Připozdívá se. Už je po osmé.“
Neurčitě na ni pohlédl. „Budou tam půl noci a budou se vzájemně poplácávat po ramenou. Až bude čas, zmáčknu knoflík. Žádný strach.“
„Kdy?“
Haroldův úsměv se prázdně rozšířil. „Hned, jak bude tma.“
Když AI Blundell sebevědomě povstal vedle Stua, Fran potlačila zívnutí. Postupovali pomalu, a ona si náhle přála, aby byli zpátky v jejich bytě, jen oni dva. Nebyla to jen únava, dokonce ani ne ten pocit stesku po domově. Náhle se jí v tom domě nechtělo být. Pro ten pocit neměla žádný zřejmý důvod, byl ale palčivý. Chtěla odejít. Vlastně chtěla, aby odešli všichni. Jen mě to zasedání prostě přestalo bavit, řekla si. Smutnění těhotné ženy, toť vše.
„Právní výbor se v posledním týdnu sešel čtyřikrát,“ říkal AI, „a já se to budu snažit co možná nejvíce zkrátit. Systém, na němž jsme se dohodli, je jakýsi tribunál. Zasedající členové budou vylosováni pomocí loterie, víceméně stejně, jako když byli kdysi mladí mužové vybíráni pro vojenskou službu -“
„Ssss! Fuj!“ řekla Susan a ozval se družný smích.
AI se usmál. „Musím ale dodat, že si myslím, že funkce v takovém tribunálu bude o mnoho stravitelnější. Tribunál se bude skládat ze tří dospělých - osmnáct let a více - jejichž funkční údobí bude šestiměsíční. Jejich jména budou vybrána z velkého osudí, v němž budou jména každého dospělého z Boulderu.“
Zatřepetala se Larryho ruka. „Mohou být z nějakého důvodu vyloučeni?“
AI se nad tím přerušením trochu zamračil a řekl: „Právě se k tomu dostávám. Budou to muset -“
Fran cítila neklid a Sue Sternová na ni mrkla. Fran jí mrknutí nevrátila. Byla vyděšená - a vyděšená ze svého vlastního neodůvodněného strachu, jestli je taková věc vůbec možná. Odkud se tenhle rdousivý, klaustrofobický pocit bere? Věděla, že neodůvodněné pocity je třeba ignorovat ... alespoň tak to bylo ve starém světě. Ale co trans Toma Cullena? Co Leo Rockway?
Vypadni odsud, zařval náhle její vnitřní hlas. Vypadněte všichni!
Ale to je šílené. Znovu se zavrtěla a rozhodla se, že nic neřekne.
„- krátké prohlášení od osob, které chtějí být z loterie vyloučeny, ale nemyslím -“
„Někdo jede,“ řekla náhle Frannie a vyškrábala se na nohy.
Chvíle ticha. Všichni slyšeli motor motocyklů, vytúrovaných do nejvyšších otáček, jak se k nim rychle blíží po Baseline. Klaksony troubily. A Frannina panika náhle přetekla.
„Poslouchejte,“ řekla, „všichni!“
Otočily se k ní překvapené a znepokojené obličeje.
„Frannie, je ti -“ Stu k ní pokročil.
Polkla. Měla pocit, jako by jí na bedrech spočívala obrovská váha, hrozící, že ji zadusí. „Musíme odtud pryč. Teď... hned.“
Bylo osm hodin dvacet pět minut. Z oblohy zmizely poslední zbytky světla. Byl čas. Harold se vsedě trochu napřímil a přiložil si vysílačku k ústům. Jeho palec zlehka spočíval na knoflíku HOVOR. Zmáčkne ho a všechny je vyhodí do pekel slovy -
„Co to je?“
Vyrušila jej Nadinina ruka na paži. Ukazovala daleko pod ně. Od Baseline se směrem vzhůru vinul řetěz světel. V naprostém tichu slyšeli vzdálené brumlání spousty motocyklů. Harold pocítil tenké vlákno neklidu a přerval je.
„Nech mě,“ řekl. „Teď je čas.“
Pustila jeho rameno. Její obličej ve tmě vypadal jako bílá skvrna. Harold stiskl knoflík HOVOR.
Nikdy si nebyla jistá, zda se pohnuli díky jejím slovům nebo díky motorkám. Nedali se ale do pohybu

dost rychle. To v ní zůstane navždy: nebyli dost rychlí.
Stu byl ze dveří první a bručení a rachocení motorek bylo ohlušující. Přejely přes most, který překlenoval malý potok pod Ralphovým domem, a reflektory jim zářily. Stuova ruka instinktivně dopadla na pouzdro pistole.
Prosklené dveře se otevřely a on se otočil v domnění, že je to Fran. Nebyla; byl to Larry.
„Co se děje, Larry?“
„Nevím. Ale radši vypadneme.“
Pak motorky zahnuly na příjezdovou cestu a Stu se trochu uvolnil. Poznal Dicka Vollmana, kluka od Gehringerů, Teddy Weizaka a další. Teď si mohl dovolit přiznat, čeho se bál nejvíce: že se za planoucími reflektory a brumlajícími motory vynoří Flaggův čelní oddíl, že válka začala.
„Dicku,“ řekl Stu, „co se kurva děje?“
„Matka Abagail, „zaječel Dick do hukotu motorů. Jak se členové Výboru shromažďovali kolem domu, dvůr plnily další a další motocykly. Byl to karneval tančících reflektorů a mihotajících se stínů.
„Co?“ zařval Larry. Za ním a Stuem se shlukli Glen, Ralph a Chad Norris a vytlačili Larryho a Stua na poslední stupínek schodiště.
„Vrátila se!“ Dick musel ječet, aby vůbec slyšel sám sebe. „Je v hrozném stavu! Potřebujeme doktora ... Kriste, potřebujeme zázrak!“
Mezi nimi se protlačil George Richardson. „Ta stará žena? Kde?“
„Dělej, doktore!“ zařval na něj Dick. „Nanic se neptej! Jen pro Kristovy rány dělej!“
Richardson se vyšplhal na motocykl, který stál vedle Dickova. Ten se v ostré křivce otočil a proplétal se zpět chumlem strojů.
Stuovy oči se potkaly s Larryho. Larry vypadal stejně ohromeně jako se cítil Stu ... ale ve Stuově hlavě se sbírala mračna, a náhle jej zaplavil strašný pocit hrozícího zla.
„Nicku, rychle! Rychle!“ zakřičela Frannie a zalomcovala mu ramenem. Nick stál uprostřed místnosti a obličej měl klidný a nehnuty.
Nemohl mluvit, ale náhle to věděl. Věděl. Přišlo to odnikud, odevšad.
Něco je v šatníku.
Roztřeseně Frannie postrčil.
„Nicku -!“
Běž!! mávl na ni.
Šla. Otočil se k šatníku, otevřel dveře, začal zuřivě rozhazovat hromadu věcí, která byla uvnitř, a modlil se k Bohu, aby ještě nebylo pozdě.
Náhle stála Fran vedle Stua, obličej bledý a oči vytřeštěné. Bušila do něj. „Stu ... Nick tam ještě je ... něco ... něco ...“
„Frannie, o čem to mluvíš?“
„Smrt!“ zaječela na něj. „Mluvím o smrti a NICK JE JEŠTĚ TAM UVNITŘ!“

Odsunul hrst šál a rukavic a něco nahmatal. Krabici od bot. Hrábl po ní, a tehdy, jako zlomyslným černokněžnictvím, zevnitř krabice promluvil Haroldův hlas.

„Co s Nickem?“ zakřičel Stu a popadl ji za ramena.
„Musíme ho dostat ven - Stu - něco se stane, něco strašlivého -“
AI Blundell zařval: „Co se tu ksakru děje, Stuarte?“
„Já nevím,“ řekl Stu.
„Stu, prosím, musíme Nicka tamodtud dostat!“ zaječela Fran.
A tehdy dům vyletěl do povětří.

Když stiskl tlačítko HOVOR, zmizelo šumění statické elektřiny a rozhostilo se naprosté, temné ticho. Pusté; čekalo, až je naplní. Harold seděl se zkříženýma nohama na piknikovém stolku a soustřeďoval se. Pak vzpažil, a na konci paže mu ze sevřené pěsti trčel prst a v tom okamžiku byl jako Babe Ruth, baseballový král, starý a skoro odpískaný když ukázal místo, kam odpálí homerun, který předvedl všem

hecířům a žvanilům na hřišti Wrigley Field, jak je jednou provždy umlčí.
Promluvil pevně, ale nijak hlasitě, do mikrofonu vysílačky: „Tady je Harold Emery Lauder. Dělám to z vlastní svobodné vůle."
Modrobílá skvrna vyskočila na Tady je. Zášleh plamene Harold Emery Lauder. Ploché, přidušené bang, jako prskavka v konzervě, dolehlo k jejich uším po Dělám to, a když vyslovil z vlastní svobodné vůle a odhodil vysílačku, která splnila svůj účel, vykvetla na úpatí Flagstaffu ohnivá růže.
„Krásný odpal, letí za vnější pole, přes hrazení a je venku," řekl tiše Harold.
Nadine do něj zabušila, hodně podobně jako jen před pár sekundami Fran do Stua. „Musíme si být jistí. Musíme si být jistí, že je to dostalo."
Harold se na ni podíval, pak ukázal na kvetoucí růži zkázy pod nimi. „Myslíš, že v tomhle mohlo něco přežít?"
„J ... já ne - ne ... víím, Harolde. Já -" Nadine se otočila, chytila se za břicho a začala zvracet. Byl to hluboký, nepřetržitý, drsný zvuk. Harold ji s mírným soucitem pozoroval.
Otočila se opět k němu, supěla, byla bledá, a utírala si ústa papírovým kapesníčkem. Stírala si je tak, že se odřela.
„Co teď?"
„Teď myslím půjdeme na západ," řekl Harold. „Ledaže bys měla v plánu jít dolů a zjistit, jaká je tam nálada."
Nadine se otřásla.
Harold sklouzl z piknikového stolu a zatrnulo mu, když ucítil, jak jej brní nohy. Potřebovali by spánek.
„Harolde -" pokusila se jej dotknout a on ucukl. Aniž by na ni pohlédl, začal skládat stan.
„Myslela jsem, že počkáme do zítřka -" začala nesměle.
„Jasně," posmíval se jí. „Aby se dvacet nebo třicet z nich mohlo rozhodnout, že za námi vyrazí na motorkách. Vidělas někdy, co udělali s Mussolinim? „
Trhla sebou. Harold sroloval stan a pevně utáhl řemínky.
„A my se jeden druhého už ani nedotkneme. To je pryč. Dalo to Flaggovi, co chtěl. Zničili jsme jejich Výbor Svobodné zóny. Jsou hotoví. Možná dají dohromady elektrárnu, ale jako fungující skupina jsou hotoví. On mi dá ženu, vedle které budeš vypadat jako pytel brambor, Nadine. A ty ... ty dostaneš jeho. Krása, ne? Ale kdybych byl ve tvých střevíčkách, asi bych se pěkně klepal."
„Harolde - prosím -" bylo jí zle a plakala. V matném odlesku ohne viděl její obličej a pocítil k ní lítost. Zahnal ji ze svého srdce, jako když z útulné předměstské hospůdky, kde se všichni znají, vyhazují obtížného mazavku. V srdci jí tkví neodvolatelný fakt vraždy - choře jí září z očí. A co? Je i v jeho srdci. V něm a na něm, a tíží jej jako pytel kamení.
„Zvykej si," řekl Harold brutálně. Pohodil stan na zadek motocyklu a začal jej upevňovat. „Ti dole už to mají za sebou, a my to máme za sebou, a za sebou to má každý, kdo zemřel na epidemii. Bůh odešel na rybářský výlet a On tu bude dlouho a dlouho. Je úplně temno. Temný muž sedí u volantu. On. Takže si zvykej."
Kvičivě zasténala.
„Seber se, Nadine. Tohle právě před dvěma minutami přestalo být přátelským utkáním. Pomoz mi sbalit tady ty vaky. Před východem slunce chci být na sto mil daleko."
Po chvíli se ke zkáze v údolí - která se z té výšky zdála téměř nedůležitá - obrátila zády a pomohla mu sbalit zbytek kempinkového vybavení do sedlových brašen a košíku. O patnáct minut později nechali ohnivou růži za sebou a uháněli chladným a větrným povětřím na západ.
Pro Frannie Goldsmithovou ten den skončil bezbolestně a jednoduše. Cítila horký závan větru na svých zádech a náhle zjistila, že letí nocí. Sandály nechala na zemi.
Sakra? pomyslela si.
Přistála na zádech, a přistála tvrdě, a přesto pořád žádnou bolest necítila. Ležela ve strži, která vedla severojižně podél Ralphova zadního dvorku.
Před ní přistálo křeslo, pěkně na nohy. Jeho sedátko bylo jedním doutnajícím škvarkem.
SAKRA?
Něco na sedátko křesla dopadlo a odkutálelo se to. Ukapávalo z toho, a o ni se pokoušely mdloby,

protože to byla paže.
Stu? Stu! Co se to děje?
Zaplavil ji neustávající drtivý zvuk a na zem začaly dopadat nejrůznější věci. Kamení. Kusy dřeva. Cihly. Skleněný blok s pavučinou prasklin (nebyla z takových bloků vyrobena knihovna v Ralphově pokoji?) Motocyklová helma se strašnou, smrtonosnou dírou vzadu. Viděla to všechno jasně ... příliš jasně. Ještě před pár sekundami byla tma -
Ach, Stu, můj Bože, kde jsi? Co se děje? Nicku? Larry?
Lidé křičeli. Ten drtivý zvuk zněl pořád. Bylo jasněji než v poledne. Každý oblázek vrhal stín. Z nebe pořád padaly věci. Těsně před jejím nosem dopadla deska s patnácticentimetrovým čnějícím hřebíkem.
-- dítě! -
A pod tím byla jiná myšlenka, repríza její předchozí předtuchy: To Harold, Harold to udělal, Harold -
Něco ji uhodilo do hlavy, krku, zad. Velká věc, která na ní přistála jako vypolstrovaná rakev.
MŮJ TY BOŽE MOJE DÍTĚ -
Temnota ji vsála do území nikoho, tam, kam ji nemohl následovat ani temný muž.
KAPITOLA 59
Ptáci.
Slyšela ptáky.
Fran ležela ve tmě a dlouho poslouchala ptáky, než zjistila, že tma není doopravdy temná. Byla načervenalá, pohyblivá, míruplná. Připomněla jí dětství. Sobota ráno, žádná škola, žádný kostel, den, kdy chodíš spát pozdě. Den, kdy můžeš vstát, kdy chceš. Ležíš se zavřenýma očima a nevidíš než červenou tmu, sobotní slunce, procházející jemnou vrstvou kapilár tvých očních víček. Slyšíš ptáky venku na starých dubech a snad cítíš i mořskou sůl, protože se jmenuješ Frances Goldsmithová a je ti jedenáct let a je sobota ráno v Ogunquitu -
Ptáci. Slyší ptáky.
Ale tohle není Ogunquit; je to
(Boulder)
Dlouho v té rudé tmě hloubala, a náhle si vzpomněla na výbuch.
(? Výbuch?)
(!Stu!)
Prudce rozevřela oči. Náhlá hrůza. „Stu!“
A Stu seděl vedle její postele, Stu s čistým bílým obvazem, omotaným kolem jednoho předloktí a úhledně vyhlížející ranou na jedné tváři a zčásti spálenou kšticí, ale byl to Stu, byl naživu, byl s ní, a když otevřela oči, na tváři se mu rozhostilo ulehčení a řekl: „Frannie. Díky Bohu.“
„Dítě,“ řekla. V krku měla sucho. Mohla jen šeptat.
Díval se prázdně a její tělo zachvátil strach. Byl chladný a ochromující.
„Dítě,“ řekla, a snažila se slova protlačit hrdlem, které bylo jako smirkový papír. „Přišla jsem o dítě?“
Pak mu přes obličej přeletělo porozumění. Nemotorně ji objal zdravou paží. „Ne, Frannie, ne. Nepřišlas o dítě.“
Pak začala plakat, horké slzy se jí koulely po tvářích, a vášnivě jej objala, bez ohledu na to, že měla pocit, jako by každý sval v jejím těle křičel bolestí. Objímala jej. Na budoucnost mělo dojít později. Teď bylo to, co potřebovala nejvíce, v téhle sluncem zalité místnosti.
Otevřeným oknem se ozývali ptáci.
Později řekla: „Mluv. Jak moc je to zlé?“
Tvář mu ztěžkla a byla plná smutku a nevole. „Fran ...“
„Nick?“ zašeptala. Slyšitelně polkla. „Viděla jsem paži, samotnou paži -“
„Možná bude lepší, když chvíli -“
„Ne. Chci to vědět. Jak zlé to je?“
„Sedm mrtvých,“ řekl tichým, chraptivým hlasem. „Myslím, že jsme ještě měli štěstí. Mohlo to být mnohem horší.“
„Kdo, Stuarte?“
Neohrabaně ji držel za ruce. „Jedním z nich byl Nick. Byla tam tabule skla - jodizovaného skla, však víš

- a to ... to ...“ umlkl, pohlédl na své ruce a pak znovu na ni. „On ... identifikovali jsme jej jen díky ... některým jizvám ...“ Na chvíli se odvrátil. Fran chraptivě vydechla.
Když byl Stu znovu schopen mluvit, řekl: „A Sue. Sue Sternová. Byla ještě uvnitř, když to vybuchlo.“
„To ... to prostě není možné, že ne?“ řekla Fran. Cítila se ohromená, ochromená, zmatená.
„Je to pravda.“
„Kdo ještě?“
„Chad Norris,“ řekl a Fran znovu tak chraptivě vydechla. Z koutku oka jí ukápla jediná slza; téměř nepřítomně ji setřela.
„To jsou jediní tři, kteří zůstali uvnitř. Je to jako zázrak. Brad tvrdí, že v tom šatníku muselo být osm nebo devět svazků dynamitu. A Nick, on skoro ... když si pomyslím, že na té krabici od bot měl možná ruce ...“
„Ne,“ řekla. „Ani si to neuvědomil.“
„To moc nepomáhá,“ řekl.
Další čtyři byli z těch, kteří přijeli na motorkách - Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pedersen a mladá dívka jménem Patsy Stoneová. Stu Fran neřekl, že Patsy, která učila Lea hrát na flétnu, zasáhl kus magnetofonu Glena Batemana a téměř jí urazil hlavu.
Fran přikývla a zabolelo ji za krkem. Když se posunula, byť jen maličko, celými zády jí projela nesnesitelná bolest.
Dvacet lidí bylo výbuchem zraněno a jeden z nich, Teddy Weizak z Pohřebního oddílu, nemá šanci na uzdravení. Dva další jsou v kritickém stavu. Muž jménem Lewis Deschamps přišel o oko. Ralph Brentner přišel o prostředník a prsteník levé ruky.
„Jak moc jsem zraněna?“ zeptala se jej Fran.
„No, mělas hyperextenzi krku a namohla sis páteř a zlomila nohu,“ řekl Stu. „To mi aspoň řekl George Richardson. Výbuch tě odhodil přes celý dvorek. K namožené páteři a zlomené noze jsi přišla, když na tobě přistál gauč.“
„Gauč?“
„Nevzpomínáš si?“
„Vzpomínám si na něco jako rakev ... polstrovanou rakev ...“
„To byl ten gauč. Sám jsem ho z tebe sundával. Zuřil jsem a byl jsem ... pěkně hysterický, myslím. Larry za mnou přišel, aby mi pomohl, a já ho praštil přes ústa. Tak zle jsem na tom byl.“ Pohladil ji po tváři a ona jeho ruku přikryla svou. „Myslel jsem si, že jsi dozajista mrtvá. Vzpomínám si, že jsem myslel na to, co budu dělat, jestli opravdu budeš. Nejspíš bych se zbláznil.“
„Miluji tě,“ řekla.
Objal ji - jemně, kvůli páteři - a chvíli tak zůstali.
„Harold?“ zeptala se nakonec.
„A Nadine Grossová,“ přisvědčil. „Ublížili nám. Moc nám ublížili. Ale nepovedlo se jim to zdaleka tak hrozně, jak chtěli. A jestli je chytíme, než se dostanou příliš daleko na západ ...“ Vztáhl před sebe ruce, které byly podřené a plné strupů, a zavřel je s náhlým lupnutím kloubů. Na vnitřní straně zápěstí mu vystoupily šlachy. Na tváři se mu objevil studený úšklebek, z něhož se Fran div neroztřásla. Znala jej příliš dobře.
„Neusmívej se takhle,“ řekla. „Nikdy.“
Úšklebek opadl. „Lidé od rozbřesku propátrávají hory,“ pokračoval a už se neusmíval. „Nemyslím, že je najdou. Řekl jsem jim, aby se za žádných okolností nevydávali dál než padesát mil na západ od Boulderu, a myslím, že Harold je dost chytrý, aby už byl dál. Ale už víme, jak to udělali. Připevnili výbušninu k vysílačce -“
Fran zalapala po dechu a Stu se na ni s obavami zadíval.
„Co se děje, holka? Tvoje páteř?“
„Ne.“ Náhle chápala, co Stu myslel, když mluvil o Nickovi s rukama na krabici od bot v okamžiku výbuchu. Náhle chápala všechno. Mluvila pomalu a řekla mu o ústřižcích drátů a krabici od vysílačky pod deskou kulečníku. „Kdybychom místo zaobírání se tím blbým d-deníkem prohledali celý dům, možná bychom našli tu bombu,“ řekla a hlas se jí zatřásl a zlomil. „N-Nick a Sue by byli na-na-naživu a

-“
Sevřel ji. „To proto vypadal Larry dnes ráno tak hrozně? Myslel jsem, že je to proto, že jsem ho uhodil. Frannie, jak jste to mohli vědět, co? Jak byste to mohli vědět?“
„Měli jsme! Měli jsme to vědět!“ Zavrtala obličej do přívětivé temnoty jeho ramene. Další slzy, horké a palčivé. Svíral ji a opatrně se nad ní skláněl, aby se nepohnulo zapřené opěradlo postele.
„Nechci, aby ses obviňovala, Frannie. Stalo se to. Říkám ti, že nikdo - snad kromě policejního pyrotechnika - by na nic podle útržků drátu a prázdné krabice nepřišel. Kdyby tam nechali poházených pár dynamitových patron nebo rozbušku, bylo by to něco jiného. To ale neudělali. Já tě neobviňuji a neudělá to ani nikdo jiný ze Zóny.“
Když mluvil, spojily se jí v mysli dvě věci, pomalu a opožděně.
To jsou jediní tři, kteří zůstali uvnitř ... je to jako zázrak.
Matka Abagail ... vrátila se ... je v hrozném stavu ... potřebujeme zázrak!
S lehkým zasyknutím bolesti se zdvihla natolik, aby viděla Stuovi do obličeje. „Matka Abagail,“ řekla. „Byli bychom uvnitř, když to vybuchlo, kdyby za námi nepřijeli a neřekli nám -“
„Je to jako zázrak,“ odpověděl Stu. „Zachránila nám život. Dokonce i když sama -“ Zmlkl.
„Stu?“
„Zachránila nám životy, když se vrátila, Frannie. Zachránila nám život.“
„Je mrtvá?“ zeptala se Fran. Chytila jej za ruku a stiskla ji. „Stu, je taky mrtvá?“
„Vrátila se do města kolem čtvrt na osm. Vedl ji za ruku chlapec Larry Underwooda. Zapomněl všechna slova, víš, že se mu to stává, když je vzrušený, ale dovedl ji k Lucy. Pak se prostě zhroutila.“ Stu zavrtěl hlavou. „Můj Bože, jak jen mohla dojít tak daleko ... a co jedla nebo dělala ... něco ti řeknu, Fran. Na světě je víc věcí - a mimo něj - než se mi kdy v Arnette zdálo. Myslím, že ta žena je od Boha. Nebo byla.“
Zavřela oči. „Zemřela, že? V noci. Vrátila se zemřít.“
„Ještě není mrtvá. Měla by být a podle George Richardsona se to stane brzy, ale ještě není.“ Podíval se na ni jednoduše a prostě. „A já se bojím. Zachránila nám život, když se vrátila, ale já se o ni bojím, a bojím se důvodu, pro který se vrátila.“
„Co tím myslíš, Stu? Matka Abagail by nikdy neublížila -“
„Matka Abagail dělá, co jí řekne Bůh,“ řekl drsně. „Je to ten samý Bůh, který zabil vlastního syna, nebo jsem to tak aspoň slyšel.“
„Stu!“
Z očí mu tryskal oheň. „Nevím, proč se vrátila nebo jestli zbylo ještě něco, co nám má říct. Prostě nevím. Možná zemře, aniž by nabyla vědomí. George říká, že to je nejpravděpodobnější. Ale já vím, že ta exploze ... a Nickova smrt ... a její návrat ... sňaly klapky z očí tohoto města. Mluví o něm. Oni vědí, že ten výbuch způsobil Harold, ale myslí si, že to Harold udělal kvůli němu. Ksakru, já si to myslím taky. Spousta lidí říká, že Flagg je zodpovědný i za stav, v němž přišla Matka Abagail. Já nevím. Zdá se, že nevím nic, ale cítím strach. Jako by to mělo skončit špatně. Nikdy jsem se tak necítil, ale teď ano.“
„Ale jsme tu my,“ řekla skoro prosebně. „Jsme tu my a dítě, ne? Ne?“
Dlouho neodpovídal. Myslela si, že už ani neodpoví. A pak řekl: „Jo. Ale na jak dlouho?“
Toho dne, třetího září, se kolem soumraku začali po Table Mesa Drive k domu Larryho a Lucy pomalu trousit lidé. Samotní, po dvojicích, po trojicích. Seděli na schodech domů, které byly na dveřích označeny Haroldovým X. Posedávali na obrubnících a trávnících, které byly na konci dlouhého léta hnědé a vyschlé. Mluvili jen málo a potichu. Kouřili cigarety a dýmky. Byl tam Brad Kitchner s jednou rukou ovázanou tlustým obvazem a zavěšenou na pásce. Byla tam Candy Jonesová a přišel i Rich Moffat s dvěma láhvemi bourbonu v pošťácké brašně.
Norman Kellogg seděl s Tommy Gehringerem a rukávy košile měl vyhrnuté, aby ukázal své opálené, pihovaté bicepsy. Tommy Normana napodobil; taky si vyhrnul rukávy. Harry Dunbarton a Sandy DuChiensová spolu seděli na dece a drželi se za ruce. Dick Villman, Chip Hobart a šestnáctiletý Tony Donahue seděli půl bloku od Larryho domu, podávali si láhev skotské a zapíjeli ji teplou kolou. Patty Krogerová seděla s Shirley Hammetovou. Mezi nimi stál košík s jídlem, ale ony z něj jen uzobávaly.
Kolem osmé byla ulice plná lidí a všichni se dívali na Larryho dům. Jeho motorka stála venku a vedle ní

byla zaparkovaná velká Kawasaki 650 George Richardsona.
Larry se na lidi díval z okna ložnice. Za ním na jejich lůžku ležela v bezvědomí Matka Abagail. Suchý a nezdravý zápach, který z ní vycházel, se mu dral do nosu a bylo mu z něj na zvracení - nesnášel zvracení - ale ani se nehnul. To bylo jeho pokání za to, že on unikl a Nick a Susan jsou mrtví. Za sebou slyšel tiché hlasy; stafáž u smrtelné postele. George se chystal do nemocnice, aby se podíval na další pacienty. Už jich bylo jen šestnáct. Tři byli propuštěni. A Teddy Weizak zemřel.
Sám Larry neměl ani škrábnutí.
Stále stejný Larry - zachovává si chladnou hlavu, když ji všichni ostatní kolem ztrácejí. Výbuch jím mrštil přes chodník do záhonu, ale neutrpěl ani nejmenší oděrku. Kolem pršely zubaté šrapnely, ale ani jeden se ho ani nedotkl. Nick zemřel, Susan zemřela a on zůstal nezraněn. Jo; stále stejný Larry Underwood.
Stafáž u smrtelné postele uvnitř, stafáž u smrtelné postele venku. Po celé ulici. Je jich určitě aspoň šest set. Harolde, měl by ses vrátit s tuctem ručních granátů a dodělat, co jsi načal. Harold. Sledoval Harolda přes celou zemi, sledoval jeho cestičky z papírků od tyčinek Payday a z chytrých improvizací. Když tankoval ve Wellsu benzín, málem přišel o prsty. Harold jednoduše našel ventil a načerpal benzín hadicí. Harold navrhl, aby se počet členů v různých výborech zvyšoval spolu s růstem populace. Harold navrhl, aby se Prozatímní výbor schválil in toto. Chytrý Harold. Harold a jeho deník. Harold a jeho úsměv.
Ať si Stu klidně říká, že nikdo nemohl podle pár kousků drátu na kulečníkovém stole poznat, co mají Harold a Nadine v plánu. Larrymu taková omluva nestačila. Viděl Haroldovy skvělé improvizace už dřív. Jedna z nich byla vyvedena obrovskými písmeny na střeše skoro pětadvacet metrů vysoko, proboha. Měl si to domyslet. Inspektor Underwood mohl být dobrý při slídění po obalech od čokolády, ale když šlo o dynamit, za moc nestál. Když se to vezme kolem a kolem, je inspektor Underwood pěknej blbec.
Larry, kdybys věděl-
Hlas Nadine.
Jestli chceš, kleknu si a budu žebronit.
Tehdy měl další příležitost, jak zamezit vraždě a zmaru ... ale o té nikdy nikomu neřekne. To v tom doopravdy jeli už tenkrát? Nejspíš ano. Pokud neměli už přímo dynamitovou bombu, připojenou na vysílačku, tak přinejmenším nějaký všeobecný plán ano.
Flaggův plán.
Ano - v pozadí je neustále Flagg, temný pán loutek; tahá za šňůrky, připevněné k Haroldovi, k Nadine, k Charliemu Impeningovi a Bůh ví ke kolika ještě. Lidé v Zóně by Harolda klidně na místě zlynčovali, ale ve skutečnosti to je Flaggova práce ... a práce Nadine. Kdo jiný by ji poslal k Haroldovi, když ne Flagg? Ale než šla k Haroldovi, zastavila se u Larryho. A on ji poslal pryč.
Jak mohl říct ano? Šlo o jeho zodpovědnost k Lucy. To bylo ze všeho nejdůležitější, nejen kvůli ní, ale i kvůli němu - cítil, že stačí jeden nebo dva další poklesky a bude jako člověk naprosto vyřízený. Proto ji poslal pryč; teď si říkal, že Flagga jistě potěšila práce, odvedená za včerejší noci ... pokud se skutečně jmenuje Flagg. Ano, Stu je pořád naživu a hovoří za Výbor - je ústy, která Nick nemohl nikdy použít. Glen je naživu a Larry byl přesvědčen, že on byl při rozhodování Výboru tím hlavním, ale Nick byl Výboru srdcem a Sue byla spolu s Fran jejím svědomím. Ano, pomyslel si s hořkostí, vzato kolem a kolem, splnili zakázku toho bastarda docela dobře. Až se k němu Harold s Nadine dostanou, měl by je dobře odměnit.
Odvrátil se od okna a v hlavě mu tupě tepala bolest. Richardson měřil Matce Abagail puls. Laurie dělala něco s láhvemi nitrožilní výživy, které visely ze stojanu. Dick Ellis postával opodál. Lucy seděla u dveří a dívala se na Larryho.
„Jak jí je?“ zeptal se Larry George. „Pořád stejně,“ odpověděl Richardson. „Přežije noc?“
„To nedokážu odhadnout, Larry.“
Žena na posteli byla jen kostrou, potaženou napjatou, popelavě šedou kůží. Vypadala bezpohlavně. Většina vlasů jí vypadala; prsa byla pryč; ústa měla pootevřená a v krku jí syčel skřípavý dech. Larrymu připadala jako yucatánská mumie, kterou viděl na jakémsi obrázku - nerozkládala se, ale byla scvrklá, seschlá, nabalzamovaná, neurčitého věku. Ano, v to se nyní změnila; ne už matka, ale mumie. Až na drsný sykot dechu, připomínajícího větřík, když sviští po strništi. Jak může vůbec ještě být naživu? říkal si Larry, a čím vším ji Bůh nechal projít? K čemu? Musí to být žert, obrovský kosmický výsměch.

George řekl, že už o podobných případech slyšel, ale žádný nebyl tak extrémní, a on sám netušil, že něco takového kdy spatří. Nějak ... stravuje sama sebe. Její tělo funguje ještě dlouho poté, co mělo zahynout na podvýživu. Rozkládá své části, aby pro sebe získalo výživu, části, které k tomu nejsou určeny. Lucy, která ji předtím zdvihala na postel, mu řekla tichým, užaslým hlasem, že měla pocit, že neváží víc než dětský drak, čekající na závan větru, jenž jej odvane do nenávratna.
A teď se Lucy ozvala ze svého rohu u dveří a všechny vylekala: „Chce nám něco říct."
Laurie řekla nejistě: „Je v hlubokém kómatu, Lucy ... šance, že vůbec nabude vědomí, je ..."
„Vrátila se, aby nám něco řekla. A Bůh ji nenechá odejít, dokud to neudělá."
„Ale co by to mohlo být, Lucy?" zeptal se Dick.
„Nevím," řekla Lucy, „ale bojím se toho. To vím. Umírání ještě neskončilo. Právě začalo. Toho se bojím."
Nastalo dlouhé ticho, které nakonec prolomil George Richardson. „Musím jít do nemocnice. Laurie, Dicku, budu vás oba potřebovat."
Přece nás tady nenecháš o samotě s tou mumií, málem se ozval Larry, a stiskl rty, aby tu poznámku zadržel.
Trojice odešla ke dveřím. Lucy jim podala kabáty. Dnes večer bylo venku sotva patnáct stupňů a jet na motocyklech jen v košili by nebylo nijak příjemné.
„Můžeme pro ni ještě něco udělat?" zeptal se Larry tiše.
„Lucy ví, jak se nastavuje kapačka," řekl George. „Nic víc se udělat nedá. Vždyť vidíte ..." Zmlkl. Jistě, že viděli. Vždyť to bylo na posteli, ne?
„Dobrou noc, Larry, Lucy," řekl Dick.
Vyšli ven. Larry se vrátil k oknu. Venku všichni povstali a zírali. Je naživu? Mrtvá? Umírá? Vyléčila ji snad Boží moc? Řekla něco?
Lucy ho objala kolem pasu; trochu se lekl. „Miluji tě," řekla.
Objal ji a přitiskl k sobě. Sklonil hlavu a začal se bezmocně třást.
„Miluji tě," řekla konejšivě. „To je dobrý. Uvolni to. Pusť to ven, Larry."
Začal plakat. Slzy byly horké a tvrdé, jako kulky. „Lucy -"
„Pšššt." Její ruce na jeho zátylku; její laskavé ruce.
„Ach, Lucy, Bože, co se to děje?" vyrazil ze sebe a plakal a ona ho držela tak pevně, jak jen mohla a nevěděla, ještě ne, a za nimi v hlubinách svého kómatu sípavě dýchala Matka Abagail.

George jel po ulici krokem a předával stále stejnou zprávu: Ano, pořád je živá. Prognóza je špatná. Ne, neřekla nic a není pravděpodobné, že něco řekne. Můžete klidně jít domů. Jestli se něco stane, dozvíte se to.
Když se dostali na roh, zrychlili a zamířili k nemocnici. Výfuky motocyklů prskaly a hluk se odrážel od okolních domů.
Lidé domů nešli. Chvíli postávali, znovu spolu hovořili a hloubali nad každým slovem, které George řekl. Prognóza. Jak to myslel? Koma. Mozková smrt. Jestli je mozek mrtvý, tak je to hotové. To už byste spíš mohli čekat, že promluví konzerva fazolí než člověk s mrtvým mozkem. No, možná by to tak bylo za normální situace, ale to, co se děje teď, je normální jen sotva.
Zase se posadili. Byla už tma. V domě, kde ležela stařena, se rozsvítila plynová lampa. Půjdou domů později a stejně se jim bude těžko usínat.
Hovor se váhavě stočil k temnému muži. Jestli Matka Abagail zemře, neznamená to, že on je silnější?
Jak to myslíš, „nemusí nutně být?"
Já si myslím, že to je prostě a jednoduše Satan.
Antikrist, to si myslím já. Prožíváme Knihu Zjevení, právě teď ... jak vůbec můžeš pochybovat? „A sedm nádob bylo otevřeno ..." To zní jako superchřipka.
Ale to je blbost; říká se, že Antikristem byl Hitler.
Jestli se vrátí ty sny, zabiju se.
V tom mém jsem byl v podzemce a on byl výběrčím lístků, jenom jsem mu neviděl do tváře. Měl jsem strach. Běžel jsem do tunelu. Pak jsem ho slyšel. Běžel za mnou. A byl blíž a blíž.

V tom mém jsem šla do sklepa pro láhev zavařených dýní a uviděla jsem, jak někdo stojí u kotle ... jenom obrys. A věděla jsem, že to je on.
Rozvrzali se cvrčci. Na obloze vyšly hvězdy. Hovořilo se o chladu, který s večerem přicházel. Ve tmě žhnuly cigarety a dýmky.
Slyšel jsem, že lidi z elektrického výboru už choděj' a všude všechno vypínaj'.
To je dobře. Jestli nezapnou elektriku brzo, budem' v pěkný bryndě.
Tiché brumlání hlasů, tváře jejich majitelů skryté ve tmě.
Řekl bych, že tuhle zimu jsme v bezpečí. Určitě. Přes průsmyky se prostě nedostane. Budou ucpaný autama a sněhem. Ale na jaře ...
Co když má atomovky?
Ser na atomovky; co když má pár těch špinavejch neutronovek? Nebo nějaký další epidemie?
Nebo letadla?
Co budeme dělat?
Nevím.
Sakra, to kdybych věděl.
Nemám tušení.
Vykopej si jámu, skoč do ní a zase se přikrej.
Kolem desáté mezi ně přišli Stu Redman, Glen Bateman a Ralph Brentner, tiše s nimi hovořili, rozdávali letáky a žádali je, ať to vyřídí těm, kteří tady nejsou. Glen trochu kulhal, protože mu letící úlomek kamene vysekl kousek masa z pravého lýtka. Na letácích stálo: SHROMÁŽDĚNÍ SVOBODNÉ ZÓNY * MUNZINGEROVA POSLUCHÁRNA * 4. ZÁŘÍ * 20:00 HODIN
Zdálo se, že to znamenalo signál k odchodu. Lidé se tiše rozcházeli do tmy. Většina si vzala letáky, ale poměrně dost jich bylo zmačkáno do kuliček a vyhozeno. Všichni šli domů, aby se trochu vyspali.
A - možná - aby se jim zdály sny.
Následujícího dne večer byla posluchárna nacpaná, ale výjimečně tichá Za Stuem seděli Larry, Ralph a Glen. Fran se pokoušela vstát, ale záda ji ještě příliš bolela. Ralph - aniž by si tu hroznou ironii uvědomoval - ji o průběhu informoval přenosnou vysílačkou.
„Je tady pár věcí, které je třeba prohovořit," začal Stu se záměrnou zdrženlivostí. Jeho hlas se posluchárnou nesl dobře, i když byl zesílen pouze mírně. „Hádám, že tu není nikdo, kdo by neslyšel o explozi, která zabila Nicka a Sue a další, a nikdo, kdo by nevěděl o tom, že se Matka Abagail vrátila. O tom chceme hovořit v prvé řadě, ale nejprve nějaké dobré zprávy Chci, abyste vyslechli Brada Kitchnera. Brade?"
Brad přišel na pódium, ani zdaleka nebyl tak nervózní jako posledně a byl pozdraven mdlým potleskem. Otočil se ke shromáždění, oběma rukama se opřel o řečnický pult a řekl krátce: „Zítra zapínáme."
Tentokrát byl potlesk daleko hlasitější. Brad zdvihl ruce, ale aplaus se valil dál. Trval snad půl minuty. Stu řekl později Frannie, že kdyby nebylo událostí dvou uplynulých dnů, dav byl Brada pravděpodobně stáhl z pódia a nosil by ho po sále jako útočníka amerického fotbalu, který v posledních třiceti vteřinách finálového zápasu položil vítěznou šestku. Léto už bylo tak blízko konce, že to tak svým způsobem vlastně bylo.
Potlesk se konečně utišil.
„Zapínáme v poledne a já chci, aby v tu chvíli byl každý doma a připraven. Připraven na co? Na čtyři věci. Poslouchejte pozorně, tohle je důležité. Za prvé, vypněte v domě všechna světla a každý elektrický spotřebič, které nepoužíváte. Za druhé, udělejte totéž v neobydlených domech kolem vašeho vlastního. Za třetí, pokud ucítíte plyn, najděte jeho zdroj a zavřete, co je otevřené. Za čtvrté, pokud uslyšíte sirénu, běžte ke zdroji zvuku ... ale běžte v klidu a s rozumem. Nechceme žádné zlámané kosti, způsobené motocyklovými haváriemi. Tak. Nějaké otázky?"
Zaznělo několik dotazů; všechny se nějak utvrzovaly o tom, co Brad říkal. Ten každý z nich trpělivé zodpověděl, a jedinou známkou jeho nervozity bylo, že v rukách neustále ohýbal svůj poznámkový blok.
Když se proud otázek zmírnil, Brad řekl: „Chci poděkovat lidem, kteří si lámali hřbety, abychom to mohli rozjet. A chci připomenout členům Oddílu pro elektřinu, že tím jejich práce nekončí. Budou spadlé dráty, výpadky proudu, budou se muset vypátrat a přivézt zásoby nafty z Denveru. Doufám, že nás neopustíte.

Pan Glen Bateman říká, že do prvního sněhu tady může být deset tisíc lidí a příštího jara ještě daleko víc. V Longmontu a Denveru jsou další elektrárny a ty budou další na řadě příští rok -“
„Ne, jestli tvrďák udělá, co chce,“ zakřičel chraptivě kdosi vzadu v sále.
Rozhostilo se mrtvé ticho. Brad stál, křečovitě svíral okraje pultu a tvář měl velmi bledou. Nebude schopen to dopovědět, pomyslel si Stu, ale Brad vzápětí pokračoval a jeho hlas byl úžasně vyrovnaný: „Mojí starostí je elektřina, ať to vykřikl kdokoliv. Ale myslím si, že tu budeme ještě dlouho poté, co ten druhý bude mrtvý. Kdybych si to nemyslel, motal bych cívky na motorech na druhé straně. Co je nám do něj?“
Brad sestoupil z pódia a někdo další zavolal: „Máš zatraceně pravdu!“
Tentokrát byl potlesk mocný a dlouhý, téměř divoký, ale bylo na něm cosi, co se Stuovi nelíbilo. Musel tlouci kladívkem velmi dlouho, aby shromáždění zklidnil.
„Dalším bodem programu -“
„Vyserte se na program!“ zaječela ostře nějaká mladá žena. „Budeme mluvit o temném muži! Budeme mluvit o Flaggovi! Už jsme se o tom měli bavit dávno!“
Pochvalné pokřiky. Výkřiky „není to na programu!“ Nesouhlasné brebentění na téma slovníku mladé ženy. Halasný hovor o všem možném.
Stu bušil paličkou tak silně, že jí upadl tlouk. „Tohle je shromáždění!“ křičel. „Dostanete možnost mluvit, o čem budete chtít, ale dokud to tady řídím, tak ... tady ... bude ... POŘÁDEK!“ Poslední slovo zakřičel tak hlasitě, že se posluchárnou rozlehlo zaječení zpětné vazby a dav se konečně uklidnil.
„Tak,“ řekl Stu úmyslně klidným a tichým hlasem, „dalším bodem je zpráva o tom, co se stalo v Ralphově domě druhého září večer a asi to zůstane na mně, protože jsem zvoleným vykonavatelem práva.“
Opět bylo ticho, ale stejně jako v potlesku, který následoval po Bradově zprávě, i v tomto tichu bylo něco, co se Stuovi nezamlouvalo. Předkláněli se, dychtivě, s lačnými výrazy ve tváři. Zneklidnilo ho to; jako by se za posledních dvacet čtyři hodin Svobodná zóna radikálně změnila a on si nebyl jistý, kde vlastně je. Měl z toho stejný pocit, jako když se ve stovingtonském epidemiologickém centru pokoušel najít cestu ven - cítil se jako moucha, lapená v neviditelné pavučině, ze které se snaží osvobodit. Je tu tolik obličejů, které nepoznává, tolik neznámých ...
Ale na přemýšlení nebyl čas.
Popsal krátce události, které předcházely výbuchu, vypustil Franinu předtuchu v poslední chvíli; v téhle náladě by jim to nic neřeklo.
„Včera ráno jsme se Brad, Ralph a já přes tři hodiny prohrabovali troskami. Našli jsme něco, co vypadalo jako dynamitová bomba, připojená k přenosné vysílačce. Zdá se, že byla umístěna v přístěnku obývacího pokoje. Bill Scanlon a Ted Frampton objevili další vysílačku nahoře ve Slunečním amfiteátru a my se domníváme, že bomba byla odpálena odtamtud. Je -“
„Domníváme se, to mě podrž!“ zakřičel Ted Frampton ze třetí řady. „Byl to ten hajzl Lauder a ta jeho malá kurva!“
Sálem se rozběhlo zneklidněné mumlání.
Tohle mají být ti dobří? Je jim úplně putna, že Nick a Sue a Chad jsou mrtví. Jsou jako krvelačný dav a jediné, co chtějí, je chytit Harolda a Nadine a pověsit je ... jako zaklínání proti temnému muži.
Náhodou zachytil Glenův pohled; Glen pouze cynicky pokrčil rameny.
„Jestli ještě někdo zakřičí ze sálu, aniž by mu bylo uděleno slovo, tak prohlásím shromáždění za skončené a můžete se bavit mezi sebou,“ řekl Stu. „Tohle není diskusní klub. Jestliže nebudeme dodržovat pravidla, kam se dostaneme?“ Ted Frampton na něj vztekle hleděl a Stu mu pohled vrátil. Po chvilce Ted sklopil oči.
„Podezříváme Harolda Laudera a Nadine Grossovou. Máme dobré důvody a několik přesvědčivých nepřímých důkazů. Ale zatím proti nim neexistuje jediný přímý důkaz a já doufám, že na to nezapomenete.“
Zašumělo krátké tvrdohlavé reptání, které vzápětí ztichlo.
„Tím jsem chtěl říct jenom jedno,“ pokračoval Stu, „Kdyby se náhodou objevili v Zóně, chci, aby byli přivedeni ke mně. Zavřu je a AI Blundell se postará o to, aby byli souzeni ... a soudní proces znamená,

že budou moci říct i svoji verzi, pokud nějakou mají. Máme ... my máme být na té dobré straně. Asi všichni víme, kde jsou ti špatní. A být dobrý znamená, že se v tomhle budeme chovat civilizovaně.“
Podíval se na ně s nadějí, ale viděl jen zmatenou nelibost. Stuart Redman viděl, jak dva z jeho nejlepších přátel letí do vzduchu, říkaly ty pohledy, a podívejte se na něj, on ty, co to udělali, ještě obhajuje.
„Jestli vám to pomůže, tak si myslím, že to byli oni,“ řekl. „Ale musí se to udělat správně. A já vám říkám, že to tak bude.“
Oči se do něj zavrtávaly. Více než tisíc párů a v každém cítil jednu myšlenku: Co to tady vůbec žvaníš? Jsou pryč. Na západě. Děláš, jako by si vyrazili na dva dny pozorovat ptáčky.
Nalil si sklenici vody a napil se. Doufal, že se zbaví sucha, které mu svíralo hrdlo. Musel se ušklíbnout nad její převařenou a tupou chutí. „Takže, takhle si stojíme v téhle otázce,“ dodal neohrabaně. „Za další budeme muset doplnit Výbor do plného počtu. Nebude to dnes večer, ale měli byste si rozmyslet, koho chcete -“ V sále vystřelila vzhůru jedna ruka a Stu na ni ukázal. „Prosím. Představte se, aby všichni věděli, co jste zač.“
„Jsem Sheldon Jones,“ řekl velký muž v kostkované košili. „Proč prostě nedoplníme ty zbylý dva dneska? Já nominuju Teda Framptona támdle.“ „Hele, to podpořím!“ zaječel Bill Scanlon. „Super!“ Ted Frampton spojil ruce nad hlavou a za slabého potlesku jimi zatřepal. Stu cítil, že se ho opět zmocňuje zoufalý, zmatený pocit. To mají nahradit Nicka Androse Tedem Framptonem? To je jako špatný vtip, Ted si zkusil práci v Oddíle pro elektřinu, ale tam mu to připadalo moc pracné. Přešel do Pohřebního oddílu a to mu zřejmě sedělo lépe, byť se Chad Stuovi zmínil, že Ted je jedním z těch, kteří dokážou protáhnout svačinu do oběda a oběd na půldenní dovolenou. Včera se okamžité přihlásil k honu na Harolda a Nadine, nejspíš proto, že to zas bylo něco jiného. S Billem Scanlonem zakopli o přenosnou vysílačku čirou náhodou (což Ted přiznal, abych mu zas tolik nekřivdil), ale od té doby se začal naparovat, což se Stuovi příčilo.
Stu opět zachytil Glenův pohled a téměř si v jeho cynických očích přečetl: Možná bychom pro doplnění mohli použít i Harolda.
V hlavě mu najednou vyskočilo slovo, které tak často používal Nixon, a on náhle pochopil zdroj svého zoufalství a zmatku. To slovo znělo „mandát“. Jejich mandát vypršel. Vypařil se přede dvěma dny v záblesku a ohni.
Řekl: „Možná víte, koho chcete vy, Sheldone, ale já si dokážu představit, že ostatní budou chtít nějaký čas na rozmyšlenou. Můžeme nechat hlasovat. Ti, kteří chtějí zvolit nové zástupce dnes, nechť řeknou ano.“
Ozvalo se poměrně dost zavolání ano.
„Ti, kteří by rádi asi tak týden na rozmyšlenou, ať řeknou ne.“
Ne bylo hlasitější, i když to určitě neřekli všichni. Spousta lidí se úplně zdržela, jako by je ta záležitost naprosto nezajímala.
„Dobře,“ řekl Stu. „Naplánujeme další shromáždění ode dneška za týden a tady. Jedenáctého září nominujeme a zvolíme kandidáty na dvě prázdná místa ve Výboru.“
Dost blbej epitaf, Nicku. Promiň.
„Je tady doktor Richardson, aby nám řekl o Matce Abagail a dalších, kteří byli zraněni při výbuchu. Doktore?“
Richardson předstoupil. Přeleštil si brýle a dostalo se mu solidního potlesku. Řekl jim, že na následky výbuchu zemřelo devět lidí, tři další jsou v kritickém stavu a osm je zraněno lehce.
„Když vezmeme v úvahu sílu výbuchu, myslím, že jsme měli štěstí. Teď, co se týče Matky Abagail ...“
Všichni zpozorněli.
„Domnívám se, že by mělo stačit velmi krátké prohlášení, které trošku rozvinu. Prohlášení zní: Nemohu pro ni nic udělat.“
Davem proběhlo zamumlání a utichlo.
Stu viděl nešťastné výrazy, ale žádné velké překvapení.
„Lidi ze Zóny, kteří tu byli, ještě než odešla, mi řekli, že tvrdila, že jí je sto osm let. Za to se zaručit nemůžu, ale vím, že je to nejstarší člověk, kterého jsem kdy viděl a léčil. Řekli mi, že byla pryč čtrnáct dní a můj odhad - ne, můj dohad - je, že její strava v té době nezahrnovala žádná upravená jídla. Podle

všeho se živila kořínky, bylinami, trávou a podobnými věcmi. „Odmlčel se. „Od doby, kdy se vrátila, vyměšovala jen jednou. Stolice obsahovala spoustu malých snítek a větviček.“
„Ach bože,“ zamumlal kdosi a nedalo se poznat, jestli to byl muž nebo žena.
„Jedna její paže je pokryta vyrážkou z jedovatého břečťanu. Na nohách má mnoho vředů, které by mokvaly, kdyby její stav nebyl -“
„Nemůžete toho nechat?“ vykřikl Jack Jackson a vstal. Jeho tvář byla bílá, rozzlobená a nešťastná. „Nemáte sakra kouska úcty?“
„Úcta není mojí starostí, Jacku. Já jen podávám zprávu o jejím stavu. Je v kómatu, je podvyživená a hlavně je velice, velice stará. Myslím, že zemře. Kdyby to byl někdo jiný, prohlásil bych to s určitostí. Ale ... jako všem tady, i mně se o ní zdálo. O ní a ještě o někom dalším.“
Opět se ozvalo tiché šumění davu jako závan větru a Stu cítil, že se mu chloupky na zátylku postavily do pozoru.
„Mně sny o takovém protichůdném uspořádání připadají mystické,“ řekl George. „Skutečnost, že jsme je měli společně, nahrává přinejmenším domněnce o nějakých telepatických schopnostech. Ale parapsychologii a teologii nechávám stranou, stejně jako úctu, z jednoho důvodu: není to můj obor. Pokud je to žena od Boha, možná, že ji vyléčí. Já to nedokážu. Řeknu vám: jenom to, že je ještě vůbec naživu, mi připadá trochu jako zázrak. To je mé prohlášení. Nějaké dotazy?“
Nebyly žádné. Ohromeně na něj hleděli, někteří nepokrytě vzlykali.
„Děkuji,“ řekl George a za mrtvého ticha se vrátil na své místo.
„Dobře,“ zašeptal Stu Glenovi. „Teď ty.“
Glen přišel na pódium bez představování a vzal to familiérně. „Bavili jsme se už o všem kromě temného muže,“ řekl.
Opět zašumění. Několik mužů a žen se instinktivně pokřižovalo.
Postarší žena nalevo od uličky si rychle rukama zakryla oči, ústa a uši, takže to vypadalo jako děsivá imitace Nicka Androse. Pak položila ruce zpět na kabelku v klíně.
„Na uzavřených zasedáních Výboru jsme se o něm trochu bavili,“ pokračoval Glen klidným, konverzačním tónem, „a dohadovali jsme se, jestli by se tato otázka měla projednávat veřejně. Hlavně proto, že se zdálo, že o tom nikdo diskutovat nechce, ne po těch bláznivých snech, které se nám po cestě sem zdály. Asi jsme potřebovali určitou dobu na zotavení. Teď, myslím, nastal čas, abychom se tím zabývali. Vytáhli to na světlo, tak, jak to stojí a leží. U policie mají šikovnou věc, nazývanou identikit, kterou policejní malíř používá k vytvoření tváře zločince podle vzpomínek svědků. V našem případě nemáme žádnou tvář, ale máme celou řadu vzpomínek, které tvoří alespoň obrys našeho Protivníka. Hovořil jsem o tom s poměrně velkým množstvím lidí a teď bych vám rád předvedl vlastní identikitový náčrt.
Zdá se, že jméno toho muže je Randall Flagg, i když si jej někteří lidé spojují se jmény Richard Frye, Robert Freemont nebo Richard Freemantle. Iniciály R.F. mají možná nějaký význam, ale pokud to tak je, nikdo z Výboru netuší jaký. Jeho přítomnost - alespoň ve snech - vzbuzuje pocity hrůzy, neklidu, úzkosti a strachu. Ve všech případech se s ním spojuje fyzický pocit chladu.“
Hlavy přikyvovaly a opět se rozšuměl hovor. Stu si říkal, že to tu vypadá jako ve třídě chlapců, kteří právě objevili sex a porovnávají si své zkušenosti a jsou vzrušeni, že ve všech případech je jeho zdroj umístěn do přibližně stejné oblasti. Dlaní zakryl mírný úsměv a umínil si, že o tom bude muset říci Frannie.
„Tento Flagg je na západě,“ pokračoval Glen. „Stejné množství lidí ho 'vidělo' v Las Vegas, Los Angeles, San Francisku, Portlandu. Někteří tvrdí - Matka Abagail je mezi nimi - že Flagg ukřižovává lidi, kteří vybočí z řady. Všichni věří, že se mezi tímto mužem a námi chystá střetnutí, a aby nás přemohl, nezastaví se Flagg před ničím. A nezastavovat se před ničím znamená hodně. Obrněné síly. Nukleární zbraně. Snad ... i epidemie.“
„Kdyby se mi ten hajzl dostal do rukou!“ zvolal pronikavě Rich Moffat. „Já bych mu dal vochutnat epidemii!“
Ozval se výbuch smíchu a napětí se zmírnilo. Plácali Riche po zádech. Glen se uvolněně usmíval. Půl hodiny před shromážděním prozradil Richovi narážku a naučil ho roli a Rich ji krásně zahrál. Jak se Stu přesvědčoval, starý blonďák měl v jednom pravdu: základy sociologie přicházejí při velkých

shromážděních vhod.
„Dobře, nastínil jsem, co o něm víme," pokračoval. „Můj poslední příspěvek před diskusí je tohle: myslím, že Stu má pravdu, že se s Haroldem a Nadine musíme vypořádat civilizovaně, pokud je dopadneme, ale stejně jako on si myslím, že je to nepravděpodobné. Stejně jako on si myslím, že to, co provedli, bylo na příkaz toho muže, Flagga." Jeho slova se rozléhala halou.
„S tím mužem se musíme vypořádat. George Richardson vám povídal, že mysticismus není jeho oborem. Není to ani můj obor. Ale můžu vám říct toto: domnívám se, že ta umírající stará žena nějak představuje síly dobra, stejně jako Flagg zastupuje síly zla. Myslím, že síla, která ji ovládá, ji použila, aby nás spojila dohromady. Nedomnívám se, že nás tato síla hodlá opustit. Možná to potřebujeme prodebatovat a pustit do temných zákoutí trochu světla. Možná, že je potřeba, abychom se začali rozhodovat, co s ním budeme dělat. Ale příštího jara nebude moci jen tak přijít do Zóny a převzít moc, ne, pokud budete vy, lidi, stát na stráži. Teď předávám slovo Stuovi, který bude řídit diskusi."
Poslední věta zanikla ve výbuchu potlesku a Glen se vrátil na své místo s dobrým pocitem. Použil na hrubý pytel hrubou záplatu ... nebo se o tom říká, že na ně zahrál jako na housle? To je teď jedno. Teď jsou mnohem spíše nažhavení než ustrašení, a jsou připraveni přijmout výzvu (i když příštího dubna, po dlouhé zimě, která je trochu zchladí, už možná tak žhaví nebudou) ... ale především jsou připraveni mluvit.
A také že mluvili, celé tři další hodiny. Po půlnoci odešlo několik lidí, ale moc jich nebylo. Jak Larry předpokládal, žádná dobrá a užitečná rada z toho nevzešla. Ozvaly se divoké návrhy: bombardér a vlastní jaderné zbraně, summit, vyškolený přepadový oddíl. Praktických nápadů bylo málo.
V poslední hodině vstávali jeden po druhém a vyprávěli své sny a všichni poslouchali s nesmírným zaujetím. Stuovi to opět připomnělo nekonečné diskuse o sexu, kterých se (většinou mlčky) účastnil, když byl v pubertě.
Glen byl ohromen i povzbuzen jejich rostoucí ochotou vyprávět a vzrušenou atmosférou, která převládla nad tupou prázdnotou, panující na začátku shromáždění. Odehrávala se velkolepá katarze, která měla přijít už dávno. I jemu to připomnělo řeči o sexu, ale v trochu jiném smyslu. Mluví jako lidé, pomyslel si, kteří si svá tajemství, své viny a podivnůstky dlouho nechávali pro sebe, aby pak zjistili, že když je převedou do mluveného slova, nejsou ničím jiným než normální součástí života. Když se vnitřní strach, zasetý ve spánku, konečně během této předlouhé veřejné diskuse sklidil, zjistili, že se dá ovládnout ... a možná i porazit.
Shromáždění skončilo v půl druhé ráno a Glen odešel se Stuem. Poprvé od Nickovy smrti se cítil dobře. Cítil, že podnikli první, obtížný krok mimo stísněné hranice sebe sama a nabrali směr k budoucím bojištím.
Cítil naději.
Elektřina byla zapnuta v poledne 5. září, přesně, jak Brad slíbil.
Siréna na střeše okresního soudu se rozhoukala dlouhým kvílivým tónem a vyděsila na ulicích mnoho lidí, kteří se rozhlíželi po obloze, zda se neblíží letectvo temného muže. Spousta jich utekla do sklepů, kde zůstali, dokud Brad nenašel zkratovaný vypínač a sirénu nevypnul. Ven vylézali se stydlivými výrazy v obličejích.
Na Willow Street vznikl požár a skupina dvanácti dobrovolných hasičů ho rychle uhasila. Na křižovatce Broadwaye a Walnut Street vyletěl do vzduchu kryt kanálu, vystoupal skoro do patnácti metrů a spadl na střechu hračkářství jako obrovský rezavý kámen ze hry v blechy.
V celé Zóně se toho dne, kterému se později říkalo Den proudu, stal jediný smrtelný úraz. Z neznámých důvodů vybuchl na Pearl Street obchod z autosoučástkami. Rich Moffat seděl na schodech domu na druhé straně ulice a v pošťácké brašně měl láhev Jacka Danielse. Zasáhl ho velký kus vlnitého plechu a na místě ho zabil. Už nerozbije žádné výlohy.
Když se na stropě v jejím pokoji rozbzučely zářivky, byl u Fran Stu. Díval se, jak blikají, blikají a nakonec se rozsvěcují známým namodralým světlem. Nějaké tři minuty od nich nebyl schopen odtrhnout oči. Když se opět podíval na Fran, oči se jí třpytily slzami.
„Fran? Co je ti? Bolí tě to?"
„To kvůli Nickovi," řekla. „Je to tak nespravedlivé, že tady nemůže být a vidět to. Podrž mě, Stu. Chci

se za něj pomodlit, jestli to svedu. Chci se o to pokusit.“
Podržel ji, ale nevěděl, jestli se modlí nebo ne. Najednou se mu po Nickovi hrozně zastesklo a nenáviděl Harolda víc než kdykoliv předtím. Fran měla pravdu. Harold nezabil jenom Nicka a Sue; ukradl jim i světlo.
„Pššš,“ řekl, „pšššš, Fran.“
Ale plakala hodně dlouho. Když proud slzí ustal, stiskl knoflík, jímž zdvihl lůžko postele, a rozsvítil lampičku na nočním stolku, aby mohla číst.
Stuem někdo třásl. Trvalo dlouhou dobu, než se vzbudil. V hlavě mu pomalu a nekonečně běžel seznam lidí, kteří by se ho mohli pokoušet okrást o spánek. Jeho matka, která mu říká, že je čas vstát a zapálit v kamnech a připravit se do školy. Manuel, vyhazovač v malém špinavém bordelu v Nuevo Laredo, a říká mu, že si svých dvacet dolarů už užil a jestli chce zůstat celou noc, bude to dalších dvacet. Sestřička v bílém kosmickém skafandru, která mu přišla změřit tlak a odebrat vzorek krční kultury. Frannie.
Randall Flagg.
Poslední myšlenka ho probrala jako proud studené vody. Nebyl to ani jeden z nich. Byl to Glen Bateman s Kojakem u nohy.
„Tedy - tebe vzbudit, Východotexasane,“ řekl Glen. „Jako kámen.“ V téměř naprosté tmě se rýsoval jen jeho obrys.
„Moh's pro začátek rozsvítit to zatracený světlo.“
„A víš, že jsem na to úplně zapomněl?“
Stu rozsvítil lampičku a zamžoural v náhlém přívalu jasu. Podíval se na budík. Bylo tři čtvrtě na tři ráno.
„Co tady děláš, Glene? Spal jsem, jestli sis toho náhodou nevšiml.“
Poprvé se na Glena pořádně podíval, když postavil budík zpátky na stolek. Vypadal pobledle, vystrašeně ... a staře. Ve tváři měl hluboké vrásky a zdál se vyčerpaný.
„Co se děje?“
„Matka Abagail,“ řekl tiše Glen.
„Mrtvá?“
„Bůh mi odpusť, skoro lituji, že ne. Probrala se. Chce nás.“
„Nás dva?“
„Nás pět. Ona -“ Hlas mu zdrsněl, zněl ochraptěle. „Ví, že Nick a Susan jsou mrtví, a ví, že Fran je v nemocnici. Nevím jak, ale ví to.“
„A chce Výbor?“
„To, co z něj zbylo. Umírá a chce nám něco říct. A já nevím, jestli to chci slyšet.“
Venku byla zima - nikoliv jen chladno, ale zima. Bunda, kterou si Stu vzal z šatníku, mu přišla vhod; zapnul si ji až ke krku. Nad hlavou měl zmrzlý měsíc, který mu připomněl Toma, jenž dostal instrukce vrátit se s informacemi za úplňku. Tenhle měsíc byl jen kousek za první třetinou. Bůh ví, kde se měsíc dívá na Toma, Daynu a Soudce Farrise. Bůh ví, že tady vidí podivné věci.
„Nejdřív jsem vzbudil Ralpha,“ řekl Glen. „Řekl jsem mu, aby jel do nemocnice pro Fran.“
„Kdyby si doktor myslel, že je zdravá, poslal by ji domů,“ řekl Stu podrážděně.
„Tohle je zvláštní případ, Stu.“
„Na to, že nechceš slyšet, co nám chce říct, docela spěcháš, aby ses k ní dostal.“
„Bojím se nespěchat,“ řekl Glen.
Džíp dojel před Larryho dům za deset minut tři. Dům zářil do noci - už ne plynovým světlem, ale elektrickým. Každá druhá pouliční lucerna rovněž svítila, nejen tady, ale po celém městě, a Stu se na ně z Glenova džípu fascinovaně díval. Poslední letní hmyz, ztuhlý chladem, lhostejně narážel do sodíkových výbojek.
Vystoupili z vozu a ve stejnou, chvíli se za rohem vynořily další reflektory. Byla to Ralphova stará rozhrkaná dodávka, která zastavila těsně za Glenovým džípem. Ralph vystoupil a Stu rychle zamířil ke dveřím spolujezdce, kde seděla Frannie a záda měla podepřena polštářem.
„Nazdar, holka,“ řekl tiše.
Chytila se jej za ruku. Tvář jí ve tmě bledě svítila.
„Bolí to moc?“ zeptal se Stu.

„Ani ne. Vzala jsem si nějaké prášky. Hlavně po mně nechtěj, abych tancovala."
Pomohl jí z auta a Ralph ji vzal za druhou paži. Když vystoupila, oba spatřili, jak se jí tvář křiví bolestí.
„Chceš, abych tě nesl?"
„To bude dobré. Jenom mě drž, jo?"
„Jasně, že budu."
„A jdi pomalu. My babičky už nemůžeme moc rychle."
Prošli kolem Ralphova vozu; spíš se šourali, než kráčeli. Ve dveřích domu uviděl Stu, jak je pozoruje Glen a Larry. Proti světlu vypadali jako figury vystřižené z křídového papíru.
„O co jde, co myslíš?" zamumlala Fran.
Stu zavrtěl hlavou. „Nevím."
Vyšli po chodníčku a na Fran bylo vidět, že má bolesti. Ralph pomohl Stuovi dostat ji do domu. Larry byl stejně jako Glen bledý a ustaraný. Na sobě měl ošoupané džínsy, volně přes ně košili, která byla dole špatně zapnutá, a drahé mokasíny, obuté na holých nohách.
„Je mi hrozně líto, že jsem tě musel takhle vytáhnout," řekl jí. „Byl jsem s ní, klimbal jsem a zase se probouzel. Drželi jsme hlídku. Chápeš?"
„Ano, chápu," řekla Fran. Bůhvíproč v ní fráze držet hlídku vyvolala vzpomínku na matčin salón ... vzpomínku mnohem laskavější a shovívavější než kdy předtím.
„Lucy už asi hodinu spala. Probral jsem se z dřímoty a - můžu ti pomoct, Fran?"
Fran zavrtěla hlavou a podařilo se jí vyloudit úsměv. „Ne, to je dobré. Pokračuj,"
„- a ona se na mě dívala. Mluví hrozně potichu, ale je jí perfektně rozumět." Larry polkl. To už všichni stáli v hale. „Řekla mi, že ji Bůh vezme domů za svítání. Ale musí mluvit s těmi, které si k sobě nevzal. Zeptal jsem se, co tím myslí, a ona odpověděla, že si Nicka a Susan vzal Bůh. Ona to věděla."
Roztřeseně vydechl a prohrábl si dlouhé vlasy.
Lucy se objevila v hale. „Udělala jsem kávu. Je tady, až ji budete chtít."
„Díky, miláčku," řekl Larry.
Lucy vypadala nejistě. „Mám jít s vámi? Nebo je to soukromé, jako Výbor?"
Larry se podíval na Stua a řekl tiše: „Pojď taky. Mám pocit, že to nebude mít na nic vliv."
Šli pomalu chodbou, aby jim Fran stačila.
„Řekne nám to," ozval se náhle Ralph. „Matka nám to řekne. Nemá cenu se trápit."
Vešli společně a Matka Abagail na ně upřela svůj jasný, slábnoucí pohled.
Fran o fyzickém stavu stařeny věděla, ale i tak to pro ni byl ošklivý šok. Nezbylo z ní víc než vysušená blána kůže a šlachy, které držely kosti pohromadě. V pokoji nebylo ani cítit pach hniloby a smrti; místo toho tam visel suchý pach podkroví ... ne, pach salónu. Polovina jehly od hadičky intravenózní výživy trčela ven, protože se už prostě nedala zapíchnout hlouběji.
Ale její oči se nezměnily. Byly teplé, laskavé a lidské. To byla trochu úleva, ale pořád cítila jakýsi strach ... ne přesně strach, ale možná cosi posvátnějšího - bázeň. Je to bázeň? Tísnivý pocit. Ne pocit zkázy, ale spíš jakési hrozné zodpovědnosti, která nad nimi visela jako Damoklův meč.
Člověk míní - a Bůh mění.
„Posaď se, holčičko," zašeptala Matka Abagail. „Máš bolesti."
Larry ji dovedl ke křeslu a Fran se posadila se syčivým výdechem úlevy, byť věděla, že ji bude za chvilku bolet i sezení.
Matka Abagail se na ni pořád dívala svýma jasnýma očima.
„Už je vidět, že jsi těhotná," zašeptala.
„Ano ... jak ..."
„Pšššš ..."
V pokoji se rozhostilo ticho, hluboké ticho. Fran jako v hypnóze hleděla fascinovaně na umírající ženu, která se objevila nejprve v jejich snech a až pak v jejich životech.
„Podívej se z okna, holčičko."
Fran se otočila k oknu, kde před dvěma dny stál Larry a hleděl na shromážděný dav. Neviděla temnotu, ale tiché světlo; bylo to ranní světlo. Dívala se na matný, poněkud zkreslený odraz osvětleného dětského pokoje s nabíranými kostičkovanými závěsy. Stála tam kolébka - ale byla, prázdná. Dětská ohrádka -

prázdná. Zavěšení umělohmotní motýlci - kterými pohyboval pouze vítr. Hrůza jí sevřela srdce studenýma rukama. Ostatní jí to poznali na tváři, ale nechápali to; oknem neviděli nic než kousek trávníku, osvětleného lampou.
„Kde je dítě?“ zeptala se Fran chraplavě.
„Stuart není otcem dítěte, holčičko. Ale jeho život je ve Stuartových rukou a v Božích rukou. Drobek bude mít čtyři otce. Pokud ho Bůh nechá vůbec dýchat.“
„Pokud ho nechá -“
„Bůh to skryl před mýma očima,“ zašeptala.
Prázdný dětský pokoj zmizel. Fran viděla jen tmu. A hrůza nyní sevřela ruce v pěsti a její srdce se zmítalo mezi nimi.
Matka Abagail zašeptala: „Rarach si povolal svou nevěstu a chce ji obtěžkat dítětem. Nechá tvoje dítě žít?“
„Nechte toho,“ zasténala Fran. Přikryla si rukama tvář.
Ticho. Ticho hluboké jako sníh. Glenova tvář byla bledá. Lucy si pomalu jezdila rukou po výstřihu županu. Ralph držel v rukách klobouk a nepřítomně potahoval za pírko, zapíchnuté za stuhou. Stu se díval na Frannie, ale nemohl k ní jít. Teď ještě ne. V hlavě se mu na okamžik zjevil obraz ženy na shromáždění, která si při vyslovení jména temného muže rukama rychle zakrývala oči, uši a ústa.
„Matka, otec, manželka, muž,“ zašeptala Matka Abagail. „Postav se proti nim, Princi vysokých míst, pane temných rán. Hřešila jsem pýchou. A vy také, všichni jste hřešili pýchou. Neslyšeli jste nikdy 'nevkládejte víru v pány a prince tohoto světa?“‘
Dívali se na ni.
„Elektrická světla nic neřeší, Stu Redmane. Ani vysílačka, Ralphe Brentnere. Sociologie s tím neskoncuje, Glene Batemane. A tvé pokání je zbytečné, protože zavřená kniha to nezastaví, Larry Underwoode. Nezastaví to ani tvůj malý chlapec, Fran Goldsmithová. Vyšel zlý měsíc. Před tváří Boha nic nevymyslíte.“
Podívala se z jednoho na druhého. „Bůh bude měnit, jakmile to uzná za vhodné. Vy nejste hrnčíři, ale hrnčířská hlína. Možná, že muž na západě je kolem, na kterém budete zformováni. To mi není dovoleno vidět.“
Po levé tváři jí sklouzla slza, v této vyschlé umírající poušti jen těžko uvěřitelná.
„Matko, co máme dělat?“ zeptal se Ralph.
„Pojďte blíž, všichni. Můj čas se nachyluje. Jdu domů, ke slávě, a na zemi ještě nebylo člověka, který by byl připravenější než já. Pojďte ke mně blíž.“
Ralph se posadil na okraj postele, Larry a Glen stáli v nohách. Fran se s bolestnou grimasou zdvihla a Stu jí přitáhl křeslo vedle Ralpha. Posadila se a vzala jeho ruku do svých chladných prstů.
„Bůh vás nedal dohromady, abyste sestavovali výbory a tvořili komunity,“ řekla. „Přivedl vás sem, jen aby vás poslal dál, na výpravu. Určil vám pokusit se zničit toho Temného prince.“
Hrobové ticho. Matka Abagail si povzdychla.
„Myslela jsem, že vás povede Nick, ale On si ho vzal - i když Nick není ještě úplně pryč, zdá se mi. Ne, ne celý. Ale teď musíš vést ty, Stuarte. A jestli je to Jeho vůlí, aby si tě vzal, pak musíš vést ty, Larry. A jestli tě vezme, pak ty, Ralphe.“
„Zdá se, že já povedu tak krávu za ocas,“ začal Glen. „Co -“
„Vést?“ zeptala se Fran chladně. „Vést? Vést kam -?“
„Ale na západ přece, holčičko,“ řekl Matka Abagail. „Na západ. Ty jít nemáš. Jen tihle čtyři.“
„Ne!“ Vyskočila navzdory bolesti. „Co to říkáš? Že se mu tihle čtyři mají jen tak vydat do rukou? Srdce a duše a mozky Svobodné zóny?“ Oči se jí blýskaly. „Aby je mohl pověsit na kříže a příští léto sem jen tak přijít a všechny nás pobít? Nenechám svého muže obětovat tvému vrahounskému Bohu. Ať si políbí prdel.“
„Frannie!“ vydechl Stu.
„Vrahounský Bůh! Vrahounský Bůh!“ vyrážela. „Miliony - možná miliardy - pomřely na nákazu. Miliony dalších potom. Ani nevíme, jestli budou naše děti žít. To ještě není hotov? Musí to pokračovat, dokud na zemi nezůstanou jen krysy a švábi? Není to žádný Bůh! Je to démon a ty jsi Jeho čarodějnice!“

„Nech toho, Frannie."
„V pohodě. Už jsem skončila. Chci pryč. Vezmi mě domů, Stu. Ne do nemocnice, ale zpátky domů."
„Poslechneme si, co nám chce říct."
„Dobře. Poslouchej i za mě, já odcházím."
„Holčičko."
„Neříkej mi tak!"
Její ruka vystřelila a sevřela se kolem Franina zápěstí. Fran ztuhla. Její oči se zavřely. Hlava jí klesla vzad.
„Ne N-N-Ne ... ACH BOŽE - STU -"
„Tady! Tady jsem!" křičel Stu. „Co jí to děláš?"
Matka Abagail neodpověděla. Chvíle se protahovala, jako by sklouzla do kapsy nekonečna, a pak ji stařena pustila.
Pomalu, omámeně si Fran začala masírovat zápěstí, za které ji Matka Abagail chytila, i když na něm nebyl žádný otlak, který by naznačoval, že je někdo mačkal. Franiny oči se náhle rozšířily.
„Miláčku?" zeptal se Stu úzkostlivě.
„Pryč," zamumlala Fran.
„Co ... o čem to mluví?" Stu se rozhlížel naléhavě po ostatních. Glen jenom zavrtěl hlavou. Jeho tvář byla bílá a napjatá, ale nikoliv nevěřící.
„Bolest ... natažení. Bolest v zádech. Je pryč." Dívala se omámeně na Stua. „Je úplně pryč. Podívej."
Předklonila se a zlehka se dotkla špiček nohou, jednou, dvakrát. Potřetí se dotkla dlaněmi podlahy, aniž by krčila kolena.
Povstala a podívala se Matce Abagail do očí.
„Je to úplatek od tvého Boha? Protože jestli ano, ať si to vezme zpátky. Radši budu snášet bolest, pokud se mnou bude Stu."
„Bůh nedává úplatky, dítě," zašeptala Matka Abagail. „Pouze dává znamení a nechává lidi, aby je chápali, jak chtějí."
„Stu na západ nepůjde," řekla Fran, ale vypadala teď zmateně i vystrašeně.
„Posaď se," řekl Stu. „Poslechneme si, co chce říct."
Fran si sedla, šokovaná, nevěřící, ztracená v oceánu. Rukama si neustále sjížděla na zátylek.
„Máte jít na západ," šeptala Matka Abagail. „Nemáte si brát žádné jídlo, žádnou vodu. Máte jít v tento den a v šatech, v kterých tu stojíte. Máte jít pěšky. Vím, že jeden z vás nedosáhne cíle, ale nevím, který z vás má padnout. Vím, že zbytek bude předveden před Flagga, který není člověkem, ale nadpřirozenou bytostí. Nevím, je-li Boží vůlí jeho porážka. Nevím, je-li Boží vůlí, abyste ještě spatřili Boulder. Tyto věci nevidím. Ale je v Las Vegas a vy tam musíte jít a tam se mu postavíte. Půjdete a nezaváháte, protože se budete moci opřít o Věčnou paži Páně. Ano. S Boží pomocí se mu postavíte."
Pokývala hlavou.
„To je vše. Řekla jsem, co jsem měla."
„Ne," zašeptala Frannie. „To není pravda."
„Matko," promluvil Glen jakýmsi chraplavým zakrákáním. Odkašlal si. „Matko, my tomu dobře nerozumíme. My ... my nejsme požehnáni tvojí blízkostí Tomu, Kdo to tu vše ovládá. Není to prostě náš způsob. Fran má pravdu. Jestli tam půjdeme, patrně nás pobijí, možná hned první hlídka, na kterou narazíme."
„Nemáš oči? Právě jsi viděl, jak byla Fran zbavena svého strádání, Rukou Páně skrze mě. Myslíš si, že je Jeho vůlí, abyste byli zabiti nejnižším z oddílů Temného prince?"
„Ale, Matko -"
„Ne." Zdvihla ruku a zadržela ho. „Není mým úkolem hádat se s vámi nebo vás přesvědčovat, ale pouze vás vyrozumět o Božím záměru. Poslouchej, Glene."
A náhle se z úst Matky Abagail ozval hlas Glena Batemana a všechny je vyděsil. Fran vykřikla a přitiskla se ke Stuovi.
„Matka Abagail mu říká Satanův rarach," řekl ten silný mužský hlas, který vycházel odněkud z jejího ochablého hrudníku a bezzubých úst. „Možná je to poslední čaroděj racionálních myšlenek, který proti nám vrší nástroje techniky. A možná, že je v tom něco jiného, mnohem temnějšího. Já jenom vím, že je, a

už si nemyslím, že ho sociologie nebo psychologie nebo jakákoliv jiná ologie zastaví. Myslím, že to dokáže jen bílá magie.“
Glen otevřel ústa.
„Je to pravda, nebo to jsou slova lháře?“ zeptala se Matka Abagail.
„Nevím, jestli je to pravda, ale jsou to moje slova,“ řekl Glen otřeseně.
„Věřte. Vy všichni věřte. Larry ... Ralphe ... Stu ... Glene ... Frannie. Ty nejvíc, Frannie. Věřte ... a poslouchejte slovo Boží.“
„Máme na vybranou?“ zeptal se hořce Larry.
Překvapeně se k němu obrátila. „Na vybranou? Vždycky existuje výběr. To je Boží cesta a vždycky bude. Vaše vůle je pořád svobodná. Dělejte, jak myslíte. Nikdo vám na nohy neobouvá španělskou botu. Ale ... tohle po vás chce Bůh. „
Opět to ticho jako hluboký sníh. Nakonec ho porušil Ralph. „V Bibli se říká, že David odrovnal Goliáše,“ řekl. „Půjdu, když říkáš, že je to správné, Matko.“
Vzala ho za ruku.
„Jo,“ řekl Larry. „Já taky. Dobrý.“ Povzdychl a položil si ruce na čelo, jako by ho rozbolela hlava. Glen otevřel ústa, aby něco řekl, ale než stačil promluvit, ozval se z kouta těžký unavený povzdech a temný pád.
Byla to Lucy, na kterou všichni zapomněli. Lucy omdlela.
Rozbřesk se dotkl hrany světa.
Seděli kolem stolu v Larryho v kuchyni a pili kávu. Když se ve dveřích objevila Fran, bylo za deset minut pět. Tvář měla oteklou pláčem, ale v chůzi nebyla ani stopa po kulhání. Byla vskutku uzdravena.
„Myslím, že odchází,“ řekla.
Šli dovnitř. Larry držel Lucy kolem ramen.
Dech Matky Abagail byl těžký a dutě chrastil, což jim připomnělo hrozné doby superchřipky. Shlukli se kolem postele beze slova, v hlubokém úžasu a bázni. Ralph si byl jistý, že se na konci něco přihodí, zjeví se jim nějaký Boží zázrak. Odejde v záblesku světla, odnesena pryč. Nebo uvidí její v zář přeměněnou duši odejít oknem a odlétnout do nebe.
Ale ona na konci prostě zemřela.
Přišel poslední nádech, poslední z milionů. Nadechla se, zadržela dech a vydechla. Její hrudník se už nezdvihl.
„Konec,“ zamumlal Stu.
„Bůh buď milostiv její duši,“ řekl Ralph už beze strachu. Zkřížil jí ruce na prsou; skanuly na ně jeho slzy.
„Půjdu,“ řekl Glen náhle. „Měla pravdu. Bílá magie. To je vše, co zůstalo.“
„Stu,“ zašeptala Fran. „Prosím tě, Stu, řekni ne.“
Dívali se na něj -- všichni.
Teď musíš vést ty, Stuarte.
Myslel na Arnette, na staré auto, které vezlo Charlese D. Campiona a jeho náklad smrti a narazilo do pump Billa Hapscomba jako zlomyslná Pandora. Myslel na Denningera a Deitze, a na to, jak si je v duchu začal spojovat s usmívajícími se doktory, kteří mu lhali a lhali o stavu jeho ženy - a možná, že lhali i sami sobě. Nejvíc myslel na Frannie. A na Matku Abagail, jak říká Tohle po vás chce Bůh.
„Frannie,“ řekl. „Já musím jít.“
„A umřít.“ Podívala se na něj ostře, téměř nenávistně, a pak na Lucy, jakoby pro pomoc. Ale Lucy byla v mrákotách, daleko, a pomoci jí nemohla.
„Jestli nepůjdeme, tak umřeme,“ řekl Stu a každé slovo mu klouzalo po jazyku, jako by bylo hmotné.
„Měla pravdu. Pokud budeme čekat, přijde jaro. Co pak? Jak ho zastavíme? Nevíme. Nemáme páru. Nikdy jsme neměli. Měli jsme hlavy v písku. Nemůžeme no zastavit jinak, než jak říká Glen. Bílou magií. Nebo Boží mocí.“
Začala hořce plakat.
„Frannie, nedělej to,“ řekl a pokusil se ji vzít za ruku.
„Nešahej na mě!“ křikla na něho. „Jsi mrtvý muž, jsi mrtvola, tak na mě nešahej!“
Stáli kolem postele jako živý obraz a slunce vycházelo.

Stu a Frannie vyjeli na horu Flagstaff kolem jedenácté. Zaparkovali někde v půli cesty na vrchol a Stu vzal košík, zatímco Fran nesla ubrus a láhev minerálky. Piknik byl jejím nápadem, ale viselo mezi nimi podivné a zmatené ticho.
„Pomoz mi to roztáhnout," řekla, „a dávej pozor na ty pichláky."
Byli na malé, svažující se louce, asi tři sta metrů pod Amfiteátrem Východu slunce. Pod nimi se v modravém oparu rozkládal Boulder. Dnes byl opět zcela letní den. Slunce zářilo novou silou. Cvrčci cvrčeli v trávě. Vyskočila kobylka a Stu ji chytil rychlým švihem paže. Cítil, jak ho polekaně šimrá na prstech.
„Plivni a já tě pustím," řekl staré dětské zaříkávadlo a vzhlédl. Fran se na něj smutně dívala. Rychle otočila hlavu a odplivla si jako dáma. Zabolelo ho přitom srdce, „Fran -"
„Ne, Stu. Nebudeme o tom mluvit. Teď ne."
Roztáhli bílý ubrus, který Fran sebrala v hotelu Boulderado. Rychlými úspornými pohyby (když se na ni díval, připadalo mu zvláštní, jak se pohybuje s obratnou grácií, jako by nikdy neměla namožená záda a natažený krk) prostřela jejich časný oběd: okurkový a hlávkový salát s octovou zálivkou; studený šunkový sendvič; víno; jablkový koláč jako dezert.
Posadil se vedle ní a vzal si sendvič a trochu salátu. Neměl hlad. Cítil vnitřní bolest. Ale jedl.
Když snědli sendviče a většinu salátu - čerstvé okurky byly výtečné - a dílek koláče, řekla: „Kdy vyrážíte?"
„V poledne," řekl. Zapálil si cigaretu; plamínek přitom zakrýval dlaní.
„Jak dlouho vám bude trvat, než se tam dostanete?"
Pokrčil rameny. „Pěšky? Nevím. Glen není mladík. Ani Ralph, když jsme u toho. Jestli ujdeme padesát kilometrů denně, mohli bysme tam být asi prvního října."
„A co když přijde v horách první sníh? Nebo v Utahu?"
Pokrčil rameny a klidně se na ni díval.
„Ještě víno?" zeptala se.
„Ne. Mívám z toho překyselený žaludek. To jsem míval vždycky."
Fran si nalila další skleničku a vypila ji.
„Byla hlasem Božím, Stu? Byla?"
„Frannie, to já nevím."
„Zdálo se nám o ní a ona existovala. Tohle všechno je součástí nějaké přiblblé hry, nevidíš to, Stuarte? Nečetls Knihu Jobovu?"
„Já jsem na Bibli nikdy moc nebyl."
„Moje máma jo. Myslela si, že je velmi důležité, abychom já a můj bratr Fred měli nějaké znalosti o náboženství. Nikdy neřekla proč. Pokud vím, tak jediné, co mi to kdy přineslo, bylo to, že jsem vždycky znala všechny odpovědi, které se týkaly Bible v té televizní hře 'Sázky'. Pamatuješ na 'Sázky', Stu?"
S mírným úsměvem řekl: „A teď váš průvodce, Alex Trebeck." „Jo, to je ono. Bylo to naopak. Dali ti odpověď a tys musel položit otázku. Když přišlo na Bibli, znala jsem všechny otázky. Job stál mezi Bohem a Ďáblem. Ďábel říká: 'To víš, že tě bude uctívat. Má to lehké. Ale když mu budeš plivat do očí dost dlouho, zřekne se tě.' Bůh sázku přijal. A vyhrál." Usmála se. „Bůh vždycky vyhraje. Bůh a fanoušci Boston Celtics, určitě."
„Možná to je sázka," řekl Stu, „ale jsou to jejich životy, životy těch dole. A toho človíčka uvnitř tebe. Jak mu to říkala? Drobek?"
„Ani toho mi neslíbila," řekla Fran. „Kdyby mohla aspoň to ... jenom to ... bylo by to o kousíček snazší - pustit tě."
Stu nepřišel na nic, co by mohl říci.
„No, poledne se blíží," řekla Frannie. „Pomoz mi to sbalit, Stuarte."
Napůl snědený oběd se spolu s ubrusem a zbytkem vína vrátil do košíku. Stu se podíval na jejich místo a pomyslel si, že jenom pár drobečků označuje, kde měli piknik ... a i o ty se brzy postarají ptáci. Když vzhlédl, Fran se na něj dívala a plakala. Šel k ní.
„To je dobré. To jenom, že jsem těhotná. Vždycky mi teče z očí. Nemůžu s tím nic dělat."
„To je v pořádku."

„Stu, pomiluj se se mnou.“
„Tady? Teď?“
Přikývla a pak se maličko usmála. „Bude to fajn. Když si budeme dávat pozor na pichláky.“ Znovu roztáhli ubrus.
Na začátku Baseline Road ho přiměla zastavit u toho, co bývalo ještě před čtyřmi dny Ralphovým a Nickovým domem. Celá zadní část domu byla pryč. Zadní dvůr byl posetý úlomky. Na živém plotě viselo roztříštěné rádio s budíkem. Poblíž ležela pohovka, která přistála na Fran. Na zadních schodech byla skvrna zaschlé krve. Upřeně se na ni zadívala.
„Je to Nickova krev?“ zeptala se ho. „Mohla by být?“
„Frannie, o co jde?“ zeptal se nejistě.
„Je to?“
„Ježíši, já nevím. Mohla by být, asi jo.“
„Polož na ni ruku, Stu.“
„Frannie, ty ses zbláznila?“
Čelo jí zbrázdila vráska, čára Já-chci, které si poprvé všiml už v New Hampshiru.
„Polož na ni ruku!“
Stu neochotně položil ruku na skvrnu. Nevěděl, jestli to byla Nickova krev (a vlastně věřil, že není), ale to gesto v něm vzbudilo neblahý pocit.
„Teď přísahej, že se vrátíš.“
Schod mu připadal trochu příliš teplý a chtělo se mu ruku stáhnout.
„Fran, jak můžu -“
„Bůh to nemůže řídit všechno,“ zasyčela. „Všechno ne. Přísahej, Stu.“ „Frannie, přísahám, že se pokusím.“ „Zdá se, že mi to bude muset stačit, co?“ „Musíme k Larrymu.“
„Já vím.“ Ale stiskla ho ještě pevněji. „Řekni, že mě miluješ.“ „Vždyť víš, že jo.“ „Vím, ale řekni to. Chci to slyšet.“ Vzal ji za ramena. „Fran, miluju tě.“
„Děkuju,“ řekla a položila mu hlavu na rameno. „Teď si můžeme říct sbohem. Myslím, že tě teď nechám jít.“
Objímali se na zahradě, posypané roztříštěnými troskami.
KAPITOLA 60
Dívala se s Lucy ze schodů Larryho domu na nedramatický začátek jejich cesty. Všichni čtyři chvíli postáli na chodníku, bez batohů, bez spacáků, bez zvláštního vybavení ... jak jim bylo přikázáno. Všichni se přezuli do pevných turistických bot.
„Sbohem, Larry,“ řekla Lucy. Její obličej byl bledý. „Pamatuj, Stuarte,“ řekla Fran. „Pamatuj na svou přísahu.“ „Ano. Nezapomenu.“
Glen strčil dva prsty do úst a hvízdl. Přiběhl k němu Kojak, který předtím zkoumal otvor kanálu.
„Tak jdeme,“ řekl Larry. Tvář měl bledou jako Lucy, oči neobvykle jasné, téměř třpytivé. „Než ztratím nervy.“
Stu poslal vzduchem polibek; nepamatoval si, že by to kdy udělal od doby, kdy ho maminka vypravovala na autobus do školy. Fran mu zamávala. Opět se jí do očí tlačily slzy, horké, palčivé, ale potlačila je. Vyrazili. Jednoduše odešli. Už byli půl bloku daleko a někde zazpíval pták. Polední slunce bylo teplé a nedramatické. Došli na konec bloku. Stu se otočil a znovu zamával. Larry také. Fran a Lucy jim zamávání oplatily. Přešli ulici. Byli pryč. Lucy vypadala, že je jí ze ztráty a strachu skoro špatně. „Dobrý Bože,“ řekla.
„Pojďme dovnitř,“ řekla Fran. „Chci čaj.“ Vešly do domu. Fran postavila na čaj. Začalo jim čekání.
Odpoledne šli pomalu na jihozápad a moc nemluvili. Šli směrem na Golden, kde se utáboří na první nocleh. Prošli kolem pohřebních ploch, které byly už tři, a kolem čtvrté hodiny, když se jejich stíny prodloužily a teplo začalo pomalu ustupovat, došli k nákupnímu centru vedle cesty na jižním okraji Boulderu. Stu měl na okamžik pocit, že se každou chvilku všichni obrátí a půjdou zpátky. Před nimi byla temnota a smrt. Za nimi byla trocha tepla a lásky.
Glen vyndal šátek z kapsy kalhot, smotal ho a ovázal kolem hlavy.
„'Kapitola čtyřicet tři, Plešatý sociolog si uvazuje potítko,',řekl dutě. Kojak byl vpředu, směrem na

Golden, a vesele šmejdil v podrostu.
„Ach, člověče," řekl Larry a znělo to skoro jako vzlyk. „Mám pocit, jako by tohle měl být konec toho všeho."
„Jo," řekl Ralph. „Taky mám ten pocit."
„Chce si někdo drobet oddychnout?" zeptal se Glen bez valné naděje.
„No tak," řekl Stu s mírným úsměvem. „To chcete žít navěky, vy bastardi?"
Šli dál a Boulder nechali za sebou. Kolem deváté se utábořili v Goldenu, půl míle od místa, kde se silnice číslo 6 začíná stáčet podél potoka Clear Creek a zakusuje se do kamenného srdce Skalistých hor.
Žádný z nich první noci nespal dobře. Už teď se cítili daleko od domova a ve stínu smrti.
SVĚDECTVÍ
7.září 1990 - 10. ledna 1991

Tohle je tvoje zem,
tohle je moje zem,
od Kalifornie
až k New Yorku sem,
tam rostou sekvoje
jinde se moře dme
ta zem je pro nás stvořená.
Woody Guthrie

„Hele, Popeláči, co říkala stará Sempleová, když's' ji spálil šek s penzí?"
Carley Yates

Když přijde noc
a zem je temná
a měsíční světlo svá křídla rozepne
nebudu se bát. Když budeš stát vedle mne.
Ben E. King
KNIHA III
KAPITOLA 61
Temný muž zřídil strážní stanoviště po celé východní hranici Oregonu. Největší bylo v Ontariu, kterým ve směru z Idaha prochází dálnice I-80; bylo tam šest mužů, ubytovaných ve velkém karavanu. Trčeli tam už déle než týden a celou dobu hráli poker s dvaceti a padesátidolarovými bankovkami, které byly právě tak bezcenné jako peníze ze hry Monopoly. Jeden z nich už vyhrával více než šedesát tisíc dolarů a jiný - který si před nákazou vydělal sotva deset tisíc dolarů za rok - byl čtyřicet tisíc v mínusu.
Skoro celý týden pršelo a nálada v karavanu se zhoršovala. Přišli z Portlandu a chtěli se tam vrátit. V Portlandu jsou ženy. Na stole stála výkonná vysílačka, ze které vycházelo jen praskání. Čekali, až se z něj ozvou tři jednoduchá slova Vraťte se domů. To by znamenalo, že muž, na kterého čekají, byl chycen někde jinde.
Muž, kterého vyhlížejí, má být asi sedmdesátiletý, podsaditý, s řídkými vlasy. Nosí brýle a jede v bleděmodrém terénním voze. Jakmile bude spatřen, má být zabit.
Byli nervózní a nudili se - půvab pokeru s vysokými sázkami o opravdové peníze se i těm nejtupějším z nich ošoupal za dva dny - ale nenudili se tolik, aby se prostě sami vrátili do Portlandu. Své rozkazy obdrželi osobně od Velkého Pěšáka, a i když v nich vytrvalý déšť vyvolával solidní ponorkovou nemoc, strach z něj převládl. Kdyby zmrvili svůj úkol a on na to přišel ... pak jim pomáhej Bůh.
Takže seděli a mazali karty a střídali se u pozorovacího okénka, které bylo vyříznuto do stěny karavanu.

I-80 byla v ubíjejícím, neustávajícím dešti zcela pustá. Ale jestli terénní auto náhodou přijede, bude zpozorováno ... a zastaveno.
„Je to špión z druhé strany," řekl jim Velký Pěšák a na ústech mu pohrával hrozivý úšklebek. Nikdo z nich nedokázal říci, proč je tak hrozný, ale když se k vám obrátil, měli jste pocit, že se vám krev v žilách proměnila v horkou rajskou polévku. „Je to špión a my bychom ho mohli přivítat s otevřenou náručí, všechno mu ukázat a pak ho poslat zpět bez jediného zkřiveného vlásku. Ale já ho chci. Chci je oba. A pak pošleme jejich hlavy na druhou stranu hor, dříve, než napadne první sníh. Ať si to přes zimu pěkně proberou." A vyrazil ze sebe bujarý smích, před všemi lidmi, shromážděnými v jednom ze sálů portlandského Občanského centra. Smáli se také, ale jejich úsměvy byly chladné a nervózní. Nahlas si možná navzájem gratulovali, že jim byla dána taková důvěra, ale v duchu si přáli, aby si ty veselé, strašné oči vybraly kohokoliv jiného, jenom ne je.
Na jih od Ontaria bylo ještě jedno stanoviště, v Sheaville. Zde byli čtyři muži v malém domku u silnice I-95, která se vinula z pouště Alvord§;.
Ostatní stanoviště byla osazena dvojicemi mužů. Bylo jich přesně dvanáct a byla rozmístěna od maličkatého městečka Flora na silnici trojce, ani ne devadesát kilometrů od hranic státu Washington, po McDermitt na hranici Oregonu a Nevady.
Starý muž v bleděmodrém terénním autě. Instrukce byly na všech stanovištích stejné: Zabte ho, ale nedotkněte se jeho hlavy. Od ohryzku výš nesmí být krev ani podlitiny.
„Nechci jim vracet zboží poškozené," řekl Randall Flagg a rozřehtal se svým hrozným smíchem.
Na severu je hranice mezi Oregonem a Idahem vyznačena řekou Snake River. Kdybyste šli podle řeky na sever z Ontaria, kde sedělo šest mužů v karavanu a hrálo poker o bezcenné peníze, dostali byste se po nějaké době na dohled ke Copperfieldu. Tady se řeka stáčí a kousek od Copperfieldu je spoutána přehradou Oxbow. A toho sedmého zářijového dne, kdy Stu Redman a jeho družina kráčeli po coloradské silnici číslo 6 o tisíc kilometrů dále na východ, seděl v copperfieldském hračkářství Bobby Terry, po ruce měl hromádku komiksů a přemýšlel, v jakém stavu je asi přehrada Oxbow a jestli nechali stavidla otevřená nebo zavřená. Venku podél obchodu vedla oregonská silnice šestaosmdesát.
Se svým partnerem Davem Robertsem (který teď spal v bytě v prvním patře) si o přehradě povídali často. Už týden pršelo. Snake River byla rozvodněná. Co kdyby si stará dobrá přehrada řekla, že už to neudrží? Špatné zprávy.
Přívalová vlna by smetla Copperfield a chudáci Bobby Terry a Dave Roberts by nejspíš skončili v Tichém oceánu. Bavili se o tom, že by se k přehradě zajeli podívat a poohlédli by se po trhlinách, ale nakonec se neodvážili. Flaggovy příkazy byly jednoznačné: Zůstaňte v úkrytu.
Dave poukazoval na to, že Flagg může být kdekoliv. Je to velký cestovatel a šířily se historky, že se zničehonic dokáže objevit v malém, zapomenutém městečku, kde je jenom pár lidí, kteří spravují elektrické vedení nebo vybírají zbraně z armádního skladu. Zhmotňoval se jako duch. Až na to, že tohle je duch s úšklebkem ve tváři, v kovbojských botách s ošlapanými podpatky. Někdy byl sám, jindy s Lloydem Henreidem za volantem velkého daimleru, černého jako pohřební vůz a zrovna tak dlouhého. Někdy chodil pěšky. V jednu chvíli tu nebyl a v příští ano. Jednoho dne mohl být v L.A. (aspoň tak se to říkalo) a na druhý den se objevil v Boise v Idahu ... pěšky.
Ale jak Dave upozornil, ani Flagg nemůže být zároveň na šesti různých místech. Jeden může upalovat k té zatracené přehradě, podívat se a upalovat zpátky. Šance, že by je nachytal, jsou tak tisíc ku jedné.
Dobře, tak běž, řekl mu Bobby Terry. Máš svolení. Ale Dave dovolení s nejistým úsměvem odmítl. Protože Flagg věci prostě věděl, i když se zrovna neobjevil. Někteří tvrdili, že má nadpřirozenou moc nad dravci zvířecí říše. Žena jménem Rose Kingmanová prohlašovala, že ho viděla, jak luskl prsty na hejno vran, které sedělo na telegrafních sloupech, a vrány si mu posedaly na paže a ramena; tohle říkala Rose Kingmanová, a ještě tvrdila, že krákaly „Flagg ... Flagg ... Flagg ..." pořád dokola.
Tohle je směšné, to věděl. Možná tomu uvěří nějací blbci, ale matka Bobbyho Terryho Dolores blbce nevychovávala. Věděl, jak se historky zveličují, když jdou od úst k ústům. A jak temný muž takové historky podporuje.
Ale i tak ho rozechvívaly, jako by v jádru každé z nich bylo zrnko pravdy. Někdo říkal, že dokáže zavolat vlky nebo vyslat svého ducha do těla kočky. Jeden člověk v Portlandu tvrdil, že ve starém

batohu, který nosí na zádech, má lasičku nebo kunu nebo něco ještě horšího. Blbosti, všechno tohle. Ale ... co kdyby dokázal hovořit se zvířaty jako nějaký satanský Doktor Bolíto? A co kdyby se on nebo Dave odešli podívat na přehradu v přímém rozporu s jeho rozkazy a byli spatřeni?
Trestem za neposlušnost bylo ukřižování.
Bobby Terry si řekl, že se ta stará přehrada stejně neprotrhne.
Z balíčku na stole vzal kentku a zapálil si. Ušklíbl se nad její suchou chutí. Za dalšího půl roku se už nedají kouřit žádné cigarety. Možná taky dobře. Stejně je to svinstvo.
Povzdychl si a vzal si další komiks z hromady. Nějaká nesmyslná sračka jménem Želvy Ninja. Želvy Ninja měly být „hrdiny v krunýři." Zahodil Raphaela, Donatella a jejich zkurvené kámoše na druhou stranu krámu a kniha, ve které bydleli, se snesla na pokladní pult, kde zůstala stát jako malý stan. Když vidíš něco takového jako Želvy Ninja, říkal si, přemýšlíš, jestli to, že byl svět zničen, není nakonec dobře.
Sáhl po dalším, Batman - to je hrdina, ve kterého můžete alespoň částečně věřit - a zrovna obracel první stránku, když zahlédl modré terénní auto, jak projíždí kolem a míří na západ. Od velkých kol se rozstřikovaly velké clony hnědé vody.
Bobby Terry zíral s pootevřenými ústy na místo, kde projel. Nemohl uvěřit, že vozidlo, na které všichni čekali, právě minulo jeho stanoviště. Aby řekl pravdu, kdesi uvnitř měl podezření, že to všechno není nic jiného než nějaký podělaný výmysl.
Vyletěl k předním dveřím a trhnutím je otevřel. Vyběhl na chodník a v ruce pořád ještě držel sešit s Batmanem. Možná to byla jenom halucinace. Když člověk myslí na Flagga, může se halucinace dostavit lehce.
Ale nebyl to přelud. Zahlédl ještě střechu vozu; mizela za kopcem a vzdalovala se od města. Pak pelášil zpátky do obchodu a z plna hrdla řval na Davea.
Soudce seděl zachmuřeně za volantem a snažil se předstírat, že nic takového jako revma není, a pokud je, tak jím netrpí, a pokud trpí, nikdy ho nesužuje za vlhkého počasí. Dál už se jít nepokoušel, protože déšť byl skutečný, jasný jako facka, jak by řekl jeho otec, a nebyla žádná naděje, jenom 'Vrch naděje'. Zbytek jeho plánů mu také dvakrát nevycházel.
Poslední tři dny pršelo neustále. Občas déšť polevil do mrholení, ale většinou to byl solidní příval. A to bylo také jasné jako facka. Na některých místech byly silnice téměř odplaveny a do příštího jara budou některé naprosto neprůjezdné. Na mnoha místech děkoval Bohu za své terénní auto.
První tři dny, během nichž se prodíral po dálnici I-80, ho přesvědčily, že pokud nepojede po vedlejších silnicích, nedostane se na Západní pobřeží ani do roku 2000. Dlouhé úseky dálnice byly strašidelně pusté, někde se dokázal protáhnout mezi auty na druhý rychlostní stupeň, ale příliš často byl nucen zaháknout naviják landroveru za nárazník nějakého auta, stáhnout ho z cesty a tak si vytvořit skulinu, kterou by se mohl protáhnout.
U Rawlinsu toho měl dost. Obrátil se po I-287 na severozápad, projel po okraji Velké planiny a o dva dny později tábořil v severozápadním rohu Wyomingu, na východ od Yellowstone. Tady nahoře byly silnice téměř naprosto prázdné. Jízda přes Wyoming a východní Idaho byla strašidelným, téměř snovým zážitkem. Nikdy by si nepomyslel, že by pocit smrti mohl tolik ovládnout prázdnou krajinu nebo jeho srdce. Ale byl tam - zhoubná nehybnost pod vysokou západní oblohou, kde se kdysi prohánělo zvířata a obytná rekreační auta. Byl v telefonních sloupech, které padly a které nikdo nepřicházel znovu postavit; byl v chladné, vyčkávavé strnulosti malých městeček, kterými projížděl: Lamont, Muddy Gap, Jeffrey City, Lander, Crowheart.
Jeho osamělost rostla s tím, jak si uvědomoval prázdnotu, jak si zniterňoval pocit smrti. Byl si stále jistější, že už nikdy neuvidí boulderskou Svobodnou zónu ani lidi, kteří tam žili - Frannie, Lucy, mladý Lauder, Nick Andros. Myslel na to, že teď už ví, jak se musel cítit Kain, když ho Bůh vyhnal do země Nód.
Až na to, že ona země ležela na východ od ráje.
Soudce teď byl na západě.
Nejsilněji to cítil, když přejížděl hranici mezi Wyomingem a Idahem. Do Idaha vjel průsmykem Targhee, kde se zastavil na lehký oběd. Neozýval se žádný zvuk, jen zadumané bublání nedalekého rozvodněného potoka a podivné vrzání, které mu připomínalo nenamazané dveře. Obloha se začínala pomalu zatahovat.

Blížilo se vlhké počasí a artritida přicházela s ním. Už dlouho se navzdory námaze a dlouhým hodinám v autě neozvala a ...
... a co to bylo, ten vrzavý zvuk?
Když dojedl, vytáhl z landroveru pušku a sešel dolů k odpočívadlu u potoka - za lepšího počasí by bylo příjemné najíst se tam. V řídkém shluku stromů byly rozestavěny piknikové stoly. A z jednoho stromu visel oběšený muž, jeho nohy se téměř dotýkaly země, hlavu měl groteskně nakloněnou a maso z něj téměř dočista obrali ptáci. Skřípavý, vrzavý zvuk vydával provaz, který se posouval tam a zpátky po větvi, přes kterou byl přehozen. Byl téměř prodřený.
Tak poznal, že je na západě.
Toho odpoledne kolem čtvrté hodiny dopadly na sklo landroveru první nesmělé dešťové kapky. Od té doby pršelo neustále.
Do Butte City dojel o dva dny později. Bolest v prstech a kolenou se tak zhoršila, že zastavil na celý den a strávil ho zalezlý v motelovém pokoji. Ležel v naprostém tichu natažen na posteli, kolem rukou a kolen měl omotané horké ručníky, četl Laphamovu knihu Právo a společenské třídy a vypadal jako podivný kříženec Starého námořníka z Coleridgeovy básně a vojáka, který přežil tuhou zimu ve Washingtonově ležení ve Valley Forge.
Posilněný aspirinem a brandy se vydal dál. Vyhledával postranní cesty, přeřazoval na pohon všech čtyř kol a raději se prodíral bahnem kolem vraků - kde to šlo - než aby je odtahoval, protože si tím ušetřil ohýbání a natahování. Nebylo to možné vždy. Když se 5. září, přede dvěma dny, přiblížil k horám Salmon River, musel na zpátečku táhnout servisní dodávku telefonní společnosti půldruhé míle, než ji mohl shodit do řeky, jejíž jméno neznal.
Večer čtvrtého, den před příhodou s dodávkou a tři dny před tím, než Bobby Terry zahlédl, jak projíždí Copperfieldem, spal v New Meadows a přihodila se mu poněkud zneklidňující věc. Dorazil k motelu, vzal si klíč od jedné chatky a našel ještě malý dárek - elektrické topidlo na baterii, které si přistavil k nohám postele. Soumrak ho poprvé za celý týden zastihl v teple a pohodlí. Topidlo tiše a příjemně žhnulo. Seděl na posteli jen ve spodním prádle, opíral se o polštáře a četl si o případu nevzdělané černošky z Brixtonu v Mississippi, která byla odsouzena k deseti letům za obyčejnou krádež v obchodě. Přísedící okresního návladního a tři členové poroty byli černí a Lapham se zřejmě snažil poukázat na to -
Tuk, tuk, tuk, na okno.
Srdce starého soudce zaškobrtlo. Lapham vyletěl do vzduchu. Soudce sáhl po pušce, která se opírala o židli, a otočil se k oknu, připraven na všechno. Jeho krycí příběh mu letěl hlavou jako stébla slámy ve větru. Je to tady, chtějí vědět, co je zač, odkud přišel -
Byla to vrána.
Soudce se postupně uvolnil a dokázal se i trochu otřeseně usmát.
Jenom vrána.
Seděla v dešti na vnějším parapetu, lesklá pírka měla legračně slepená, a její malá očka se přes mokré sklo dívala na velmi starého právníka a nejstaršího špióna-amatéra na světě, jak leží na motelové posteli v Idahu a na sobě nemá nic než velké trenýrky s nápisem LOS ANGELES LAKERS, vytištěným velkými, purpurově-žlutými písmeny, a na břiše mu leží tlustá právnická kniha. Zdálo se, že vrána je tím pohledem pobavena. Soudce se uvolnil úplně a usmál se na ni. Jo, to je pravda, jedna nula pro tebe. Ale říkal si, že po dvou týdnech, během nichž osaměle projížděl prázdnou zemí, má právo být trochu lekavý.
Ťuk, ťuk, ťuk.
Vrána klepala zobákem na okno. Klepala stejně jako předtím.
Soudcův úsměv trochu ztuhl. Na tom, jak se na něj vrána dívala, se mu něco nelíbilo. Pořád to vypadalo, že se na něj usmívá, ale přísahal by, že to je opovržlivý úsměv, spíše úsměšek.
Ťuk, ťuk, ťuk.
Jako havran, který přiletěl, aby se posadil na bustu Pallas Athény. Kdy zjistím věci, které potřebují vědět ve Svobodné zóně, která mi připadá tak daleko?
Víckrát ne. Dozvím se, jaké trhliny může mít temný muž ve svém brnění? Víckrát ne.
Vrátím se v pořádku?
Víckrát ne.

Ťuk, ťuk, ťuk.
Vrána se na něj dívala a zdálo se, že se šklebí.
A se zasněnou, mrazivou jistotou mu došlo, že tohle je Protivník, jeho duše, jeho ka nějak promítnuté do téhle promáčené, šklebící se vrány, která se na něj dívá, která jej kontroluje.
Fascinovaně na ni zíral.
Jako by se vraní oči zvětšovaly. Byly orámovány rudě, všiml si, temně rubínovou barvou. Déšť padal a šuměl, padal a šuměl. Vrána se předklonila a naprosto záměrně zaklepala na okno.
Soudce si pomyslel: Myslí si, že mě zhypnotizuje. A možná, že trochu ano. Ale možná, že jsem na takové věci už starý. A řekněme ... zní to hloupě, jistě, ale řekněme, že je to on. A řekněme, že teď rychle popadnu pušku. Už to jsou čtyři roky, co jsem střílel hliněné holuby, ale v sedmdesátém šestém jsem byl klubový šampión a znovu v sedmdesátém devátém a pořád ještě dost dobrý v osmdesátém šestém. Nic extra, toho roku už žádné medaile, tak jsem toho nechal, moje hrdost na tom byla lépe než moje oči, ale pořád jsem ještě býval tak pátý z dvaceti. A to okno je o moc blíž, než létají holubi. Kdyby to byl on, mohl bych ho zabít? Uvěznit jeho ka - pokud něco takového je - v umírajícím vraním těle? Bylo by tak nevhodné, kdyby to všechno skončil starý paprika vraždou vrány v západním Idahu?
Vrána se na něj šklebila. Teď si byl úplně jistý, že se šklebí.
Soudce se rychlým zhoupnutím posadil a rychlým, jistým pohybem si opřel pušku o rameno - podařilo se mu to lépe, než si představoval. Vrány se zmocnila hrůza. Její deštěm promáčená křídla se zatřepetala a rozstříkla kapky vody. Zdálo se, že se jí oči rozšířily strachem. Soudce slyšel, jak ze sebe vyrazila přiškrcené kvoknutí a v tom okamžiku se ho zmocnila vítězná jistota: Je to temný muž a neodhadl Soudce správně, podcenil ho a za to zaplatí svým hnusným životem -
„TUMÁŠ!“ zahřměl Soudce a stiskl kohoutek.
Ale kohoutek se nedal stisknout, protože pušku neodjistil. Vzápětí bylo okno prázdné a bušil do něj jen déšť.
Soudce si položil pušku do klína a cítil se jako hlupák. Říkal si, že to byla jenom vrána, chvilkové oživení večera. A kdyby vystřelil okno, dovnitř by pršelo a on by se musel namáhat s výměnou pokojů. Takže to vlastně bylo štěstí.
Ale v noci spal špatně a několikrát se vzbudil a díval se na okno s přesvědčením, že zaslechl tiché klapavé zvuky. A kdyby se vrána objevila znovu, už by mu neuletěla. Pušku už odjistil.
Ale vrána se nevrátila.
Druhého dne ráno jel dál na západ. Jeho artritida se nezhoršila, ale také nezlepšila. Po jedenácté se zastavil v malém motorestu na oběd. Když dojedl sendvič a vypil termosku kávy, uviděl, jak na telegrafní sloup o půl bloku výš na ulici slétla velká vrána. Soudce se na ni fascinovaně podíval a červená termoska se zastavila na půli cesty k ústům. Nebyla to stejná vrána, jistěže ne. Po světě teď musí poletovat miliony vran, všechny buclaté a kypící zdravím. Teď to je vraní svět. Ale i přesto měl pocit, že to je tatáž vrána a zmocnila se ho předtucha zkázy, plíživá rezignace, předtucha, že je po všem.
Hlad ho přešel.
Jel dál. O pár dní později překročil hranice Oregonu. Jel po silnici 86 a ve čtvrt na jednu projel městečkem Copperfield, a ani si nevšiml hračkářství, odkud na něj s otevřenými ústy užasle hleděl Bobby Terry. Pušku měl vedle na sedadle, pojistka byla odjištěná a vedle ležela krabička nábojů. Soudce se rozhodl, že zastřelí každou vránu, kterou uvidí.
Jen tak, ze zásady.
„Rychlejc! To na to, kurva, nemůžeš šlápnout?“
„Přestaň mě buzerovat, Bobby Terry. Kvůli tomu, žes chrápal na hlídce, na mě nebudeš řvát.“
Dave Roberts seděl za volantem džípu, který byl zaparkovaný za hračkářstvím. Než Bobby Terry Davea vzbudil a než Dave vstal a oblékl se, získal ten staroch desetiminutový náskok. Hustě pršelo a viditelnost byla chabá. Bobby Terry měl na klíně winchestrovku a za pasem kolt pětačtyřicítku.
Dave, který měl na sobě kovbojské boty, džíny, žlutý plášť do deště a víc nic, se po něm podíval.
„Ještě chvíli mačkej kohoutek tý pušky, Bobby Terry, a prostřelíš si dveře.“
„Hlavně ho dohoň,“ řekl Bobby Terry. Mumlal si. „Břicho. Musíš ho střelit do břicha. Žádný škrábance na hlavě. Jo.“

„Přestaň mluvit sám se sebou. Lidi, který mluvěj sami se sebou, si taky hrajou sami se sebou. To si myslím já.“
„Kde je ?“ zeptal se Bobby Terry.
„Dohoníme ho. Jestli sis to všechno nevysnil. Nechtěl bych bejt na tvým místě, kdyby jo, brácho.“
„Nevysnil. Byl to ten teréňák. Ale co když odbočil?“
„Odbočil kam?“ zeptal se Dave. „Až k dálnici tady není nic jinýho než polní cesty. Neujel by po nich ani deset metrů a západ' by do bahna až po blatníky, i s náhonem na všechny čtyři. Klídek, Bobby Terry.“
Bobby Terry řekl stísněně: „Jo, klídek. Přemejšlím, jaký to asi je, schnout na telefonním sloupě v poušti.“
„Vyser se na to! ... Hele! Vidíš? Už nás má za prdelí!“
Před nimi na silnici stála dvě auta, která se do sebe mohla zapasovat tak před měsícem. Blokovala silnici od kraje ke kraji jako zrezavělé kosti nepohřbeného mamuta. Napravo od nich byly v krajnici vidět čerstvé otisky pneumatik.
„To je von,“ řekl Dave. „Tyhle stopy nejsou ani pět minut starý.“
Objel havárii po hrbolaté krajnici a vrátil se na silnici. Oba viděli blátivé stopy, které zanechal Soudcův landrover. Na vrcholu kopce, asi dvě míle daleko, zahlédli vůz, který právě mizel za horizontem.
„Jupí-jou!“ zvolal Dave. „Do práce!“
Sešlápl plyn až na podlahu a džíp zrychlil na devadesátku. Čelní sklo bylo jedním velkým mořem deště, které nemohly stěrače zvládnout ani náhodou. Na vrcholu stoupání znovu uviděli landrover, tentokrát už blíž. Dave rozsvítil reflektory a začal blikat dálkovými světly. Za okamžik landroveru zazářila brzdová světla.
„Dobrý,“ řekl Dave. „Chováme se přátelsky. Nech ho, ať vystoupí. Ne, abys to zmrvil, Bobby Terry. Jestli to provedeme dobře, vysloužíme si dva pokoje v MGM Grandu. Poser to, a máme vystaráno. Takže to nezkurvi. Nech ho, ať vystoupí.“
„Ach Bože, proč nemoh' jet přes Robinette?“ zakvílel Bobby Terry. Rukama svíral winchestrovku.
Dave na něj vyštěkl: „A taky si neber pušku ven.“
„Ale -“
„Drž hubu. A usmívej se, krucinál!“
Bobby Terry se začal usmívat. Bylo to jako dívat se na úsměv mechanického klauna v lunaparku.
„No, ty seš dobrej,“ zavrčel Dave. „Udělám to já. Ty zůstaň sedět na prdeli.“
Zastavili vedle landroveru, který stál s předoucím motorem dvěma koly na vozovce a dvěma na krajnici. Dave s úsměvem vystoupil. Ruce měl v kapsách žlutého gumáku. V levé kapse držel policejní pistoli ráže .38.
Soudce opatrně vystoupil z vozu. Na sobě měl také žlutý gumák. Kráčel pomalu, jako člověk, který se obává, že by mohl rozbít vzácnou vázu. Artritida mu bouřila v těle jako stádo tygrů. Pušku nesl v ruce.
„Hej, nechcete mě tím zastřelit, že ne?“ řekl muž z džípu s přátelským úsměvem.
„Asi ne,“ řekl Soudce. Do jejich hovoru se mísilo nepřetržité šumění deště. „Museli jste být v Copperfieldu.“
„Taky že jo. Já jsem Dave Roberts.“ Podal mu pravou ruku.
„Farris jméno mé,“ řekl Soudce a napřáhl pravici. Podíval se k džípu a uviděl Bobby Terryho, jak se vyklání a drží v obou rukách pětačtyřicítku. Z hlavně stékal déšť. Jeho mrtvolně bledá tvář byla pořád zkřivena tím lunaparkovým úšklebkem.
„Ty hajzle,“ řekl Soudce a vytrhl ruku z Robertsovy kluzké dlaně právě v okamžiku, kdy Roberts vystřelil skrz kapsu gumáku. Kulka Soudci prolétla břichem těsně pod žaludkem, vyšla napravo od páteře a zanechala po sobě díru velikosti čajového talířku. Puška mu vypadla z rukou na silnici a náraz ho hodil do otevřených dveří landroveru.
Nikdo si nevšiml vrány, která slétla na telefonní drát na druhé straně silnice.
Dave Roberts pokročil vpřed, aby dokončil, co začal. Ve stejnou chvíli vystřelil Bobby Terry z okénka džípu. Kulka zasáhla Robertse do krku a téměř mu utrhla hlavu. Proud krve se vyřinul na Robertsův gumák a mísil se s deštěm. Dave se otočil k Bobby Terrymu, ústa se mu otevírala v bezhlasém, smrtelném údivu. Oči mu lezly z důlků. Učinil dva šouravé kroky a pak mu z tváře údiv zmizel. Všechno mu z ní zmizelo. Padl mrtev k zemi. Déšť pleskal a bubnoval na zádech gumáku.

„Kurva, podívej na to!“ vykřikl Bobby Terry v naprostém úděsu.
Soudce si pomyslel: Artritida je pryč. Kdybych přežil, mohl jsem převrátit medicínu naruby. Lék na artritidu - kulka do břicha. Ach Bože, oni na mě číhali. Řekl jim to Flagg? Musel. Ježíši, Bůh pomoz všem, které sem ještě Výbor vyslal...
Puška ležela na silnici. Ohnul se pro ni a cítil, že se mu střeva pokoušejí uniknout z těla. Nebyl to příjemný pocit. Nevadí. Uchopil pušku. Je odjištěná? Ano. Začal ji zdvihat. Zdálo se, že váží půl tuny.
Bobby Terry konečně odtrhl vyděšený pohled od Davea, právě, včas, aby zahlédl Soudce, jak se chystá, že ho zastřelí. Soudce seděl na silnici. Gumák měl rudý krví od hrudníku až ke kolenům. Položil si hlaveň na koleno.
Bobby vypálil a minul. Z pušky vyšel výstřel jako obrovské zahřmění a do tváře Bobby Terryho vlétlo roztříštěné sklo. Zakřičel a byl si jistý, že je mrtev. Pak uviděl polovinu předního skla rozbitou a pochopil, že ještě funguje.
Soudce ztěžka upravoval zamíření hlavně asi o dva stupně. Bobby Terry, dokonale vynervovaný, zmáčkl kohoutek třikrát rychle za sebou. První kulka prorazila díru do dveří landroveru. Druhá zasáhla Soudce nad pravé oko. Pětačtyřicítka je velká zbraň a zblízka dokáže nadělat velké a nepříjemné věci. Tahle kulka odtrhla většinu horní části Soudcovy lebky a odnesla ji do landroveru. Jeho hlava se prudce zvrátila a třetí kulka Bobby Terryho zasáhla Soudce centimetr pod dolní čelist a rozprskla mu zuby; vdechl je posledním nadechnutím. Brada a čelist se rozpadly. Ve smrtelné křeči stiskl kohoutek pušky, ale kulka odlétla jen do šedivé, uplakané oblohy.
Rozhostilo se ticho.
Déšť bubnoval na střechy obou vozidel. Na gumáky dvou mrtvých mužů. Byl to jediný zvuk do okamžiku, kdy se z telegrafních drátů vznesla vrána a drsně zakrákala. To Bobby Terryho probudilo z omámení. Pomalu vystoupil a z pětačtyřicítky v jeho ruce se ještě kouřilo.
„Dostal jsem ho,“ řekl dešti důvěrně. „Ustřelil jsem mu prdel. Tomu teda věř. Přestřelka u O.K. Corralu. Kurva jo. Starej Bobby Terryho sejmul jako králíka.“
Ale pak mu pomalu došlo, že to nebyla prdel, co Soudci ustřelil.
Soudce zemřel zakloněný v landroveru. Bobby Terry ho uchopil za klopy, zdvihl ho a díval se na to, co zbylo ze Soudcovy fyziognomie. Kromě nosu tam vlastně nezbylo nic. A abychom řekli pravdu, ani ten nevypadal nijak skvěle.
Mohl to být kdokoliv.
A jako v hrozném snu Bobby Terry opět slyšel Flagga, jak říká: Chci ho poslat zpátky nepoškozeného. Prokristapána, tohle mohl být kdokoliv. Bylo to, jako kdyby schválně udělal přesný opak toho, co Velký Pěšák nařídil. Dva přímé zásahy do obličeje. Dokonce i zuby byly pryč.
Déšť bubnoval a bubnoval.
Má to tady spočítané. Je po všem. Neodvažoval se jet na východ a neodvažoval se zůstat na západě. Bud' skončí na telegrafní tyči, nebo ... nebo možná hůř.
Existuje vůbec něco horšího?
Vzhledem k tomu zatracenému bláznu u kormidla Bobby Terry nepochyboval, že existuje. Takže co teď?
Drbal se ve vlasech, hleděl na rozbitou tvář Soudce a pokoušel se přemýšlet.
Jih. To bylo ono. Jih. Už žádní pohraničníci. Na jih do Mexika, nebo, kdyby to nebylo dost daleko, dál do Guatemaly, Panamy nebo, kurva, možná do Brazílie. Vypadnout z tohohle bordelu. Už žádný východ, žádný západ, jenom Bobby Terry, v bezpečí a daleko od Velkého Pěšáka a jeho kouzelných bot, které ho mohou do -
Nový zvuk v deštivém odpoledni.
Bobby Terry zvedl hlavu.
Déšť, ano, déšť, který si bušil na kapotu obou vozidel a brumlání dvou předoucích motorů a -
Podivný, klapavý zvuk - jako sešlapané podpatky, které rychle kráčejí po asfaltu.
„Ne,“ zašeptal Bobby Terry.
Začal se otáčet.
Klapavý zvuk se zrychloval. Rychlá chůze, klus, běh, sprint a Bobby Terry se otočil úplně, jenže příliš pozdě, přicházel on, přicházel Flagg jako nějaká příšera z nejstrašnějšího hororu, který kdy byl natočen.

Tváře temného muže rozjařeně plály, oči se třpytily dobrým kamarádstvím a měl velký, hladový úsměv, za kterým se blýskaly obrovské zuby, žraločí zuby, a jeho ruce byly rozpřažené a z vlasů mu padala leskle černá vraní pírka.
Ne, pokusil se říci Bobby Terry, ale neozvalo se nic.
„HEJ, BOBBY TERRY, TYS TO POSRAAAL!“ zahulákal temný muž a dopadl na nešťastného Bobby Terryho.
Existují horší věci než ukřižování.
Třeba zuby.
KAPITOLA 62
Dayna Jurgensová ležela nahá v obrovské dvojité posteli, naslouchala šumění vody, které přicházelo z koupelny, a dívala se na svůj odraz v kulatém zrcadle na stropě, které svými rozměry přesně odpovídalo posteli. Říkala si, že ženské tělo vždycky vypadá nejlépe, když leží na zádech, natažené, bříško zatažené, prsa přirozeně vztyčená, protože je žádná gravitace nastahuje dolů. Bylo půl desáté ráno, osmého září. Soudce už byl mrtvý osmnáct hodin, Bobby Terry o hodnou chvíli méně - bohužel pro něj.
Sprcha tekla a tekla.
Tady máš jednoho posedlého čistotou, pomyslela si. To bych ráda věděla, co se mu stalo, že se sprchuje půl hodiny v kuse.
Vrátila se v duchu k Soudci. Kdo by si to pomyslel? Svým způsobem to byl zatraceně skvělý nápad. Kdo by podezříval starého muže? Nu, zdá se, že Flagg. Nějak věděl kdy a přibližně kde. Podél hranice s Idahem byla postavena linie hlídačů s příkazem zabít ho.
Jenže - něco se nepovedlo. Už od večeře byly tváře členů vyššího velení bledé a oči měli sklopené k zemi. Whitney Horgan, který byl skvělým kuchařem, podával cosi, co vypadalo jako žrádlo pro psy a bylo to tak spálené, že to ani nemělo žádnou chuť. Soudce je mrtvý, ale něco není v pořádku.
Vstala, přešla k oknu a zadívala se na poušť. Viděla dva školní autobusy, jak se šinou po US 95 na západ. Měly namířeno k letecké základně v Indian Springs, kde, jak věděla, probíhaly kursy létání na tryskových strojích. Na západě bylo asi dvanáct lidí, kteří uměli řídit letadlo, ale naštěstí - pro Svobodnou zónu - žádný z nich neuměl ovládat tryskáče Národní gardy v Indian Springs.
Ale učili se. To zase ano.
Co pro ni ale bylo v tuto chvíli na případu se Soudcem důležité, bylo, že věděli, co vědět neměli. Byl ve Svobodné zóně špión? Možné to bylo, výzvědná činnost byla něčím, co mohly hrát obě strany. Ale Sue Sternová jí řekla, že rozhodnutí vyslat zvědy bylo čistě záležitostí Výboru a ona velice pochybovala, že by některý z oněch sedmi byl na Flaggové straně. Matka Abagail by poznala, kdyby někdo z Výboru měl černou duši. Tím si byla Dayna jistá.
Pak už zbývala jen jedna velmi nepříjemná možnost. Ze to Flagg prostě věděl.
Dayna byla ve Vegas už osmý den a pokud mohla soudit, stala se plně uznávaným členem společnosti. Už teď nahromadila takové množství informací o tom, co se tady děje, že by k smrti vyděsila každého v Boulderu.
Stačila by pouhá zvěst o leteckých kursech. Ale co ji osobně děsilo nejvíc, bylo to, jak se od vás lidé odvracejí, když zmíníte Flaggovo jméno, jak předstírají, že neslyšeli. Někteří zkřížili prsty, poklekli, nebo naznačili ďábelské oko za srolovanou dlaní. Byl Tím, Kdo tu je a není.
To bylo ve dne. V noci, když jste potichu seděli v Club Baru v Grandu nebo u Červeného pantoflíčku, slyšeli jste o něm zkazky, začátek mýtu. Mluvili pomalu, s přestávkami, a nedívali se přitom na ostatní. Většinou popíjeli pivo. Kdybyste pili něco silnějšího, snadno byste mohli ztratit kontrolu nad ústy, a to bylo nebezpečné. Věděla, že ne vše, co říkají, je pravda, ale už nebylo lze odlišit pozlátko od podkladové látky. Slyšela, že mění zjev, že to je vlkodlak, že sám rozpoutal nákazu, že to je Antikrist, jehož příchod byl předpovězen ve Zjevení. Slyšela o ukřižování Hectora Drogana, o tom, že on prostě věděl, že Hector fetuje ... stejně jako prostě věděl, že Soudce je na cestě.
A nikdy o něm při nočních diskusích nemluvili jako o Flaggovi; jako by věřili, že když ho nazvete jménem, objeví se jako džin z láhve. Říkali mu temný muž, Velký Pěšák. Dlouhán. A Kryska Erwins mu říkal Loudavý Jidáš.
Jestli věděl o Soudci, nebylo logické, že ví i o ní?

Sprcha ztichla.
Hlavně klid, zlato. Takové tajemné dohady pouze podporuje. Dělá ho to tajuplnějším. Možná, že v Zóně má špeha - nemusí to být nikdo z Výboru, jenom, někdo, kdo mu řekl, že Soudce Farris není typ odpadlíka.
„Neměla bys tady chodit jen tak, pusinko. Nebo mě zase vyrajcuješ."
Otočila se k němu s širokým a vyzývavým úsměvem. Myslela na to, jak ráda by ho vzala do přízemí do kuchyně a nacpala tu jeho věc, na kterou je tak pyšný, do mlýnku na maso Whitneyho Horgana. „Proč si myslíš, že tady chodím jen tak?"
Podíval se na hodinky. „No, máme tak čtyřicet minut." Penis se mu už začínal chvět ... jako kouzelná hůlka, pomyslela si s kyselým pobavením Dayna.
„No tak pojď." Popošel k ní a Dayna mu ukázala na hruď. „A dej tu věc pryč. Běhá mi z toho mráz po zádech."
Lloyd Henreid se podíval na svůj amulet, temnou kapku s malou rudou trhlinou, a sundal si ho. Položil ho na noční stolek a tenký řetízek slaboučce zachřestil. „Lepší?"
„O moc lepší."
Rozevřela náruč. O chvilku později byl na ní. O chvilku později se dobýval do ní.
„Líbí se ti to?" vydechl. „Líbí se ti, jaký to je, kočičko?"
„Bože, tohle miluju," zasténala a myslela na mlýnek na maso a bílý porcelán a blyštivý kov.
„Cože?"
„Řekla jsem, že to miluju!" zavřískla.
Krátce poté nahrála orgasmus, divoce házela boky a křičela. On vyvrcholil o chvíli později (sdílela s Lloydem postel už čtyři dny a znala jeho rytmus téměř dokonale) a když ucítila, jak jí jeho semeno stéká po stehně, náhodou pohlédla na noční stolek.
Černý kámen.
Rudá trhlina.
Zdálo se, že na ni zírá.
Najednou měla hrozný pocit, že na ni opravdu zírá, že je to jeho oko, ze kterého byla sňata kontaktní čočka s namalovaným lidským okem.
Vidí mě, pomyslela si v bezmocné hrůze, ve chvilce bezbrannosti, než se jí vrátilo rozumné uvažování.
Hůř: vidí DO mě.
Jak doufala, Lloyd potom mluvil. To bylo také součástí jeho rytmu. Položil jí ruku kolem nahých ramen, zapálil si, díval se na jejich odraz v zrcadle na stropě a pověděl jí, co se dělo.
„Jsem rád, že jsem nebyl v kůži toho Bobby Terryho," řekl. „To ti teda povím. Šéf chtěl hlavu toho starýho bez jediný modřinky. Chtěl ji poslat přes hory. A podívej, co se stalo. Ten kretén mu nasází dvě rány z pětačtyřicítky rovnou do tváře. Zblízka. Asi dostal, co si zasloužil, ale jsem rád, že jsem tam nebyl."
„Co se mu stalo?"
„Pusinko, neptej se."
„Jak se to dozvěděl? Šéf?"
„Byl tam."
Zamrazilo ji.
„Prostě tam náhodou byl?"
„Jo. On je prostě náhodou vždycky tam, kde jsou potíže. Ježíši, když si vzpomenu na to, co udělal Ericu Stellertonovi, tomu vychcanýmu právníkovi, za kterým jsme s Popeláčem jeli do L. A. s ..."
„Co udělal?"
Dlouho si myslela, že vůbec neodpoví. Většinou ho dokázala jemně postrkovat směrem, kterým chtěla, řadou nezávazných, uctivých otázek, při kterých se cítil jako (řečeno nezapomenutelnými slovy Dayniny malé sestry) Král Sráč Hory hoven.
Ale tentokrát měla pocit, že zašla trochu daleko, až dokud neřekl podivným, stísněným hlasem:
„Jenom se na něj podíval. Eric zrovna vykládal ty svoje kydy o tom, jak by byl rád, kdyby Vegasská operace šlapala ... že bysme měli udělat tohle, měli bysme udělat tamto. Chudák Popeláč - nemá to v

hlavě tak úplně v pořádku, víš - na něj zíral, jako by to byl televizní herec nebo co. Eric přecházel tam zpátky, jako by mluvil k porotě a jako by si už byl jistý, že prosadí, co potřebuje. A on povídá - tichounce - 'Ericu'. Jenom tohle. A Eric se na něj podíval. Já jsem nic neviděl. Ale Eric se na něj díval dlouho. Možná pět minut. Oči se mu pořád zvětšovaly ... pak začal slintat ... a pak se začal hihňat ... a on se hihňal s ním a já dostal strach. Když se Flagg směje, tak dostaneš strach. Eric se pořád chichotal a on povídá, 'Až pojedeš zpátky, vyhoď ho na poušti.' A tak jsme ho vyhodili. Co my víme, třeba tam Eric chodí doteď. Díval se na Erica pět minut a přiveď ho k šílenství.“
Zhluboka zatáhl z cigarety a udusil ji. Vzal ji kolem ramen. „Proč se bavíme o takovejch věcech?“
„Nevím ... jak to jde v Indian Springs?“
Lloyd se rozzářil. Projekt v Indian Springs byl jeho dítě.
„Dobře. Fakt dobře. Začátkem října budeme mít první tři chlapy přeškolený na tryskáče, možná i dřív. Hank Rawson se zdá bejt výbornej. A ten Popeláč, to je kurva fakt génius. Na něco není tak dobrej, ale když dojde na zbraně, je fantastickej.“
S Popeláčem se setkala dvakrát. Pokaždé cítila zamrazení, když na ni upřel své podivné, kalné oči, a hmatatelný pocit úlevy, když z ní oči spustil. Bylo jasné, že ho spousta ostatních - Lloyd, Hank Rawson, Robbie Sykes, Krysař - bere jako maskota, opičku pro štěstí. Jedna jeho paže byla pokryta odpornou masou spálené, čerstvě zhojené tkáně a Dayna si vzpomněla na něco zvláštního, co se stalo před dvěma dny. Hank Rawson něco vykládal. Dal si do pusy cigaretu, škrtl sirkou a ještě než si zapálil a sirku zhasl, dokončil své vyprávění. Dayna viděla, jak Popeláčovy oči ulpěly na plamínku zápalky, jak přestal dýchat. Jako by se celá jeho bytost soustředila na ten drobný plamínek. Bylo to jako dívat se na hladovějícího, který očima hltá večeři o devíti chodech. Pak Hank mávl zápalkou a ohořelý konec hodil do popelníku. Okamžik pominul.
„On to se zbraněmi umí?“ zeptala se Lloyda.
„Jo, je to hotovej mistr. Tryskáče maj' pod křídlama podvěšený rakety vzduch-země. Nikdo nemoh' přijít na to, jak se ty zatracený věci připínaj' na letadla. Nikdo nemoh' přijít na to, jak se odjišťujou a jak ovládaj'. Bože, nám trvalo skoro celej den, než jsme přišli na to, jak se vůbec sundávaj' z těch bezpečnostních stojanů. A Hank povídá 'Měli bysme zavolat Popa, až se vrátí do Vegas, a zkusit, jestli na to nepříde on.“
„Až se vrátí?“
„Jo, je to srandovní kousek. Teď byl ve Vegas asi tejden, ale už se zase chystá pryč.“
„Kam chodí?“
„Do pouště. Vezme si landrover a prostě jede. Je to divnej chlap, to ti povím. Na západ odsud není nic než prázdná poušť a bohem zapomenutá pustina. Já bych to měl vědět. Seděl jsem v jedny díře jménem Brownsville. Nevím, jak tam přežívá, ale prostě to umí. Hledá nový hračky a vždycky jich pár přiveze. Asi před tejdnem jsme se vrátili z L.A. a on přitáh' hromadu armádních samopalů s laserovým zaměřováním. Teďka to byly Tellerovy miny, kontaktní miny, třištivý miny. Taky tolik defoliantu, že by se celý Colorado dalo proměnit na kopec, holej jako vajíčko.“
„Kde to hledá?“
„Všude,“ řekl Lloyd jednoduše. „Vyčenichá to, kočičko. Není to až tak divný. Většina západní Nevady a východní Kalifornie patřila starým dobrým Spojeným státům. Tam testovali svoje hračky, všechno až k atomovkám. Jednou sem taky nějakou přitáhne.“
Zasmál se. Dayně bylo náhle chladno, hrozné chladno.
„Superchřipka se rozjela tam odtud odněkud. To bych se vsadil. Možná to Popeláč najde. Říkám ti, prostě to vyčenichá. Šéf říká jenom: nechte ho běhat, a to děláme. Víš, co je teď jeho nejoblíbenější hračka?“
„Ne,“ řekla Dayna. Nebyla si jistá, jestli to chce vědět ... ale na co by sem potom vůbec chodila?
„Plamenomety.“
„Plamenomety?“
„Jo. Má jich v Indian Springs pět, seřazený jako závoďáky.“ Lloyd se zasmál. „Používali je ve Vietnamu. Pěšáci tomu říkali Zippo. Jsou plný napalmu. Miluje je.“
„Rozkošný,“ zamumlala.

„Takže když se teď Popeláč vrátil, vzali jsme ho do Indian Springs. Mumlal si a hučel si pro sebe a běhal kolem těch raket a asi za šest hodin je měl namontovaný a odjištěný. Věřila bys tomu? Letecký techniky na to cvičej' asi devadesát let. Ale oni nejsou Popeláčové, že jo? Je to prostě zasranej génius."
Idiotský badatel, chceš říci. Vsadím se, že vím, jak přišel k těm spáleninám.
Lloyd se podíval na hodinky a posadil se. „Když už tak mluvíme o Indian Springs, musím tam jet. Mám akorát čas na další sprchu. Chceš se osprchovat se mnou?"
„Teď ne."
Když se sprcha rozšuměla, oblékla se. Až doposud se jí vždycky povedlo svlékat se a oblékat, když nebyl v pokoji, a při tom chtěla zůstat.
Připjala si držák k předloktí a čepel zasadila do pružiny. Rychlé švihnutí zápěstím a má ji v ruce.
Nu, říkala si, když si oblékala halenku, dívka musí mít nějaká ta tajemství.
Odpoledne trávívala v partě, která se starala o údržbu pouličního osvětlení. Ta práce spočívala v testování žárovek pomocí jednoduchého přístroje a - když byly spálené nebo zničené vandaly v době, kdy se Las Vegas svíjelo ve spárech epidemie - v jejich nahrazování. Byli celkem čtyři a měli k dispozici nákladák s výsuvnou plošinou, který přejížděl od sloupu ke sloupu a z ulice na ulici.
Pozdě odpoledne byla Dayna nahoře na plošině a odstraňovala plexisklo z jedné lampy a dumala o tom, jak moc má ráda lidi, s nimiž pracuje, zejména Jenny Engstromovou, prostořekou a krásnou bývalou tanečnici z nočního klubu, která teď manipulovala s ovladači plošiny. Byla typem ženy, kterou by Dayna chtěla za nejlepší přítelkyni a mátlo ji, že Jenny je tady, na straně temného muže. Mátlo ji to natolik, že se ani neodvažovala požádat Jenny o vysvětlení.
Ostatní byli taky fajn. Měla za to, že ve Vegas je větší procento tupců než ve Svobodné zóně, nikdo z nich ale neměl tesáky ani se za úsvitu neměnil v netopýra. Lidé tu pracovali o mnoho tvrději než kdokoliv v Zóně. Ve Svobodné zóně byli k vidění takoví, kteří po celé dny lelkovali v parcích, a byli tam i lidé, kteří se rozhodli polední přestávku držet od dvanácti do dvou. To by se tu nemohlo stát. Od osmi ráno do pěti odpoledne pracovali všichni, buď v Indian Springs nebo na údržbě tady ve městě. A znovu začala škola. Ve Vegas bylo kolem dvaceti dětí ve věku od čtyř (Daniel McCarthy, miláček všech ve městě, známý jako Dinny) do patnácti let. Našli dva lidi s učitelským vzděláním a vyučování probíhalo po pět dní v týdnu. Lloyd, který ze školy odešel poté, co už na obecné třikrát opakoval, byl velmi pyšný na to, že tu mají všichni možnost vzdělání. Lékárny byly otevřené a nikdo je nestrážil. Lidé do nich neustále přicházeli a odcházeli... ale neodnášeli si nic jiného než lahvičku aspirinu nebo alnagonu. Na Západě s drogami nebyl žádný problém. Každý, kdo viděl, co se stalo Hectoru Droganovi, věděl, jaký je za takový zlozvyk trest. Nebyli tu ani Richové Moffatové. Všichni byli přátelští a přímí. A bylo moudré nepít nic silnějšího, než je pivo v plechovce.
Německo 1938, pomyslela si. Nacisti? Ach, jak šarmantní lidé. Takoví atletičtí. Nechodí do nočních klubů, noční kluby jsou pro turisty. Co dělají? Vyrábějí hodiny.
Je tohle přirovnání fér? uvažovala Dayna s rozpaky a myslela na Jenny Engstromovou, kterou měla tak ráda. Nebyla si jistá ... ale myslela si, že asi fér je.
Otestovala zkoušečkou žárovku pod krytem. Byla špatná. Vyndala ji, opatrně si ji vložila mezi nohy a hmátla pro novou. Bože, už je skoro konec směny. Už je -
Pohlédla dolů a ztuhla.
Od autobusové zastávky přicházeli lidé a hleděli vzhůru tak, jako skupina lidí hledívá na něco vysoko nahoře. Syndrom zábavy zadarmo.
Ten obličej, který na ni hledí.
Ten široký, rozesmátý, udivený obličej.
Bože na nebesích, je to Tom Cullen?
Do oka jí vtekl čůrek slaného potu a ona začala vidět dvojmo. Když si oko protřela, byl ten obličej pryč.
Lidé z autobusu byli už v půli ulice, houpali chlebníky, povídali si a žertovali. Dayna zírala na jednoho z nich, který by mohl být Tomem Cullenem, ale zezadu se to dalo jen těžko říci -
Tom? Poslali by Toma?
Jistě ne. To je tak šílené, že je to skoro -
Skoro přirozené.

Ale prostě tomu nedokázala uvěřit.
„Hej, Jurgensová!“ zavolala na ni Jenny břeskně. „Usnulas nebo si tam děláš dobře?“
Dayna se naklonila přes nízké zábradlí plošiny a shlédla na Jennin vzhůru obrácený obličej. Ukázala jí prostředník a Jenny se rozesmála. Dayna se vrátila k žárovce, snažila se ji zašroubovat, a když se jí to povedlo, byla právě padla. Po cestě zpět do garáže byla tichá a roztržitá ... tak tichá, že se o tom Jenny zmínila.
„Jen prostě asi nemám co říct,“ řekla jí Dayna s nepovedeným úsměvem.
To nemohl být Tom.
Nebo mohl?
„Vstávej! Vstávej! Zatraceně, vstávej, ty čubko!“
Z nepokojného spánku se probrala, až když ji někdo kopl do kříže a shodil ji z okrouhlé postele na zem. Náhle byla vzhůru a zmateně pomrkávala.
Byl to Lloyd. Shlížel na ni s mrazivým vztekem. Whitney Horgan. Ken DeMott. Eso. Jenny. Jenže Jennin obvykle upřímný obličej byl prázdný a studený.
„Jenny-?“
Bez odpovědi. Dayna se posbírala do kleku, matně si uvědomovala svou nahotu, mnohem více si ale byla vědoma studeného kruhu obličejů, které na ni hleděly. Lloyd měl na tváři výraz muže, který byl podveden a teď na nevěru přišel.
Zdá se mi to?
„Obleč si ty zasraný šaty, ty prolhaná, špiclovská čubko!“
Takže se jí to nezdá. V žaludku cítila hrůzu až k zvracení, hrůzu, ke které nejspíš muselo dojít. Věděli o Soudci, teď vědí i o ní. On jim to řekl. Rychle pohlédla na budík na nočním stolku. Bylo čtvrt na čtyři ráno. Hodina tajné policie, pomyslela si.
„Kde je?“ zeptala se.
„Blízko,“ řekl Lloyd pochmurně. „Za chvíli si budeš přát, aby tu nebyl.“
„Lloyde?“
„Co je?“
„Nakazila jsem tě, moc škaredou nemocí. Pohlavní nemocí, Lloyde. Doufám, že ti uhnije pták.“
Nakopl ji přesně pod hrudní kost a jí to převrátilo na záda.
„Doufám, že ti uhnije, Lloyde.“
„Zavři hubu a obleč se.“
„Běžte odsud. Nebudu se oblékat před žádným mužem.“
Lloyd ji znovu nakopl, tentokrát do bicepsu pravé paže. Bolest byla ohromující a ústa se jí stáhla do roztřesené křivky, ale nevykřikla.
„Jsi v průseru, co, Lloyde? Spát s Matou Hari ...“ Zašklebila se na něj a v očích jí stály slzy bolesti.
„Pojď, Lloyde,“ řekl Whitney Horgan. Viděl v Lloydových očích vraždu. Rychle se mezi ně postavil a položil Lloydovi ruku na rameno. „Půjdeme do obýváku. Jenny na ni dá pozor.“
„A co když si usmyslí vyskočit z okna?“
„Nedám jí příležitost,“ řekla Jenny. Její široký obličej byl kamenný a Dayna si poprvé všimla, že má po boku pistoli.
„Stejně by se jí to nepovedlo,“ řekl Eso. „Ta okna tady jsou jen pro parádu, tos nevěděl? Čas od času se z nich chtěli po hlavě vrhnout chlápci, kteří hodně prohráli u rulety nebo v kartách, a to by hotelu nedělalo dobrou reklamu. A tak se nedají otevřít.“ Oči mu dopadly na Daynu, a byla v nich stopa soucitu. „A ty, holka, jsi toho prohrála opravdu hodně.“
„Pojď, Lloyde,“ řekl znovu Whitney. „Nebo uděláš něco, co tě pak bude mrzet - kopneš ji do hlavy nebo něco - takže radši pojď odtud.“
„Dobře.“ Vyšli spolu a Lloyd se ohlédl přes rameno. „Ještě ti to osladím.“
„Byls nejmizernější milenec, jakého jsem kdy měla,“ řekla sladce.
Chtěl se na ni znovu vrhnout, ale Whitney a Ken DeMott ho zadrželi a vtáhli do chodby. Dvojité dveře se s klapnutím zavřely.
„Obleč se, Dayno,“ řekla Jenny.

Dayna vstala a třela si rudnoucí podlitinu na paži. „Tak s takovými táhneš?“ zeptala se. „S takovými? S lidmi, jako je Lloyd Henreid?“
„Tys s ním spala, ne já.“ Na jejím obličeji se poprvé objevila emoce: vzteklá výčitka. „Myslíš, že je hezký, když sem přijdeš a vyzvídáš na lidech? Zasloužíš si všechno, co tě čeká. A, sestřičko, čeká tě toho moc.“
„Měla jsem důvod, proč s ním spát.“ Sáhla po kalhotkách. „A měla jsem důvod, proč vyzvídat.“
„Proč prostě nezavřeš hubu?“
Dayna se otočila a pohlédla na Jenny. „Co si myslíš, že tady děláte? Proč myslíš, že se ti lidi v Indian Springs učí pilotovat letadla? Tyhle řízené střely, myslíš, že s nimi chce Flagg své holce vyhrát na rančerské slavnosti panenku?“
Jenny pevně stiskla rty. „To není moje věc.“
„Nebude to tvoje věc, když s těmi letadly přeletí příštího jara přes Hory a těmi střelami tam vymažou z povrchu země všechen život?“
„Doufám, že to udělají. Buď my, nebo vy; tak to říká on. A já mu věřím.“
„Hitlerovi taky věřili. Ale ty mu nevěříš; jseš z něj jen posraná strachy.“
„Obleč se, Dayno.“
Dayna si natáhla kalhoty, zapjala knoflíky, pak zip. Potom si přitiskla dlaň na ústa. „Já ... já budu nejspíš zvracet ... Bože!“ Popadla blůzu, otočila se, utíkala do koupelny a zamkla dveře. Vydávala hlasité dávivé zvuky.
„Otevři dveře, Dayno! Otevři, nebo je rozstřílím!“
„Blbě -“ Znovu napodobila hlasité dávení. Postavila se na špičky, šátrala po vršku lékárničky, děkovala Bohu za to, že tam nechala svůj nůž a jeho pružinový držák, a prosila o dvacet sekund -
Už držák měla. Připjala si ho. V ložnici se ozvaly další hlasy.
Levou rukou pustila v umývadle vodu. „Jen minutu, je mi blbě, zatraceně!“
Oni ale neměli v úmyslu dát jí minutu. Někdo uštědřil koupelnovým dveřím kopanec a vyrazil je z rámu. Nůž zaklapl do pouzdra. Spočíval podél jejího předloktí jako jedovatý šíp. Když se se zoufalou rychlostí oblékala a zapínala rukávy, div blůzu neroztrhla. Nastříkala si vodu na ústa. Spláchla záchod.
Další kopanec do dveří. Dayna odjistila západku a oni vpadli dovnitř. Lloyd vypadal rozzuřeně, Jenny stála za Kenem DeMottem a Esem a mířila na ni.
„Blila jsem,“ řekla chladně Dayna. „Mrzí vás, že jste se nemohli dívat, co?“
Lloyd ji popadl za ramena a vyhodil z koupelny. „Měl jsem ti zlámat krk, ty kundo.“
„Pamatuj na hlas svého pána.“ Zapjala si blůzu a přejela je lesknoucíma očima. „Je to váš psí bůh, co? Ližte mu prdel a budete jeho.“
„Radši bys měla zavřít pysk,“ řekl nevrle Whitney. „Jen si to děláš horší.“
Pohlédla na Jenny, neschopna pochopit, jak se mohla z té obhroublé denní holky s upřímným smíchem stát tahle noční věc s prázdnou tváří.
„Copak nevidíte, že se připravuje to všechno spustit znova?“ zeptala se jich zoufale. „Zabíjení, střílení ... epidemii!“
„On je největší a nejsilnější,“ řekl Whitney se zvláštní něžností. „Vymaže vás z povrchu země.“
„Už žádný řeči,“ řekl Lloyd. „Jdeme.“
Chtěli ji chytit za paže, ale ona couvla, ovinula si rukama tělo a zavrtěla hlavou. „Půjdu sama,“ řekla.
Kromě několika mužů s pistolemi a puškami, sedících a postávajících u dveří, bylo kasino opuštěné. Zdálo se, že ti muži, jak tak pokukují po stěnách, stropech a holých herních stolech, tam nacházejí zajímavé věci, když tu se otevřely dveře výtahu a vystoupila Lloydova parta s Daynou mezi sebou.
Odvedli ji k bráně na konci řady pokladních okének. Lloyd ji otevřel malým klíčem a oni jí prošli. Rychle ji strkali částí, která vypadala jako banka; byly tam sečítačky, odpadkové koše plné rolí papíru, kelímky s gumičkami a svorkami. Obrazovky počítačů, nyní šedé a prázdné. Pootevřené pokladní zásuvky. Z některých vypadly bankovky a ležely na kachlíkované podlaze. Většinou to byly padesátky a stovky.
Whitney otevřel další dveře na konci pokladní místnosti a pak Daynu provedli chodbou s běhounem do prázdné přijímací kanceláře. Vkusně vybavené kanceláře. Bílý stůl tajemníka s dobrým vkusem, jenž před několika měsíci zemřel v kašli a přitom chrlil velké zelené chuchvalce hnisu. Obraz na zdi vypadal

jako tisk Paula Kleea. Jemně chundelatý hnědý koberec. Předpokoj k trůnu moci.
Do všech dutin jí prýštil jako studená voda strach, ochromoval ji tak, že si připadala nemotorně a neohrabaně. Lloyd se ohnul za přepážku a cvakl přepínačem, který tam byl. Dayna si všimla, že je lehce zpocený.
„Máme ji, R.F.“
Cítila, jak v ní bublá hysterický smích a nedokázala jej zastavit - a bylo jí to jedno. „R.F.! R.F.! Ale to je dobré!“ Propukla v záchvat hihňání a náhle ji Jenny uhodila.
„Zavři hubu!“ zasyčela. „Nevíš, co tě čeká.“
„Já to vím,“ řekla Dayna a hleděla na ni. „Ale ty a vy ostatní, vy to nevíte.“
Z interkomu se ozval hlas, vřelý, potěšený a veselý. „Velmi dobře, Lloyde, díky. Pošli ji sem, prosím.“
„Samotnou?“
„Tak tak.“ Ozvalo se shovívavé uchichtnutí a pak se interkom vypnul. Dayna pocítila, že jí při tom zvuku vyschlo v ústech.
Lloyd se otočil. Na čele mu vyvstala spousta potu a tekla mu ve velkých kapkách po tváři jako slzy.
„Slyšelas. Běž.“
Založila si ruce pod prsy, tak, aby byl nůž otočen dovnitř. „Myslím, že se mi nechce.“
„Vtáhnu tě tam.“
„Podívej se na sebe, Lloyde. Jsi tak vyděšený, že bys tam nevtáhl ani pitomou loutku.“ Pohlédla na ostatní. „A vy taky. Jenny, ty div nečuráš do kalhot. To není nijak dobré pro tvou pleť. Ani pro kalhoty.“
„Nech toho, ty kurvo potměšilá,“ zašeptala Jenny.
„Ve Svobodné zóně jsem nikdy takhle vyděšená nebyla,“ řekla Dayna. „Cítila jsem se tam dobře. Přišla jsem sem, protože jsem chtěla, aby ten dobrý pocit vydržel. Žádná jiná politika v tom nebyla. Měli byste o tom přemýšlet. Možná kolem sebe šíří strach, protože nemá co jiného dát.“
„Madam,“ řekl Whitney omluvně, „rád bych si vyslechl vaše kázání až do konce, ale ten muž čeká. Je mi to líto, ale teď buď řeknete amen a projdete těmi dveřmi po svých, nebo vás tam vtáhnu já. Budete mu moci svou historku povědět, sotva tam vstoupíte ... pokud se vám tedy bude dostávat slin. Ale do té doby za vás neseme zodpovědnost.“
Zvláštní na tom je, pomyslela si, že jeho lítost zní upřímně. Škoda jen, že je také upřímně vyděšen.
„To nebude nutné.“
Přinutila nohy k prvnímu kroku; pak už to bylo o něco snadnější. Jde na smrt; tím si byla zcela jistá. Když se to má stát, stane se. Má nůž. Nejdříve pro něj, a pak, bude-li to nutné, pro sebe.
Pomyslela si: Jmenuji se Dayna Roberta Jurgensová a bojím se, ale bála jsem se už předtím. Nemůže mi vzít nic jiného než to, čeho bych se stejně jednou musela vzdát - můj život. Nenechám ho, aby mě zlomil. Nenechám se ponížit a chci zemřít čestně ... a udělám to tak, jak chci.
Vzala za kliku a vstoupila do vnitřní kanceláře ... a do přítomnosti Randalla Flagga.
Místnost byla velká a téměř nevybavená. Velký stůl byl přistrčen k protější zdi, za ním stálo šéfovské otočné křeslo. Obrazy byly zakryty odhozeným šatstvem. Světla nesvítila.
Na druhé straně místnosti byla prosklená zeď s roztaženými závěsy, která hleděla do pouště. Dayna si pomyslela, že nikdy neviděla tak sterilní a nelákavý výhled. Nahoře visel měsíc jako malá, vyleštěná stříbrná mince. Byl skoro v úplňku.
Před stěnou stála silueta muže, vyhlížejícího ven.
Díval se ven ještě dlouho poté, co vstoupila, a lhostejně jí vystavoval záda. Pak se otočil. Jak dlouho asi člověku trvá, než se otočí? Dvě, nanejvýš snad tři sekundy. Ale Dayně se zdálo, že se temný muž otáčí celou věčnost, a zvolna ze sebe ukazuje více a více, jako to dělá během lunárního cyklu sám měsíc. Bylo z ní znovu dítě, oněmělé děsivou zvláštností velkého strachu. Na chvíli byla lapena v pavučině jeho přitažlivosti, jeho půvabu, a byla si jistá, že až za neznámý počet eonů dokončí obrátku, bude hledět do tváře svého snu: gotického mnicha v kápi, s kapuci přetaženou kolem naprosté temnoty. Negativní muž bez tváře. Uvidí jej a pak se zblázní.
Pak se na ni podíval, udělal pár kroků k ní, vřele se usmíval a její první šokovanou myšlenkou bylo: Cože, on je v mém věku?!
Randy Flagg měl černé, rozcuchané vlasy. Jeho tvář byla pohledná a růžolící, jako by strávil spoustu času

v pouštním větru. Rysy měl citlivé a oči mu tančily radostí jako oči nějakého malého dítěte s důležitým, úžasným a tajným překvapením.
„Dayno!“ řekl. „Ahoj!“
„N-N-N-Nazdar.“ Nedokázala říci víc. Pomyslela si, že byla připravená na všechno, ale na tohle ne. Smál se jejímu zmatku. Pak jakoby omluvně rozpažil. Na sobě měl vybledlou kašmírovou košili s roztřepeným límcem, ocvočkované džíny a velmi staré kovbojské boty se sešlapanými podpatky.
„Co jsi čekala? Upíra?“ Úsměv se rozšířil a skoro ji přinutil mu ho vrátit. „Stahovače kůží? Co ti o mně napovídali?“
„Oni se bojí,“ řekla. „Lloyd se ... potil jako prase.“ Jeho úsměv si stále říkal o odpověď a stálo ji spoustu sil, aby tomu dokázala vzdorovat. Byla skopnuta z postele na jeho rozkaz. Přivlečena k ... čemu? Ke zpovědi? Řekni všechno, co víš o Svobodné zóně? Nevěřila, že by bylo moc toho, co ještě neví.
„Lloyd,“ řekl Flagg a lítostivě se usmál. „Když zuřila chřipka, Lloyd prošel ve Phoenixu o něco hořčí zkušeností. Nerad o tom mluví. Zachránil jsem jej před smrtí a“ - jeho úsměv byl ještě více odzbrojující, byli-li to vůbec možné - „a před osudem, který by byl horší než smrt, tak zní myslím ten oblíbený idiom. Tu zkušenost si spojuje s mou osobou, i když jsem na tom neměl žádný podíl. Věříš mi?“
Zvolna přikývla. Věřila mu, a zjistila, že přemýšlí, zda Lloydovo neustálé sprchování má s tou „o něco hořčí zkušeností“ co dělat. Zjistila také, že cítí něco, co by ve spojení s Lloydem Henreidem nikdy neočekávala: lítost.
„Dobře. Posaď se, drahá.“
Rozpačitě se rozhlédla kolem.
„Na podlahu. Podlaha bude stačit. Musíme si promluvit, a pravdivě. Lháři patří do želez, a tak se lží vystříháme. Posadíme se, jako bychom byli přátelé u táborového ohně. Sedni, holka.“ V očích mu jiskřilo potlačované veselí a jeho boky vypadaly, že se třesou jen stěží zadržovaným smíchem. Posadil se, složil nohy a pak na ni rozkazovačně pohlédl. Jeho oči se zdály říkat: Nechceš mě přece nechat v téhle směšné kanceláři sedět samotného, že ne?
Po chvíli přemítání se posadila. Zkřížila nohy a rukama si zlehka objala kolena. Cítila uklidňující váhu nože v pérovém držáku.
„Poslali tě sem, abys vyzvěděla o naší zemi co nejvíc, drahá,“ řekl. „Je to odpovídající popis situace?“
„Ano.“ Nemělo smysl to popírat.
„A víš, co se ve válce se špióny obvykle dělá?“
„Ano.“
Jeho úsměv zářil jako slunce. „Není pak štěstím, že tví lidé a já nejsme ve válce, co?“
Naprosto překvapeně na něj pohlédla.
„Ale nejsme, vždyť víš,“ řekl tiše a upřímně.
„Ale ... ty ...“ Hlavou jí prolétávaly tisíce zmatených myšlenek. Indian Springs. Rakety. Popeláč se svými defolianty a napalmem. Způsob, jimž se vždy změnila povaha hovoru, když přišla řeč na jméno tohoto muže - nebo na jeho existenci. A ten právník, Eric Stellerton. Toulající se po poušti Mojave s vypáleným mozkem.
Neudělal nic víc, než že na něj pohlédl.
„Napadli jsme tu vaši takzvanou Svobodnou zónu? Podnikli jsme proti vám nějaké nepřátelské akce?“
„Ne ... ale -“
„A napadli jste vy nás?“
„Jistěže ne!“
„Ne. A my v tomto směru nic neplánujeme. Podívej!“ Náhle vztáhl pravou ruku a sroloval ji do trubičky. Když se skrz ni podívala, viděla poušť za skleněnou stěnou.
„Velká Západní poušť!“ vykřikl. „Velká pustina! Nevada! Arizona! Nové Mexiko! Kalifornie! Pár mých lidí je ve Washingtonu, kolem Seattlu. Hrstka v Idahu a Novém Mexiku. Jsme příliš rozptýlení, než abychom mohli během příštího roku byť jen pomyslet na sčítání lidu. Jsme mnohem zranitelnější než vaše Zóna. Svobodná zóna je vysoce organizovaný úl nebo komuna. My jsme jen konfederace, se mnou jako titulární hlavou. Je tu místo pro oba. Bude tu dost místa ještě v roce 2190. Pokud se tedy budou rodit živé děti a přežijí, což se my tady dozvíme nejdříve za pět měsíců. Pokud ano, a lidstvo bude trvat dále,

ať spolu bojují naši vnuci, jestli si budou mít co vyřizovat. Nebo jejich vnuci. Ale o co proboha máme bojovat my?“
„O nic,“ zamumlala. V ústech měla sucho. Cítila se ohromená. A ještě nějak ... je to naděje? Hleděla mu do očí. Nebyla schopna odtrhnout zraky, a ani nechtěla. Nezešílela. Vůbec z něj nešílí. Je ... je to velmi slušný člověk.
„K boji neexistují ekonomické důvody, a ani technologické. Naše politika je trochu odlišná, ale vzhledem k horám mezi námi to je naprosto nedůležitá věc ...“
On mě hypnotizuje.
S obrovskou námahou od něj odtrhla oči a zadívala se mu přes rameno na měsíc. Flaggův úsměv trochu povadl a zdálo se, že se mu obličejem na okamžik mihl výraz podráždění. Nebo si to jen představuje? Když se na něj znovu podívala (tentokrát opatrněji), už se na ni zase laskavě usmíval.
„Nechal jsi zabít Soudce,“ řekla drsně. „Něco ode mě chceš, a až to dostaneš, necháš zabít i mě.“
Starostlivě na ni pohlédl. „Podél celé hranice Idaha a Oregonu byly hlídky, které po Soudci Farrisovi pátraly, to je pravda. Ale ne proto, aby ho zabily! Měly rozkaz, aby ho ke mně přivedly. Do včerejška jsem byl v Portlandu. Chtěl jsem s ním mluvit tak, jak teď mluvím s tebou, drahá: klidně, slušně a rozumně. Dva lidé z mých hlídek ho vystopovali v Copperfieldu v Oregonu. Začal střílet, jednoho mého muže smrtelně zranil a druhého rovnou zabil. Než ten zraněný umřel, zastřelil Soudce. Je mi líto, že to tak dopadlo. Víc líto, než si vůbec dokážeš představit.“ Oči mu potemněly a ona mu tohle věřila ... ale nejspíš ne tak, jak chtěl. Znovu pocítila ten chlad.
„Takhle se to tu nevypráví.“
„Věř jim nebo věř mně. Ale nezapomeň, že já jsem ten, kdo jim dává rozkazy.“
Byl přesvědčivý ... zatraceně přesvědčivý. Zdál se téměř neškodný - ale to není tak docela pravda, že? Ten pocit vyvěral z pohledu na toho muže ... nebo na něco, co vypadá jako muž. Bylo v tom tolik úlevy, že málem změkla. Měl charisma a schopnost politika strčit ti všechny tvé nejlepší argumenty za klobouk ... ale dělal to způsobem, který jí připadal velmi znepokojivý.
„Pokud nechceš válku, k čemu ta letadla a všechny ty věci, které máš v Indian Springs?“
„Obranná opatření,“ řekl okamžitě. „Podobné věci děláme v Sealess Lake v Kalifornii a na Edwardsově letecké základně. Další skupina lidí je u atomového reaktoru v Yakima Ridge ve Washingtonu. Vaši lidé budou dělat podobné věci ... jestli je už nedělají.“
Dayna velmi pomalu zavrtěla hlavou. „Když jsem odcházela ze Zóny, ještě se pokoušeli dát znovu do provozu elektrárnu.“
„A já bych jim byl rád poslal jednoho nebo dva techniky, jenže jsem se dozvěděl, že váš Brad Kitchner se s tím už dokonale vypořádal. Měli včera krátký výpadek, on ten problém ale velmi rychle zvládl. Šlo o přetížení na Arapahoe.“
„Jak to všechno víš?“
„Mám své způsoby,“ řekl žoviálně. „Mimochodem, ta stará žena se vrátila. Ta hodná stařenka.“
„Matka Abagail?“
„Ano.“ Jeho oči byly vzdálené a kalné; snad smutné. „Je mrtvá. Škoda. Opravdu jsem doufal, že se s ní setkám osobně.“
„Mrtvá? Matka Abagail je mrtvá?“
Kalný pohled se projasnil a on se na ni usmál. „Vážně tě to tolik překvapuje?“
„Ne. Ale překvapuje mě, že se vrátila. A ještě více mě překvapuje, že to víš.“
„Vrátila se zemřít.“
„Řekla něco?“
Flaggovi na chvíli spadla žoviální maska a odkryla černý a vzteklý zmatek.
„Ne,“ řekl. „Myslel jsem, že by mohla ... mohla promluvit. Ale zemřela v kómatu“
„Jsi si jistý?“
Vrátil se mu úsměv, zářivý jako slunce, rozhánějící přízemní mlhu.
„To je jedno, Dayno. Bavme se o příjemnějších věcech, jako je třeba tvůj návrat do Zóny. Jsem si jistý, že bys byla radši tam než tady. Mám pro tebe něco, co by sis měla vzít s sebou.“ Hmátl do své košile, vylovil jelenicový pytlík a vytáhl z něj tři automapy. Podal je Dayně, která na ně hleděla se vzrůstajícími

rozpaky. Bylo na nich sedm západních států. Některé oblasti byly vystínovány červeně. Rukou dopsaná legenda pod mapou je označovala za oblasti, kde znovu začala vzrůstat populace.
„Ty chceš, abych s sebou vzala tohle?“
„Ano. Já vím, kde jsou vaši lidé; chci, abyste věděli, kde jsou moji. Je to gesto dobré vůle a přátelství. A až se vrátíš, chci, abys jim řekla tohle: že Flagg jim nechce nijak uškodit a že Flaggovi lidé jim nechtějí nijak uškodit. Řekni jim, ať už neposílají další špióny. Pokud sem chtějí někoho poslat, ať ho označí za diplomatického vyslance ... nebo stipendistu ... nebo cokoliv, zatraceně. Ale ať ti další přijdou už bez skrývání. Řekneš jim to?“
Cítila se ohromená a zemdlená. „Jistě. Řeknu jim to. Ale -“
„To je všechno.“ Znovu vztyčil prázdné, rozevřené dlaně. Něco zahlédla a znepokojeně se předklonila.
„Na co se díváš?“ V jeho hlasu bylo ostří.
„Nanic.“
Ale dívala se, a podle jeho napjaté tváře věděla, že ví, že si toho všimla. Na Flaggových dlaních nebyly rýhy. Byly hladké a prázdné jako bříško novorozeněte. Žádná čára života, žádná čára lásky, žádné kroužky mezi články, zadně rýhy na zápěstí, žádné papilární čáry na prstech. Jen ... prázdno.
Dívali se na sebe po dobu, která se zdála velmi dlouhá.
Pak se Flagg vztyčil a přešel ke stolu. I Dayna vstala. Právě začínala věřit, že by ji mohl nechat jít. Seděl na hraně stolu a přitáhl si interkom.
„Řeknu Lloydovi, aby tvé motorce vyměnil svíčky a olej,“ řekl. „Taky mu řeknu, aby doplnil nádrž. Už žádné starosti s benzínem, olejem, ani nedostatkem potravin, co? Spousta pro všechny. Ačkoliv pamatuji dny - a ty myslím taky - kdy se zdálo, že by celý svět mohl vyletět do vzduchu v sérii nukleárních výbuchů, a to všechno kvůli nedostatku bezolovnatého benzínu.“ Zavrtěl hlavou. „Lidé byli velmi, velmi hloupí.“ Stiskl tlačítko interkomu. „Lloyde?“
„Ano, jsem tady.“
„Mohl bys natankovat Dayninu motorku, ošetřit ji a postavit před hotel? Dayna nás opustí.“
„Ano.“
Flagg přerušil spojení. „Tak to by bylo, drahá.“
„Můžu ... prostě jít?“
„Ano, madam. Bylo mi potěšením.“ Ukázal ke dveřím ... a dlaně měl otočeny k zemi.
Šla ke dveřím. Rukou už se skoro dotkla kliky, když řekl: „Je tu ještě jedna věc. Taková ... maličkost.“
Dayna se otočila, aby na něj viděla. Šklebil se na ni a byl to přátelsky škleb, ale ona si na záblesk sekundy vybavila velkého černého mastifa, s jazykem vyplazeným před velkými vyčnívajícími zuby, které jí mohou roztrhnout ruku jako kus hadru.
„O co jde?“
„Je tu ještě jeden váš člověk,“ řekl Flagg. Jeho úsměv se rozšířil. „Kdopak to asi je?“
„Jak to mám pro všechno na světě já vědět?“ zeptala se Dayna a v mozku jí blýsklo: Tom Cullen ... mohl by to vážně být on?
„Ale no tak, drahoušku. Myslel jsem, že jsme k sobě přímí.“
„Jistě,“ řekla. „Tak se na to podívej zpříma a zjistíš, že jsem naprosto upřímná. Výbor vyslal mě ... a Soudce ... a kdo ví, kolik dalších ... a byli velmi opatrní. Abychom nemohli nic vyžvanit, kdyby se něco ... však víš, stalo.“
„Kdybychom se rozhodli vám vytrhat pár nehtů?“
„Tak. Mě vyzvala Susan Sternová. Myslím, že Larry Underwood ... ten je taky ve Výboru -“
„Vím, kdo je Larry Underwood.“
„Jo, tak já myslím, že on požádal Soudce. Ale jestli někdo další ...“ Zavrtěla hlavou. „Může to být kdokoliv. Může jich být spousta. Pokud vím, tak každý ze sedmi členů výboru měl získat jednoho špióna.“
„Jo, možná, ale tak to nedopadlo. Zbývá už jen jeden, a ty víš, kdo to je.“ Jeho škleb se ještě rozšířil a teď ji začínal děsit. Nebyl přirozený. Začínal jí připomínat leklou rybu, otrávenou vodu, povrch měsíce, pozorovaný dalekohledem. Zdálo se jí, že jí z toho úsměvu ochabuje močový měchýř a je plný horké tekutiny.

„Ty to víš.“ zopakoval Flagg.
„Ne, já-“
Flagg se znovu sehnul k interkomu. „Lloyd už odešel?“
„Ne, jsem tady.“ Drahý interkom, dobrá reprodukce.
„Chvilku ještě s Dayninou motorkou počkej,“ řekl. „Máme ještě jeden problém, kterého“ - přemítavě se na ni zahleděl - „se musíme zbavit.“
„Okay.“
Interkom zmlkl. Flagg se na ni s úsměvem díval a ruce měl založené. Díval se na ni dlouho. Dayna se začala potit. Zdálo se, že jeho oči rostou a temní. Hledět do nich bylo jako hledět do velmi starých a velmi hlubokých studní. Když se tentokrát pokusila odtrhnout oči, nedokázala to.
„Pověz mi to,“ řekl velmi potichu. „Nevnášej mezi nás nesváry, drahá.“
Zdálky slyšela vlastní hlas: „Celá ta věc byla zinscenovaná, viď? Malá jednoaktovka.“
„Drahá, já nechápu, o čem mluvíš.“
„Ale chápeš. Chyba byla, že Lloyd odpověděl tak brzy. Když řekneš bomba, oni sebou švihnou. Měl být někde v půli cesty k mé motorce na Stripu. Leda bys mu řekl, aby zůstal, protožes mě nikdy nechtěl nechat odejít.“
„Drahá, ty trpíš těžkou skrytou paranoiou. To je nejspíš důsledek tvé zkušenosti s těmi chlapy. Těmi s tou putovní zoo. To muselo být hrozné. Tohle by mohlo být taky hrozné, a to přece nechceš, nebo ano?“
Opouštěly ji síly; zdálo se, že jí stékají pod nohy v rovných silokřivkách. Všemi zbytky vůle se přinutila sevřít strnulou pravou ruku v pěst a udeřit se do pravého oka. V lebce jí vybuchla exploze bolesti a všechno se s ní zahoupalo. Hlava jí odskočila dozadu a s dutým bouchnutím udeřila do dveří. Očima odletěla od těch jeho a pocítila, že se jí vůle vrací. A zbývá síla.
„Ach, ty jsi ale dobrý,“ řekla drsně.
„Ty víš, kdo to je,“ řekl. Vstal ze stolu a vydal se k ní. „Víš to a řekneš mi to. Mlácením do hlavy si nepomůžeš, drahá.“
„Jak to, že to nevíš ty?“ zařvala na něj. „Věděls o Soudci a věděls o mně! Jak to, že nevíš o -“
Jeho ruce se jí s hroznou silou snesly na ramena, a byly studené, studené jako mramor. „Kdo?“
„Já nevím.“
Zatřásl s ní jako s hadrovou loutkou, obličej rozsklebený, vzteklý a hrozivý. Ruce měl chladné, ale obličej mu sálal žhavým horkem pouště. „Víš to. Pověz. Kdo?“
„Jak to, že to nevíš?“
„Protože to nevidím!“ zachraptěl a mrštil s ní napříč místností. Dopadla v kotrmelcích, a když spatřila, jak k ní ve tmě míří reflektory jeho obličeje, konečně jí povolil měchýř a vylil jí svůj teplý obsah na stehna.
Jemný a ochotný obličej rozvážného muže byl pryč. Randy Flagg byl pryč. Teď s ní byl Velký Pěšák, Dlouhán, Hlavoun, a Bůh jí pomoz.
„Povíš mi to,“ řekl. „Povíš mi, co chci vědět.“
Zírala na něj, pak se pomalu postavila. Na paži cítila váhu nože.
„Ano, povím ti to,“ řekla. „Pojď blíž.“
Zašklebil se a udělal k ní krok.
„Ne, mnohem blíž. Chci ti to pošeptat do ucha.“
Přišel ještě blíž. Cítila pálivé horko, mrazivý chlad. V uších slyšela vysoký, atonální zpěv. Cítila pach tlení, pokročilý, sladký, sytý. Cítila šílenství jako pach zeleniny, hnijící ve sklepě.
„Blíž,“ zašeptala chraptivě.
Udělal ještě jeden krok a ona divoce ohnula pravé zápěstí. Slyšela klapnutí péra. V dlani ucítila váhu nože.
„Tady to máš!“ zaječela hystericky a prudce vymrštila ruku. Chtěla jej rozkuchat, nechat jej klopýtat místností se střevy, visícími mu z břicha v pářících kličkách. Místo toho vybuchl smíchy, s hlavou zvrácenou, a svíjel se v očividně dobrém rozmaru.
„Ale má drahá!“ křičel a popadl jej další záchvat smíchu.
Hloupě pohlédla na svou ruku. Svírala tvrdý žlutý banán s modrobílou nálepkou Chiquita. Vyděšeně jej odhodila na koberec, kde se z něj stal odporný žlutý úšklebek, imitující ten Flaggův.

„Povíš mi to," zašeptal. „Ó ano, ty mi to povíš."
A Dayna věděla, že má pravdu.
Bleskurychle vyrazila, tak rychle, že to na okamžik překvapilo i temného muže. Jedna z těch černých rukou po ní chňapla a zachytila jen zadní část její blůzy. V pěsti mu zůstal jen cár hedvábí.
Dayna se vrhla na prosklenou stěnu.
„Ne!" zaječel, a ona jej za sebou cítila jako černý vítr.
Odrazila se z kolen a stehen použila jako pístu. Sklo zasáhla temenem. Ozval se plochý, temný a křaplavý zvuk a ona spatřila úžasně tlusté kusy skla, padající na parkoviště zaměstnanců. Z místa nárazu se rozbíhaly spletité praskliny, připomínající žíly rtuti. Setrvačnost ji vynesla půlkou těla ven a pak uvázla a z řezných ran jí prýštila krev.
Ucítila na zádech jeho ruce a zapřemýšlela, jak dlouho mu bude trvat, než ji přinutí mluvit. Hodinu? Dvě? Měla za to, že umírá, ale to nestačilo.
Je to Tom, já ho viděla, a ty ho necítíš nebo co to děláš, protože je jiný,
je -
Začal ji vtahovat zpátky.
Zabila se prostým divokým trhnutím hlavy doprava. Jako břitva ostrý výčnělek skla se jí zařízl hluboko do hrdla. Jiný jí vklouzl do oka. Pak povolil tonus jejích svalů. Když ji temný muž vtáhl dovnitř, byla už jen krvácejícím pytlem.
Zemřela - a nejspíš s pocitem vítězství.
Flagg zaryčel vzteky a nakopl ji. Poddajný, neurčitý pohyb jejího těla jej vydráždil ještě víc. Začal ji kopat po místnosti, řval a chrčel. Z vlasů mu začaly vyletovat jiskry, jako by se někde v něm rozběhl cyklotron, generující elektrické pole, které z něj udělalo jakousi baterii. Z očí mu šlehaly temné plameny. Řval a kopal, kopal a řval.
Venku Lloyd a ostatní zbledli. Podívali se po sobě. Nakonec to bylo víc, než dokázali snést. Jenny, Ken a Whitney utekli a jejich obličeje barvy sraženého mléka nesly opatrný výraz lidí, kteří samozřejmě nic neslyšeli a rádi by, aby to tak zůstalo.
Jen Lloyd čekal - ne proto, že by chtěl, ale protože věděl, že se to od něj očekává. A Flagg ho nakonec zavolal.
Seděl se zkříženýma nohama na širokém stole, ruce na kolenou džínů. Díval se přes Lloydovu hlavu někam do prostoru. Byl tam průvan a Lloyd spatřil, že skleněná zeď je uprostřed roztříštěná. Zubaté okraje díry byly potřísněny krví. Na podlaze odpočíval člověk, zabalený do přikrývky.
„Zbav se toho," řekl Flagg.
„Okay." Hlas mu klesl do chraptivého šepotu. „Mám přinést její hlavu?"
„Vem celou tu věc na východ města, polij to benzínem a spal to. Slyšíš? Spal to! Všechno to spal!"
„Jasně."
„Dobře." Flagg se smířlivě usmál.
Lloyd se snažil objemný předmět uchopit, třásl se, v ústech měl sucho a div nesténal hrůzou. Prohnulo se mu to v pažích, proklouzlo a s bouchnutím dopadlo zpět na podlahu. S hrůzou pohlédl na Flagga, ten ale ještě seděl v lotosové pozici a díval se ven. Lloyd to znovu sebral, pevně sevřel a klopýtal ke dveřím.
„Lloyde?"
Zastavil se a ohlédl. Uniklo mu tiché zaúpění. Flagg seděl ve stejné poloze, teď se ale vznášel asi třicet centimetrů nad stolem a klidně hleděl napříč místností.
„C-C-Co?"
„Máš ještě ten klíč, co jsem ti dal ve Phoenixu?" „Ano."
„Dobře ho opatruj. Ten čas přichází." „D-D-Dobře."
Vyčkával, ale Flagg už nepromluvil. Visel ve tmě, předváděl trik smysly šálícího hinduistického fakíra, díval se ven a laskavě se usmíval.
Lloyd rychle odešel, šťastný jako vždy, když si zachoval život a příčetnost.
Tenhle vegasský den byl z těch klidnějších. Lloyd dorazil zpátky ve dvě odpoledne a čpěl benzínem. Začal vát vítr a v pět se honil po Stripu a smutně houkal mezi hotely. Palmy, které bez městského zavlažování začínaly usychat, se plácaly ve větru jako rozdrásané bojové zástavy. Nad hlavou uháněla

podivné potrhaná oblaka.
V Club Baru seděli Whitney Horgan a Ken DeMott, pili pivo z plechovek a jedli sendviče s vaječným salátem. Tři staré dámy - každý jim říkal Sestry Weirdovy - chovaly na předměstí slepice a zdálo se, že se nikdo nemůže dost nabažit vajec. Pod Whitneym a Kenem se dole v kasinu po stole na kostky, na nichž byl seřazen šik vojáků z umělé hmoty, šťastně plazil malý Diny McCarthy.
„Koukej na toho prcka," řekl Ken s láskou. „Kdosi se mě ptal, jestli bych se na něj vydržel dívat hodinu. Díval bych se na něj klidně celý týden. Hrozně bych si přál, aby byl můj. Má žena měla jen jedno dítě, a to se narodilo o dva měsíce dřív. Třetího dne zemřelo v inkubátoru."
„Holá, Dinny!" zavolal Lloyd.
„Joyd! Joyd!" křičel Dinny. Utíkal na kraj stolu, seskočil a běžel k němu. Lloyd ho zdvihl, vyhodil do vzduchu a pevně jej stiskl.
„Dáš Lloydovi pusu?" zeptal se.
Dinny ho několikrát hlučně políbil.
„Něco pro tebe mám," řekl Lloyd a vytáhl z náprsní kapsy hrst bonbónů, zabalených do papírků.
Dinny si šťastně výskl a hrábl po nich. „Joyde?"
„Co, Dinny?"
„Proč smrdíš jako zapálený benzín?"
Lloyd se usmál. „Pálil jsem nějaké odpadky, miláčku. Běž si zase hrát. Kdo je teď tvá máma?"
„Angelina." Vyslovil to Andžejína. „Pak zase Bonnie. Mám Bonnie rád. Ale mám rád taky Angelinu."
„Neříkej, že ti Lloyd dal cukroví. Angelina by Lloydovi naplácala."
Dinny slíbil, že to neřekne, a s hihňáním odběhl, protože si představoval, jak Angelina Lloyda vyplácí. Za minutu byl na stole na čáře DON'T COME, a s ústy plnými čokolády velel své armádě. Přišel Whitney a měl na sobě bílou zástěru. Měl pro Lloyda dva sendviče a studenou plechovku piva.
„Díky," řekl Lloyd. „Vypadá to fantasticky."
„To je syrský domácí chleba," řekl pyšně Whitney.
Lloyd chvíli přežvykoval. „Viděl ho někdo?" zeptal se nakonec.
Keň zavrtěl hlavou. „Myslím, že znovu odešel."
Lloyd o tom zapřemítal. Venku ječel neobvykle silný vítr a zněl osaměle a ztraceně pouští. Dinny na chvíli znepokojené zvedl hlavu a pak se znovu sklonil ke hře.
„Myslím, že je tady někde kolem," řekl Lloyd nakonec. „Nevím proč, ale myslím si to. Myslím, že někde poblíž na něco čeká. Nevím, na co."
Whitney se potichu zeptal: „Myslíš, že to z ní dostal?"
„Ne," řekl Lloyd a pozoroval Dinnyho. „Myslím, že ne. Probíhalo to pro něj nějak špatně. Ona ... měla štěstí nebo ho přechytračila. A to se nestává často."
„Koneckonců to zas tak nevadí," řekl Ken, ale vypadal právě tak ustaraně jako Lloyd.
„Ne, to ne," Lloyd se na chvíli zaposlouchal do větru. „Možná se vrátil do L.A." Ale ve skutečnosti si to nemyslel a jeho tvář to dokazovala.
Whitney se vrátil do kuchyně a odzátkoval další plechovku. Popíjeli v tichu a hlavou se jim honily zneklidňující myšlenky. Nejdřív Soudce, teď ta žena. Oba mrtví. A ani jeden nepromluvil. A ani v jednom případě se nestalo, že by zůstali nezranění, jak sliboval on. Bylo to, jako by staří Yankees ještě s Mantlem, Marisem a Fordem ztratili ve finále baseballové ligy první dva zápasy. Bylo těžké tomu uvěřit a bylo to ochromující.
Po celou noc silně foukal vítr.
KAPITOLA 63
10. září pozdě odpoledne si Dinny hrál v malém městském parku, který ležel na sever od městského hotelového a herního okrsku. Jeho „matkou" toho týdne byla Angelina Hirschfieldová. Seděla na parkové lavičce a mluvila s mladou dívkou, která přibyla do Las Vegas zhruba před pěti týdny, asi deset dní poté, co přišla Angie.
Angie Hirschfieldové bylo sedmadvacet. Děvče bylo o deset let mladší. Na sobě měla těsné modré džínové šortky a krátkou námořnickou blůzku, která neponechávala žádný prostor pro představivost. V tom kontrastu mezi křiklavou vyzývavostí jejího mladého těla a dětským, prázdným a poněkud tupým

výrazem, který měla v obličeji, bylo něco obscénního. Její hovor byl monotónní a jakoby bez konce: rockové hvězdy, sex, její všivý džob u očišťování zbraní od konzervačních prostředků v Indian Springs, sex, její diamantový prsten, televizní programy, které tolik postrádá, a sex.
Angie si přála, aby si ta dívka někam odešla užívat sexu a nechala ji o samotě. A doufala, že Dinnymu bude aspoň třicet, než na tuhle dojde řada, aby byla jeho matkou.
V tom okamžiku Dinny vzhlédl, zasmál se a zavřeštěl: „Tome! Haló, Tome!“
Na druhé straně parku se klátil vysoký muž se slámovými vlasy a v ruce mu povlávala dělnická brašna.
„Hele, ten chlap je vopilej,“ řekla dívka k Angie.
Angie se usmála. „Ne, to je Tom. Je jen -“
Ale to už byl Dinny pryč, běžel za Tomem a z plných plic volal: „Tome! Tome, počkej!“
Tom se otočil a zakřenil se. „Dinny! A-hóóój!“
Dinny mu skočil do náruče. Tom upustil tašku a popadl ho do náruče. Zatočil se s ním dokola.
„Letadlo, Tome! Letadlo!“
Tom chytil Dinnyho za zápěstí a začal s ním rotovat, rychleji a rychleji. Odstředivá síla chlapce vyzdvihovala, dokud se svištící nohy nedostaly do úrovně hlavy. Dinny výskal radostí. Po dvou nebo třech otočkách ho Tom zase jemně postavil na zem.
Dinny se zapotácel, smál se a pokoušel se znovu získat rovnováhu.
„Ještě jednou, Tome! Udělej to ještě jednou!“
„Ne, poblinkal by ses z toho. A Tom musí jít domů. Svatá dobroto, ano.“
„Tak jo, Tome. Čau!“
Angie řekla: „Myslím, že Dinny má Lloyda Henreida a Toma Cullena z celého města nejraději. Tom Cullen je jednodušší, ale -“
Pohlédla na dívku a zmlkla. Pozorovala Toma, oči měla zúžené a zadumané.
„Přišel ještě s jedním mužem?“ zeptala se.
„Kdo? Tom? Ne - pokud vím, přišel asi před jedenapůl týdnem. Byl s těmi druhými v Zóně, ale oni ho vyhodili. Každá jejich ztráta je naším ziskem, tvrdím já.“
„A nepřišel s němým? S hluchoněmým?“
„Hluchoněmým? Ne, jsem si zcela jistá, že přišel sám. Dinny ho prostě zbožňuje.“
Dívka pozorovala Toma, dokud jí nezmizel z dohledu. Myslela na Pepto-Bismol v láhvi. Myslela na vytržený lístek, na němž stálo: Nepotřebujeme tě. To bylo v Kansasu, před tisícem let. Střílela na ně. Přála si, aby je byla zabila, hlavně toho němého.
„Julie? Jsi v pořádku?“
Julie Lawryová neodpovídala. Zírala za Tomem Cullenem. Po krátké chvíli se začala usmívat.
KAPITOLA 64
Umírající muž otevřel notes, sundal z pera kryt, na chvíli se zarazil a začal psát.
Bylo to podivné; jakmile se pero sneslo na papír, zdálo se, že pokrývá jeden list za druhým od začátku do konce díky blahodárnému kouzlu, slovy teď nepravidelnými a roztroušenými, velkými a roztřesenými písmeny, jako by se vracel do prvních dnů základní školy.
V těch dnech pro něj matce a otci ještě zbývala trocha lásky. Amy ještě nerozkvetla a o jeho vlastní budoucnosti coby Zábavného Ogunquitského Tlusťocha a Možná Teplajzňáka dosud nebylo rozhodnuto. Vzpomínal na sebe, jak sedí u sluncem zalitého kuchyňského stolu, pomalu přepisuje jednu z knih o Tomu Swiftovi do modrého školního sešitu, a vedle sebe má sklenici koly. Z obývacího pokoje k němu doléhala matčina slova. Někdy mluvila do telefonu, někdy se sousedy.
Doktor říká, že je to jen dětská otylost. Díky Bohu nemá nic se žlázami. A je tak chytrý!
Pozoroval, jak se slova tvoří písmeno za písmenem. Pozoroval, jak slovo za slovem rostou věty.
„Bude to můj největší vynález,“ řekl Tom vášnivě. „Podívejte, co se stane, až vytáhnu desku, ale setsakra, kryjte si oči!“
Cihly jazyka. Kámen, list, tajné dveře. Slova. Světy. Kouzlo. Život a nesmrtelnost. Moc.
Nevím, po kom to má, Rito. Možná po svém dědovi. Byl presbyteriánským knězem a říká se, že měl úžasná kázání ...
Viděl, jak se s ubíhajícím časem písmena zlepšují. Viděl, jak se spojují, jak postupně přestává používat

tiskací písmena, jak píše. Sestavuje myšlenky a soustavy myšlenek. O to konečně šlo, o nic než o myšlenky a jejich řazení. Nakonec dostal psací stroj (a tenkrát už toho pro něj jinak moc nezbývalo; Amy byla na střední škole, byla předcvičovatelkou povzbuzovaček, v divadelním kroužku, debatní společnosti, měla samé jedničky, ze zubů sundala rovnátka a její nejlepší přítelkyní byla Frannie Goldsmithová ... a dětská otylost jejího bratříčka ještě nezmizela, i když mu už bylo třináct, a jako obranu začal používat velká slova a s pomalu se stupňující hrůzou začal poznávat, co je život zač, co je doopravdy zač: jeden velký kotel, a Harold byl opuštěným misionářem uvnitř, a oni ho pomalu vařili). Díky psacímu stroji z toho mohl utéct. A ze začátku to šlo pomalu, tak pomalu, a tvrdošíjný sazeč pociťoval zoufalství. Jako by byl stroj aktivně - ale úskočně - vzdoroval jeho vůli. Ale když se zlepšil, začal chápat, co ten stroj vlastně představuje - jakési kouzelné potrubí mezi jeho mozkem a bílými listy, které se snažil si podmanit. V době epidemie super chřipky už byl schopen napsat více než sto slov za minutu, a tak dokázal držet krok s tryskem svých myšlenek a všechny je zachytit. Nikdy ale nepřestal psát rukou, protože věděl, že Bílá velryba, Šarlatové písmeno i Ztracený ráj byly napsány rukou. Rukopis, který Frannie viděla v jeho deníku, si vypěstoval léty cvičení - žádné odstavce, žádná přerušení řádků, žádná přestávka pro oči. Byla to dřina - dřina, z níž ho do ruky chytala křeč - ale byl to výtvor lásky. Užíval psací stroj s chutí a vděčně, ale přesto si pro to nejlepší ze svých myšlenek vyhrazoval rukopis.

A teď vypíše stejným způsobem zbytek sama sebe.

Vzhlédl a spatřil, jak po obloze zvolna krouží supi; jako v nějakém nedělním filmu s Randolphem Scottem nebo v románu od Maxe Branda. Myslel na to, jak by to vypadalo v románu: Harold spatřil, jak na obloze vyčkávavě krouží supi. Chvíli na ně klidně hleděl a pak se znovu sklonil k deníku.

Znovu se sklonil k deníku.

Na závěr je nucen se znovu vrátit k roztřeseným písmenům, která jsou tím nejlepším, co dokáže jeho narušená motorická koordinace vyprodukovat. Bolestně se mu vybavovala prosluněná kuchyň, sklenice studené koly, staré a zatuchlé knihy o Tomu Swiftovi. A teď, na konci, si myslel (a napsal), že by možná býval dokázal udělat své rodiče šťastné. Ztratil svou dětskou otylost. A i když byl technicky stále panicem, byl si téměř zcela jistý, že není teplajzník.

Otevřel ústa a zachraptěl: „Až na vrchol, mami."

Byl uprostřed strany. Prohlédl si, co napsal, pak pohlédl na svou nohu, která byla zkroucená a zlomená. Zlomená? Eufemismus. Byla roztříštěná. Teď už seděl ve stínu tohohle balvanu pátý den. Už neměl ani kousek jídla. Kdyby dvakrát nepřišel silný déšť, byl by zemřel už včera nebo předevčírem žízní. Noha mu hnisala. Byla z ní zelená a plynatá hmota, maso se v kalhotách nadýmalo, vyboulovalo khaki látku, až připomínala jitrnici.

Nadine byla už dávno pryč.

Harold zdvihl pistoli, která ležela vedle něj, a zkontroloval náboje. Toho dne je zkontroloval už stokrát nebo vícekrát. Během dešťů pečlivě dohlížel, aby zůstaly suché. Zbyly v ní tři patrony. První dvě vypálil na Nadine, když na něj pohlédla a řekla mu, že dál pojede bez něj.

Projížděli serpentinou, Nadine při vnitřní, Harold na svém triumphu při vnější straně. Byli na západním svahu Skalistých hor, zhruba sedmdesát mil od utažských hranic. Ve vnějším pruhu silnice byla olejová skvrna; Harold o ní od té doby hodně uvažoval. Byla skoro příliš dokonalá. Olejová skvrna - a z čeho? V posledních třech měsících tudy stoprocentně nic nejelo. Spousta času, aby skvrna vyschla. Jako by je pozorovalo jeho rudé oko, čekalo na příhodný čas, kdy vyrobit olejovou skvrnu a tak jej vyřadit ze hry. Nechat ji s ním v horách, aby se jej zbavila. Už splnil svůj účel, jak se říká.

Triumph narazil do svodidel a Harold přes ně přeletěl jako brouk. V pravé noze ucítil mučivou bolest. Slyšel syrové lupnutí, jak se zlomila. Zařval. Pak se v přemetech kutálel, kutálel po příkrém, ohavně strmém svahu dolů do strže. Slyšel, jak tam někde proudí voda.

Dopadl na zem, vymrštilo jej to k nebi, znovu zakřičel, znovu dopadl na pravačku, slyšel, jak se ještě jednou zlomila, vyletěl do vzduchu, dopadl, kutálel se a náhle narazil do suchého stromu, který byl někdy před lety sražen bouřkou. Kdyby tam nebyl, spadl by do strže a místo supů by jej mohli obírat horští pstruzi.

Stále se podivoval neuspořádanosti svého dětského, velkého rukopisu. a napsal do notesu: Neobviňuji

Nadine. To byla pravda. Ale tenkrát ji obviňoval.
Posbíral se šokovaný, otřesený, odřený, s pravou nohou v agónii, a odplížil se kousek od strže. Nad sebou viděl Nadine; shlížela přes svodidla. Obličej měla bílý a drobný jako loutka.
„Nadine!“ zavolal. Vyšlo to z něj v drsném zachraptění. „Lano! Je v levé postranní brašně!“
Jen na něj shlížela. Začínal si myslet, že ho neslyšela a chystal se to zopakovat, když spatřil, jak se její hlava pohybuje ze strany na stranu. Velmi pomalu. Vrtěla hlavou.
„Nadine! Já se nahoru bez lana nedostanu! Mám zlomenou nohu!“
Neodpověděla. Jen se na něj shora dívala, a už ani nevrtěla hlavou. Začal mít pocit, že je v hluboké díře a ona se na něj dívá přes její okraj.
„Nadine, hoď mi lano!“
Znovu to pomalé zavrtění hlavou, hrozivé jako zaklapnutí dvířek krypty, zvolna se zavírajících za mužem, který ještě není mrtvý, ale jen v nějaké hrozné katalepsii.
„NADINE! PRO LÁSKU BOŽÍ!“
Nakonec k němu dolehl její hlas, tichý, ale v majestátním klidu hor dokonale srozumitelný: „Tohle všechno bylo připravené. Musím jet dál. Je mi to moc líto.“
Ale neodešla; zůstala u svodidel a pozorovala ho, jak leží asi šedesát metrů pod ní. Už tam byly mouchy, horlivě se slétávaly na stopy krve na různých kamenech, o něž se udeřil a na nichž sedřel kus sama sebe. Harold se začal drápat vzhůru a roztříštěnou nohu táhl za sebou. Nejdříve v něm nebyla žádná nenávist, žádná potřeba vpálit do ní kulku. Zdálo se mu jen životně důležité být k ní dost blízko, aby dokázal rozeznat výraz její tváře.
Bylo chvíli po poledni. Bylo horko. Z obličeje mu stékal pot a kanul na ostré oblázky a balvany, přes které lezl. Plazil se po loktech a odrážel se levou nohou jako nějaký chromý hmyz. Chrčivě vdechoval a vydechoval horký vzduch. Neměl ponětí, jak dlouho to trvalo, ale jednou nebo dvakrát narazil nemocnou nohou o kamenitý výčnělek a zešedl mohutným výbuchem bolesti. Několikrát sklouzl a bezmocně zasténal.
Nakonec si přihlouple uvědomil, že už dál nemůže. Stíny se změnily. Nevzpomínal si, kdy se naposled podíval na svodidla silnice; asi před hodinou, jistě. V kterékoliv minutě toho, co dělal, byl naprosto pohlcen bolestí. Nadine už je nejspíš dávno pryč.
Ale ona tam ještě byla, a ačkoliv se mu podařilo postoupit jen asi o deset metrů, výraz její tváře byl pekelně čitelný. Byl na ní truchlivý smutek, ale oči měla prázdné a vzdálené.
Její oči byly s ním.
Tehdy ji začal nenávidět a sáhl po ramenním pásu. Kolt tam ještě byl, vydržel i během přemetů díky poutku přes pouzdro. Rozepjal jej a lstivě se schoulil, aby to nemohla vidět. -„Nadine-“
„Je to takhle lepší, Harolde. Lepší pro tebe, protože kdyby bylo po jeho, bylo by to mnohem horší. To přece víš, ne? Neměl bys chtít stát mu tváří v tvář, Harolde. Ví, že někdo, kdo podvedl jednou, nejspíš podvede i podruhé. Zabil by tě, ale nejdřív by tě přivedl k šílenství. Má tu moc. Dal mi vybrat. Tímhle ... nebo tamtím způsobem. Vybrala jsem si tenhle. Když budeš mít odvahu, můžeš to ukončit rychle. Víš, co myslím.“
Poprvé zkontroloval náboje v pistoli (a pak to udělal ještě stokrát nebo snad tisíckrát) a nechal zbraň v stinné prohlubni jednoho odřeného a potrhaného lokte.
„A co ty?“ zavolal. „Tys ho nepodvedla?“
Její hlas byl smutný: „V srdci jsem jej nepodvedla nikdy.“
„Myslím, že jsi ho podvedla právě tam,“ křikl na ni Harold. Pokusil se nasadit naprosto upřímný obličej, ale vlastně propočítával vzdálenost. Bude si moct dovolit nanejvýš dvě rány. A nespolehlivost téhle zbraně je všeobecně známa. „Myslím, že ví i tohle.“
„Potřebuje mě,“ řekla. „A já ho potřebuju taky. Nikdy jsi to doopravdy nepochopil, Harolde. A kdybychom jeli dál spolu, mohla bych ... mohla bych tě nechat, abys mi něco udělal. Tu maličkost. A to by všechno zničilo. Nemohu si dovolit sebemenší možnost, že by se to mohlo stát, po všem tom utrpení a krvi a ohavnostech. Zaprodali jsme duše společně, Harolde, ale nezbylo ve mně dost, abych ti dala všechno.“
„Já ti dám všechno,“ řekl Harold a klekl si. Slunce jej oslňovalo. Popadla ho nevolnost a zatřásla

gyroskopem v jeho hlavě. Zdálo se mu, že slyší hlasy - hlas - chraptivý překvapený protest. Stiskl spoušti. Rozlehla se rána, odrážela se od jednoho útesu k druhému, burácela, rachotila a utichla. Na Nadinině tváři se rozhostilo komické překvapení.
Harold si pomyslel s jakýmsi opilým triumfem: Nemyslela si, že na to mám! Její ústa se rozevřela do šokovaného o. Oči měla vytřeštěné. Prsty se jí svíraly a otevíraly, jako by hrála nějakou neobvyklou melodii na piano. Ten moment byl tak lahodný, že ztratil sekundu nebo dvě jeho vychutnáváním a nedošlo mu, že chybil. Když to zjistil, znovu sklonil hlaveň a zamířil. Levou rukou si podpíral zápěstí.
Harolde! Ne! To nemůžeš!
Nemůžu. Je to taková maličkost, stisknout kohoutek. Jistěže můžu.
Zdálo se, že jí šok znemožnil pohyb, a když se muška ustálila na jejím hrdle, byl si náhle jistý, že takhle to má skončit, v krátkém a nesmyslném výtrysku násilí.
Stála mu před hlavní a byla už vlastně mrtvá.
Ale když začal mačkat, spoušť, staly se dvě věci. Do očí mu stekl pot a on viděl dvojmo. A začal podklouzávat. Později si říkal, že se pod ním uvolnil štěrk nebo že selhala jeho zmrzačená noha nebo oboje. Ale bylo to ... bylo to jako postrčeni, a za dlouhých nocí, které od té doby zažil, se nedokázal přesvědčit o opaku. Za dne byl Harold na konci bez výjimky racionální, ale v noci ho zachvátila záhadná jistota, že to byl nakonec temný muž sám, kdo zakročil, aby mu zkřížil plány. Rána, kterou jí chtěl vpálit přímo do hrdla, minula; šla vysoko a stranou do bezvýrazné modré oblohy. Harold se skutálel a zřítil zpátky dolů k uschlému kmeni, pravá noha se mu ohýbala a zmítala a projížděly jí mocné výboje bolesti. Narazil do stromu a ztratil vědomí. Když zase přišel k sobě, bylo už po setmění a nad strží osaměle putoval tříčtvrteční měsíc. Nadine byla pryč.
První noc strávil v deliriu hrůzy, jistý, že nebude s to se vydrápat na silnici a zemře v rokli. Když přišlo ráno, stejně se zase začal škrábat nahoru, potil se a svíjel bolestí.
Začal kolem sedmé ráno, zhruba v době, kdy velké oranžové náklaďáky Pohřebního oddílu odjížděly v Boulderu z autobusového depa. Nakonec v pět odpoledne ovinul zpuchlé a odřené ruce kolem svodidel. Jeho motorka tam ještě byla, a on se div nerozplakal úlevou. Se zběsilým spěchem hmátl do postranní tašky, otevřel jednu z plechovek a cpal si do úst plné hrsti studeného hašé. Chutnalo ale odporně a po dlouhém boji ho zvrátil.
Pak začal chápat neodvratitelnost své nadcházející smrti, lehl si vedle triumphu a vzlykal, zkroucenou nohu pod sebou. Potom se mu podařilo na chvíli usnout. Následujícího dne přišel déšť. Když přestalo pršet, byl Harold promočený a třásl se. Noha začala být cítit gangrénou, a zakusil značné bolesti, když se snažil udržet revolver mimo dosah vlhkosti. Toho večera začal psát do notesu a poprvé zjistil, že se jeho rukopis začíná zhoršovat. Vzpomněl si na povídku od Daniela Keyese - „Růže pro Algernon“ se jmenovala. Byla o tom, jak parta vědců změnila mentálně postiženého chlapce v génia ... ale jen na chvíli. A pak ten chudák začal o svou inteligenci zase přicházet. Jak se jen jmenoval? Charlie Nějak, že? Jasně, protože tak se jmenoval film, který podle toho natočili. Charly. Hodně dobrý film. Ne tak dobrý jako povídka, plná psychedelického haraburdí šedesátých let, jak si vzpomínal, ale pořád dost dobrý. Harold za starých časů chodíval do kina často a ještě více se díval na domácí video. Tehdy, za těch časů, kdy svět býval tím, co Pentagon označoval za - začátek citátu: životaschopnou variantu - konec citátu. Na většinu těch filmů se díval sám.
Psal do notýsku a z kostrbatého písma se zvolna vynořovala slova:

Zajímalo by mne, jestli jsou mrtví. Výbor. Jestli ano, je mi to líto. Byl jsem sveden. Je to jen chabá omluva mých činů, ale přísahám při všem, co vím, že je to jediná omluva, která přichází v úvahu. Temný muž je skutečný jako superchřipka sama, jako atomové bomby, které ještě někde dřepí ve svých olověných komorách. A až přijde konec a jestli bude tak hrozný, jak dobří lidé vždy věděli, že bude, pak lze před Soudnou stolicí říci jen jednu větu: Byl jsem sveden.

Harold si po sobě přečetl, co napsal, a přejel si vyhublou a roztřesenou rukou po obočí. Není to dobrá omluva; nestojí za nic. Upravuj to jak chceš, stejně to bude páchnout. Kdyby někdo četl tenhle odstavec poté, co si přečetl jeho deník, viděl by v něm naprostého farizeje. Měl sám sebe za krále anarchie, ale

temný muž jej prohlédl a bez valné námahy z něj učinil roztřesený pytlík kostí, umírající u dálnice. Noha mu opuchla tak, že vypadala jako duše pneumatiky a páchla jako plynaté, přezrálé banány, a on tam seděl, nad hlavou měl supy, kteří stoupali a klesali ve vzdušných proudech, a pokoušel se vysvětlit nevyslovitelné. Je obětí vlastního opožděného dospívání; o nic složitější to není. Otrávil se vlastními smrtonosnými představami.
Umíral a měl pocit, že znovu nabyl trochy příčetnosti a možná i důstojnosti. Nechtěl se ponižovat tím, že by se stránkou probelhal na berličkách nicotných omluv.
„Mohl jsem se v Boulderu něčím stát," řekl si potichu, a ta jednoduchá, hrozná pravda by jej byla přinutila k pláči, kdyby ovšem nebyl tak unavený a vysušený. Hleděl na kostrbatá písmena, pak na kolt. Náhle to chtěl skončit, a snažil se přemýšlet, jak ukončit svůj život co nejpravdivěji a nejjednodušeji. Více než kdy jindy se mu zdálo, že je nezbytné to napsat a nechat někomu, kdo jej snad najde, ať už za rok nebo za deset let.
Uchopil pero. Přemýšlel. Psal:

Omlouvám se za všechnu zkázu, kterou jsem způsobil, ale nepopírám, že jsem to provedl z vlastní svobodné vůle. Své školní úlohy jsem vždycky podepisoval jako Harold Emery Lauder. Své rukopisy - byly ubohé - jsem podepisoval stejně. Bůh mi odpusť, kdysi jsem to napsal na střechu stodoly písmeny vysokými dobře metr. Tohle bych chtěl podepsat jménem, které jsem dostal v Boulderu. Nedokázal jsem ho tehdy přijmout, ale teď si jej svobodně přisvojuji.
Zemřu při plném vědomí.

Na konci stránky už psal úhledně. Připojil podpis: Sokol.
Vložil notes do postranní brašny triumphu. Zavřel pero a připjal si je do kapsy. Vložil si hlaveň koltu do úst a vzhlédl k modré obloze. Vzpomněl si na hru, kterou hráli jako děti, hru, za kterou si ho ostatní dobírali, protože se ji nikdy neodvážil dohrát do konce. U jedné ze zadních cest byla hromada štěrku a ty jsi z ní mohl skočit, letět vzduchem po dobu, během níž se ti zastavilo srdce, dopadnout do písku, skutálet se, a nakonec zase vylézt nahoru a udělat to znovu.
Všichni kromě Harolda. Harold stával na hraně hromady a skandoval: Jeden ... Dva ... Tři! úplně stejně jako ostatní, ale to zaklínadlo nikdy nefungovalo. Jeho nohy zůstávaly začarované. Nedokázal se přimět ke skoku.
A ostatní ho někdy stíhali až k domu, posmívali se mu a říkali mu Haroldek Posera.
Pomyslel si: Kdybych se tak býval jednou přinutil skočit... jen jednou možná bych tu nebyl. No, nakonec za to za všechno zaplatím. Řekl si: Jeden ... Dva ... TŘI! Stiskl spoušť. Zbraň spustila. Harold skočil.
KAPITOLA 65
Severně od Las Vegas je údolí Emigrant Valley, a té noci v jeho divočině doutnala malá jiskra ohně. U něj seděl Randall Flagg a mrzutě si opékal malého vyvrženého králíka. Rovnoměrně jím otáčel na neumělém grilu, který si vyrobil, a pozoroval, jak se škvíří a jak z něj do ohně ukapává tuk. Vanula mírná bríza, která rozvávala lahodnou vůni do pouště, a přišli vlci. Dva se vsedě na zadních tyčili u jeho ohně a vyli na měsíc, který byl skoro v úplňku, a na voňavou pečínku. Tu a tam na ně pohlédl a tehdy spolu dva nebo tři začali bojovat, kousat a chňapat a bušit do sebe mocnýma zadníma nohama, dokud nejslabší z nich neutekl. Pak začali ostatní znovu výt s mordami zdviženými ke krvavému, narudlému měsíci.
Ale vlci ho teď nudili.
Na sobě měl džíny a své roztrhané boty a sako z ovčí kůže s dvěma plackami na náprsních kapsách: rozesmátý obličej a MÁŠ DOST VEPŘOVÝHO? Noční vítr mu třepotal límcem.
Vývoj událostí se mu nelíbil.
V tom větru byly zlé předzvěsti, špatná znamení jako netopýři v podkroví opuštěné stodoly. Ta stařena zemřela a on si nejdřív myslel, že to je dobré. Navzdory všemu se té staré ženy bál. Zemřela a on Dayně Jurgensové řekl, že zemřela v kómatu ... ale je to pravda? Už si nebyl tak jistý.
Promluvila, na samotném konci? A pokud ano, co řekla?
Co mají v plánu?
Vyvinul si jakési třetí oko. Bylo to jako se schopností létat; něco, co měl a vítal, ale ve skutečnosti to

nepochopil. Dokázal toho využít, vidět ... skoro vždy. Ale občas to oko záhadně osleplo. Dokázal hledět do komůrky, v níž stará žena umírala, viděl, jak se kolem ní shromáždili, zadky ještě spálené od Haroldova a Nadinina překvápka ... ale pak jeho vize vybledla a on byl zpátky v poušti, zachumlaný do spacího pytle, vzhlížel vzhůru a neviděl než Kassiopeiu v jejím hvězdném houpacím křesle. A v něm zněl hlas, který říkal: Je pryč. Čekali, až promluví, ale ona nepromluvila.
Ale on tomu hlasu už nedůvěřoval.
Pak tady byl ten znepokojivý problém špiónů.
Soudce s ustřelenou hlavou.
Ta holka, která se mu v poslední vteřině vykroutila. A ona to věděla. Zatraceně! Ona to věděla!
Mrštil po vlcích náhlým vzteklým pohledem a téměř půltucet se jich začal znovu rvát a jejich hrdelní chrapot trhal noc jako látku.
Znal všechna jejich tajemství kromě ... toho třetího. Kdo je tím třetím? Vysílal Oko znovu a znovu a ono mu neposkytlo nic kromě záhadné, idiotské měsíční tváře. Měsíc, jen měsíc.
Kdo je tím třetím?
Jak mu ta holka dokázala uniknout? Byl naprosto překvapen a zůstala mu v hrsti jen její blůza. Věděl o noži, to byla dětská hra, ale ne o náhlém skoku k prosklené zdi. A o té chladnokrevnosti, s níž si vezme život, bez chvíle zaváhání. Pár sekund, a byla pryč.
Jedna myšlenka stíhala druhou jako lasice ve tmě.
Události se motaly jen kousíček od kraje propasti. Nelíbilo se mu to.
Lauder, například. Lauder.
Pracoval tak výborně, jako nějaká ta bláznivá hračka na klíček. Běž sem. Běž tam. Udělej tohle. Udělej támhleto. Ale dynamitová bomba dostala jen dva z nich - všechno to plánování, všechna ta námaha, zmařená návratem staré černošky. A pak ... když se Harolda zbavil ... málem zabil Nadine! Když na to myslel, pocítil výbuch ohromeného vzteku. A ta blbá kunda tam stála s otevřenou hubou, čekala, až to udělá znovu, jako by skoro chtěla, aby ji zabil. A kdo by to celé dokončil, kdyby Nadine zemřela?
Kdo, ne-li jeho syn?
Králík byl hotový. Sundal ho z rožně a položil na svůj cínový tác.
„Tak jo, vy zasraní pohůnci, žerte!“
To v něm vzbudilo hlasité zachechtání. Byl někdy u maríny? Nejspíš jo. I když jen v záloze. Byl tam ten kluk, postižený kluk, jménem Boo Dinkway. Oni ho ...
Co?
Zamračil se na své kuchyňské náčiní. Zatloukli starýho Booa do země těmi tyčemi? Nějak mu zakroutili krkem? Jako by si vzpomínal na něco s benzínem. Ale na co?
Div v náhlém vzteku nemrštil králíkem do ohně. Měl by si vzpomenout, zatraceně!
„Žerte, pohůnci,“ zašeptal, ale byl to jen závan staré vzpomínky.
Ztratil o sobě pojem. Kdysi býval schopen přehlédnout osmdesátá, sedmdesátá i šedesátá léta jako člověk, který přehlédne několik ramen schodiště, vedoucích do temné místnosti. Teď si pamatoval jen události, které přišly po superchřipce. Před tím nebylo nic kromě oparu, který se někdy maličko zdvihl, jen tak, aby mu dovolil zahlédnout nějaký záhadný předmět nebo myšlenku (Boo Dinkwaye, například ... jestli taková osoba kdy existovala), než se znovu zatáhl.
Nejranější vzpomínka, kterou si teď byl jistý, se vztahovala k pochodu po US 51 k Mountain City a k domu Kita Brandentona.
K zrození. Znovuzrození.
Přísně vzato, už není člověkem - byl-li jím kdy. Je jako cibule, jejíž vrstvy se pomalu jedna po druhé sloupávají: podmíněné reflexy, paměť, snad i svobodná vůle ... jestli taková věc vůbec existuje.
Začal jíst králíka.
Byl si skoro jistý, že kdyby se kdysi věci začaly takhle mršit, vypařil by se. Tentokrát to ale neudělá. Tohle je jeho místo, jeho čas, a on na svém postu zůstane. Nezáleží na tom, že ještě nedokázal odhalit třetího špióna ani na tom, že se Harold ke konci vymkl kontrole a měl tu neuvěřitelnou drzost pokusit se zabít nevěstu, která mu byla zaslíbena, matku jeho syna.
Někde v poušti je ten podivný Popeláč a čenichá po zbraních, které navždy zničí tu problematickou,

znepokojující Svobodnou zónu. Jeho Oko nedokázalo Popeláče sledovat, a Flagg si myslel, že Popeláč je svým způsobem podivnější než on sám, jakýsi lidský pes-barvíř, který se smrtelnou jistotou radaru vyčenichá kordit, napalm i TNT.
Za měsíc nebo dříve budou moci vzlétnout letadla Národní gardy, a to s plným nákladem řízených střel pod křídly. A až bude jisté, že nevěsta počala, poletí na východ.
Zasněně vzhlédl na basketbalovou merunu měsíce a usmál se.
Byla ještě jedna možnost. Měl za to, že by mu ji Oko mohlo časem ukázat. Mohl by tam jít sám, možná jako havran, možná jako vlk, možná jako hmyz - možná kudlanka nábožná, něco dost malého, aby se to propletlo pečlivě stráženým průchodem ve stínu trsu pouštní trávy. Proskočí nebo se proplíží mřížkou klimatizace nebo vypnutým větrákem.
To místo je v podzemí. Prostě přes hranice a do Kalifornie.
Jsou tam kádinky, řady a řady kádinek, každá s vlastní nálepkou: supercholera, supersněť, nová a vylepšená verze dýmějového moru, každá z nich založená na pozvolných a neustálých změnách antigenů a téměř dokonale smrtelná. Na tom místě jsou jich stovky; roztříděné podle příchutí, jak říkají v obchoďácích.
Což takhle kapku do vody, Svobodná zóno?
Co to takhle lehounce rozprášit do vzduchu?
Nějakou něžnou legionářskou horečku k Vánocům, nebo snad radši vylepšenou prasečí chřipku?
Randy Flagg, temný Santa Claus, na saních Národní gardy, s drobounkou dávkou virů do každého komína?
Počká si a pozná správný okamžik, až přijde.
Něco mu to řekne.
Všechno bude fajn. Tentokrát žádný rychlý úprk. Je nahoře a taky tam zůstane.
Králík byl sněden. Byl nacpán teplým jídlem a zase přicházel k sobě. Povstal s miskou v ruce a vyhodil kosti do tmy. Vlci se na ně vrhli, prali se nad nimi, chňapali, kousali a vrčeli, kouleli očima ve tmě.
Flagg stál, ruce měl založené v bocích, a chraptivě se smál k měsíci.
Následujícího rána brzy ráno Nadine opustila Glendale a uháněla na vespě po I-15. Vlály za ní její rozpuštěné sněhobílé vlasy a celé to hodně připomínalo svatební vůz.
Bylo jí líto vespy, která jí tak dlouho věrně sloužila a která teď pomalu odcházela. Míle a míle a pouštní horko, namáhavé šplhání přes hřebeny hor a špatná údržba sehrály své. Motor chraptěl a namáhal se. Otáčkoměr se už chvěl jen kolem 5000. Bylo to jedno. Jestli motor zhasne dříve, než dorazí, půjde pěšky. Nikdo ji už nesleduje. A jestli bude muset jít, on se to dozví a někoho pro ni pošle.
Harold na ní střílel! Harold se ji pokusil zabít!
Její mysl se k tomu neustále vracela bez ohledu na to, jak se tomu bránila. Zabývala se tím jako pes zakopanou kostí. Nečekala to. První noci po výbuchu, když Harold konečně souhlasil s odpočinkem, k ní přišel Flagg. Řekl ji, že ji nechá s Haroldem až po západní svah, skoro až do Utahu. Pak jí ho zbaví rychlou, bezbolestnou nehodou. Olejovou skvrnou. Přes sráz. Žádný zmatek, žádná panika, žádná námaha.
Ale ono to nebylo rychlé a bezbolestné, a Harold ji skoro zabil. Kulka jí prosvištěla sotva palec od tváře a ona nebyla schopna pohybu. Byla ztuhlá šokem, údivem nad tím, jak mohl něco takového udělat, jak mu vůbec mohlo být dovoleno se o takovou věc pokusit.
Chtěla si to vysvětlit tím, že jí tak Flagg zkusil nahnat strach, připomenout jí, ke komu patří. Ale to nedává smysl! To je šílené! I kdyby to nějaký smysl dávalo, byl v ní vědoucí, neochvějný hlas, který říkal, že ten incident se střelbou je něčím, co Flagg nepřichystal.
Pokoušela se ten hlas potlačit, přibouchnout před ním dveře tak, jak každá příčetná osoba přibouchne dveře před nežádoucím člověkem s vraždou v očích. Ale nedařilo se jí to. Ten hlas jí říkal, že je naživu jen díky slepé náhodě. Haroldova kulka ji klidně mohla zasáhnout, mezi oči, a že se to nestalo, nebylo zásluhou Randalla Flagga.
Nadávala tomu hlasu do lhářů. Flagg ví o všem, i o nejmenším vrabčím poskočení.
Ne, to ví jen Bůh, odpověděl ten hlas nesmiřitelně. Bůh, ne on. Jsi naživu diky slepé náhodě, a to znamená, že všechny sázky propadly. Nic mu nedlužíš. Jestli chceš, můžeš se otočit a vrátit se.

Vrátit se? To je k smíchu. Kam?
K tomu neměl hlas co říci; překvapilo by ji, kdyby tomu tak nebylo. I kdyby temný muž byl jen hliněnou figurkou, přišla na to příliš pozdě.
Pokusila se soustředit na chladnou krásu pouště místo na hlas. Ale ten hlas vytrval, naléhavý a tichý tak, že si jej sotva uvědomovala:
Když nevěděl, že mu Harold dokáže vzdorovat a zaútočit na tebe, co ještě neví? A bude to příště znamenat jasnou porážku?
Jenže, Bože, už je příliš pozdě. Už dny, týdny, možná roky. Proč ten hlas čekal až doteď, kdy už jsou všechna slova zbytečná?
A jako by souhlasil, hlas konečně ztichl a ona měla ráno sama pro sebe. Jela bezmyšlenkovitě, oči upřené na cestu, která se před ní odvíjela. Cestu, která vede do Las Vegas. Cestu, která vede k němu.
Vespa zhasla odpoledne. V jejích útrobách se ozvalo drsné zařinčení a motor zmlkl. Cítila něco horkého a nenormálního, jako spálenou gumu. Linulo se to zpod krytu motoru. Rychlost klesala ze šedesátky, kterou se celou dobu předtím snažila udržovat, až zpomalila do rychlosti chůze. Pak motorku odtlačila do odstavného pruhu a několikrát zalomcovala startérem, i když věděla, že je to zbytečné. Zabila ji. Po cestě k ženichovi toho zabila hodně. Je zodpovědná za vyvraždění celého Výboru Svobodné zóny a všech pozvaných hostí během poslední výbušné schůze. Pak je tu Harold. A jen tak mimochodem ještě nenarozené dítě Fran Goldsmithové.
Z toho se jí udělalo špatně. Odklopýtala ke svodidlům a vyvrhla svůj lehký oběd. Cítila horko, delirium a obrovskou nevolnost, jediná živá bytost v sluncem soužené pouštní noční můře. Bylo horko ... tak horko.
Obrátila se a utírala si ústa. Vespa ležela na boku jako mrtvé zvíře. Nadine na ni chvíli hleděla a pak od ní odešla. Už minula Dry Lake. To znamená, že pokud pro ni nikdo nepřijede, bude muset přespat u silnice. S jistou dávkou štěstí se do Vegas dostane po ránu. A náhle si byla jistá, že ji temný muž nechá jít. Do Las Vegas dojde hladová a žíznivá a rozpálená pouštním horkem, a poslední zbytky starého života z ní budou vyplaveny. Žena, která v soukromé škole v Nové Anglii učila malé děti, bude pryč. Bude mrtvá jako Napoleon. S jejím štěstím jako poslední z bývalého ega vytrvá ten tichý, kousavý a ustaraný hlas. Ale nakonec samozřejmě zmizí i on.
Šla a odpoledne pokročilo. Po tváři jí tekl pot. Tam, kde se cesta potkávala s oblohou barvy vybledlého denimu, se třpytila rtuť. Rozepjala si blůzu, odhodila ji a šla jen v bílé hedvábné podprsence. Úpal? No a co? Na rovinu, miláčku: je mi to šumaprdel.
Před soumrakem už měla její kůže hrozivě červený odstín, který podél vystupujících klíčních kostí nabíral až fialový nádech. Náhle přišel večerní chlad, roztřásl ji a taky jí připomněl, že tábornickou výbavu nechala u vespy.
Rozpačitě se rozhlédla. Tu a tam viděla auta, některá pohřbená v písku až po ozdobu chladiče. Pomyšlení na to, že by se, skryla v jedné z těch hrobek, jí dělalo zle - ještě hůř než ten hrozný sluneční žár předtím.
Jsem v deliriu, pomyslela si.
Ani na tom ale nezáleželo. Rozhodla se, že než by spala v některém z těch aut, raději celou noc půjde. Kdyby tak byla znovu na Středozápadě! Našla by si nějakou stodolu, seník, jetelové pole. Nějaké čisté, měkké místo. Tady je jen cesta, písek, rozpálená půda pouště.
Shrnula si dlouhé vlasy z obličeje a s mdlým pocitem zjistila, že by ráda byla mrtvá.
Teď už bylo slunce za horizontem a den se nalézal přesně na hraně mezi světlem a tmou. Vítr, který na ni nyní foukal, byl smrtelně studený. V náhlých obavách se znovu rozhlédla.
Bylo příliš zima.
Z kopců se staly temné monolity. Písečné duny byly jako zlověstné rozkolísané kolosy. Dokonce i ostnaté kaktusy se zdály jako kosti prstů kostlivce, kynoucího jí ze svého mělkého hrobu.
Nad ní kosmické kolo.
Vybavil se jí útržek textu jedné Dylanovy písně, studený a znepokojující: Štván jako krokodýl ... dopaden v kukuřici ...
A ještě pod tím se klubala jiná píseň, od Eagles; téměř ji to ochromilo: A já s tebou chci dnes v noci spát v poušti ... pod milionem hvězd ...

A náhle věděla, že tam je.
Věděla to ještě dříve, než promluvil.
„Nadine.“ Jeho tichý hlas, vycházející z houstnoucí tmy. Nekonečně jemná, zaobalená hrůza jí byla téměř příjemná.
„Nadine, Nadine ... jak miluji milování s Nadine.“
Otočila se a on tam byl, tak, jak vždy věděla, že se to jednou stane, tak prostě a jednoduše. Seděl na kapotě starého sedanu chevroletu (byl tam před chvílí? nevěděla to jistě, ale zdálo se jí, že nebyl), nohy měl zkřížené, ruce zlehka položené na vybledlých džínách.
Díval se na ni a laskavě se usmíval. Ale jeho oči vůbec laskavé nebyly. Usvědčovaly ze lži jakoukoliv myšlenku na to, že by tento muž mohl laskavost vůbec znát. Nekonečně v nich tančil temný lesk jako tančí nohy muže, který právě proletěl propadlem šibenice.
„Ahoj,“ řekla. „Jsem tady.“
„Ano. Konečně jsi tady. Jak bylo přislíbeno.“ Jeho úsměv se rozšířil a on k ní vztáhl ruce. Uchopila je, a když se jich dotkla, ucítila žhnoucí žár. Vyzařoval jej jako dobře naložená pec. Jeho hladké ruce bez vrásek se ovinuly kolem jejích ... a pak je pevně sevřely - jako pouta.
„Ach, Nadine,“ zašeptal a sklonil se, aby ji políbil. Maličko pootočila hlavu, pohlédla na chladný třpyt hvězd, a on ji spíše než na rty políbil do důlku pod čelistí. Nenechala se zmást. Cítila na kůži výsměšnou křivku jeho úšklebku.
Hnusí se mi, pomyslela si.
Ale hnus byl jen tenkou skořápkou něčeho horšího - vlhkého a dlouho skrývaného chtíče, bezvěkého uhru, který konečně praskl dovnitř hlavy a rozstřikuje kolem sebe zhoubnou tekutinu, dávno zkaženou slast. Ruce, které jí klouzaly po zádech, byly o mnoho žhavější než její úpalem zubožená kůže. Přitiskla se k němu a náhle se tenké sedlo mezi jejíma nohama zdálo silnější, plnější, pevnější, citelnější. Švy šatů ji lehce obscénně hladily, až se jí chtělo třít samu sebe, zbavit se toho svrbění, vyléčit jej jednou provždy.
„Řekni mi jednu věc,“ řekla.
„Cokoliv.“
„Řekl jsi: 'Jak bylo přislíbeno'. Kdo ti mě zaslíbil? A proč mě? A jak ti mám říkat? Nevím ani to. Věděla jsem o tobě po většinu svého života a nevím ani, jak ti říkat.“
„Říkej mi Richarde. Tak se doopravdy jmenuji. Říkej mi tak.“
„Tak se doopravdy jmenuješ? Richard?“ zeptala se pochybovačně, a on se jí zachichotal do krku.
Proběhlo jí zamravenčení hnusu a touhy. „A kdo mě zaslíbil?“
„Nadine,“ řekl. „Zapomněl jsem. Pojď.“
Sklouzl z kapoty auta, stále ji držel za ruce, a ona se mu málem vytrhla a utekla ... ale k čemu by to bylo dobré? Jen by ji honil, chytil a znásilnil.
„Měsíc,“ řekl. „Je plný. Jako já.“ Přiložil jí ruku k odřenému a vybledlému klínu svých džínů, a tam bylo něco hrozného, bujícího pod zubatým chladem zipu vlastním životem.
„Ne,“ zamumlala a pokusila se ruku odtáhnout. Napadlo ji, jak nepodobné je to tamté náměsíčné noci; jak neskutečně nepodobné. Tohle bylo na druhém konci duhy času.
Přidržel jí ruku u sebe. „Vyjdi se mnou do pouště a staň se mou ženou,“ řekl.
„Ne!“
„Už je pozdě říkat ne, má drahá.“
Šla s ním. Byly tam svinuté pokrývky a začernalé uhlíky táboráku pod stříbřitými uhlíky oblohy.
Položil ji.
„Dobře,“ vydechl. „Dobře tak.“
Uvolnil si opasek, pak knoflík, pak zip.
Spatřila, co pro ni má a začala křičet.
Na ten zvuk se na líci temného muže objevil škleb, jiskřivý a obscénní a měsíc na ně oba prázdně zíral, nadmutý a sýrovitý.
Nadine vydávala výkřik za výkřikem a pokusila se odplížit a on ji uchvátil a pak vší silou držela stehna u sebe, a potom je jedna z těch hladkých rukou, která se mezi ně dostala, rozčísla jako vodu a ona si pomyslela: Budu se dívat nahoru ... Budu se dívat na měsíc ... Nic neucítím a bude to pryč ... bude to

pryč ... Nic neucítím ...
A když do ní vklouzl jeho tmavý chlad, vydral se z ní výkřik, volně tryskal, a ona se snažila vyprostit, a bylo to zbytečné. Bušil do ní, nájezdník, ničitel, a pak se jí mezi stehny vyřinula krev a potom byl v ní, až u dělohy a v jejích očích byl měsíc, studený a stříbrný oheň, a když vyvrcholil, bylo to jako rozžhavené železo, rozžhavené surové železo, rozžhavená mosaz, a i ona vyvrcholila, vyvrcholila ve výkřicích, v neuvěřitelné rozkoši, vyvrcholila v hrůze, v děsu, a skrze surové železo a mosaz prošla do pouště šílenství, vpadla do šílenství, zaváta do něj jako suchý list duněním jeho smíchu, a jeho obličej se rozplynul a teď to byl zarostlý obličej démona, klátící se těsně nad její tváří, démona se zářícími žlutými lampami místo očí, okny do pekla o nichž se jí ani nezdálo, a přesto v nich byla ta hrozivá dobrá nálada, oči, které hleděly křivolakými uličkami tisíců pochmurných nočních měst; ty oči zářily a leskly se a nakonec ohlupovaly. Znovu vyvrcholil ... a znovu ... a znovu. Zdálo se, že se nikdy nevyčerpá. Studený. Byl mrtvolně studený. A starý. Starší než lidstvo, starší než země. Znovu a znovu ji plnil nocí a vyrážel skřehotavý smích. Země. Světlo. Vyvrcholení. Další vyvrcholení. Vyrazila poslední výkřik, který byl uchvácen pouštním větrem a odnesen do nejvzdálenější komory noci, tam, kde čekají tisíce zbraní, až se jich ujme jejich nový vládce. Zarostlá hlava démona s hluboce rozpolceným hadím jazykem. Jeho mrtvolný dech jí ovíval obličej. Byla v zemi šílenství. Železná brána se zavřela.
Měsíc .....
Měsíc už téměř zašel.
Chytil dalšího králíka, chytil tu roztřesenou malou věc holýma rukama a zlomil jí krk. Rozdělal na kostech toho předešlého oheň a teď se králík pekl a šířil do okolí lahodné pruhy vůně. Vlci tu už nebyli. Dnes v noci zůstali jinde - a je to od nich slušné a vhodné. Koneckonců, je to jeho svatební noc a ta omámená a apatická věc, která nemotorně sedí proti němu, je jeho zardívající se nevěsta.
Předklonil se a zdvihl jí ruku z klína. Když ji pustil, zůstala tak, zdvižená do úrovně úst. Chvíli se na ten úkaz díval a pak jí ruku položil zpátky do klína. Její prsty se tam začaly líně kroutit jako umírající hadi. Zatlačil jí prsty do očních bulv - a ona ani nemrkla. Jen prázdně hleděla a hleděla.
Byl upřímně zmatený.
Co jí provedl?
Nevzpomínal si.
A bylo to jedno. Je těhotná. A že je taky katatonická? Záleží na tom? Je dokonalým inkubátorem. Zplodila jeho syna, donosí ho, a pak může umřít. Její účel už bude splněn. Koneckonců, proto tu je.
Králík byl hotový. Zlomil jej vedví. Její polovinu rozdrobil na maličké kousíčky, jako když připravuješ jídlo pro dítě. Kousek po kousku ji krmil. Některé kousky jí polorozžvýkané vypadly z úst do klína, ale většinu snědla. Jestli zůstane takhle, bude potřebovat pečovatelku. Nejspíš Jenny Engstromovou.
„Bylas moc dobrá, drahoušku," řekl potichu.
Prázdně vzhlédla k měsíci.
Flagg se na ni něžně usmál a snědl svou svatební večeři. Po dobrém sexu mívá pokaždé hlad.
Vzbudil se s posledním záchvěvem noci a posadil se ve svých pokrývkách, zmatený a plný strachu ... onoho instinktivního, nevědomého strachu, jímž se bojí zvířata - strachu dravce, který vycítil, že by mohl sám být štván.
Byl to sen? Vize -?
Přicházejí.
Vyděšeně se snažil té myšlence porozumět, přiřadit k ní nějaký kontext. Nedokázal to. Visela tam, osamělá, jako nějaké zlověstné kouzlo.
Jsou už blízko.
Kdo? Kdo je blízko?
Za ním šeptal noční vítr, zdálo se, že mu přináší pachovou stopu. Někdo přichází a -
Někdo přichází.
Zatímco spal, něco minulo jeho tábořiště a mířilo na východ. Neviditelný třetí? Nevěděl. Byla noc úplňku.
Unikl ten třetí? Ta myšlenka v sobě nesla paniku.
Dobrá, ale kdo přichází?
Pohlédl na Nadine. Spala schoulená do fetální pozice, pozice, kterou jen za pár měsíců v jejím břiše

zaujme jeho syn.
Zbývají vůbec ještě měsíce ?
Znovu se vynořil ten pocit pohybu těsně podél hrany propasti. Znovu se uložil a pomyslel si, že této noci si už spánku neužije. Ale usnul. A když jel ráno do Vegas. znovu se usmíval a na svou paniku již téměř zapomněl.
Nadine seděla poslušně vedle něj, velká loutka se zasetým semenem, pečlivě skrytým v jejím břiše.
Jel do Grandu a tam zjistil, co se stalo, zatímco spal. Viděl v očích těch kolem sebe nový pohled, ostražitý a tázavý, a znovu se jej lehoučkými můřími křídly dotkl strach.
KAPITOLA 66
Zhruba ve stejné době, kdy Nadine Grossové začínaly docházet některé záležitosti, které jí nejspíš měly být jasné odjakživa, seděl Lloyd Henreid o samotě v Club Baru, hrál pasiáns a švindloval. Neměl náladu. V Indian Springs toho dne došlo k náhlému požáru a byl z toho jeden mrtvý a tři zranění, z nichž jeden nejspíš na těžké popáleniny zemře. Ve Vegas nebyl nikdo, kdo by si s takovými popáleninami dokázal poradit.
Tu novinku přinesl Carl Hough. Byl extrémně naštvaný a nepatřil k mužům, jež lze brát na lehkou váhu. Před epidemií býval pilotem u Ozark Airlines, sloužil u námořnictva, a kdyby chtěl, dokázal by Lloyda přetrhnout jednou rukou vedví, aniž by si druhou přestal míchat daiquiri. Carl tvrdil, že v průběhu své dlouhé a pestré kariéry zabil několik mužů, a Lloyd tomu docela věřil. Ne snad, že by se Lloyd Carla Hougha fyzicky bál; pilot byl velký a silný, měl ale z Velkého Pěšáka stejný strach jako kdokoliv jiný na Západě, a Lloyd nosil Flaggův amulet. Je ale jedním z jejich letců, a tak se s ním musí zacházet diplomaticky. A Lloyd kupodivu cosi jako diplomatické schopnosti měl. Jeho doporučení byla jednoduchá, ale úctyhodná: strávil pár týdnů s jistým šílencem jménem Poke Freeman a přežil to, aby o tom mohl vyprávět. Taky strávil pár měsíců s Randallem Flaggem, a ještě dýchal a byl při smyslech.
Carl přišel 12. září kolem druhé, motocyklovou helmu v podpaží. Na levé tváři měl škaredou popáleninu a na ruce puchýře. Hořelo. Hodně, ale ne tak hodně, jak by bývalo mohlo. Vybuchl cisternový vůz a rozstřikoval hořící benzín po celé rozjezdové dráze.
„Dobře," řekl Lloyd. „Zjistím, jestli to šéf ví. Zranění jsou v nemocnici?"
„Jo. Jsou. Pochybuju, že se Freddy Campanari dožije večera. Takže zůstávají dva piloti, já a Andy. Řekni mu to, a řekni mu ještě něco. Chci, aby ten zamrdanej Popeláč vypadnul. Jinak půjdu já."
Lloyd se na Carla Hougha zahleděl: „Ano?"
„Rozuměls zatraceně dobře."
„No, něco ti povím, Carle," řekl Lloyd. „Tuhle zprávu nepředám. Jestli mu chceš dávat rozkazy, budeš to muset udělat sám."
Carl náhle vypadal zmateně a trochu bojácně. Na ostře řezané tváři se usadil strach. „Jo, já ti rozumím. Jsem prostě unavenej a nasranej, Lloyde. Obličej mě bolí jak čert. Nechci to házet na tebe."
„Nic se neděje, člověče. Proto tady jsem." Občas si přál, aby nebyl. Už ho začínala bolet hlava.
Carl řekl: „Ale bude muset odejít. Jestli mu to budu muset říct, tak to udělám. Vím, že má jeden z těch černých kamenů. Je to jeden z chlápků temného muže, řekl bych. Ale, hele, poslouchej." Carl se posadil a položil přilbu na baccaratový stůl. „Za ten oheň může Popeláč. Můj ty Bože, jak chceš dostat letadla do vzduchu, když jeden z chlápků temného muže pálí piloty jako nějaký zasraný rachejtle?"
Ke stolu, u nějž seděli, znepokojeně pohlédlo několik lidí, procházejících chodbou Grandu.
„Mluv tiše, Carle."
„Dobře. Ale chápeš, co je to za problém, že jo?"
„Jsi si jistý, že to udělal Popeláč?"
„Koukej," naklonil se k němu Carl. „Byl v hangáru, jo? Byl tam dlouho. Viděla ho tam spousta lidí, i když já zrovna ne."
„Myslel jsem, že je někde venku. V poušti. Však víš, hledat věci."
„No, vrátil se, jo? Písečnej traktor měl plnej. Bůh ví, kde to bere. Já to teda nevím. No, při přestávce na svačinu se kolem něj nakupili chlapi. Víš, jakej je. Zbraně pro něj jsou jako pro děcka cukrátka."
„Jo."
„Poslední, co nám ukazoval, byla zápalná rozbuška. Vytáhneš pojistku a vevnitř vzplane trocha fosforu.

Pak se půl hodiny nebo čtyřicet minut nic neděje, v závislosti na velikosti rozbušky, jo? Chápeš? A pak to začne pekelně hořet. Malej oheň, ale strašně silnej.“
„Jo.“
„Tak dobře. Popel nám to ukazoval, vlastně se nad těma věcma zalykal nadšením, abych řek' pravdu, a Freddy Campanari řekl: 'Hele, kdo si hraje s ohýnky, pochcává se v posteli, Popele.' A Steve Tobin - znáš ho, je vtipnej jako gumová berla povídá: 'Pánové, radši si schovejte sirky, Popel se vrátil do města.' A Popel začal být vážně divnej. Rozhlížel se po nás a mumlal si něco pod vousy. Seděl jsem vedle něj a znělo to jako: 'Už se mně nikdy neptejte na šek staré Sempleové.' Dává ti to nějaký smysl?“
Lloyd zavrtěl hlavou. Na Popeláčovi mu valný smysl nedávalo nic.
„Pak prostě odešel. Sebral ty věci, co nám ukazoval, a vzal do zaječích. No, nikomu z toho nebylo moc dobře. Nechtěli jsme se dotknout jeho citů. Většina těch chlápků má Popeláče fakt ráda. Nebo měla. Je jako malé dítě, víš?“
Lloyd kývl.
„O hodinu později ta zatracená cisterna vyletěla jako raketa. A když jsme sbírali kousky, náhodou jsem se podíval nahoru a tam byl u letištní budovy Popeláč ve svém písečném traktoru a pozoroval nás dalekohledem.“
„A to je všechno?“ zeptal se Lloyd s ulehčením.
„Ne, není. Kdyby bylo, vůbec bych se neobtěžoval tě otravovat. Ale začal jsem přemýšlet, jak ta cisterna chytla. To je zrovna taková věc, na kterou se používá zápalná rozbuška. Ve Vietnamu partyzáni vyhodili přesně takhle do vzduchu spoustu našich nákladňáků s municí, našima vlastníma zasraným roznětkama. Přilepili je pod nákladňák, na výfuk. Když nákladňák nikdo nenastartoval, vybuchlo to, až když to časovač spustil. Když jo, vybuchlo to, jakmile se rozžhavil výfuk. Tak či onak, bum bác, nákladňák v hajzlu. Jediná věc, která neseděla, bylo, že v hangáru stojí dvanáct cisteren a my je nepoužíváme podle nějakého pevně stanoveného pořadí. A tak když jsme chudáka starýho Freddyho odvezli do nemocnice, spolu s Johnem Waitem jsme se tam vrátili. John je zodpovědný za garáž a byl bez sebe vzteky. Viděl tam Popeláče.“
„Je si jistý, že to byl on?“
„S těma popáleninama, co má na celý ruce, se jen tak nespleteš, co myslíš? Jo? Nikoho nic nenapadlo. Prostě tam jen tak šmejdil, a to je jeho práce, ne?“
„Myslím, že se to tak dá říct.“
„A tak jsme s Johnem začali prohlížet zbytek cisteren. A kurva, na každý z nich byla rozbuška. Dal je na výfuk přesně pod vlastní cisternu. Ta cisterna, kterou jsme používali, měla výfuk horkej, a tak vybuchla první, tak, jak jsem ti říkal. Ale i ostatní byly před výbuchem. Ze dvou rozbušek se začalo kouřit. Některý náklaďáky byly prázdný, ale nejmíň pět jich bylo plných leteckýho benzínu. Ještě deset minut, a přišli bysme o polovinu toho zatracenýho letiště.“
Ach Ježíši, pomyslel si Lloyd smutně. Tak to je vážné zlé. Tak zlé, že už to horší byt nemůže.
Carl zdvihl ruku s puchýři. „To se mi stalo, když jsem jednu z nich sundával. Teď je ti jasný, proč musí pryč?“
Lloyd váhavě řekl: „Třeba mu to někdo vzal z traktoru, zatímco chcal nebo něco.“
„Takhle se to stalo,“ odpověděl trpělivě Carl. „Někdo urazil jeho city, když se chlubil hračkama, a on se nás všechny pokusil upálit. Málem se mu to povedlo. Něco se s tím musí udělat, Lloyde.“
„Dobře, Carle.“
Zbytek odpoledne strávil poptáváním po Popeláčovi - jestli jej někdo viděl nebo neví, kde by mohl být? Ostražité pohledy a negativní odpovědi. Rozkřiklo se to. Možná je to dobře. Kdokoliv jej uvidí, podá o tom rychle zprávu, protože bude doufat, že Lloyd o nich ztratí slovo u šéfa. Lloyd ale měl tušení, že Popeláče nikdo neuvidí. Dal jim trochu pokouřit a utekl na svém písečném traktoru zpátky rovnou do pouště.
Pohlédl na rozehraný pasiáns před sebou a opatrně potlačil puzení všechno to hodit na podlahu. Místo toho si našvindloval další eso a pokračoval ve hře. Je to jedno. Jestli o něj bude Flagg stát, hmátne a uchopí ho. Starej Popeláč skončí na kříži jako Hec Drogan. Tvrdej osud, chlapče.
Ale ve skrytu duše o tom pochyboval.

Poslední dobou se děly věci, které se mu vůbec nelíbily. Třeba Dayna. Flagg o ní věděl, to je pravda, ona ale nepromluvila. Místo toho mu nějak utekla do říše smrti, a se třetím špiónem mu nijak nepomohla. To je další věc. Jak to, že Flagg o tom třetím špiónovi neví? Věděl o tom starým prďochovi, a když se vrátil z pouště, věděl o Dayně, a přesně jim řekl, co s ní udělá. Ale nefungovalo to.
A teď Popeláč.
Popeláč není žádná nicka. Možná byl nickou za starých časů, ale teď už ne. Nosí kámen černého muže, stejně jako sám Lloyd. Poté, co Flagg v L. A. usmažil tomu velkohubému právníkovi mozek, viděl Lloyd, jak Flagg poklepal Popeláče po zádech a něžně mu řekl, že sny se stanou skutečností. A Popeláč zašeptal: „Můj život patří tobě."
Lloyd nevěděl, co se mezi nimi ještě mohlo stát, zdálo se ale jasné, že Popeláč putuje pouští s Flaggovým požehnáním. A teď Popeláč dostal amok.
Což vyvolává některé nepříjemné otázky.
A tak Lloyd seděl v devět večer o samotě v baru, našvindlovával si pasiáns a přál si, aby byl opilý.
„Pane Henreide?"
Co zas? Vzhlédl a spatřil dívku s pěkným obličejem a plnými rty. Bílé těsné šortky. Vršek opalovaček, který sotva zakrýval dvorce bradavek. Rajdička. Teď ale vyhlížela, nervózně, byla bledá, skoro jako by jí bylo špatně. Nutkavě si kousala nehet palce a i ostatní nehty měla okousané a roztřepené.
„Co je?"
„Já ... musím mluvit s panem Flaggem," řekla. Hlas se jí rychle tišil a skončila v šepotu.
„Musíš, jo? Co si myslíš, že jsem, sekretář pro styk s veřejností?"
„Ale ... říkali mi ... že mám jít za vámi."
„Kdo oni?"
„No, řekla, mi to Angie Hirschfieldová."
„Jak se jmenuješ?"
„Uh, Julie." Zahihňala se, ale byl to spíše reflex. Z tváře jí nezmizel polekaný výraz a Lloyd unaveně zapřemítal, jakej průser zase visí ve vzduchu. Holka jako tahle by se po Flaggovi neptala, kdyby to nebylo opravdu naléhavé. „Julie Lawryová."
„Tak, milá Julie Lawryová, Flagg teď ve Vegas není."
„Kdy se vrátí?"
„Nevím. Přichází a odchází a nenosí s sebou pípátko. Ani mi nevysvětluje, co bude dělat. Jestli něco máš, řekni mi to a já to předám."
Pochybovačně na něj pohlédla a Lloyd zopakoval, co odpoledne řekl Carlu Houghovi: „Proto jsem tady, Julie."
„Fajn." Pak rychle dodala: „Jestli to bude důležité, řekněte mu, že jsem s tím přišla já. Julie Lawryová."
„Dobře."
„Nezapomenete?"
„Ne proboha! Tak o co jde?"
Našpulila rty. „Nemusíte být hned tak protivný."
Vydechl a položil hrst karet, které měl v ruce, na stůl. „Ne. Myslím, že ne. Tak o co jde?"
„Ten němý. Jestli tady někde je, tak určitě vyzvídá. Myslela jsem, že byste to měli vědět." Oči se jí divoce zaleskly. „Ten hajzl na mě vytáhnul pistoli."
„Jaký němý?"
„No, viděla jsem toho retardovanýho, a tak si myslím, že ten němej tady někde musí taky být, víte? A oni jsou jiní než my. Myslím, že museli přijít z druhé strany."
„To si myslíš, jo?"
„Jo."
„Hele, já vůbec nevím, o čem to mluvíš. Byl to dlouhej den a já jsem hrozně unavenej. Jestli to nezačne mít hlavu a patu, půjdu do postele."
Julie se posadila, přehodila nohu přes nohu a povyprávěla Lloydovi o setkání s Nickem Androsem a Tomem Cullenem ve svém domovském městě Pratt v Kansasu. O Pepto-Bismolu („Chtěla jsem si jen z toho debílka udělat trochu srandu, a ten hluchoněmej na mě vytáhnul pistoli!"). Povyprávěla mu dokonce

i o tom, jak na ně při odjezdu z města střílela.
„A co to všechno dokazuje?“ zeptal se jí Lloyd, když skončila. Ze začátku byl trochu vystrašen slovem „špión“, ale pak upadl do znuděného polospánku.
Julie znovu vyšpulila rty a zapálila si cigaretu. „Já vám to řeknu. Ten blbeček tady teď je. Vsadím se, že vyzvídá.“
„Říkalas, že se jmenuje Tom Cullen, že?“
„Jo.“
Velmi mlhavě se mu vybavoval. Velký blonďatý chlápek, nemá všech pět pohromadě, ale určitě není tak špatný, jak vykládá tahle rozjívená čubka. Zkusil si vybavit víc, ale nic z toho nebylo. Do Vegas denně proudilo něco mezi šedesátkou a stovkou lidí. Nebylo možné je všechny znát a Flagg říkal, že imigrace ještě zhoustne, než začne opadat. Měl za to, že by mohl jít za Paulem Burlsonem, který sestavoval seznam vegasských obyvatel a bude o tomhle frajírkovi Cullenů něco vědět.
„Zatknete ho?“ zeptala se Julie.
Lloyd na ni pohlédl. „Jestli nevypadneš, zatknu tebe,“ řekl.
„Sakra člověče!“ zaječela hystericky vysokým hlasem Julie Lawryová. Vyskočila a zlobně na něj zírala. „Snažila jsem se vám pomoct!“
„Prověřím to.“
„Jo jo, tyhle kecy znám.“
Odstoupila a půlky se jí rozhořčeně zatřásly.
Lloyd ji pozoroval se znuděným pobavením a pomyslel si, že takových buchet je ve světě spousta - a vsadil by se, že to platí dokonce i teď, po superchřipce. Lehce ji dostaneš, ale bacha potom na její nehty. Líbající sestřenice těch pavouků, co po milování zhltnou samečka. Uběhly dva měsíce a pořád je v ní plno zášti k tomu němému. Jak že se to jmenuje? Andros?
Lloyd vytáhl z kapsy potrhaný černý notes, naslinil si prst a nalistoval prázdnou stránku. Tohle byl jeho pamatováček a byl přecpaný spoustou poznámek, které si dělal - o všem, počínaje tím, že se má před setkáním s Flaggem oholit, a konče záznamem v rámečku o tom, že musí získat soupis inventáře lasvegasských lékáren dřív, než se začne ztrácet kodein a morfin. Brzy si bude muset pořídit nový notýsek.
Svým nevýrazným školním škrabopisem napsal: Nick Andros nebo možná Androíes§ - němý. A pod tím: Tom Cullen, prověřit u Paula. Nacpal si blok zase do kapsy. Čtyřicet mil na severovýchod temný muž pod jiskřícími pouštními hvězdami završil dlouhodobý vztah s Nadine Grossovou. Přítel Nicka Androse v Las Vegas by jej moc zajímal.
Ale on spal.
Lloyd mrzutě hleděl na pasiáns a zapomněl na Julii Lawryovou, její nenávist i malou pevnou prdelku. Našvindloval další eso a jeho myšlenky se smutně vrátily k Popeláčovi a k tomu, co asi Flagg řekne - nebo udělá - až mu to poví.
V téže době, kdy Julie Lawryová opouštěla Club Bar a cítila pýchu nad tím, že udělala více, než byla její občanská povinnost, stál v jiné části města u velkého okna svého bytu Tom Cullen a zasněně vyhlížel na úplněk.
Je čas jít.
Čas vrátit se.
Tenhle byt nebyl jako jeho domek v Boulderu. Byl v něm nábytek, ale nebyl vyzdobený. Nedal si tam ani jeden plakát, ani si nepověsil na vlasec vycpaného ptáka. Tohle byla jen zastávka, a teď už je čas jít. Byl rád. Nenáviděl to tady. Je tu jakýsi zápach, suchý a shnilý zápach, na který se nedalo přesně ukázat. Lidé jsou vesměs hodní a někteří z nich byli každým coulem jako lidi v Boulderu, třeba Angie a ten malý kluk, Dinny. Nikdo si nedělá legraci z toho, že je pomalý. Dali mu práci a žertovali s ním a o přestávkách si vyměňovali jídlo z chlebníků za jídlo jiných z jiných chlebníků, které se jim líbilo více. Byli tu hodní lidé, nějak zvlášť se nelišili od boulderských, ale -
Ale je mezi nimi ten zápach.
Zdálo se, že všichni čekají a hledí. Občas se mezi nimi rozhostilo podivné ticho a jejich oči se jakoby zatáhly, jako by všichni měli stejný zneklidňující sen. Dělají věci, aniž by se ptali po vysvětlení důvodu,

proč je mají dělat nebo co za to. Bylo to, jako by všichni měli masky šťastných lidí, ale jejich opravdové, skryté obličeje byly obličeji příšer. Jednou o tom viděl hrůzostrašný film. Té příšeře se říkalo vlkodlak.
Vysoko nad pouští se šinul měsíc, přízračný a svobodný.
Viděl Daynu ze Svobodné zóny. Viděl ji jen jednou a pak už nikdy. Co se jí stalo? Taky dělala špióna? Vrátila se?
Nevěděl. Ale bál se.
Na křesle před neužitečnou televizí ležel malý ruksak. Batoh byl plný vakouových balení plátků šunky, sušenek a krekrů. Zdvihl jej a připjal na záda.
Cestuj v noci, spi ve dne.
Vyšel před budovu, aniž by se ohlížel. Měsíc svítil tak jasně, že Tom vrhal stín na popraskaný cement, na němž kdysi rádoby rozmařilci parkovali svá auta se značkami z jiných států.
Vzhlédl na přízračnou minci, která plula oblohou.
„P-Á-N-I, to je tedy měsíc," zašeptal. „Svatá dobroto, ano. Tom Cullen ví, co to znamená."
Jeho kolo se opíralo o růžově štukovanou zeď budovy. Na chvíli se zastavil, aby si utáhl ruksak, pak se mu to podařilo a vydal se na mezistátní silnici. V jedenáct odpoledne byl z Vegas a šlapal v odstavném pruhu I-15 na východ. Nikdo ho neviděl. Nedošlo k žádnému poplachu.
Mozek mu jel na lehký neutrál, jako skoro vždycky, když se postaral o bezprostředně nutné věci. Šlapal rovnoměrně a uvědomoval si jen lehkou noční brízu, která se mu opírala o zpocenou tvář. Tu a tam musel zahnout kolem pískové duny, která se připlazila z pouště a položila přes silnici bílou ruku kostlivce, a jakmile byl dále od města, narážel i na stojící auta a náklaďáky - pohlédni na mé dílo, ó mocný, a zoufej, řekl by možná svým ironickým způsobem Glen Bateman.
Zastavil ve dvě ráno, aby lehce posvačil sušenky, krekry a limonádu z velké termosky, připjaté k rámu bicyklu. Pak jel dál. Měsíc zašel. Las Vegas se vzdalovalo s každým šlápnutím do pedálů. To mu dělalo dobře.
Ale ve čtvrt na pět onoho rána 13. září ho zachvátila vlna strachu. Byla ještě děsivější svou neočekávaností, svou zdánlivou iracionalitou. Tom by hlasitě zakřičel, ale hlasivky měl náhle zmrazené, zamčené. Svaly šlapajících nohou mu ochably a on se pod hvězdami pohyboval jen setrvačností.
Černobílý negativ pouště kolem ubíhal pomaleji a pomaleji.
On byl blízko.
Muž bez obličeje, démon, který teď chodí po zemi.
Flagg.
Říkají mu Dlouhán. Sám Tom mu v duchu říkal Šklebil. Sotva na tebe dopadne jeho škleb, krev ti ztuhne v žilách a maso zchladne a zešedne. Muž, který se dokáže podívat na kočku a přinutí ji zvracet hrsti myších chlupů. Když procházel po stavbě, mužové se tloukli kladivy do palců a dávali šindele naopak a náměsíčně chodili po traverzách a -
- a dobrý Bože, on je vzhůru!
Tomovi uniklo zasténání. Cítil náhlou slabost. Zdálo se mu, že vidí/cítí Oko, otevírající se v předranní tmě, hrozivé rudé Oko, které je ještě trochu zamžené a zmatené spánkem. Otáčelo se ve tmě. Hledalo. Hledalo jej. Vědělo, že tu Tom Cullen je, ale ne kde je.
Jeho nohy strnule našly pedály a on šlapal, rychleji a rychleji, ohnutý nad řídítky, aby snížil odpor větru, nabíral rychlost, dokud skoro neletěl. Kdyby se po cestě potkal s vrakem auta, najel by přímo do něj a nejspíš by se zabil.
Ale kousek po kousku začal cítit, jak za ním ta temná, horká věc mizí. A největším zázrakem bylo, že to děsivé Oko se dívalo, minulo jej, aniž by jej uvidělo (možná proto, že jsem tak moc shrbený k řídítkům, pomyslel si roztržitě Tom Cullen) ... a pak se znovu zavřelo.
Temný muž znovu usnul.
Jak se cítí králík, když na něj jako temný kříž dopadne stín jestřába ... a pak letí bez zastavení nebo byť jen zpomalení dál? Jak se cítí myš, když kočku, která celý den trpělivě číhala u její díry, její pán odnese a bez dalšího posadí před dům? Jak se cítí jelen, když tiše projde kolem lovce, právě vyspávajícího účinek tří piv po obědě? Možná necítí nic a možná cítí totéž, co cítil Tom Cullen na cestě z té černé a nebezpečné sféry vlivu; pocit znovuzrození. A nejvíce ze všeho velmi vzácný pocit bezpečí, že takové

obrovské štěstí musí být znamením z nebes.
Jel až do pěti ráno. Za ním tmavomodře lemované zlato úsvitu změnilo oblohu. Hvězdy vybledly.
Tom byl skoro hotový. Jel ještě kousek, pak narazil na ostrý svah asi sedmdesát metrů od dálnice. Vytlačil přes něj kolo nahoru a pak zase dolů do vyschlého koryta potoka. Poradil se se svými instinkty a zakryl většinu kola trávou a mesquitem. Asi deset metrů od kola se o sebe opíraly dva velké balvany. Vplížil se do stínu mezi nimi, pod hlavu si dal bundu a téměř vzápětí usnul.

KAPITOLA 67

Velký Pěšák byl zpátky v Las Vegas.
Objevil se ve městě asi v půl jedenácté ráno. Lloyd ho viděl, když dorazil. Šel přes halu Grandu a vedl si s sebou ženu. Hlavy se za ní otáčely, navzdory téměř jednomyslné nechuti spatřit temného muže. Její vlasy byly čistě bílé. Byla ošklivě spálená sluncem, tak ošklivě, že to Lloydovi připomnělo oběti požáru v Indian Springs. Bílé vlasy, ošklivé spáleniny, naprosto prázdné oči. Hleděly na svět bez jakéhokoliv výrazu. Lloyd takové oči už viděl. V Los Angeles, tehdy, když se temný muž vypořádal s Ericem Stellertonem, právníkem, který chtěl Flaggovi říkat, jak má co dělat.
Flagg se na nikoho ani nepodíval. Usmíval se. Zavedl ženu k výtahu a dovnitř. Dveře se za nimi zavřely a výtah vyjel do nejvyššího poschodí.
Dalších šest hodin byl Lloyd zaneprázdněn organizačními záležitostmi. Chtěl mít zprávu připravenou, až ho o ni Flagg požádá. Říkal si, že vše je pod kontrolou. Jedinou věcí, kterou ještě musí vyřídit, je najít Paula Burlsona, od kterého vyzví všechno, co ví o tom Tomu Cullenovi - to pro případ, že Julie Lawryová skutečně na něco narazila. Lloyd si myslel, že to stejně není pravděpodobné, ale ve styku s Flaggem bylo lepší všechno vědět jistě, než potom litovat. O hodně lepší.
Zdvihl telefon a trpělivě čekal. Po chvíli se ozvalo cvaknutí a Shirley Dunbarová řekla svým nosovým jižanským přízvukem: „Centrála."
„Ahoj, Shirley, tady Lloyd."
„Lloyd Henreid! Jak se máš?"
„Jde to, Shirley. Můžeš mi zkusit 6214?"
„Paula? Není doma. Je v Indian Springs. Určitě bych ho chytila na základně."
„Dobrý, zkus to."
„Jasně. Hele, Lloyde, kdypak se u mě ukážeš a ochutnáš můj kávovej koláč? Peču je čerstvý každý dva tři dny."
„Brzo, Shirley," řekl Lloyd a zašklebil se. Shirley bylo čtyřicet a vážila asi devadesát kilo ... a vyhlédla si Lloyda. Whitney a Robbie Sykes si ho kvůli tomu neustále dobírali. Byla to výborná spojovatelka, která s vegasským telefonním systémem dokázala zázraky. Zprovoznění telefonů - alespoň těch nejdůležitějších - následovalo v pořadí jejich priorit hned po elektřině, ale většina automatických centrál shořela, a tak si museli vypomáhat všelijakými primitivními náhražkami. Neustále něco nefungovalo. Shirley vše, co zbylo, ovládala se záhadnou zručností a se třemi nebo čtyřmi dalšími operátorkami, které se teprve zaučovaly, měla nekonečnou trpělivost.
A také pekla opravdu dobré kávové koláče.
„Hodně brzo," dodal a říkal si, jak by bylo pěkné, kdyby se pevné, zaoblené tělo Julie Lawryové dalo naroubovat na šikovnost Shirley Dunbarové a její jemnou, trpělivou povahu.
Zdálo se, že ji to uspokojilo. Na lince se ozýval přerušovací tón a praskání a jednou i vysoké zapískání, při němž musel odtáhnout sluchátko od ucha.
„Bailey, základna," řekl kovový hlas.
„Tady Lloyd," zahulákal do telefonu. „Je tam Paul?"
„Cože, Lloyde?"
„Paul! Paul Burlson!"
„Jo, ten! Jasně, zrovna si dává kolu."
Chvíli bylo ticho a Lloyd si už myslel, že se chatrné spojení přerušilo - a tu se ozval Paul.
„Budeme na sebe muset řvát, Paule. To spojení je na pytel." Lloyd si nebyl úplně jist, zda má Paul plíce na hulákání. Byl to malý vyzáblý mužík se silnými brýlemi. Někteří mu přezdívali Švihák, protože navzdory lasvegasskému žáru neustále nosil kompletní trojdílný oblek. Ale jako informační důstojník byl

dobrý a Flagg jednou ve sdílné náladě Lloydovi řekl, že v jednadevadesátém bude Burlson velet tajné policii. A bude v tom nesmírně dobrý, dodal Flagg s milým úsměvem.
Paulovi se podařilo hovořit o něco hlasitěji.
„Máš s sebou svoje spisy?“ zeptal se Lloyd.
„Ano. Stan Bailey a já jsme dělali na programu střídání služeb.“
„Můžeš se podívat, jestli tam máš něco na člověka jménem Tom Cullen?“
„Vteřinku.“ Vteřinka se protáhla na dvě nebo tři minuty a Lloyd si znovu začínal myslet, že byli přerušeni. Pak Paul řekl: „Dobře, Tom Cullen ... jsi tam, Lloyde?“
„Jo“
„S těmahle telefonama nikdy nevíš. Je mu odhadem něco mezi dvaceti dvěma a dvaceti pěti. Neví to jistě. Mírná mentální zaostalost. Má určité pracovní schopnosti. Dali jsme ho do počišťovací skupiny.“
„Jak dlouho je ve Vegas?“
„Ani ne tři týdny.“
„Přišel z Colorada?“
„Ano, ale máme tady více než tucet lidí, kteří to tam zkoušeli a zjistili, že se jiní to nelíbí. Tohohle vyhnali. Spal s normální ženou a myslím, že se báli o svůj genový fond.“ Paul se zasmál.
„Máš adresu?“
Paul mu ji řekl a Lloyd si ji zapsal do poznámkového bloku.
„Všechno, Lloyde?“
„Ještě jedno jméno, jestli máš čas.“
Paul se zasmál - tenkým smíchem malých mužů.
„Jasně, vždyť mám přestávku.“
„Jméno zní Nick Andros.“
Paul řekl okamžitě: „Tohle jméno mám na červeném seznamu.“
„Jo?“ Lloyd přemýšlel, jak nejrychleji uměl, což mělo k rychlosti světla daleko. Neměl ponětí, co může Paulův „červený seznam“ znamenat. „Kdo ti to jméno dal?“
Paul řekl popuzeně: „Kdo asi, co myslíš? Ten, kdo mi dal všechna jména červeného seznamu.“
„Aha. Dobrý.“ Rozloučil se a zavěsil. Společenská konverzace byla při tak špatném spojení vyloučena a Lloyd stejně měl o čem přemýšlet.
Červený seznam.
Jména, která Flagg dal Paulovi a očividně nikomu jinému - ačkoliv Paul předpokládal, že o tom Lloyd ví.
Červený seznam, co to znamená? Červená znamená stop.
Červená znamená nebezpečí.
Lloyd znovu zdvihl sluchátko.
„Centrála.“
„Zase Lloyd, Shirley.“
„No, Lloyde, jak ses -“
„Shirley, nemůžu se vybavovat. Jdu po něčem, co může být velký.“
„Dobře, Lloyde.“
Z Shirleyina hlasu se vytratilo laškování a najednou zněla velmi úředně.
„Kdo má službu v bezpečnostním?“
„Barry Dorgan.“
„Spoj mě. A nikdy jsem ti nevolal.“
„Ano, Lloyde.“
Její hlas teď zněl ustrašeně. Lloyd se také bál, ale zároveň byl vzrušen.
Za chvilku se ozval Dorgan. Byl to slušný chlap a Lloyd byl za tu náhodu hluboce vděčný. K policejnímu oddělení se stahovalo příliš mnoho typů připomínajících Poke Freemana.
„Chtěl bych, abys pro mě někoho vyzvednul,“ řekl Lloyd. „Chci ho živýho. Musím ho mít živýho, i kdyby to znamenalo, že přijdeš o nějaké muže. Jmenuje se Tom Cullen a nejspíš ho zastihneš doma. Přiveď ho do Grandu.“ Dal mu Tomovu adresu a nechal si ji zopakovat.
„Jak moc je to důležité, Lloyde?“

„Velmi důležité. Udělej to správně a někdo větší než já s tebou bude hodně spokojený."
„Okay." Barry zavěsil a Lloyd také. Byl si jistý, že Barry pochopil i opak: Poser to a někdo na tebe bude velmi rozezlený.
Barry mu zavolal o hodinu později, aby mu řekl, že si je docela jistý, že Tom Cullen pláchl.
„Ale je slabomyslný," pokračoval Barry, „a neumí řídit. Ani skútr ne. Jestli jde na východ, nemůže být dál než u Vyschlého jezera. Můžeme ho chytit, Lloyde, vím, že můžeme. Dej mi svolení." Barry se zalykal vzrušením. Byl jedním ze čtyř nebo pěti lidí ve Vegas, kteří věděli o špiónech, a domyslel si, o co Lloydovi asi jde.
„Musím si to rozmyslet," řekl Lloyd a zavěsil dřív, než mohl Barry začít protestovat. V uvažování se zlepšil o tolik, že by to před epidemií ani nebyl považoval za možné, ale tohle na něj bylo příliš. A ta věc s červeným seznamem mu dělala starosti. Proč mu o tom nikdo neřekl?
Lloyd poprvé od okamžiku, kdy se ve Phoenixu setkal s Flaggem cítil, že jeho pozice je otřesitelná. Věci se utajovaly. Pořád ještě mohou Cullena dostat; jak Carl Hough tak Bill Jamieson umějí řídit armádní vrtulníky, které jsou v hangárech v Indian Springs a pokud to bude nutné, dokážou uzavřít každou silnici, která vede z Nevady. Ale prokristapána! Kdyby byl věděl o tom Androsovi, nebo jak se jmenoval, když za ním Julie Lawryová přišla, mohli Cullena sebrat přímo v jeho bytě v severním Las Vegas.
Kdesi uvnitř něj se otevřely dveře a vpustily chladný vítr strachu. Flagg to zmrvil. A Flagg může Lloydovi nedůvěřovat. Tohle je pěééknej průser.
I tak mu to budou muset přikázat. Nebude na sebe brát tíhu rozhodnutí o zahájení dalšího lovu. Určitě ne po tom, co se stalo se Soudcem. Vstal, vydal se k telefonům a potkal Whitneyho Horgana, který od nich přicházel.
„Chce s tebou mluvit, Lloyde," řekl Horgan.
„Dobře," odpověděl a překvapilo ho, jak klidný má hlas - strach, který inu svíral vnitřnosti, byl nyní hodně veliký. A navíc nesmí zapomínat, že nebýt Flagga, dávno by v cele vězení ve Phoenixu umřel hlady. Nemělo smysl si nic; nalhávat; patří temnému muži se vším, co má.
Ale nemůžu dělat svoji práci, pokud přede mnou budou tajit informace, pomyslel si, když šel k výtahům. Stiskl nejvyšší patro a výtah se rychle rozjel. A znovu ten bodavý, nepříjemný pocit: Flagg to nevěděl. Třetí zvěd tady byl celou dobu a Flagg to nevěděl.
„Pojď dál, Lloyde." Flaggova tvář se líně usmívala nad výstřihem modrého kostičkovaného županu.
Lloyd vešel. Klimatizace běžela naplno a teplota v místnosti byla, jako když v Grónsku vyjdete ven. I tak Lloyd cítil žár, který vyzařoval z Flaggova těla, když ho míjel. Jako by byl v místnosti s malými, ale výkonnými kamínky.
V rohu seděla v křesle žena, která ráno přišla s Flaggem. Její vlasy byly pečlivě upraveny a na sobě měla domácí oděv. Její tvář byla prázdná a náměsíčná a když se na ni Lloyd podíval, přejel mu po těle mráz. Kdysi s kamarády někde ukradli dynamitovou patronu, dali do ní rozbušku a hodili do Harrisonova jezera, kde explodovala. Mrtvé ryby, které vyplavaly na hladinu, měly v kulatých očích dokonale stejný výraz prázdné nepřítomnosti.
„Seznam se s Nadine Grossovou," řekl Flagg tiše za jeho zády a Lloyd sebou trhl. „Má žena."
Lloyd se na Flagga překvapeně podíval, ale setkal se jen s jeho posměvačným úšklebkem a veselým pohledem.
„Má drahá, Lloyd Henreid, má pravá ruka. Lloyd a já jsme se setkali ve Phoenixu, kde byl Lloyd ve vazbě. Zrovna se chystal povečeřet svého kolegu vězně. Vlastně možná už ochutnal předkrm. Je to tak, Lloyde?"
Lloyd zčervenal a neřekl nic, i když ta žena zřejmě byla zfetovaná nebo zkouřená jak zákon káže.
„Podej mu ruku, drahá," řekl temný muž.
Nadme napřáhla ruku jako robot. Její oči dál lhostejně hleděly na bod kdesi nad Lloydovým ramenem.
Ježíši, tohle je strašidelné, pomyslel si Lloyd. Navzdory chladu v místnosti mu celé tělo orosil pot.
„Těší mě," řekl a stiskl měkké, teplé maso její ruky. Musel pak bojovat se silným nutkáním otřít si dlaň o kalhoty. Nadinina ruka dál trčela do vzduchu.
„Už můžeš dát ruku dolů, lásko," řekl Flagg. Nadine si položila ruku do klína, kde s ní začala kroutit a zmítat. Lloyd si s hrůzou uvědomil, že onanuje.

„Má manželka je indisponovaná," řekl Flagg a zachichotal se. „Taky čeká rodinu, jak se říká. Můžeš mi gratulovat, Lloyde, budu tatínkem." Opět to zachichotání, které připomínalo zvuk pelášících krys kdesi ve staré zdi.
„Gratuluji," řekl Lloyd a vlastní rty mu připadaly ztuhlé a necitlivé.
„Můžeme si tady klidně vylévat srdíčka, což, drahá? Mlčí jako hrob. Jako mumie.
Jak to jde v Indian Springs?"
Lloyd zamrkal a pokusil se přeřadit myšlení na jinou rychlost. Cítil se nahý a bezbranný. „Jde to dobře, „vytlačil ze sebe konečně.
„Jde to dobře?" Temný muž se k němu naklonil a Lloyd si byl na okamžik jistý, že rozevře tlamu a ukousne mu hlavu jako ředkvičku. Odtáhl se. „To bych sotva nazval podrobnou analýzou, Lloyde."
„Je tu ještě něco jiného -"
„Až budu chtít hovořit o něčem jiném, zeptám se na to." Flagg zvýšil hlas; vystoupal až k hranici křiku. Lloyd ještě nikdy neviděl tak náhlý obrat nálady a ošklivě ho to vystrašilo. „V tuto chvíli chci zprávu o stavu věcí v Indian Springs a radši bys ji měl mít nachystanou, Lloyde, hlavně kvůli sobě bys ji měl mít nachystanou!"
„Dobře," zamumlal Lloyd. „Okay." Vytáhl z kapsy poznámkový blok a následující půlhodinu mluvil o Indian Springs, tryskových letadlech Národní gardy, raketách vzduch-země. Flagg se začal uklidňovat - i když se to dalo těžko odhadnout - a pokládat něco za jisté, když šlo o temného muže, bylo velmi nerozumné.
„Myslíš, že by mohli přeletět do Boulderu během následujících dvou týdnů?" zeptal se. „Řekněme ... před prvním říjnem?"
„Carl by to asi sveď," řekl Lloyd pochybovačně. „U těch druhejch dvou nevím."
„Chci, aby byli nachystáni," zamumlal Flagg. Vstal a začal rázovat po pokoji. „Chci, aby se ti lidé tam do příštího jara schovávali v dírách. Chci je napadnout v noci, až budou spát. Chci, aby to bylo jako Hamburk nebo Drážďany za druhé světové války." Otočil se k Lloydovi a jeho tvář byla pergamenově bílá a tmavé oči mu v ní hořely vlastním šíleným ohněm. Jeho úsměv připomínal tureckou šavli. „Já je naučím, posílat špióny. Až přijde jaro, budou žít v jeskyních. Pak nastoupíme my a uspořádáme lov na prasata. Já je naučím, posílat špióny."
Lloyd konečně nalezl odvahu. „Ten třetí špión -"
„Najdeme ho, Lloyde. O to se neboj. Dostaneme toho hajzla." Na tváři mu opět hrál úsměv, temný a okouzlující. Ale těsně předtím Lloyd zahlédl okamžik zlosti a zmateného strachu. A strach byl tím posledním, co by u něj čekal.
„Nejspíš víme, kdo to je," řekl Lloyd tiše.
Flagg držel v ruce zvířecí figurku z nefritu a prohlížel si ji. Teď ztuhl a po tváři se mu rozlil podivný výraz soustředění. Poprvé se oči Nadine pohnuly, nejprve na něj a pak rychle uhnuly. Vzduch v pokoji jakoby zhoustl.
„Cože? Co jsi to říkal?"
„Třetí špión -"
„Ne," řekl Flagg náhle. „Ne. Slyšíš trávu růst, Lloyde."
„Pokud jsem to správně pochopil, tak je to přítel člověka jménem Nick Andros."
Nefritová figurka Flaggovi propadla mezi prsty a roztříštila se. Vzápětí byl Lloyd za přední část košile zdvižen z křesla. Flagg se přesunul přes pokoj tak rychle, že to Lloyd vůbec nepostřehl. A pak se Flaggova tvář tiskla k jeho a jejich oči byly od sebe sotva tři centimetry.
Flagg ječel: „A to tady sedíš a vykládáš mi o Indian Springs? Měl bych tě vyhodit z támhletoho okna!"
Cosi - snad to, že spatřil Flaggovu zranitelnost, snad jen to, že ho nemůže zabít, dokud z něj nedostane potřebné informace - pomohlo Lloydovi najít slova a promluvit na svou obranu.
„Pokoušel jsem se ti to říct!" křičel. „Zarazil jsi mě! A taky jsi mi zatajil červený seznam, ať to je, co chce! Kdybych o tom věděl, mohl jsem toho zasraného retarďáka mít už včera večer!"
Byl vržen přes pokoj a narazil do protější zdi. V hlavě mu vybuchlo souhvězdí; omámeně dopadl na parketovou podlahu. Ve snaze přijít k sobě třepal hlavou. V uších mu tence hučelo.
Zdálo se, že Flagg zešílel. Trhavě pobíhal po pokoji a tvář měl zrůzněnou zuřivostí. Nadine se skrčila v

křesle. Flagg došel k poličce s nefritovým zvěřincem. Chvíli na něj zíral, jako by jej mátl, pak jej smetl na podlahu. Roztříštil se jako malé granáty. Bosou nohou rozkopával větší kousky. Tmavé vlasy mu spadly do čela. Trhnutím hlavy je odhodil a otočil se k Lloydovi. Na jeho tváři byl groteskně soucitný výraz - asi tak pravý jako třídolarová bankovka, pomyslel si Lloyd. Přešel přes pokoj, aby mu pomohl vstát a Lloyd si všiml, že bosýma nohama několikrát šlápl na nefritové střepy bez známky bolesti ... nebo krve.
„Promiň," řekl. „Napijeme se." Podal mu ruku a pomohl mu na nohy. Jako děcko při záchvatu vzteku, pomyslel si Lloyd. „Ty piješ čistý bourbon, že jo?"
„Jo."
Flagg šel k baru a nalil dva obří drinky. Lloyd na jeden zátah spolkl půlku. Když sklenku pokládal na stolek, maličko se mu třásla ruka. Ale cítil se o něco lépe.
Flagg řekl: „Červený seznam je něco, o čem jsem nepředpokládal, že to kdy budeš potřebovat. Bylo na něm osm jmen - teď už jich je jen pět. Byl to jejich vládní výbor plus ta stařena. Andros byl jedním z nich. Ale teď je mrtvý. Ano, Andros je mrtvý, tím si jsem jistý." Změřil si Lloyda zlověstným pohledem.
Lloyd mu vyprávěl celou historku a čas od času se díval do svých poznámek. Vlastně je nepotřeboval, ale nebylo špatné se občas od těch palčivých očí odvrátit. Začal s Julií Lawryovou a skončil Barry Dorganem.
„Říkal jsi, že je retardovaný," zadumal se Flagg.
„Ano."
Po Flaggově tváři se rozlila spokojenost a začal přikyvovat. „Ano," řekl, ale nikoliv Lloydovi. „Ano, proto jsem nemohl vidět -"
Zarazil se a šel k telefonu. Za okamžik hovořil s Barrym.
„Helikoptéry. Carl v jedné a Bill Jamieson v druhé. Stálý rádiový kontakt. Pošli šedesát - ne, sto mužů. Uzavřete každou cestu, která vede z východní a jižní Nevady. Dohlédni, aby každá hlídka měla Cullenův popis. A chci každou hodinu hlášení."
Zavěsil a vesele si zamnul ruce. „Dostaneme ho. Škoda jenom, že nemůžeme poslat jeho hlavu tomu jeho kámošovi Androsovi. Ten je totiž mrtvý. Že ano, Nadine?"
Nadine jen tupě zírala.
„Dneska už vrtulníky moc nepomůžou." řekl Lloyd. „Za tři hodiny je tma."
„Nezoufej, Lloyde," řekl temný muž rozjařeně. „Zítra budou mít helikoptéry času dost. Není daleko. Ne, vůbec není daleko."
Lloyd nervózně ohýbal svůj kroužkový blok a přál si, aby byl jinde, kdekoliv, ale jinde. Flagg měl dobrou náladu, ale Lloyd se bál, že dlouho nevydrží, až uslyší o Popeláčovi.
„Mám ještě jeden bod," řekl neochotně. „Jde o Popeláče." Přemýšlel, jestli to skončí dalším záchvatem jako před chvílí s nefritovými zvířátky.
„Drahý Popeláček? Je venku na jednom ze svých průzkumných výletů?"
„Nevím, kde je. Než odešel, předvedl v Indian Springs takové malé představení." Vyprávěl, co mu včera řekl Carl. Když uslyšel, že Froddy Campanari byl smrtelně zraněn, potemněla Flaggovi tvář, ale když Lloyd skončil, byla opět vyrovnaná. Namísto záchvatu hněvu Flagg jen netrpělivě mávl rukou.
„Dobrá. Až se vrátí, zabijte ho. Ale rychle a milosrdně. Nechci, aby trpěl. Doufal jsem, že by mohl ... vydržet déle. Asi to nepochopíš, Lloyde, ale cítil jsem se s ním ... nějak spřízněný. Myslel jsem, že bych ho mohl využít - a udržet si ho - ale nikdy jsem si nebyl úplně jistý. I mistr sochař může zjistit, že se mu nůž v ruce zvrtl, když to je vadný nůž. Je to tak, Lloyde?"
Lloyd, který o sochařích a jejich nožích nevěděl zhola nic (domníval se, že sochaři používají palice a dláta), souhlasně přikyvoval. „Jistě."
„A udělal nám velkou službu s těma raketama. Byl to Popeláč, nebo ne?"
„Ano, byl to on."
„Vrátí se. Řekni Barrymu, že Popeláč má ... být ušetřen utrpení. Bezbolestně, pokud možno. V tuhle chvíli mám větší starosti s tím zaostalým mládencem. Mohl bych ho nechat jít, ale jde o princip. Možná to budeme moct skončit před setměním. Co myslíš, drahá?"
Seděl na bobku vedle Nadinina křesla. Dotkl se její tváře a ona ucukla, jako by se jí dotkl rozpáleným pohrabáčem. Flagg se zašklebil a dotkl se jí znovu. Tentokrát se poddala a zachvěla se.

„Měsíc," řekl potěšeně Flagg. Pružně se zvedl. „Jestli ho helikoptéry nezahlédnou před setměním, budou mít v noci měsíc. Ale co, myslím, že jede pěkně prostředkem I-15, teď, za denního světla. Čeká, že ho stařenin Bůh ochrání. Ale ona je také mrtvá, že, má drahá?" Flagg se potěšené zasmál jako šťastné dítě. „A její Bůh také, mám ten pocit. Všechno krásně vychází. A Randy Flagg bude ta-ta."
Opět ji pohladil po tváři. Zasténala jako raněné zvíře.
Lloyd si olízl suché rty. „Už půjdu, jestli můžu."
„Jistě, Lloyde, dobře." Temný muž se neotočil; díval se Nadine do tváře jako u vytržení. „Všechno běží výborně."
Lloyd odešel, jak nejrychleji to šlo, téměř běžel. Ve výtahu to na něj všechno dolehlo, zachvátila ho hysterie a musel zmáčknout knoflík STOP. Smál se a plakal skoro pět minut. Když bouře pominula, cítil se lépe.
Nejde to s ním z kopce, říkal si. Je tady pár malých problémů, ale on to má pevně v rukou. Do prvního, nejpozději do patnáctého října bude po všem. Všechno začíná jít dobře, přesně jak řekl, a je jedno, že mě skoro zabil ... nevadí, že se chová podivněji než kdy předtím ...
O patnáct minut později Lloydovi zavolal Stan Bailey ze základny v Indian Springs. Stan byl téměř hysterický vztekem na Popeláče a strachem z temného muže.
Carl Hough a Bili Jamieson odlétli ze základny v 18:02 na průzkumnou misi na východ od Vegas. Jeden z dalších pilotních noviců, Cliff Benson, letěl s Carlem jako pozorovatel.
V 18:12 obě helikoptéry explodovaly ve vzduchu. I když byl Stan dokonale ohromen, poslal pět mužů do hangáru 9, kde byly zaparkovány další dva malé a tři velké vrtulníky typu Baby Huey. Na všech pěti našli výbušniny a časované rozbušky, které byly napojeny na obyčejné kuchyňské budíky. Rozbušky nebyly totožné s těmi, které Popeláč použil na cisternové náklaďáky, byly ale velmi podobné. O pochybnostech nemohla být řeč.
„Byl to Popeláč," řekl Stan. „Dokonale se zcvoknul. Jen pámbu ví, co všechno tady ještě podminoval."
„Všechno zkontrolovat," řekl Lloyd. Srdce mu strachem bušilo jako o závod. V těle mu vřel adrenalin a měl pocit, že mu oči každou chvíli vyskočí z důlku. „Všechno zkontrolovat! Svolej každýho a projděte to od jednoho konce ty posraný základny na druhej. Slyšíš, Stane?"
„A k čemu to?"
„K čemu to?" zavřískal Lloyd. „Mám ti snad nakreslit obrázek, blbče? Co bude Hlavoun říkat, až celá základna -"
„Všichni naši piloti jsou mrtví," řekl Stan potichu. „Nechápeš to, Lloyde? Dokonce i Cliff, a ten nebyl kdoví co. Máme šest chlápků, který na sólový lítání nemaj' ani náhodou, a žádný učitele. K čemu nám teď ty tryskáče budou, Lloyde?"
Zavěsil a nechal Lloyda, kterému to konečně došlo, sedět jako zasaženého bleskem.
Tom Cullen se toho večera vzbudil krátce po půl desáté večer, měl žízeň a byl ztuhlý. Napil se z polní láhve, vyplazil se zpod dvou nakloněných balvanů a podíval se na temnou oblohu. Nad hlavou mu visel tajemný a klidný měsíc. Byl čas vyrazit. Ale bude muset být opatrný, svatá dobroto, ano.
Protože teď po něm jdou.
Zdál se mu sen. Mluvil s ním Nick a to bylo podivné, protože Nick mluvit neumí. Je P-Á-N-I hluchoněmý, to tedy je. Musí všechno psát a Tom skoro neumí číst. Ale sny jsou legrační, může se v nich stát všechno a v tom Tomově snu Nick mluvil.
Nick řekl: „Vědí o tobě, Tome, ale není to tvoje chyba. Ty jsi udělal všechno dobře. Byla to smůla. Takže teď musíš být opatrný. Musíš opustit silnici, Tome, ale musíš jít pořád na východ."
Tom věděl, co je východ, nevěděl ale, jak se vyhne tomu, aby v poušti nezabloudil. Nakonec by mohl skončit tak, že bude chodit ve velkých kruzích.
„Poznáš to," řekl Nick. „Napřed musíš najít Boží prst ..."
Tom vrátil láhev na opasek a upravil si popruhy batohu. Kolo nechal tam, kde leželo, a došel k dálnici. Vyšplhal na násep a rozhlédl se na obě strany. Přeběhl dělící pruh a po dalším rozhlédnutí překlusal i druhou půlku dálnice I-15.
Vědí o tobě.
Noha se mu zachytila do drátu na svodidle a skutálel se z náspu dolů. Chvilku ležel a srdce mu bušilo.

Kromě slabého větříku, který skučel přes hrbolatou poušť, nebylo nic slyšet.
Vstal a začal si prohlížet obzor. Měl dobré oči a pouštní vzduch byl křišťálově průzračný. Brzy to našel. Tyčilo se to proti hvězdami pokropené obloze jako vykřičník. Boží prst. Myslel si, že k němu dojde za hodinu za dvě. Ale průzračný vzduch už zmátl zkušenější cestovatele, než byl Tom Cullen.
Byl ohromen tím, jak se prst zdál být pořád stejně daleko. Přešla půlnoc, dvě hodiny. Velký hvězdný orloj na obloze se pootočil. Tom začal přemýšlet, jestli skála, která tolik připomíná prst, není jen přeludem. Protřel si oči, ale byla tam pořád. V temné dálce za ním se ztrácela dálnice.
Ale když se na prst podíval znovu, zdál se přece jenom trochu blíž a kolem čtvrté, kdy mu vnitřní hlas začal napovídat, že je čas najít si úkryt pro nadcházející den, bylo jasné, že se ke skále přiblížil. Ale dnes v noci k ní nedojde.
A až se k ní dostane (za předpokladu, že ho ve dne nechytí)? Co pak?
Na tom nezáleží.
Nick mu to řekne. Starý dobrý Nick.
Tom se nemohl dočkat, až bude zpátky v Boulderu a zase ho uvidí, svatá dobroto, ano.
Našel docela pohodlné místo ve stínu obrovského balvanu a téměř okamžitě usnul. Během noci ušel téměř čtyřicet sedm kilometrů na severovýchod a blížil se k Mormonským horám.
Odpoledne se k němu připlazil velký chřestýš, aby si odpočinul od žáru dne. Stočil se vedle něj, chvíli spal, pak se zase odplazil.
Flagg to odpoledne stál na kraji střešní plošiny a díval se na východ. Za čtyři hodiny zajde slunce a pak se retardovaný muž znovu vydá na pochod.
Stálý silný vánek mu z horkého čela odfukoval temné vlasy.
Město končilo ostrou hranicí a hned za ní pokračovala poušť. Několik billboardů na kraji pustiny a pak nic. Tak velká poušť, tolik úkrytů. Už mnoho mužů vyšlo do pouště, aby je pak nikdy nikdo nespatřil.
„Ale tentokrát ne," zašeptal. „Dostanu ho. Dostanu."
Neuměl vysvětlit, proč je tak důležité chytit toho zaostalého muže; racionální jádro inu neustále unikalo. Stále častěji cítil nutkání jednoduše jednat, jít, něco dělat. Ničit.
Včera večer, když ho Lloyd informoval o explozích vrtulníků a smrti pilotů, musel sebrat všechny síly, aby se ubránil výbuchu nekontrolovatelné zuřivosti. Jeho prvním impulsem bylo nařídit okamžité sestavení obrněné kolony - tanky, plamenometné vozy, obrněné transportéry, všechna ta paráda. V Boulderu by mohli být za pět dní. Celá záležitost by mohla být ukončena během deseti dní.
Jasně.
A kdyby v horách napadl první sníh, byl by to konec celého velkého Wehrmachtu. A je už 14. září. Na dobré počasí se už nedá sázet. Jak to, že čas utekl tak rychle?
Ale je nejsilnějším mužem na celé zemi, nebo ne? Možná, že někdo podobný je i v Rusku, v Číně nebo v Iránu, ale to je problém, který bude řešit tak za deset let. Teď je důležité, že je na vzestupu - to věděl, to cítil. Je silný, a to je vše, co jim ten retarďák může říci ... pokud se neztratí v poušti nebo nezmrzne v horách. Mohl by jim říci jen to, že Flaggovi lidé žijí ve strachu z Velkého Pěšáka a poslechnou jeho nejmenší příkaz. Mohl by jim říci jen to, co by jejich vůli demoralizovalo ještě víc. Tak proč v něm hryzal ten neodbytný pocit, že Cullen musí být nalezen a zabit dříve, než opustí západ?
Protože, to chci a já dostanu, co chci, a to je dostatečný důvod.
A Popeláč. Domníval se, že může Popeláče úplně pustit z hlavy. Myslel si, že ho může odhodit jako pokaženou hračku. Ale Popeláč dokázal, co se celé Svobodné zóně nepovedlo. Nasypat písek do dobře promazaného soukolí, sestrojeného temným mužem.
Špatně jsem odhadl -
To byla odporná myšlenka. Nedovolil své mysli, aby z ní vyvozovala důsledky. Mrštil skleničkou přes nízké zábradlí na střeše a díval se, jak se otáčí, dokola a dokola, a mizí. Hlavou mu bleskla divoká myšlenka, nápad uraženého dítěte: Kéž by tak někoho trefila do hlavy!
Hluboko dole dopadla sklenka na parkoviště a roztříštila se ... tak hluboko, že to temný muž ani nezaslechl.
V Indian Springs už žádné další bomby nenašli. Celá základna byla obrácena vzhůru nohama. Popeláč očividně podminoval první, na co narazil: vrtulníky v hangáru číslo devět a cisterny hned vedle.

Flagg opakoval své rozkazy, aby byl Popeláč zabit, jakmile ho někdo spatří. Myšlenka., že Popeláč se motá někde venku po vojenských základnách, kde může být uloženo bůhvíco, ho zřetelně znervózňovala. Znervózňovala.
Ano. Ta krásná jistota se pomalu vypařovala. Kdypak to vypařování začalo? Nebyl si jistý. Věděl jen, že věci se začínají rozpadávat. Ví to i Lloyd. Poznal to podle toho, jak se na něj Lloyd díval. Možná by nebylo špatné, kdyby se Lloydovi stala nehoda, ještě než přejde zima. Byl příliš velký kamarád s lidmi z palácové gardy, s lidmi jako Whitney Horgan a Ken DeMott. Dokonce i s Burlsonem, který mu vyžvanil tu záležitost s červeným seznamem. Říkal si, že by za to Burlsona nejraději stáhl zaživa z kůže.
Ale kdyby Lloyd neděl o červeném seznamu, nic by se nemuselo -
„Drž hubu," zamumlal. „Drž ... hubu!"
Ale ta myšlenka se nedala tak lehce zaplašit. Proč Lloydovi nedal jména nejvyšších představitelů Svobodné zóny? V té době mu připadalo, že pro to má dobrý důvod, ale čím víc se na něj snažil vzpomenout, tím víc mu proklouzával mezi prsty. Bylo to jen v tom, že se lstivě rozhodl nedávat příliš mnoho vajec do jednoho košíku - v pocitu, že by jedna osoba neměla znát příliš mnoho tajemství, byť by šlo o hloupého a oddaného Lloyda Henreida?
Po tváři mu přeběhl výraz zmatku. Nedělá náhodou takhle pitomá rozhodnutí po celou dobu?
A jak moc je vlastně Lloyd loajální? Ten výraz v jeho očích -
Náhle se rozhodl nechat toho a trochu si zalevitovat. Potom mu vždy bylo lépe. Cítil se potom silnější, klidnější a hlavu měl čistší. Podíval se na oblohu nad pouští.
(jsem, Jsem, Jsem, JSEM -)
Ošlapané podpatky se vznesly nad povrch střechy, zastavily se a zdvihly o další dva centimetry. Pak znovu. Zalil ho klid a náhle věděl, že odpovědi najde. Vše bylo jasnější. Nejprve musí -
„Jdou si pro tebe, víš to?"
Při zvuku toho tichého, vyrovnaného hlasu dopadl zpět na zem. Náraz mu proběhl nohama a páteří až do čelistí, které hlasitě sklaply. Otočil se jako kočka. Ale jeho úšklebek povadl, když uviděl Nadine. Byla oblečená do noční košile z průsvitného materiálu, který se jí vzdouval na těle. Její vlasy, stejně bílé jako košilka, se jí vlnily kolem tváře. Vypadala jako nějaká pobledlá, pomatená věštkyně a Flagg dostal strach. Popošla o několik drobných krůčků blíž. Byla bosá.
„Jdou sem. Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner a Larry Underwood. Jdou sem a zabijou tě jako zlodějskou lasičku."
„Jsou v Boulderu," řekl, „zalezli pod postele a truchlí pro svoji mrtvou černošku."
„Ne," řekla lhostejně. „Jsou už skoro v Utahu. Budou tu brzy. A zašlapou tě jako hmyz."
„Drž hubu. Běž dolů."
„Půjdu dolů," řekla a šla k němu, a byla to ona, kdo se usmíval. Její smích ho naplnil hrůzou. Z tváří mu zmizela divoká barva a zdálo se, že s ní odešla i jeho životnost. Chvilku vypadal, že je slabý a křehký.
„Půjdu dolů ... a ty půjdeš se mnou."
„Zmiz."
„Půjdeme dolů," zatrylkovala s úsměvem ... bylo to hrozné. „Dolů, dolůůůů ..."
„Jsou v Boulderu!"
„Jsou skoro tady."
„Běž dolů!"
„Rozpadá se všechno, co jsi vytvořil, a proč by taky ne? Výkonný poločas rozpadu zla je poměrně krátký. Lidi si o tobě šuškají. Říkají si, že jsi nechal Toma Cullena uprchnout; jednoduchý zaostalý chlapec, ale Randalla Flagga přechytračil." Slova se z ní řinula stále rychleji a její úsměšek byl stále ostřejší. „Říkají, že tvůj expert na zbraně se pomátl a ty jsi nevěděl, že se to stane. Bojí se, že to, co přinese z pouště příště, by mohlo být použito na ně a ne na lidi z východu. A odcházejí. Věděl jsi to?"
„Lžeš," zašeptal. Tvář měl bílou jako pergamen a oči mu lezly z důlku. „Neodvážili by se. A kdyby ano, věděl bych to."
Její oči se prázdně zahleděly přes jeho ramena na východ. „Vidím je," zašeptala. „Opouštějí svá stanoviště uprostřed noci a tvé Oko je nevidí. Opouštějí svá stanoviště a vytrácejí se. Pracovní četa vyrazí s dvaceti lidmi a vrátí se s osmnácti. Pohraniční hlídky se ztrácejí. Bojí se, že rovnováha síly se

překlání. Opouští tě, opouští, a ti, kteří odešli, nepohnou prstem, až přijdou muži z východu, aby s tebou nadobro skoncovali -“
Povolilo to. Ať bylo uvnitř něj cokoli, tak to povolilo.
„LŽEŠ!“ zařval na ni. Jeho ruce dopadly na její ramena a zlomily jí klíční kosti jako tužky. Zdvihl ji vysoko nad hlavu, do hasnoucí modré oblohy, a jak se otáčel na podpatcích, hodil ji vzhůru, stejně jako hodil sklenici. Na její tváři spatřil šťastný úsměv úlevy a triumfu, náhlý klid v jejích očích, a pochopil.
Dohnala ho k tomu, poznala, že jen on ji může osvobodit -
A nosí v sobě jeho dítě.
Naklonil se přes nízké zábradlí, téměř ztratil rovnováhu, jak se snažil změnit neodvolatelné. Noční košile se mu třepotala pod rukama. Uchopil tenkou látku a pocítil, jak se roztrhla a v ruce mu zůstal jen cár, tak průsvitný, že skrz něj viděl svou ruku - materiál, z něhož jsou upředeny sny při probouzení.
Pak byla pryč, řítila se přímo dolů nohama napřed a košilka jí v dlouhých pruzích vlála kolem krku a hlavy. Nekřičela. Padala dolů tiše; jako poškozená raketa.
Když Flagg uslyšel to nepopsatelné zadunění jejího těla dole, zvrátil hlavu a zavyl.
Nic se nezměnilo, nic se nezměnilo.
Stále má všechno pevně v rukou.
Znovu se naklonil přes zábradlí a díval se, jak se k ní sbíhají; jako železné piliny přitahované magnetem. Nebo jako mouchy na výkal.
Vypadali tak malinkatí a on byl nad nimi tak vysoko.
Zalevituje si, rozhodl se, a znovu získá ztracený klid.
Ale trvalo dlouho, velmi dlouho, než se jeho podpatky odlepily od podlahy, a když se tak stalo, vznášely se sotva půl centimetru nad betonem. Výš to nešlo.
Tom se vzbudil v osm hodin večer, ale bylo ještě příliš mnoho světla, než aby se pustil dál. Čekal. Nick k němu ve spánku opět přišel a povídali si. Povídat si s Nickem je hrozně hezké.
Ležel ve stínu veliké skály a díval se, jak obloha temní. Začaly vykukovat hvězdy. Vzpomněl si na bramborové chipsy a litoval, že žádné nemá. Až se dostane do Zóny - pokud tam dojde - bude jich mít, kolik si bude přát. Přecpe se jimi. A bude se slunit v přízni svých přátel. To mu ve Vegas chybělo, pomyslel si - prostě láska. Byli to příjemní lidé a tak vůbec, ale moc lásky mezi nimi nebylo. Protože se hodně báli. Lásce se na místě, kde je strach, moc nedaří, jako se nedaří rostlinám na tmavých místech. Ve tmě se daří jen houbám a muchomůrkám, to ví i on, svatá dobroto, ano.
„Miluju Nicka a Frannie a Dicka Ellise a Lucy,“ šeptal Tom. Byla to jeho modlitba. „Miluju Larryho Underwooda a taky Glena Batemana. Miluju Stana a Ronu. Miluju Ralpha. Miluju Stua. Miluju -“
Bylo to podivné, jak snadno si vybavoval jména. Vždyť v Zóně byl rád, pokud si vzpomněl na Stuovo jméno, když k němu přišel na návštěvu. Jeho myšlenky se stočily k hračkám. Jeho garáž, autíčka, vláčky. Hrál si s nimi pořád. Ale přemýšlel, jestli si s nimi bude tolik hrát, i až se vrátí ... jestli se vrátí. Nebude to už stejné. Bylo to smutné, ale bylo to zároveň dobré.
„Pán je můj pastýř,“ recitoval tiše. „Nebudu chtít nic zadarmo. Nechá mě ležet na zelených pastvinách. Pomaže mi vlasy olejem. Před tváří mých nepřátel mi dá kung-fu. Amen.“
Už byla dost velká tma, takže se vydal na cestu. O půl dvanácté dorazil k Božímu prstu a zastavil se tam na krátký oběd. Byl už dost vysoko a když se díval směrem, odkud přišel, viděl pohyblivá světýlka. Na dálnici, myslel si. Hledají mě.
Tom se znovu zadíval na severovýchod. Daleko vpředu, sotva viditelná ve tmě (měsíce dva dny po úplňku už začalo ubývat) se tyčila mohutná žulová stěna. Tam měl jít teď.
„Toma bolí nohy,“ zašeptal si, ale zazněla v tom i jakási radost. Mohly se udát i horší věci, než je bolení nohou. „P-Á-N-I, to mě teda bolej nohy.“
Šel dál a noční věci před ním utíkaly a když si za úsvitu lehl, měl v nohách skoro šedesát kilometrů. Hranice Nevady a Utahu už nebyla daleko.
V osm hodin ráno tvrdě spal a kabát měl složený pod hlavou jako polštář. Jeho oči se za zavřenými víčky začaly rychle pohybovat nahoru a dolů.
Přišel Nick a Tom si s ním povídal.
Tomovo spící čelo se zkrabatilo v zamračení. Řekl Nickovi, jak moc se těší, až ho zase uvidí.

Ale Nick se z nějakého nepochopitelného důvodu odvrátil.

KAPITOLA 68

Ach, jak se historie opakuje: Popeláč se opět v ďáblově pánvi smažil zaživa - ale tentokrát nebyla žádná naděje, že by mu pomohly chladné fontány Ciboly.

Zasloužím si to, patří mi to.

Kůži měl spálenou, sloupanou, spálenou, opět sloupanou - a nakonec nebyla opálená, ale začernalá. Byl živým důkazem toho, že člověk na sebe nakonec vezme tu podobu, která odpovídá jeho duši. Popeláč vypadal, jako by ho někdo polil petrolejem a škrtl sirkou. Modrá barva se mu z očí vytratila a zůstal v nich jen žár pouště. Dívat se do nich bylo jako dívat se do podivných děr ve vesmíru. Nosil zvláštní napodobeninu šatů temného muže - červenou károvanou košili s rozhalenkou, seprané džínsy a pouštní boty, které už byly poškrábané, pomačkané, polámané a zborcené. Svůj amulet s rudou prasklinou zahodil. Prokázal, že jej není hoden. A jako všichni nedokonalí ďáblové byl i on vyhoštěn.

Zastavil se v pálivých paprscích slunce a přejel si hubenou a roztřesenou rukou čelo. Byl určen pro tento čas a toto místo - celý jeho život byl jen přípravou. Prošel rozpálenými chodbami pekla, aby se sem dostal. Snesl šerifa, který mu zabil otce, snesl to místo v Terre Haute, snesl Carleyho Yatese. Po podivném a osamělém životě našel přátele. Lloyda. Kena. Whitneyho Horgana.

A ach, Bože, všechno to posral. Zaslouží si, aby se tady v ďáblově pánvi usmažil. Je pro něj vykoupení? To by mohl vědět temný muž. Popeláč ne.

Už si sotva vzpomínal, co se stalo - možná proto, že si jeho zmučená mysl nechtěla pamatovat. Před svým posledním tragickým návratem do Indian Springs byl v poušti déle než týden. Do levého prostředníčku ho uštkl škorpión a ruka mu otekla jako gumová rukavice plná vody. V hlavě se mu rozhořel palčivý oheň. A přesto šel dál.

Konečně se vrátil do Indian Springs a pořád ještě se cítil spíše jako výplod čisi fantazie. Když si chlapi prohlíželi kořist, kterou přinesl - zápalné rozbušky, kontaktní miny a jiné drobnosti - dobromyslně si povídali. Popeláč se poprvé od uštknutí cítil dobře.

A pak bez jakéhokoliv varování čas sklouzl dozadu a on byl zpátky v Powtanville. Někdo řekl: „Lidé, kteří si hrajou s ohněm, se počůrávaj' v posteli, Popeláči," a když vzhlédl, čekal, že uvidí Billa Jamiesona, ale nebyl to Bill, byl to Rich Groudemore z Powtanville. Šklebil se a šťoural se v zubech sirkou, prsty měl černé od šmíru, protože si do kulečníkové herny odskočil z práce v dílně, aby si dal o přestávce partičku.

A někdo jiný řekl: „Měl bys to schovat, Richie, Popeláč je zpátky ve městě," a nejdřív to znělo jako Steve Tobin, ale Steve to nebyl. Byl to Carley Yates ve své staré odřené motocyklové bundě. S rostoucí hrůzou viděl, že tam jsou všichni, probuzené mrtvoly, které se vrátily na svět. Richie Groudemore a Carley a Norm Morrisette a Hatch Cunningham, ten, který již začínal ztrácet vlasy, i když mu bylo teprve osmnáct a všichni ostatní mu říkali Hatch Cunnilingus.

A dívali se na něj. Pak to přišlo, rychle, jako mlhou let. Hej, Popeláči, pročs rači nezapálil ŠKOLU? Hej, Pope, neupálil sis taky kokota? Hej, Popeláči, slyšel jsem, že šňupeš benzín do zapalovače, je to fakt?

Pak Carley Yates: Hej, Popeláči, co říkala stará Semplová, když jí spálil šek s penzí?

Chtěl na ně zakřičet, ale jen zašeptal: „Už se mě na šek s penzí staré Semplové nikdy neptejte," a utekl.

Zbytek byl už jen sen. Jak vzal zápalné rozbušky a přilepil je na náklaďáky v garáži. Jeho ruce dělaly svou práci, hlavu měl ztracenu ve zmateném víru. Lidé ho viděli, jak chodí mezi garáží a svým písečným vozidlem a někteří na něj dokonce zamávali, ale nikdo nepřišel a nezeptal se, co tam dělá. Nakonec, vždyť měl na krku Flaggův amulet.

Popeláč dělal svou práci a myslel na Terre Haute.

V Terre Haute ho nutili kousat gumu, když mu dávali elektrické šoky, a muž u ovládacího panelu vypadal jednou jako šerif, co mu zabil otce, jindy jako Carley Yates a někdy jako Hatch Cunnilingus. A vždycky si hystericky přísahal, že tentokrát se nepomočí. Pomočil se vždycky.

Když se postaral o náklaďáky, šel do nejbližšího hangáru a obstaral vrtulníky. Chtěl, aby načasování bylo správné, a tak zašel do kuchyně a našel tam šest laciných plastikových kuchyňských budíků. Nastavíte je na čtvrt hodiny nebo na půl hodiny; až dotikají na nulu, ozve se cink a vy víte, že je čas vytáhnout koláč z trouby. Jenže tentokrát se neozve cink, pomyslel si Popeláč, udělají bang. To se mu líbilo. To je dost

dobré. Jestli Carley Yates nebo Rich Groudemore poletí v jednom z vrtulníků, dočkají se pěkně ošklivého překvapení. Jednoduše připojil kuchyňské budíky k zapalování motorů vrtulníků.
Když byl hotov, vrátil se mu na chvilku zdravý rozum. Okamžik rozhodnutí. Zamyšleně se díval po vrtulnících v hangáru a pak na své ruce. Páchly jako vypálené kapslíky. Ale tohle není Powtanville. V Powtanville nebyly žádné vrtulníky. Slunce v Indianě nesvítilo s takovou divokou prudkostí. Je v Nevadě. Carley Yates a jeho kámoši z kulečníku jsou mrtví. Umřeli při epidemii.
Popeláč se rozhlédl a pochybovačně se podíval na své dílo. Co to tu dělá, dopouští se sabotáže na technice temného muže? To je nesmyslné, šílené. Odmontuje to, a rychle.
Ach, ale ty překrásné výbuchy.
Miluje požáry.
Hořící letecký benzín, rozlévající se po celé ploše. Helikoptéry, explodující ve vzduchu. Tak nádherné.
A náhle zahodil celý svůj nový život. Odklusal zpět k písečnému traktoru, na spálených rtech kradmý úsměv. Nastoupil a odjel ... ale ne moc daleko. Čekal, až cisternový tahač vyjede z garáže a bude se šinout po asfaltu jako veliký olivový brouk. A když vybuchl a vyvrhoval daleko po okolí plameny, Popeláč si nasadil tmavé brýle, vyrazil k nebi zavytí a třásl v nevýslovné radosti pěstmi. Ale radost netrvala dlouho. Místo ní se ho zmocnil smrtelný strach a truchlivý smutek.
Jel na severozápad do pouště a hnal písečný traktor téměř sebevražednou rychlostí. Jak je to už dlouho? Nevěděl. Kdyby mu někdo řekl, že dnes je šestnáctého září, přikývl by, ale byla by to pro něj jen prázdná slova beze smyslu.
Přemýšlel, že by se zabil, a nic jiného mu už ani nezbývá, každá ruka je teď otočena proti němu a tak to vlastně má být. Když kousnete ruku, která vás krmí, musíte očekávat, že se ta ruka promění v pěst. Tak to prostě na světě chodí, to je spravedlnost. V zadním nosiči vozidla má tři velké kanystry s benzínem. Poleje se od hlavy k patě a škrtne sirkou. Zaslouží si to.
Ale neudělal to. Nevěděl proč. Nějaká síla, mocnější než bolest jeho výčitek a osamění, ho zastavila. Zdálo se, že ani sebeupálení by nebylo dost velkým pokáním. Spal. A když se probudil, zjistil, že se mu do mozku vplížila nová myšlenka a ta zněla:
VYKOUPENÍ.
Je to možné? Nevěděl. Ale kdyby našel něco ... něco velkého ... a přinesl to temnému muži do Las Vegas, šlo by to? A i kdyby VYKOUPENÍ bylo nemožné, možná, že ODČINĚNÍ nikoliv. Jestli je to pravda, mohl by zemřít s mírem v duši.
Co? Co by to mohlo být? Co by bylo dost velké pro VYKOUPENÍ nebo pro ODČINĚNI? Žádné našlápne miny nebo flotila plamenometných vozidel, žádné granáty nebo automatické zbraně. Nic z toho není dost velké.
Věděl o dvou experimentálních bombardérech (byly postaveny bez vědomí Kongresu a zaplaceny z tajných fondů ministerstva obrany), ale ty by do Vegas dostat nedokázal, a i kdyby, nikdo s nimi neumí létat. Podle toho, jak vypadaly, byla jejich posádka nejméně desetičlenná, možná početnější.
Byl jako infračervené čidlo, které ve tmě cítí teplo a odhaluje i ty nejskrytější obrysy. Byl schopen nějakým zvláštním způsobem vycítit věci, které zůstaly v této pustině, kde bylo vymyšleno a uskutečněno tolik armádních projektů. Mohl jít přímo na západ, rovnou k Projektu Blue, kde to celé začalo. Ale chladná nákaza nebyla jeho šálkem čaje a se svou pomatenou a ne zcela nepochopitelnou logikou si říkal, že není ani Flaggovým šálkem. Nákaza si nevybírala, koho zabije. Pro lidstvo by bylo lépe, kdyby si tohle bývali uvědomili i otcové Projektu Blue.
Takže se z Indian Springs vydal na severozápad, do písečné prázdnoty Nellisovy letecké základny, a zastavoval své vozidlo, když se musel proštípávat vysokými ploty z ostnatého drátu, na kterých visely nápisy MAJETEK VLÁDY U.S.A. VSTUP ZAKÁZÁN a OZBROJENÉ STRÁŽE a POZOR PSI a V TĚCHTO DRÁTECH JE VYSOKÉ NAPĚTÍ. Ale elektřina byla pryč, stejně jako hlídací psi a ozbrojené stráže, a Popeláč jel dál a čas od času upravoval kurs. Byl k čemusi přitahován. Nevěděl, co to je, ale měl za to. že je to velké. Dost velké.
Velké pneumatiky jeho traktoru se prokousávaly stabilní rychlostí vpřed a přenášely Popeláče přes vyschlá koryta a svahy tak skalnaté, že vypadaly jako napůl odkryté hřbetní štíty stegosaurů. Vzduch byl nehybný a suchý. Teplota se šplhala k pětatřiceti stupňům. Jediným zvukem bylo hučení upraveného

motoru studebaker písečného vozidla.
V dálce se jako rtuť zatřpytil komplex k sobě přilepených budov. Malé domky a nízké cihlové budovy. Opuštěná vozidla na zaprášených ulicích. Celá oblast byla obehnána třemi řadami ostnatého drátu a v daných intervalech byl drát obtočen kolem porcelánových izolátorů. Nebyly to ty maličké izolátorky, které se používaly na nízké napětí, tyhle byly velké jako sevřená pěst.
Z východu vedla ke strážnici asfaltová dvouproudá vozovka. Žádné roztomilé tabulky s nápisy jako ZANECHTE, PROSÍM SVÉ FOTOAPARÁTY U STRÁŽNÉHO nebo JESTLI SE VÁM TU LÍBILO, DEJTE VĚDĚT SVÉMU KONGRESMANOVI. Jediný nápis byl napsán červeně na žlutém podkladě, barvami nebezpečí, strohý a jednoznačný: IDENTIFIKUJTE SE OKAMŽITĚ.
„Děkuji," zašeptal Popeláč. Neměl ponětí, komu děkoval. „Děkuji ti ... děkuji." Jeho zvláštní smysl ho dovedl sem, ale on stejně po celou dobu věděl, že jednou na takové místo dorazí.
Zařadil rychlost a rozjel se dál. O deset minut později přijížděl ke strážnici. Na cestě stály černobíle pruhované bariéry a Popeláč slezl, aby se na ně podíval. Taková místa mívala velké generátory, aby bylo dost proudu pro případ výpadku. Pochyboval, že by nějaké generátory dokázaly dodávat elektřinu tři měsíce, ale bude muset být velmi opatrný a než vejde dovnitř, všechno prověří. To, co chce, má na dosah ruky. Nenechá se teď přemoci nedočkavostí, aby se usmažil jako kuře v mikrovlnce.
Zpoza dvanácti centimetrů neprůstřelného skla zírala ven mumie ve vojenské uniformě.
Popeláč podlezl bariéry a došel ke dveřím strážnice. Zkusil je a ony se otevřely. To bylo dobré. Když se takové zařízení přepínalo na nouzový zdroj, všechno se automaticky zamklo. Pokud jste byli na záchodě, zamklo vás to tam, dokud krize nepominula. Ale když nouzový zdroj selhal, vše se znovu otevřelo.
Mrtvý strážný vydával suchý, sladký, zajímavý pach - jako skořice a cukr, smíchané na koláči.
Nenafoukl se ani neshnil, prostě uschl. Pod krkem stále měl zřetelné tmavé skvrny, charakteristické značky Kapitána Tripse. V rohu za ním stál opřený samopal. Popeláč si ho vzal a vyšel ven.
Přepnul zbraň na jednotlivé výstřely, pohrál si s hledím a pak nasadil samopal k vyzáblému rameni. Namířil na jeden porcelánový izolátor a stiskl spoušť. Ozvala se suchá rána a vzduchem zavanul vzrušující pach korditu. Izolátor se rozprskl na všechny strany, ale purpurově bílé zablýsknutí vysokého napětí se neobjevilo. Popeláč se usmál.
Přešel k bráně a zkoumal ji. Tiše si pobrukoval. Brána byla také odemčená. Pootevřel ji a dřepl si na bobek. Pod asfaltem byla nášlapná mina. Neměl tušení, odkud to ví, ale prostě to věděl. Mohla být odjištěná a nemusela.
Šel k vozidlu, zařadil rychlost a projel bariérami. Zlomily se s praskavým zvukem a velké pneumatiky je přejely. Pouštní slunce pražilo do rozpálené země. Popeláčovy podivné oči vesele svítily. Před bránou vystoupil a znovu zařadil rychlost. Neřízené vozidlo jelo pomalu vpřed a strčilo do brány. Popeláč skočil do strážní budky.
Přivřel oči v předtuše exploze, ale nic se neozvalo. To bylo dobré; všechno je kompletně vypnuté. Jejich nouzový zdroj mohl běžet měsíc, možná i dva, ale nakonec ho žár a nedostatek údržby umlčely.
Písečný traktor se mezitím klidně šinul k jedné podlouhlé plechové budově. Popeláč se za ním rozběhl a dohnal ho v okamžiku, kdy přejížděl obrubník silnice, která se podle cedule jmenovala Illinois Street. Vlezl dovnitř, zařadil zpátečku a objel budovu. Ocitl se před vchodem.
Byla to kasárna. Tmavý interiér byl naplněný tím cukrovo-skořicovým pachem. Bylo tam asi dvacet vojáků, rozptýlených mezi padesáti postelemi. Popeláč šel uličkou mezi nimi a přemýšlel, kam to vlastně jde. Pro něj tady nic nezbylo, nebo ano? Tito muži byli svého času určitým druhem zbraně, ale nyní byli chřipkou neutralizováni.
Ale úplně na konci budovy bylo něco, co ho zajímalo. Cedule. Došel k ní a přečetl si ji. Žár uvnitř budovy byl nesmírný. Hlava mu z něj třeštila. Ale když došel k ceduli, začal se usmívat. Někde na této základně je to, co hledá.
Na ceduli byl namalován muž ve sprše. Pečlivě si mydlil namalované genitálie; byly téměř zakryty namalovanými mýdlovými bublinami. Nápis po obrázkem zněl: PAMATUJ! JE VE TVÉM NEJLEPŠÍM ZÁJMU DENNĚ SE SPRCHOVAT!
Pod tím visel žlutočerný emblém, sestavený ze tří trojúhelníků.
Symbol radioaktivity.

Popeláč se zasmál jako malé dítě a zatleskal v mrtvém tichu rukama.

KAPITOLA 69

Whitney Horgan našel Lloyda ležet v jeho pokoji na velké kulaté posteli, kterou naposledy sdílel s Daynou Jurgensovou. Na holém hrudníku mu balancovala sklenice ginu s tonikem. Vážně se díval na svůj obraz ve stropním zrcadle.

„Jen pojď dál," řekl, když uviděl Whitneyho. „Hlavně žádný ceremonie, prokrista. Neobtěžuj se klepáním. Bastarde." Znělo to jako bassarde.

„Jseš opilej, Lloyde?" zeptal se Whitney opatrně.

„Ne. Ještě ne. Ale už se na tom pracuje!"

„Je tady on?"

„Kdo? Neohrožený vůdce?" Lloyd se posadil. „Je tady někde. Půlnoční tulák." Zasmál se a zase si lehl.

Whitney řekl potichu: „Měl by sis dávat pozor na to, co říkáš. Však víš, že není chytrý hrát si s takovejma věcma, když -"

„Seru na to."

„Nezapomínej, co se stalo Hecu Droganovi. A Stellertonovi."

Lloyd přikývl. „Máš pravdu. I stěny mají uši. I zasraný stěny mají uši. Užs todle rčení někdy slyšel?"

„Jo, jednou nebo dvakrát. Tady je to pravdivý rčení, Lloyde."

„To si piš." Lloyd se náhle posadil a mrštil sklenicí přes pokoj. Sklenice se rozletěla na kusy. „Tady je jeden pro uklizečku, co, Whitney?"

„Jsi v pořádku, Lloyde?"

„Jsem v pohodě. Chceš gin s tonikem?"

Whitney chvilku váhal. „Ne-e. Nemám to rád bez citrónu."

„Bože, hlavně mi neříkej ne jenom kvůli tomu! Já mám citrón. Je v takový malý plastikový lahvičce."

Lloyd přešel k baru a ukázal na malou zelenou kulatou lahvičku. „Vypadá to jako levá koule Zelenýho obra. Sranda, co?"

„Chutná to jako citrón?"

„Jasně," řekl Lloyd nerudně. „Jak sis myslel, že to chutná? Jako Kellogs Cornflakes? Tak co říkáš? Buď chlap a napij se se mnou."

„No ... dobrý."

„Dáme si je u okna a užijem si výhledu."

„Ne," řekl Whitney drsně. Lloyd se na cestě k baru zastavil a tvář mu zbledla. Podíval se na Whitneyho a jejich pohledy se střetly.

„Jo, jasně," řekl Lloyd. „Promiň. To bylo blbý."

„To je dobrý."

Ale nebylo to dobré a oni to oba věděli. Žena, kterou Flagg představil jako svou „nevěstu" si včera skočila. Lloyd si vzpomněl, že Divoké Eso tvrdil, že Dayna nebude moct vyskočit, protože okna se nedají otevřít. Ale byt na střeše má plošinu. Architekti nejspíš odhadovali, že ti skutečně vysoko sázející sázkaři - většinou Arabové - nikdy skákat nebudou. Chytráci.

Namíchal Whitneymu gin s tonikem a seděli a pili mlčky. Venku zapadalo rudé slunce. Nakonec promluvil Whitney, hlasem tak tichým, že byl sotva slyšet: „Myslíš, že skočila sama?"

Lloyd pokrčil rameny. „Co na tom záleží? Jistě. Myslím, že skočila. Ty bys neskočil, kdybys měl za muže jeho? Dopito?"

Whitney se podíval na svou sklenici a s překvapením zjistil, že má skutečně dopito. Podal ji Lloydovi, který odešel k baru. Lloyd naléval gin velkoryse a Whitneymu už příjemně hučelo v hlavě.

Znovu mlčky popíjeli a hleděli na zapadající slunce.

„Něco novýho o tom Cullenovi?" zeptal se Whitney.

„Nic. Prd. Velký prázdno. Nevím nic. Barry neví nic novýho. Nic ze silnice 40, nic ze silnice 30, silnice 2 a 74 a I-15. Nic z vedlejších silnic. Všecky jsou hlídaný a všude ticho po pěšině. Je někde v poušti a jestli jde v noci a jestli ví, jak se držet ve směru, proklouzne. A co na tom nakonec záleží? Co jim může říct?"

„Nevím."

„Já taky ne. Ať si jde, to říkám já.“
Whitney znejistěl. Lloyd se začal znovu nebezpečně blížit kritice šéfa. Bzučení v hlavě zesílilo a on byl rád. Možná, že brzo najde odvahu říci, co sem říci přišel.
„Něco ti povím,“ řekl Lloyd a nahnul se dopředu. „Ztrácí půdu pod nohama. Už jsi tohle rčení slyšel? Je skoro konec zápasu a on ztrácí půdu pod nohama a na lavičce náhradníků už nikdo nesedí.“
„Lloyde, já -“
„Dopils?“
„Asi jo.“
Lloyd namíchal další drink. Podal jeden Whitneymu a ten se zachvěl, když si usrkl. Byl to skoro čistý gin.
„Ztrácí půdu pod nohama,“ řekl Lloyd a vrátil se ke svému tématu. „Napřed Dayna, teď ten Cullen. Jeho vlastní žena - pokud byla něčím takovým - si jde a skočí. Myslíš, že její dvojitý zvratný salto bylo součástí plánu?“
„Neměli bysme o tom mluvit.“
„A Popeláč. Podívej, co ten chlap udělal sám a bez pomoci. Když máš takový kámoše, na co potřebuješ nepřátele? To bych rád věděl.“
„Lloyde -“
Lloyd vrtěl hlavou. „Vůbec tomu nerozumím. Všechno šlo tak pěkně, až do chvíle, kdy přišel a řek', že ta stařena z druhý strany je mrtvá. Řek', že to byla poslední překážka na cestě. Ale přesně tenkrát se začaly dít ty věci.“
„Lloyde, já si fakt nemyslím, že -“
„Teď už prostě nevím. Můžeme je spláchnout pozemním útokem příští jaro. Dřív rozhodopádně nemůžeme. Ale do jara ví pánbu, co si tam můžou nachystat, že jo? Chtěli jsme je napadnout dřív, než vymýslej nějaký nepěkný překvapení, a teď nemůžem. Plus musíme ještě myslet na Popeláče. Je tam někde v poušti a dělá bůhvíco a já rozhodně -“
„Lloyde,“ řekl Whitney tichým, zastřeným hlasem. „Poslouchej mě.“
Lloyd se ustaraně předklonil. „Cože? Co se děje, starej parde?“
„Nevěděl jsem, jestli budu mít odvahu vůbec se tě zeptat,“ řekl Whitney. Křečovitě svíral svoji sklenici. „Já, Divoký Eso a Robbie Sykes a Jenny Engstromová. Padáme odsud. Chceš jít s náma? Bože, musím bejt blázen, ptát se tě na něco takovýho, když jsi mu tak blízko.“
„Padáte? Kam?“
„Jižní Amerika, hádám. Brazílie. To by mělo být tak akorát.“ Odmlčel se, bojoval se sebou a pak rychle pokračoval. „Plno lidí už odešlo. No, možná ne plno, ale docela dost a každej den je to víc. Myslí si, že to Flagg nedokáže. Někteří jedou na sever, do Kanady. Tam je na mě moc velká zima. Ale musím pryč. Šel bych na východ, kdybych si myslel, že by mě vzali. A kdybych si byl jistej, že se tam dostaneme.“
Whitney náhle zmlkl, podíval se utrápeně na Lloyda a ve tváři měl výraz muže, který má pocit, že zašel moc daleko.
„Máš pravdu,“ řekl Lloyd potichu. „Já to na tebe neprásknu, parde.“
„Prostě to tady ... není dobrý,“ řekl nešťastně Whitney.
„Kdy chcete jít?“ zeptal se Lloyd.
Whitney se na něj podezíravě podíval.
„A, zapomeň, že jsem se ptal,“ řekl Lloyd. „Dopito?“
„Ještě ne,“ řekl Whitney a díval se na svoji sklenici.
„Já už jo.“ Šel k baru. Stál k Whitneymu zády. „Já bych nemoh'“ řekl.
„Cože?“
„Nemoh'!“ řekl Lloyd ostře a otočil se k Whitneymu. „Něco mu dlužím. Dlužím mu hodně. Ve Phoenixu mě vytáh' z pěknýho průseru a od tý doby jsem s ním. Připadá mi to delší, než to vlastně je. Občas mi to připadá jako věčnost.“
„To si myslím.“
„Ale je v tom víc. Něco se mnou proved. Jsem nějak chytřejší. Nevím, co to je, ale nejsem už ten samej chlap co dřív, Whitney. Vůbec ne. Před ... mm ... jsem byl jenom malý pivo. Teď mi tady dává řídit věci a já na to stačím. Zdá se, že mi to líp myslí. Jo, udělal mě chytřejším.“ Lloyd zdvihl z hrudi černý kámen,

chvilku se na něj díval a pak ho pustil. Otřel si ruku o kalhoty, jako by se dotkl něčeho ošklivého. „Já vím, že nejsem génius. Musím si napsat všechno, co mám udělat, do zápisníku, nebo to zapomenu. Ale s ním za zádama umím vydávat rozkazy a většina věcí vychází dobře. Předtím jsem dokázal rozkazy jenom přijímat a dostávat se do průseru. Změnil jsem se ... a on změnil mě. Jo, zdá se to dýl, než to ve skutečnosti je. Když jsme dorazili do Vegas, bylo tady jenom šestnáct lidí. Jeden z nich byl Robbie, taky Jenny a chudák Hec Drogan. Čekali na něj. Když jsme přijeli do města, Jenny Engstromová si klekla na ty svoje pěkný kolena a políbila mu boty. Hádám, že tohle ti v posteli nikdy neřekla.“ Křivě se na Whitneyho usmál. „Teď chce prásknout do bot. Dobrý, já jí nic nevyčítám, ani tobě. Ale na zhořknutí dobrýho dortu toho není zapotřebí moc, co?“
„Zůstaneš?“
„Až do úplnýho konce. Jeho nebo mýho. Dlužím mu to.“
Nedodal, že má v temného muže ještě tolik víry, že si myslí, že Whitney a ostatní skončí na křížích; spíše ano než ne. A je tu ještě něco. Tady je přímým Flaggovým podřízeným. Co by mohl být v Brazílii? Vždyť Whitney i Robbie jsou chytřejší než on. Skončil by spolu s Divokým Esem jako příštipkář a to Lloydovi po chuti nebylo. Kdysi by mu to nevadilo, ale teď se věci změnily. A zjistil, že když se změní tvoje hlava, tak je to nejspíš napořád.
„No, možná nám to vyjde všem,“ řekl Whitney nejistě.
„Jasně,“ souhlasil Lloyd a myslel si: Ale nechtěl bych být ve tvé kůži, jestli to vyjde Flaggovi. Nechtěl bych být ve tvé kůži, až bude mít čas věnovat se vám dole v Brazílii. Kříže by pak mohly být to poslední, co by vás trápilo ...
Lloyd zdvihl sklenici. „Přípitek, Whitney.“
Whitney pozdvihl svou.
„Ať se nikdo nezraní,“ řekl Lloyd. „To je můj přípitek. Ať se nikdo nezraní.“
„Člověče, na to se napiju,“ řekl Whitney vřele a napili se.
Whitney brzo poté odešel. Lloyd pil dál. Odpadl v půl desáté a usnul na kulaté posteli jako špalek. Nezdálo se mu nic a to za tu zítřejší kocovinu skoro stálo.
Když 17. září ráno vyšlo slunce, Tom Cullen se utábořil na sever od Gunlocku v Utahu. Byla už dost zima, od úst se mu mírně pářilo. Uši měl studené a ztuhlé. Ale cítil se, dobře. Včera v noci šel blízko lesní cesty a zahlédl tři muže shromážděné kolem malého táboráku. Všichni měli zbraně.
Když se snažil projít kolem po kamenité stráni - byl teď na západní straně utažských pustin - shodil s chřestěním několik kamínků do průrvy vymleté potokem. Tom ztuhl. Po stehně mu stékala teplá moč, ale na to přišel až o hodinu později.
Všichni tři muži se otočili a dva pozvedli zbraně. Tomův úkryt byl chabý, sotva postačující. Byl stínem mezi stíny. Měsíc byl za mraky. Kdyby teď vyšel ...
Jeden z nich se uvolnil. „To byly srnky,“ řekl. „Jsou tady všude.“
„Myslím, že bysme to měli prozkoumat,“ řekl druhý.
„Strč si palec do prdele a zkoumej si to tam sám,“ řekl třetí a tím to bylo odbyté. Opět se usadili u ohně. Tom se začal plížit pryč, ohmatával každý krok a sledoval, jak jejich ohýnek pomaličku, velmi pomaličku mizí v dálce. Za hodinu z něj zbyla jen jiskřička na svahu pod ním. Konečně zmizel a jemu z ramen spadla ohromná tíha. Začal se cítit v bezpečí. Pořád byl ještě na západě a věděl, že musí být opatrný - svatá dobroto, ano - ale nebezpečí se už nezdálo tak velké.
A teď, když vycházelo slunce, se sbalil do pevného klubíčka v nízkém mlází a přichystal se ke spánku. Musím si sehnat nějaké pokrývky, myslel si. Začíná být zima. Pak se ho zmocnil spánek, náhle a úplně, jako vždy.
Zdálo se mu o Nickovi.
KAPITOLA 70
Popeláč našel, co hledal.
Jel po dlouhé chodbě hluboko pod zemí, chodbě tmavé jako důlní štola. V levé ruce měl baterku. V pravé držel samopal, protože to tu bylo strašidelné. Řídil elektrický vozík, který jel téměř nehlučně. Jediným zvukem bylo jeho tiché, téměř neslyšné hučení.
Vozík měl sedadlo pro řidiče a velkou plošinu. Na plošině ležela atomová hlavice.

Byla těžká.
Popeláč nedokázal její váhu odhadnout, protože s ní pouhou rukou téměř nebyl schopen pohnout. Byla dlouhá a válcovitá. Byla chladná. Když přejel rukou po jejím hladkém povrchu, málem nevěřil, že takhle studený, mrtvý kus kovu může obsahovat tolik žáru.
Našel ji ve čtyři hodiny ráno. Vrátil se do garáže a vzal si řetězový zvedák, přinesl ho dolů a připevnil ho k hlavici. O devadesát minut později už v poklidu spočívala na vozíku. Bylo na ní vyraženo A161410USAF. Když ji naložil, tvrdé gumové pneumatiky vozíku povážlivě poklesly.
Teď se blížil ke konci chodby. Přímo před ním byl velký nákladní výtah a jeho otevřené dveře zvaly dovnitř. Výtah byl dost velký, aby pohodlně pojal celý vozík, ale pochopitelně nešla elektřina. Popeláč se dolů dostal po schodech. Zvedák snesl také po schodech. V porovnání s hlavicí byl zvedák lehký. Vážil nějakých sedmdesát kilo. A i tak bylo obtížné dostat ho po pěti schodištích pod zem.
Jak dostane hlavici po schodech nahoru?
Motorový naviják, zašeptalo mu cosi v hlavě.
Seděl na řidičově sedátku a jezdil kuželem světla kolem. Pokýval hlavou. Jasně, tak by to šlo. Vytáhne ji. Umístit nahoře motor a vytáhne ji, schod po schodu, když bude muset. Ale kde najde sto padesát metrů řetězu v jednom kuse?
No, asi nenajde. Ale může svařit kusy řetězu k sobě. Půjde to tak? Vydrží to sváry? Těžko říci. A i kdyby vydržely, co se zalomením schodišť?
Seskočil a něžně pohladil hladký povrch hlavice.
Láska si najde pěšinku,
Nechal hlavici na vozíku a začal stoupat do schodů, aby se podíval, co se tady dá najít. Na takové základně bude od všeho trochu. Najde, co potřebuje. Vyšel dvě schodiště a zastavil se, aby se vydýchal. Náhle ho napadlo: Schytávám nějaké záření? Všechny věci tady stínili, stínili je olovem. Ale ve filmech v televizi měli všichni, kdo zacházeli s radioaktivním materiálem, ochranné oděvy a, dozimetry, které změnily barvu, když jste dostali dávku. Protože to bylo tiché. Neviděli jste to. Prostě se to usadilo ve vašem mase a kostech. Ani jste nevěděli, že jste nemocní, dokud jste nezačali zvracet a ztrácet vlasy a nemuseli jste každých pět minut běhat na záchod.
Má se tohle všechno stát i s ním?
Zjistil, že je mu to jedno. Prostě tu bombu dostane nahoru. Nějak ji dopraví do Las Vegas. Musí zaplatit za tu hroznou věc, kterou udělal v Indian Springs. Pokud bude muset zemřít, aby to odčinil, pak zemře.
„Můj život patří tobě," zašeptal ve tmě a znovu se pustil do šplhání po schodech.
KAPITOLA 71
Byla skoro půlnoc 17. září. Randall Flagg byl v poušti, zabalený od hlavy až k patě do tří pokrývek. Čtvrtou pokrývku si omotal kolem hlavy jako burnus, takže z něj byly vidět jen oči a špička nosu. Pomaličku nechával všechny myšlenky odplout. Přestal se hýbat. Hvězdy zářily chladným, čarodějným světlem.
Vyslal Oko.
Cítil, že se od něj odděluje s malým a bezbolestným trhnutím. Odletělo pryč tiše jako jestřáb, stoupající v teplých proudech. Teď se spojil s nocí. Byl okem vrány, okem vlka, okem lasičky, okem kočky. Byl smrtelně jedovatým šípem, klouzajícím pouštním vzduchem. Ať se stane cokoliv, Oko ho neopustí.
Bez námahy létal a svět pozemských věcí před ním ležel jako na dlani.
Přicházejí ... už jsou skoro v Utahu ...
Letěl vysoko a tiše nad hřbitovem světa. Pod ním ležela poušť jako vybělený náhrobek, přeťatý temnou stuhou dálnice. Letěl na východ, přes státní hranici, tělo daleko vzadu, oči obrácené v sloup.
Teď se zem začala měnit. Kopce a podivné, větrem ošlehané sloupy a stolové hory. Dálnice běžela přímo skrz ně. Bonnevillské solné pláně byly daleko na severu. Údolí lebek kdesi na západě. Letí. Zvuk větru, mrtvý a vzdálený ...
Orel, který seděl v nejvyšší rozsoše prastaré, bleskem rozčísnuté borovice, ucítil, jak kolem něj cosi letí, nějaká věc s temným zrakem, která svištěla nocí, a orel proti ní nebojácně rozpřáhl křídla a byl sražen pocitem mrtvolného chladu. Div se v omámení nezřítil až k zemi; trvalo dlouho, než se vzpamatoval.
Oko temného muže letělo na východ.

Dálnicí dole byla teď I-70. Města byla schoulenými chomáči, prázdnými až na krysy, kočky a vysokou, která se již začala stahovat z lesů, jak se pach člověka vytrácel. Města se jmény jako Freemont a Green River a Sego a Thompson a Harley Dome. Pak větší město, také prázdné. Grand Junction, Colorado. Pak -
Kousek na východ od Grand Junction doutnala jiskřička táborového ohně.
Oko zakroužilo dolů.
Oheň dohasínal. Kolem něj ležely čtyři postavy.
Tak je to tedy pravda.
Oko si je chladně měřilo. Přicházeli. Z důvodů, které nedokázal pochopit, přicházeli. Nadine mluvila pravdu.
Ozvalo se hluboké zavrčení a Oko se obrátilo jinam. Na druhé straně za ohněm ležel pes, hlavu skloněnou a ocas mezi nohama. Oči mu svítily jako dva kusy jantaru. Jeho vrčení znělo jako trhání látky. Oko se na něj dívalo a pes mu pohled nebojácně vracel. Odhalil zuby.
Jedna z postav se nadzdvihla do polosedu. „Kojaku," zamumlala. „Mohl bys být prokristapána zticha?"
Kojak vrčel dál a srst měl zježenou.
Muž, který se probudil - byl to Glen Bateman - se nervózně rozhlédl.
„Kdo je tam, kamaráde?" zašeptal na psa. „Je tam něco?"
Kojak dál vrčel.
„Stu!" Zatřásl postavou, ležící vedle. Postava cosi zamumlala a opět ztichla.
Temný muž, který byl nyní temným Okem, už viděl dost. Vzlétl vzhůru a ještě zahlédl psa, jak se ním otáčí hlavu. Tiché vrčení přešlo ve štěkot, nejprve hlasitý, který postupně slábl, až utichl docela.
Ticho a svištící temnota.
O nějakou dobu později se zastavil nad pouští a díval se dolů na sebe. Pomalu klesal, blížil se k tělu a nakonec se do sebe ponořil. Na chvilku pocítil podivnou závrať, jak se obě věci spojovaly v jednu. Pak bylo Oko pryč a zůstaly jen jeho oči, hledící vzhůru na chladný svit hvězd.
Přicházejí, ano.
Flagg se usmál. Řekla jim ta stařena, aby přišli? Poslechli ji, když jim na smrtelné posteli nařídila, aby spáchali sebevraždu takovým neobvyklým způsobem? Myslel si, že to bylo možné.
To, na co zapomněl, bylo tak otřesně jednoduché, že to bylo až ponižující: oni mají také své problémy, oni se také bojí ... a v důsledku toho se dopouštějí takového kolosálního omylu.
Je snad dokonce možné, že by byli vyhnáni?
Chvíli se s tou představou láskyplně mazlil, ale nakonec mu to přišlo nepravděpodobné. Přicházeli z vlastní vůle. Přicházeli oděni do pocitu spravedlnosti jako hrstka misionářů k lidožroutské vesnici.
Ach, to je rozkošné!
Pochyby pominou. Strach pomine. A bude k tomu stačit jen pohled na jejich čtyři hlavy nabodnuté na kůl před fontánou MGM Grandu. Shromáždí úplně všechny ve Vegas a nechá je projít kolem a podívat se. Pořídí fotografie, natiskne letáky a pošle je do L.A. a San Franciska a Spokane a Portlandu.
Pět hlav. Psí hlavu nabodne na kůl vedle nich.
„Hodný pejsek," řekl Flagg a poprvé od chvíle, co ho Nadine donutila k tomu, aby ji shodil ze střechy, se nahlas zasmál. „Hodný pejsek," opakoval s úsměvem.
Tu noc spal dobře a ráno vydal povel, aby byly hlídky na silnicích mezi Nevadou a Utahem ztrojnásobeny. Už nehledal muže, který jde na východ, ale čtyři muže a psa, směřující na západ. A ti měli být chyceni živí. Živí za každou cenu.
Ó ano.

KAPITOLA 72

„Víte," řekl Glen Bateman a díval se v šeru časného rána někam ke Grand Junction, „slyšel jsem výraz 'stojí to za hovno' už tolikrát, že jsem si vlastně ani neuvědomoval, co to znamená. Teď už to asi vím."
Podíval se na svou snídani, která se skládala ze syntetických párků, a ušklíbl se.
„Ne, ne, tohle je pochoutka, „řekl upřímně Ralph, „měl bys ochutnat něco z těch blivajzů, který nám dávali na vojně."
Seděli kolem ohně, který Larry před hodinou znovu rozdmýchal. Byli navlečeni do teplých svršků a

rukavic a všichni pili druhý šálek kávy. Bylo asi pět stupňů nad nulou a obloha byla zamračená a ponurá. Kojak se přesunul co nejblíž k ohni a dřímal.
„Nakrmil jsem svého vnitřního muže," řekl Glen a vstal. „Pošlete mi své chudé, své hladové. Nebo mi raději pošlete odpadky, já je zakopu."
Stu mu podal papírový tácek a šálek. „Tahle túra, to je něco, co říkáš, blonďáku? Vsadím se, žes v takhle dobré formě byl naposled, když ti bylo dvacet."
„Jo, před sedmdesáti lety," řekl Larry a zasmál se.
„Stu, v takovéhle formě jsem nebyl nikdy," řekl Glen pochmurně, posbíral odpadky a házel je do igelitového sáčku, který chtěl zakopat. „Nikdy jsem po tom ani netoužil. Ale to nevadí. Po padesáti letech pevného agnosticismu to vypadá, že je mým osudem následovat Boha černé stařeny do chřtánu smrti. Pokud je to můj osud, tak je to můj osud. Konec. Ale radši jdu, než bych jel, když už o tom mluvím. Chůze bude trvat déle a následně budu i déle živ ... aspoň o pár dnů. Omluvte mě, pánové, odcházím důstojně pohřbít tohle svinstvo."
Dívali se za ním, jak kráčí k okraji tábořiště s malou lopatkou. Tato „pěší túra po Coloradu a dalších střediscích Západu," jak to nazval, byla nejtvrdší právě pro něj. Byl z nich nejstarší, o dvanáct let starší než Ralph. Ale jakýmsi způsobem to ostatním ulehčoval. Neustále byl plný jemné ironie a zdálo se, že se se sebou smířil. Skutečnost, že byl schopen jít dál a dál každý den, dělala na jeho druhy hluboký dojem. Bylo mu padesát sedm a Stu ho během posledních tří chladných dnů vídal, jak si procvičuje klouby prstů a přitom se šklebí.
„Bolí to moc?" zeptal se ho Stu včera, asi hodinu po tom, co vyrazili na další cestu.
„Aspirin to zvládne. Je to artritida, víš, ale není to tak hrozné, jaké by to bylo za sedm let, ale upřímně, Texasane, tak daleko dopředu se nedívám."
„Vážně si myslíš, že nás zabije?"
A Glen Bateman řekl podivnou věc: „Nebudu se bát nic." A tím hovor skončil.
Teď ho slyšeli, jak hloubí do zmrzlé země díru a proklíná ji.
„Docela chlapík, co říkáte?" řekl Ralph.
Larry přikývl. „Jo, to bych řek'."
„Vždycky jsem si myslel, že ty univerzitní profesoři jsou bačkory, ale tenhle teda určitě není. Víte, co mi řek', když jsem se ho zeptal, proč ten binec jednoduše nehodí do škarpy? Řekl, že nemusíme nutně začínat celý ten bordel znovu. Řekl, že už tak jsme toho znovu začali až moc."
Kojak vstal a odklusal podívat se, co to tam Glen provádí. Doletí k nim Glenův hlas: „Ale, tady jsi, ty velká líná příšero. Už jsem se divil, kam ses poděl. Chceš, abych tě taky zakopal?"
Larry se usmál a odepnul měřič kilometrů ze svého pásku. Vzal ho ve sportovních potřebách v Goldenu. Nastavíte ho podle délky svého kroku a pak si ho připnete na pásek jako tesařský vysouvací metr. Každý večer na pomačkaný a zpřehýbaný papír zapsal, kolik toho dne ušli.
„Můžu se na ten papír podívat?" zeptal se Stu.
„Jasně," řekl Larry a podal mu ho.
Nahoru Larry napsal : Boulder - Vegas: 1241 km. Pod tím:

Datum	Kilometry	Celkem
6. září	45,2	45,2
7. září	43,4	88,6
8. září	42,6	131,2
9. září	45,4	176,6
10. září	44,9	221,5
11. září	46,8	268,3
12. září	46,4	314,7
13. září	47,5	362,2
14. září	51,5	413,7
15. září	52,5	466,2
16. září	57,2	523,4

17. září 59,9 583,3

Stu vytáhl z peněženky kousek papíru a chvilku počítal. „No, už ujdeme denně víc, než na začátku, ale pořád nám zbývá víc než šest set padesát kilometrů. Kurva, ještě nejsme ani v polovině!“
Larry přikývl. „Ujdeme denně víc, to je fakt. Jdeme z kopce. A Glen má pravdu. Na co pospíchat? Ten chlap nás prostě rozmázne, jakmile se tam objevíme.“
„Víš, tomu prostě nevěřím,“ řekl Ralph. „Možná umřeme, jistě, ale určitě to nebude jen tak fik fik. Matka Abagail by nás tam neposílala, kdybysme měli být jen tak zavražděni a nic z toho. To by neudělala.“
„Nevěřím, že nás tam poslala ona,“ řekl Stu tiše.
Larry nastavil měřič kilometrů na 000.0 a ten při každé nule jednou jasně cvakl. Stu udusil zbytek ohně hlínou. Drobné ranní rituály pokračovaly. Byli na cestě už dvanáctý den. Stuovi se zdálo, že čas bude takhle uplývat do nekonečna: Glen bude nadávat na jídlo, Larry si bude zaznamenávat kilometry na pomačkaný papír, dva šálky kávy ráno, někdo zakope včerejší odpadky, někdo jiný uhasí oheň. Je to rutina, příjemná rutina. Zapomínají přitom, k čemu to směřuje, a to je dobře. Ráno mu Fran připadala velmi vzdálená - jasná, ale vzdálená, jako fotografie v peněžence. Ale večer, když nastala tma a měsíc plul oblohou, se zdála být velmi blízko. Skoro by se jí mohl dotknout ... a to samozřejmě bolelo. V takových chvílích se jeho víra v Matku Abagail obrátila v hořké pochybnosti a chtělo se mu všechny je vzbudit a říci jim, že je to bláznivý podnik, že mají gumová kopí a vrhají se proti smrtelně nebezpečnému větrnému mlýnu, že by měli zastavit v nejbližším městě, sebrat motocykly a vyrazit zpátky. Že by si ještě měli užít trochu světla a trochu lásky, dokud mohou - protože ta trocha je vším, co jim Flagg ještě nechá. Ale to bylo v noci. Ráno se vždy zdálo správné pokračovat. Díval se zamyšleně na Larryho a přemýšlel, jestli po večerech myslívá na Lucy. Jestli o ní sní a přeje si ...
Glen se vrátil do tábora s Kojakem v patách a při chůzi se maličko mračil bolestí. „Tak hurá na ně,“ řekl.
„Dobře, Kojaku?“
Kojak zavrtěl ohonem.
„Říká Las Vegas, nebo nic,“ oznámil Glen. „Tak pojďme.“
Vylezli po náspu na silnici I-70, která se svažovala ke Grand Junction, a načali svou denní dávku chůze. Pozdě odpoledne se spustil chladný déšť, který je prostudil a utišil jejich rozhovor. Larry šel sám s rukama v kapsách. Nejdřív přemýšlel o Haroldu Lauderovi, jehož mrtvolu objevili před dvěma dny - zdálo se, že mezi nimi panuje jakási nevyřčená dohoda o Haroldovi nemluvit - a nakonec se jeho myšlenky stočily k člověku, kterého pojmenoval Vlčí muž.
Našli Vlčího muže kousek východně od Eisehowerova tunelu. Dálnice byla ošklivě zablokovaná a zápach smrti tu byl obzvlášť silný. Vlčí muž byl napůl uvnitř malého austinu a napůl venku. Na sobě měl cvočky posázené džínsy a hedvábnou kovbojskou košili. Kolem austinu se válelo několik vlčích mršin. Vlčí muž seděl na sedadle spolujezdce a na hrudi mu ležel další mrtvý vlk. Ruce Vlčího muže byly zaklesnuty do vlčího hrdla a zvrácená a zakrvácená vlčí tlama spočívala u hrdla Vlčího muže. Všichni se shodli na tom, že z hor sešla smečka, zahlédla osamělého muže a zaútočila. Vlčí muž měl zbraň. Než se uchýlil do austinu, několik jich složil.
Jak dlouho trvalo, než jej hlad vyhnal z úkrytu?
Larry to nevěděl a vědět to nechtěl. Ale všiml si, jak hrozně byl Vlčí muž hubený. Týden, možná. Mířil na západ, k lidem temného muže, ale Larry by takový osud nepřál nikomu. Mluvil o tom se Stuem, dva dny nato, co vyšli z tunelu a Vlčího muže nechali za sebou.
„Proč se tam ta smečka zdržovala tak dlouho, Stu?“
„Nevím.“
„Jestli chtěli potravu, copak si nemohli najít něco jinýho?“
„Řek' bych, že mohli.“
Byla to pro něj hrozná záhada a neustále si ji v duchu probíral, i když věděl, že ji nikdy nerozřeší. Ať už byl Vlčí muž kým chtěl, odvaha mu rozhodně nescházela. Hnán hladem a žízní nakonec otevřel dveře. Jeden z vlků na něj skočil a roztrhl mu hrdlo, ale ještě než Vlčí muž zemřel, stačil ho uškrtit.
Všichni čtyři prošli Eisenhowerovým tunelem přivázáni k jednomu lanu, a v té strašné tmě se Larry v duchu vrátil ke své procházce Lincolnovým tunelem. Jenže teď už ho nestrašil obraz Rity Blakemoorové,

ale tvář Vlčího muže, ztuhlá v poslední křeči, kdy se s vlkem navzájem zprovodili ze světa.
Byli ti vlci posláni, aby ho zabili?
Ale ta myšlenka jej příliš zneklidňovala, než aby se jí dále zabýval. Pokusil se celou záležitost vytlačit z vědomí a soustředit se pouze na chůzi, ale byl to nesnadný úkol.
Tu noc se utábořili za Lomou, docela blízko hranice s Utahem. Večeře sestávala ze zbytků a převařené vody, jako všechna jejich jídla - byli do písmene poslušni instrukcí Matky Abagail: Jděte v šatech, které máte na sobě. Nic neneste.
„V Utahu to bude tvrdé," poznamenal Ralph. „Hádám, že tam zjistíme, jestli nad námi Bůh opravdu bdí. Je tam úsek, víc než sto šedesát kilometrů, kde není jediný město, ani benzínka, ani motorest." Nezdálo se, že by ho ta vyhlídka nějak rozrušila.
„Voda?" zeptal se Stu.
Ralph pokrčil rameny. „Taky nic moc. Půjdu asi už spát."
Larry jej následoval. Glen ještě zůstal a kouřil dýmku. Stu měl u sebe pár cigaret a rozhodl se, že si jednu zapálí. Chvíli kouřili beze slov.
„Daleko od New Hampshiru, co, blonďáku?"
„No, do Texasu bys taky těžko házel kamenem."
Stu se usmál. „Jo. To těžko."
„Asi se ti hodně stýská po Fran."
„Jo. Stýská se mi, dělám si starosti. Bojím se o dítě. Za tmy je to ještě horší."
Glen zabafal. „Na tom nemůžeš nic změnit, Stu."
„Já vím. Ale i tak si dělám starosti."
„Jistě." Glen vyklepal dýmku o kámen. „Včera v noci se stalo něco divného, Stu. Celý den jsem se snažil přijít na to, jestli to byl sen nebo skutečnost nebo co."
„Co to bylo?"
„No, vzbudil jsem se v noci a Kojak na něco vrčel. Muselo být po půlnoci, protože oheň už dohořel. Kojak ležel na druhé straně ohniště se zježenou srstí. Řekl jsem mu, aby zmlkl a on se na mě ani nepodíval. Díval se nahoru napravo ode mě. A já si říkal co když to jsou vlci? Od té doby, co jsme potkali toho chlapa, co mu Larry říká Vlčí muž -"
„Já vím. To bylo hnusný."
„Ale nebylo tam nic. Měl jsem dobrý výhled. Vrčel na nic."
„Asi jenom něco cítil."
„Jo, ale to nejdivnější mělo teprve přijít. Po několika minutách jsem se začal cítit ... no, rozhodně podivně. Měl jsem pocit, jako by cosi bylo přímo nad dálnicí a dívalo se to na mě. Na nás všechny. Zdálo se mi, že to skoro vidím, že kdybych přimhouřil oči tím správným způsobem, že bych to zahlédl. Ale nechtěl jsem. Protože to bylo něco jako on.
Bylo to něco jako Flagg, Stu."
„Asi to nic nebylo," řekl Stu za chvíli.
„Určitě jsem něco cítil. A Kojak taky."
„No, řekněme, že nás skutečné pozoroval? Co s tím můžeme dělat?"
„Nic. Ale nelíbí se mi to. Nelíbí se mi, že je schopen pozorovat nás ... pokud to byl on. Nahání mi to šílený strach."
Stu dokouřil cigaretu, pečlivě ji zamáčkl o kámen, ale ještě se ke svému spacímu pytli nechystal. Díval se na Kojaka, který ležel u ohně, čumák na předních packách, a pozoroval je.
„Tak Harold je mrtvý," řekl Stu konečně.
„Ano."
„A je to zatracená škoda. Škoda Sue a Nicka. A asi i škoda jeho."
„Souhlasím."
Už nebylo co říci. Na Harolda a jeho smutné předsmrtné prohlášení narazili den poté, co prošli Eisenhowerovým tunelem. Museli jet s Nadine přes Lovelandský průsmyk, protože Harold měl pořád svůj motocykl triumph - tedy to, co z něj zbylo - a jak se Ralph vyjádřil, přes Eisenhowerův tunel bylo nemožné projít s čímkoliv větším, než je dětský trakař. Ptáci se o něj už slušně postarali, ale Harold svíral

svůj zápisník stále pevně v ruce. Osmatřicítku měl vraženou do úst jako groteskní lízátko, a i když Harolda nepohřbili, Stu pistoli odstranil. Když Stu viděl, jak důkladně Harolda temný muž zničil a jak ho bezstarostně odhodil, jakmile sehrál svou úlohu, nenáviděl Flagga o to víc. Měl z toho pocit, že se vrhají do nějaké nepromyšlené dětské dobrodružné výpravy. Haroldova mrtvola s roztříštěnou nohou ho strašila stejně, jako ztuhlý škleb Vlčího muže pronásledoval Larryho. Zjistil, že se chce Flaggovi pomstít i za Harolda, právě tak jako za Susan a Nicka ... ale byl si stále jistější, že k tomu nebude mít příležitost. Ale stejně si dávej bacha, říkal si zachmuřeně. Dávej si bacha, abych se ti nedostal k tělu, ty zatracenej skřete.
Glen s bolestnou grimasou vstal. „Jdu si lehnout, Východotexasane. Ne, neškemrej, abych zůstal. Tohle je vážně matnej večírek."
„Co artritida?"
Glen se usmál a řekl: „Není to tak zlé," ale když šel ke svému spacáku, pokulhával.
Stu si pomyslel, že by si už neměl dávat další cigaretu - i kdyby vykouřil denně jen dvě nebo tři, spotřeboval by svou zásobu do konce týdne - ale pak si stejně zapálil. Dnešní večer nebyl tolik chladný, ale i přesto nebylo pochyby, že v tomhle kraji léto už skončilo. Bylo mu z toho smutno, protože měl silný pocit, že další léto už nespatří. Když začalo tohle, byl příležitostným dělníkem v továrně na kapesní kalkulačky. Bydlel v malém městě jménem Arnette a trávil spoustu svého volného času u benzínky Billa Hapscomba, kde poslouchal, jak ostatní vedou pivní řeči o ekonomice, vládě a těžkých časech. Stu si řekl, že žádný z nich neměl ponětí, co to jsou těžké časy. Dokouřil cigaretu a hodil ji do ohně.
„Dávej na sebe pozor, Frannie, holka," řekl a vlezl do spacáku. A ve snu se mu zdálo, že Něco přišlo k jejich táboru, Něco, co je zlovolně pozorovalo. Mohl to být vlk s lidským mozkem. Nebo vrána. Nebo lasička, plížící se po břiše podrostem. Nebo to mohlo být cosi bez těla, pozorující Oko.
Nebudu se bát nic, mumlal ve snu. Jo, i když budu kráčet údolím stínu smrti, nebudu se bát nic.
Konečně se sen vytratil a on mohl klidně spát.
Druhého dne vyrazili opět brzy, Larryho měřič odklapával kilometry a dálnice se líně vinula ze strany na stranu, jak se plazila po západním úbočí Skalistých hor směrem k Utahu. Brzy po poledni opustili Colorado. Večer se utábořili na západ od Harley Dome v Utahu. Poprvé jim obrovské ticho připadalo tísnivé a zlověstné. Ralph Brentner si šel lehnout s myšlenkou: Teď jsme na západě. Už nejsme na svém hřišti, ale na jeho.
A tu noc se Ralphovi zdálo o vlku s jediným rudým okem, který vyšel z pustiny, aby je pozoroval. Jdi pryč, řekl mu Ralph. Jdi pryč, my se nebojíme. Nebojíme se tě.
21. září ve dvě hodiny odpoledne byli za Segem. Další větší město bylo podle Stuovy kapesní mapy Green River. Po něm nebylo dlouhou dobu nic. Pak, jak řekl Ralph, zřejmě zjistí, jestli s nimi Bůh je nebo není.
„Vlastně," řekl Larry Glenovi, „se ani tak nebojím o jídlo jako o vodu. Víceméně každý, kdo si vyrazí autem, má něco drobného k zakousnutí. Sušenky, čokoládu, a tak."
Glen se usmál: „Možná nám Bůh sešle požehnání."
Larry se podíval po bezmračné obloze a zašklebil se. „Myslím, že ke konci už byla úplně mimo."
„Možná, že byla," řekl klidně Glen. „Pokud si čítáš v katechismu, víš, že Bůh často promlouval ústy umírajících a pomatených. Dokonce mi připadá, že k tomu jsou k tomu dobré psychologické důvody. Šílenec nebo osoba na smrtelné posteli jsou lidmi s drasticky změněnou psýché. U zdravého člověka se dá předpokládat, že bude božská poselství filtrovat a upravovat podle své osobnosti. Jinak řečeno, zdravý člověk bude mizerným věštcem."
„Cesty Páně," řekl Larry. „Já vím. Nevidíš přes sklo. Pro mě je to sklo dost neprůhledné, to teda jo. Proč jdeme pěšky, když bysme to mohli ujet za týden, je mimo mé chápání. Ale jelikož děláme pošahanou věc, tak je asi v pořádku, že ji děláme pošahaným způsobem."
„To, co děláme, má mnoho historických precedentů," řekl Glen, „a já vidím dokonale rozumné psychologické a sociologické důvody pro cestu pěšky. Nevím, jestli to jsou Boží důvody, ale mně dávají smysl."
„Například?" Ralph a Stu se k nim přidali, aby mohli poslouchat.
„V Americe bylo několik indiánských kmenů, které učinily 'vizi' regulérní součástí svého rituálu

dospělosti. Když nastal čas, aby ses stal mužem, musel jsi odejít neozbrojen do divočiny. Měl jsi zabít zvíře a složit dvě písně - jednu o Velkém duchu a druhou o vlastním hrdinství na lovu, při jízdě na koni, v boji a v posteli - a mít vizi. Neměl jsi jíst. Měl ses dostat do extáze -mentální i fyzické - a čekat, až přijde vize. A nakonec pochopitelně přišla.“ Uchechtl se. „Hlad je velký halucinogen.“
„Myslíš, že nás sem Matka Abagail poslala, abysme měli vizi?“ zeptal se Ralph.
„Možná proto, abychom získali sílu a svatost v očistném procesu,“ řekl Glen. „Odvržení věcí je symbolické. Magické. Když zavrhneš věci, zbavuješ se zároveň části vlastní osobnosti, která s těmi věcmi byla spojená. Začínáš očistný proces. Začínáš vyprazdňovat nádobu.“
Larry pomalu zavrtěl hlavou. „Tomuhle nerozumím.“
„Dobře, vezmi si inteligentního člověka před epidemií. Rozbij mu televizi. Co bude dělat po večerech?“
„Číst knihu,“ řekl Ralph.
„Půjde na návštěvu k přátelům,“ navrhl Stu.
„Pustí si magneťák,“ řekl s úsměvem Larry.
„Jistě, tohle všechno,“ řekl Glen. „Ale taky se mu bude po televizi stýskat. V jeho životě je díra, tam, kde bývala televize. Kdesi v hlavě se mu bude pořád honit: V devět vypiju pár piv a budu se v televizi dívat na baseball. A jde do pokoje a vidí to prázdné místo, a je zatraceně zklamaný. Část jeho zavedeného životního rytmu zmizela, není to tak?“
„Jo,“ řekl Ralph. „Jednou nám televize vyplivla na čtrnáct dní a než byla spravená, nic se mnou nebylo.“
„Pokud se na ni díváte často, vznikne velká díra, pokud málo, díra bude malá. Ale něco je pryč. Teď mu vezměte všechny knihy, přátele, magneťáky. Vezměte mu všechno živobytí, kromě toho, které může sbírat po cestě. Je to očišťovací proces a zároveň zmenšování ega. Vaše já se, pánové, mění v průhledné sklo. Nebo lépe, v prázdné sklenice.“
„Ale k čemu to?“ zeptal se Ralph. „Proč všechny tyhle ciráty?“
Glen řekl: „Když si přečteš Bibli, zjistíš, že vyjít si čas od času jen tak do divočiny je velkou tradicí všech těch proroků - starozákonní tajemné magické výlety. Trvání těchto vycházek bylo obvykle udáváno dobou čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, což je hebrejský idiom, který ve skutečnosti znamená 'nikdo vlastně neví, jak dlouho byl pryč, ale bylo to dost dlouho.' Nepřipomíná ti to někoho, Ralphe?“
„Jasně. Matku,“ řekl Ralph.
„Teď si sám sebe představ jako baterii. Vlastně jsme bateriemi. Tvůj mozek běží na chemicky tvořený elektrický proud. Když už jsme u toho, tvé svaly jsou také poháněny maličkými výboji - látka jménem acetylcholin přenáší proud, když se potřebuješ pohnout, a když se potřebuješ zastavit, vyrobí se jiná látka, cholinesteráza. Cholinesteráza ničí acetylcholin, takže se z tvých nervů opět stanou špatné vodiče. To je také dobré. Protože jinak by ses začal škrábat na nose a už by ses nezastavil. No, takže jde o tohle: všechno, co si myslíš, všechno, co děláš, to vše běží na baterii. Jako vybavení auta.“
Všichni pozorně naslouchali.
„Sledování televize, čtení knih, povídání s příteli, velká večeře ... to všechno baterii vybíjí. Normální život - alespoň v tom, co bývalo západní civilizací - byl jako jízda v autě s elektrickým stahováním okýnek, posilovači brzd, posilovači řízení, elektricky nastavitelnými sedačkami a všemi těmi vymoženostmi. Ale čím víc máš vybavení, tím míň proudu baterie dává. Je to pravda?“
„Jo,“ řekl Ralph. „Dokonce ani velká Deko se nepřebije, když ji máš v cadillacu.“
„No, a my jsme se zbavili všeho vybavení. Nabíjíme se.“
Ralph řekl stísněně: „Když ale nabíjíš baterii moc dlouho, vybuchne.“
„Ano,“ řekl Glen. „Stejné je to s lidmi. Bible nám vypráví o Izajášovi a Jobovi a dalších, ale neřekne, kolik proroků se z divočiny vrátilo s popraskaným mozkem. Dokážu si představit, že takoví byli. Ale mám zdravý respekt před lidskou inteligencí a psýché, navzdory příležitostným zaostalcům jako je třeba tady Východotexasan -“
„Mě vynech, blonďáku,“ zavrčel Stu.
„Nicméně kapacita lidské mysli je mnohem větší než té největší baterie Delco. Myslím, že se může nabíjet téměř do nekonečna. V jistých případech dokonce i za tuto hranici.“
Chvíli šlapali mlčky a přemýšleli o jeho slovech.
„Měníme se?“ zeptal se Stu tiše.

„Ano," řekl Glen. „Ano, myslím, že se měníme."
„Určitě jsme něco shodili," řekl Ralph. „To poznám, i když se na vás jen podívám. A já míval velkej pivní pupek. Teď si už dohlédnu na špičky u nohou. Vlastně vidím skoro celý nohy."
„Je to stav mysli," řekl náhle Larry. Když na něj pohlédli, zdál se trochu zmaten, ale pokračoval: „Mám ten pocit už asi týden a nedokázal jsem ho pochopit. Možná, že teď už jo. Cítím se jako zdrogovaný. Jako bych vykouřil půl jointu opravdu ďábelský marjány nebo si maličko šňupnul koksu. Ale nemám žádný pocit dezorientace, který přináší droga. Když si dáš drogu, máš pocit, že normální myšlení ti maličko uniká. Já mám za to, že myslím úplně normálně, vlastně možná i líp. Ale pořád jsem jako v rauši." Larry se zasmál. „Možná je to z hladu."
„Hlad na tom má svůj podíl," souhlasil Glen, „ale ne ten hlavní."
„Já mám hlad pořád," řekl Ralph, „ale nepřipadá mi to důležitý. Cejtím se skvěle."
„Já taky," přidal se Stu. „Fyzicky jsem se takhle necítil už léta."
„Když vyprázdníš svou nádobu, zbavíš se taky všeho možného svinstva, které tam plave," řekl Glen. „Přichucovadel. Nečistot. Jisté, že se cítíš dobře. Je to celotělní, celomozkový klystýr."
„Ty dokážeš věci tak krásně podat, blonďáku."
„Možná to není elegantní, ale je to přesné."
Ralph se zeptal: „Pomůže nám to s ním?"
„No," řekl Glen, „k tomu to vlastně je. O tom moc nepochybuji. Ale budeme prostě muset počkat, že ano?"
Šli dál. Kojak vyběhl z křoví; chvíli s nimi poklusával a drápy mu cvakaly po asfaltu. Larry se sklonil a počechral mu kožich. „Kojaku, ty pse jeden," řekl. „Víš, že jsme baterie? Prostě veliký baterie s celoživotní zárukou?"
Kojak nevypadal, že by to věděl nebo se o to staral, ale zavrtěl ocasem, aby ukázal, že je na Larryho straně.
Tu noc tábořili asi patnáct mil za Segem, a - jako by to mělo potvrdit jejich rozhovor z odpoledne - poprvé od doby, kdy vyšli z Boulderu, neměli co jíst. Glen měl poslední sáček instantní kávy, o který se podělili v jednom šálku, který si posílali dokola. Posledních deset mil ušli, aniž viděli jediné auto.
Druhého dne ráno narazili na převrácený ford se čtyřmi mrtvolami uvnitř - dvě z nich byly děti - našli tam dvě krabičky sušenek ve tvaru zvířátek a velký sáček brambůrků. Sušenky vypadaly lépe. Rozdělili si je na pět dílů.
„Ne abys je zhltal, Kojaku," nabádal psa Glen. „No ty jsi ale neposlucha! Kam se poděly tvé způsoby? A pokud nemáš způsoby - jak jsem teď nucen usuzovat - kde je tvůj společenský takt?"
Kojak vrtěl ocasem a díval se na Glenovy sušenky. Docela názorně ukazoval, že nemá o nic víc společenského taktu, než způsobů.
„Urvi, co můžeš," řekl Glen a dal Kojakovi svůj poslední kousek - tygra. Kojak ho zhltl a odběhl čenichat do křoví.
Larry si celý svůj zvěřinec - asi deset zvířátek schraňoval, aby ho mohl sníst najednou. Jedl pomalu a zasněně. „Všimli jste si někdy, že tyhle sušenky mají trochu citrónovou chuť?" zeptal se. „Pamatuju si to z dětství. Nikdy jsem si toho až do dneška nevšiml, až zase teď."
Ralph si své dva poslední kousky přehazoval z ruky do ruky a teď jeden schroupal. „Jo, máš pravdu. Mají maličko citrónovou chuť. Víš, trochu lituju, že s náma není Nicky. Nevadilo by mi podělit se o tyhle sušenky ještě s jedním."
Stu přikývl. Dojedli sušenky a vydali se dál. Odpoledne nalezli náklaďák potravinářské firmy, zaparkovaný úhledně v odstavném pruhu. Jeho mrtvý řidič seděl vzpřímeně za volantem. Na oběd měli šunku z konzerv, které našli vzadu v náklaďáku, ale ani jeden toho moc nesnědl. Glen řekl, že se jim smrskly žaludky. Stu prohlásil, že mu šunka nevoní hezky - ne zkaženě, ale příliš hutně. Příliš masitě. Trochu mu to obrátilo žaludek. Dokázal se přimět sníst jen jeden plátek. Ralph jim sdělil, že by raději snědl další tři krabice zvířátkových sušenek a všichni se zasmáli. Dokonce i Kojak snědl jenom kousek a odběhl prozkoumat nějaký zajímavý pach.
V noci tábořili východně od Green River a v časných ranních hodinách napadl tenounký sněhový poprašek.

Třiadvacátého krátce po poledni dorazili k vymleté strži. Obloha byla celý den zatažená, a byla zima - dost zima, aby mohlo začít sněžit, pomyslel si Stu - a navíc vítr.
Všichni čtyři stáli na okraji, Kojak u Glenových nohou, a dívali se dolů a dál za strž. Možná někde na severu povolila přehrada, nebo to možná byl výsledek letních průtrží mračen. Ať to bylo jakkoli, říčka San Rafael, která bývá jen vyschlým korytem, se rozvodnila a odnesla dobře desetimetrový úsek silnice I-70. Koryto bylo hluboké asi patnáct metrů a břehy tvořila podemletá, rozdrobená hlína a nanesené kameny. Na dně tekla kalná stružka.
„A sakra," řekl Ralph. „Někdo by o tom měl dát vědět Utažské správě dálnic."
Larry ukázal před sebe. „Podívejte," řekl. Pohlédli do pustiny, ve které se sem tam začaly objevovat podivné, větrem vyhlodané pilíře a monolity. Asi sto metrů po proudu San Rafaela spatřili spleť svodidel, kabelů a velké asfaltové kry vozovky. Jeden kus trčel k obloze s uhánějícími mraky jako apokalyptický prst, ozdobený přerušovanou bílou čárou.
Glen shlížel dolů na sypké okraje, ruce vražené do kapes, a na tváři měl zasněný výraz. Stu tichým hlasem řekl: „Dokážeš to, Glene?"
„Jasně. Aspoň myslím."
„Co artritidíi?"
„Už to bylo horší." Chraptivě se zasmál. „Ale po pravdě, už to taky bylo lepší."
Neměli lano, kterým by se navzájem připoutali. Stu opatrně sestupoval první. Vůbec se mu nelíbilo, jak se pod ním čas od času svezla hlína a jak se mu zpod nohou rozbíhají maličké laviny bláta. Jednou si už myslel, že se pod ním podklad úplně uvolní a on sklouzne po zadku až dolů. Jednou tápající rukou se zachytil vyčnívajícího balvanu. Chvíli na něm visel jeho život. Pak nohama našel pevnou zem. Potom kolem něj bezstarostně proběhl Kojak, od tlap mu odletovaly obláčky prachu a dolů shazoval pouze drobné spršky hlíny. O chvíli později byl na dně, vrtěl ocasem a přívětivě na Stua poštěkával.
„Zasranej pes chlubivej," zabručel Stu a opatrně sestupoval.
„Jdu za tebou," zavolal Glen. „Slyšel jsem, co jsi řekl o mém psu!"
„Opatrně, blonďáku! Zatraceně opatrně! Je to vážně sypký."
Glen opatrně sestupoval; velmi rozvážně přecházel od jednoho úchytu k druhému. Stu se napjal pokaždé, když zahlédl, jak se pod Glenovýma okovanýma botama uvolňuje země. Kolem uší mu v slabém vánku povlávaly vlasy jako jemné stříbro. Stua napadlo, že když Glena potkal poprvé, jak si maluje vedle silnice v New Hampshire své příšerné obrázky, měl ještě vlasy pepř a sůl.
Stu si byl jistý, že spadne a přerazí se, až do okamžiku, než Glen konečně stál vedle něj na dně výmolu. Stu vydechl a poklepal ho po rameni.
„Ani jsem se nezapotil, Texasáku," řekl Glen a začal drbat Kojaka v kožiše.
„Zato já jo," odvětil Stu.
Další šel Ralph, mezi jednotlivými pevnými místy pěkně opatrně. Poslední zhruba dva metry skočil.
„Člověče," řekl, „to je teda pěkně sypký. Bude docela legrační, až se nebudeme s to vyškrábat na protější břeh a budeme muset čtyři nebo pět mil proti proudu, než najdeme mělčí břeh."
„O hodně legračnější bude, až přijde další povodeň a my tu budeme trčet, „řekl Stu.
Larry sešel dolů hbitě a bez problémů. Stál vedle nich sotva tři minuty poté, co se poslední vydal dolů.
„Kdo poleze nahoru první?" zeptal se.
„Proč ne ty, když jsi tak bujný?" řekl Glen.
„Jasně."
Výstup mu trval o dost déle; dvakrát pod ním zrádná zemina sjela a on div nespadl. Nakonec ale dosáhl vrcholu a zamával jim.
„Kdo bude další?" zeptal se Ralph.
„Já," odpověděl Glen a přešel k druhému břehu.
Stu jej uchopil za paži. „Poslouchej, můžeme jít proti proudu a najít něco pozvolnějšího, jak říkal Ralph."
„A ztratit zbytek dne? Jako kluk bych byl nahoře za čtyřicet sekund a puls měl pod sedmdesát."
„Už nejsi kluk, Glene."
„Ne. Ale myslím, že z něj ve mně něco zbylo."
Než mohl Stu ještě něco říci, Glen vyrazil. Asi ve třetině svahu se zastavil, aby si odpočinul, a pak

pokračoval. Těsně před polovinou se zachytil vyčnívající břidlice, která se mu pod rukou zlomila. Stu si byl jistý, že se skutálí až na dno.
„A kurva -“ vydechl Ralph.
Glen rozhodil ruce a nějak se mu podařilo udržet rovnováhu. Poskočil doprava, vylezl dalších šest metrů, odpočinul si, a pak se škrábal dál. Těsně pod vrcholem došlápl na uvolněný kámen a byl by spadl, ale Larry byl na místě. Chytil Glena za paži a vytáhl jej nahoru.
„Nic to není,“ zavolal Glen dolů.
Stu se s úlevou zakřenil: „Co tvůj puls, blonďáku?“
„Nad devadesát, řekl bych,“ přiznal Glen.
Ralph vyšplhal na břeh jako netečný kamzík. Každý úchyt vyzkoušel, nohy i ruce posouval až po velmi pečlivé úvaze. Když stál vedle Glena a Larryho, Stu vyrazil.
Stu si těsně předtím, než upadl, pomyslel, že tenhle výstup je vlastně snazší než sestup. Pevných bodů bylo víc a břeh byl o maličko méně příkrý. Jenže povrch tvořila směs hrudkovité hlíny a úlomků kamení, které byly díky dešti hodně uvolněné. Stu si řekl, že to nejspíš ještě bude zlé, a opatrně pokračoval. Bradou už byl nad okrajem, když náhle povolil výstupek, kterého se držel. Cítil, že klouže. Larry hmátl po jeho ruce, ale tentokrát do prázdna. Stu vymrštil paži k vyčnívajícímu asfaltu, ale ten mu zůstal v ruce. Chvíli na něj hloupě zíral, pak se začala rychlost klouzání zvyšovat. Pustil ho a cítil se šíleně jako Wile E. Kojot z kreslených seriálů o Road runnerovi. Potřebuju jen, aby někdo udělal píp-píp, než dopadnu. Kolenem do něčeho narazil a ostře to zabolelo. Hmátl po mazlavé hlíně, která kolem něj znepokojivě rychle uháněla, a v ruce mu zůstala jen hrst bláta. Narazil do balvanu, trčícího ze sutě jako tupá rozeklaná špice, a vyrazil si dech. Asi tři metry padal volným pádem, pak dopadl nakřivo na nohu. Cítil, jak křupla. Bolest byla okamžitá a nesnesitelná. Vyjekl. Udělal kotrmelec vzad. Ústa měl plná hlíny. Ostré oblázky mu drásaly paže a obličej. Znovu dopadl na poraněnou nohu a cítil, jak se znovu - jinde - zlomila. Tentokrát nevyjekl. Tentokrát zařval.
Posledních šest metrů jel po břiše jako děcko na skluzavce. Zastavil se, kalhoty měl plné bláta a srdce mu zuřivě zvonilo v uších. Nohu měl v jednom ohni. Bundu i košili měl vyhrnuté až k bradě.
Zlomená. Ale jak zle? Nejméně dvakrát, možná víckrát. A vymknuté koleno.
Larry lezl po svahu dolů a jeho drobné poskoky vypadaly jako výsměch Stuovu předchozímu pádu. Pak klečel vedle něj a ptal se na to, na co se už Stu ptal sám sebe.
„Jak je to zlé, Stu?“
Stu se zdvihl na loktech a podíval se na Larryho. Obličej měl bílý šokem a šrafovaný hnědou hlínou.
„Myslím, že tak za tři měsíce budu zase chodit,“ opáčil. Měl pocit, že bude zvracet. Vzhlédl k zamračené obloze, sevřel pěsti a zahrozil jimi.
„DO PRRRRRDELEEEE!“ zařval.
Ralph a Larry mu dali na nohu dlahu. Glen vytáhl to, čemu říkal „mé pilulky na revma“, a jednu Stuovi dal. Stu nevěděl, co „pilulky na revma“ obsahují a Glen mu to odmítl říci, ale bolest v noze opadla. Cítil se velmi klidný, dokonce smířený. Napadlo jej, že všichni žijí jen ve vypůjčeném čase; ne snad proto, že jsou na cestě k Flaggovi, ale především proto, že přežili Kapitána Tripse. Ať už to má stát cokoliv, ví, co je třeba udělat ... a dohlédne, aby se tak stalo. Larry právě domluvil. Bázlivě na něj hleděli a čekali, co řekne.
To, co řekl, bylo dost jednoduché: „Ne.“
„Stu,“ řekl jemně Glen, „ty nechápeš -“
„Chápu. Říkám ne. Žádný návrat ke Green River. Žádné lano. Žádné auto. Nic proti pravidlům hry.“
„To není žádná zasraná hra!“ vykřikl Larry. „Umřeš tady!“
„A vy skoro jistě umřete v Nevadě. Teď běžte dál a nezastavujte se. Máte ještě čtyři hodiny denního světla. Tak ho nepromarněte.“
„Nenecháme tě tady,“ řekl Larry.
„Mrzí mě to, ale necháte. To si piš.“
„Ne, teď velím já. Matka řekla, že jestli se ti něco stane -“
„- tak budete pokračovat.“
„Ne. Ne.“ Larry se obrátil ke Glenovi a Ralphovi o podporu. V rozpacích na něj hleděli. Poblíž seděl

Kojak, všechny je pozoroval a ocas měl úhledně složený podél pacek.
„Poslouchej, Larry," řekl Stu. „Celý tenhle výlet stojí na tom, že stará dáma věděla, co říká. A jestli se kolem toho budeš prdelkovat, všechno ohrozíš."
„Jo, to je pravda," řekl Ralph.
„Ne, to není pravda, ty sedláku," řekl Larry a vztekle přitom napodobil Ralphův oklahomský přízvuk. „Nebyla Boží vůle, že Stu spadl, dokonce to nebyla ani práce temného muže. Byla to jen uvolněná hlína, to je všechno, jen uvolněná hlína! Neopustím tě, Stu. Už mám toho opouštění dost."
„Ale jo. Opustíme ho," řekl Glen potichu.
Larry se nevěřícně rozhlédl, jako by ho někdo zradil. „Myslel jsem, že jsi jeho přítel!"
„Jsem, ale na tom nezáleží."
Larry se hystericky zachechtal a sešel kousek ke dnu koryta. „Jsi šílený! Víš to?"
„Ne, nejsem. Uzavřeli jsme dohodu. Stáli jsme kolem smrtelné postele Matky Abagail a rozhodli jsme se do toho jít. Téměř jistě to znamená naši smrt, a my to věděli. Rozuměli jsme té dohodě. Teď s ní musíme žít."
„Ano, to chci, pro Kristovy rány. Chci říct, nemusíme se vracet až ke Green River; můžeme sehnat dodávku, odvézt ho zpátky a -"
„Máme jít," řekl Ralph. Ukázal na Stua. „On jít nemůže."
„Dobře. Fajn. Má zlomenou nohu. Co chceš dělat? Zastřelit ho jako chromýho koně?"
„Larry -" začal Stu.
Než mohl pokračovat, Glen chytil Larryho za košili a přitáhl jej k sobě. „Koho se snažíš zachránit?" Jeho hlas byl chladný a přísný. „Stua nebo sebe?"
Larry na něj hleděl a naprázdno otvíral pusu.
„Je to úplně jednoduché," řekl Glen. „Nemůžeme zůstat ... a on nemůže jít."
„S tím se odmítám smířit," zašeptal Larry. Obličej měl smrtelně bledý.
„Je to zkouška," řekl náhle Ralph. „Tak to je."
„Možná zkouška příčetnosti," opáčil Larry.
„Hlasujme," řekl náhle Stu. „Hlasuji, abyste šli."
„Já taky," řekl Ralph. „Stu, je mi to líto. Ale jestli o nás pečuje Bůh, možná bude pečovat i o tebe, a -"
„Já to neudělám," řekl Larry.
„Ty nemyslíš na Stua," řekl Glen. „Snažíš se zachránit něco v sobě, myslím. Ale tentokrát je správné jít dál, Larry. Musíme."
Larry si pomalu třel ústa hřbetem ruky.
„Zůstaňme tu přes noc," řekl. „Rozmysleme si to."
„Ne,"řekl Stu.
Ralph přikývl. Vyměnil si s Glenem pohled a pak Glen vylovil z kapsy lahvičku „pilulek na revma" a vtiskl ji Stuovi do dlaně. „Jsou založeny na bázi morfinu," poučil jej. „Více než tři pravděpodobně znamenají smrtelnou dávku." Upřel oči do Stuových. „Rozumíš, Texasáku?"
„Jo. Pochopil jsem."
„O čem to mluvíte?" zaječel Larry. „Co to do prdele naznačuješ?"
„Ty nevíš?" zeptal se Ralph s takovým pohrdáním, že Larry na chvíli oněměl. Pak před ním šílenou rychlostí uháněly cizí obličeje, jako když jedeš na pouti na kolotoči: tabletky, povzbuzováky, uklidňováky, vyprošťováky.
Rita. Otáčí ji ve spacím pytli a vidí, že je mrtvá a ztuhlá a zelené zvratky jí vytékají z úst jako žluklý krém na dortu.
„Ne!" zaječel a pokusil se Stuovi vytrhnout lahvičku.
Ralph ho popadl za ramena. Larry sebou zazmítal.
„Pusť ho," řekl Stu. „Chci s ním mluvit." Ralph ho držel a nejistě na Stua hleděl. „No tak, pusť ho."
Ralph ho pustil, ale zdálo se, že je připravený po něm znovu skočit.
Stu řekl: „Pojď sem, Larry. Dřepni si."
Larry přidřepnul ke Stuovi. Hleděl Stuovi utrápeně do tváře. „To není správný, člověče. Když někdo spadne a zlomí si nohu, nemůžeš ... prostě jít dál a nechat ho umřít. Nechápeš to. Hele ..." Dotkl se

Stuovy tváře. „Prosím. Mysli.“
Stu vzal Larryho za ruku a podržel ji ve své. „Myslíš, že jsem šílený?“
„Ne! Ne, ale -“
„A nemyslíš, že lidé, kteří jsou při smyslech, mají právo rozhodnout, co chtějí dělat?“
„Ale ... člověče,“ řekl Larry a rozplakal se.
„Larry, tohle není tvoje záležitost. Chci, abys šel dál. Jestli se z Vegas dostanete, vracejte se tudy. Možná Bůh pošle havrana, který by mě nakrmil, nikdy nevíš. Jednou jsem četl v magazínu, že člověk vydrží bez jídla sedmdesát dní, když má dost vody.“
„Do té doby přijde zima. Zemřeš z prochlazení během tří dnů, i když si nevezmeš ty pilulky.“
„To není na tobě. Nijak to neovlivníš.“
„Neposílej mě pryč, Stu.“
Stu řekl pochmurně: „Posílám.“
„To je hnusný,“ řekl Larry a vztyčil se. „Co nám řekne Fran? Až zjistí, že jsme tě tu nechali hlodavcům a supům?“
„Neřekne vám nic, jestli tam nepůjdete a nezastavíte ho. Ani Lucy. Ani Dick Ellis. Ani Brad. Ani nikdo jiný.“
Larry řekl: „Dobře. Půjdeme zítra. Dnes v noci se tu utábořím a možná se nám bude zdát ... něco ...“
„Žádný sny,“ řekl Stu. „Žádný znamení. Takhle to nefunguje. Zůstaneš tu jednu noc, nic se nestane, pak zůstaneš další noc a ještě další ... musíš jít teď hned.“
Larry od nich poodešel s hlavou skloněnou a postavil se k nim zády. „Dobře,“ řekl nakonec hlasem tak tichým, že ho skoro nebylo slyšet. „Uděláme to po vašem. Bůh spas naše duše.“
Ralph šel ke Stuovi a přiklekl. „Máme ti něco přinýst, Stu?“
Stu se usmál. „Jo. Cokoliv, co kdy napsal Gore Vidal - ty knihy o Lincolnovi, Aaronovi Burrovi a tady těch lidech. Vždycky jsem si o těch zmrdech chtěl něco přečíst. Teď to vypadá, že bych moh' mít příležitost.“
Ralph se chraptivě rozesmál. „Promiň, Stu. Zdá se, že blbnu.“
Stu mu stiskl paži a Ralph odešel. Přišel Glen. I on plakal, a když se ke Stuovi posadil, začal znovu natahovat.
„Ale no tak, chlape,“ řekl Stu. „Budu v pohodě.“
„Larry má pravdu. Tohle je zlé. Jako bys střílel koně.“
„Víš, že to tak musí být.“
„Myslím, že jo, ale kdo to ví jistě? Co noha?“
„Vůbec nebolí. Je to dobrý.“
„Fajn. Pilulky máš.“ Glen si protřel paží oči. „Sbohem, Východotexasane. Jsem zatraceně rád, že jsme se potkali.“
Stu otočil hlavu stranou. „Neříkej sbohem, Glene. Řekni nashle, to nosí štěstí. Nejspíš se dostaneš tak do poloviny toho svahu a taky sletíš. Pak můžeme přes zimu hrát lízanej mariáš.“
„Tohle není nashle,“ řekl Glen. „Cítím to. Ty ne?“
A protože to cítil, Stu sena Glena znovu podíval. „Jo, cítím,“ řekl a usmál se. „Ale nebojím se nic. Dobře?“
„Dobře!“ řekl Glen. Hlas mu klesl do chraptivého šepotu. „Zmáčkni to, jestli budeš muset, Stu. Neokolkuj.“
„Ne.“
„Takže sbohem.“
„Sbohem, Glene.“
Ti tři odešli k západní straně strže, Glen se ohlédl přes rameno a začal šplhat. Stu sledoval jeho výstup se vzrůstajícím znepokojením. Pohyboval se opatrně. Zem pod ním podjela jednou, pak podruhé. V obou případech nonšalantně hmátl po opoře, a v obou případech tam byla. Když dosáhl vrcholu, Stu stísněné vydal dlouho zadržovaný vzdech.
Jako další šel Ralph, a když se dostal nahoru, Stu naposled zavolal Larryho. Podíval se Larrymu do obličeje a zaznamenal, že se pozoruhodně podobá obličeji Harolda Laudera, jak ho znal naposled -

nápadně klidný, oči pozorné a trochu ostražité. Obličej, který vyjadřuje jen to, co chce vyjádřit.
„Teď velíš ty," řekl Stu. „Poradíš si s tím? „
„Nevím. Pokusím se."
„Budeš muset přijímat rozhodnutí."
„Budu? Zdá se, že jsem byl poprvé v životě přehlasovanej." Teď jeho oči emoce vyjadřovaly výčitku.
„Ano, ale to je jediný případ a už se nebude opakovat. Poslouchej - jeho lidé se vás budou snažit zajmout."
„Jo. Hádám, že budou. Buď nás zajmou, nebo nás zastřelí ze zálohy jako psy."
„Ne, myslím, že vás zajmou a odvedou k němu. Odhaduju, že se to stane během pár dní. Až se dostanete do Vegas, mějte oči na štopkách. Čekejte. Přijde to."
„Co, Stu? Co přijde?"
„Nevím. To, co je určeno. Buďte připravení. Až to přijde, poznáte to."
„Jestli to půjde, vrátíme se pro tebe. Víš to."
„Jo. Jasně."
Larry rychle vylezl po břehu a připojil se k ostatním dvěma. Stáli a mávali. Stu vztyčil v odpověď ruku. Pak odešli. A už nikdy Stua Redmana nespatřili.

KAPITOLA 73

Utábořili se šestnáct mil od místa, na němž opustili Stua. Došli k dalšímu výmolu, tentokrát menšímu. Opravdový důvod, proč urazili tak krátkou vzdálenost, byl ale jinde. Vypařila se z nich valná část srdnatosti. Bylo těžké říci, zda se ještě vrátí. Zdálo se jim, že jejich nohy ztěžkly. Mluvili spolu jen málo. Nikdo se nechtěl druhému podívat do obličeje - ze strachu, že tam spatří vlastní vinu.
V noci se utábořili a rozdělali oheň. Pili, ale nejedli. Glen nacpal do dýmky zbytek tabáku a náhle jej napadlo, zda má Stu nějaké cigarety. Ta myšlenka mu vzala chuť a nepřítomně dýmku vyklepal, aby tak přišel o poslední Borkum Riff. Když se o pár minut později ve tmě ozvala sova, rozhlédl se kolem.
„Poslouchejte, kde je Kojak?" zeptal se.
„No to je legrační, co?" řekl Ralph. „Nevzpomínám, že bych ho za posledních pár hodin vůbec viděl."
Glen povstal. „Kojaku," zakřičel. „Hej, Kojaku! Kojaku!" Jeho hlas se osaměle nesl pustinou. Neozvalo se žádné zaštěkání. Znovu se posadil, překonán smutkem. Uniklo mu tiché povzdechnutí. Kojak ho doprovázel skoro po celé cestě napříč kontinentem. Teď je pryč. To je zlé znamení.
„Myslíš, že ho něco dostalo?" zeptal se Ralph.
Larry tiše a zamyšleně řekl: „Možná zůstal se Stuem."
Glen překvapeně vzhlédl. „Možná," řekl a zvažoval to. „Možná je to tak."
Larry si přehazoval oblázek z jedné ruky do druhé, tam a zpátky, tam a zpátky. „Řekl, že mu Bůh možná pošle havrana, který by jej nakrmil. Pochybuji, že tu nějaký létá, ale možná mu Bůh místo toho poslal psa."
Oheň zapraskal a vyslal do tmy sloup jisker; jasně zaplály a pak vyhasly.
Když Stu spatřil, jak se k němu plíží temný obrys, opřel se o blízký balvan, fixovanou nohu natáhl před sebe a prokřehlou rukou si našel vhodně tvarovaný kámen. Byl prostydlý na kost. Larry měl pravdu. Dva nebo tři dny v tomhle chladu ho bez problému zabijí. Jenže teď šlo o to, co ho zabije dřív. Kojak s ním zůstal do západu slunce a pak ho opustil, když bez námahy vyskákal z rokle. Stu ho nezavolal zpět. Pes si najde cestu ke Glenovi a dál půjde s nimi. Možná má vlastní roli. Teď by si ale přál, aby s ním pes ještě chvíli zůstal. Tabletky jsou jedna věc; nechtěl ale být rozsápán na kusy vlky temného muže.
Sevřel kámen silněji a tmavý obrys se zastavil na svahu asi dvacet metrů od něj. Pak se to zase blížilo. Černý stín v noci.
„Tak pojď," řekl Stu chraptivě.
Černý stín zavrtěl ocasem a šel. „Kajaku?"
Byl to on. A měl něco v tlamě, něco, co položil Stuovi k nohám. Sedl si, ocasem ometal zem, a čekal, až ho pochválí.
„Hodný pejsek," řekl Stu okouzleně. „Hodný pejsek!"
Kojak mu přinesl králíka.
Stu vytáhl kapesní nůž, otevřel jej a třemi rychlými pohyby králíka vyvrhl. Vybral pářící střeva a hodil je

Kojakovi. „Chceš to?“ Kojak chtěl. Stu králíka stáhl. Myšlenka na to, že ho bude jíst syrového, nedělala jeho žaludku dobře.
„Dřevo?“ přeptal se Kojaka bez valné naděje. Po březích výmolu byly rozházené větve a kusy dřeva, přinesené záplavou, ale nic na dosah.
Kojak zavrtěl ocasem a ani se nepohnul.
„Přines? Při -“
Ale Kojak byl pryč. Mrskl sebou, mihl se na východní straně strže a přiběhl s velkým kusem suchého dřeva. Upustil jej vedle Stua a zaštěkal. Rychle vrtěl ocasem.
„Hodný pejsek! To mě podrž! Přines, Kojaku!“
Kojak zaštěkal radostí a znovu odběhl. Během dvaceti minut přinesl dost dřeva na velký oheň. Stu pečlivě naštípal třísky na podpal. Prozkoumal, kolik má sirek, a zjistil, že krabičku a půl. Třísky podpálil druhou zápalkou a opatrně oheň přikrmoval. Brzy vyšlehl úctyhodný plamen, Stu se k němu přisunul, jak mohl nejblíže, a posadil se ve spacím pytli. Kojak si lehl na druhou stranu ohně a položil tlamu na packy. Když se oheň zklidnil, Stu králíka nabodl a začal jej opékat. Vůně byla brzy dost silná a lákavá, aby mu začalo kručet v žaludku. Kojak zpozorněl a zahleděl se na králíka s intenzivním zájmem.
„Půl já a půl ty, šéfe, jo?“
O patnáct minut později sňal králíka z ohně a bez většího popálení prstů se mu povedlo roztrhnout jej vedví. Maso bylo místy připálené, místy polosyrové, ale naprosto zastínilo plechovky konzervované šunky z nákladáku. On i Kojak jej shltali ... a když dojedli, rozlehlo se korytem zavytí, při němž tuhla krev v žilách.
„Kriste, „řekl Stu ústy, plnými králíka.
Kojak byl na všech čtyřech, srst měl zježenou, a štěkal. Napjatě přešel o krok dál od ohně a znovu zaštěkal. To, co předtím vylo, zůstalo zticha.
Stu zalehl, v jedné ruce měl kámen a v druhé otevřený kapesní nůž. Hvězdy byly chladné, lhostejné a vysoko na nebi. Jeho myšlenky se zatoulaly ke Fran a on je rychle potlačil. Příliš to bolelo, bez ohledu na plný žaludek. Nebudu spát, pomyslel si. Ne dlouho.
Ale s pomocí jedné z Glenových tabletek spal. A když začal oheň doutnat, přišel Kojak, zalehl vedle něj a zahříval jej. A proto tehdy, první noc po rozpadu skupiny, Stu jedl, zatímco ostatní byli hladoví, a pohodlně spal, zatímco spánek ostatních byl přerušován špatnými sny a zlověstným pocitem rychle se blížícího zla.
Čtyřiadvacátého Larryho skupina tří poutníků urazila třicet mil a utábořila se severovýchodně od San Rafael Knob. Té noci teplota klesla na tři stupně pod nulou a oni si zapálili velký oheň a spali u něj. Kojak se už neukázal.
„Co myslíš, že dělá Stu dnes v noci?“ zeptal se Ralph Larryho.
„Umírá,“ odpověděl krátce Larry a zalitoval toho, neboť spatřil na Ralphově domáckém, upřímném obličeji záblesk bolesti, nevěděl ale, jak napravit to, co řekl. Koneckonců, bylo to téměř jisté.
Znovu si lehl a cítil podivnou jistotu, že to bude zítra. Ať už se má stát cokoliv, stane se to zítra.
Té noci měl zlé sny. V tom, který si po probuzení pamatoval nejjasněji, byl na šňůře s partou, která se jmenovala Shady Blues Conection. Hráli v Madison Square Garden a koncert byl vyprodán. Vyšli na pódium za ohromujícího potlesku. Larry si chtěl upravit mikrofon, nastavit ho do správné výšky, a nemohl s ním ani hnout. Přešel k mikrofonu sólového kytaristy a ten byl taky zaseklý. Basák, klávesista, všude totéž. Z publika se začalo ozývat bučení a rytmické vytleskávání. Členové Shady Blues se jeden za druhým vytráceli z pódia a křenili se do vysokých límců, takových těch, které nosili Byrds v době, kdy byl ještě Roger McGuinn na vrcholu, vysokém osm mil. Nebo možná osm set. A Larry pořád putoval od mikrofonu k mikrofonu a pokoušel se najít alespoň jeden, který by si mohl snížit. Všechny byly ale aspoň dva a půl metru vysoko a naprosto nehybné. Vypadaly jako kobry z nerezavějící oceli. Někdo v davu se začal dožadovat písničky „Holka, můžeš chápat svýho kluka?“. Tuhle si už nepamatuju, pokusil se říci. Přestal jsem ji zpívat, když skončil svět. Neslyšeli ho a pak začali prozpěvovat, nejdříve v zadních řadách, pak v celé Garden, silněji a hlasitěji: „Holka, můžeš chápat svýho kluka! Holka, můžeš chápat svýho kluka! HOLKA, MŮŽEŠ CHÁPAT SVÝHO KLUKA!“
Vzbudil se a v uších mu pořád znělo to povzbuzování. Po celém těle mu tekl pot.

Nebylo třeba budit Glena, aby mu řekl, jaký měl sen nebo aby se jej zeptal, co to znamená. Sen o tom, že nedosáhneš na mikrofon, nemůžeš si jej upravit, je všem rockovým muzikantům společný, stejně jako ten o tom, že stojíš na pódiu a nemůžeš si vzpomenout na jediný verš. Larry měl za to, že se to zdá všem - před -
Před vystoupením.
Byl to sen o neschopnosti. Vyjadřoval jedinou jednoduchou, všezachvacující obavu: Co když to nezvládneš? Když budeš chtít, a nedokážeš to? Hrůza z neschopnosti udělat krok do neznáma, kterým všichni umělci - zpěváci, spisovatelé, malíři, hudebníci - začínají. Udělej to lidem hezké, Larry.
Čí to je hlas? Matčin? Vždycky jsi jen bral, Larry.
Ne, mami - teď už ne. Přestal jsem to zpívat, když svět skončil. Čestně.
Znovu si lehl a znovu odplul do spánku. Jeho poslední myšlenkou bylo, že Stu měl pravdu: Temný muž je zajme. Zítra, pomyslel si. Ať už se má stát cokoliv, už jsme u toho.
Pětadvacátého ale nikoho nespatřili. Šli netečně pod jasně modrou oblohou a spatřili spoustu ptáků a šelem, ale žádné lidi.
„Je úžasné, jak rychle se vrací divočina," řekl Glen. „Věděl jsem, že to bude hodně rychlej proces, ale stejně je to úžasný. Je to sotva sto dní od prvního propuknutí epidemie."
„Jo, ale nejsou tu žádní psi a koně," řekl Ralph. „To není dobré, nemyslíš? Vynalezli breberku, která zabila skoro všechny lidi, to ale nestačilo. Taky s sebou vzala dvě zvířata, která měl člověk nejraději. Zasáhlo to člověka a dva jeho nejlepší přátele."
„A vynechalo kočky," řekl Larry nerudně.
Ralphův výraz se zjasnil: „No, je tu Kojak -"
„Byl tu Kojak."
To konverzaci zmrazilo. Mračily se na ně kopce, které mohly skrývat tucty mužů s puškami a teleskopy. Larryho neopustilo jeho tušení, že právě dnes je ten den. Pokaždé, když došli na vrchol, očekával zatarasenou silnici. A pokaždé, když ji nenašel, přemýšlel o léčce.
Mluvili o koních. O koních a bizonech. Ralph jim řekl, že se bizoni vrátili - viděli je Nick a Tom Cullen. Není tak daleko den - možná se jej i dožijí - kdy se jimi zase budou černat pláně.
Larry věděl, že je to pravda, ale že je to i nesmysl - celý jejich další život taky může trvat jen příštích deset minut.
Pak už byla skoro tma a čas najít si tábořiště. Vyšli na vrchol posledního kopce a Larry si pomyslel: Teď. Tam dole budou.
Ale nikdo tam nebyl.
Tábořili u velké reflexní tabule, na níž stálo LAS VEGAS 390 KM.
Toho dne jedli poměrně dobře: brambůrky, limonádu a dvě sušenky, které si rozdělili rovným dílem.
Zítra, pomyslel si znovu Larry a usnul. Té noci se mu zdálo, že hraje v Madison Square Garden s Barry Greigem a Tattered Remnants. Byla to jejich velká šance - byli předskokany nějaké superskupiny, která se jmenovala podle města. Boston; nebo možná Chicago. A všechny stojany mikrofonů byly znovu aspoň půltřetího metru vysoko a on znovu klopýtal od jednoho k druhému a publikum začalo rytmicky tleskat a dožadovat se „Holka, můžeš chápat svýho kluka?"
Pohlédl do první řady a pocítil prudký náraz ledového strachu. Byl tam Charlie Manson, na čele mu svítilo bílé X, rozeklaná zhojená jizva. Tleskal a prozpěvoval. A taky tam byl Richard Speck, zíral na Larryho drzýma nafoukanýma očima a mezi rty mu žhnula cigareta bez filtru. Stáli po boku temného muže. Za nimi byl John Wayne Gacy. Flagg skandování řídil.
Zítra, pomyslel si znovu Larry a klopýtal pod ostrými světly snů Madison Square Garden od jednoho nedosažitelného mikrofonu k druhému. Uvidíme se zítra.
Ale nestalo se to ani zítra, ani pozítří. 27. září večer stanovali ve městě Freemont Junction a našli tam spoustu jídla.
„Pořád čekám, že to skončí," řekl toho večera Larry Glenovi. „A každého dne, kdy to nepřijde, je to horší a horší."
Glen přikývl. „Cítím to stejně. Bylo by zábavné, kdyby byl jen přízrakem, co myslíš? Nic než sen našeho kolektivního podvědomí."

Larry se na něj podíval a chvíli překvapeně přemýšlel. Pak pomalu zavrtěl hlavou. „Ne. Nemyslím, že by to byl jenom sen."
Glen se usmál. „Ani já ne, mladý muži. Ani já ne."
Setkali se s nimi následující den.
Těsně po desáté ráno přešli jeden kopec. Pět mil na západ byla předky k sobě zaparkovaná dvě auta, blokující dálnici. Vypadalo to přesně tak, jak si to Larry představoval.
„Nehoda?" přeptal se Glen.
Ralph si zastínil oči. „Nemyslím. Ne, když stojí takhle."
„Jeho lidé," řekl Larry.
„Jo, myslím, že jo," přisvědčil Ralph. „Co uděláme teď, Larry?"
Ralph vytáhl z kapsy pestrý šátek a utřel si jím tvář. Buď se dnes vrátilo léto, nebo začal cítit jihozápadní poušť. Teplota byla na pětadvaceti stupních.
Ale tohle je suché horko, pomyslel si klidně. Jen se trochu potím. Jen trochu. Zastrčil šátek do kapsy. Když už to konečně přišlo, cítil se dobře. A znovu tu byl ten podivný pocit, že je na koncertě, na show, kterou musí odehrát.
„Půjdeme dolů a podíváme se, jestli je Bůh doopravdy s námi. Ano, Glene?"
„Ty jsi šéf."
Šli. Za půl hodiny se dostali tak blízko, aby poznali, že ta čumákem k sobě stojící auta kdysi patřila utažské státní policii. Čekalo tam na ně několik ozbrojených mužů.
„Zastřelí nás?" zeptal se Ralph konverzačním tónem.
„Nevím," odpověděl Larry.
„Protože někteří z nich jsou snajpři. Mají pušky s teleskopem. Vidím, jak se jim na čočkách leskne slunce. Kdyby nás chtěli sejmout, už jsme v dostřelu."
Šli dál. Muži u zátarasu se rozdělili do dvou skupin. Pět mužů popošlo dopředu se zbraněmi namířenými na trojici, tři další se krčili za auty.
„Je jich osm, Larry, že?" zeptal se Glen.
„Napočítal jsem osm, jo. Mimochodem, jak se cítíš?"
„Jsem v pořádku," řekl Glen.
„Ralphe?"
„Věděli jsme, že to přijde," řekl Ralph. „Nic jiného jsem si nepřál."
Larry mu na chvíli stiskl ruku a potřásl jí. Pak udělal totéž s Ralphem.
Byli zhruba kilometr od aut. „Teď nás nezastřelí," řekl Ralph. „Kdyby chtěli, už by to udělali."
Teď už rozeznávali obličeje a Larry si je zvědavě prohlížel. Jeden měl mocnou bradku, další byl mladý, ale skoro úplně holohlavý - muselo to pro něj být hrozné, přicházet o vlasy už na škole, pomyslel si Larry. Další měl světle žlutou čepičku s obrázkem velblouda. Pod velbloudem byl nápis SUPERHRB, vyvedený spletitým, staromódním písmem. Další z nich vypadal jako účetní. Pohrával si s Magnumem .357 a vypadal třikrát nervóznější, než byl Larry; vypadal jako někdo, kdo se v nejbližší chvíli střelí vlastní zbraní do nohy, pokud se nezklidní.
„Nijak zvlášť se neliší od našich lidí," řekl Ralph.
„Ale jistěže liší," odpověděl Glen. „Všichni mají zbraně."
Došli asi šest metrů od policejních vozů. Larry se zastavil a ostatní s ním. Když se Flaggovi muži a Larryho skupina poutníků vzájemně měřili, nastala chvíle ticha. Pak Larry Underwood mírně řekl: „Zdravíčko."
Mužík, který vypadal jako účetní, postoupil dopředu. Stále si hrál s magnumem.
„Jste Glendon Bateman, Lawson Underwood, Stuart Redman a Ralph Brentner?"
„Poslouchej, ty blbečku," řekl Ralph, „umíš počítat?"
Někdo vyprskl. Účetní zrudl. „Kdo chybí?"
Larry odpověděl: „Stua potkala po cestě sem nehoda. A já se bojím, že vás potká taky, jestli nepřestanete blbnout s tou pistolí."
Hlasitější zachechtání mezi chlapy u aut. Účetnímu se zdařilo zasunout pistoli za opasek šedých kalhot a vypadal tak ještě podivněji: denní můra psance Waltera Mittyho.

„Jmenuji se Paul Burlson," řekl, „a z moci, která mi byla svěřena, vás zatýkám a přikazuji vám, abyste šli se mnou."
„Svěřena kým?" zeptal se Glen.
Burlson se na něj opovržlivě podíval ... ale opovržení bylo ještě s čímsi smíšeno.
„Vy víte, o kom mluvím."
„Tak to řekněte."
Ale Burlson mlčel.
„Bojíte se?" zeptal se jej Glen. Pohlédl na všech osm. „Tak se ho bojíte, že se ani neodvážíte vyslovit jeho jméno? Tak já ho řeknu za vás. Jmenuje se Randall Flagg, též známý jako temný muž, též jako Dlouhán, též jako Velký Pěšák. Neříká mu tak nikdo z vás?" Jeho hlas se vyšplhal do vysoké, jasné oktávy vzteku. Někteří z nich po sobě se znepokojením pokukovali a Burlson o krok ustoupil. „Říkejte mu Belzebub, protože i to je jeho jméno. Říkejte mu Nyarlahotep a Ahaz a Astaroth. Říkejte mu R'yelah a Seti a Anubis. Jeho jmen je nespočet a je pekelným odpadlíkem a vy mu lížete řiť." Hlas mu znovu klesl ke konverzačnímu tónu; odzbrojivě se usmál. „Já jen, aby bylo jasno."
„Seberte je," řekl Burlson. „Seberte je a zastřelte prvního, kdo se pohne."
Po jednu prapodivnou sekundu se nikdo ani nepohnul a Larry si pomyslel: Oni to neudělají; bojí se nás stejně, jako my jich; a ještě víc, i když mají zbraně -
Pohlédl na Burlsona a řekl: „Na co si to hraješ, ty kašpárku? My chceme jít. Proto jsme přišli."
Pak se pohnuli, skoro jako by to byl Larry, kdo vydává příkazy. Jeho a Ralpha nacpali na zadní sedadlo jednoho vozu, Glena do druhého. Byli za ocelovou mříží. Uvnitř nebyly kliky.
Jsme zatčeni, pomyslel si Larry. Přišlo mu to zábavné.
Na přední sedadlo se namačkali čtyři muži. Vůz zacouval, otočil se a zamířil na západ. Ralph vydechl.
„Bojíš se?" zeptal se ho potichu Larry.
„Ať se poseru, jestli to vím. Je mi tak blaze z toho, že se vezu, že nevím."
Jeden z mužů vpředu řekl: „Ten starý velkohubý chlap. To je vůdce?"
„Ne. Velím já."
„Jak se jmenuješ?"
„Larry Underwood. Tohle je Ralph Brentner. Ten další je Glen Bateman." Podíval se zadním oknem. Druhé auto bylo za nimi.
„Co se stalo tomu čtvrtému?"
„Zlomil si nohu. Museli jsme ho tam nechat."
„To je blbý. Dobrá. Jsem Barry Dorgan. Vegasská policie."
Larryho napadla absurdní odpověď Rád vás poznávám, zdvihl koutky a maličko se usmál. „Jak daleko je do Las Vegas?"
„No, nemůžeme jet moc rychle, protože na silnici stojí auta. Čistíme od nich město, ale jde to pomalu. Budeme tam tak za pět hodin."
„No to je něco," řekl Ralph a zavrtěl hlavou. „Byli jsme na silnici tři týdny a teď je to autem jen pět hodin."
Dorgan se obrátil, aby na ně viděl. „Nechápu, proč jste šli pěšky. A taky teda nechápu, proč jste sem vůbec šli. Museli jste vědět, že to tak skončí."
„Byli jsme vysláni," řekl Larry. „Myslím, že zabít Flagga."
„Nic moc šance, hochu. Ty i s kamarády půjdeš rovnou do vegasské městské věznice. Pas a plonk. On o vás má mimořádný zájem. Věděl, že přijdete." Odmlčel se. „Můžete jen doufat, že to bude rychlé. Ale to asi nebude. Poslední dobou nemá moc dobrou náladu."
„Proč ne?" zeptal se Larry.
Ale Dorgan vypadal, že má pocit, že už řekl dost - a možná až příliš. Bez odpovědi se otočil a Larry s Ralphem pozorovali ubíhající poušť.
Nakonec jim to do Vegas trvalo šest hodin. Město leželo uprostřed pouště jako nějaký svérázný drahokam. Na ulicích byla spousta lidí; pracovní den skončil a oni si užívali chládku počínajícího večera na trávnících, lavičkách a autobusových zastávkách nebo na schodech zahálejících kaplí. Očumovali utažská policejní auta, když kolem nich projížděla, a pak se vraceli ke svému hovoru.

Larry se přemýšlivě rozhlížel. Elektřina běžela, ulici byly čisté a spoušť z drancování byla pryč. „Glen měl pravdu," prohlásil. „Jemu vlaky jezdí na čas. Ale i tak pochybuju, že je to správný způsob, jak řídit železnici. Tví lidé vypadají, jako by měli nervové potíže, Dorgane."
Dorgan neodpovídal.
Dorazili do městské věznice a objeli ji k zadnímu vchodu. Obě auta zaparkovala na betonovém dvorku. Když Larry vystoupil a rozcvičoval ztuhlé svaly, spatřil, že Dorgan má dva páry pout.
„Hele, nech toho," řekl. „Vážně."
„Promiň. Je to jeho rozkaz."
Ralph prohlásil: „Nikdá v životě jsem neměl pouta. Než sem se oženil, párkrát mě sebrali a odvezli na záchytku, ale nikdá ne v železech." Ralph mluvil pomalu, jeho oklahomský přízvuk se zvýraznil a Larry poznal, že je vzteklý k nepříčetnosti.
„Mám své rozkazy," řekl Dorgan. „Nedělejte si to těžší, než to musí být."
„Tvoje rozkazy," řekl Ralph. „Já vím, kdo ti je dává. Zavraždil mýho kamaráda Nicka. Proč s tím pekelným psem táhnete? Vypadáš, že bys moh' bejt docela fajn chlap, kdyby sis dělal svoje." Zíral na Dorgana s tak rozčileně tázavým výrazem, že Dorgan trhl hlavou a díval se jinam.
„Je to má práce." řekl, „a já to udělám. Konec řečí. Natáhnete ruce, nebo si někoho zavolám, aby to udělal za vás."
Larry natáhl ruce a Dorgan jej spoutal.
„Čím jste byl?" zeptal se Larry zvědavě. „Předtím?"
„Policie v Santa Monice. Detektiv druhé třídy."
„A jste s ním. Je to ... promiňte, ale je to legrační."
Dostrkali k nim Glena Batemana.
„Proč s ním tak máváte?" zeptal se Dorgan vztekle.
„Kdybyste ty jeho sračky musel poslouchat šest hodin, taky byste si strčil," řekl jeden z mužů.
„Je mi jedno, kolik sraček jste slyšeli, ale nechte si ruce na lepší věci." Pohlédl na Larryho. „Co je tak legračního na tom, že jsem s ním? Byl jsem policajt deset let před Kapitánem Tripsem. Viděl jsem, co se stane, když to vedou takoví jako ty, víš?"
„Mladý muži," řekl Glen mírně, „vaše zkušenosti s několika rozstřílenými dětmi a, zneužíváním drog nijak neospravedlňují fakt, že se objímáte s netvorem."
„Odkliďte je odtud," řekl podobným tónem Dorgan. „Oddělené cely, každý jiné oddělení."
„Nemyslím, že byste s touhle volbou dokázal dlouho žít, mladý muži," řekl Glen. „Nezdá se, že by ve vás bylo dost nacisty."
Tentokrát do Glena strčil Dorgan.
Larryho oddělili od ostatních dvou a pak jej vedli prázdnou chodbou, vyzdobenou nápisy NEPLIVAT, TUDY DO SPRCH & DEZINSEKCE, a jedním, jenž zněl TADY NEJSI JAKO HOST.
„Neškodila by sprcha," řekl.
„Možná," řekl Dorgan. „Uvidíme."
„Uvidíme co?"
„Jak budeš spolupracovat."
Dorgan otevřel celu na konci chodby a Larryho do ní zavedl.
„A co náramky?" zeptal se Larry a zdvihl je před sebe.
„Jasně." Dorgan je odemkl a sundal. „Lepší?"
„Mnohem."
„Pořád chceš tu sprchu?"
„No jistě." A co víc, Larry nechtěl zůstat sám, nechtěl poslouchat rezonování vzdalujících se kroků. Když zůstane sám, začne se vracet strach.
Dorgan vytáhl malý zápisníček. „Kolik vás je? Ve Svobodné zóně?"
„Šest tisíc," řekl Larry. „Každý čtvrtek večer hráváme bingo a hlavní cenou je desetikilový krocan."
„Chceš tu sprchu nebo ne?"
„Chci ji." Neměl ale už dojem, že se do ní dostane.
„Kolik je vás tam?"

„Pětadvacet tisíc, ale čtyři tisíce mají pod dvanáct a můžou do kina zadarmo. Ekonomicky vzato je to průser.“
Drogan zaklapl zápisníček a pohlédl na něj.
„To nejde, člověče,“ řekl Larry. „Představ si sebe na mém místě.“
Dorgan zavrtěl hlavou. „To nemůžu, protože nejsem blb. Proč jste vy chlápci tady? Co si myslíte, že tu s vámi bude? Zítra nebo pozítří vám zakroutí krkem jako králíkům. A když bude chtít, abyste promluvili, tak taky promluvíte. Jestli bude chtít, abyste stepovali a přitom si honili péro, uděláte i to. Musíte být šílení.“
„To, abychom sem přišli, nám řekla stará žena. Matka Abagail. Nejspíš se ti o ní zdálo.“
Dorgan zavrtěl hlavou, náhle se ale vyhýbal přímému pohledu.
„Nevím, o čem mluvíš.“
„Tak to necháme bejt.“
„Určitě se mnou nechceš mluvit? A pak se osprchovat?“
Larry se rozesmál. „Takhle levné to nebude. Pošlete si k nám špióny. Jestli teda najdete někoho, který nebude vypadat jako lasička, sotva se před ním člověk zmíní o Matce Abagail.“
„No, jak chceš,“ řekl Dorgan. Přešel pod síťovinou zakrytými světly po chodbě a na jejím konci za sebou zabouchl dveře ze železných mříží.
Larry se rozhlédl. Podobně jako Ralph i on byl párkrát zadržen - jednou za veřejné opilství, jednou za držení asi třiceti gramů marihuany. Bouřlivé mládí.
„Ritz to zrovna není,“ zabručel.
Deky na kavalci vypadaly plesnivě a Larry si s jistou morbiditou pomyslel, že by jej zajímalo, zda na nich na přelomu června a července někdo zemřel. Záchod fungoval, ale když poprvé spláchl, naplnil se rezavou vodou, což bylo spolehlivé znamení, že jej dlouho nikdo nepoužíval. Někdo tu nechal paperbeckový western. Larry jej sebral a pak zase položil. Sedl si na kavalec a naslouchal tichu. Samotu vždycky nenáviděl - ale svým způsobem vždycky sám byl ... dokud se nedostal do Svobodné zóny. A tady to není tak zlé, jak se bál. Dost zlé, ale dá se to snést.
Zítra nebo pozítří vám zakroutí krkem jako králíkům.
Jenže Larry tomu nevěřil. Takhle se to nestane.
„Nebudu se bát nic,“ řekl do mrtvého ticha vězeňského bloku a líbilo se mu, jak to zní. Řekl to ještě jednou.
Lehl si a napadlo jej, že nakonec urazil valnou část cesty zpět na Západní pobřeží. Výlet ale byl delší a podivnější, než si kdo kdy dokázal představit. A ještě není u konce.
„Nebudu se bát nic,“ řekl znova. Usnul, tvář měl klidnou, a spal bezesným spánkem.
Na druhý den v deset ráno, čtyřiadvacet hodin poté, co poprvé spatřili v dálce na dálnici zátaras, přišli Glena Batemana navštívit Randall Flagg s Lloydem Henreidem.
Seděl se zkříženýma nohama na podlaze své cely. Našel pod postelí kus uhlu a právě dokončil nápis, který umístil na zeď mezi dámské a pánské pohlavní orgány, jména, telefony a obscénní básničky:
Nejsem hrnčíř a nejsem ani hrnčířské kolo, jsem hrnčířská hlína; není snad ale krása tvaru právě tak závislá na vlastní kvalitě hlíny, jako na kole a schopnostech Mistra? Glen obdivoval toto úsloví - nebo to je aforismus? - když tu jako by teplota ve vězeňském bloku najednou klesla o pět stupňů. Ozvalo se zachrastění otevíraných dveří na konci chodby. Glenovi náhle vyschly všechny sliny a uhel se mu zlomil v prstech.
Blížil se k němu klapot podpatků. V kontraspunktu ho doprovázely další kroky, tišší a bezvýraznější.
Tak to je on. Uvidím jeho tvář.
Najednou se mu zhoršilo revma. Velmi se zhoršilo. Jako by mu někdo vydlabal všechny kosti a nacpal do nich mleté sklo. A přesto: když se u jeho cely zastavily kroky, obrátil se s vyčkávavým a zaujatým úsměvem.
„No, tak tady jsi,“ řekl Glen. „A nejsi ani zpoloviny tak strašlivý, jak jsme si mysleli.“
Za mřížemi stáli dva muži. Flagg z Glenova pohledu vpravo. Na sobě měl modré džíny a bílou hedvábnou košili, ve které se matně odrážela zář světel. Šklebil se na Glena. Za ním stál menší muž, který se nesmál vůbec. Měl vpřed vystupující bradu a oči, které se zdály pro ten obličej příliš velké. Jeho pleť byla z

těch, které nikdy pouštnímu povětří nepřivyknou; spálil se, sloupal, a znovu spálil. Kolem krku měl černý kámen s červenou prasklinou. Vypadal jako lesklá černá pryskyřice.
„Rád bych ti představil svého druha," řekl Flagg se zahihňáním. „Lloyde Henreide, seznam se s Glenem Batemanem, sociologem, členem Výboru Svobodné zóny, po smrti Nicka Androse jediným žijícím členem mozkového trustu Výboru."
„símě," zamumlal Lloyd.
„Co tvá artritida, Glene?" zeptal se Flagg. Nasadil soucitný tón, ale oči se mu třpytily radostí a tajenou jistotou.
Glen rychle otevřel a zavřel dlaně a vrátil Flaggovi úsměv. Nikdo se neměl nikdy dozvědět, kolik úsilí ho ten mírný úšklebek stál.
Vlastní kvalita hlíny!
„Lepší," řekl Glen. „Zlepšila se spaním ve vašem hotelu. Díky."
Jako by se Flaggův úsměv rozložil. Glen zachytil jakýsi záblesk překvapení a vzteku. Nebo strachu?
„Rozhodl jsem se nechat tě jít," řekl temný muž rychle. Úsměv mu znovu naskočil, oslnivý a lišácký.
Lloyd potichu zalapal po dechu a Flagg se k němu otočil. „Že ano, Lloyde?"
„Uh ... jistě," řekl Lloyd. „Přesně tak."
„No fajn," řekl zlehka Glen. Cítil, jak se mu revma zahryzává hlouběji a hlouběji do kloubů a ony tuhnou jako zmraženy a otékají jako účinkem ohně.
„Dostaneš malý motocykl a můžeš se vrátit, kdy budeš chtít."
„Přirozeně nepojedu bez svých přátel."
„To jistě ne. Musíš jen poprosit. Kleknout na kolena a poprosit mě."
Glen se srdečně rozesmál. Zvrátil hlavu a smál se nahlas a dlouho. Jak se smál, bolest v kloubech opadala. Cítil se zdravější, silnější, znovu nabyl sebeovládání.
„No ty seš číslo," řekl. „Povím ti, co dělat. Pročpak si nenajdeš pěknou hromadu písku, nevezmeš kladivo a nenatlučeš si všechen ten písek do prdele?"
Flaggova tvář potemněla. Úsměv opadl. Jeho oči, předtím stejně temné jako uhlovitý kámen na Lloydově krku, teď žlutě zaplály. Vymrštil ruku k mechanismu zámku dveří a obemkl jej prsty. Ozval se elektricky bzučivý zvuk. Mezi prsty mu vyskočil oheň a vzduchem zavanulo horko. Na zem dopadla černá a kouřící krabice zámku. Lloyd Henreid vykřikl. Temný muž hmátl po mřížích a odsunul dveře cely v jejich kolejnicích.
„Přestaň se smát."
Glen se rozesmál ještě víc.
„Přestaň se mi smát!"
„Ty nejsi nic!" řekl Glen, když si utíral oči a ještě se pochechtával. „Omluvte mě ... to jen proto, že jsme se všichni tak báli ... tak jsme se tebou zabývali ... Směju se právě tak našemu vlastnímu bláznovství jako tvé politováníhodné bezvýznamnosti ..."
„Zastřel ho, Lloyde," obrátil se Flagg k druhému muži. Na tváři mu jeden hrozný obličej střídal druhý. Ruce měl zaťaty v dravčí spár.
„Ale no tak, když mě chceš zabít, zabij mě sám," řekl Glen. „Určitě to dokážeš. Dotkni se mě prstem a zastav mé srdce. Udělej znamení obráceného kříže a obšťastni mě masivní mozkovou mrtvicí. Sešli blesk z objímky žárovky na stropě, ať mě rozčísne vedví. Ach ... ach bože ... ach jo!"
Glen podlehl záchvatu upřímného smíchu, zhroutil se na pryčnu a kymácel se sem a tam.
„Zastřel ho!" zachraptěl temný muž k Lloydovi.
Lloyd, bledý a roztřesený strachem, vytáhl pistoli zpoza opasku, málem ji upustil, a pak se pokusil zamířit na Glena. Musel použít obě ruce.
Stále rozesmátý Glen pohlédl na Lloyda. Vypadal, jako by znovu byl na fakultní koktejlové party ve Woodsville v New Hampshire, vzpamatovával se z dobrého vtipu a připravoval se obrátit tok hovoru k něčemu vážnějšímu.
„Jestli máte někoho zastřelit, pane Henreide, tak zastřelte jeho."
„Dělej, Lloyde."
Lloyd naslepo stiskl spoušť. Zbraň vystřelila, a zaplnila uzavřený prostor ohlušujícím třeskem. Ozvěna se

vztekle převalovala tam a zpátky. Kulka ale je odštípla beton asi pět centimetrů od Členova pravého ramene, odrazila se, narazila do něčeho jiného a zmlkla.
„Neumíš udělat nic správně?“ zachraptěl Flagg. „Zastřel ho, ty hňupe! Zastřel ho! Stojí přímo před tebou!“
„Snažím se -“
Glenův úsměv se nijak nezměnil, maličko opadl jen při výstřelu. „Opakuji, jestli máte někoho zabít, zabijte jeho. Ve skutečnosti to vůbec není člověk, víte. Jednou jsem ho příteli popsal jako posledního čaroděje racionálního myšlení, pane Henreide. Je to přesnější, než jsem si myslel. Jenže on teď svou kouzelnou moc ztrácí a ví to. A vy to víte taky. Zastřelte ho a ušetříte nám všem bůhvíkolik krveprolití a umírání.“
Flaggova tvář znehybněla: „Tak jednoho z nás zastřel, Lloyde,“ řekl. „Vytáhnul jsem tě z vězení, když jsi umíral hladem. Chlápci jako tenhle by tě tam zase strčili zpátky. Malý chlápci s velkou hubou.“
Lloyd řekl: „Pane, mě nezblbnete. Je to tak, jak říká Randy Flagg.“
„Ale on lže. Ty víš, že lže.“
„Řekl mi víc pravdy, než se obtěžovali všichni ostatní za celý můj všivý život,“ řekl Lloyd a třikrát do Glena střelil. Glena to odhodilo dozadu. Trhal sebou a otáčel se jako hadrová panenka. Do zšeřelého vzduchu vytryskla krev. Narazil do kavalce, odskočil, a sesul se na zem. Podařilo se mu zvednout na jednom lokti.
„Nic se neděje, pane Henreide,“ zašeptal. „Nic lepšího stejně neumíte.“
„Zavři hubu, ty starej užvaněnej bastarde!“ zařval Lloyd. Znovu vystřelil a Glenův obličej se rozprskl. Znovu vystřelil a neživé tělo poskočilo. Lloyd do něj znovu střelil. Plakal. Po vzteklých, sluncem spálených tvářích se mu koulely slzy. Vzpomněl si na králíka, na kterého zapomněl a on si snědl vlastní packy. Vzpomněl si na Poka, a na lidi v bílém continentalu, a na Nádheru George. Vzpomněl si na phoenixskou věznici, na krysu a na to, jak nedokázal sníst svou matraci. Vzpomněl si na Traska a na to, jak Trask po chvíli začal vypadat jako grilované kuře. Znovu stiskl spoušť, ale pistole vydala jen sterilní cvaknutí.
„Dobře,“ řekl Flagg tiše. „Dobře. Tak to má bejt. Dobře, Lloyde.“
Lloyd odhodil pistoli na podlahu a ustoupil od Flagga. „Nedotýkej se mě!“ zaječel. „Neudělal jsem to kvůli tobě!“
„Ale udělal,“ řekl Flagg něžně. „Můžeš si myslet, co chceš, ale udělals to pro mě.“ Natáhl ruku a uchopil temný kámen, který měl Lloyd na krku. Zavřel ho v ruce, a když ji znovu otevřel, už tam nebyl. Místo něj ležel ve Flaggově dlani stříbrný klíček.
„Myslím, že jsem ti to slíbil,“ řekl temný muž, „v jiném vězení. Neměl pravdu ... Já dodržuju své sliby, nebo ne, Lloyde?“
„Ano.“
„Ostatní odcházejí nebo chtějí odejít. Vím, kteří to jsou. Znám všechna jména. Whitney ... Ken ... Jenny ... ó ano, znám všechna ta jména.“
„Tak proč -“
„Je nezastavím? Já nevím. Možná bude lepší, když je nechám jít. Ale ty, Lloyde, jsi mým dobrým a věrným služebníkem, nebo ne?“
„Ano,“ zašeptal Lloyd. Nakonec to přiznal. „Ano. Myslím, že jsem.“
„Beze mě by ses rýpal jen v malejch sračkách, dokonce i kdybys přežil vězení. Mám pravdu?
„Jo.“
„Mladej Lauder to věděl. Věděl, že bych ho mohl udělat větším. Mocnějším. Proto za mnou šel. Ale byl příliš plný myšlenek ... příliš plný ...“ Náhle vypadal zmatený a starý. Potom netrpělivě mávl rukou a na tváři mu znovu rozkvetl úsměv. „Možná to jde špatně. Možná ano, z nějakého důvodu, kterému nerozumím dokonce ani já ... ale ten starý čaroděj má ještě pár triků v rukávě, Lloyde. Jeden nebo dva. Teď mě poslouchej. Nemáme moc času, jestli chceme zastavit tuhle ... tuhle krizi důvěry. Jestli to chceme zarazit, aby to zas bylo jako předtím. Zítra to dokončíme s Underwoodem a Brentnerem. Teď mě zatraceně dobře poslouchej ...“
Lloyd se dostal do postele až po půlnoci a usnul až nad ránem. Mluvil s Krysařem. Mluvil s Paulem

Burlsonem. S Barrym Dorganem, který souhlasil s tím, že to, co temný muž chce - a co by se asi dalo provést - by se mělo udělat před úsvitem. Stavba na trávníku před MGM Grandem začala devětadvacátého kolem desáté večer a pracovalo na ní deset mužů se svářečkami, kladivy, svorníky a spoustou dlouhých ocelových trubek. Trubky byly naskládány na dvou nízkých nákladačích před fontánou. Brzy zaplály svářecí oblouky.
„Koukej, mámo Angie!“ zakřičel Dinny. „Ohňostroj!“
„Ano, ale teď už musí všichni hodní kluci do postýlek.“ Když jej odváděla, uhnízdil se Angie Hirschfieldové hluboko v srdci tajný strach. Měla pocit, že se děje něco špatného, snad dokonce tak zlého, jako byla sama superchřipka.
„Chci se koukat! Chci vidět jiskřičky!“ natahoval Dinny, ona ho ale rychle a neúprosně odvedla domů.
Julie Lawryová přišla ke Krysařovi, jedinému muži z Vegas, o němž si myslela, že je příliš strašidelný, než aby s ním spala ... leda snad v nouzi. V modrobílé záři svářeček se leskla jeho černá kůže. Byl vystrojen jako etiopský pirát - široké hedvábné kalhoty, červená šerpa a kolem krku řetěz ze stříbrných dolarů.
„Co to je, Krysaři?“ zeptala se.
„Krysař neví, bobku, ale Krysař tuší. Jo. Vypadá to, jako že zejtra bude špinavá práce, moc špinavá. Co se takhle s Krysařem na chvíli vypařit na rychlý číslo, bobku?“
„Možná,“ řekla Julie, „ale jen když mi řekneš, na co to celé je.“
„Zítra to budou vědět všichni z Vegas,“ řekl Krysař. „Na to vsaď ty svoje sladký žemličky. Poď s Krysařem, bobku, a on ti ukáže devět tisíc Božích jmen.“
Ale Julie k velké Krysařově rozmrzelosti utekla.
Když Lloyd konečně usnul, byla práce hotová a stavební parta byla pryč. Za plošinami stály dvě velké klece. Po pravé a levé straně měly čtvercové otvory. Poblíž byly zaparkovány čtyři vozy, každý s tažným zařízením. Ke každému z nich byl připojený těžký vlečný řetěz. Řetězy se plazily trávníkem před Grandem, a každý z nich končil v jedné díře v klecích.
Na konci každého řetězu se houpal jeden okov z pout.
30. září ráno za úsvitu zaslechl Larry, jak se na konci chodby jeho bloku odsouvají mříže. Ozvaly se rychlé kroky. Larry ležel na pryčně, ruce měl založené v týl. V noci nespal. V noci (přemýšlel? modlil se?)
Bylo to jedno. Ať to bylo cokoliv, stará rána, kterou si v sobě nesl, se konečně zavřela a nechala jej na pokoji. Cítil, že ti dva, jimiž po celý život byl - jeden reálný a druhý ideální - se spojili v jednu živoucí bytost. Jeho matce by se takovýhle Larry líbil. A Ritě Blakemoorové. Byl to Larry, kterému by Wayne Stukey nemusel nic vysvětlovat. Byl to Larry, kterého by mohla mít ráda dokonce i ta dávná orální hygienička.
Zemřu. Jestli je Bůh - a já teď věřím, že ano - je to Jeho vůle. Zemřeme a tohle všechno nějak skončí v důsledku naší smrti.
Domníval se, že Glen Bateman už zemřel. Z druhého bloku se včera ozvala střelba, spousta střelby. Bylo to spíše ze směru, kam odvedli Glena, a ne Ralpha.
No, byl starý, trápilo ho revma, a ať už pro ně na dnešní ráno Flagg přichystal cokoliv, určitě to není nic příjemného.
Kroky se zastavily před jeho celou.
„Vstávej, jogurte,“ zavolal na něj radostný hlas. „Krysař si přišel pro tvou strachy šedou prdel.“
Larry se rozhlédl. U dveří cely stál černý pirát s řetězem ze stříbrných dolarů kolem krku, křenil se a v ruce držel obnažený meč. Za ním se krčil ten obrýlený účetnický týpek. Burlson.
„Co se děje?“ zeptal se Larry.
„Můj milý,“ řekl pirát, „to je konec. Úplnej konec.“
„Dobře,“ řekl Larry a vstal.
Burlson rychle promluvil a Larry zaznamenal, že je vyděšený: „Chci, abyste věděl, že tohle není můj nápad.“
„Ani nic z ostatních věcí tady, pokud vím,“ řekl Larry. „Koho včera zabili?“
„Batemana,“ řekl Burlson a sklopil oči. „Pokus o útěk.“
„Pokus o útěk,“ zamumlal Larry. Rozesmál se. Krysař se k němu přidal a posměšně jej napodoboval.

Smáli se spolu.
Dveře se otevřely. Burlson vešel a měl pouta. Larry neprojevil známky odporu; jen nastavil ruce. Burlson mu nasadil náramky.
„Pokus o útěk," řekl Larry. „Jednoho dne budeš při pokusu o útěk zastřelen i ty, Burlsone." Střelil očima po Krysaři. „A ty taky. Prostě zastřelen na útěku." Znovu se rozesmál a tentokrát se Krysař nepřipojil. Zachmuřeně Larryho pozoroval a pak začal zdvihat meč.
„Nech toho, hňupe," řekl Burlson.
Seřadili se za sebou - Burlson, Larry, jako poslední Krysař. Když prošli dveřmi na konci vězeňského bloku, připojilo se k nim dalších pět mužů. Jedním z nich byl Ralph. I on byl spoután.
„Ahoj, Larry," řekl Ralph zkormouceně. „Slyšels to? Řekli ti to?"
„Jo. Slyšel."
„Bastardi. Už to mají skoro za sebou, vid?"
„Jo. Mají."
„Zavřete hubu!" zavrčel jeden z nich. „Za sebou už to skoro máte vy, ne my. Za chvilku uvidíte, co pro vás přichystal. Bude to hezká party."
„Ne, už je to pryč," trval na svém Ralph. „Copak to nevíte? Necítíte to?"
Krysař do Ralpha strčil, až klopýtl. „Zavři hubu!" zaječel. „Krysař už nechce z toho vašeho svinskýho woodoo nic slyšet! Nic!"
„Jsi strašlivě bledý, Krysaři," řekl Larry a smál se přitom. „Hrozně bledý. To ty máš strachy zešedlou kůži, ne já."
Krysař znovu začal mávat mečem, ale nebyla v tom hrozba. Vypadal vystrašeně; všichni tak vypadali. Ve vzduchu byl zvláštní pocit, jako by vstoupili do stínu nějaké velké řítící se věci.
Na prosluněném dvoře stál olivově šedý vůz s nápisem MĚSTSKÁ VĚZNICE LAS VEGAS. Ralpha s Larrym do něj nacpali. Dveře se zabouchly, motor naskočil, pak se rozjeli. Seděli na tvrdých dřevěných lavicích a spoutané ruce měli mezi nohama.
Ralph potichu řekl: „Slyšel jsem, jak jeden z nich říká, že tam budou všichni z Las Vegas. Myslíš, že nás ukřižují, Larry?"
„Buď, nebo něco podobného." Pohlédl na toho velkého muže. Ralph měl propocený klobouk naražený na hlavě. Péro bylo roztřepené a pocuchané, stále ale neochvějně trčelo za páskou. „Bojíš se, Ralphe?"
„Moc se bojím," zašeptal Ralph. „Víš, jsem hrozná baba, co se bolesti týče. Nesnášel jsem dokonce ani injekce u doktorů. Vždycky jsem si našel nějakou výmluvu, proč tam nejít. A co ty?"
„Strašně. Mohl by sis sednout vedle mě?"
Ralph vstal, zachřestil řetězem, spojujícím pouta, a posadil se vedle Larryho. Chvíli seděli potichu, potom Ralph tiše řekl: „Urazili jsme zatraceně dlouhý kus cesty."
„To jo."
„Jen bych rád věděl, k čemu to všechno je. Jasné je jen, že z nás chce udělat show. Aby každý viděl, že on je velký péro. Přišli jsme snad kvůli tomu?"
„Nevím."
Auto vrčelo do ticha. Seděli na lavicích, mlčeli, drželi se za ruce. Larry měl strach, ale pod strachem se rozprostíral hlubší pocit, vjem míru, klidu. Blížilo se rozřešení.
„Nebudu se bát nic," zamumlal, ale bál se. Zavřel oči a myslel na Lucy. Myslel na matku. Náhodné myšlenky. Vstávání do školy za chladných rán. Den, kdy vystoupil z církve. Když mu bylo devět let, našel ve škarpě pornografický časopis a prohlížel si ho se stejně starým kamarádem Ruddym. Finále baseballové ligy za prvního podzimu, který strávil v L.A. s Yvonne Weterlenovou. Bál se umírání, ale podařilo se mu s tím smířit nejlépe, jak to jen šlo. Koneckonců, on nikdy volit nemohl, a dospěl k víře, že smrt je jen čekárna - jako v šatně v zákulisí, než jdeš na pódium.
Zaujal co nejpohodlnější polohu a snažil se připravit.
Auto zastavilo a dveře se otevřely. Dovnitř vniklo jasné slunce a on s Ralphem do něj omámeně mžourali. Spolu se sluncem dovnitř vnikl zvuk - tiché, šumivé mumlání, při němž Ralph ostražitě trhl hlavou. Ale Larry věděl, co je to za zvuk.
V roce 1986 hráli Tattered Remnants na svém největším koncertu. Předskakovali v Chavez Ravine

skupině Van Halen. A zvuk, který se ozýval těsně před tím, než vystoupili, byl úplně totožný. A tak když vystupoval z auta, věděl, co očekávat, a jeho výraz se nijak nezměnil, i když slyšel, jak za ním Ralph vzdychl překvapením.
Byli na trávníku před velkým hotelem s kasinem. Po obou stranách vchodu byly dvě zlaté pyramidy. Na trávníku stály dvě nákladní plošiny. Na každé z nich klec z trubek.
Kolem se mačkali lidé.
Na trávníku byli shromáždění zhruba v kruhu. Stáli na parkovišti kasina, na schodech, vedoucích ke vchodu do foyer, na příjezdové cestě, kde kdysi parkovávali noví hosté, než dveřník přivolal hotelového sluhu. Tlačili se dokonce až na silnici. Někteří mladíci měli na ramenou své dívky, aby na nadcházející slavnost dobře viděly. Tichý mumlavý zvuk byl hlasem bytosti, zvané dav.
Larry přes ně přejel očima, a každé oko, do nějž pohlédl, se rychle odvrátilo. Všechny obličeje se zdály bledé, nepřítomné, jako by nesly znamení smrti a byly si toho vědomy. Ale byly tady.
Spolu s Ralphem byli odstrkáni ke klecím, a Larry si po cestě k nim všiml aut s řetězy a tažnými mechanismy. Jejich účel ale pochopil Ralph. Konečně, celý život strávil se stroji a u strojů.
„Larry," řekl přiškrceným hlasem, „oni nás chtějí roztrhat na kusy!"
„Běžte dál a vlezte dovnitř," poručil jim Krysař a vdechl jim do tváře zvětralý odér česneku. „Vlez si semhle, jogurte. Ty a tvůj přítel se projedete na tygru."
Larry se vyšplhal na plošinu.
„Dej mi košili, jogurte."
Larry si svlékl košili a stál tam do pasu nahý. Na kůži jej příjemně chladil ranní vzduch. Ralph už se také svlékl. Davem projela vlna hovoru a zase odumřela. Oba vypadali po své pouti hrozně; dalo se jim spočítat každé žebro.
„Vlez do klece, šedá hubo."
Larry vcouval do klece.
Teď udílel rozkazy Barry Dorgan. Přecházel z místa na místo, kontroloval přípravy a na tváři měl neměnně znechucený výraz.
Do aut zasedli čtyři řidiči a nastartovali. Ralph na chvíli strnul, pak zdvihl jedno ze svařených pout, které viselo v jeho kleci, a prohodil je malou dírou ven. Zasáhlo Paula Burlsona do hlavy a davem proběhlo nervózní zachichotání.
Dorgan řekl: „To byste neměli, hoši. Jen budu muset poslat pár chlapů, kteří vás budou držet."
„Nech je, ať udělají, co chtějí," řekl Larry Ralphovi. Shlédl na Dorgana: „Ahoj, Barry. Tohle ses naučil u policie v Santa Monice?"
Znovu smích v davu. „Policejní brutalita!" zařval něčí opovážlivý hlas. Dorgan znachověl, nic ale neříkal. Zasunul řetězy hlouběji do Larryho cely a Larry na ně plivl, sám překvapený, že mu k tomu zbylo dost slin. Ze zadních řad davu se ozvaly tiché projevy souhlasu a Larry si pomyslel Možná to je ono, možná povstanou -
Ale nevěřil tomu. Jejich obličeje byly příliš bledé, příliš uzavřené. Byl to šum dětí, šaškujících při shromáždění v tělocvičně, nic víc. Byly v nich pochybnosti - cítil je - a nespokojenost. Ale Flagg myslel i na to. Tito lidé se odkradou pod pláštěm noci někam do velké pustiny, jíž se teď stal svět. A Velký Pěšák je nechá jít. Ví, že si musí udržet jen tvrdé jádro, lidi, jako je Dorgan a Burlson. Zběhy a odpadlíky může posbírat potom, až bude příležitost, aby zaplatili za svou malověrnost. Neodehraje se tu žádná otevřená rebelie.
Dorgan, Krysař a ještě třetí muž se namačkali do jeho klece. Krysař vzal pouta, přivařená k řetězům.
„Nastav ruce," řekl Dorgan.
„Není právo a pořádek fantastická věc, Barry?"
„Nastav je, zatraceně!"
„Nevypadáš moc dobře, Dorgane - jak jsi na tom dnes se srdcem?"
„Říkám ti to naposled, přítelíčku. Prostrč ruce těmahle dírama!"
Larry to udělal. Na zápěstí mu vklouzla pouta a zaklapla. Dorgan a ostatní vycouvali a dveře se zavřely. Larry pohlédl doprava a spatřil, jak Ralph stojí ve své kleci, hlavu sklopenou, paže spuštěné. I on měl na rukách pouta.

„Vy víte, že to je špatné," vykřikl Larry a jeho hlas, vytrénovaný roky zpívání, se mu z hrudi vydral s překvapivou silou. „Nechci, abyste to zastavili, ale chci, abyste si to zapamatovali! Máme zemřít, protože se nás Randall Flagg bojí! Bojí se nás a lidí, od nichž jsme přišli!" Hučení v davu sílilo. „Zapamatujte si, jak zemřeme! A zapamatujte si, že příště tak možná budete umírat právě vy, bez jakékoliv důstojnosti, jako zvíře v kleci!"
Znovu to tiché mumlání, sílící a vzteklé ... a pak ticho.
„Larry!" zvolal Ralph.
Flagg sestupoval po schodech hotelu Grant a vedle něj šel Lloyd Henreid. Flagg měl na sobě džíny, kostkovanou košili, džínovou bundu s dvěma plackami na náprsních kapsách a sešlapané kovbojské boty. V náhlém tichu bylo jediným zvukem klapání jeho podpatků ... zvuk času.
Temný muž se šklebil.
Larry na něj zíral. Flagg přešel k plošině mezi klecemi, zastavil se a hleděl vzhůru na ně. Jeho škleb byl temně okouzlující. Byl mužem, který se dokonale ovládá, a Larry náhle věděl, že toto je předěl, apoteóza jeho života.
Flagg se od nich obrátil k lidem. Přejel po nich očima, a každý z nich mu uhnul pohledem. „Lloyde," řekl potichu, a Lloyd, který se zdál bledý, vystrašený a malátný, podal Flaggovi papír, smotaný jako svitek. Temný muž jej rozmotal, zdvihl před sebe a začal mluvit. Jeho hlas byl hluboký, zvučný a líbezný, šířil se tichem jako osamělá stříbrná vlnka, probíhající po hladině rybníku. „Vězte, že toto je právoplatný dokument, k němuž jsem já, Randall Flagg, připojil své jméno třicátého dne měsíce září, roku devatenáctistého devadesátého, nyní Roku Prvního, Roku nákazy."
„Nejmenuješ se Flagg!" zachraptěl Ralph. Z davu se ozvalo šokované bručení. „Proč jim neřekneš své pravé jméno?"
Flagg si jej nevšímal.
„Vězte, že tito mužové, Lawson Underwood a Ralph Brentner, jsou špióni, a do Las Vegas přišli bez dobrých úmyslů, s buřičskými záměry, a vstoupili do tohoto státu potajmu a pod pláštíkem noci -"
„To je docela dobrý," řekl Larry, „protože jsme přišli za jasného dne po silnici číslo 70." Jeho hlas zesílil do křiku: „Sebrali nás v poledne na mezistátní dálnici, tak jaképak potajmu a pod pláštíkem noci?"
Flagg to trpělivě snášel, jako by chtěl, aby Larry a Ralph měli právo na každé obvinění odpovědět ... přičemž to na věci nic nezmění.
Pak pokračoval: „Vězte, že kohorty těchto mužů jsou zodpovědné za sabotážní výbuch helikoptér v Indian Springs a tedy i za smrt Carla Hougha, Billa Jamesona a Cliffa Bensona. Jsou vinni vraždou."
Larry zahlédl muže, který stál v přední řadě davu. I když to Larry nevěděl, šlo o Stana Baileye, operačního šéfa v Indian Springs. Na obličeji toho člověka spatřil opar zmatku a překvapení a jeho rty zformovaly cosi zvláštního, co vypadalo jako Peláč.
„Vězte, že kohorty těchto mužů sem vyslaly i jiné špióny a ti byli zabiti. Ortelem budiž, že tito mužové mají být vydáni smrti zvláštním způsobem, to jest, mají být roztrženi na kusy. Je povinností a zodpovědností každého z vás být svědkem jejich trestu, abyste si jej vryli do paměti a mohli o něm povědět ostatním."
Vzplál Flaggův úsměv, který měl vyjadřovat starostlivost, ale nebylo v něm o nic víc vřelosti ani lidskosti než ve šklebu žraloka.
„Rodiče s dětmi jsou omluveni."
Obrátil se k vozům, které předly na volnoběh a vypouštěly do rána malé obláčky výfukových plynů. Když to udělal, objevil se v předních řadách davu pohyb. Davem si na volné prostranství náhle razil cestu muž. Byl vysoký a silný a jeho obličej byl skoro tak bledý, jako jeho bílý kuchařský oblek. Temný muž vrátil svitek Lloydovi, a Lloydovy ruce se křečovitě třásly, když se Whitney Horgan protlačil až k němu. Ozval se jasný páravý zvuk, jak se svitek trhal.
„Hej, lidé!' zakřičel Whitney.
Davem proběhlo vzrušení a zmatek. Whitney se třásl po celém těle, jako by se o něj pokoušela mrtvice. Škubal hlavou k temnému muži a zase od něj. Flagg Whitneyho pozdravil dravčím úsměvem. Dorgan vyrazil ke kuchaři a Flagg ho gestem zastavil.
„To není pravda!" zaječel Whitney. „Víte to všichni!"

Mrtvé mlčení z davu. Jako by se ze všech staly náhrobní kameny.
Whitneyho hrdlo se křečovitě stahovalo. Ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů jako jojo.
„Kdysi jsme byli Američani!“ zakřičel Whitney nakonec. „Tohle není americké. Nebyl jsem žádnej hlavoun, povídám vám, jen kuchař, ale vím, že tohle je neamerické, poslouchat nějakého vrahounského netvora v kovbojských botách -“
Z oněch nových lasvegasských občanů vyšel poděšený, šepotavý vzdech. Larry si s Ralphem vyměnil rozpačitý pohled.
„Je to netvor!“ potvrdil Whitney. Po obličeji mu z koutů ježka tekly krůpěje potu jako slzy. „Chcete se koukat, jak před vámi tyhle chlapy trhají vedví, co? Myslíte si, že takhle se dá začít nový život? Myslíte si, že něco takovýho může bejt správný? Já vám říkám, že se vám o tom budou zdát hrozné sny až do konce života!“
Dav zahučel na souhlas.
„Musíme to zastavit,“ řekl Whitney. „Víte to? Je čas začít přemýšlet, co ... co ...“
„Whitney.“ Ten hlas, hladký jako hedvábí, jen o málo víc než zašeptání, byl dost silný, aby dokázal dokonale umlčet roztřesený kuchařův projev. Otočil se k Flaggovi, rty se mu neslyšně pohybovaly, oko měl nehybné jako makrela. Teď už po něm pot tekl ve stružkách.
„Whitney, měls být zticha.“ Hlas byl tichý, ale bez problémů se donesl ke všem uším. „Byl bych tě nechal jít ... k čemu bys mi byl?“
Whitneyho rty se pohybovaly, nevyšel z nich ale žádný zvuk.
„Pojď sem, Whitney.“
„Ne,“ zašeptal Whitney, ale jeho odmítnutí neslyšel nikdo kromě Lloyda, Ralpha, Larryho a možná Barry Dorgana. Whitneyho nohy šly svou cestou, jako by neslyšely vlastní ústa. Černé rozšmajdané mokasíny se proplétaly travou k temnému muži jako začarované.
Všichni v davu zírali bez hlesu a s pusou otevřenou.
„Věděl jsem o tvém plánu,“ řekl temný muž. „Vím, co chceš udělat, daleko dřív, než k tomu dojde. A nechal bych tě odplížit se pryč, dokud by nebyl čas tě zase přivést. Možná za rok, možná za deset. Ale to už je pryč, Whitney. Tomu věř.“
Whitney naposled nabyl hlasu a slova se z něj vydrala v napjatém křiku:
„Ty vůbec nejsi člověk. Ty jsi ... něco jako ... ďábel!“
Flagg vztáhl ukazováček levačky tak, že se téměř dotýkal Whitneyho brady.
„Ano, to je pravda,“ řekl tak tiše, že to slyšel jen Lloyd a Larry Underwood. „To jsem.“
Na špičce Flaggova prstu poskakovala kulička ohně, o nic větší než ping-pongový míček, s kterým si do omrzení dribloval Leo, a šířila kolem sebe mdlou vůni ozónu.
Přihlížející vzdychli, a ten zvuk připomínal podzimní meluzínu. Whitney zavřeštěl - ale ani se nepohnul. Ohnivý míček osvětloval jeho bradu. Náhle byl cítit odporný puch spáleného masa. Míček mu přejel po ústech, spekl rty a zamkl Whitneyho výkřik za jeho vytřeštěné oči. Přejel mu po tváři a zanechal za sebou zuhelnatělou stopu.
Zavřel mu oči.
Nad čelem se mu zastavil a Larry zaslechl, jak Ralph mluví, opakuje dokola pořád totéž, a připojil k němu i svůj hlas: „Nebudu se bát nic ... Nebudu se bát nic ... Nebudu se bát nic ...“
Ohnivá koule se kutálela po Whitneyho hlavě a teď byly cítit spálené vlasy. Kutálela se dozadu a nechávala za sebou groteskní lysý pruh. Whitney chvíli vrávoral a pak se zřítil k zemi, milosrdně obličejem dolů.
Dav vydal dlouhé, syčivé Aaaaah. Byl to zvuk, který lidé vydávají, když se na Čtvrtého července mimořádně povede ohňostroj. Ohnivá koule visela ve vzduchu, nyní větší a příliš jasná, než aby se na ni dalo pohlédnout bez přimhouřených oči. Temný muž na ni ukázal prstem a ona se pomalu vydala k davu.
Přední řada - v ní Jenny Engstromová s obličejem barvy syrovátky - o krok ustoupila.
Flagg je hromovým hlasem vyzval: „Je tu ještě někdo, kdo nesouhlasí s mým ortelem?! Pokud ano, nechť promluví!“
Nic než ticho.
Flagg se zdál spokojen: „Pak tedy -“

Náhle se hlavy začaly otáčet od něj. Davem proletělo překvapené mumlání, pak zesílilo v hukot. Flagg se zdál naprosto překvapen. Potom začali lidé v davu vykřikovat, a i když bylo nemožné ta slova rozeznat, byla to slova údivu a překvapení. Plamenná koule poskakovala a bezradně se točila na místě.
K Larryho uším dolehl hučivý zvuk elektrického motoru. A znovu zachytil to podivné jméno, předávané od úst k ústům, vždy nejasné, nikdy celé najednou: eláč ... peláč ... Pop ... Popel ...
Někdo se blížil davem, jako by chtěl odpovědět na výzvu temného muže.
Flagg cítil, jak se mu v srdci šíří děs. Byl to děs z neznámého a neočekávaného. Předvídal všechno, dokonce i Whitneyho bláznivý proslov. Předvídal všechno, ale tohle ne. Dav - jeho dav - se dělil, tříštil. Ozval se výkřik, vysoký, jasný a mrazivý. Někdo se otočil a začal utíkat. A další. A pak se dav, jehož nervy jen hrály, roztříštil a rozpadl.
„Stůjte!“ vykřikl Flagg z plných plic, ale zbytečně. Dav se stal vichřicí, kterou nedokázal zastavit ani temný muž. Rostl v něm hrozný, neplodný hněv, doprovázený strachem; ty dva pocity spolu vytvořily dosud nepoznanou a nestálou směs. Znovu se to pokazilo. V poslední minutě se něco zkazilo, jako s tím starým právníkem v Oregonu ... ženou, která si okenním sklem prořízla hrdlo ... a Nadine ... padající Nadine ...
Utíkali, rozběhli se do všech světových stran, dupali po trávníku před MGM Grand, po ulicích, ke Stripu. Spatřili posledního hosta, který konečně dorazil jako nějaká nestvůrná postava ze strašidelné pohádky. Snad spatřili rudě okrovou tvář hrozné konečné odplaty.
A spatřili, co má vracející se poutník s sebou.
Jak dav řídl, uviděl to i Randall Flagg, stejně jako Larry a Ralph a znehybnělý Lloyd Henreid, který ještě stále držel v rukou roztržený svitek.
Byl to Donald Merwin Elbert, znám jako Popeláč, nyní a navždy, na věky věků, aleluja, amen.
Seděl za volantem špinavého a dlouhého elektrického vozíku. Baterie už dodělávaly a vozík hučel, bzučel a kymácel se. Popeláč na nekrytém sedadle nadskakoval jako loutka.
Byl v posledním stádiu nemoci z ozáření. Neměl vlasy. Paže, vyčuhující z rozedrané košile, byly pokryty otevřenými, krvácivými boláky. Jeho obličej vypadal jako talíř rajské polévky, z níž s děsivou a politováníhodnou inteligencí zíralo jedno oko. Neměl zuby. Neměl nehty. Potrhaná oční víčka mu volně visela.
Vypadal jako člověk, jenž svým elektrickým vozíkem vyjel přímo z temné a planoucí podzemní tlamy pekel.
Flagg hleděl na jeho příchod a nebyl schopen pohybu. Jeho úsměv byl pryč. Jeho jasná, sytá barva byla pryč. Jeho obličej náhle vyhlížel jako okno, vyrobené z průhledného mléčného skla.
Z Popeláčova útlého hrudníku extaticky bublalo: „Přinesl jsem ji ... Přinesl jsem ti oheň ... prosím ... je mi líto ...“
Tím, kdo se pohnul, byl Lloyd. Postoupil o krok, pak o další: „Pope ... Popele, kluku ...“ Skřehotal. Zbývající oko se pootočilo a s námahou našlo Lloyda. „Lloyde? Jsi to ty?“
„Jsem to já, Pope.“ Lloyd se celý třásl, tak, jako před ním Whitney. „Hele, cos to přivez'? Je to -“
„Je to Ta Největší,“ řekl Popeláč šťastně. „Je to atomová bomba.“ Začal se na sedátku houpat dozadu a dopředu jako konvertita na shromáždění duchovní obrody. „Atomová bomba, Ta Největší, můj život pro tebe!“
„Odvez to, Pope,“ zašeptal Lloyd. „Je to nebezpečné. Je to ... je to horké. Odnes to ...“
„Ať se toho zbaví, Lloyde,“ zakňučel temný muž, jenž teď byl bledým mužem. „Ať to vrátí tam, kde to našel. Ať to -“
Popeláčovo jediné oko se rozšířilo překvapením. „Kde je?“ zeptal se, a pak mu hlas zesílil do agonického kvílení. „Kde je? Je pryč! Kde je? Co jste s ním udělali?“
Lloyd udělal poslední pokus: „Pope, musíš se té věci zbavit. Musíš -“
A náhle Ralph vykřikl: „Larry! Larry! Ruka Páně!“ Jeho obličej byl naplněn obrovskou radostí. Oči mu plály. Ukazoval na oblohu.
Larry vzhlédl. Spatřil, že elektrická, koule, kterou Flagg vyslal ze svých prstů, vyrostla do úžasné velikosti. Visela ve vzduchu, poskakovala k Popeláčovi, sršela jiskry, které vypadaly jako vlasy. Larry si matně uvědomil, že vzduch je tak plný elektřiny, že mu na těle i hlavě stojí každý chlup.

A ta věc na obloze - vypadá jako ruka.
„Neeeeee!“ zakvílel temný muž.
Larry se na něj podíval ... ale Flagg tu už nebyl. Měl pouze pocit něčeho příšerného, co stálo před místem, kde se předtím Flagg nalézal. Něčeho zhrouceného a schouleného a téměř beztvarého - něčeho s obrovskýma žlutýma očima, rozštěpenýma temnými kočičími pupilami.
Pak to bylo pryč.
Larry spatřil Flaggovy šaty - bundu, džíny, boty - jak vzpřímeně stojí, aniž by v nich cokoliv bylo. Po zlomek sekundy nesly tvar těla, které je mívalo na sobě. A pak se zhroutily.
Praskající modrý oheň se vydal k elektrickému vozíku, který Popeláče nějak dovezl z Nellis Range. Během cesty přišel o vlasy, začal chrlit krev a nakonec vyzvracel vlastní zuby. Nemoc z ozáření se do něj zakusovala hlouběji a hlouběji, ani na okamžik ale nezaváhal ve svém rozhodnutí přinést svůj dar temnému muži... dalo by se říci, že se mu ten cíl nikdy nezatemnil.
Modrá koule sklouzla na zadní plošinu vozíku a hledala to, co tam leželo, co ji přitahovalo.
„Kurva, jsme všichni v prdeli,“ zaječel Lloyd Henreid. Přikryl si rukama hlavu a padl na kolena.
Ach díky, Bože, díky, pomyslel si Larry. Nebudu se bát nic, nebudu s ...
Svět naplnilo tiché bílé světlo.
A spravedlivé i nespravedlivé strávil svatý oheň.
KAPITOLA 74
Stu se probral za přechodu noci ve svítání, ležel, třásl se a vedle něj byl stočený Kojak. Ranní obloha byla chladně modrá a navzdory zimnici mu bylo teplo. Měl horečku.
„Třesu se jak sulc,“ zamumlal a Kojak k němu vzhlédl. Zavrtěl ocasem a odklusal do koryta. Zdvihl dlouhou suchou větev a položil ji Stuovi k nohám.
„Řekl jsem sulc, ne hůl, ale myslím, že to můžu potřebovat,“ pověděl mu Stu. Poslal Kojaka pro další větve. Brzy zaplál oheň. Ani když ležel těsně vedle něj, třesavku to nezahnalo, třebaže mu po tváři tekl pot. To je závěrečná ironie. Má chřipku nebo něco velmi podobného. Popadla jej dva dny poté, co se rozloučil s Glenem, Ralphem a Larrym. Další dva dny se zdálo, že se chřipka rozmýšlí - stojí mi ten chlap vůbec za to? Očividně stál. Zhoršovalo se to kousek po kousíčku. A dnes ráno se cítí doopravdy velmi zle.
Přehraboval se drobnostmi v kapsách. Našel pahýl tužky, svůj poznámkový blok (všechno z organizačního zabezpečení Svobodné zóny, co se kdysi zdálo tak důležité, teď vypadá trochu bláznivě) a svazkem klíčů. Dlouho nad klíči přemítal, znovu a znovu se vracel k několika posledním dnům, stále překvapován silnou bolestí smutku a nostalgie. Tenhle patří k jeho bytu. Tenhle je od skříňky. Tohle je náhradní klíč k jeho autu, hodně prorezivělému dodgi z roku 1977 - pokud věděl, je ještě zaparkován před domem na Thompson Street 31 v Arnette.
Ke kroužku byla připojena i jmenovka v plastikovém krytu. STU REDMAN - 31 THOMPSON STREET - TEL.: (713) 555-6283, stálo na ní. Sundal klíče z kroužku, zamyšleně si s nimi pohrával, pak je odhodil. To poslední z muže, jímž kdysi byl, odletělo do vyschlého koryta a zacinkalo v trsu šalvěje, kde, jak předpokládal, to bude ležet až do konce času. Vyndal jmenovku z plastiku a pak z bloku vytrhl bílou stránku.
Drahá Frannie, začal.
Napsal všechno, co se stalo, až do okamžiku, kdy si zlomil nohu. Napsal jí, že doufá, že ji znovu uvidí, že má ale pocit, že mu to není souzeno. Přinejlepším může doufat, že cestu do Zóny najde Kojak.
Nepřítomně si setřel slzy z očí hřbetem ruky a napsal, že ji miluje. Myslím, že kvůli mně budeš truchlit a pak půjdeš dál, napsal. Ty a dítě musíte jít dál. To je teď nejdůležitější. Podepsal se, složil list v malý čtvereček a vsunul jej do krytu jmenovky. Pak připevnil kroužek na klíče ke Kojakovu obojku.
„Hodný pejsek,“ řekl potom. „Podíváš se kolem? Po králíkovi nebo po něčem?“
Kojak vyskákal po svahu, na němž si Stu zlomil nohu, a byl pryč. Stu sledoval jeho postup se směsicí hořkosti a okouzlení, a pak zdvihl plechovku 7-Up, kterou mu včera Kojak jednou přinesl místo větve. Naplnil ji blátivou vodou ze strouhy. Když tam vodu nechal odstát, bláto se usadilo na dně. Byl z toho odporný nápoj, ale - jak by řekla jeho matka - lepší než nic. Pil pomalu, kousek po kousku hasil žízeň. Polykání jej bolelo.

„Život je pěkná čubka," zamumlal a pak se začal smát sám sobě. Jednou nebo dvakrát se prsty dotkl opuchlin na krku těsně pod čelistí. Pak si lehl, nohu v dlaze měl před sebou, a zadřímal.
Asi o hodinu později se s trhnutím probudil a v mrákotné panice zatínal prsty do písčité země pod sebou. Měl noční můru? Pokud ano, tak zřejmě ještě pokračuje. Země pod jeho rukama se zvolna pohybovala. Zemětřesení. Tady?
Chvíli byl přesvědčen, že je v deliriu, že se mu během spánku vrátila horečka. Ale když pohlédl ke strouze, spatřil, že hlína klouže dolů v malých, blátivých proužcích. Skákající a odrážející se oblázky oslňovaly jeho překvapené oči odlesky slídy a křemínků. Vzápětí zalapal po dechu, jako by ze strže, kterou vymlela povodeň, byla náhle vytlačena většina vzduchu.
Nad ním se ozvalo zaskučení. Proti západnímu břehu se rýsovala Kojakova silueta. Ocas měl stažený mezi zadníma nohama. Hleděl na západ, k Nevadě.
„Kojaku!" zakřičel Stu vyděšeně. Ten hromový zvuk jej vyděsil - bylo to, jako by sám Bůh ztěžka došlápl na povrch pouště, a nepříliš daleko.
Kojak seskákal po svahu a se skučením k němu přiběhl. Když Stu přejel psovi po zádech, pocítil, že se Kojak chvěje. Musí to vidět, musí. Náhle si byl naprosto jistý: to, co se mělo stát, se stalo.
„Vylezu nahoru, chlapče," zamumlal Stu.
Plazil se k východnímu břehu strže. Byl o něco příkřejší, skýtal ale více opor. Po poslední tři dny si myslel, že by dokázal nahoru vylézt, neviděl v tom ale žádný smysl. Na dně strže byl chráněn před nejhorším větrem a měl tu vodu. Ale teď má důvod, proč vyšplhat nahoru. Musí se rozhlédnout. Nohu v dlaze za sebou táhl jako uschlou větev. Vzepřel se na rukou a zaklonil hlavu, aby dohlédl na vrchol. Zdál se být velmi vysoko, velmi daleko.
„Tohle, chlapče, nedokážu," zabručel ke Kojakovi a stejně se do toho pustil.
Na dně se nakupila čerstvá hromada sutě. To kvůli tomu ... zemětřesení. Nebo co to bylo. Stu se přes ni přetáhl a pak kousek po kousku postupoval svahem. Vytahoval se rukama a odstrkoval levým kolenem. Urazil dvanáct metrů a pak šest z nich zase ztratil, než se mu podařilo zachytit za vyčnívající křemen a zastavit tak klouzání.
„Ne, nikdy to nedokážeš," zasupěl a odpočíval.
Po deseti minutách začal znova a vyšplhal dalších deset metrů. Odpočinul si. Zase vyrazil. Dostal se na místo, kde nebylo nic, čeho by se mohl zachytit, a musel se posouvat doprava, dokud něco nenašel. Kojak šel vedle něj a bezpochyby se podivoval, co ten blázen dělá a proč opustil vodu a nádherně horký oheň.
Horko. Příliš horko.
Musela mu znovu stoupnout horečka, nicméně aspoň zmizela zimnice. Po obličeji a pažích mu stékal pot. Přes obličej mu visely špinavé a mastné vlasy.
Pane, já shořím! Musím mít alespoň čtyřicet nebo jedenačtyřicet stupňů
Náhodou pohlédl na Kojaka. Trvalo mu téměř minutu, než mu to, co viděl, proniklo do vědomí. Kojak supěl. Nebyla to horečka, nebo nejen horečka, protože i Kojakovi bylo horko.
Nad jeho hlavu se náhle vzneslo hejno ptáků, bezúčelně zakroužilo a zaskřehotalo.
Taky to cítí. Ať je to cokoliv, cítí to i ptáci.
Znovu se začal plazit. Strach mu propůjčil síly navíc. Uběhla hodina, pak druhá. Bojoval o každou píď, o každý decimetr. V jednu odpoledne byl jen dva metry pod vrcholem. Viděl, jak nad ním vyčnívá ostře zubatý asfalt. Pokusil se postupovat vzhůru jen vrtěním jako had, ale uvolněný štěrk, tvořící podklad dálnice, se pod ním začal s rachocením uvolňovat, a on teď měl strach, že když se jakkoliv pohne, sletí až dolů na dno a nejspíš si během pádu zlomí i tu zatracenou druhou nohu.
„Uváznul jsem," zabručel. „To je teda krása. Co teď?"
Ta otázka se velmi rychle vyřešila sama. Aniž by se byl pohnul, země pod ním začala podkluzovat. Sjel asi o třicet centimetrů a zarýval prsty do země, aby pro ně získal nějakou oporu. Ve zlomené noze mu hrozně škubalo, na Glenovy pilulky v kapse ale neměl ani pomyšlení.
Sjel o dalšího půl metru. Levá noha se mu teď volně kývala v prostoru. Držel se jen rukama a viděl, že i ony začínají podkluzovat a vyrývají ve vlhké zemi deset mělkých rýžek.
„Kojaku!" vykřikl zuboženě, aniž by cokoliv očekával. Kojak byl ale náhle u něj. Stu mu naslepo

přehodil paže kolem krku, ne snad proto, že by tak doufal v záchranu, ale prostě po něm hmátl, protože bylo po čem hmátnout - jako topící se člověk. Na chvíli tak ztuhli jako živé sochy. Pak se Kojak pohnul, hrabal centimetr po centimetru a drápy narážel do malých kamínků a kousků podloží ze štěrku. Stuovi do obličeje zabubnovaly oblázky a on zavřel oči. Kojak jej táhl a supěl mu do pravého ucha jako kompresor.
Rozlepil oči a zjistil, že jsou těsně pod vrcholem. Kojak měl skloněnou hlavu. Zuřivě hrabal zadníma nohama. Získal dalších deset centimetrů a dál už nemohl. Stu se zoufalým výkřikem pustil Kojakův krk a hmátl po vyčnívajícím asfaltu. Zůstal mu v rukou. Hrábl po jiném. Dva nehty se mu slouply jako mokré obtisky a on vykřikl. Ta bolest byla neuvěřitelná, všepronikající. Vytáhl se nahoru, podpíraje se zdravou nohou, a nakonec - nějak - ležel na asfaltu dálnice I-70 a oči měl zavřené.
Kojak byl vedle něj. Skučel a olizoval Stuovi obličej.
Stu se pomalu posadil a pohlédl na západ. Hleděl tam dlouho a naprosto zapomněl na žár, který se mu stále opíral o obličej v horkých, vzdutých vlnách.
„Ach můj Bože," řekl slabým, lámajícím se hlasem. „Podívej se na to, Kojaku, Larry. Glen. Jsou pryč. Bože, všechno je pryč. Všichni jsou pryč."
Na obzoru se jako sevřená pěst na konci dlouhého zaprášeného předloktí rýsoval hřibovitý oblak. Vířil, na okrajích byl kadeřavý a začínal se rozpadat. Byl osvětlen chmurnou oranžovočervenou, jako by se brzy odpoledne slunce rozhodlo předčasně zapadnout. Ohnivá bouře, pomyslel si.
V Las Vegas jsou všichni mrtví. Někdo zavelel čehý, když měl říct hot, a vybuchla jaderná zbraň ... a zatraceně silná, podle toho jak to vypadá a co to dělá. Možná jich vyletělo do vzduchu celé skladiště. Glen, Larry, Ralph ... i kdyby do Las Vegas dosud nedorazili, i kdyby byli ještě na pochodu, byli dozajista dost blízko, aby je to usmažilo zaživa.
Těsně vedle něj Kojak nešťastně zaskučel.
Spad. Kterým směrem vane vítr?
Záleží na tom?
Vzpomněl si na vzkaz pro Fran. Je důležité, aby k němu připojil zprávu o tom, co se stalo. Pokud vítr zavane spad na východ, mohlo by jim to způsobit problémy ... ale co víc, musí vědět, že bylo-li Las Vegas shromaždištěm temného muže, je s ním amen. Ti lidé se vypařili spolu se svými smrtonosnými hračkami, které ležely kolem a čekaly, až je někdo sebere. Tohle všechno musí do vzkazu dopsat.
Ale ne teď. Teď je příliš unavený. Výstup jej vyčerpal a ohromující pohled na ten rozpadající se hřib jej vyčerpal ještě víc. Necítil triumf, jen mdlou a tupou únavu. Lehl si na vozovku a jeho poslední myšlenkou, než upadl do spánku, bylo: kolik megatun? Neměl pocit, že se to někdy někdo dozví nebo že by to někdy někdo měl chtít vědět.
Vzbudil se po šesté. Hřibovitý mrak byl pryč, ale západní obloha plála vzteklou fialově rudou barvou, připomínající stopu na čerstvě spálené kůži. Stu se odplazil do odstavného pruhu a lehl si, znovu naprosto vyčerpán. Vrátila se mu třesavka. A taky teplota. Přiložil si zápěstí k čelu a pokoušel se odhadnout teplotu. Řekl by, že je řádný kus nad čtyřicet.
Brzy odpoledne se objevil Kojak a v mordě nesl králíka. Položil jej Stuovi k nohám, vrtěl ocasem a čekal na pochvalu.
„Hodnej pejsek," řekl Stu unaveně. „To je ale hodnej pejsek."
Kojakův ocas se zavrtěl rychleji. Zdálo se, že přisvědčuje: Jo, jsem zatraceně hodnej pejsek. Dál ale na Stua hleděl a zdálo se, že na něco čeká. Část rituálu zůstala nenaplněna. Stu se pokusil přemýšlet o tom, co to je. Mozek mu pracoval jen velmi pomalu; zdálo se, že zatímco spal, někdo mu do soukolí nasypal písek.
„Hodnej pejsek," zopakoval a zadíval se na mrtvého králíka.
Pak si vzpomněl, i když si nebyl jistý, zda má ještě sirky. „Přines, Kojaku," řekl, hlavně proto, aby udělal psovi radost. Kojak odskákal a brzy se vrátil s pěkným kusem suchého dřeva.
Měl sirky, ale vanul silný vítr a jemu se hrozně třásly ruce. Trvalo mu dlouho, než se oheň rozhořel. Třísky, které naštípal, se mu podařilo zapálit až desátou sirkou, a pak ostře zavanul vítr a ohýnek sfoukl. Stu hraničku chránil tělem a rukama a pečlivě ji znovu zapálil. Upekl králíka, dal Kojakovi jeho půlku, ze svého dílu dokázal sníst jen kousek. Co zbylo, hodil Kojakovi. Kojak to nezdvihl. Díval se na to a pak

zneklidněně na Stua štěkl.
„Dej si, kamaráde. Já nemůžu.“
Kojak to dojedl. Stu na něj hleděl a třásl se. Své dvě deky přirozeně nechal dole.
Slunce zapadalo a barva západní oblohy byla groteskní. Byl to nejefektnější západ slunce, jaký kdy viděl... a byl jedovatý. Vzpomněl si na hlasatele filmového týdeníku, jak nadšeně říká, že v šedesátých letech nastávaly po jaderných zkouškách týdny úžasných západů slunce. A samozřejmě taky po zemětřeseních.
Kojak vylezl ze strže s něčím v tlamě - s jednou ze Stuových přikrývek. Upustil ji Stuovi do klína.
„Hele,“ řekl Stu a podrbal jej, „ty jseš sakra zvláštní ráce psa, víš to?“
Kojak zavrtěl ocasem, aby naznačil, že to ví.
Stu se do deky zabalil a přitáhl se blíže k ohni. Kojak ležel vedle něj a oba brzy usnuli. Ale Stu spal mělce a neklidně, upadal do deliria a zase se z něj vynořoval. Někdy po půlnoci vzbudil Kojaka jekem ze spaní.
„Hape!“ křičel Stu. „Radši si vypni pumpy! Jede! Černý muž si pro tebe jede! Radši si vypni pumpy! Je támdle v tom starým autě!“
Kojak znepokojeně zaskučel. Ten Člověk je nemocný. Větřil nemoc; a ten pach se mísil s novým pachem. Černým pachem. Tak byli cítit králíci, když se na ně vrhal. Ten pach měl vlk, kterého roztrhl pod verandou domu Matky Abagail v Hemingford Home. Ten pach v sobě nesla města, kterými procházel po cestě do Boulderu a za Glenem Batemanem. Byl to pach smrti. Kdyby ji mohl napadnout a odehnat od tohoto Člověka, udělal by to. Ale ona byla uvnitř toho Člověka. Člověk nasával dobrý vzduch a vydechoval pach přicházející smrti, a on nemohl dělat nic, jen sedět a čekat, až přijde konec.
Kojak znovu potichu zaskučel a pak usnul.
Když se Stu ráno vzbudil, měl vyšší horečku než kdy předtím. Uzliny pod čelistí mu opuchly do velikosti golfových míčků. Oči měl jako horké kuličky.
Umírám ... jo, to je tutovka.
Přivolal Kojaka a uvolnil vzkaz z jeho obojku. Pečlivými písmeny připsal, co viděl, a vrátil papír do krytu na vizitky. Znovu si lehl a usnul. Západní oblohu rozjitřil a rozpálil další efektní a hrozivý západ slunce. A Kojak přinesl na večeři syslíka.
„To je všechno?“
Kojak zavrtěl ocasem a omluvně vycenil zuby.
Stu sysla upekl, rozdělil jej a podařilo se mu svou půlku sníst. Maso bylo tuhé a mělo strašně divokou příchuť, a když dojedl, měl z toho v žaludku pěkné křeče.
„Jestli umřu, chci, abys šel do Boulderu,“ řekl psovi. „Půjdeš zpátky a najdeš Fran. Najdi Frannie. Jo, ty velkej starej pitomej pse?“
Kojak rozpačitě zavrtěl ocasem.
O hodinu později Stuův žaludek náhle varovně zakručel. Měl právě tak dost času, aby se převrátil na lokti a nepozvracel sám sebe. Pak z něj vyletěl jeho díl sysla.
„Do prdele,“ zamumlal zničeně a omdlel.
Probral se po půlnoci a s hlavou bzučící horečkou se nadzvedl na loktech. Zjistil, že oheň vyhasl. Bylo mu to jedno. Byl zatraceně vyčerpán.
Probudil ho zvuk ze tmy. Oblázky a kamínky. Kojak přichází od břehu, to je všechno ...
Jenže Kojak spal vedle něj.
Právě když na něj Stu pohlédl, pes se vzbudil. Zdvihl hlavu z tlap a vzápětí byl na nohou, hleděl ke strži a hluboko z hrdla se mu dralo vrčení.
Chrastící oblázky a kamínky. Někdo - něco - šplhá vzhůru.
Stu se vyškrábal do sedu. To je on, pomyslel si. Byl tam, ale nějak se z toho dostal. A teď je tady a má v úmyslu dostat mě dřív než chřipka.
Kojakovo vrčení zesílilo. Chlupy měl zježené, hlavu přikrčenou. Chrastivý zvuk se blížil. Stu slyšel tiché supění. Pak nastala pauza, dost dlouhá, aby si Stu setřel paží pot z čela. Vzápětí se proti kraji strže rýsoval shrbený stín a hlava a ruce zastiňovaly hvězdy.
Kojak postoupil na napjatých nohách dopředu. Stále vrčel.

„Hej!“ řekl zmatený, ale známý hlas. „Hej, je to Kojak? Je?“
Vrčení ustalo, jako když utne. Kojak radostně vyrazil a vrtěl ohonem.
„Ne!“ zachraptěl Stu. „Je to trik! Kajaku ... !“
Ale Kojak nadšeně vyskakoval na postavu, která konečně dosáhla vozovky. Vydala se k němu s Kojakem u nohou. Stu stiskl rty a připravil se k boji. Měl za to, že by se mu mohla podařit jedna, snad dvě dobré rány.
„Kdo je to?“ zavolal. „Kdo je to tam?“
Tmavá postava se zarazila, pak promluvila.
„No, tady je Tom Cullen, ten je tady, svatá dobroto, jo. P-A-N-I, to tedy Tom Cullen. A kdo jsi ty?“
„Stu,“ řekl a jeho hlas jako by přicházel z velké dálky. Všechno bylo ve velké dálce. „Ahoj, Tome, rád tě vidím.“ Ale neviděl ho, ne té noci. Stu omdlel.
Přišel k sobe ráno v deset druhého října, i když datum neznal ani on ani Tom. Tom zapálil velký táborák a zabalil Stua do svého spacáku a přikrývek. Sám seděl u ohně a opékal králíka. Kojak spokojeně ležel mezi nimi.
„Tome,“ vypravil ze sebe Stu.
Tom přešel k němu. Nechal si narůst vousy, všiml si Stu; muži, který se před pěti týdny vydal z Boulderu na západ, se moc nepodobal. Modré oči se šťastně zablýskly: „Stu Redmane! Tak ses vzbudil, svatá dobroto, ano! To jsem rád. Chlapče, rád tě vidím. Co sis udělal s nohou? Zranil ses, myslím. Já jsem si taky jednou zranil nohu. Skočil jsem ze stohu a zlomil si ji, myslím. No jestli mi tatínek nenapráskal! Má ty svatá dobroto, napráskal!
To bylo ještě předtím, než utekl s Dee Dee Packaloteovou.“
„Já ji mám taky zlomenou, a jak. Tome, mám strašnou žízeň -“
„Jo, tady je voda. Kolik chceš! Tady.“
Podal Stuovi plastikovou láhev, v níž kdysi nejspíš bývalo mléko. Voda byla čirá a chutná. Bez bláta. Stu ji hltavě vypil a vzápětí všechnu vyvrhl.
„Pomalu a v klidu,“ řekl Tom. „Tak se to má. Pomalu a v klidu. Zranil sis nohu, co?“
„Jo, zlomil. Před týdnem, možná o něco víc.“ Znovu se napil, a tentokrát v něm zůstala. „Ale jsou tu horší věci, Tome. Jsem škaredě nemocný. Horečka, Tome. Poslouchej.“
„Jasně! Tom poslouchá. Jen mi řekni, co mám dělat.“ Tom se předklonil a Stu si pomyslel: Teda, zdá se chytřejší. Je to možné? Kde byl? Ví něco o Soudci? O Dayně? Je tolik věcí, o kterých si s ním potřebuje promluvit, ale teď na ně není čas. Dělá se mu hůř a hůř. V hrudníku mu temně chřestí, jako by tam měl řetěz. Příznaky se hodně podobají superchřipce. Je to fakt legrační.
„Musím srazit horečku,“ řekl Tomovi. „To je teď hlavní. Potřebuju aspirin. Znáš aspirin?“
„Jasně. Aspirin. Když máte horečku bolí vás hlava bolí vás v zádech nebo -“
„To je ono, fajn. Půjdeš po silnici, Tome. Podíváš se do přihrádky každého auta, na které narazíš. Hledej lékárničku - nejspíš to bude krabice a na ní červený kříž. Až v některé z těch krabiček najdeš aspirin, přines mi ho. A kdybys našel auto, v kterém by bylo tábornické vybavení, přines stan. Jo?“
„Jasně.“ Tom povstal. „Aspirin a stan, a bude ti zase líp, že?“
„No, pro začátek.“
„Poslouchej,“ řekl Tom, „jak je Nickovi? Zdálo se mi o něm. Ve snu mi řekl, kam mám jít, protože on ve snu umí mluvit. Sny jsou legrační, že? Ale když jsem mu zkoušel něco říct, vždycky odešel. Je v pořádku, ne?“ zadíval se Tom s obavami na Stua.
„Teď ne,“ řekl Stu. „Já ... já teď nemůžu mluvit. Ne o tomhle. Přines ten aspirin, jo? Pak si promluvíme.“
„Dobře.“ Na Tomově tváři se ale usídlil strach jako temný oblak. „Kojaku, chceš jít s Tomem?“
Kojak chtěl. Odešli spolu na východ. Stu si lehl a paží si zakryl oči.
Když se Stu znovu probral do skutečnosti, byl soumrak. Tom s ním třásl. „Stu! Vstávej! Vstávej, Stu!“
Byl vyděšený z toho, jak čas klouzal jakoby náhlými skoky, jako by mělo soukolí jeho vnitřních hodin na kolech vylámané zuby. Tom mu musel pomoci posadit se, a když seděl, musel sklonit hlavu mezi stehna a kašlat. Kašlal tak dlouho a silně, že málem znovu omdlel. Tom jej vyplašeně pozoroval. Stu se zvolna začínal znovu ovládat. Přitáhl si pokrývky těsněji. Opět měl zimnici.
„Co jsi našel, Tome?“

Tom pozdvihl lékárničku. Uvnitř byly obvazy, tinktura a velké balení Anopyrinu. Stu byl šokován zjištěním, že není schopen sundat ochrannou čepičku. Tomovi se nakonec podařilo lahvičku otevřít. Stu spláchl tři tablety vodou z plastikové láhve.
„A našel jsem tohle," řekl Tom. „Bylo tam auto, plné tábornického vybavení, ale stan neměli." Držel velký dvojitý spací pytel, zvenčí ostře oranžový, na podšívce s křiklavým vzorem hvězd a pruhů.
„Jo, to je výborné. Skoro stejně dobré jako stan. Tos udělal dobře, Tome."
„A tohle. Bylo to ve stejném autě." Tom hmátl do bundy a vytasil se s šesti baleními plochých sáčků. Stu nevěřil vlastním očím. Lyofylizované koncentráty. Vejce. Hrášek. Kaše. Lyofylizované maso. „Jídlo, ne, Stu? Má to na obalech obrázky jídla, svatá dobroto, ano."
„Je to jídlo," přisvědčil vděčně Stu. „Přesně takové, které jsem asi jako jediné schopen sníst." V hlavě mu bzučelo, a daleko, v hloubi jeho mozku, rachotilo nevolnost vyvolávající vysoké C. „Dokážeme ohřát nějakou vodu? Nemáme kotlík ani konvici."
„Něco najdu."
„Jo, to bude fajn."
„Stu-"
Stu pohlédl do Tomova ustaraného, zuboženého obličeje, do obličeje navzdory vousu chlapeckého, a pomalu zavrtěl hlavou.
„Mrtvý, Tome," řekl jemně. „Nick je mrtvý. Už skoro měsíc. Mělo to ... politické příčiny. Atentát, dalo by se myslím říct."
Tom sklonil hlavu a Stu ve světle čerstvě rozdělaného ohně spatřil, jak mu do klína kanou slzy. Padaly v jemném stříbrném dešti. Byl ale zticha. Nakonec vzhlédl a oči měl moudřejší než kdy jindy. Protřel si je hřbetem ruky.
„Věděl jsem to," řekl chraplavě. „Nechtěl jsem to vědět, ale věděl. Svatá dobroto, jo. Pořád se otáčel zády a odcházel. Byl pro mě moc důležitý, věděls to?"
Stu uchopil Toma za velkou ruku. „Věděl, Tome."
„Jo, byl, P-A-N-I, úplně nejdůležitější. Hrozně mi chybí. Ale potkám ho v nebi. Tom Cullen ho tam potká. A on bude umět mluvit a já budu umět myslet. Nemám pravdu?"
„Vůbec by mě to nepřekvapilo, Tome."
„Nicka zabil ten zlý muž. Tom to ví. Ale Bůh toho zlého muže potrestal. Z nebe sestoupila Ruka Páně." Nad povrchem utažské pustiny zasvištěl studený vítr a Stu se v jeho objetí náhle roztřásl. „Potrestal ho za to, co udělal Nickovi a chudákovi Soudci. Svatá dobroto, jo."
„Co víš o Soudci, Tome?"
„Mrtvý! V Oregonu! Zastřelili ho!"
Stu unavené pokýval hlavou. „A Dayna? Víš o ní něco?"
„Tom ji viděl, ale neví. Dali mi práci při uklízení. A když jsem se jednou vracel, viděl jsem ji, jak dělá svou práci. Byla nahoře a vyměňovala žárovky v lampách. Podívala se na mě a ..." Na okamžik zmlkl, a když pokračoval, mluvil spíš k sobě než ke Stuovi. „Viděla Toma? Poznala Toma? Tom neví. Tom ... si myslí ... že ano. Ale Tom ji už nikdy potom neviděl."
Krátce nato odešel Tom slídit po okolí a Kojaka vzal s sebou. Stu usnul. Když se Tom vrátil, nenesl s sebou velkou plechovku, což bylo maximum, v něž Stu doufal, ale pekáč, dost velký, aby se do něj vešel vánoční krocan. Tom mu řekl, že jej našel v oranžovém náklaďáku, na němž bylo namalované velké U - Stu měl za to, že patřil někomu, kdo před superchřipkou utíkal se vším svým pozemským majetkem. Jim posloužil dobře.
O půl hodiny později bylo jídlo hotové. Stu jedl opatrně, spíše zeleninu, a ředil koncentráty tak, aby z nich udělal řídkou kaši. Podařilo se mu všechno udržet v sobě a cítil se lépe, alespoň na chvíli. Krátce po večeři spal on i Tom a Kojak ležel mezi nimi.
„Tome, poslouchej."
Tom si přičapl ke Stuovu velkému péřovému spacáku. Bylo ráno. Stu dokázal sníst jen lehkou snídani; měl bolestivě oteklý krk, bolely jej klouby. Kašel se zhoršil a Anopyrin mu horečku nijak zvlášť nesrazil.
„Musím si jít pro nějaké léky, nebo umřu. A musím to udělat dneska. No, nejbližší město je Green River a to je asi šedesát mil odtud. Budeme tam muset jet."

„Tom Cullen neumí řídit auto, Stu. Svatá dobroto, ne!“
„Jo, já vím. Bude to pro mě docela fuška, protože kromě toho, že jsem nemocný jako prase, jsem si zlomil zasraně špatnou nohu.“
„Jak to myslíš?“
„No ... to je teď jedno. Těžko se to vysvětluje. Nebudeme si s tím dělat starosti, poněvadž to teď není hlavní problém. Hlavní je najít auto, které by se dalo nastartovat. Většina jich tu trčí tři měsíce nebo víc. Baterky budou vyždímané jako hadr. Takže budem potřebovat trochu štěstí. Musíme najít auto s normální převodovkou, které by stálo na vrcholu nějakého kopce. Mohlo by se to povést. Je tu hodně kopcovitá krajina.“ Nedodal už, že auto bude muset být v rozumném stavu, - bude v sobě muset mít nějaký benzín ... a klíčky od zapalování. Ti chlápci v televizi možná vědí, jak v autě zkratovat vedení. Stu o tom ale neměl ani páru.
Vzhlédl k zatažené obloze. „Většina z toho je na tobě, Tome. Budeš mýma nohama.“
„Dobře, Stu. Když získáme auto, vrátíme se do Boulderu? Tom chce do Boulderu, ty ne?“
„To si piš, že jo.“ Zadíval se k horám, které byly jen kalným stínem na obzoru. Jestlipak už nahoře v průsmycích začal padat sníh? Skoro jistě. A jestli ne, stane to brzo. Do té vysoké a opuštěné části světa přicházejí zimy brzy. „Může to chvíli trvat,“ řekl.
„Jak začneme?“
„Uděláme travois.“
„Tra-“
Stu podal Tomovi svůj kapesní nůž. „Takové vlečné sáně, co mívali Indiáni. Udělej díry do dna tohohle spacáku. Na každé straně jednu.“
Výroba saní jim trvala hodinu. Tom našel pár docela rovných větví, které vsunul do spacáku a prostrčil dírami na, dně. Ze stěhováku, v němž našel pekáč, přinesl provaz, a Stu jím spacák k tyčím připevnil. Když to bylo hotové, spíše než travois Indianů z Planin to připomínalo potrhlou rikšu.
Tom chytil tyče a pochybovačně se ohlédl přes rameno. „Jsi vevnitř, Stu?“
„Jo.“ Přemýšlel, jak dlouho švy vydrží, než se přímo po stranách pytle rozpárají. „Jak jsem těžký, Tommy?“
„Žádná hrůza. Můžu tě táhnout pěkně dlouho. Drž se!“
Dali se do pohybu. Údolí, kde si Stu zlomil nohu - kde si už byl jistý, že umře - za nimi zvolna mizelo. I když byl zesláblý, cítil Stu jakousi bláznivou rozjařenost. Když nic jiného, ne tam. Někde zemře, a pravděpodobně brzy, ale ne o samotě v blátivé strouze. Spacák se houpal dopředu a dozadu a ukolébával jej. Usnul. Tom se s ním táhl pod houstnoucí vrstvou mračen. Kojak si to rázoval vedle nich.
Stu se vzbudil, když jej Tom pustil na zem.
„Promiň,“ řekl Tom omluvně. „Musím si odpočinout. Ruce bolí.“ Nejdříve s nimi vířil, pak je ohýbal a uvolňoval.
„Odpočívej, kolik chceš,“ řekl Stu. „Závody se vyhrávají pomalu a v pohodě. „V hlavě mu bušilo. Nasucho spolkl dvě tablety Anopyrinu. Zdálo se mu, že má v krku smirkový papír a něčí sadistická duše o něj škrtá sirkami. Vyzkoušel švy spacáku. Jak očekával, začínaly se třepit, ale ještě to nebylo tak hrozné. Byli na dlouhém, pozvolném svahu, přesně takovém, jaký hledali. Na takovém svahu by se auto na neutrál pěkně rozjelo. Můžeš je zkusit nastartovat na druhý, možná i třetí rychlostní stupeň.
Toužebně hleděl doleva, kde stál našikmo v odstavném pruhu zaparkovaný švestkově zbarvený triumph. Za kolem se skláněla nějaká kostra ve světlém vlněném svetru. Ten triumph bude mít ruční převodovku, neexistoval ale způsob, jak dostat nohu v dlaze do té prťavé kabiny.
„Jak daleko budeme muset jít?“ zeptal se Tom, Stu ale jen pokrčil rameny. Rozhodně jsme urazili už pěkný kus, pomyslel si. Než se Tom zastavil, táhl jej nejméně tři hodiny. To vypovídalo o jeho ohromné síle. Krajina kolem strže už zmizela v dálce. Tom, jenž měl konstituci mladého býka, jej vlekl šest nebo možná osm mil, zatímco on spal. „Odpočívej, jak jen chceš,“ zopakoval. „Nevyčerpej se.“
„To je okay. Ó-a-Ká, to znamená okay, to ví přece každý.“
Tom zhltl mocný oběd a Stuovi se také podařilo něco málo sníst. Pak pokračovali. Silnice neustále stoupala a Stuovi začínalo docházet, že to musí být tenhle kopec. Jestli ho překročí, aniž by našli správný vůz, bude jim trvat další dvě hodiny, než se dostanou k následujícímu. Pak bude tma.

A podle toho, jak vypadá obloha, bude pršet nebo sněžit. Pěkná chladná mokrá noc. A sbohem, Stu Redmane.
Pak došli k sedanu chevrolet.
„Stop," zachraptěl, a Tom položil sáňky na zem. „Běž se podívat támhle do toho auta. Spočítej pedály na podlaze. Řekni mi, jestli jsou dva nebo tři."
Tom odklusal a otevřel dveře vozu. Ven jako podle nějakého špatného kanadského vtípku vypadla mumie v květovaných šatech. Za ní vypadla i kabelka a rozhodila kolem sebe kosmetiku, kapesníky a peníze.
„Dva," zavolal Tom na Stua.
„Dobrá. Jdeme dál."
Tom se vrátil, zhluboka se nadechl a popadl držadla travois. O čtvrt mile dál došli k dodávce VW.
„Mám spočítat pedály?" zeptal se Tom.
„Ne, tentokrát ne." Tři pneumatiky byly prázdné.
Začínal si myslet, že to nenajdou; nemají zkrátka štěstí. Došli ke kombíku, který měl prázdné jen jedno kolo, které by se dalo nahradit rezervou, ale stejné jako předtím u chevroletu i o tomhle Tom řekl, že má jen dva pedály. To znamenalo, že převodovka je automatická, a to zase znamenalo, že kombík je pro ně nepoužitelný. Šli dál. Vysoký kopec se začal zplošťovat; blížili se k vrcholu. Stu spatřil vpředu další auto - poslední šance. Srdce mu kleslo. Byl to velmi starý plymouth, přinejlepším ročník 1970. Kupodivu stál na čtyřech plných pneumatikách, byl ale prorezlý a otlučený. S jeho údržbou si očividně nikdo nelámal hlavu. Stu takové vozy dobře znal z Arnette. Baterie bude stará a nejspíš naprasklá, olej černý jako půlnoc v důlní štole, ale volant bude mít růžový chlupatý potah a vzadu na okně možná bude vycpaný pudlík se skleněnýma očima a kývací hlavou.
„Mám to zjistit?" zeptal se Tom.
„Jo, myslím, že jo. Žebráci si nemůžou vybírat, že." Z oblohy se začalo snášet jemné studené mrholení. Tom přešel silnici a pohlédl do auta, jež bylo prázdné. Stu se třásl ve spacím pytli. Konečně se Tom vrátil.
„Tři pedály, „řekl.
Stu se to snažil pochopit. Vysoké, nepříjemné bzučení v hlavě se mu v tom pokoušelo zabránit.
Tenhle starý plymouth je téměř jistě k ničemu. Mohli by se vydat na druhou stranu kopce, ale pak budou všechna auta otočená na špatnou stranu, ke kopci, ledaže by přešli pruh, oddělující oba směry dálnice ... který tady byl skalnatý a dobře půl míle široký. Možná se jim povede najít auto s mechanickou převodovkou tam ... ale to už bude tma.
„Tome, pomoz mi vstát."
Tomovi se to nějak povedlo, aniž by příliš ublížil zraněné noze. V hlavě mu bušilo a bzučelo. Před očima mu přelétávaly černé komety a on málem omdlel. Pak jednou rukou objal Toma kolem krku.
„Počkej," zamumlal. „Počkej ..."
Neměl páru, jak dlouho tam tak stáli. Zatímco se potácel v šedivých zátokách polovědomí, Tom jej trpělivě podpíral. Když přišel k sobě, byl Tom pořád s ním. Mrholení zhoustlo v hustou spršku.
„Tome, pomoz mi tam dojít."
Tom položil ruku Stuovi kolem pasu a pak odklopýtali k plymouthu, stojícímu v odstavném pruhu.
„Pojistka kapoty," zamumlal Stu. Šátral v mřížce plymouthu, ale nemohl ji najít. Po obličeji se mu řinul pot. Ničila ho zimnice. Našel pojistku, ale nedokázal ji uvolnit. Navedl k ní Tomovy ruce a pojistka se konečně uvolnila.
Motor vypadal tak, jak Stu očekával - špinavý a mizerně udržovaný osmiválec. Ale baterie nebyla tak hrozná, jak se bál. Nebyla to sice ta nejlepší značka, ale záruční doba byla do února 1991. Stu bojoval s horečnatým úprkem svých myšlenek, počítal, a došel k závěru, že baterie byla nová v květnu.
„Běž vyzkoušet houkačku," řekl Tomovi, a zatímco se Tom skláněl do auta, opřel se o kapotu. Slyšel o tonoucích, chytajících se stébel, a teď jim docela rozuměl. Poslední nadějí jeho přežití je rachotina, uprchlá z vrakoviště.
Houkačka vydala hlasité zatroubení. Tak fajn. Jestli je tam klíč, prubnem to. Nejspíš měl říct Tomovi, ať to zjistí, na druhé straně je to ale jedno. Jestli tam klíč není, budou to nejspíš mít za sebou, a je jedno jak.

Když zavíral kapotu, prohnul se pod její vahou. Pak se odpotácel k místu řidiče a očekával, že zámek zapalování bude prázdný. Ale klíče tam byly, visely z pouzdra z imitace kůže, na níž byly iniciály A.C. Opatrně se sehnul a pootočil klíčem. Jehla ukazatele paliva se zvolna vyšplhala přes čtvrtinu nádrže. To je záhada. Proč majitel auta, proč ten A.C. zajel ke krajnici a dál šel pěšky?
V tom bezmyšlenkovitém stavu Stu myslel na Charlese Campiona, který téměř mrtvý najel do Hapových čerpadel. Starej dobrej A.C. má superchřipku v závěrečném stadiu. Zabočí, vypne motor - ne proto, že by o tom přemýšlel; jde o dlouhými léty vypěstovaný zvyk - a vystoupí. Je v deliriu a možná má halucinace. Vyklopýtá do utažské pustiny, směje se a zpívá a štěbetá a mumlá, a umírá tam. O pět měsíců později jdou kolem Stu Redman a Tom Cullen, a klíče jsou v autě, a baterie je relativně nová, a je tam benzín -
Ruka Páně.
Neřekl totéž Tom o Vegas? Z nebe se snesla Ruka Páně. A možná, že ten otlučený plymouth jim tu nechal Bůh jako manu v poušti. Je to šílená myšlenka, ale o nic šílenější než myšlenka na stoosmiletou starou černošku, vedoucí partu uprchlíků do zaslíbené země.
„A ještě si pekla vlastní koláče," zachraptěl. „Až do samotného konce si ještě pekla vlastní koláče."
„Co, Stu?"
„To nic, Tome. Udělej mi místo."
Stalo se. „Můžeme jet?" zeptal se s nadějí.
Stu sklonil sedadlo, aby mohl naskočit Kojak, a ten to po dvou obezřetných začenicháních udělal. „Já ti nevím. Radši se modli, aby ta věc naskočila."
„Dobře," řekl Tom souhlasně.
Stuovi trvalo pět minut, než se dostal za volant. Seděl tam zešikma, skoro až na místě, kde by měl sedět prostřední pasažér. Kojak zezadu všechno bedlivě pozoroval. Auto bylo plné poházených krabic a sáčků od McDonalda; interiér vozu páchl jako jeden velký kukuřičný chips.
Otočil klíčem. Startér plymouthu se okamžitě roztřásl; trvalo to asi dvacet sekund. Pak začal skomírat. Stu znovu stiskl klakson; tentokrát se ozvalo jen zachroptění. Tomův obličej se lítostivě svraštil.
„Ještě s tím nejsme hotoví," řekl Stu. Věřil si; v baterii ještě něco bylo. Sešlápl spojku a zařadil dvojku. „Otevři dveře a roztlač nás. Pak zase naskoč."
Tom řekl pochybovačně: „Nemíří to auto na špatnou stranu?"
„Teď zrovna jo. Ale jestli tu starou kraksnu rozjedeme, brzo to napravíme."
Tom vystoupil a opřel se do sloupku dveří. Plymouth se zvolna rozjel. Když se tachometr dostal na deset kilometrů, Stu řekl: „Naskoč, Tome."
Tom naskočil a přibouchl dveře. Otočil klíčkem v zapalování ,do pozice „zapnuto" a čekal. Řízení mělo posilovače, které při vypnutém motoru nefungovaly, a s chabým zbytkem sil, který mu zbýval, nebyla žádná legrace udržet předek auta rovně. Ručička tachometru šplhala k patnáctce, dvacítce, třicítce. Tiše sjížděli po kopci, jehož zdoláváním se Stuem ve vleku strávil Tom většinu dopoledne. Na čelním skle se srážela rosa. Příliš pozdě si Stu uvědomil, že nahoře nechali travois. Pětatřicet kilometrů.
„Neběží motor, Stu," řekl bojácně Tom.
Pětačtyřicet kilometru. To stačí. „Teď nám pomáhej Bůh," řekl Stu a pustil spojku. Plymouth sebou trhal a poskakoval. Motor naskočil, zaprskal, vynechal, zmlkl. Stu zachroptěl zklamáním a bolestí, která mu projela zadlahovanou nohou.
„Kurvadrát" zařval a znovu stiskl pedál spojky. „Zapumpuj plynem, Tome! Rukou!"
„Který to je?" zaječel se strachem Tom.
„Ten dlouhý!"
Tom se spustil na podlahu a dvakrát stiskl plynový pedál. Auto znovu nabíralo rychlost, a Stu se musel nutit, aby vyčkal. Byli už dobře za polovinou svahu.
„Teď!" zakřičel a znovu uvolnil spojku.
Plymouth se probral k životu. Z prorezavělého výfuku se vyvalil černý kouř a pak zmodral. Motor běžel přerušovaně, dva válce vynechávaly, ale běžel. Stu přeřadil na trojku a znovu pustil spojku. Všechny pedály ovládal levačkou.
„Jedeme, Tome!" zařval. „Máme auto!"

Tom křičel radostí.
Kojak štěkal a vrtěl ocasem. Ve svém předchozím životě, před Kapitánem Tripsem, když byl Velkým Stevem, často jezdíval autem se svým pánem. Bylo fajn znovu jet - s novými pány.
Asi po čtyřech mílích dojeli k přejezdu mezi oběma směry dálnice. JEN PRO VOZIDLA ÚDRŽBY, varoval strohý nápis. Stuovi se podařilo zvládnout spojku tak, aby se otočili a přejeli do východního tahu. Krátkou těžkou chvíli zažili, když staré auto poskočilo, vynechalo a zdálo se, že zhasne. Motor ale už byl zahřátý a vydržel. Zařadil znovu trojku a trochu se uvolnil. Zhluboka dýchal, pokoušel se ovládnout rychlé a hrozivé bušení srdce. Hrozilo, že se temnota vrátí a znovu jej zaplaví, to ale nechtěl dovolit. O pár minut později spatřil Tom jasně oranžový spací pytel, který se stal Stuovými improvizovanými travois.
„Čau-čau!“ zavolal Tom ve výborné náladě. „Čau-čau, jedeme do Boulderu, svatá dobroto, ano!“
Dnes v noci mi bude stačit Green River, pomyslel si Stu.
Dostali se tam těsně po setmění. Stu opatrně vedl plymoutha temnými ulicemi, které byly lemovány opuštěnými auty. Zaparkoval na hlavní ulici před budovou, která sama sebe označovala za Hotel Utah. Byla to zasmušilá dřevěná budova a Stu neměl pocit, že by si ve Waldorf-Astorii kvůli její konkurenci měli lámat hlavu. V hlavě mu znovu zvonilo, propadal se mimo realitu a zase se do ní vracel. Během posledních dvaceti mil se mu čas od času zdálo, že auto je naloženo lidmi. Fran. Nick Andros. Norm Bruett.
Jednou se ohlédl za sebe a zdálo se mu, že Chris Ortega, výčepní od „Indiánské hlavy“, nabíjí svou brokovnici.
Unavený. Byl vůbec někdy tak unavený?
„Dovnitř,“ zamumlal. „Musíme tam dnes v noci zůstat, Nicku. Mám dost.“
„To je Tom, Stu. Tom Cullen. Svatá dobroto, ano.“
„Tom, jo. Musíme se zastavit. Pomůžeš mi dovnitř?“
„Jasně. Jak jsme rozjeli to starý auto, to bylo úžasné.“
„Dám si ještě pivo,“ řekl Stu. „A nemáš cigaretu? Kouřil bych, až bych brečel.“ Zhroutil se na volant.
Tom ho zdvihl a odnesl do hotelu. Foyer bylo vlhké a tmavé, byl tam ale krb a vedle něj zpola spotřebovaná hranička polen. Tom uložil Stua na ošumělé sofa pod velkou vycpanou losí hlavou a pak připravoval oheň, zatímco se kolem něj motal Kojak a očichával okolí. Stu dýchal pomalu a chrčivě. Čas od času něco zamumlal a tu a tam zařval něco nesrozumitelného, při čem Tomovi tuhla krev v žilách. Zapálil mohutný oheň a pak se rozhlédl. Našel pro sebe i Stua polštáře i přikrývky. Posunul sofa, na němž Stu ležel, o kousek blíže k ohni a ustlal si vedle něj. Kojak ležel po druhé straně, takže nemocného zahřívali vlastním teplem.
Tom ležel, hleděl do stropu, který byl v rozích olemován pavučinami. Stu je velmi nemocný. To je zlá věc. Až se zase vzbudí, Tom se ho zeptá, co je třeba s tou nemocí provést.
Ale co když ... co když se nevzbudí?
Venku se zvedl vítr a vyl kolem hotelu. Do okna bubnoval déšť. O půlnoci, když Tom usnul, se teplota snížila o další čtyři stupně a zvuk se změnil v rachot plískanice deště s kroupami. Daleko na západě okraj bouře hnal ke Kalifornii ohromný radioaktivní oblak. V Kalifornii zemřou další lidé.
Chvíli po druhé hodině po půlnoci Kojak pozvedl hlavu a znepokojeně zakňučel. Tom Cullen se probral. Oči měl rozšířené a prázdné. Kojak znovu zakňučel, ale Tom si jej nevšímal. Přešel ke dveřím a vydal se do řvoucí noci. Kojak odklusal k oknu foyer, položil na ně packy a vyhlédl ven. Nějaký čas se tak díval a z hrdla mu vycházel tichý a nešťastný zvuk. Pak se vrátil a znovu si lehl vedle Stua.
Venku kvílel a sténal vítr.

KAPITOLA 75

Skoro jsem umřel, víš,“ řekl Nick. Šel po prázdném chodníku vedle Toma. Vítr bez přestání hvízdal, jako nekonečný přízračný vlak, který svištěl oblohou. V úzkých uličkách vydával zvláštní hluboký houkavý zvuk. Strašidla, řekl by Tom, kdyby byl vzhůru, a utekl by. Vzhůru ale nebyl - ne úplně - a byl s ním Nick. Do tváře mu plískanice metla déšť.
„Jo?“ zeptal se Tom. „Svatá dobroto!“
Nick se rozesmál. Měl tichý a libozvučný, pěkný hlas. Tomovi se hrozně líbilo mu naslouchat.
„Jo. To znamená opravdu svatá dobroto, ano. Chřipka mě nedostala, ale malý škrábanec na stehně

skoro jo. Hele, podívej.“
Nick očividně nebral na chlad zřetel. Rozepjal si kalhoty a spustil je dolů. Tom se zvědavě nahnul kupředu, stejně jako každý malý chlapec, kterému se nabízí pohled na bradavici, z níž vyrůstá chlup, nebo na zajímavý šrám či ránu. Po Nickově noze se táhla škaredá, sotva zahojená jizva. Začínala těsně pod klínem, v masité části stehna, a provrtala se až pod koleno doprostřed holeně, kde konečně mizela.
„A tohle tě málem zabilo ? „
Nick si vytáhl a zapjal džíny. „Nebyla hluboká, ale dostala se do ní infekce. Infekce znamená, že se do ní dostaly zlé malé zárodky. Infekce je to nejnebezpečnější, co vůbec je, Tome. To kvůli infekci zabily zárodky superchřipky všechny ty lidi. A hlavně kvůli infekci lidi ty zárodky vyrobili. Kvůli infekci mysli.“
„Infekce,“ zašeptal fascinovaně Tom. Znovu šli, a skoro plavali po chodníku.
„Tome, Stu má infekci.“
„Ne ... ne, to neříkej, Nicku ... ty Toma Cullena strašíš, svatá dobroto, ano, strašíš!“
„Já vím, Tome, a mrzí mě to. Ale musíš to vědět. Má v obou plicích zánět. Skoro dva týdny spal pod širým nebem. Musíš pro něj něco udělat. A stejně skoro najisto zemře. Musíš na to být připravený.“
„Ne, ne -“
„Tome.“ Nick položil Tomovi ruku na rameno, ale Tom nic necítil ... jako by byla z kouře. „Jestli zemře, musíš jít s Kojakem dál. Musíš se vrátit do Boulderu a říct jim, že jsi v poušti viděl Boží ruku. Je-li to Jeho vůle, půjde Stu s tebou ... za čas. Je-li Boží vůlí, aby Stu zemřel, pak zemře. Jako já.“
„Nicku,“ žebronil Tom. „Prosím -“
„Neukazoval jsem ti nohu pro nic za nic. Proti infekci existují pilulky. Na místech jako je tohle.“
Tom se rozhlédl a s překvapením zjistil, že už nejsou na ulici. Byli v tmavém obchodě. V lékárně. Na vlasci tam jako přízračná mechanická mrtvola viselo pojízdné křeslo. Nápis po Tomově pravici oznamoval: ZDRAVOTNICKÉ POTŘEBY.
„Ano, pane? Přejete si?“
Tom se otočil. Nick stál za pultem a na sobě měl bílý plášť.
„Nicku?“
„Ano, pane.“ Nick stavěl před Toma malé lahvičky s léky. „Tohle je penicilin. Moc dobrý na zápal plic. Tohle je ampicilin, a tohle amoxicilin. Taky dobrá věc. A tohle je V-penicilin, který se dává hlavně dětem, ale mohl by zabrat, pokud ostatní selžou. Musí pít spoustu vody a měl by dostávat džusy, ale ty možná neseženeš. Takže mu dávej tohle. To jsou tablety vitamínu C. Taky musí chodit -“
„Nedokážu si to zapamatovat!“ zakvílel Tom.
„Bojím se, že budeš muset. Protože tu nikdo jiný není. Jsi sám.“
Tom se rozplakal.
Nick se předklonil. Jeho ruka se mihla vzduchem. Neozvalo se plesknutí - znovu jen ten pocit, že Nick je z kouře, který proletěl kolem něj a možná i jím - ale zároveň Tom pocítil, že se mu hlava zhoupla dozadu. Jako by mu v ní něco přeskočilo.
„Nech toho! Teď nemůžeš být jako dítě, Tome! Buď chlap! Pro Boží rány, buď chlap!“
Tom na Nicka zíral, dlaní si přikrýval tvář a oči měl doširoka rozevřené.
„Choď s ním,“ řekl Nick. „Postav ho na zdravou nohu. Když budeš muset, vleč ho. Ale nesmí ležet, na zádech, nebo se utopí ve vlastních hlenech.“
„Neví o sobě,“ řekl Tom. „Vykřikuje ... vykřikuje na lidi, kteří tam nejsou.“
„Je v deliriu. Stejně s ním choď. Co nejvíc můžeš. Dávej mu penicilin, vždycky jednu pilulku. Dávej mu aspirin. Ať je v teple. Modli se. Tohle všechno můžeš udělat.“
„Dobře, Nicku. Dobře, zkusím být chlap. Zkusím si to zapamatovat. Ale chtěl bych, abys tu byl, svatá dobroto, jo, chtěl!“
„Dělej, co umíš, Tome. To je všechno.“
Nick byl pryč. Tom se probral a zjistil, že stojí v opuštěné lékárně u pultu výdeje léků na předpis. Na něm stály čtyři lahvičky tabletek. Tom na ně dlouho zíral a pak je sebral.
Tom se vrátil ve čtyři ráno a záda měl ztuhlá chladným deštěm. Venku se trochu vyčasilo a na východě se jasně rýsoval úsvit. Kojak ho vítal rozjařeným štěkáním a Stu zasténal a probral se. Tom k němu přiklekl.
„Stu?“

„Tome? Špatně se mi dýchá.“
„Mám léky, Stu. Nick mi je ukázal. Vezmeš si je a zbavíš se té infekce. Jeden si musíš vzít hned teď.“ Z vaku, který přinesl s sebou, vytáhl Tom čtyři malé skleničky tablet a jednu velkou láhev limonády, obohacené vitamíny. Co se džusu týkalo, neměl Nick pravdu. V greenriverském supermarketu ho byla spousta.
Stu pohlédl na tablety a přidržel si je těsně u očí. „Tome, kdes je vzal?“
„V lékárně. Dal mi je Nick.“
„Ne, vážně.“
„Vážně! Vážně! Nejdřív si vezmi penicilin, ať víme, jestli zabere. Který je penicilin?“
„Tenhle ... ale Tome ...“
„Ne. Musíš. Řekl to Nick. A musíš chodit.“
„Nemůžu chodit. Mám rozbitou nohu. A jsem nemocný.“ Stu měl náhle rozmrzelý, svárlivý hlas. Byl to hlas z nemocničního pokoje.
„Musíš. Nebo tě budu tahat,“ řekl Tom.
Stu ztratil poslední kontakt s realitou. Tom mu vložil do úst penicilinovou kapsuli, a Stu ji spolu s džusem reflexivně spolkl, aby se nezalkl. Rozkašlal se a Tom ho plácal do zad, jako by nechával odříhnout kojence. Pak s vypětím všech sil postavil Stua na zdravou nohu a začal jej vláčet po foyer. Kojak je bázlivě následoval.
„Prosím, Bože,“ řekl Tom. „Prosím, Bože, prosím, Bože.“
Stu vykřikl: „Vím, kde seženeme valchu, Glene! Mají je v tom hudebním obchodě! Viděl jsem jednu ve výloze!“
„Prosím, Bože,“ vydechl Tom. Stuova hlava se mu kymácela na rameni. Byla horká jako rozžhavená plotna. Nohu v dlaze za sebou bezmocně táhl.
Boulder se nikdy nezdál tak daleko jako za tohoto ponurého rána.
Stuův boj se zápalem plic trval čtrnáct dní. Vypil galony Gatorade, Welchova grapefruitového džusu, V-8 a nejrůznějších pomerančových nápojů. Jen zřídka si uvědomoval, co vlastně pije. Moč měl hustou a kyselou. Potřísňoval se jako batole a stejně jako u batolete i jeho stolice byla žlutá a řídká. Tom jej očišťoval. Tom jej tahal po foyeru Hotelu Utah. A Tom v noci čekával, kdy se probudí, ne proto, že Stu v noci zuřivě blouznil, ale protože v těch okamžicích nedýchal tak namáhavě.
Penicilin po dvou dnech vyvolal škaredou červenou vyrážku, a Tom místo něj nasadil ampicilin. Ten byl lepší. 7. října ráno se Tom vzbudil a Stu spal klidněji než po dlouhé dny předtím. Celé tělo měl pokryto potem, ale jeho čelo bylo chladné. Horečka v noci opadla. Po další dva dny Stu jen spal. Tom měl velké problémy, aby jej vůbec vzbudil, když musel brát pilulky a kostky cukru z hotelové restaurace.
11. října nastala recidiva a Tom se hrozně bál, že to znamená konec. Ale tentokrát už horečka nebyla tak vysoká a už nedýchal tak namáhavě a sotva znatelně, jako za těch děsivých rán pátého a šestého.
13. října se Tom v jednom z křesel ve foyeru probral z omámené dřímoty a zjistil, že Stu sedí a rozhlíží se kolem sebe. „Tome,“ zašeptal. „Jsem naživu.“
„Jo,“ řekl Tom radostně. „Svatá dobroto, ano!“
„Mám hlad. Můžeš uvařit nějakou polívku, Tome? Třeba s nudlema?“
Osmnáctého začal zvolna znovu získávat sílu. Byl schopen se na berlích, které Tom přinesl z lékárny, vydávat na pětiminutové procházky po foyeru. Když mu začaly srůstat kosti, cítil na noze nesnesitelné, k zbláznění dráždivé svrbění. 20. října poprvé vyšel ven, navlečený do teplého spodního prádla a velké bundy z ovčí kůže.
Ten den byl teplý a slunečný, ale byl z něj už cítit skrytý chlad. V Boulderu je možná ještě podzim v plném proudu a rudnou osiky, ale tady už je zima za dveřmi. Ve stinných místech, jichž se nikdy nedotklo slunce, viděl Stu krystalky zmrzlého sněhu.
„Já nevím, Tome,“ řekl. „Myslím, že bychom se mohli dostat ke Grand Junction, ale co pak, to prostě nevím. V horách bude spousta sněhu. A já si stejně ještě chvíli na nic takového netroufnu. Musím zase nabrat dech.“
„Jak dlouho ho budeš nabírat, Stu?“
„Nevím, Tome. Počkáme a uvidíme.“

Stu byl rozhodnut nevydat se do hor příliš brzy, netlačit na pilu - byl příliš blízko smrti, než aby nedokázal vychutnat uzdravení. Chtěl být tak plný sil, jak to jen půjde. Z hotelového foyer se přestěhovali do dvou místností, propojených se salónem v prvním patře. Místnost naproti se stala Kojakovou dočasnou boudou. Stuova noha se doopravdy hojila, ale díky nedokonale přiložené dlaze nebyla doopravdy rovná, dokud mu ji George Richardson znovu nezlomil a nespravil. Když odložil berly, kulhal.
Nicméně se vrhl do cvičení a snažil se nohu posílit. Dodat končetině alespoň pětasedmdesát procent původní výkonnosti bude zřejmě dost dlouhý proces, ale nejspíš na to bude mít celou zimu.
28. října bylo Green River poprášeno téměř pěti centimetry sněhu.
„Jestli brzy nevyrazíme," řekl Stu Tomovi, když se spolu dívali na sníh, „strávíme v Hotelu Utah celou tu zatracenou zimu."
Dalšího dne odvezli plymouth k benzínové pumpě na předměstí. Vyměnili ojeté zadní pneumatiky za pár nových s hlubokým vzorkem. Často odpočívali a nejtěžší práce zůstávala na Tomovi. Stu zvažoval, že by si pořídil auto s náhonem na všechna čtyři kola, nakonec se iracionálně rozhodl, že by se měli držet svého štěstí. Tom ukončil operaci naložením třicetikilového pytle písku do kufru plymouthu. Na Haloween opustili Green River a vydali se na východ.
Ke Grand Junction dorazili v poledne 2. prosince, a - jak se později ukázalo - stihli to sotva o tři hodiny. Dopoledne se temně zatáhla obloha, a když zahnuli na hlavní třídu, po kapotě plymouthu začaly rejdit první vločky sněhu. Zažili po cestě asi šest krátkých sněhových přeháněk, ale tohle na přeháňku nevypadalo. Obloha slibovala pořádný sníh.
„Vyber si místo," řekl Stu. „Možná tu chvíli zůstaneme."
Tom ukázal. „Tamhle! Ten motel s hvězdou!"
Motel s hvězdou byl Holiday Inn Grand Junction. Pod nápisem a rozkývanou hvězdou byla velká plátěná střecha a na ní bylo velkými písmeny napsáno: ÍTEJTE N LETN M FEST VALU V GR ND JUNC ON! 12.-14. ČE VNA!
„Fajn!" řekl Stu. „To je Holiday Inn."
Zahnul k němu a vypnul motor plymouthu, který se, pokud oba věděli, už nikdy nerozeběhl. Ve dvě odpoledne se sněhová přeháňka změnila v hustou bílou oponu, která padala bezhlesně a zřejmě navždy. Ve čtyři se slabý vítr změnil ve vichřici, která před sebou hnala sníh a vršila závěje, jež rostly takřka snovou rychlostí. Sněžilo celou noc. Když Tom se Stuem následujícího rána vstali, našli Kojaka sedět před velkými dvojitými dveřmi, jak vyhlíží do téměř nehybného světa venku. Nehnulo se nic, vyjma sojky, která si vykračovala po rozmačkaných zbytcích letního plátěného přístřešku naproti.
„Svatý rány," zašeptal Tom. „Jsme zasněžený, viď, Stu?"
Stu přikývl.
„Jak se v tomhle můžeme dostat do Boulderu?"
„Počkáme do jara."
„Tak dlouho?" Tom vypadal utrápeně a Stu to velké dítě objal kolem ramen.
„Neboj, to uteče," řekl, ale nebyl si vůbec jistý, zda někdo z nich vydrží čekat tak dlouho.
Stu ve tmě chvíli sténal a lapal po dechu. Nakonec vyrazil výkřik tak hlasitý, že se vzbudil. Když se probral, vzpíral se ve svém pokoji v Holiday Inn na loktech a zíral do prázdna. Dlouze a roztřeseně vydechl a zašátral na nočním stolku po lampě. Musel dvakrát cvaknout vypínačem, než se mu rozbřesklo. Je zábavné, jak pomalu mizí víra v elektřinu. Na podlaze našel petrolejku a zapálil ji. Když se rozsvítila, použil nočník. Pak se posadil do křesla u stolu. Pohlédl na hodinky. Bylo čtvrt na čtyři.
Znovu ten sen. Sen o Frannie. Noční můra.
Je to vždycky stejné. Frannie v bolestech, obličej zalitý potem. Mezi stehny jí stojí Richardson a vedle něj Laurie Constableová. Frannie má nohy v držácích z nerezavějící oceli ...
Tlač, Frannie. Tlač dolů, do pánve. Vedeš si dobře.
Když ale Stu pohlédl do Georgeových zachmuřených očí nad okrajem masky, bylo mu jasné, že si Frannie vůbec nevede dobře. Něco nebylo v pořádku. Laurie jí stírala pot z obličeje a shrnovala vlasy z čela.
Porod koncem pánevním.
Kdo to řekl? Byl to zlověstný, nehmotný hlas, hluboký a pomalý, jako když pustíte singl rychlostí

třiatřicet a jedna třetina.
Porod koncem pánevním.
Georgeův hlas: Raději zavolejte Dicka. Řekněte mu, že tu máme ...
Lauřin hlas: Doktore, ztrácí spoustu krve ...
Stu si zapálil cigaretu. Byla hrozně zatuchlá, ale po tom zvláštním snu by mu nebylo po chuti nic. Je to jen děsivý sen, to je, všechno. Máš ten typický pocit nafoukanýho chlapáka, že když tam nebudeš, nic nepůjde tak, jak by mělo. Kašli na to, Stu; ne všechny sny jsou pravdivé.
Jenže za poslední půlrok tolik pravdivých bylo. Neopouštěl jej pocit, že ten stále se vracející sen o Franině porodu mu ukazuje budoucnost.
Zamáčkl polodokouřenou cigaretu a tupě hleděl do nehybného plamene petrolejové lampy. Bylo 29. prosince; v Holiday Inn v Grand Junction přebývali už téměř čtyři týdny. Čas ubíhal pomalu, dařilo se jim ale zabavovat se tím, že prozkoumávali město a brali si nejrůznější drobnosti.
Stu našel v železářství na Grand Avenue středně veliký generátor honda a Tom jej dopravil do městské kongresové haly tak, že jej položil na saně, do nichž pak zapřáhl sněžný skútr - jinými slovy velmi podobně jako Popeláč, když dopravoval svůj poslední dar Randallu Flaggovi.
„Co s tím budeme dělat?“ zeptal se Tom. „Pustíme v motelu elektriku?“
„Na to je moc malý,“ odpověděl Stu.
„Tak co? Na co to je?“ Tom hořel netrpělivostí.
„Uvidíš,“řekl Stu.
Zanesli generátor do elektrické centrály kongresové haly a Tom na něj okamžitě zapomněl - což bylo přesně to, v co Stu doufal. Následujícího dne zajel skútrem do kina a na saních, které tentokrát i se skútrem řídil sám, přivezl pětatřicetimilimetrovou promítačku, již na jedné ze svých průzkumných výprav objevil ve skladišti. Uložili ji tam v plastikovém obalu ... a pak, soudě dle nánosu prachu, který byl na obalu, na ni prostě zapomněli.
Noha mu docela dobře sílila, ale i tak mu přeprava projektoru ode dveří doprostřed sálu trvala skoro tři hodiny. Zapřel promítačku třemi špalky a očekával, že se každou chvíli objeví Tom, který ho bude hledat. Kdyby vzal Toma s sebou, běžela by práce rychleji, ale zkazilo by to překvapení. Jenže Tom byl očividně ve městě za nějakou vlastní prací a Stu jej celý den neviděl. Když se do Holiday Inn kolem páté vrátil, s růžovými tvářemi a zamotaný v šále, bylo překvapení připraveno.
Stu přinesl všech šest filmů, které ve velkém grandcanyonském kinokomplexu před nákazou promítali. Po večeři nenuceně řekl: „Pojď se mnou do kongresové haly, Tome.“
„Proč?“
„Uvidíš.“
Kongresová hala byla právě naproti Holiday Inn, jen přes zasněženou ulici. Stu Tomovi ve dveřích podal krabici popcornu.
„A na co je tohle?“ zeptal se Tom.
„Na film se bez popcornu dívat nemůžeš, ty hlupačisko,“ zašklebil se Stu.
„FILM?“
„Jasně.“
Tom vpálil do kongresové haly. Spatřil velký projektor, připravený, s navinutou cívkou. Spatřil stažené velké promítací plátno. Spatřil dvě skládací křesla uprostřed obrovské, prázdné místnosti.
„Jóva,“ zašeptal, a výraz překvapení na jeho tváři splnil vše, v co Stu doufal.
„Tohle jsem dělal po tři léta v letním kině v Braintree,“ řekl Stu. „Doufám, že jsem nezapomněl, jak to svinstvo slepit, kdyby se film roztrhl.“
„Jóva,“ řekl Tom znovu.
„Mezi jednotlivýma cívkama budeme muset čekat. Nedokázal jsem jít tam znovu pro další promítačku.“
Stu se propletl změtí provizorních kabelů, vedoucích ke generátoru v centrále, a zatáhl za lanko startéru. Generátor přátelsky zabafal. Stu zavřel dveře tak, aby zdusily zvuk motoru a zabránily světlům proniknout do sálu. Po pěti minutách seděli vedle sebe a sledovali Sylvestera Stallona, jak ve filmu Rambo IV zabíjí dealery drog po stovkách. Nad nimi ze šestnácti reprobeden kongresové haly vřeštělo dolby stereo, občas tak hlasitě, že se jen stěží daly rozeznat dialogy (dá-li se to označit za dialogy) ...

oběma se to ale k uzoufání líbilo.
Když o tom teď Stu přemýšlel, usmál se. Někdo nechápavý by jej mohl označit za hlupáka - mohl s mnohem menším úsilím přivézt videorekordér a byli by měli k dispozici stovky filmů, aniž by museli vytáhnout paty z Holiday Inu. Ale podle Stua filmy v televizi nejsou to samé, a nikdy nebyly. A ani o to vlastně nejde. Jde vlastně o to, že mají spoustu času k zabíjení ... a čas někdy umírá zatraceně neochotně.
Jedním z filmů nicméně byl remake jedné z posledních Disneyových pohádek, Oliver a spol, který nebyl nikdy uveden na videu. Tom se na něj díval znovu a znovu a smál se jako malé děcko šaškovinám Olivera, Artful Dodgera a Fagina, kteří ve filmu žili na bárce v New Yorku a spali v ukradené letecké sedačce.
Nádavkem ke kinu postavil Stu přes dvacet modelů, včetně rolls-royce, který se skládal ze dvou set čtyřiceti částí a před superchřipkou se prodával za pětašedesát dolarů. Tom postavil podivnou, ale jaksi podmanivou plastickou krajinu, která zabírala téměř polovinu pokoje hlavního provozního hotelu; použil papírovou drť, sádru a nejrůznější potravinářská barviva. Nazýval to Měsíční základnou Alfa. Jo, udržovali se v činnosti, ale -To, na co myslíš, je šílené.
Ohnul nohu. Byla v lepším stavu, než by se předtím odvažoval doufat, hlavně díky posilovně a cvičebním strojům v motelu. Pořád byla znatelně ztuhlá a trochu bolela, dokázal ale už pokulhávat i bez berlí. Kdyby se do toho pustili pomalu a zlehka, mohli by to zvládnout. Byl si jistý, že by mohl Tomovi ukázat, jak se řídí jeden ze sněžných skútrů, které tady měl v garáži skoro každý. Tak dvacet mil denně, sbalit stanové dílce, velké spací pytle, spoustu těch lyofylizovaných koncentrátů ...
Jasně, a až na vás ve Vailském průsmyku bude padat lavina, můžete na ni s Tomem mávat balením sušených mrkviček a křičet, ať zmizí. Je to šílené.
Ale stejně ...
Zamáčkl cigaretu a zhasil lampu. Trvalo ale dlouho, než se mu podařilo usnout.
Po snídani řekl: „Tome, jak moc by ses chtěl vrátit do Boulderu?“ „A vidět Fran? Dicka? Sandy? Svatá dobroto, chtěl bych se vrátit do Boulderu úplně nejvíc ze všeho, Stu. Nevzali mi můj domeček, že ne?“ „Ne, určitě ne. Myslel jsem tím: stálo by ti za to se o to pokusit?“ Tom na něj rozpačitě hleděl. Stu už už začal s bližším vysvětlováním, když Tom řekl: „Svatá dobroto, aspoň to zkusíme, ne?“ A bylo to.
Posledního listopadu opustili Grand Junction.
Nakonec nebylo nutné učit Toma základům jízdy na sněžném skútru. Stu našel v garáži Coloradské správy silnic, která byla necelou míli od Holiday Inn, obrovský stroj. Měl velmi silný motor, proudnicový kryt, jenž dokáže prořínout i nejsilnější vítr, a - a to bylo nejdůležitější - byl upraven tak, aby se na něj dala připevnit poměrně velká nákladní plošina. Kdysi na ní bezpochyby bylo kompletní vyprošťovací a další pohotovostní nářadí. Plošina byla dost rozměrná, aby se na ni pohodlně vešel vzrostlý pes.
Vzhledem k počtu obchodů, které byly ve městě zaměřeny na výletní aktivity, neměli žádné potíže s vybavením na cestu, přestože superchřipka udeřila na počátku léta. Vzali si lehké stanové dílce, tlusté spací pytle, dva páry běžek (ačkoliv při pomyšlení na to, že by učil Toma základům lyžování, tuhla Stuovi krev v žilách), velká kamínka na benzín, lampy, kanystry benzínu, náhradní baterie, potravinové koncentráty a velkou pušku s teleskopem.
Ve dvě odpoledne onoho prvního dne Stu zjistil, že jeho strach ze zapadnutí do sněhu a vyhladovění byl zbytečný. Lesy se doslova hemžily potravou; nic takového v životě ještě neviděl. Později odpoledne zastřelil jelena, svého prvního jelena od deváté třídy, kdy šel za školu, aby mohl se strýčkem Dalem jít na lov. Tamto byla šlachovitá laň, jejíž maso chutnalo divočinou a trochu hořce ... protože se pásla na kopřivách, říkal strýček Dále. Tohle byl jelen, krásný, mohutný a širokoplecí. Jenomže, říkal si Stu, když vyvrhoval zvíře nožem, který vzal v grandjunctionském obchodě se sportovními potřebami, zima teprve začíná. Příroda má vlastní cesty, jak se vyrovnat s přemnožením.
Zatímco Stu jelena kuchal, jak nejlépe uměl, rozdělal Tom oheň. Rukávy Stuova kabátu byly lepkavé a špinavé od krve. Když byl s jelenem hotový, byla už tři hodiny tma a jeho poraněná noha zpívala „Ave Maria“. Jelena, kterého dostali se strýčkem Dalem, odnesli ke starému muži jménem Schoey, který žil v chatrči těsně za hranicemi města Braintree. Vyvrhl a stáhl jelena za tři dolary a pět kilo jeleního masa.
„Moc bych si přál, aby tu starý Schoey dnes byl,“ povzdechl si.

„Kdo?“ přeptal se Tom, vytržen z polospánku.
„Nikdo, Tome. Jen si tak mluvím pro sebe.“
Ukázalo se, že zvěřina stála za to. Chutná a lahodná. Když se nacpali, Stu opekl dalších patnáct kilo masa a následujícího rána je naložil do jedné z menších nákladních prostor skútru silniční správy. Prvního dne urazili jen pětadvacet kilometrů.
Oné noci se sen změnil. Znovu byl v porodním sále. Všude byla krev - rukávy bílého pláště, který měl na sobě, byly špinavé a lepkavé. Prostěradlo, jímž byla Frannie přikryta, bylo skrz naskrz prosáklé. A pořád křičela.
Už jde, vydechl George. Konečně přišel jeho čas, Frannie, čeká, až se narodí, tak tlač! TLAČ!
A pak přišlo, přišlo v závěrečné záplavě krve. George dítě držel za boky, které se objevily nejdříve, a uvolnil je.
Laurie začala ječet. Nástroje z nerezavějící oceli se rozletěly po sále -
Protože to byl vlk se vztekle rozšklebeným lidským obličejem, jeho obličejem, byl to Flagg, jeho čas znovu přišel, nebyl mrtvý, ještě ne, ještě šlapal po světě, Frannie porodila Randalla Flagga -
Stu se vzbudil a v uších mu zněl vlastní drsný dech. Křičel?
Tom ještě spal, zachumlaný do spacáku tak hluboko, že z něj Stu viděl jen šešulku. Kojak byl schoulený vedle něj. Všechno je v pořádku, byl to jen sen -
A pak se nocí rozlehlo zavytí, stoupalo k nebi, skučelo, stříbřité zazvonění ryzí hrůzy ... vlčí zavytí, nebo snad výkřik zabijáckého ducha.
Kojak pozvedl hlavu.
Stuovi na pažích, na stehnech a v rozkroku vyrazila husí kůže.
Zavytí se už neozvalo.
Stu usnul. Ráno se sbalili a jeli dál. A byl to Tom, kdo si všiml, že všechny jelení vnitřnosti zmizely. Na místě, kde ležely, byla změť stop, a krvavé skvrny na sněhu mířily od tábora a zvolna bledly do světle růžové ... to ale bylo všechno.
Díky pěti dnům dobrého počasí se dostali až k Rifle. Následujícího rána procitli do začínajícího blizzardu. Stu řekl, že by tu měli počkat, a tak se utábořili v místním motelu. Tom držel dveře haly a Stu vjel se skútrem dovnitř. Jak řekl Tomovi, byla to praktická garáž, i když hrubé pásy skútru značně potrhaly huňatý koberec.
Sněžilo tři dny. Když se ráno 10. prosince probudili a vyhrabali z pelechů, jasně svítilo slunce a teploměr se vyšplhal kousek nad nulu. Sněhu bylo o mnoho víc a držet se zákrut silnice I-19 bylo mnohem těžší. Ale to Stua toho jasného, slunečného dne tolik nepálilo. Když se pozdě odpoledne prodlužovaly stíny, Stu přiškrtil motor a pak jej úplně vypnul, s hlavou skloněnou, celým tělem soustředěn na zvuky kolem sebe.
„Co se děje, Stu? Co -“ Pak to uslyšel i Tom. Vysoko nad nimi se ozývalo tiché hřmění. Pak přešlo do hlubokého rachotu a ztichlo. Odpoledne bylo znovu tiché.
„Stu?“ ozval se bojácně Tom.
„Nedělej si starosti,“ řekl a pomyslel si: Dělám si dost starostí za nás oba.
Teplé počasí vydrželo. 13. prosince se dostali k Shoshone a stále stoupali k hřebenu Skalistých hor - nejvyšším bodem, od něhož budou už jen sestupovat, jim měl být průsmyk Loveland Pass.
Znovu a znovu slyšeli tiché rachocení lavin, někdy vzdálené, jindy tak blízko, že jim nezbývalo než hledět vzhůru a doufat, že oblohu nezahalí velké plásty bílé smrti. Dvanáctého ledna lavina přeletěla přes místo, kde byli jen půl hodiny předtím, a pohřbila stopy pásů sněžného skútru tunami udusaného sněhu. Stu se více a více obával, že je nakonec zabijí vibrace, způsobené zvukem motoru, které strhnou proud, jenž je pohřbí deset metrů hluboko dříve, než si vůbec uvědomí, co se děje. Nemohli ale dělat nic než spěchat a doufat, že všechno dobře dopadne.
Pak se teplota znovu snížila a ta hrozba byla o něco méně akutní. Kvůli bouři museli na další dva dny zastavit. Pak pokračovali ... a za nocí znovu vyli vlci. Někdy byli daleko, někdy tak blízko, že se zdálo, jako by byli těsně vedle stanů, a Kojak se vždy vymrštil na všechny čtyři a z hrudi se mu dralo tiché vrčení, připomínající drnčení ocelové pružiny. Ale teplota zůstala nízká a lavin ubylo, i když osmnáctého je jedna opět minula velmi blízko.

22. prosince před městem Avon najel Stu sněžným skútrem na krajnici dálnice. V té chvíli jeli stabilně patnáct kilometrů v hodině, pohodlnou a bezpečnou rychlostí, a za nimi zůstávala oblaka sněhu. Tom právě ukazoval dolů na malou vesnici, která vypadala jako ze starých obrázků, s kostelní věží a neporušenými návějemi v okapech domů. V příštím okamžiku se začala kapota motoru skútru naklánět.
„Co se kurva -“ začal Stu a na víc neměl čas.
Skútr se dál sunul kupředu. Stu zařadil zpátečku, ale bylo už pozdě. Pocítili zvláštní vjem beztíže, pocit, který máte, když opouštíte skokanské prkno a gravitace právě vyvažuje váš skok vzhůru. Stuovi se ztratil Tom i Kojak z dohledu. Před ním byl chladný sníh. Když otevřel ústa k výkřiku, ucpal mu je sníh. Dostal se mu pod kabát. Kutálel se. Padal. Nakonec se zastavil v hluboké bílé sněhové peřině. Vyškrábal se na povrch jako plavec a každé nadechnutí jej bolelo. Hrdlo měl spálené sněhem.
„Tome!“ zakřičel a šlapal sníh. Dost zvláštní bylo, že z tohoto úhlu viděl krajnici zcela jasně, a jasně viděl i místo, kde z ní sjeli a způsobili tak svou vlastní malou lavinu. Zadek skútru trčel ze sněhu asi o pět metrů dál po svahu. Vypadal jako oranžová boje. Je zvláštní, jak přetrvávají ty příměry k vodě ... a - co se toho týče, neutopil se Tom?
„Tome! Tomíku!“
Vynořil se Kojak. Vypadal, jako by byl od čumáku k ocasu poprášen jemnými krystalky cukru, a rázoval si sněhem ke Stuovi.
„Kojaku!“ vykřikl Stu. „Najdi Toma! Najdi Toma!“
Kojak zaštěkal a zahrabal, aby se otočil. Zamířil k zvlněnému místu ve sněhu a znovu zaštěkal. Stu se namáhavě a v pádech k tomu místu dostal a přepadl přes něj. Jednou rukou v rukavici popadl Toma za kabát a Tom zoufale vykřikl. Nadskočil, lapal po dechu a dávil se, a oba dopadli zády na povrch závěje. Hulákal a chrčel.
„Můj krk! Úplně hoří! Svatá dobroto, dobrotěnko -“
„To je tím ledem, Tome. Přejde to.“
„Dusil jsem se -“
„Už je to v pořádku, Tome. Bude to fajn.“
Leželi na sněhu a nabírali dech. Stu položil Tomovi ruku kolem ramen, aby svého velkého kamaráda zklidnil. V dáli se ozvalo rachocení další laviny, které po chvíli utichlo.
Trvalo jim celý zbytek dne, než urazili necelý kilometr mezi místem jejich pádu a Avone. O tom, že by zachránili sněžný skútr nebo něco z jeho nákladu, nemohlo být ani řeči; byl příliš hluboko ve sněhu. Zůstane tam přinejmenším do jara - možná navždy, jak se tak teď věci mají.
Do města se dostali hodinu po setmění. Byla příliš velká zima, než aby se zmohli na něco jiného než na rozděláni ohně a nalezení alespoň trochu teplého místa na spaní. Té noci neměli žádné sny - propadli se do temnoty naprostého vyčerpaní.
Ráno se pustili do nového vybavování na cestu. V malém městečku Avon to bylo o hodně těžší než v Grand Junction. Stu znovu rozvažoval, zda by tam neměli zůstat a přezimovat - kdyby řekl, že právě to je třeba udělat, Tom by se jej na nic neptal. Předešlého odpoledne se jim dostalo dost názorné lekce o tom, co se stane těm, kteří příliš pokoušejí své štěstí. Nakonec ten nápad ale zamítl. Dítě má přijít někdy na začátku ledna. Chtěl u toho být. Chtěl na vlastní oči vidět, že je všechno v pořádku.
Na konci krátké avonské hlavní třídy narazili na obchod místního dealera firmy John Deere a v garáži za autosalónem našli dva ojeté sněžné skútry téže značky. Žádný z nich nebyl tak dobrý jako stroj silniční správy, s nímž Stu sjel z krajnice, ale jeden měl rozšířené pásy a Stu si myslel, že by mohl vyhovovat. Nenašli žádné koncentráty a museli se místo toho spokojit s konzervami. Druhou polovinu dne strávili slíděním po tábornickém vybavení v místních domech. Ta práce se nezamlouvala ani jednomu z nich. Všude bylo plno obětí epidemie, přeměněných v groteskní polorozpadlé exponáty z jeskynního ledového muzea.
Před setměním měli většinu toho, po čem pásli, na jednom místě - ve velkém obytném domě těsně vedle hlavního tahu. Před úderem epidemie byl očividně plný mladých lidí, takových, co přišli do Colorada, aby dělali všechno to, o čem zpíval John Denver. Tom našel pod schodištěm velký plastikový pytel, plný velmi účinné odrůdy „Rocky Mountain High.“
„Co to je? Je to tabák, Stu?“

Stu se zašklebil. „No, myslím, že někteří lidi by si to mysleli. Je to plevel, Tome. Nech to tam, kdes to našel.“
Pečlivě naložili sněžný skútr, zvlášť uložili konzervy, dolů uvázali nové spacáky a stanové dílce. Když vyšly první hvězdy, rozhodli se strávit v Avonu ještě jednu noc.
Pomalu jeli po křupajícím sněhu k domu, kde se utábořili. Stu si s ohromením uvědomil, že zítra bude Adama a Evy. Zdálo se neuvěřitelné, že čas uběhl tak rychle, ale důkaz na něj zíral z jeho náramkových hodinek. Grand Junction opustili už před třemi týdny.
Když se dostali k domu, řekl Stu: „Běž s Kojakem dovnitř a rozdělejte oheň. Mám ještě pochůzku.“
„Co to je, Stu?“
„No, to je překvapení,“ odpověděl Stu.
„Překvapení? Přijdu na to?“
„Jo.“
„Kdy?“ zaleskly se Tomovi oči.
„Za pár dní.“
„Tom Cullen nedokáže čekat na překvapení pár dní, kdepak.“
„Tom Cullen bude muset,“ řekl Stu s úsměvem. „Vrátím se za hodinu. Připrav se k odchodu.“
„No ... tak jo.“
Trvalo přes hodinu a půl, než Stu získal přesně to, co chtěl. Tom jej kvůli překvapení trápil po další dvě nebo tři hodiny. Stu vždycky jen něco zamumlal, a jak šel čas, Tom na to úplně zapomněl.
Když leželi ve tmě, Stu řekl: „Vsadil bych se, že bys teď býval radši, kdybychom zůstali v Grand Junction, co?“
„Svatá dobroto, kdepak,“ odpověděl Tom ospale. „Chci se co nejrychleji dostat do svého domku. Doufám, že znovu nesjedeme z cesty a nespadneme. Tom Cullen se skoro udusil!“
„Musíme jet pomaleji a víc si dávat pozor,“ řekl Stu a nezmínil se o tom, co by se jim nejspíš stalo, kdyby znovu sjeli ... a v dosahu nebyly žádné stanové dílce.
„Kdy myslíš, že tam budem, Stu?“
„Bude to ještě chvíli trvat, starý brachu. Ale dostaneme se tam. A myslím, že nejlepší, co teď můžeme udělat, je spát. Ty ne?“
„Já taky.“
Stu zhasl světlo.
Té noci se mu zdálo, že Frannie i vlčí dítě zemřeli při potratu. Z velké dálky slyšel, jak George Richardson říká: To kvůli chřipce. Už žádné děti. Kvůli chřipce už nikdo neotěhotní. V každém kotli kuře a v každé děloze vlk. Nemáme naději. Lidstvo nemá naději. Kvůli chřipce.
A odněkud zblízka se ozvalo výsměšné zavytí temného muže.
Na Adama a Evu začaly dny, příhodné pro cestování, a vydržely skoro až do Nového roku. Díky mrazu se povrch sněhu zpevnil. Vítr hnal vířivá oblaka ledových krystalků a vršil je do prašných sněhových jazyků, jimiž projížděl sněžný skútr John Deere bez nejmenších problémů. Aby se uchránili sněžné slepoty, měli oba na očích sluneční brýle.
Utábořili se na sněhu asi čtyřiadvacet mil východně od Avonu, poblíž Silverthorne. Byli v hrdle průsmyku Loveland Pass a ucpaný a zasypaný Eisenhowerův tunel ležel někde na východ pod nimi. Když čekali, až se jim ohřeje večeře, Stu objevil zajímavou věc. Z dlouhé chvíle tesal sekerou do ledového příkrovu a vyhrabával zpod něj prachový sníh, když tu narazil na hloubku jedné paže na modrý kov. Málem na to Toma upozornil, pak si to ale rozmyslel. Myšlenka, že sedí sotva půl metru nad dopravní zácpou, sotva půl metru nad Bůh ví kolika mrtvými těly, mu nepřišla dvakrát povzbudivá.
Když se Tom pětadvacátého ve čtvrt na sedm vzbudil, byl už Stu vzhůru a vařil snídani, což mu přišlo dost divné; jindy téměř vždy vstával dříve než Stu. Nad ohněm visel kotlík Campbellovy zeleninové polévky, která právě zvolna začínala vřít. Kojak to nadšeně pozoroval.
„Dobré ráno, Stu,“ řekl Tom, rozepjal zip a hrabal se ze spacáku a stanového dílce. Potřeboval hrozně čůrat.
„Brý ráno,“ odpověděl Stu ledabyle. „A hezký Vánoce.“
„Vánoce?“ hleděl na něj Tom a zapomněl, jak moc musel na záchod. „Vánoce ?“ zopakoval.

„Vánoční ráno.“ Ukázal palcem nalevo od Toma. „líp se mi to nepovedlo.“
Do sněhu byl zapíchnut asi půlmetrový vrchol jedle. Byl vyzdoben stříbrnými řetězy, které Stu našel ve skladu avonského papírnictví.
„Stromeček,“ zašeptal Tom bázlivě. „A dárečky. Jsou to dárečky, že jo, Stu?“
Pod stromečkem byly ve sněhu tři balíčky, všechny zabalené v jemném bleděmodrém papíře, na němž byl vzorek stříbrných svatebních zvonů - v papírnictví vánoční papír neměli, dokonce ani ve skladu.
„Správně, jsou to dárečky,“ řekl Stu. „Pro tebe. Myslím, že je přinesl Santa Claus.“
Tom ke Stuovi rozhořčeně vzhlédl: „Tom Cullen ví, že žádný Santa Claus není! Svatá dobroto, ne! Jsou od tebe!“ Začínal vypadat utrápeně. „A já jsem ti vůbec nic nedal! Zapomněl jsem ... Nevěděl jsem, že jsou Vánoce ... Jsem hloupý! Hloupý!“ Zaťal pěsti a bil se do čela. Měl na krajíčku.
Stu si k němu přičapl. „Tome,“ řekl. „Ty jsi mi dal vánoční dáreček už dávno.“
„Ne, pane, nedal. Zapomněl jsem. Tom Cullen není nic jiného než hlupák, P-Á-N-I, to je ale hlupák. „
„Ale to víš, že dal. Ten nejlepší, jaký je. Žiju. Kdyby tě nebylo, nebyl bych naživu.“
Tom na něj nechápavě hleděl.
„Kdybys tamtudy nešel, zemřel bych ve strži na západ od Green River. A kdyby tě nebylo, Tome, zemřel bych na zápal plic nebo chřipku nebo co to bylo tam v Hotelu Utah. Nevím, jaks vybral ty správné pilulky ... ať už díky Nickovi nebo Bohu nebo prostě štěstí, ale udělals to ty. Nemá smysl, abys o sobě říkal, že jsi hlupák. Kdyby tě nebylo, těchto Vánoc bych se nedočkal. Jsem tvým dlužníkem.“
Tom řekl: „Ale ... to není to samé,“ ale zářil radostí.
„Je to to samé,“ řekl vážně Stu.
„No -“
„No tak, rozbal si dárečky. Podívej se, co ti přinesl. O půlnoci jsem slyšel jeho sáňky. Podle všeho se superchřipka za polární kruh nedostala.“
„Tys ho slyšel?“ Tom Stua bedlivě pozoroval, aby zjistil, jestli si z něj neutahuje.
„Něco jsem slyšel.“
Tom popadl první balíček a opatrně jej rozbaloval - plastikový pinball, nová hračka, po které před minulými Vánocemi vřískalo každé dítě, spolu s dvěma bateriemi. Tomovy oči se rozzářily.
„Zapni to,“ řekl Stu.
„Ne-e, chci vidět, co jsem ještě dostal.“
Byl to teplý rolák, na němž byl vyšitý lyžař. Odpočíval na křivých lyžích a opíral se o hůlky.
„Je tu napsáno: PROŠEL JSEM PRŮSMYKEM LOVELAND PASS,“ řekl mu Stu. „Ještě jsme to sice neudělali, ale myslím, že to dokážeme.“
Tom si bleskově sundal svou bundu s kapuci, natáhl si rolák a znovu oblékl bundu.
„Nádhera! Nádhera, Stu!“
Poslední, nejmenší balíček obsahoval jednoduchý stříbrný medailonek na jemném stříbrném řetízku. Tomovi připadal jako číslo osm, ležící na boku. Udiveně a rozpačitě jej třímal.
„Co to je, Stu?“
„Je to řecký symbol. Pamatuju si to z jednoho vzdělávacího programu. Znamená to nekonečno, Tome. Věčnost.“ Natáhl se k Tomovi a stiskl ruku, svírající medailon. „Myslím, že se snad do Boulderu dostaneme, Tommy. Myslím, že bylo od začátku určeno, abysme tam došli. Rád bych, abys to nosil, Tome, pokud ti to nevadí. A kdybys někdy něco potřeboval a nevěděl, koho o to požádat, podívej se na to a vzpomeň si na Stua Redmana. Jo?“
„Nekonečno,“ řekl Tom a otáčel medailon v prstech. „Věčnost.“
Pověsil si medailon kolem krku.
„Zapamatuju si to,“ prohlásil. „Tom Cullen si to zapamatuje.“
„Sakra! Málem jsem zapomněl!“ Stu hmátl do svého stanového dílce a vytáhl ještě jeden balíček.
„Šťastné Vánoce, Kojaku! Nech mě, abych ti to otevřel.“ Strhl obal a objevila se krabice luxusních psích crackerů. Rozhodil jich po sněhu plnou hrst a Kojak je střelhbitě zhltal. Vrátil se ke Stuovi a s nadějí vrtěl ocasem.
„Další později,“ řekl mu Stu a zavřel krabici. „Chovej se způsobně ve všem, co děláš, jak by řekl ... řekl ten starej blonďák.“ Uvědomil si, že mu hlas klesl do chrapotu a po tváři kanou slzy. Náhle mu Glen

chyběl, a Larry, a Ralph ve svém do týla posazeném klobouku, všichni, kteří jsou pryč. Hrozně mu chyběli. Matka Abagail řekla, že než to skončí, budou se brodit v krvi, a měla pravdu. Stu Redman ji v srdci proklel a požehnal zároveň.
„Stu? Jsi v pořádku?“
„Jo, Tome. Je mi fajn.“ Náhle Toma vřele objal a Tom objal jej. „Šťastné Vánoce, starý brachu.“
Tom se váhavě zeptal: „Můžu zazpívat písničku, než půjdeme dál?“
„Jasně, jestli chceš.“
Stu očekával nejspíš „Rolničky“ nebo „Padá sníh“, zazpívané falešně a asi nezvučným dětským hláskem. Ozval se ale útržek písně „Narodil se Kristus Pán“, zpívaný překvapivě příjemným tenorem.
„Narodil se Kristus Pán,“ nesl se Tomův hlas bílou pustinou a sladce rezonoval, „veselte se - z růže kvítek vykvet nám - radujme se.“
Stu se v refrénu připojil hlasem ne tak příjemným, jako byl Tomův, ale dohromady zněly dobře, a starý lahodný hymnus proplouval tam a zpět mohutným kostelním tichem vánočního rána:
Z života čistého ... z rodu královského ... nám narodil se
„Nic víc si nepamatuju,“ řekl trochu lítostivě Tom. když jejich hlasy utichly.
„Bylo to krásné,“ řekl Stu. Znovu měl na krajíčku. Chybělo jen málo, aby se rozplakal, a to by Tomovi zkazilo náladu. Spolykal slzy. „Musíme jít. Využít světlo.“
„Jasně.“ Pohlédl na Stua, který balil stan. „Jsou to nejhezčí Vánoce, jaký jsem zažil, Stu.“
„To jsem rád, Tommy.“
A zakrátko byli znovu na cestě, jeli pod jasným a chladným vánočním sluncem na východ a vzhůru.
Té noci tábořili pod úpatím Loveland Pass, více než tři a půl kilometru nad úrovní moře. Teplota klesla pod mínus dvacet stupňů a všichni tři spali v jednom stanu. Vítr do nekonečna svištěl, chladný jako čerstvé nabroušená čepel. Vysoko ve stínu vrcholků hor, ozářených měsícem tak, že se zdály blízko, téměř na dotek, vyli vlci. Svět pod nimi se na východ i na západ zdál jako obrovská hrobka.
Brzy ráno je probudilo Kojakovo štěkání. Stu se vyhrabal ke vchodu do stanu a v ruce držel pušku. Vlci se poprvé odvážili na dohled. Sešli dolů a seděli kolem tábora v těsném kruhu a už nevyli, jen hleděli. Oči se jim zeleně leskly a zdálo se, že se všichni nemilosrdně šklebí.
Stu vypálil nazdařbůh šest ran. Rozptýlili se, jeden z nich nadskočil a zhroutil se. Kojak k němu přiklusal, očuchal jej, zdvihl nohu a vymočil se na něj.
„Vlci pořád patří jemu,“ řekl Tom. „Vždycky mu budou patřit.“
Zdálo se, že Tom ještě zpola spí. Oči měl omámené, zamžené a zasněné. Stuovi náhle došlo, co se děje: Tom znovu upadl do toho prapodivného hypnotického stavu.
„Tome ... je mrtvý? Víš to?“
„On nezemře nikdy,“ řekl Tom. „Je ve vlcích, svatá dobroto, ano. V krkavcích. V chřestýších. Ve stínu sýčka o půlnoci a ve škorpiónu o polednách. Spí s netopýry. Je slepý jako oni.“
„Vrátí se?“ zeptal se naléhavě Stu. Po celém těle cítil chlad.
Tom neodpovídal.
„Tommy ...“
„Tom spí. Viděl slona.“
„Tome, vidíš Boulder?“
Venku se na pozadí netečných, rozeklaných hor začala rýsovat zřetelná čára úsvitu.
„Ano. Čekají. Čekají na nějaké slovo. Čekají na jaro. Všude v Boulderu je klid.“
„Vidíš Frannie? „
Tomova tvář se rozjasnila. „Frannie, ano. Je tlustá. Myslím, že bude mít dítě. Bydlí s Lucy Swannovou. Lucy bude mít taky dítě. Ale Frannie ho bude mít dřív. Ledaže ...“ Tomova tvář potemněla.
„Tome? Ledaže co?“
„Dítě ...“
„Co s dítětem?“
Tom se kolem sebe nejistě rozhlédl. „Stříleli jsme po vlcích, že jo? Neusnul jsem, Stu?“
Stu se přinutil k úsměvu. „Tak trochu, Tome.“
„Zdálo se mi o slonovi. To je legrační, co?“

„Jo.“ Co s dítětem? Co s Fran?
Začínal mít podezření, že přijdou pozdě; že ať už Tom viděl cokoliv, stane se to dříve, než dorazí.
Dobré počasí se změnilo tři dny před Novým rokem a oni se zastavili v Kitteredge. Byli už tak blízko Boulderu, že pro oba to zdržení představovalo hořké zklamání - dokonce i Kojak se zdál nepokojný a neklidný.
„Mužem zase brzy dál, Stu?“ zeptal se s nadějí v hlase Tom.
„Nevím,“ řekl Stu. „Doufám. Kdyby tak to počasí chtělo vydržet ještě pár dní. Víc myslím nepotřebujeme. Zatraceně!“ Vzdechl, pak pokrčil rameny. „No, možná je to jen přeháňka.“
Vyklubala se z toho ale nejhorší bouře té zimy. Sněžilo pět dní a vršily se závěje, které byly místy čtyři a někde i pět metrů vysoké. Když se z nich druhého ledna vyhrabali, aby uzřeli slunce tak matné a malé jako zašlá měděná mince, nebyl vidět jediný ukazatel směru nebo patník. Vítr vytvaroval závěje a sněhové duny do divokých, křivolakých tvarů. Zdálo se, že jsou na jiné planetě.
Jeli dál, ale jeli pomaleji než kdy předtím; hledání cesty přestalo být nepříjemným zdržováním; stal se z toho vážný problém. Skútr několikrát uvázl a oni ho museli vyprošťovat. A druhého dne roku 1991 se znovu začalo ozývat dunivé hřmění lavin.
Čtvrtého ledna se dostali k místu, kde se státní šestka dělí a od mýtnice míří svou vlastní cestou do Goldenu, a ačkoliv to nikdo z nich nevěděl - neměli žádné sny ani předtuchy - byl to den, kdy Frannie Goldsmithová dostala porodní bolesti.
„Fajn,“ řekl Stu, když odpočívali na výjezdu z dálnice. „Aspoň už nebudeme muset hledat cestu. Vystříleli ji do skal. Stejně, měli jsme zatracený štěstí, že jsme našli výjezd z dálnice.“
Dokud byli na silnici, bylo to snadné. To ale neplatilo, když měli projíždět tunely. Najít vchod znamenalo někdy prokopat se prašanem a jindy upěchovanými zbytky závějí. Sněžný skútr po holé silnici uvnitř tunelů nešťastně chřestil a rachotil.
Ještě horší byl děs, který je v tunelech čekal - jak by jim mohli říci Popeláč i Larry. Až na kužele světla, vrhané reflektorem skútru, tam byla tma jako v důlních štolách, protože oba konce byly ucpány sněhem. Připadali si tam jako v temném mrazáku. Postupovali bolestně pomalu, a dostat se z kteréhokoliv tunelu ven představovalo malý technický rébus. Stu se moc bál, že se dostanou do tunelu, který bude zcela neprůchodný bez ohledu na to, jak moc se budou lopotit a dřít a jak složitě budou přesouvat auta, uvázlá uvnitř. Jestli se to stane, budou se muset otočit a uhánět zpátky na dálnici. To by je stálo přinejmenším týden. Opustit skútr nepřicházelo v úvahu; něco takového by znamenalo velmi bolestivý způsob sebevraždy.
A Boulder je k zešílení blízko.
Sedmého ledna, zhruba dvě hodiny poté, co se vyhrabali z dalšího tunelu, se Tom postavil na zádi skútru a ukázal před sebe: „Co to je, Stu?“
Stu byl unavený, nabručený a tak nějak bez nálady. Sny už přestaly a to bylo jaksi zvrhle ještě horší, než když přicházely.
„Nevstávej, když jedeme, Tome. Kolikrát ti to mám opakovat?! Přepadneš a vletíš po hlavě do sněhu a -“
„Jo, ale co to je? Vypadá to jako most. Dostali jsme se k nějaké řece, Stu?“
Stu se rozhlédl, uviděl to, přiškrtil motor a zastavil.
„Co to je?“ zeptal se se strachem Tom.
„Mimoúrovňový výjezd,“ zamumlal Stu. „Já - já tomu prostě nemůžu uvěřit -“
„Mimoúrovňový co?“
Stu se otočil a popadl Toma za ramena. „Je to výjezd u Goldenu, Tome. To je stodevatenáctka, Tome, silnice 119! Boulderská cesta! Jsme jen dvacet mil od města! Možná ještě míň!“
Tom konečně pochopil. Poklesla mu čelist a komický výraz na jeho tváři přiměl Stua k hlasitému smíchu. Poplácal jej po zádech. Už ho netrápila ani tupá bolest v noze.
„To už jsme fakt skoro doma, Stu?“
„Jo, jo, jooooooo!“
Objímali se, tančili v neohrabaných kruzích, vyhazovali obláčky sněhu a sypali jej na sebe. Kojak je pobaveně pozoroval ... ale po chvíli začal poskakovat s nimi, poštěkávat a vrtět ocasem.

Té noci tábořili v Goldenu a brzy ráno se vydali po stodevatenáctce. Nikdo z nich moc dobře nespal. Stu nikdy v životě necítil takové očekávání ... a s ním byla smíšena setrvalá, hryzavá starost o Frannie a dítě.
Asi v jednu odpoledne se začal skútr zalykat a poskakovat. Stu zastavil a hmátl po kanystru, opřeném o malou Kojakovu boudu. „Ach Bože!“ řekl, když zjistil, jak strašně je lehký.
„Kde je problém, Stu?“
„Já! Já jsem ten problém. Věděl jsem, že ten zasranej kanystr je prázdnej, a zapomněl jsem ho doplnit. Byl jsem zatraceně rozrušenej, myslím. Jsem idiot!“
„Došel nám benzín?“
Stu odhodil prázdný kanystr. „To teda, že došel. Jak jsem moh' bejt tak blbej?“
„Myslím, žes přemýšlel o Frannie. Co teď uděláme, Stu?“
„Půjdeme pěšky, nebo to aspoň zkusíme. Vem si svůj spacák. Rozdělíme si konzervy a dáme je do spacáků. Stany tu necháme. Je mi to líto, Tome. Můžu za to jen já.“
„To nevadí, Stu. Co s těmi stany?“
„Myslím, že je tu radši necháme, starý brachu.“
Toho dne se do Boulderu nedostali; místo toho se za setmění utábořili, vyčerpaní prašným sněhem, který se zdál velmi lehký, ale zpomalil je doslova k plazení. Té noci nerozdělali oheň. Po ruce neměli žádné dřevo a byli příliš vyčerpaní, než aby se ho snažili vyhrabat. Byli obklopeni vysokými, příkrými sněžnými dunami. Ani po setmění se na severu neobjevila záře, i když ji Stu bázlivě vyhlížel.
Snědli studenou večeři a Tom se vytratil do svého spacáku. Usnul, aniž by mu popřál dobrou noc. Stu byl unavený a poraněná noha jej ohavně bolela. Budu rád, když si ji nezničím nadobro, pomyslel si.
Ale zítra v noci budou v Boulderu a vyspí se v pořádných postelích - a to je vyhlídka!
Když se soukal do spacáku, napadla jej znepokojivá myšlenka. Přijdou do Boulderu a Boulder bude prázdný - jako Grand Junction, jako Avon, jako Kittredge. Prázdné domy, prázdné obchody, domy se střechami, zhroucenými pod vahou sněhu. Ulice plné závějí. Naprosté ticho, jen pravidelné kapání tajícího sněhu - v knihovně si přečetl, že v Boulderu nebývali uprostřed zimy ničím nezvyklým ani teplotní skoky k osmnácti stupňům nad nulou. Ale všichni budou pryč, jako lidé ze snu, když se probudíš. Protože na světě nezbyl nikdo kromě Stu Redmana a Toma Cullena.
Byla to šílená myšlenka, ale nedokázal se jí zbavit. Vydrápal se ze spacího pytle a znovu pohlédl na sever. Doufal, že na obzoru spatří matné světlo, které se vždy objeví, když se poblíž nalézá lidská komunita. Určitě by tam měl něco vidět. Pokusil se vzpomenout si, kolik lidí mělo v Boulderu podle Glena na přelomu roku být. Nemohl na to přijít. Osm tisíc? Bylo to tak? Osm tisíc lidí není tolik; nevyprodukovali by mnoho světla, ani jestli se podařilo spustit elektrárnu na plný výkon. Možná - Možná by ses měl přinutit usnout a zapomenout na všechny ty pitomosti. Nech zítřejší starosti zítřku.
Lehl si a hrubé vyčerpání po pár minutách převalování a zmítání udělalo své. Usnul. A zdálo se mu, že je v Boulderu, letním Boulderu, když jsou trávníky suché a žluté horkem a nedostatkem vláhy. Jediným zvukem bylo bouchání nezamčených dveří, způsobené větrem. Všichni byli pryč. Dokonce i Tom.
Frannie! zavolal, ale jedinou odpovědí byl vítr a zvuk dveří, pomalu povlávajících sem a tam.
Ve dvě hodiny odpoledne překlopýtali dalších pár kilometrů. Několikrát sešli z cesty. Stu se začal smiřovat s tím, že budou putovat ještě jeden den. Šli pomalu kvůli němu. Noha mu zvolna začínala tuhnout. Cestičku ve sněhu prošlapával hlavně Tom.
Když se zastavili na studený oběd z konzerv, napadlo Stua, že vlastně Frannie vůbec neviděl v době, kdy na ní už bylo těhotenství znát. Možná teď budu mít příležitost. Ale nemyslel si to. Byl více a více přesvědčen, že se to stane bez něj ... ať už to tak bude lepší nebo horší.
Teď, asi hodinu po obědě, byl ještě tak plný vlastních myšlenek, že málem narazil do Toma, který se právě zastavil.
„Co se děje?“ zeptal se Stu a třel si nohu.
„Cesta,“ řekl Tom, a Stu rychle vzhlédl.
Po dlouhé, udivené pauze řekl: „No ať se propadnu -“
Stáli na vrcholu sněžného břehu ve výšce asi tří metrů. Zmrzlý sníh prudce spadal dolů k holé silnici a po pravé straně byl jasný a prostý nápis: HRANICE MĚSTA BOULDERU.
Stu se rozesmál. Posadil se na sníh a ztěžka oddechoval, obličej obrácený k nebi, a zapomněl na Tomův

rozpačitý pohled. Nakonec řekl: „Protáhli silnice. Chápeš? Dokázali jsme to! Kojaku! Pojď sem!“
Stu rozhodil po sněhu zbytek psích crackerů a Kojak je zhltl, zatímco Stu kouřil a Tom hleděl na silnici, která se objevila po mílích netknutého sněhu jako v náměsíčném snu.
„Jsme zase v Boulderu,“ zamumlal Tom potichu. „Fakt jsme.
H-R-A-N-I-C-E-M-Ě-S-T-Á-B-O-U-L-D-E-R-U, to znamená Boulder, svatá dobroto, ano.“
Stu ho poplácal po zádech a odhodil cigaretu. „Pojďme, Tome. Dopravme své hříšné schránky domů.“
Kolem čtvrté začalo znovu sněžit. V šest odpoledne byla tma a černý asfalt jim pod nohama přízračně zbělel. Stu namáhavě klopýtal, málem se potácel. Tom se jej jednou zeptal, zda si chce odpočinout, ale Stu jen zavrtěl hlavou.
V osm chumelenice zhoustla. Jednou nebo dvakrát ztratili směr a zapadli do závějí u silnice než se znovu zorientovali. Klouzalo jim to. Tom dvakrát upadl a pak, kolem tří čtvrtí na devět upadl Stu na bolavou nohu. Sevřel zuby aby nekřičel bolestí. Tom k němu přichvátal a pomohl mu vstát.
„Jsem v pořádku,“ prohlásil, a podařilo se mu ovládnout bolest v noze.
O dvacet minut později se ze tmy ozval mladý, rozechvěle nervózní hlas, a zmrazil je na kost:
„K-Kdoj-je tam?“
Kojak začal vrčet a zježila se mu srst. Tom zalapal po dechu. A Stu zaregistroval na pozadí skučícího větru sotva slyšitelný zvuk, který v něm vyvolal hrůzu: zarachocení závěru pušky.
Stráže. Postavili stráže. Bylo by legrační, kdyby nás po vší té cestě zastřelila u nákupního střediska Table Mesa stráž. Opravdu legrační. To by dokázal ocenit i Randall Flagg.
„Stu Redman!“ zařval do tmy. „Tady je Stu Redman!“ Polkl. „A tam je kdo?“
Blbost. Nebude to nikdo, koho znáš ~
Ale hlas, který se vznesl ze sněhu, zněl známě. „Stu? Stu Redman?“
„Je se mnou Tom Cullen ... pro Kristovy rány, nestřílej po nás!“
„Není to trik?“ Zdálo se, že ten ve tmě uvažuje nahlas.
„Žádný trik! Tome, řekni něco!“
„Ahoj, ty tam,“ řekl poslušně Tom.
Chvíle ticha. Kolem nich letěl a svištěl sníh. Pak stráž (ano, ten hlas znám) zavolal: „Stu měl v pokoji ve starém bytě na stěně obraz. Jaký?“
Stu se zuřivě prohraboval pamětí. V hlavě se mu neustále honil zvuk klapnutí uzávěru pušky a překážel mu v myšlení. Pomyslel si: Můj ty Bože, stojím tu ve vichřici a snažím se přijít na to, jaký obraz jsem měl ve starém bytě na zdi - on řekl ve starém bytě. Frannie se musela nastěhovat k Lucy. Lucy si z toho obrazu dělávala legraci, říkávala, že John Wayne na ty Indiány čekával přesně tam, kde jej nemohli vidět -“
„Je od Frederica Remingtona!“ vyrazil z plných plic. „Jmenuje se Na válečné stezce.“
„Stu!“ zaječela stráž v odpověď. Ze sněhu se vyloupl černý stín, klouzal a míhal se, jak k nim běžel. „Já tomu nemůžu -“
Pak už byl před nimi a Stu spatřil, že jde o Billy Gehringera, který jim v létě svou horkokrevnou jízdou způsobil tolik problémů.
„Stu! Tom! A Kojak, prokrista! Kde je Glen Bateman a Larry? A kde je Ralph?“
Stu zvolna zavrtěl hlavou. „Já nevím. Potřebujeme do tepla, Billy. Mrzneme.“
„Jasné, supermarket je hned za zatáčkou. Zavolám Norma Kellogga ... Harry Dunbartona ... Dicka Ellise ... do prdele, vzbudím celé město! To je úžasný! Já tomu nemůžu uvěřit!“
„Billy-“
Billy se otočil a Stu k němu dokulhal.
„Billy, Fran má mít miminko -“
Billy náhle ztichl. A pak zašeptal: „Sakra, na to jsem zapomněl.“
„Už ho má?“
„George. George ti všechno řekne, Stu. Nebo Dan Lathrop. To je náš novej doktor, přišel asi měsíc po tom, co jste vy odešli. Byl specializovaný na uši, nos a krk, ale je moc d -“
Stu Billym prudce zatřásl a přetrhl tak proud jeho téměř zoufalého žvatlání.
„Co se děje?“ zeptal se Tom. „Co je s Frannie? Stalo se jí něco?“

„Řekni mi to, Billy," požádal jej Stu. „Prosím."
„Fran je v pořádku," řekl Billy. „Bude v pořádku."
„Tos slyšel?"
„Ne, viděl jsem ji. Šli jsme za ní s Tonym Donahuem a vzali jsme jí ze skleníku nějaký kytky. Ten skleník byl Tonyho nápad, a roste tam úplně všechno, nejen kytky. Jediným důvodem, proč tam zůstává, je to, že jí museli udělat jak-se-tomu-říká, no ... římský řez -"
„Císařský řez?"
„Jo, správně, protože mimino šlo špatným koncem. Ale žádné strachy. Byli jsme za ní tři dny po porodu, sedmého ledna jsme tam šli, před dvěma dny. Přinesli jsme jí pár růží. Mysleli jsme si, že by jí to mohlo udělat radost, protože ..."
„Dítě zemřelo?" zeptal se zemdleně.
„Není mrtvé," řekl Billy a pak velmi neochotně dodal: „Ještě ne."
Stu náhle pocítil, že padá někam daleko ... a zaslechl vlčí vytí ...
Billy zubožene vychrlil: „Dostalo chřipku. Dostalo Kapitána Tripse. To pro nás znamená konec. Všichni to říkají. Frannie jej porodila čtvrtého, chlapečka, měl tři kila padesát, a nejdřív byl v pořádku a já myslím, že v Zóně byli všichni namol. Dick Ellis povídal, že to bylo jako Den vítězství nad Německem a nad Japonskem dohromady, a pak, šestého, to ... to prostě dostal. Jo, člověče," řekl Billy, a hlas se mu zajíkl a ztišil. „Dostal to, doprdele, to je ale přivítání, viď, Stu, mně je to tak zasraně líto, Stu ..."
Stu hmátl před sebe a přitáhl si Billyho blíž.
„Nejdřív všichni říkali, že by se to mohlo zlepšit, že to možná je prostě jen obyčejná chřipka ... nebo katar ... možná záškrt ... ale doktoři říkali, že novorozenci tyhle věci skoro nemůžou dostat. Kvůli něčemu jako přirozené imunitě, protože jsou tak malé. A George i Dan ... viděli za poslední rok tolik případů superchřipky ..."
„Že by se jen těžko mohli splést," dokončil za něj Stu.
„Jo," zašeptal Billy. „Přesně tak."
„Svinstvo zkurvený," zamumlal Stu. Otočil se od Billyho a začal se znovu belhat po cestě.
„Kam jdeš, Stu?"
„Do nemocnice," odpověděl. „Navštívit svou ženu."
KAPITOLA 76
Fran byla vzhůru a ležela u rozsvícené lampičky. Ta vrhala světlo na levou stranu bílého prostěradla, jímž byla přikryta. Uprostřed osvětleného pruhu ležela stránkami dolů kniha od Agathy Christie. Byla vzhůru, ale pomalu usínala, propadala se do stavu, v němž se zázračně pročišťují myšlenky, měnící se ve sny. Chystá se pohřbít svého otce. Je jedno, co se stane potom, ale teď se probrala ze šoku dost na to, aby to dokázala. Akt lásky. Až to bude hotové, uřízne si kus jahodovo-rebarborového koláče. Bude velký, bude šťavnatý, a bude velmi, velmi hořký.
Před půl hodinou ji kontrolovala Marcy a Fran se jí zeptala: „Je už Peter mrtvý?" A i když promluvila, čas jí splýval tak, že už nevěděla, jestli myslí dítě nebo chlapečkova teď už pochovaného děda.
„Pšššt, je v pořádku," řekla Marcy, ale Frannie v jejích očích viděla pravdivější odpověď. Dítě, které si udělala s Jesse Riderem, bylo někde za tou skleněnou stěnou zaslíbeno smrti. Snad bude mít Lucyino dítě více štěstí; na Kapitána Tripse byli imunní oba rodiče. Zóna jejího Petera odepsala a upřela všechny své naděje k dětem, které byly počaty po 1. červenci loňského roku. Je to brutální, ale zcela pochopitelné. Její mysl prolétávala, toulala se někde na hranici spánku a proplouvala terénem její minulosti a krajinou jejího srdce. Myslela na matčin salón, v němž neradostně odkapávaly roky. Myslela na Stuovy oči, na první výkřik jejího dítěte, Petera Goldsmith Redmana. Snila o tom, že Stu je s ní, v jejím pokoji.
„Fran?"
Nic není tak, jak to mělo být. Všechny naděje se změnily v chiméry, tak falešné jako ta umělá pohyblivá zvířata v Disneyworldu; jen pár ozubených koleček, klam, falešný úsvit, falešné těhotenství, fal-
„Hej, Frannie."
Ve snu viděla, jak se Stu vrací. Stál ve dveřích jejího pokoje a na sobě měl obrovskou kožešinovou bundu s kapuci. Ale v tom snu měl Stu vousy. Není to legrační?
Začínala přemýšlet, jestli to je sen, když vedle něj uviděla stát Toma Cullena. A ... nesedí to u Stuových

nohou Kojak?
Náhle vymrštila ruku k tváři a silně se štípla, až jí z levého oka vytryskly slzy. Nic se nezměnilo.
„Stu?“ zašeptala. „Můj ty Bože, je to Stu?“
Byl temně snědý, až na pruh kolem očí - nejspíš díky slunečním brýlím. To není detail, kterého by sis všiml ve snu -
Znovu se štípla.
„Jsem to já,“ řekl Stu a vstoupil do místnosti. „Přestaň si ubližovat, miláčku.“ Kulhal tolik, že skoro klopýtal. „Frannie. Jsem doma.“ „Stu!“ zvolala. „Jsi opravdový? Jestli jsi opravdový, pojď ke mně!“ Šel k ní a objal ji.
KAPITOLA 77
Když vešli George Richardson a Dan Lathrop, seděl Stu v křesle, přitaženém k Franině posteli. Fran držela Stua nepřetržitě za ruku a pevně, téměř bolestivě ji tiskla. Na obličeji měla vrásky napětí a Stu na chvíli spatřil, jak bude vypadat, až bude stará; na chvíli vypadala jako Matka Abagail.
„Stu,“ řekl George, „slyšel jsem o tvém návratu. Zázrak. Nedokážu ani říct, jak rád tě vidím. Všichni jsme rádi.“
George pohodil hlavou a představil Dana Lathropa.
Dan řekl: „Slyšeli jsme, že v Las Vegas byl výbuch. Tys to viděl?“
„Ano.“
„Lidi tady si myslí, že to byl nukleární výbuch. Je to pravda?“
„Ano.“
George na to kývl, pak jako by zapudil nějakou myšlenku. Otočil se k Fran.
„Jak se cítíš?“
„Dobře. Jsem ráda, že mám zpátky muže. Co děťátko?“
„Vlastně,“ řekl Lathrop, „jsme tady kvůli němu.“
Fran přikývla. „Mrtvé?“
George si s Danem vyměnil pohled. „Frannie, chci, abys mě pozorně poslouchala a nepokoušela se špatně pochopit něco z toho, co ti -“
Fran ledabyle, s potlačovanou hysterií, řekla: „Jestli je mrtvý, řekněte mi to!“
„Fran,“ ozval se Stu.
„Zdá se, že se Peter uzdravuje,“ řekl jemně Dan Lathrop.
V místnosti se na chvíli rozhostilo šokované ticho. Fran, jejíž obličej se bělal na polštáři pod kaštanovou záplavou vlasů, vzhlížela k Danovi, jako by náhle začal chrlit nějaké neumělé náměsíčné veršíky. Někdo - buď Laurie Constableová nebo Marcy Spriceová - nahlédl do místnosti a pokračoval svou cestou. Byla to chvíle, na níž Stu nikdy nezapomněl.
„Cože?“ zašeptala nakonec Fran.
George řekl: „To neznamená, že by sis měla dělat zbytečné naděje.“
„Řekls ... uzdravuje se,“ pronesla Fran. Obličej měla plný úžasu. Až do tohoto okamžiku si neuvědomovala, jak moc se se smrtí dítěte smířila.
George řekl: „Já i Dan jsme za epidemie viděli tisíce případů, Fran ... všimni si, že jsem neřekl 'léčili', protože nemyslím, že bychom u některého z pacientů byť jen v nejmenším změnili průběh nemoci. Je to tak, Dane?“
„Ano.“
Na Franině čele se objevila ta „Já-chci“ vráska, které si Stu poprvé všiml v New Hampshire krátce poté, co se poprvé setkali. „Dostanete se proboha konečně k věci?“
„Snažím se, ale musím být opatrný a budu opatrný,“ prohlásil George. „Diskutujeme tady o životě tvého syna a já se od tebe nenechám přinutit k žádnému prohlášení. Chci, abys pochopila způsob, kterým uvažuju. Podle toho, co si teď myslíme, byl Kapitán Trips chřipkou s rychlou obměnou antigenů. Tak. Každý druh chřipky - té staré chřipky - má jiný antigen; proto se vracela každé dva nebo tři roky bez ohledu na očkování. Propukaly epidemie chřipky typu A, takzvané hongkongské chřipky, a na tu ses mohla nechat očkovat, a pak přišla chřipka typu B a tys mohla kdykoliv onemocnět, dokuds nedostala jiné očkování.“

„Ale zase ses uzdravila," přerušil jej Dan, „protože tvé tělo si nakonec vyrobilo vlastní protilátky. Tvé tělo se změnilo tak, aby se s chřipkou vyrovnalo. U Kapitána Tripse změnila chřipka svůj antigen pokaždé, když se tvé tělo začínalo umět bránit. V tomhle ohledu se to podobalo spíš viru AIDS než obvyklým typům chřipky. A jako u AIDS, i tenhle virus měnil antigeny tak dlouho, dokud nezničil tělo svého hostitele. Nevyhnutelným důsledkem byla smrt."
„Tak proč jsme to nedostali my?" zeptal se Stu.
George odpověděl: „To nevíme. Myslím, že se to ani nikdy nedozvíme. Jsme si jisti jen tím, že u imunních jedinců to neprobíhalo tak, že by se nakazili a pak infekci zvládli; nenakazili se vůbec. Což nás znovu vrací k Peterovi. Dane?"
„Jo. Typické pro Kapitána Tripse je, že lidé se jakoby skoro uzdraví, nikdy se ale neuzdraví doopravdy. A teď: to dítě, Peter, onemocnělo osmačtyřicet hodin po porodu. Není pochyb o tom, že šlo o Kapitána Tripse - příznaky byly neklamné. Ale ty barevné změny pod linií čelisti - které já i George spojujeme se čtvrtým a konečným stádiem nemoci - nikdy nenastaly. Na druhé straně, období úlevy byla delší a delší."
„Nerozumím," řekla Fran rozrušeně. „Co -"
„Pokaždé, když chřipka změnila antigeny, Peter okamžitě změnil protilátky," řekl George. „Je tu stále technická možnost relapsu - že znovu onemocní - ale nikdy se nedostal ke konečnému, kritickému stádiu nemoci. Zdá se, že to porazil."
Okamžik naprostého ticha.
Dan řekl: „Předala jsi svému dítěti půl své imunity, Fran. Dostal ji, my si ale s Dickem myslíme, že se mu povedlo dále ji rozvinout. Podle naší teorie měla dvojčata paní Wentworthové tutéž šanci, ale okolnosti byly mnohem nepříznivější - a i tak si myslím, že zemřely spíše na komplikace, vyplývající ze superchřipky, než na superchřipku jako takovou. Vím, je to jen malý rozdíl, ale mohl by být velmi důležitý."
„A ostatní ženy, které otěhotněly s muži, kteří nebyli taky imunní?" zeptal se Stu.
„Myslíme si, že i ony budou muset pozorovat své děti, jak procházejí týmž bolestivým bojem," řekl George, „a některé z nich nejspíš zemřou - u Petera to bylo hop nebo trop a možná to tak bude vždycky, podle toho, co víme. Ale zakrátko se dostaneme ke chvíli, kdy budou všechny děti v Zóně - na světě - z imunních rodičů. A i když takové odhady nejsou vědecké, vsadil bych se, že zápas bude vyhraný. Do té doby ale budeme velmi pozorně sledovat Petera."
„A jestli tě to trochu uklidní, nebudeme jej sledovat sami," dodal Dan. „Ve velmi zřejmém smyslu teď Peter patří celé Zóně."
Fran zašeptala: „Chci, aby žil, jen proto, že je můj a já ho miluju." Pohlédl na Stua. „A je mým spojením se starým světem. Podobá se víc Jessovi než mně, a já jsem ráda. Zdá se mi to tak správné. Rozumíš mi, lásko?"
Stu přikývl a napadla jej podivná myšlenka - jak moc by se mu líbilo sednout si s Hapem a Normem Bruettem a Vicem Palfreyem a dát si s nimi pivo a pozorovat Vica, jak si balí jednu z těch svých cigaret, smradlavých jako kobylinec, a povyprávět jim, co se seběhlo. Vždycky mu říkali Tichý Stu; starej Stu, říkávali, by neřekl hovno, ani kdyby ho měl plnou hubu. Ale teď by jim vymluvil uši z hlavy. Mluvil by celý den a celou noc. Zatápal, popadl Fran za ruku a pocítil pálení slz.
„Máme toho spoustu na práci," řekl George a povstal, „ale Petera budeme pozorovat velmi pečlivě, Fran. Najisto to budeš vědět, až si budeme jistí my."
„Kdy ho budu moct kojit? Jestli ... jestli ne -"
„Za týden," odpověděl Dan.
„Ale to je tak dlouho!"
„Pro nás všechny to bude dlouho. Máme v Zóně jednašedesát těhotných žen a devět z nich počalo před superchřipkou. A pro ty to bude zvlášť dlouho. Stu? Rád jsem tě viděl." Dan napřáhl ruku a Stu s ní potřásl. Odešel rychle, jako muž s neodkladnou prací, který spěchá, aby ji stačil.
George potřásl Stuovi rukou a řekl: „Uvidíme se nejpozději zítra odpoledne, jo? Jen Laurie řekni, kdy ti to bude nejlíp vyhovovat."
„A to proč?"
„Kvůli noze," řekl George. „Je dost špatná, ne?"

„Ne až tak moc.“
„Stu?“ ozvala se Fran a posadila se. „Co máš s nohou?“
„Zlomená, špatně napravená, přetěžovaná,“ řekl George. „Škaredě. Ale dá se to spravit.“
„No ...“řekl Stu.
„No nic, Stu! Ukaž!“ Znovu se objevila ta „Já-chci“ vráska.
„Později,“ řekl Stu.
George vstal. „Spoj se s Laurie, jo?“
„Spojí,“ řekla Fran.
Stu se zašklebil. „Spojím. Má paní to říká.“
„Je moc fajn, že ses vrátil,“ řekl George. Zdálo se, že mu na rtech zůstaly tisíce otázek. Pomalu zavrtěl hlavou a pak odešel, když za sebou pevně zavřel dveře.
„Ukaž mi, jak chodíš,“ řekla Frannie. Její obočí stále křížila ta „Já-chci“ vráska.
„Hele, Frannie -“
„Tak dělej, ukaž, jak chodíš.“
Ukázal jí to. Trochu to připomínalo chůzi námořníka, který si to rázuje po rozhoupané palubě. Když se k ní otočil, plakala.
„Ale Frannie, to nesmíš, miláčku.“
„Musím,“ řekla a přikryla si dlaněmi obličej.
Posadil se vedle ní a sundal jí ruce z tváří. „Ne, nemusíš.“
Prostě na něj pohlédla a slzy jí ještě kanuly. „Tolik mrtvých ... Harold, Nick, Susan ... a co Larry? Co Glen a Ralph?“
„Nevím.“
„A co řekneš Lucy? Do hodiny je tady. Přichází každý den, a sama je ve čtvrtém měsíci. Stu, až se tě zeptá ...“
„Umřeli tam,“ řekl Stu a mluvil spíš k sobě než k ní. „To si myslím. To vím. Srdcem to vím.“
„Takhle to neříkej,“ poprosila Fran. „Ne před Lucy. Zlomilo by jí to srdce.“
„Myslím, že byli obětováni. Bůh chce vždycky oběti. Má jimi zakrvavené ruce. Proč? Nevím. Nejsem moc chytrý chlap. Možná, že za to můžeme my sami. Jistě vím jen to, že bomba vybuchla tam namísto tady, a my jsme na chvíli v bezpečí. Na velmi krátkou chvíli.“
„Je Flagg pryč? Doopravdy pryč?“
„Nevím. Myslím ... musíme být ve střehu a vyhlížet jej. A časem, někdy, budeme muset najít místo, kde vyrobili zárodky nemocí jako je Kapitán Trips, a zasypat ho hlínou a osít zemi solí a modlit se nad ní. Modlit se za nás všechny.“
Mnohem později toho večera, krátce před půlnocí, ji Stu tlačil tichou nemocniční chodbou na kolečkovém křesle. Laurie Constableová šla s nimi, a Fran dohlédla, aby si Stu domluvil vyšetření.
„Zdá se, že v tom křesle bys měl sedět spíš ty,“ prohlásila Laurie.
„Teď zrovna mě to vůbec netrápí,“ odpověděl Stu.
Dorazili k velkému skleněnému oknu, které vedlo do pokoje, vyvedeného v modré a růžové. Ze stropu visely na slabých vlascích tenké rybičky, které se pohupovaly v mírném proudění vzduchu. Všechny postýlky byly prázdné, kromě jedné hned vpředu.
Stu na ni fascinovaně zíral.
GOLDSMITH-REDMAN, PETER, oznamovala tabulka v čele postýlky. POHL. MUŽ., POR. HM. 3,50 KG, M. FRANCES GOLDSMITHOVÁ, P.209, O. JESSE RIDER (D).
Peter plakal.
Maličké ručky měl zaťaté v pěsti. Obličej měl rudý. Na hlavě měl legrační políčko tmavě černých vlasů. Oči měl modré a zdálo se, že hledí přímo do Stuových očí, jako by ho obviňoval z autorství celé té mizérie.
Čelo měl rozťaté hlubokou svislou rýhou - „Já-chci“ vráskou.
Frannie znovu plakala.
„Frannie, co se stalo?“
„Všechny ty prázdné postýlky,“ řekla mezi vzlyky. „To se stalo. Je tam sám. Bodejť by nebrečel, Stu,

když je tam úplně sám. Všechny ty prázdné postýlky, můj Bože -“
„Nebude sám dlouho,“ řekl Stu a položil jí ruku na rameno. „A zdá se mi, že to snáší docela dobře. Nemyslíš, Laurie?“
Ale Laurie je před průzorem pro sestry nechala samotné.
Když k ní přiklekl, trhl sebou Stu bolestí, která mu projela nohou, nemotorně ji objal, a pak v němém úžasu pozorovali Petera, jako by byl prvním dítětem, které kdy bylo na zemi zrozeno. Po chvíli Peter usnul, ruce složené na hrudi, a oni na něj pořád hleděli... a podivovali se nad tím, že tu vůbec je.

KAPITOLA 78
PRVNÍ MÁJ

Konečně byla zima pryč.
Byla dlouhá, a Stuovi, pocházejícímu z Východního Texasu, se zdála neskutečně tvrdá. Dva dny po příchodu do Boulderu mu znovu zlomili nohu, napravili ji a tentokrát zabalili do těžkého sádrového obvazu, který sundal až počátkem dubna. To už se sádra podobala nějaké neuvěřitelně podrobné automapě; podepsal se na ni snad každý ze Zóny, ačkoliv to bylo zcela jistě nemožné. Březnem se obnovil pramínek přicházejících poutníků, a toho dne, který představoval ve starém světě uzávěrku daňových přiznání, čítala Svobodná zóna jedenáct tisíc občanů - podle Sandy DuChienseové, která vedla Komisi pro sčítání lidu o dvanácti členech, úřad, jenž měl v První národní bance vlastní počítačový terminál.
Stál s Fran a Lucy Swannovou v piknikové oblasti v půli cesty k hoře Flagstaff a pozorovali prvomájovou hru na honěnou. Zdálo se, že se jí účastní všechny děti ze Zóny (a ne právě málo dospělých). Pravý májový koš, pokrytý krepovými stuhami a naplněný ovocem a hračkami, visel na Tomu Cullenovi. To byl Franin nápad.
Tom chytil Billa Gehringera (bez ohledu na sebevědomé odmítání a prohlášení o tom, že je na takové dětské hračičky příliš starý, se rád přidal) a spolu chytili malého Upshawa - nebo Upsona? Stuovi dělalo problémy si je všechny zapamatovat - a ti tři spolu vystopovali Leo Rockwaye, skrývajícího se za Brentnerovým kamenem. Sám Tom mu připjal značku.
Děti běhaly po Západním Boulderu, party dětí a puberťáků se honily tam a zpět po ještě vesměs prázdných ulicích, Tom pokřikoval a nesl svůj koš. Označkovaných dětí už bylo dobře na dvě stě, a stále se snažily označkovat poslední půltucet těch, kteří ještě „zbyli“. Přitom vyděsily desítky jelenů a laní, kteří se jejich hry nechtěli účastnit.
O dvě míle později, v Amfiteátru Východu slunce, tam, kde kdysi Harold Lauder čekal na správný okamžik pro své prohlášení do mikrofonu vysílačky, se konal veliký piknik. V poledne tam seděly dva nebo tři tisíce lidí, hleděli na východ k Denveru a jedli zvěřinu a vejce nadivoko a sendviče s arašídovým máslem a marmeládou, a jako zákusek čerstvé koláče. Bylo to možná vůbec poslední masové setkání obyvatel Boulderu, ledaže by se odebrali do Denveru a shromáždili se na stadiónu, kde kdysi Broncos hrávali fotbal. Dnes, prvního května, pramínky imigrantů z počátku jara zesílily v mohutný proud. Od 15. dubna přišlo dalších osm tisíc, a teď tu bylo celkem devatenáct tisíc lidí nebo tak nějak - Sandynina Komise pro sčítání lidu přinejmenším dočasně ztrácela přehled. Dny, během nichž přišlo jen pět set lidí, byly velmi vzácné.
V dětské zahrádce, kterou Stu přinesl a zakryl prostěradlem, se Peter hlasitě rozplakal. Fran k němu vyrazila, ale Lucy, v osmém měsíci těhotenství, tam byla první.
„Varuji tě,“ prohlásila Fran, „jde o plenky. Poznám to podle toho, jak pláče.“
„Pohled na pár hovínek mně oči nevypálí.“ Lucy vytáhla rozhořčeně křičícího Petera z ohrádky a jemně jím pohupovala ve slunečním světle. „Nazdar, děťátko. Cos to proveď? Moc?“
Peter pobrekával.
Lucy ho uložila na další prostěradla, které s sebou přinesli. Peter stále kňoural a zkoušel se odplazit. Lucy jej otočila na záda a začala mu rozepínat manšestrové kalhotky. Peterovy nohy se zatřepetaly ve vzduchu.
„Proč se vy dva neprojdete?“ řekla Lucy. Usmála se na Fran, ale Stu si pomyslel, že ten úsměv je smutný.
„Proč ne?“ přisvědčila Fran a zavěsila se do Stua.

Stu se nechal odvést. Přešli silnici a vstoupili na jemně zelený svah, jenž se v příkrém úhlu zdvíhal k uhánějícím bílým oblakům a jasně modré obloze.
„Co to mělo znamenat?“ zeptal se Stu.
„Prosím?“ Ale Fran vypadala trochu příliš nechápavě.
„Ten pohled.“
„Jaký pohled?“
„Poznám pohled, když ho vidím,“ řekl Stu. „Nemusím vědět, co znamená, ale poznám ho, když ho vidím.“
„Posaď se ke mně, Stu.“
„Tak takhle je to.“
Posadili se a zahleděli se na východ, kde země v sériích údolí spadala do roviny, ztrácející se v modravém oparu. Někde v tom oparu byla Nebraska.
„Je to vážné. A já nevím, jak to mám říct, Stuarte.“
„No, prostě nejlíp, jak umíš,“ řekl a vzal ji za ruku.
Místo aby promluvila, snažila se Fran ovládnout obličej. Po tváři jí stekla slza a spodní ret jí roztřeseně klesl.
„Fran -“
„Ne, nebudu brečet,“ řekla rozdurděně a slzy se už neobjevily; místo toho nahlas křičela, i když ani to nechtěla. Stu kolem ní rozpačitě ovinul paži a čekal.
Když se zdálo, že nejhorší mají za sebou, řekl: „Tak mi to řekni. Co se děje?“
„Stýská se mi, Stu. Chtěla bych se vrátit do Maine.“
Za nimi výskaly a vřeštěly děti. Stu na ni hleděl a byl vskutku paf. Pak se trochu nejistě zakřenil. „A to je všechno? Myslel jsem, že ses přinejmenším rozhodla se se mnou rozvést. Ne tedy, že bychom už měli požehnání kněze nebo jak se tomu říká.“
„Nikam bych bez tebe nešla,“ řekla. Vytáhl jí z náprsní kapsy balení papírových kapesníčků a jedním jí otřel oči. „Tos nevěděl?“ „Myslím, že jo.“ „Ale chci zpátky do Maine. Zdává se mi o tom. Tobě se nikdy nezdálo 0 Východním Texasu, Stu? O Arnette?“
„Ne,“ řekl po pravdě. „Můžu žít stejně dlouho a umřít stejně šťastný, i když už Arnette nikdy neuvidím. Chceš jet do Ogunquitu, Frannie?“
„Nakonec snad. Ale ne hned. Chtěla bych do západního Maine, tam, kde se tomu říká Jezerní krajina. Byl jsi už skoro tam, když jsme tě s Haroldem potkali v New Hampshire. Jsou tam krásná místa, Stu. Bridgton ... Sweden ... Castle Rock. Představuju si, že z jezer bude vyskakovat plno ryb. Časem se můžeme usadit na pobřeží. Snad. Ale aspoň rok to ještě nedokážu. Příliš mnoho vzpomínek. Ze začátku by to bylo moc veliké. Moře by bylo moc veliké.“ Shlédla na své nervózně poškubávající ruce. „Chtěla bych tam zůstat ... pomoci jim to rozjet ... rozumím jim. Hory jsou taky pěkné, ale ... prostě to není domov.“
Hleděl na východ a zjišťoval, že konečně dokáže pojmenovat pocit, který v něm hlodal od doby, kdy začal tát sníh; puzení k přestěhování. Je tu příliš mnoho lidí; nešlapou si zrovna po hlavách, přinejmenším prozatím, ale začínají jej znervózňovat. Byli tu Zóňané (tak si začali říkat), kteří se s takovými věcmi vyrovnali, kteří je vlastně vychutnávali. Jack Jackson, který předsedal Výboru Svobodné zóny (nyní rozšířenému na devět členů), byl jedním z nich. Brad Kitchner byl dalším - měl rozjeté stovky projektů a plno horlivců, připravených mu se všemi pomoci. Spuštění jedné z denverských televizních stanic byl jeho nápad. Každou noc od šesti do jedné po půlnoci vysílala staré filmy a v devět desetiminutové zprávy.
A Hugh Petrella, muž, který za Stuovy nepřítomnosti převzal úřad šerifa, nebyl z těch, ke kterým by Stu zvlášť lnul. Už sám fakt, že se Petrella o tu práci ucházel, Stua znepokojoval. Byl to tvrdý, puritánský chlapík, s tváří jako vytesanou sekerou. Měl sedmnáct pobočníků a na každém shromáždění Výboru žádal o další - Stu si pomyslel, že kdyby tu byl Glen, prohlásil by, že se znovu rozhořel nekonečný americký boj mezi individuem a zákonem. Petrella není zlý chlap, ale je to tvrdý chlap ... a Stu měl za to, že při své neochvějné víře v zákon jako konečnou odpověď na každý problém bude o mnoho lepším šerifem, než by kdy byl Stu.
„Vím, že ti nabídli místo ve Výboru,“ řekla Fran váhavě.

„Měl jsem z toho pocit, že jde o jen o vyjádření úcty. Ty ne?“
Fran vypadala ulehčeně. „No...“
„Myslím si, že si oddechnou, když to odmítnu. Jsem poslední ze staré sestavy ... a my jsme byli krizovým Výborem. A teď už krize není. Co Peter, Fran?“
„Myslím, že v červnu už bude na cestování dost starý,“ odpověděla. „A chci počkat, dokud neporodí Lucy.“
Od 4. ledna, kdy přišel na svět Peter, měli v Zóně devatenáct porodů. Čtyři děti zemřely; ostatní prospívaly docela dobře. Brzy začnou přicházet děti, počaté po epidemii, a bylo docela možné, že Lucy porodí první z nich.
Stalo se to 14. června.
„Co kdybychom odjeli prvního července?“ zeptal se.
Fran se rozzářila. „Ty pojedeš! Chceš!“
„Jasně.“
„Neříkáš to jen, abys mi udělal radost?“
„Ne,“ odpověděl. „I jiní odejdou. Nebude jich mnoho, zatím ne. Ale pár ano.“
Položila mu ruce kolem krku a objala jej. „Možná to bude prostě dovolená,“ řekla. „Nebo možná ... možná se nám to bude doopravdy líbit.“ Plaše se na něj podívala. „Možná budeme chtít zůstat.“
Přikývl. „Možná.“ Ale divil by se, kdyby dokázali zůstat na jednom místě déle než pár let.
Pohlédl na Lucy a Petera. Lucy seděla na prostěradle a chovala Petera. Ten se hihňal a snažil se chytit Lucy za nos.
„Myslelas na to, že by mohl onemocnět? A ty. Co když znovu otěhotníš?“
Usmála se. „Máme knihy. Oba umíme číst. Nemůžeme se celý život bát, ne?“
„Myslím, že ne.“
„Knihy a léky. Můžeme se je naučit používat, a co se týče léků, které už nejsou ... můžeme se je naučit vyrábět. A co se týče nemocí a umírání...“ Pohlédla na louku, po níž šly poslední zpocené a rozevláté děti k pikniku. „To se bude dít i tady. Vzpomínáš na Riche Moffata?“ Přikývl. „A Shirley Hammetovou? „
„Jo.“ Shirley Hammetová zemřela v únoru na infarkt.
Frannie jej chytla za ruce. Její jasné oči vyzařovaly rozhodnost. „Povídám: popadněme šanci za pačesy a žijme své životy tak, jak chceme.“
„Dobře. To mi zní dobře. To zní správně.“
„Miluju tě, Texasane.“
„Nápodobně, madam.“
Peter začal znovu plakat.
„Pojďme se podívat, co se našemu císaři stalo,“ řekla, vstala a oprášila si z kalhot trávu.
„Snažil se plazit a natloukl si nos, chudáček.“ řekla Lucy a podala Petera Fran.
„Chudáček,“ přisvědčila Fran a přitiskla Petera k sobě. Peter si důvěrně opřel hlavičku o její krk a usmál se na Stua. Stu mu úsměv vrátil.
„Kuk, kluku,“ řekl a Peter se rozesmál.
Lucy se dívala z Fran na Stua a zpět. „Odjedete, že? Přemluvilas ho k tomu.“
„Myslím, že se jí to povedlo,“ řekl Stu. „Zůstaneme tu ale tak dlouho, abychom se podívali, jestli budeš mít kluka nebo holku.“
„To jsem ráda,“ řekla Lucy.
Z dálky se ozvaly silné a lahodné údery zvonu, jako by se probíjely dnem.
„Oběd,“ řekla Lucy a vstala. Poplácala své mohutné břicho. „Slyšíš, mladej? Jdeme jíst. No tak - nekopej. Už jdu.“
Vstali i Fran a Stu. „Tu máš, vem chlapce,“ řekla Fran.
Peter usnul. Všichni tři spolu scházeli z kopce k Amfiteátru Východu slunce.
LETNÍHO VEČERA, ZA SOUMRAKU
Za soumraku seděli na verandě a pozorovali Petera, který se nadšeně plazil v prachu na dvorku. Stu seděl v křesle s rákosovým sedátkem; rákos byl oblýskán dlouhým užíváním. Nalevo od něj seděla v houpacím křesle Fran. Na dvorku po Peterově levici vrhala na zem svůj koblihovitý stín houpačka z

pneumatiky.
„Žila tu dlouho, vid?“ zeptala se tiše Fran.
„Dlouho a dlouho,“ přisvědčil Stu a ukázal na Petera. „Bude celý špinavý.“
„Je tu voda. Měla ruční pumpu. Stačí zarumplovat. Všechny vymoženosti, jaké jen chceš, Stuarte.“
Přikývl a už nic neříkal. Zapálil si dýmku a dlouze bafal. Peter se otočil, aby se ujistil, že tam ještě jsou.
„Nazdar, kluku,“ řekl Stu a zamával.
Peter upadl. Znovu se zdvedl na kolena a ruce a opět začal lézt ve velkých kruzích. Na konci prašné silnice stála malá obytná dodávka winnebago s navijákem vpředu. Drželi se vedlejších silnic, ale přesto jim naviják znovu a znovu přicházel vhod.
„Cítíš se osamělý?“ zeptala se Fran.
„Ne. Možná časem budu.“
„Bojíš se o dítě?“ Poklepala se po břiše, které bylo ještě dokonale ploché.
„Nee.“
„Pete se nafrní.“
„To přejde. A Lucy má dvojčata. „Usmál se k obloze. „Jen si to představ.“
„To nemusím, já je viděla. Uvidím a uvěřím, říká se. Kdy myslíš, že dorazíme do Maine, Stu?“
Pokrčil rameny. „Někdy koncem července. Rozhodně budeme mít spoustu času k přípravám na zimu. Bojíš se?“
„Nee,“ napodobila jej posměšně. Vstala. „Podívej, jak je umazaný.“
„Říkal jsem ti to.“
Sledoval, jak schází po schodech verandy a zdvíhá dítě. Seděl tam, kde často sedávala Matka Abagail, a přemýšlel o životě, který je čeká. Myslel si, že bude fajn. Časem se budou muset vrátit do Boulderu, když pro nic jiného, tak aby se děti mohly potkávat s jinými svého věku a randit a brát se a dělat další děti. Nebo možná část Boulderu přijde za nimi. Byli tam lidé, kteří se jich dopodrobna vyptali na jejich plány, podrobili je skoro křížovému výslechu ... ale jejich pohled vyjadřoval spíše touhu než soucit nebo vztek. Stu a Fran očividně nebyli jedinými, které popadlo tuláctví. Henry Dunbarton, dřívější prodavač brýlí, mluvil o Minnesotě. A Mark Zellman mluvil o Havaji a o všech těch místech. Naučí se pilotovat letadla a poletí na Havaj.
„Marku, ty se zabiješ!“ plísnila jej Fran rozhorleně.
Mark se jen zchytrale usmál a odpověděl: „Od tebe to teda zní, Frannie!“ A Stan Nogotny začal zamyšleně mluvit o výpravě na jih, o tom, že se nejspíš na pár let zastaví v Acapulcu, a pak se asi vydá do Peru. „Něco ti řeknu, Stu,“ řekl. „Všichni ti lidi tady mně znervózňují. Cítím se jak jednonohej při soutěži v kopání do zadku. Neznám už ani jednoho člověka z deseti. Lidi se v noci zamykaj' ... nedívej se na mě tak, je to fakt. Poslouchej, možná nevíš, že jsem žil v Miami, a já tam byl šestnáct let, a dům jsem zamykal každou noc. Ale zatraceně! To je jeden ze zvyků, o které jsem přišel rád. V každém případě, začíná tu být moc husto. Hodně myslím na Acapulco. Teď ještě abych přesvědčil Janey -“
Nebude až tak zlé, pomyslel si Stu, zatímco Frannie pumpovala vodu, když se Svobodná zóna rozpadne. Glen Bateman by si to myslel, tím si byl jistý. Svému účelu posloužila, řekl by Glen. Radši se rozejít dřív, než - Než co?
No, na posledním zasedání Výboru Svobodné zóny, kterého se před odjezdem účastnil, žádal Hugh Petrella o oprávnění vyzbrojit své pobočníky. Tohle se dělo v posledních týdnech, během nichž tam s Fran byli - každý se přidával na něčí stranu. Na začátku června napadl opilec jednoho z pobočníků a prohodil jej výlohou The Broken Drum, baru na Pearl Street. Pobočník potřeboval přes třicet stehů a krevní transfúzi. Petrella tvrdil, že by se to nikdy nestalo, kdyby jeho muž měl policejní osmatřicítku, kterou by na opilce mohl namířit. A tak se rozhořela hádka. Byla tam spousta lidí (a Stu mezi nimi, i když si většinou své názory nechával pro sebe), kteří věřili, že kdyby měl pobočník pistoli, neskončil by incident jeho zraněním, ale opilcovou smrtí.
Co se stane, když dáš pobočníkům zbraně? ptal se sám sebe. Jaký bude logický vývoj? A měl pocit, že mu odpovídá vědecký, poněkud škrobený hlas Glena Batemana: Dáš jim větší zbraně. A policejní auta. A když objevíš komunitu Svobodné zóny dole v Chile nebo třeba nahoře v Kanadě, uděláš z Hugha Petrelly jen tak pro jistotu ministra obrany, a možná začneš vysílat pátrací oddíly, protože, koneckonců -

Tady těch věci leží spousta, stačí je jen sebrat. „Dej ho do postele," řekla Fran a vystupovala po schodech. „Okay."
„Proč tu sedíš tak smutně zadumanej?"
„Tak vypadám?"
„To si piš."
Vytáhl si prsty koutky úst do úsměvu. „Je to tak lepší?"
„O moc. Pomoz mi s ním."
„S radostí."
Když ji následoval do domu Matky Abagail, pomyslel si, že bude lepší, o mnoho lepší, když se rozpadnou a rozptýlí po celé zemi. To na čas odloží organizovanost, jak to jen půjde. Zdá se, že problémy vždy způsobuje právě organizace. Když se buňky začnou shlukovat a černat. Policajtům nemusíš dávat zbraně, dokud si pamatují jména všech ve městě ... jejich obličeje.
Fran rozžala petrolejovou lampu a stáhla knot do jemného žlutého lesku. Peter k nim tiše a už ospale vzhlížel. Měl za sebou perný den. Fran jej oblékla do noční košilky.
Všechno, co tím vším můžeme získat, je čas, pomyslel si Stu. Po Peterův život, život jeho dětí, možná ještě po život mých pravnuků. Snad do roku 2100, déle ale určitě ne. Možná ani tak dlouho. Dost času pro ubohou Matku Zemi, aby se trošku zrecyklovala. Sezóna odpočinku.
„Cože?" zeptala se a on si uvědomil, že si nahlas mumlal.
„Sezóna odpočinku," zopakoval.
„Co to má znamenat?"
„Všechno," odpověděl a vzal ji za ruku.
Když shlížel na Petera, pomyslel si: Možná, že když mu řekneme, co se stalo, řekne to svým dětem. Bude je varovat. Milé děti, tyhle hračky znamenají smrt - jsou z nich spáleniny a radiace a černá, rdousivá nemoc. Tyhle hračky jsou nebezpečné; když je vyráběli, vedl ruku, stvořenou Bohem, ďábel, usídlený v lidské mysli. Nehrajte si s těmito hračkami, děti, prosím, nikdy si s nimi nehrajte. Už nikdy. Prosím ... prosím, poučte se z té lekce. Ať je tento prázdný svět vaší výstrahou.
„Frannie," řekl a otočil ji k sobě, aby se jí mohl podívat do očí.
„Co je, Stuarte?"
„Myslíš ... myslíš, že se lidi někdy poučí?"
Otevřela ústa, pak zaváhala a chvíli mlčela. Petrolejka zablikala. Její oči se zdály velmi smutné.
„Já nevím," řekla nakonec. Zdála se se svou odpovědí nespokojená; snažila se vymyslet ještě něco, co by její předchozí větu trochu projasnilo, a musela to říct znovu:
Já nevím.
KRUH SE UZAVÍRÁ
Potřebujeme pomoc, pomyslel si básník.

Edward Dorn

Probudil se za rozbřesku.
Na nohou měl boty.
Posadil se a rozhlédl se kolem sebe. Byl na pláži bílé jako slonová kost. Vysoko a daleko nad ním plála keramická obloha z bezmračné modři. Pod ním se v dáli tříštilo o útesy tyrkysové moře a pak se laskavě blížilo, vlnilo se mezi podivnými loďkami, mezi
(kánoemi, vahadlovými kánoemi)
Ví to ... ale jak to?
Vyškrábal se na nohy a div nepadl. Byl roztřesený. Zle vyčerpaný. Cítil kocovinu.
Otočil se. Zdálo se, že zelená džungle mu útočí na oči, tmavé spleti stromů, popínavých rostlin, širokých listů a bujných, rozkvetlých květin, které byly
(růžové jako bradavky sboristky)
Znovu zrozpačitěl.
Co je to „sboristka"? A když už jsme u toho, co je to „bradavka"?
Papoušek ara ho spatřil, zavřeštěl, naslepo se vznesl, narazil do tlustého kmene starého banánovníku a

padl mrtev k zemi s nohama nahoře.
(posaďte ho na stůl s nohama nahoru)
Do jeho rudolícího, strništěm zarostlého obličeje pohlédla divoká husa a zemřela na mozkovou mrtvici.
(vstupuje sestřička, v ruce sklenička a lžička)
Brouk, jenž se usilovně valil vzhůru po kmeni palmy, zčernal a scvrkl se na černý škvarek, když předtím mezi jeho tykadly krátce probíhaly drobné modré elektrické jiskry.
(a šťává jí z řiti vytýká-á-á)
Kdo jsem?
Nevěděl.
Kde jsem?
Co na tom záleží?
Vydal se - potácel se - ke kraji džungle. Byl omámen hladem. V uších mu dutě burácel hluk příboje jako tep splašené krve. Mysl měl prázdnou, jako je prázdná mysl novorozeného dítěte.
Byl v půli cesty k hraně ostré zeleně, když se rozestoupila a z ní vyšli tři muži. Pak čtyři. Pak byl ze čtyř půltucet.
Byl to hnědý lid s hladkou kůží.
Zírali na něj.
On zíral na ně.
Začínaly se mu vracet vzpomínky.
Ze šesti bylo osm. Z osmi tucet. Všichni měli oštěpy. Výhružně je pozvedli. Muž se strništěm na ně hleděl. Na sobě měl džíny a staré obnošené kovbojské boty. Nic víc. Od pasu nahoru byl bílý jako kapří břich a hrozně zřízený.
Oštěpy měli už nad hlavami. Pak jeden z hnědých mužů - vůdce - začal vyrážet dokola jedno slovo, slovo, které znělo jako Jun-nah!
Jo, začíná se mu to vracet.
Taktaktak.
Nejdříve jméno.
Usmál se.
Ten úsměv byl jako rudé slunce, prorážející černým oblakem. Objevily se jasně bílé zuby a pobaveně se lesknoucí oči. Otočil k nim své nezvrásněné dlaně v univerzálním gestu, znamenajícím mír.
V náporu toho úsměvu byli ztraceni. Oštěpy dopadly do písku; jeden se zapíchl a zadrnčel.
„Mluvíte anglicky?“
Jen se dívali.
„Habla espaňol?“
Ne, kdepak. Tihle určitě nehablujou zkurvenou espaňol.
Co to má znamenat?
Kde je?
No, časem na to přijde. Řím nepostavili za den, ani Akron v Ohiu, když už o tom mluvíme. A na místě nezáleží.
Nezáleží na místě, kde si zřídíš post. Jen na tom, že tam jsi ... a jsi na nohou.
„Parlez-vous francais ?“
Bez odpovědi. Fascinovaně na něj hleděli.
Zkusil to německy, pak do jejich tupých, pitomých obličejů vykřičel svůj smích. Jeden začal bezmocně vzlykat jako dítě.
Je to primitivní lid. Primitivní; prostí; negramotní. Ale můžu je využít. Ano, můžu je využít dost dobře.
Pokročil k nim, hladké dlaně bez jediné rýhy měl pořád otočeny v gestu míru, a stále se usmíval. Oči mu blýskaly vřelostí a náměsíčnou radostí.
„Jmenuji se Russel Faraday,“ řekl pomalu a zřetelně. „Mám poslání.“
Zírali na něj, oči na stopkách, plní bázně, uchvácení.
„Přišel jsem, abych vám pomohl.“
Začali padat na kolena a sklánět před ním hlavu, a když mezi ně padl jeho temný, temný stín, škleb se mu

rozšířil.
„Přišel jsem vás naučit civilizaci!“
„Jun-nah!“ zaštkal vůdce radostí a hrůzou. A když políbil Rusellu Faradayovi nohu, temný muž se rozesmál. Smál se a smál a smál.
Život je prostě kolo, na jehož vrcholku nikdo nevydrží stát dlouho.
A vždycky, na samém konci, se po kruhu dostanete do téhož místa.

únor 1975 prosinec 1988

Stephen King

SVĚDECTVÍ

Obálka Petr Bauer
Grafická úprava obálky Jiří Světlík, Petr Bauer
Překlad David Záleský & Tomáš Zábranský
Odpovědný redaktor Blanka Sadílková
Jazykový redaktor Helena Šebestová, Luboš Makarský
Sazba provedena v LaTEXu na počítačích firmy PragComputer
Vytiskla Knihtiskárna J.Strojil s. s r.o. Přerov

Vydalo Nakladatelství Laser
jako svou 122. publikaci.
Plzeň 1995, vydání 1.
Náklad 10 000 výtisků.
Prodejní cena 295 Kč